

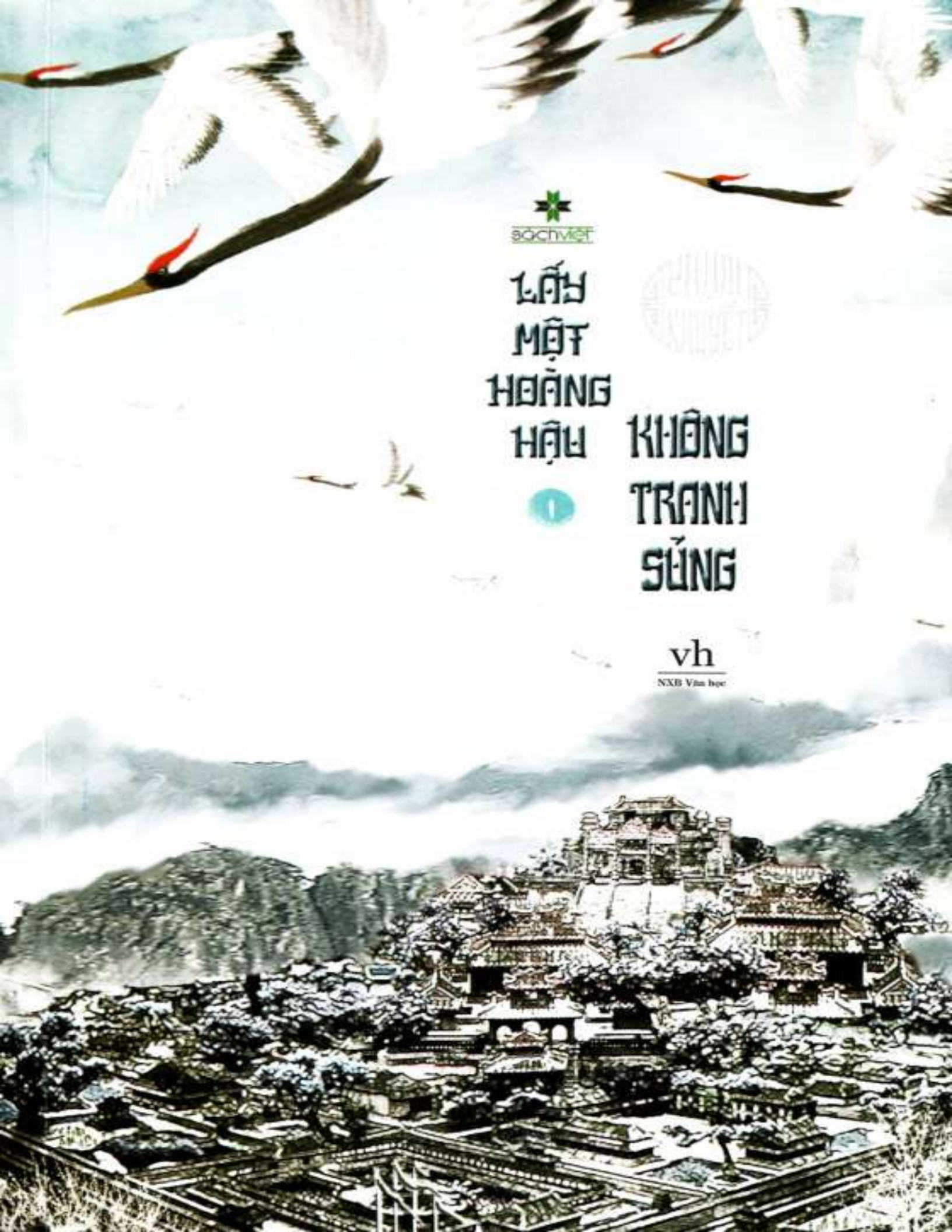
LẤY
MỘT
HOẢNG
HẬU

KHÔNG
TRANH
SỬNG

vh

NXB Văn học

Mục lục

- [Chương 1: Tự Cố Đế Vương Thập Tà Ác](#)
- [Chương 2: Thiếu Niên Tuấn Mỹ Nhà Ai Đó?](#)
- [Chương 3: Đêm Động Phòng Bàn Việc Phế Hậu](#)
- [Chương 4: Thâm Cung Gặp Thích Khách](#)
- [Chương 5: Thiên Lao Tìm Hương Thăm Mỹ Nhân](#)
- [Chương 6: Không Luận Quá Trình, Luận Thắng Thua](#)
- [Chương 7: Cận Kề Chân Tướng Đầy Mơ Màng](#)
- [Chương 8: Vô Tình Nhất Là Nhà Đế Vương](#)
- [Chương 9: Say Không Phải Do Rượu](#)
- [Chương 10: Tâm Hồn Cô Độc Yến Mai Viện](#)
- [Chương 11: Lén Trốn Khỏi Cung](#)
- [Chương 12: Người Đàn Ông Quái Dị Lạ Lùng](#)
- [Chương 13: Những Chuyện Xảy Ra Trên Sông Nước](#)
- [Chương 14: Đêm Xuân Lạnh Giá Nợ Phù Dung](#)
- [Chương 15: Quán Ô Long Tại Trấn Đào Hoa](#)
- [Chương 16: Thoáng Nhìn Tương Tư Hóa Diên Cuồng](#)
- [Chương 17: Vô Phúc Thụ Hưởng Kiếp Đào Hoa](#)
- [Chương 18: Thiếu Niên Tuấn Mỹ Đang Nguy Cấp](#)
- [Chương 19: Chính Biến Nhuộm Máu Cả Thành Hàm](#)
- [Chương 20: Băng Tuyết Tan Đi Người Dân Ấm](#)
- [Chương 21: Truy Tìm Chân Tướng](#)
- [Chương 22: Huỳnh Đệ Song Sinh Thâm Đọ Súc](#)
- [Chương 23: Đóa Mai Tàn Lụi Còn Động Máu](#)
- [Chương 24: Hồn Phách Tiêu Tán Sầu Biệt Ly](#)
- [Chương 25: Hi Vọng Nhỏ Nhoi Chợt Lóa Sáng](#)
- [Chương 26: Phế Hậu Chẳng Cần Đến Tội Danh](#)
- [Chương 27: Ba Năm Sinh Tử Không Rõ Ràng](#)
- [Chương 28: Thiếu Niên Tuyệt Sắc Đầy Thần Bí](#)
- [Chương 29: Ngủ Say Không Muốn Tỉnh](#)

Chương 30: Mây Mù Tan Đi Thấy Trăng Sáng

Chương 31: Vì Nàng Nguyễn Tử Bò Thiên Hạ

Chương 32: Kết Thúc Là Khổ Tận Cam Lai

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tự Cố Đế Vương Thật Tà Ác

Giữa buổi trưa mùa hạ, mặt trời treo cao, toả ánh nắng khắp vạn dặm. Không khí hầm hập, khô rát đến mức khó chịu.

Tại vùng biên thủy nước Bắc Uyển, gần thành Hoài là một thảo nguyên mênh mông, điểm vài cây đại thụ to lớn, rậm rạp. Một con đường cái quan hiểm người qua lại cắt ngang vùng cây cối xanh rì.

Lúc này, trên đường xuất hiện hai con tuấn mã, một trước một sau phi nhanh về phía trước. Bỗng người đàn ông mặc y phục màu ghi thân đeo ngựa kiếm kinh ngạc lên tiếng “Khởi bầm hoàng thượng, hình như trời sắp mưa.”

Mộ Dung Cảnh khẽ nheo đôi mắt đan phụng, đôi mày hiện rõ nét nghi hoặc, ngược lên nhìn trời. Đôi bàn tay nắm dây cương khẽ động, tuấn mã từ từ giảm tốc độ, ngài bình tĩnh nói “Hãy tìm chỗ tránh mưa trước đã.”

Cơn mưa nhanh chóng ập đến, càng lúc càng mau hạt. Xung quanh bãi cỏ xanh mướt trải tận chân trời, trước không thấy thôn làng, sau không có khách điếm, chỗ duy nhất có thể trú mưa chính là dưới tán một thân đại thụ lớn cách đó tầm trăm mét, cành lá xum xuê um tùm.

Trần Thủ nhanh chóng buộc hai con ngựa vào gốc cây. Khi quay đầu nhìn lại, chàng thấy Mộ Dung Cảnh đã bình thân, nhàn rỗi ngồi duỗi dài hai chân. Lên đường gấp gáp, dưới ánh mặt trời gay gắt lại gặp một trận mưa bất ngờ, theo lí mà nói, y phục nhất định sẽ ướt át bụi bẩn, vì mồ hôi hay

nước mưa, vậy mà lúc này, Trần Thủ chẳng hề thấy chút thê thảm nào trên người ngài.

“Trần Thủ, đã bao giờ người gặp cơn mưa giữa lúc trời nắng thế này chưa?” Đây là lần đầu tiên ngài nhìn thấy cảnh tượng này.

“Chưa từng. Vi thần cũng mới chứng kiến lần đầu.” Trần Thủ có phần nghi hoặc “Rõ ràng trời vẫn nắng gắt, lại chẳng thấy mây đen, sao bỗng nhiên lại mưa được?”

Mộ Dung Cảnh bình thân đưa lời hỏi “Đây có được coi là hiện tượng dị thường của thiên nhiên không?”

Trần Thủ thoáng lặng người, bản thân cũng chưa từng nghĩ xa đến vậy, thẳng thắn đáp “Bẩm hoàng thượng, điều này... vi thần cũng không biết. Có lẽ, đây chỉ là một cơn mưa bình thường thôi.”

Trên đời luôn có những chuyện trùng hợp như thế, hai người đàn ông này đều chưa từng thấy mưa trong nắng gắt.

Bỗng, hai mắt Mộ Dung Cảnh sầm lại, nhìn chăm chú về bụi cỏ cách chỗ mình đang ngồi một trượng. Cùng lúc ấy, Trần Thủ cũng nâng cao cảnh giác, tay cầm chắc kiếm, tận chức tận lực đứng chặn trước Mộ Dung Cảnh. Thế nhưng hai người chờ mãi vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

“Người mau đi xem xem, người phụ nữ đó chết chưa?”

Trần Thủ thầm hổ thẹn, không ngờ bản thân lại chẳng nhận ra có người trong bụi cỏ, may mà hoàng thượng không trách tội. Chàng vội tiến lại gần, thì ra trong bụi cỏ là một cô nương nhỏ nhắn, khuôn mặt được che lại bằng chiếc mũ cỏ rách nát nên không nhìn rõ dung mạo. Vị cô nương này thân hình nhỏ bé, hơn nữa cỏ dại mọc quá cao, gần như che trọn thân hình nàng, nếu không tiến lại gần thực khó lòng phát giác.

Lúc này, nước mưa đã thấm ướt hết bộ y phục của vị cô nương này, vậy mà nàng ta vẫn không chút phản ứng, nếu không thấy lồng ngực vẫn còn phập phồng, Trần Thủ đã tưởng rằng nàng ta đã chết “Vị cô nương này, trời đang đổ mưa, sao không lại dưới tán cây mà tránh?”

Người nằm trong cỏ không có bất cứ phản ứng nào.

Trần Thủ lại đưa lời nhắc nhở, nhưng không một lời đáp trả. Trần Thủ quyết định không tiếp tục nữa, đang định quay về chỗ cũ thì thấy Mộ Dung Cảnh đứng dưới gốc cây, bàn chân đặt cạnh một hòn đá to bằng quả trứng, dụng lực đá thẳng về phía cô gái... Hòn đá như có mắt, rơi chính xác vào chiếc mũ cỏ rách kia.

Trần Thủ đưa tay lau mồ hôi trán, thầm lo lắng thay cho người nằm trong cỏ.

Quả nhiên, cô nương này ngồi bật dậy, kinh hoàng hét lớn “Á...! Mưa đá sao...” Khuôn mặt lấm lem đầy bùn ngẩng lên, đôi mắt có quầng thâm cổ gẳng mở lớn, sau một hồi nhìn trời, lại lười biếng lẩm bẩm “Còn tưởng là cái gì, trời nắng... chỉ là có chút mưa thôi...” Còn chưa nói hết câu, cô lại nằm xuống bãi cỏ, kéo chiếc mũ rách che mặt, tiếp tục ngủ.

Lúc này, Trần Thủ đã lui về cạnh bên Mộ Dung Cảnh. Đồng thời chàng cũng biết người nằm trong cỏ không có võ công. Vậy nên, cứ nghĩ đến việc hoàng thượng lấy đá ném người ta là chàng lại toát mồ hôi lạnh “Hoàng... hoàng thượng, nàng ấy... hình như chỉ là một tiểu cô nương bình thường, không phải là người luyện võ.”

Hai mắt Mộ Dung Cảnh sáng loé, bình thân hạ lệnh “Mau gọi nàng ấy dậy, trẫm có điều muốn hỏi.”

“Tuân lệnh.”

Đừng cho rằng gọi tiểu cô nương này dậy là chuyện đơn giản, hôm nay Trần Thủ mới hiểu việc này còn gian nan gấp trăm lần so với lâm trận giết địch. Chàng gọi đến mức khát khô cả họng, người nằm trong cỏ hình như vẫn không muốn dậy, thậm chí hoàn toàn không để tâm đến chàng. Trần Thủ chán nản quay đầu nhìn Mộ Dung Cảnh cầu cứu.

Mộ Dung Cảnh khẽ nhướng đôi mày, bình thân tựa vào thân cây, đưa mắt liếc qua hòn đá nhỏ cạnh chân, nói “Đùng cái này.”

Trần Thủ nghe vậy không khỏi lặng người, dùng đá? Để đánh thức nàng ấy dậy sao? Chàng do dự một hồi, chiêu này phải chăng quá thô bạo? Hơn nữa, đối phương còn là một người con gái yếu mềm. Thế nhưng chủ ý của hoàng thượng, thân là thần tử, chàng dám không tuân?

Rất nhanh giữa khung cảnh bao la, một cảnh tượng cổ quái hiện lên. Một người đàn ông cao lớn ngồi xổm bên thảm cỏ, nhặt những hòn đá nhỏ ném nhẹ vào người tiểu cô nương kia, lại còn dụi dằm lên tiếng “Cô nương, mau tỉnh dậy đi... tỉnh dậy đi...” Khuôn mặt chàng đỏ bừng, xem ra đang rất ngượng, nếu không phải hoàng thượng hạ lệnh, có đánh chết chàng cũng quyết không làm chuyện mất mặt thế này.

Khoé miệng quấy rũ của Mộ Dung Cảnh khẽ co giật, ngài thật không ngờ vị thống lĩnh cấm quân nghiêm nghị, cứng nhắc của mình lại có bộ dạng thế này? Ném và văng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, còn nữa, cứ chọn những hòn đá bé bằng hạt đậu kia thì cho dù có văng mạnh cũng chẳng đau chẳng ngứa. Thảo nào vị tiểu cô nương nằm trong bụi cỏ chẳng hề có bất cứ phản ứng gì.

“Lui xuống.” Mộ Dung Cảnh quyết định phải đích thân ra tay. Có nhiều việc, ngài phải hỏi cho rõ mới được. Vừa định đích thân tiến lại, ngài liền bị Trần Thủ với khuôn mặt nghiêm nghị, quả quyết chặn lại.

Trần Thủ nhìn Mộ Dung Cảnh lắc đầu cầu khẩn “Xin ngài hãy để ti chức thử lại lần nữa.” Tuy rằng vị cô nương này không có bất cứ điểm khả nghi nào, thế nhưng thân gái mềm yếu lại nằm ngủ tại một nơi mênh mông, hoang vắng thế này, đích thực phải đề cao cảnh giác. Giả như phát sinh nguy hiểm thì không thể để hoàng thượng tiếp cận được.

Mộ Dung Cảnh khẽ đành giọng “Lui xuống.”

“Hoàng...” Trần Thủ thấy khuôn mặt nghiêm nghị của Mộ Dung Cảnh, lập tức ngậm miệng, cúi đầu cung kính lui sang một bên. Chàng hiểu, một khi hoàng thượng đã đưa ra quyết định thì không ai có thể thay đổi được.

Mộ Dung Cảnh nắm thanh kiếm trong tay, từ từ bước lại gần cô nương nằm trong cỏ kia. Nước mưa lúc này đã phủ một lớp mỏng trên khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Cảnh nhưng ngài hoàn toàn không bận tâm. Từ trên cao nhìn xuống, ngài vung một đường tuyệt đẹp, nhanh chóng hạ kiếm, vỏ kiếm như có mắt đập chuẩn xác vào lòng bàn tay của vị cô nương đang ngủ. Ngài bá đạo hạ lệnh “Tĩnh dậy nào, người hãy trả lời ta một câu hỏi.”

Người nằm trong cỏ kêu thét lên một tiếng thảm thiết, ngời bật dậy, phần nộ hất thanh kiếm của Mộ Dung Cảnh ra, lập tức mở miệng mắng người “Cút mau! Dám làm phiền lão nương ngủ hả, bà nhà nó...” Mắng xong, đang định nằm xuống ngủ tiếp, không ngờ, Mộ Dung Cảnh nhân lúc nàng còn chưa kịp nhắm mắt ngủ lại, vỏ kiếm lại hạ xuống lần thứ hai, điểm rơi xuống vẫn là lòng bàn tay, có điều tăng gấp đôi sức mạnh.

“Đau quá!...” Người nằm trong cỏ nước mắt long lanh, chỉ sợ vỏ kiếm kia xuyên thủng bàn tay mình.

“Đã tỉnh hẳn chưa?” Giọng nói truyền tới còn lạnh hơn cả gió mùa đông bắc.

Người trong đám cỏ bắt giặc sờn gai ốc, thầm nghĩ: Chuyện gì thế này? Lẽ nào vừa xuyên không tới đã gặp phải ác tặc? So với đi ngủ thì giữ lại mạng sống vẫn quan trọng hơn. Nghĩ vậy, nàng liền đổi thái độ, lên tiếng “Đã tỉnh rồi, tỉnh rồi, công tử có chuyện gì muốn hỏi cứ hỏi đi. Có điều, liệu có thể thả lỏng ra đôi chút... Đau! Đau quá!”Ồ khốn! Câu nói đàn ông càng đẹp trai lại càng tà ác thực không sai chút nào. Lão nương không được phép ngủ một giấc sao? Lão nương động chạm đến ai chứ? Ở thế kỉ hai mốt, loại người này nên lập tức lôi ra xử bắn...

Mộ Dung Cảnh nghe vậy liền thả lỏng thanh kiếm.

Người trong cỏ biết điều thu tay lại, đôi mắt đan phụng đen láy khê nhướn lên, nhìn Mộ Dung Cảnh đầy cảnh giác. Ngay giây sau, nàng không ngừng hà hơi thổi vào lòng bàn tay, cứ như thế làm vậy thì đau đớn sẽ giảm đi vậy. Lúc thổi khí vào tay, nàng âm thầm hỏi thăm hết thảy mười tám đời tổ tông nhà Mộ Dung Cảnh.

“Tại sao người không tránh mưa?”

“Cơn mưa này sẽ nhanh chóng tạnh thôi. Đối với một người đã không ngủ suốt một ngày một đêm, ngủ quan trọng hơn nhiều so với đi tránh một cơn mưa sẽ sớm tạnh...” Nàng lúc này buồn ngủ chết mất, khó khăn lắm mới chợp mắt được một lúc vậy mà lại bị người khác làm phiền. Thế nhưng, đừng nói hấn tìm mọi cách gọi nàng dậy chỉ vì một câu hỏi ngu ngốc này nhé?

“Trước khi mưa tạnh, người không sợ y phục bị ướt sao?”

“Ánh nắng dùng để làm gì? Không phải để phơi khô quần áo sao...”
Lí do hay nhất dành cho những kẻ lười nhác.

Trần Thủ đan mắt, trong lòng thầm nhủ phải nhẫn nhịn. Y như rằng chàng bắt gặp ánh mắt mang tính cảnh cáo của Mộ Dung Cảnh, liền vội vã cúi đầu.

Mộ Dung Cảnh dùng ánh mắt như thể muốn xé nàng ra thành trăm mảnh, sau đó lại hỏi “Trời đang nắng lại mưa thế này là sao?”

“Hả? Trời nắng lại đổ mưa... Không phải là trời đổ mưa trong nắng sao?” Dứt lời nàng bĩu môi có phần khoa trương. “Chuyện đơn giản như vậy mà cũng không hiểu? Có phải là kẻ ngốc không vậy?”

Mộ Dung Cảnh nhắc vở kiếm lên, nàng ta thấy vậy sợ hãi rụt đầu, đưa lời cầu khẩn “Công tử à, đại vương à, ngài đại nhân đại lượng tha cho ta đi. Ta phải tới nơi này đã đen đui lắm rồi...” Lúc này nàng đích thực cảm thấy bản thân quá đổi xui xẻo, ở công ty thì làm chân sai vặt, vì uất ức mà quyết định ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy phát hiện linh hồn đã xuyên không. Xuyên không thì xuyên không, nàng cũng tự làm công tác tư tưởng, miễn cưỡng chấp nhận sự thật đau lòng, thế nhưng tại sao lại xuyên không đến một nơi rách nát chim không đậu, chó không ỉa, lại chẳng có một bóng người như thế chứ? Nàng đi bộ đến mức nhũn cả hai chân, bụng đói đến mức lép kẹp mà chẳng thấy một bóng ma nào.

Vốn dĩ nàng còn hy vọng được người đi đường hảo tâm cứu giúp, thế nhưng đợi mãi, tới lúc trời tối, rồi lại đến khi trời sáng, vẫn chẳng gặp được người nào. Đến lúc chẳng thể chống chọi được nữa, nàng lại bất hạnh gặp phải người đàn ông ác độc này.

Lại nhìn vào thân thể hiện nay, da thịt non nớt, không đại phúc thì cũng đại quý, thế mà mất tích bao lâu sao chẳng thấy ai đến kiếm là sao?

“Hãy! Người không phải là người sao? Ha ha... tại sao ta lại quên mất người cũng là người chứ?” Nàng vui mừng vỗ đùi, bưng tỉnh. Và vì quá đổi vui mừng nên nàng hoàn toàn quên mất câu nói này có phần bất ổn, có thể khiến bản thân rơi vào nguy hiểm...

Quả nhiên, không khí xung quanh đột ngột trở nên quái dị.

Người nói vô tâm, kẻ nghe hữu ý. Trần Thủ thầm lo lắng cho vị cô nương trước mặt, ai lại dám mắng hoàng thượng thế này? Nếu hoàng thượng thực sự tức giận thì sẽ có người khổ lắm đây...

Mộ Dung Cảnh mỉm cười lạnh lùng, thanh bảo kiếm sắc nhọn từ từ được rút ra khỏi vỏ.

Trần Thủ thất kinh, hoàng thượng đã nổi sát khí?

“A, ta biết ngay mà, mưa sắp tạnh rồi.” Giọng nói dịu dàng đột ngột vang lên.

Thanh kiếm vừa được rút ra liền nhanh chóng trở lại vị trí vốn có của mình. Mưa nhỏ dần, sau đó thưa hạt, rồi hoàn toàn tạnh hẳn.

“Nói đi, tại sao người biết mưa sẽ ngừng, đưa ra một đáp án làm trăm hài lòng, trăm sẽ miễn người tội chết.” Lúc này ngài chẳng còn nhẫn nại để giằng co với nàng thêm nữa.

Nghe vậy, người trong cỏ bỗng nhiên im hẳn, lại từ từ nằm xuống, chẳng hề chú ý chỗ đó đang ướt, lười nhác quay lưng lại với Mộ Dung Cảnh, nhỏ nhẹ lên tiếng “Mưa này được gọi là mưa bóng mây, một hiện tượng tự nhiên bình thường, nó còn có tên gọi khác là mưa phùn mùa hạ, ý nghĩa rất đơn giản, đó là nhanh đến cũng nhanh đi.”

Mộ Dung Cảnh nhẹ nhàng mảy, vứt trả thanh bảo kiếm cho Trần Thủ, phúi đi số nước mưa vừa đọng trên y phục mình rồi lạnh lùng nói “Câu trả lời này ta vẫn chưa hài lòng lắm. Không có mây đen tại sao lại mưa?”

Nếu là mọi khi, người trong cỏ nhất định sẽ mắng ngài một câu là đầu to óc quả nho... thế nhưng, nàng chỉ có thể giả vờ như không, thầm mắng bản thân có mắt không thấy Thái Sơn, suýt chút nữa để Thái Sơn đổ sập xuống... huỷ diệt luôn cả cuộc đời mình liền từ từ đưa lời giải thích “Hiện

tượng như hôm nay thường có ba nguyên nhân. Thứ nhất, gió lớn đã thổi nước mưa tích trong mây từ nơi xa đến, vậy nên chúng ta không thể nhìn thấy mây mà vẫn có mưa. Thứ hai, cơn mưa này bắt nguồn từ những tầng mây nhẹ trên cao, trước khi nước mưa kịp rơi xuống, mây đã hoàn toàn tan hết, vậy nên chúng ta cũng không nhìn thấy mây.”

“Tiếp tục nói.”

“Ừm, còn một khả năng khác chính là cơn mưa này diễn ra trong phạm vi nhỏ, trên trời chỉ có duy nhất một đám mây lớn, mặc dù vậy lại không thể che khuất mặt trời, mà mặt trời vừa hay lại chiếu trên đỉnh đầu chỗ ta đứng, cho nên mới có hiện tượng mưa như vừa thấy... Ừm, ta cũng chỉ biết có từng đó thôi.”

“Câu trả lời này ta thấy được nhất.” Dứt lời, Mộ Dung Cảnh nho nhã quay người bước trên những hòn đá, tránh khỏi đám cỏ bị ướt vì nước mưa, tìm đến một nơi sạch sẽ hơn để đứng. Ngài quay sang nói cùng Trần Thủ “Mưa tạnh rồi, lên đường thôi.” Lúc nói câu này, ngài đột nhiên quay đầu về hướng người nằm trong cỏ “Mau đưa nàng ấy theo cùng.”

Người trong cỏ nghe thế không khỏi thăm kêu lên thảm thiết.

Nàng muốn tới tất cả mọi nơi dưới bầu trời này, nhưng nơi duy nhất không muốn đến chính là hoàng cung. Nàng biết, một khi đã nhập cung rồi, muốn xuất cung thực khó hơn lên trời. Hơn nữa, từ sự việc hôm nay có thể thấy, vị hoàng đế này không dễ dây dưa. Là người chẳng có chút quan niệm thân phận cao thấp như nàng, bất cứ lúc nào cũng có thể gây ra hoạ lớn.

Khó khăn lắm nàng mới gặp được một người đi đường, vậy mà đó lại là hoàng thượng.

“Ta... không đi.” Nàng lắp bắp đưa lời từ chối.

Không ngờ lại dám từ chối?! Cả thế giới bỗng chìm trong im lặng...

Tức thì nàng cảm thấy có điều không ổn, sống lưng gai gai ớn lạnh. Nhớ lại thanh kiếm khi nãy, nàng vội đưa lời giải thích “Xin hoàng thượng bớt giận, ta... thân đang bị bệnh truyền nhiễm... khụ khụ khụ...”

Lời vừa mới dứt, Mộ Dung Cảnh vội lui về phía sau mấy bước.

Trần Thủ cũng nhanh chóng đứng ngăn giữa hai người, cứ như thể làm vậy là sẽ ngăn được bệnh tật, bảo vệ hoàng thượng chu toàn. May mà nàng đang quay lưng lại phía hai người, nếu không... thấy cảnh tượng này, chắc chắn không nhịn được cười.

Nàng càng diễn càng xuất thần, yếu ớt đưa lời giải thích “Mọi người đều sợ mà vứt bỏ ta... bắt ta một mình ở nơi hoang vu này, chờ chết...” Xem nhiều phim cổ trang, nàng biết bản thân đang mắc đại tội khi quân, sẽ bị chém đầu nhưng vẫn không thể không liều mạng làm bừa. Chỉ là không biết hoàng thượng có nhớ tướng mạo của mình hay không? Nghĩ vậy nàng liền bốt một nắm bùn bôi đầy lên mặt, khiến cho khuôn mặt đã bẩn nay lại càng thêm lấm lem, khó mà nhìn rõ dung nhan.

Hôm nay nếu nàng trốn thoát thì cuộc sống sau này mới dễ chịu được. Nói cho cùng, một hoàng thượng, một thảo dân, vĩnh viễn ở trong hai thế giới khác nhau, cơ hội gặp lại là vô cùng thấp.

Mộ Dung Cảnh chìm trong im lặng, trong khi Trần Thủ lại cảm thấy có phần thương hại “Tiểu cô nương, cô là người ở đâu? Hay là... chúng ta mời người đưa cô nương về thành?” Chàng làm sao nhẫn tâm vứt lại một tiểu cô nương mắc bệnh nặng lại đây chứ.

“Ta là...” Nàng còn chẳng biết mình đã xuyên không về triều đại nào, làm sao biết được chính xác đây là đâu, sao có thể trả lời câu hỏi này được?

Mộ Dung Cảnh nghi hoặc hỏi “Tại sao lại không nói?”

“Gia đình ta ở trong toà thành gần đây.” Cứ tùy tiện bịa thế đã, nhìn thân xác yếu mềm này chắc chẳng thể nào chạy quá xa được.

“Là thành nào? Hơn nữa người tên gì?” Mộ Dung Cảnh cất giọng thanh âm bình thản mà tràn đầy khí thế ép người.

Nàng thoáng do dự, mồ hôi túa ra như tắm, bản thân nào biết nơi đây gần với thành nào, chỉ cần nói tên sai là bị phát hiện ngay. Mà hình như vị hoàng đế này đã bắt đầu nghi ngờ. Để kéo dài thời gian, nàng từ từ đứng lên, vươn vai ưỡn ngực.

“Ta tên là... Ta tên là...” Nàng lấp bấp quyết định bỏ qua nơi ở, nói thẳng tên có lẽ tốt hơn.

Đột nhiên, đúng vào thời khắc quan trọng...

“Tiểu thư? Ở phía đó! Tìm thấy rồi!”

“Có thật là tiểu thư không? Tốt quá rồi!...”

“Tiểu thư!... Cuối cùng chúng nô tài đã tìm thấy người!”

“...”

Phía đằng xa, một đoàn người ngựa vội vã phi tới.

Mấy hộ vệ vây lấy nàng, nhanh chóng đẩy Mộ Dung Cảnh cùng Trần Thủ sang một bên.

Đợi đến khi hai người định thần, nàng đã được mấy người kia bảo vệ, đưa đi một cách hợp tình hợp lí.

Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Cảnh sẫm đen lại, năm ngón tay trong áo nắm chặt, cổ kìm nén cơn giận đang bùng lên. Ngài từ từ bước về

phía con tuấn mã của mình, vuốt ve con ngựa. Nhìn cảnh tượng lúc này khiến người ta có cảm giác ớn lạnh toàn thân.

Trần Thủ lén đưa mắt liếc sang, căng thẳng đến mức không dám thở mạnh. Chàng biết lúc này hoàng thượng đang rất tức giận, hơn nữa còn là cơn giận trước nay chưa từng có.

Bởi vì... lúc này ngài đã bị tiểu nha đầu kia xỏ mũi dắt đi.

Để từ chối nhập cung, không ngờ nàng dám bịa mình bị bệnh truyền nhiễm. Nhìn xem, đám hộ vệ khi này tiếp cận nàng gần như vậy, bệnh truyền nhiễm chỉ toàn là dối trá. Những câu nói khiến người ta sợ hãi, ruồng bỏ, khi này toàn là bịa đặt.

Hiện nay, những người dám ăn nói không nghĩ trước tính sau trước mặt hoàng thượng gần như đã bị tiêu diệt sạch...

Sau thời gian một tuần trà.

“Hồi kinh!” Mộ Dung Cảnh cong miệng cười lạnh lùng, khẽ phất tay áo, nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa. Lúc cầm vững dây cương, ngài đã quyết định dùng vẻ mặt tuấn nghị phong lưu để che giấu đi sự tức giận và phần nộ trong lòng.

Hai chủ tớ tiếp tục lên đường, hai con tuấn mã nhanh chóng lao nhanh về phía trước.

Cây đại thụ cô đơn trên thảo nguyên vẫn kiên cường đứng đó, nghênh mưa đón gió. Dường như tất cả hoạt cảnh vừa rồi đều biến mất chỉ sau một trận gió thoảng qua. Tuy nhiên, hạt giống hồi ức gieo lại trong lòng mỗi người từ từ lớn dần như định mệnh.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thiếu Niên Tuấn Mỹ Nhà Ai Đó?

Hai tháng sau.

Toàn quốc trên dưới đều vui mừng, hân hoan.

Hoàng thượng vừa phế bỏ hoàng hậu được ba ngày, đã quyết định lập hoàng hậu mới. Hơn nữa còn chọn đúng con gái thành chủ của một thành ven biên giới, điều này thật khiến người ta khó lòng hiểu nổi. Con gái thành chủ tuy rằng tướng mạo hoa nhường nguyệt thẹn nhưng chưa phải tuyệt sắc giai nhân, so với những mỹ nhân khuynh thành nổi tiếng chốn kinh kì thì đúng là bỏ gàn chọn xa.

Lúc này, trong khuê phòng của tiểu thư tại phủ đệ của lão thành chủ thành Hoài bày biện vô số những hòm lễ vật, gấm vóc lụa là, phi thúy châu ngọc, thứ nào cũng có, nhưng thứ nổi bật nhất chính là chiếc mũ phượng của hoàng hậu, cùng bộ y phục tân nương màu đỏ lộng lẫy.

Mặt Tiểu Dung, a hoàn hầu cận Thẩm tiểu thư cực kỳ rạng rỡ, cười đến nỗi không ngậm nổi miệng. Tiểu thư được chọn làm hoàng hậu, thân phận của một tiểu a hoàn như nàng cũng nâng lên gấp bội, khí thế bừng bừng, cao quý khác người.

“Ấy! Cả cuộc đời em chưa bao giờ nhìn thấy bộ y phục nào đẹp như vậy.” Tiểu Dung cầm bộ y phục tân nương lên, ướm thử, khuôn mặt lộ rõ nét ngưỡng mộ mà vui sướng. Tuy rằng cả cuộc đời này không có cơ hội mặc, dù chỉ tưởng tượng thôi cũng đã thấy mãn nguyện lắm rồi. Bởi nhiều

người còn chẳng có phúc phận mà nhìn bộ tân nương quý giá này lấy một lần ấy chứ, Tiểu Dung thầm nhủ.

Tấm rèm thêu hoa bên cạnh khẽ rung.

Một mỹ nhân đang lười nhác nằm ngủ trên chiếc giường ngà voi, rõ ràng đang độ tuổi xuân xanh, vô ưu vô lo, vậy mà thăm sâu trong đôi mắt đan phụng nhắm nghiền ẩn chứa nét buồn rầu, não ruột, lại pha thêm vẻ lười nhác, bất cần.

“Tiểu thư, lão gia bảo người thử xem sao, người có muốn mặc luôn không?”

“Thân hình em với ta tương đương nhau, em cứ thử trước đi.”

“Không được.”

“Em mặc vào thì ta mới có thể ngắm kỹ được chứ?”

“Người chỉ tìm lí do thoái thác thôi.” Tiểu Dung rụt cổ, bĩu môi, tiếp tục nói “Y phục tân nương của hoàng hậu, làm sao để một kẻ dưới như em mặc chứ? Việc này mà truyền ra ngoài là bị rơi đầu như chơi.” Kể từ sau khi mất tích trở về, tiểu thư như biến thành một con người khác, những nét ôn nhu, hiền thực hoàn toàn biến mất, hơn nữa người còn chẳng buồn động đến những món cầm kì thi họa mà trước kia đặc biệt yêu thích. Cả ngày tiểu thư lười nhác, ngoại trừ ăn cơm đi ngủ, thì chẳng còn hứng thú với bất cứ chuyện gì.

Mỹ nhân nhìn Tiểu Dung rồi quay người vào trong, từ từ lên tiếng “Ồ, vậy thì thôi...”

Tiểu Dung nhìn Thẩm Tố Nhi đầy nghi hoặc hỏi “Có phải người lại ăn thứ linh tinh gì không?”

“Chỉ là ít đồ vặt thôi, đâu phải thứ linh tinh gì chứ...”

Tiểu Dung nhanh chóng chạy lại, quả nhiên mỹ nhân lúc này đang cho một quả táo mèo vào miệng. Tiểu Dung lập tức giật túi đựng thét lên “Hết rồi sao? Lão gia mà biết nhất định sẽ phạt cho xem.” Kể từ khi tiểu thư quay về, khẩu vị cũng thay đổi, đột nhiên lại thích những đồ ăn vặt của bách tính tầm thường, thậm chí còn thường xuyên sai người hầu đi mua. Lão thành chủ sau khi biết chuyện nổi trận lôi đình, còn nói, ăn những thứ này sẽ đánh mất thân phận, cấm tất cả người hầu ra ngoài mua đồ về cho tiểu thư. Thế nhưng, tiểu thư vẫn lén trốn ra ngoài mua về một đồng, cất trong hòm, thi thoảng lúc không có ai lại lấy ra ăn.

Mỹ nhân bình thần tóm lấy y phục của Tiểu Dung, bôi đi bôi lại, động tác rõ ràng coi y phục của nàng ta thành giẻ lau. Sau đó, thần nhiên như không, từ từ tuyên bố “Ăn xong rồi, hàng tồn cũng đã hết.”

“Lần sau người đừng ăn nữa, đây là thứ mà những người thấp hèn mới... mới... ăn...” Tiểu Dung càng nói giọng càng lí nhí bởi vì dường như những lời vừa nói ra này có phần bất ổn.

Quả nhiên...

Mỹ nhân bĩu môi, bộ dạng muốn khóc mà không còn nước mắt “Em dám mắng ta...”

Tiểu Dung hoang mang, vội xua tay “Không không không, xin lỗi tiểu thư, em đã sai rồi. Em hoàn toàn không có ý mắng người... Em chỉ là... chỉ là...” Thế nhưng đáng tiếc càng giải thích thì lại càng thêm rắc rối.

Mỹ nhân thấy nàng ta hoang mang, cũng không trêu chọc, bình thần nằm xuống, cong miệng cười nói “Chỉ là nhất thời lỡ miệng thôi đúng không? Thứ ta ăn này chua chua, chát chát, mới ăn thì không thấy ngon, nhưng đã ăn rồi thì chắc chắn sẽ nghiện.”

Tiểu Dung lén liếc qua, lo lắng đưa lời dò thám “Người không giận sao?”

“Em đã thấy ta giận bao giờ chưa?”

Tiểu Dung cúi đầu nhẹ đáp “Đã lâu rồi không thấy lần nào...” Không những không hề tức giận mà có thể nói là hoàn toàn xuề xoà.

“Ừm, biết vậy là tốt. Tức giận... mệt mỏi lắm.”

“Tiểu thư, người...” Tiểu Dung chìm trong im lặng, đưa tay vỗ nhẹ lên trán, cuối cùng nàng đã hiểu thế nào được gọi là muốn khóc mà không còn nước mắt...

Mỹ nhân không để tâm Tiểu Dung thêm nữa, vươn vai ưỡn ngực rồi quay đầu lặng ngắm bầu trời trong xanh bên ngoài.

Ngoài cửa sổ, tiết thu trong lành, khắp nơi tràn ngập không khí tươi mát. Xuyên không tới đây đã được hơn hai tháng, nàng cũng đã tận hưởng cuộc sống mà mình mơ ước bấy lâu đó là không phải làm việc đến mức hại nhiều tế bào thần kinh mà vẫn được ăn ngon mặc đẹp, ngủ yên lành.

Lúc này, đôi mắt tuyệt đẹp của nàng mới chuyển sự chú ý đến bộ y phục tân nương sang trọng trên bàn. Lắc đầu than thở, nếu không có hôn lễ này thì cuộc sống của nàng có lẽ càng hoàn mỹ hơn. Lại đưa mắt nhìn sang chỗ khác, nàng liền thấy một bức tranh mỹ nam treo trên tường. Người trong tranh đứng dưới gốc cây hoa đào, toàn thân bận một bộ y phục trắng, ánh mắt sáng trong tựa nước, dịu dàng tựa trăng. Có thể tưởng tượng bức hoạ này đã thêm vào biết bao ý đồ nghệ thuật, bởi lẽ người thực không thể đẹp đến như vậy được.

Có một chuyện nàng chẳng thể nào hiểu nổi, bức tranh mỹ nam này do đích thân chủ nhân trước kia của thân xác nàng vẽ, lại nghe nói người trong

tranh chính là dương kim hoàng thượng. Theo lí mà nói, nàng ấy phải rất yêu hoàng đế, vậy tại sao, nàng ấy lại lựa chọn rời kinh thành, bỏ nhà ra đi?

Chuyện này thực khiến người ta khó hiểu...

Thế nhưng xem ra nàng vĩnh viễn chẳng thể hiểu được chân tướng sự việc, bởi chiếm lĩnh cơ thể nguyên chủ lúc này là một cô gái đến từ thế kỉ hai mốt. Ngoài việc tiếp nhận thân thể của nguyên chủ ra, cô gái này cũng không ngại tiếp nhận luôn cả tên của nguyên chủ... Thẩm Tố Nhi.

Đột nhiên, Thẩm Tố Nhi cất giọng “Ta muốn ăn chè đậu xanh.”

“Dạ, để em đi dọn nhà bếp. Người đợi một chút nhé.”

Thẩm Tố Nhi đáp lại một câu, nhìn Tiểu Dung lui ra ngoài.

Sau một khoảng thời gian, nàng lặng lẽ lấy tiền, tìm cách trốn gia đình, tì nữ, lẩn ra ngoài theo lối cửa sau.

Khoảng mười lăm phút sau, Thẩm Tố Nhi đã đi dọc trên phố Thạch Đầu heo hút. Bởi theo lời kể của Tiểu Dung, xung quanh phủ của thành chủ đều là những gia đình giàu có.

Lại chuyển sang một con ngõ nhỏ, nàng nhanh chóng hoà vào dòng người tấp nập, đông đúc.

Trên đường, ngoài tửu lâu, khách điếm, tiệm bán đồ nổi danh thì cứ cách vài tiệm lại có người bày bán hàng rong. Thứ thu hút nàng nhất không phải là những phi thủy trần châu bày trong các cửa tiệm lớn mà chính là những món đồ thủ công mỹ nghệ do lão bách tính làm ra, bày bán ngoài đường.

Dần dần, nàng phát hiện ra một điều, khá nhiều người đi đường quay đầu lại nhìn mình. Đoán chắc trong mười người đàn ông thì có tới chín

người quay lại nhìn nàng với ánh mắt sỗ sàng, háo sắc, một người còn lại không nhìn thì đó chính là đứa trẻ sơ sinh chưa hiểu chuyện.

Vậy thì... Nàng quyết định bước vào một tiệm cắt may.

Lúc trở lại con đường, nàng đã trong bộ dạng của một vị công tử tuấn tú, phong độ ngời ngời, tinh thần hứng khởi.

Nàng vừa đi vừa ngẫm nghĩ “Nếu có thể xuyên không làm một người đàn ông thì tốt biết bao, như vậy chẳng cần phải lấy chồng.”

Vừa thất thần, đột nhiên một tiếng động lớn vang lên... tình tiết kịch bản kinh điển bỗng dừng đổ xuống người nàng. Do không phòng bị, cả người nàng ngã bệt ra sau, mông tiếp xúc thân mật với đất, còn người gây họa liền vội lẩn đi mất.

Nàng trợn mắt, ngẩng đầu hỏi trời xanh. Cái dạng nam trang xong, ta trở nên vô hình vậy sao?

Thế nhưng lúc này người gây họa đã chạy một đoạn rất xa, muốn bắt chi bằng nàng tự nhận đen đui.

Bất giác nhớ lại thế kỉ hai mốt, nơi nàng từng sống, có nhiều người rơi vào tình huống này tức thì sẽ khóc lóc ăn vạ, thậm chí còn mặt dày mày dạn đòi một khoản tiền bồi thường lớn. Nàng không có thói quen ăn vạ giữa đường, bởi sẽ tốn nhiều nước miếng, mà đã tốn nước miếng thì lại phải đi tìm nước để uống... Vừa đứng dậy bước được một bước, nàng liền đứng sượng lại. Thần thái quái lạ, nàng từ từ nhìn xuống chân... hình như nàng vừa giẫm hỏng một thứ gì đó? Nhẹ di chuyển gót chân, một chiếc trâm vàng nạm ngọc bày ra trước mắt.

“Đúng rồi, ta chỉ đi ngang qua, chẳng nhìn thấy gì hết... càng không giẫm phải thứ gì cả... ha ha.” Thẩm Tố Nhi cười khan vài tiếng, nụ cười cực kỳ gượng gạo. Dứt lời nàng vội ưỡn thẳng người tiếp tục bước đi... Bi

kịch! Bị kịch đáng thương! Thế nhưng đi chưa được nửa bước, chân sau còn chưa nhấc lên thì có người tóm lấy vạt áo sau của nàng.

“Này! Người... người... người vừa mới giẫm hỏng cây trâm vàng của ta?” Là giọng của một tiểu soái ca? Thanh âm nếu không pha chút phần nộ thì khá hay.

Thẩm Tố Nhi chẳng quay đầu, thềm than thở. Phiền phức à phiền phức, tại sao mà cứ bám riết tao vậy?

Sau đó nàng mới nở nụ cười giả tạo, hữu hảo quay đầu, dịu dàng lên tiếng “Vị công tử này nói gì thế? Ta nghe mà không hiểu gì cả?” Người trước mặt nàng tướng mạo non nớt, nhìn chỉ tầm mười bảy, mười tám. Có điều khuôn mặt thơ ngây đang tức giận tột cùng. Tại sao nàng có cảm giác người trước mặt này quen mắt đến vậy?

Nàng cố gắng lục lọi trí nhớ, do dự vài giây. Cuối cùng nhớ ra, chính hẳn là người đã đụng trúng nàng khi nãy.

Lúc này, mỹ nam nhặt chiếc trâm vàng đã bị giẫm hỏng lên, ánh mắt xót xa, sau đó mất hết bình tĩnh, hét lớn “Tại sao người lại giẫm hỏng nó chứ? Người... người... ngoài bồi thường, còn phải xin lỗi nữa.” Chàng nghiêng răng định mắng người nhưng xem ra không nghĩ được ngôn từ thô tục nào hết.

Thẩm Tố Nhi mở lớn hai mắt, từ khi quay về thời cổ đại đến nay, đây là lần đầu tiên nàng muốn mở miệng chửi bới. Việc giẫm hỏng chiếc trâm này hoàn toàn ngoài ý muốn, hơn nữa là do hẳn đụng trúng nàng trước, liên quan gì đến nàng?

Thế nhưng, lí trí khuyên nàng không nên nóng giận.

Được thế làm càn, người này liền tóm chặt lấy cổ áo nàng quyết không chịu buông.

Đừng nghĩ tiểu mỹ nam trước mặt trông có vẻ non nớt, nhưng thân hình cao hơn nàng rất nhiều, khí thế lại bức người, xem ra không phải là người mà nàng có thể chọc giận.

Thẩm Tố Nhi không hề hoang mang nói “Vị công tử này, chuyện đó... chuyện đó... có gì từ từ rồi nói, nhưng trước hết ngài có thể thả y phục của ta ra không?”

Tiểu mỹ nam cau mày, tuy không mấy cam nguyện, nhưng vẫn buông tay.

Thẩm Tố Nhi quay người nhìn trực diện công tử trước mặt, giả vờ kinh ngạc “Hả? Đây không phải người vừa đụng trúng ta khi nãy hay sao? Ấy da, cái móng của ta đau quá... ta đi trước đây.” Thực ra nàng muốn nhắc nhở chàng trai trước mặt là: Soái ca à, trong chuyện này cậu cũng là người có lỗi.

“Người...” Mỹ nam nhanh chân, thần tốc chặn trước mặt nàng, khuôn mặt tuấn tú tối sầm lại, nhưng vẫn toát lên khí chất quý phái. Nhìn là biết chàng không để chuyện này qua dễ dàng.

Thẩm Tố Nhi chán nản, biết bản thân không thoát được, bất giác liếc mắt nhìn chiếc trâm hồng trong tay chàng, lên tiếng hỏi “Cây trâm đó bao nhiêu tiền? Mau ra giá, ta sẽ mua lại.” Có nhiều lúc, tiền chính là thứ vạn năng để giải quyết mọi vấn đề.

Mua lại? Tiểu mỹ nam tỏ vẻ như vừa nghe thấy điều gì quái lạ. Chàng bất giác đưa mắt nhìn Thẩm Tố Nhi một lượt, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên. Bởi lẽ muốn xem thân phận và địa vị của một người, phải chú ý ngôn từ, cử chỉ. Có điều, y phục trên người Thẩm Tố Nhi quá tầm thường. Cố ý gây khó dễ, tiểu mỹ nam liền tiện miệng hô giá “Mười vạn lượng.”

Mười vạn lượng? Cả thiên hạ này có mấy người hào sảng chi ra khoản tiền này chứ? Thử nghĩ, lão bách tính thông thường, gặp năm mưa thuận

gió hoà cùng lẩm cũng chỉ kiếm được mấy chục lạng bạc? Mười vạn lạng, phải kiếm trong bao năm?

Thế nhưng thật lòng tiểu mỹ nam không hề có ý đòi bồi thường, chỉ là muốn giáo huấn cho Thẩm Tố Nhi một trận mà thôi.

Ai ngờ...

“Được.” Thẩm Tố Nhi sáng khoái đáp lời, chất giọng rõ ràng, rành mạch. Không lằng nhằng? Cũng chẳng suy nghĩ, đắn đo?

Mỹ nam trợn mắt, tỏ rõ thái độ, người này có phải bị điên? Liệu có nghe rõ ta vừa nói bao nhiêu tiền không?

“Ta nói là mười vạn lạng đó. Người có nghe rõ không?”

“Ừm, mười vạn lạng.”

“Ta nói là mười vạn lạng vàng cơ.” Tiểu mỹ nam cảm thấy trong lòng bùng bùng tức giận. Chuyển từ bạc sang vàng tạo khoảng cách giữa trời và đất, cho dù là ngài, Tam vương gia của nước Bắc Uyển cũng chẳng thể có được.

Ai ngờ, Thẩm Tố Nhi chẳng thèm chớp mắt, lập tức đồng ý “Ừ, là vàng.” Ngữ điệu như thể vàng và bạc chẳng có gì khác biệt.

Nghe vậy, mỹ nam không hề vui, ngược lại còn nắm chặt hai tay, tức giận đùng đùng.

Còn Thẩm Tố Nhi càng lúc càng thấy cơn phẫn nộ này của ngài có phần vô duyên vô cớ.

Trên thực tế, tiểu mỹ nam không cần thiết phải tức giận. Bởi Thẩm Tố Nhi hoàn toàn không có chút khái niệm gì về tiền tệ thời cổ đại, cá nhân chỉ cảm thấy thành chủ chắc hẳn rất giàu, thế nên mười vạn lượng vàng có lẽ

không thành vấn đề? Nàng hoàn toàn không biết, cho dù dốc hết kho tiền của lão thành chủ ra cũng chẳng được một phần ba số đó.

Mãi lúc lâu sau, Thẩm Tố Nhi vẫn cứ điếc không sợ súng, bình thản đứng đó.

Tiểu mỹ nam mím chặt môi hồng, nghi hoặc nhìn Thẩm Tố Nhi một lượt từ trên xuống dưới.

Ánh mắt đó khiến Thẩm Tố Nhi cảm thấy ngại ngùng. Thế nhưng nhìn xem, mặc dù mỹ nam này còn chưa cai sữa, khuôn mặt non nớt, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy vui mừng không thôi... Ha ha, có lẽ nào người này đã phải lòng nàng không? Nghĩ đến đây Thẩm Tố Nhi mồ hôi đầm đìa, nàng không thích đàn ông trẻ tuổi, huống hồ nàng giờ còn đang là nữ cải nam trang.

“Đưa tiền đây, trả ngay lập tức, nếu không đưa được, ta sẽ nện gãy chân.” Tiểu mỹ nam lạnh lùng lên tiếng, có điều thái độ có phần gượng gạo, chắc không phải người thường xuyên nổi giận. Xem ra cây trâm vàng nạm ngọc này vô cùng quan trọng.

Thẩm Tố Nhi biết điều lấy hầu bao nặng trĩu thêu hoa mẫu đơn, đổ ngay ra trước mặt đám đông. Trong túi tiền ngoài mấy chục lạng bạc, còn có mấy lá vàng, thêm cả một viên dạ minh châu to bằng mắt cá chân. Nàng đưa hết cho tiểu mỹ nam rồi nói “Trên người ta giờ chỉ có ngần này thôi, coi như là đặt cọc, sau khi về nhà ta sẽ trả...” Không nói hết câu, nàng thận trọng ngược đầu, liền bắt gặp đôi mắt tràn đầy nộ khí của tiểu mỹ nam.

Kì lạ, trả tiền rồi sao hăn lại tức giận thế chứ! Này này, tiểu soái ca, đầu óc của người có vấn đề đúng không? Thực không tài nào hiểu nổi, đừng nói là hăn đang bắt nàng phải gán thân bồi thường? Rất nhiều hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi đột ngột hiện lên, người phụ nữ này bắt đầu để trí tưởng tượng của mình bay xa mười vạn tám ngàn dặm. Nói thật

lòng, nàng không ngại trường hợp phi công trẻ lái máy bay bà già. Chỉ có điều đang cãi nam trang, gán thân bồi thường phải chăng quá có vấn đề? Giả như lúc hai người đang mặn nồng thăm thiết, leo lên giường rồi mới phát hiện ra nàng không phải là đàn ông, liệu có bị tiểu soái ca kia một chường đập chết?

Có điều, mọi chuyện vẫn rất kì quái!

Cách tiểu mỹ nam tức giận không khiến Thẩm Tố Nhi cảm thấy nguy hiểm. Nàng cứ thấy nó giống như lúc ông chủ nóng tính ở thế kỉ hai mốt trách mắng nhân viên, dù tức giận đến độ nào cũng không để xảy ra vấn đề nguy hiểm đến tính mạng.

Thế nên, Thẩm Tố Nhi càng bất cần, khuôn mặt của tiểu mỹ nam lại càng thêm khó coi. Nghiến răng nghiến lợi, ngài tức giận mở lời “Người... Hãy cúi đầu tạ lỗi. Nếu không, ta không cần tiền bồi thường, mà sẽ trực tiếp lấy mạng người đấy.”

“Ồ, xin lỗi nhé, xin hãy thông cảm.” Thẩm Tố Nhi lập tức cúi đầu, giọng xin lỗi khá hào sảng. Có điều nàng khom lưng xuống mãi chẳng buồn đứng thẳng lên. Bởi vì đứng lâu quá, khom lưng cũng thấy dễ chịu.

“Chưa đủ thành ý! Ta muốn người quỳ xuống xin lỗi ta.” Mỹ nam xem ra sắp chết vì tức giận, yêu cầu sau càng quá đáng hơn yêu cầu trước. Biểu hiện này của ngài khiến mọi người chẳng thể hiểu được là ngài đang tức giận vì cây trâm vàng nạm ngọc bị hỏng hay vì thái độ bất cần của Thẩm Tố Nhi.

Quỳ xuống? Thẩm Tố Nhi do dự một hồi.

Nhìn ánh mắt nảy lửa của chàng trai trước mắt, nàng có cảm giác toàn thân sẽ bị đốt cháy bất cứ lúc nào. Nàng im lặng, chán nản ngẩng đầu hỏi trời, có phải đàn ông càng đẹp trai thì tính cách càng quái gở, khó chiều hay không?

Rồi chẳng nói một lời, nàng lập tức quy gối quỳ chân, hành động xem ra vô cùng dứt khoát, hoàn toàn không chút đắn đo. Tiếp đó, nàng còn bình thản lên tiếng “Xin lỗi vì đã vô tình giẫm hỏng đồ của ngài.” Nàng tự nhủ, chắc mọi việc sẽ được giải quyết ổn thoả? Vì việc này mà lãng phí bao nhiêu thời gian, thật là sàu muộn.

Mỹ nam lặng người, vẻ mặt có phần ngậy đại, nhìn người đang quỳ dưới đất ánh mắt cổ quái, lại liếc qua đám người hiếu kì đang đứng xung quanh.

Những người đứng xem thấy ngài ăn mặc cao sang, đoán chắc ngài xuất thân danh môn. Sợ bị rước họa vào thân, ai nấy đều tránh né ánh mắt của ngài nhưng lại trao ánh mắt thương hại cho người đang quỳ trên đất. Cảnh tượng khiến ngài như thể biến thành một ác bá, hiếp đáp bách tính lương thiện, yếu đuối.

Bỗng ngài phẩy tay, tức giận ngồi xuống, nhỏ giọng quát “Này! Người có khí khái không hả? Không tức giận sao? Lúc này cũng không hoàn toàn là lỗi của người mà, tại sao không tranh biện?”

Thẩm Tố Nhi vừa nghe, đầu óc liền có chút lộn tung phèo.

Vậy nghĩa là sao? Lẽ nào ngài tức giận không phải vì nàng đã làm hỏng cây trâm vàng?

Và quả thực, cơn giận của tiểu mỹ nam đã chẳng còn liên quan đến chủ đề ban đầu từ lâu rồi.

Người thường khi nghe những yêu cầu vô lí phải chẳng sẽ lập tức đưa lời từ chối? Tức giận? Phẫn nộ? Hoặc giả còn tranh cãi ỏm tỏi? Thế nhưng nàng không phải người thường, hoàn toàn không biết giận, cũng chẳng có tự tôn.

Bỗng, phía sau truyền lại giọng nam khàn, nghe cực kỳ quyến rũ.

“Sơ Tuyết? Đệ đến thành Hoài lúc nào thế?”

Cơn phẫn nộ của tiểu mỹ nam nhanh chóng tắt lịm, ngài đứng dậy quay người, dưới ánh mắt của Thẩm Tố Nhi, ngài lúc này chẳng khác nào một nàng dâu cam chịu. Tiểu mỹ nam hoang mang, không dám nhìn thẳng vào người mới tới, lo lắng dâng cây trâm vàng nạm ngọc lên cho Mộ Dung Cảnh, ngài ngẩn lên tiếng “Hồi... bẩm, đệ tới đây để tìm thứ này. Khó khăn lắm mới tìm được, kết quả...” Lời nói đã được tinh lược đi phần xưng hô khiến người khác dễ nảy sinh ngờ vực.

Mộ Dung Cảnh bình thần liếc mắt, thần thái tĩnh tại như không. Cảnh tượng lúc này ngài đứng một bên đã chứng kiến hết thảy, cho nên cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Tố Nhi quỳ trên mặt đất ngây lạng cả người. Người đàn ông mới tới một thân áo trắng trác tuyệt, ánh mắt mang chút tà niệm, rốt cuộc ngài là ai? Trông lại có phần quen mặt... Hầy, thật nguy hiểm quá! Nàng nhanh chóng quyết định cúi đầu, không nhìn về phía ngài nữa.

Hoàng đế? Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Lần trước tuy không mặt đối mặt thế này nhưng nhìn bức tranh treo ở nhà nhiều ngày nay, làm sao mà nàng không nhận ra cho được? Hơn nữa người thực khí chất hoàn toàn khác biệt. Điều này thể hiện rõ những thứ thuộc về nghệ thuật đều được bao phủ bởi trí tưởng tượng và khả năng gia công siêu phàm.

Lần này, Mộ Dung Cảnh xuất cung không phải vì chuyện riêng. Nghe tình báo truyền tin thái tử nước lân bang đã bí mật thâm nhập vào thành Hoài. Bởi một vài lý do, và không muốn xảy ra việc tranh chấp giữa hai nước, Mộ Dung Cảnh quyết định đích thân vi hành. “Sơ Tuyết, sau khi giải quyết xong chuyện này hãy đến Nghênh Tân Lâu gặp ta. Còn nữa, đưa người bạn này đến một nơi yên tĩnh rồi hãy nói tiếp.”

“Dạ! Đệ biết rồi ạ!” Sơ Tuyết đáp lại, thái độ ngoan ngoãn, khác hẳn khi này.

Mộ Dung Cảnh chỉ đợi có vậy, liếc mắt nhìn qua Thẩm Tố Nhi vẫn đang quỳ dưới đất rồi chậm rãi rời khỏi.

Sơ Tuyết thở phào nhẹ nhõm, kéo Thẩm Tố Nhi đứng dậy. Thẩm Tố Nhi cũng không có ý phản kháng, để mặc Sơ Tuyết kéo đi. Thái độ hợp tác khiến Sơ Tuyết không gặp chút phiền phức nào.

Hai người nhanh chóng đi vào một con ngõ nhỏ hẻo lánh.

Ánh mắt Sơ Tuyết cực kỳ trong sáng, nhẹ nhàng lên tiếng “Ta rất coi trọng con người huynh. Chúng ta kết giao bằng hữu nhé!”

“Hả?” Thẩm Tố Nhi kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tình huống lúc này hoàn toàn khác xa so với tưởng tượng ban đầu của nàng.

“Ta là Mộ Dung Sơ Tuyết, còn huynh?” Vì quyết định kết giao bằng hữu nên ngữ khí của ngài trở nên thân thiện hơn rất nhiều.

“Còn cây trâm này...” Thẩm Tố Nhi ngậy người chỉ vào cây trâm bị hỏng “Ta vẫn chưa đền tiền cho huynh mà.”

“Không cần đâu, đó chỉ là lời nói lúc tức giận, ai bảo huynh cứ tỏ vẻ bất cần? Nghe nói trên thế gian này chỉ có ba cây trâm như vậy thôi. Số tiền ít ỏi đó chẳng thể nào mua được. Cây trâm này, ta đã phải tốn rất nhiều tâm sức mới lấy về được. Còn một cây nữa ở chỗ hoàng hậu tương lai, và một cây khác ở đâu thì ta hoàn toàn không rõ.”

“Hả? Hoàng hậu?” Nàng kinh ngạc, có chút mơ màng... hoàng hậu tương lai không phải chính là nàng sao?

Sơ Tuyết lại ôn hoà nói “Mà, huynh là người thành Hoài đúng không? Con gái của thành chủ nơi đây sắp trở thành hoàng hậu Bắc Uyển. Và cây trâm giống thế này đang ở chỗ của người.”

Thẩm Tố Nhi thoáng chìm trong im lặng. Quả là hoàng thượng đã gửi rất nhiều lễ vật, nhưng chỗ lễ vật đó lại chẳng có sức hút bằng mấy quả táo mèo chua chua.

Sau đó, bọn họ tiếp tục tán gẫu thêm một lúc nữa. Thẩm Tố Nhi rốt cuộc cũng hiểu ra ngọn ngành mọi chuyện. Thì ra, đương kim thái hậu đặc biệt yêu thích cây trâm vàng nạm ngọc này, nhưng do hoàng đế tổ chức đại hôn nên thái hậu đã đem nó ban cho nàng.

Thẩm Tố Nhi cười hỏi “Chắc không phải huynh trốn ra ngoài đấy chứ?”

“Hả? Sao huynh lại biết?”

“...” Quả nhiên không sai.

“Chuyện đó... huynh đợi một chút.” Thẩm Tố Nhi liếc trái liếc phải, bỗng chỉ ra đầu đường nói “Huynh ở đây đợi ta, ta đi một lát rồi quay lại.”

“Hả? Huynh muốn đi đâu? Ta ở Nghênh Tân Lâu...” Nói chuyện được một lúc, Mộ Dung Sơ Tuyết mới nhận ra mình còn chưa biết tên của người ta. Thấy nàng càng đi càng xa, bất giác cuống lên, hét lớn: “Này! Này... huynh còn chưa nói cho ta biết tên họ của mình đấy.”

“Ta đi lấy ít đồ, huynh cứ đợi đó là được.” Thẩm Tố Nhi nhanh như cắt chạy về phủ, lén trở lại phòng, sau khi lục lọi tìm kiếm một hồi, rốt cuộc nàng cũng tìm thấy cây trâm vàng nạm ngọc. Thẩm Tố Nhi cất vào người, đang định trốn ra ngoài liền bị lão thành chủ bắt ngay tại trận... Cứ như vậy, nàng hoàn toàn không hề có ý định cho Mộ Dung Sơ Tuyết leo cây, đúng là tội lỗi, tội lỗi!

“Hả?... Mình lại quên mua đồ ăn rồi!” Trong lòng Thẩm Tố Nhi lại âm thầm tính toán xem lúc nào có thể bảo Tiểu Dung đem cây trâm vàng nạm ngọc qua cho người ta...

Thời gian dần trôi, chớp mắt đã qua ba ngày.

Trước cửa sổ tầng hai tại Nghênh Tân Lô, Sơ Tuyết mơ màng cuốn lọn tóc trong tay, mắt nhìn xa xăm buồn bã. Ngài nhìn dòng người ngược xuôi trên đường, trong mắt lộ rõ vẻ thất vọng.

Hai ngày trước hoàng huynh đã hồi kinh, ngài vì còn cái hẹn với người khác nên ở lại thêm vài ngày. Thế nhưng người đó mãi chẳng thấy xuất hiện... kết giao một người bạn thực sự khó khăn vậy sao?

Ngày hôm ấy, ngài đã đứng đợi ở đầu ngõ đó cho tới tận khi trời tối...

Thậm chí còn lặng lẽ ở lại Nghênh Tân Lô chờ đợi đến ngày thứ tư.

Lúc này, bỗng chường quỳ gõ cửa đi vào, nói có một vị công tử phái tiểu a hoàn đến đưa cho ngài một chiếc hộp gấm hình vuông, còn nói xin lỗi vì sự việc mấy ngày trước.

Đôi mắt Sơ Tuyết sáng bừng lên, vội vã mở hộp gấm ra xem, khoảnh khắc ngài không khỏi ngây người.

Cây trâm vàng nạm ngọc giá trị liên thành đang ở trước mặt.

Thứ đồ này, vàng không đáng mấy tiền, ngọc tuy rằng là loại thượng đẳng thế nhưng cũng không phải độc nhất vô nhị. Thứ quý giá nhất chính là hai hàng đá quý được điêu khắc tinh tế, tổng cộng mười hai viên, trong bóng tối, sẽ phát ra thứ ánh sáng màu tím dịu nhẹ, thần bí.

Ngẩn ngơ một hồi lâu, ngài nở nụ cười, một nụ cười rất nhẹ, trong sáng và thuần khiết. Trên đời lại có người không tính toán tặng ngài thứ đồ

quý giá đến độ này sao? Ngài với người đó chỉ mới vừa quen biết, sao có thể không để tâm đến tiền tài? Hôm nay ngài có thể gặp được, thực là cực kỳ may mắn? Còn chưa kịp hứng khởi, Sơ Tuyết đã thấy có chút nặng nề. Món quà đến tay mà người thì lại mất tăm mất dạng. Ngay đến cơ hội gặp mặt nói lời cảm ơn cũng không có. Hay là người ta không muốn kết giao bạn bè cùng ngài? Nghĩ vậy trong lòng Sơ Tuyết chìm trong lạc lõng.

Có phải hôm đó ngài đã hành xử có phần quá đáng? Đích thực... chẳng khác nào một tên lưu manh ác bá.

Sơ Tuyết mang theo áy náy, lại đợi thêm vài ngày nữa, sau cùng, quyết định về kinh để tham dự hôn lễ của hoàng huynh.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đêm Động Phòng Bàn Việc Phế Hậu

Thời gian thấm thoát thoi đưa, như dòng nước vô tình không ngừng trôi chảy.

Đại hôn của hoàng đế, người người, nhà nhà hân hoan, mừng rỡ. Khắp làng trên xóm dưới, đâu đâu cũng treo đèn lồng đỏ cát tường.

Thẩm Tố Nhi mặc y phục tân nương, đầu đội mũ phượng, chẳng khác nào một con búp bê bị dày vò suốt cả ngày trời. Nàng dám chắc, hôm nay là ngày gian khổ nhất kể từ khi nàng xuyên không về thời cổ đại. Than ngán thở dài, thực sự thương xót cho những người phụ nữ thời này. May mà số lần kết hôn trong cuộc đời có hạn, nên có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Lúc này, nàng đang được bà mối dẫn vào trong để ‘động phòng’.

Hoàng đế, hoàng hậu thành hôn, theo tập tục, động phòng không phải ở tẩm cung mà chính ngay tại căn phòng nơi cử hành hôn lễ, nhằm mục đích hoàn tất lễ tiết ngay trong ngày thành hôn.

Thẩm Tố Nhi được bà mối dắt đến cạnh bên chiếc giường, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống, đoan trang chờ hoàng thượng tới mở khăn che mặt. Mấy người phụ nữ đứng cạnh bên nói gì, dặn dò gì, nàng hoàn toàn chẳng để tâm, cũng chẳng nhớ nổi một từ.

Sau khi nghe tiếng cửa đóng lại, xung quanh đột nhiên rơi vào yên tĩnh. Nàng ngồi đó rất lâu, lâu đến độ mộng có cảm giác tê dại.

Tiếng bụng sôi vì đói vang lên khiến đầu óc nàng tỉnh táo hơn một chút “Này, Tiểu Dung? Em có đây không?” Giọng nàng vang lên nhưng không có bất kỳ lời đáp.

Thẩm Tố Nhi liền tự đưa ra quyết định, khẽ vén một góc khăn trùm đầu, nàng đưa mắt nhìn ra xung quanh, bất giác thở phào nhẹ nhõm. Phòng nàng đang ngồi khá rộng, tuy nhiên ngoài mấy lớp rèm lụa sang trọng, những móc vàng quý giá cùng lồng đèn dán chữ song hỷ, chiếc đỉnh hương nghi ngút khói thì chẳng còn ai khác.

Nàng vươn vai, ưỡn lưng, sau cùng kéo cả chiếc khăn trùm đầu xuống.

Trên chiếc giường long phụng, có một chiếc chăn hỷ, một đôi gối hỷ đỏ rực được thêu thùa tỉ mỉ, tinh tế, sờ lên thấy mềm mại, trơn tay. Điều thú vị nhất chính là trên đó còn thêu hình ảnh những đứa trẻ dễ thương, béo mập với nhiều vẻ mặt khác nhau. Chắc do người cổ đại mê tín, nghĩ rằng làm vậy với ngụ ý mong muốn con đàn cháu đống.

Nàng vừa đứng dậy, ai ngờ chiếc váy dài quá, mới đi được vài bước đã giẫm phải vạt, ngã một cái, tư thế đặc biệt mất hình tượng... Nàng ngã rất đau nhưng không dám kêu lên thành tiếng, mặt mày nhăn nhó, cố gắng chịu đựng, trong lòng không khỏi than thầm “Ôi mẹ ơi... không phải có câu người gặp hỷ sự, vận mệnh sẽ tốt lên? Vậy sao mình lại xui xẻo thế chứ... hu hu...”

Chiếc mũ phượng trên đầu nghiêng nghiêng ngả ngả, Thẩm Tố Nhi lồm cồm bò dậy, đưa hai tay lên chỉnh một cách tùy tiện. Vì trong phòng không có gương, nàng đương nhiên không biết dáng vẻ, khuôn mặt mình lúc này trông tệ đến mức nào.

Vừa định ra ngoài, bỗng nghe thấy tiếng bước chân truyền tới... Nàng vội đội khăn hỷ lên, ngồi ngay ngắn bên giường chờ đợi. Đột nhiên nàng thấy có phần căng thẳng, chốc nữa phải chẳng sẽ động phòng? Sẽ không

xảy ra vấn đề gì khi phải quan hệ cùng với người mà bản thân không có chút tình cảm gì chứ? Đến lúc đó, liệu nàng có đập hoàng đế ra khỏi giường theo phản xạ vô điều kiện không?

Khó mà nói trước được...

Chẳng bao lâu sau, tiếng bước chân càng lúc càng gần. Rồi, nàng nhìn thấy đôi boots vàng được thêu rồng uy vũ. Cả thiên hạ này ngoài hoàng thượng ra thì còn ai có đủ tư cách đi đôi boots với kiểu dáng và màu sắc thế chứ?

Mộ Dung Cảnh đứng rất lâu, hồi sau mới lạnh lùng lên tiếng “Nàng có phải là Thẩm Tố Nhi?”

“Đúng vậy.” Thẩm Tố Nhi đáp.

Thế nhưng Mộ Dung Cảnh chỉ hỏi câu đó rồi chẳng nói thêm lời nào. Rất lâu rất lâu sau, ngài quay người nói “Những lễ nghi ở phía sau không cần phải làm nữa, coi như đã thành lễ, chắc nàng không để tâm chứ?”

“Ừm, không sao hết.” Tuyệt vời! Đề xuất của Mộ Dung Cảnh thật hợp ý Thẩm Tố Nhi, bởi lẽ những chuyện phiền phức như vậy, nàng chẳng muốn làm chút nào.

“Theo lễ thường, chúng ta sẽ phải ở đây đúng ba ngày, sau đó quay về tẩm cung của trẫm một tháng. Trẫm nghĩ, chuyện này cũng miễn đi, nàng có ý kiến gì không?”

“Được, không sao cả.”

“...”

“Ba năm sau, trẫm sẽ phế nàng, rồi để nàng xuất cung, nàng cũng không có ý kiến gì chứ?”

“Ba năm?” Nàng thoáng lặng người.

Mộ Dung Cảnh mỉm cười. Để ý một chút là có thể biết ngay, nụ cười vừa rồi của ngài ẩn chứa ý mỉa mai “Hoàng hậu, có phải nàng cảm thấy thời gian ba năm quá dài?”

“Đúng... đúng là có hơi dài.” Nếu không có ai gây phiền phức, thì Thẩm Tố Nhi tuyệt đối không ý kiến. Có điều, nếu không có thị phi thì hoàng cung đã chẳng còn là hoàng cung nữa.

Lúc này nếu có người ngoài ở đây, có lẽ họ sẽ rất ngạc nhiên và cảm thấy có phần kỳ quái. Bởi lẽ tục ngữ có câu, ‘đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng’. Khăn trùm đầu còn chưa kéo xuống, rượu hợp cần còn chưa cạn ly vậy mà họ đã bắt đầu bàn chuyện phế hậu. Có lẽ tự cổ chí kim, duy nhất có đôi phu thê như họ mà thôi.

Bỗng nàng cảm thấy dường như có một lớp hàn khí vây quanh người, và khởi nguồn của cỗ hàn khí này đến từ người đang nói chuyện với nàng. Toi rồi! Toi rồi! Có phải nàng đã nói sai điều gì? Nàng hoang mang đưa lời giải thích “À... chuyện này... hoàng thượng, thần thiếp chỉ cảm thấy hoàng cung không an toàn lắm. À, không phải... chỉ là sợ phiền phức... À, cũng không phải...” Chết mất thôi, một khi căng thẳng, nàng sẽ càng nói càng khó hiểu, thậm chí có thể khiến mọi chuyện trở nên hỗn loạn.

Mộ Dung Cảnh lạnh lùng hừm một tiếng “Hoàng cung đích thực là không an toàn, chỉ cần nàng ngoan ngoãn ở trong cung Triều Phụng, trầm đảm bảo ba năm sau nàng có thể lành lặn rời khỏi. Còn nữa... khoảng thời gian này không phải do trầm định, muốn trách thì phải trách... Hừm, những lời trầm nói nàng đã hiểu chưa?” Chẳng thèm đợi câu trả lời, ngài lạnh lùng phất áo bỏ đi. Để lại Thẩm Tố Nhi hoàn toàn ù ù cạc cạc, không hiểu tình thế trước mắt ra sao. Thế nhưng cứ tiếp tục suy nghĩ về vấn đề này chắc hẳn sẽ tiêu tốn rất nhiều tế bào thần kinh, nên, nàng quyết định không nghĩ nữa. Chẳng phải hoàng đế đã nói ba năm sau sẽ để nàng xuất cung sao?

Điều này căn bản phù hợp với mong muốn bấy lâu của nàng nên hà có gì nàng phải tốn công tốn sức tìm cách thoát thân. Thật là tiện cả đôi đường!

Ba năm sau, nàng cũng vừa tròn mười tám, đúng độ tuổi huy hoàng nhất của đời người.

Sáng hôm sau, khi trời còn chưa sáng hẳn, Thẩm Tố Nhi đã được các cung nữ gọi dậy. Súc miệng, rửa mặt, thay y phục, rồi đưa nàng tới một chiếc bàn.

Trong lúc đầu óc còn đang mơ mơ hồ hồ, nàng đã được đám cung nữ trang điểm cho trở nên lộng lẫy. Lúc chiếc kim thoa hình phượng cuối cùng cắm lên mái tóc, người cung nữ phụ trách trang điểm cung kính hỏi một câu “Nương nương, người nhìn xem có hài lòng không ạ?”

Lúc này, Thẩm Tố Nhi mới ý thức được mình đang ngồi trước bàn trang điểm, nhìn mỹ nhân lộng lẫy cùng đôi mắt đàn phụng trong gương, nàng nhất thời ngây lạng cả người. Sau đó, sung sướng soi ngược soi xuôi, rồi đưa lời tán thưởng “Tay nghề của các em tuyệt quá!” Thời cổ đại cũng có thợ trang điểm giỏi vậy sao?

Thẩm Tố Nhi ngắm nghía một hồi, chọn mấy thứ đồ trang sức có màu sắc độc đáo, hoa văn tinh tế, thưởng cho mấy cung nữ. Đám cung nữ được thưởng vô cùng vui mừng, đồng loạt tạ ân.

“Hoàng thượng giá đáo.” Bên ngoài truyền vào chất giọng lạnh lạnh của một viên thái giám, khiến Thẩm Tố Nhi giật mình, suýt chút nữa ngã ra khỏi ghế.

Tại sao hoàng thượng lại tới đây?

Nhìn ra ngoài cửa hồi lâu vẫn chẳng thấy Mộ Dung Cảnh bước vào, Thẩm Tố Nhi bất giác thở phào nhẹ nhõm. Rất nhanh trước ngưỡng cửa xuất hiện một tiểu thái giám, hẩn nhanh chóng bước vào trong, cung kính

đưa lời bẩm báo, nói rằng hoàng thượng đang đợi trên kiệu ngoài cung, dứt lời Thẩm Tố Nhi được cung nữ đưa ra ngoài. Lúc này nàng mới hay, sau hôn lễ, hai người sẽ phải đến cung Thiên Thọ dâng trà thỉnh an thái hậu.

Còn chưa kịp nhìn mặt Mộ Dung Cảnh, nàng đã vội vàng bước lên kiệu.

Khi kiệu dừng trước cung Thiên Thọ, hai cung nữ tiến đến, vén rèm.

Trước cung điện nguy nga, tráng lệ, Mộ Dung Cảnh trong bộ long bào vàng óng khí thế ngút trời, mái tóc đen dài bay bay trong gió, trên đầu đội mũ rồng tím chỉ vàng, thêu tay tinh tế, cộng thêm ngũ quan, tuấn tú trác tuyệt. Thật khiến người ta không khỏi ngất ngây.

Đẹp, đẹp tuyệt đối, đẹp đến độ đáng sợ, hơn nữa còn là nét đẹp độc đáo được kết hợp hài hoà giữa âm và dương, cương với nhu.

Thẩm Tố Nhi hoàn toàn ngây lạng người. Cũng chính vì quá đổi kinh ngạc, cho nên lần đầu tiên trong hai mươi lăm năm cuộc đời, nàng bất giác trở thành một kẻ si mê giai đẹp. Ánh mắt mơ màng, nàng ngô nghê lẩm bẩm “Woa, quả nhiên là cực phẩm trong số những cực phẩm. Nếu ở thời hiện đại, nhất định sẽ nổi tiếng khắp Á, Âu, Mỹ... tiến ra toàn thế giới...” Khoảnh khắc này, nàng thực sự muốn truy cầu phúc lợi cho phụ nữ trên toàn thế giới. Nhìn xem nàng mới vĩ đại biết bao!

Mộ Dung Cảnh hoàn toàn phớt lờ Thẩm Tố Nhi đi nhanh về phía trước. Còn nàng chỉ biết ngoan ngoãn đi theo phía sau ngài, tiến vào chính đường cung Thiên Thọ. Bên trong quả nhiên đã có biết bao oanh oanh yến yến, toàn là những mỹ nhân yếu điệu, thướt tha, đại đa số là cung tần, mỹ nữ của hoàng thượng. Họ đều nhân cơ hội đến làm quen với hoàng hậu mới.

Ở trung tâm chính điện là một người phụ nữ trung tuổi cao quý. Nhìn qua, Thẩm Tố Nhi liền biết người này chắc chắn là thái hậu. Lúc này ngồi

kế bên bà còn có một thiếu niên trẻ tuổi khác.

Mộ Dung Cảnh bước tới đưa lời vấn an thái hậu.

Thẩm Tố Nhi cũng theo đó mà hành lễ, có vài lễ nghi, chỉ cần dựa vào trí thông minh, nàng nhìn qua một lần là hiểu, từng hành động đều rất thuần thực, cũng không đến nỗi mất mặt trước đám đông. Có điều, khi đưa mắt nhìn rõ vị thiếu niên ngồi cạnh thái hậu, nàng kinh ngạc đến mức để nước trà sóng cả ra ngoài.

Sơ... Sơ Tuyết? Liệu ngài có nhận ra nàng không? Nếu ngài nhận ra thì phải làm thế nào... Thẩm Tố Nhi liền thấy không mấy tự nhiên, nàng khẽ nghiêng người, không dám nhìn thẳng vào Sơ Tuyết.

Nhưng xem ra Thẩm Tố Nhi đã lo lắng thừa. Sơ Tuyết hành động cực kỳ đĩnh đạc, cử chỉ hợp lễ tiết, hoàn toàn khác xa so với vị thiếu niên thô bạo trong kí ức của nàng. Sơ Tuyết thậm chí còn lễ phép đưa lời chào hỏi, gọi nàng hai tiếng hoàng tấu.

Phi tần của hoàng đế không nhiều, nghe giới thiệu đến mình, nàng liền gật đầu thay cho lời chào. Hơn nữa để có thể xuất hiện tại cung Thiên Thọ, những phi tần có thân phận thấp kém không đủ tư cách. Quý phi, Thục phi, Chiêu nghi là những ai, Thẩm Tố Nhi chẳng nhớ nổi, nhưng nhìn họ ai ai cũng vui vẻ, thân thiện, xem ra không khó để chung sống.

Lúc này, bên phía trái điện có đặt một chiếc bàn bằng gỗ đàn hương, mười mấy người ngồi chung cũng không thấy chật. Trên bàn bày đầy các đĩa thức ăn ngon lành, thơm nức.

Thẩm Tố Nhi theo sau Mộ Dung Cảnh ngồi xuống chiếc ghế thứ hai phía bên trái.

Sau đó, nàng đưa mắt nhìn ra xung quanh, thứ tự chỗ ngồi đã được sắp xếp cẩn trọng, thân phận càng cao sẽ càng được ngồi gần hoàng đế và thái

hậu. Vị trí trung tâm đương nhiên là của thái hậu, ngồi ngay bên trái thái hậu là hoàng đế, và nàng. Ngồi bên phải thái hậu là Mộ Dung Sơ Tuyết, cạnh Sơ Tuyết là công chúa hay phi tử, nàng cũng chẳng biết nữa. Mặc dù trước đó đã được giới thiệu nhưng nàng thật không mấy để tâm.

Thẩm Tố Nhi lặng lẽ nhìn người phụ nữ ngồi cạnh mình, mới chỉ nhìn nghiêng thôi đã thấy rất xinh đẹp, trên người nàng ta còn toả ra một thứ mùi hương đặc biệt, rất nhẹ, lại đặc biệt dễ chịu. Thẩm Tố Nhi có chút hiếu kỳ, lẽ nào mỹ nhân nào ở trong cung cũng toả ra mùi hương như vậy? Bỗng, nàng nhớ đến Hương phi ở triều đại Càn Long. Còn đang mãi nghĩ, lúc quay đầu lại, qua góc mắt nàng bỗng cảm nhận được một ánh mắt kì quái, lạ thường...

Quay đầu đối diện ánh mắt đó, nàng bỗng thấy hoảng hồn.

Mộ Dung Sơ Tuyết đang nhìn nàng, khoé miệng nhếch thành một nụ cười rất nhẹ như có như không, dù nhìn kiểu nào cũng thấy đặc biệt có vấn đề.

Trời đất, phải chăng ngài đã nhận ra nàng? Thẩm Tố Nhi vội vã cúi thấp đầu, giả vờ chuyên tâm ăn uống. Bởi vì ngồi cùng một bàn nên dù nàng có quay trái quay phải đều vô ích.

Không khí bữa ăn khá thuận hoà, thi thoảng thái hậu hỏi vài câu, Thẩm Tố Nhi cung kính đáp mấy lời, trong khi những người còn lại rất thận trọng, đều tĩnh tại yên nhiên.

Thẩm Tố Nhi nghĩ thầm, phải chăng đây là lễ tiết mà người phụ nữ cổ đại phải làm. Khi ăn không nói, im lặng là vàng!

Thẩm Tố Nhi đang cảm thấy vui mừng thì...

Người phụ nữ ngồi bên cạnh đã khiến nàng rơi vào thất vọng khi đột nhiên đưa lời nịnh nọt. Giọng người đó không to không nhỏ, kinh ngạc mà

không quá lỗ “Thái hậu nương nương, bộ trâm vàng nạm ngọc của người đẹp quá, có phải chính là cây trâm vàng Nhị Bảo được mọi người ca tụng bấy lâu không?”

Thái hậu nghe vậy, sắc mặt rạng rỡ, mỉm cười đưa tay sờ lên đầu, nói “Đúng thế, Tiểu quý phi đúng là rất có mắt nhìn.”

Tiểu quý phi dung mạo hiền thực, lại nhen nã đưa lời “Ấy, không phải người đã ban tặng chiếc trâm này cho hoàng hậu tử tử rồi sao?” Lời vừa mới dứt, nàng đưa mắt nhìn mọi người một lượt, kinh ngạc tự hỏi không biết có phải mình đã hỏi điều gì không thoả đáng... Nếu thái hậu chưa tặng, vậy câu hỏi khi nãy chẳng phải đã trở thành thừa thãi sao?

Đúng lúc Tiểu quý phi đang thấy hối hận, thái hậu liền mỉm cười giải vây cho nàng “Ừm, ta đã ban tặng rồi! Đây là cây trâm do Sơ Tuyết mới tìm về.” Nói xong, người nhìn sang Sơ Tuyết bằng ánh mắt đầy yêu thương.

Sơ Tuyết khẽ cười, trong lòng cảm thấy có chút xấu hổ rồi chẳng biết hữu ý hay vô tình, ngài đưa mắt nhìn về phía Thẩm Tố Nhi. Vừa hay, Thẩm Tố Nhi cũng đang nhìn về phía mình.

Bốn mắt giao nhau. Trong khoảnh khắc, Sơ Tuyết chìm trong ngây lạng. Đôi... đôi... đôi mắt đó? Ánh mắt đó? Không sai, có đánh chết, ngài cũng không thể quên được, đó chính là người đã chọc cho ngài tức đến mức chết đi sống lại.

Thẩm Tố Nhi thoáng giật mình, hoang mang đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Thượng đế ơi, hình như nàng đã bị phát hiện...

Nhà đột còn gặp đêm mưa gió. Thật chẳng khác nào chó cắn áo rách!

“Hoàng hậu tử tử, một ngày long trọng như hôm nay, sao không thấy người đem cây trâm vàng nạm ngọc ra cho bọn muội được mở mang tầm mắt?”

Thẩm Tố Nhi nhìn sang, âm thầm kêu khổ. Tại sao ở đâu bỗng sinh ra một Tiểu quý phi lăm chuyện thế này? Tại sao nàng ấy không im lặng dùng bữa, nói nhiều như vậy làm gì?

Lúc này, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía nàng, như muốn nhận được đáp án sau cùng. Nhưng nàng là ai chứ, nàng liền thể hiện thái độ lâm nguy không loạn, nở nụ cười dịu dàng, nhẹ đáp “Quả là mẫu hậu có đem cây trâm người yêu thích nhất tặng cho ta. Biết được điều này nên ta cảm thấy cực kỳ vinh hạnh, vì thế làm sao có thể tùy tiện đem dùng? Cho dù không sợ để mất cũng sợ bất cẩn làm hỏng, chẳng phải như vậy sẽ phụ lòng thương yêu của mẫu hậu sao? Vậy nên ta đã đặc biệt cất giữ cẩn thận.”

Nói xong, Thẩm Tố Nhi e thẹn cúi đầu, dáng vẻ mỹ nhân yêu kiều, khiến người khác nhìn mà thích thú, thậm chí nàng còn nhận được ánh mắt tán thưởng lẫn yêu thương của thái hậu. Trái lại, trong lòng nàng âm thầm nôn mửa, thật không ngờ bản thân lại có thể thốt ra những lời sến súa đến vậy...

Cùng lúc, ánh mắt Mộ Dung Cảnh ẩn chứa vài phần cổ quái.

Sơ Tuyết nhẹ mím môi mỉm cười, đưa mắt nhìn cây trâm vàng đang cài trên tóc thái hậu, lại lặng lẽ nhìn về phía vị hoàng hậu hiền thực, dịu dàng... trước mặt. Vừa rồi suýt chút thì ngài đã bật cười thành tiếng. Rất thú vị! Thì ra huynh ấy... nàng ấy lại là hoàng hậu. Lúc ở thành Hoài, nàng cải nam trang, thảo nào ngài cứ cảm thấy vị huynh đài đó có chút nhu mì, mềm dịu.

Bỗng, ngài thu nụ cười, trong mắt ánh lên vài tia lạt lợng...

Tiểu quý phi mỉm cười, đưa lời hữu hảo “Tỷ tỷ, lúc nào người thử cài nó lên, đứng bên cạnh thái hậu, để chúng thần thiếp hưởng phúc ngắm nhìn.”

Thẩm Tố Nhi âm thầm kêu khổ, xem kìa, con qua này đến lúc nào mới chịu ngậm miệng lại đây?

“Khi ăn không nói là người đoan trang.” Sơ Tuyết nhẹ ngân một câu. Giọng nói tuy không lớn nhưng vừa đủ để mọi người nghe thấy. Ngài đang nói ai, trong lòng mọi người đều biết rất rõ.

Tiểu quý phi mỉm đôi môi hồng đào, biết điều ngậm miệng.

Mộ Dung Cảnh cuối cùng cũng chịu lên tiếng “Có chuyện gì đợi ăn xong hãy nói.” Lúc nói câu này, ngài đưa mắt nhìn qua Sơ Tuyết và Thẩm Tố Nhi, ngấm ngầm che giấu cảm giác hoài nghi trong lòng.

Gương mặt của Tiểu quý phi đột nhiên sầm xuống, uất ức đưa lời giải thích “Thần thiếp chỉ sợ hoàng hậu tỷ tỷ cảm thấy buồn chán thôi...” Nói xong, nàng lén đưa mắt nhìn qua chỗ Mộ Dung Cảnh. Đáng tiếc ở giữa hai người có một người phụ nữ đang giữ ngôi hoàng hậu, trong lòng Tiểu quý phi lúc này thập phần chua xót.

“Con có tấm lòng, ai gia cũng cảm thấy an ủi.” Thái hậu mỉm cười đưa lời tán thưởng, đồng thời giải vây cho Tiểu quý phi.

Rất nhanh, bàn ăn lại trở về không khí yên lặng. Thẩm Tố Nhi cảm kích nhìn Sơ Tuyết, lạnh lẽ thờ phào nhẹ nhõm, bắt đầu giả bộ đoan trang, ăn uống nhỏ nhẹ.

Bữa sáng nhanh chóng kết thúc, sau đó Mộ Dung Cảnh nói có nhiều việc triều chính cần giải quyết nên lập tức rời khỏi.

Thẩm Tố Nhi được thái hậu đặc biệt quan tâm bằng cuộc nói chuyện thân thiết. Sau khi tiếp chuyện thái hậu, Thẩm Tố Nhi tổng kết lại, đó chẳng qua là mấy lời khuyên kiểu phụ nữ phải hiền lương thực đức, hay làm thế nào để quản lí tốt hậu cung, san sẻ gánh nặng cho hoàng thượng...

Rồi nàng còn phải tiếp chuyện một đám phụ nữ nhàn rỗi. Chủ đề nói chuyện cũng không có gì bất ngờ, kiểu như...

Ây dô! Làn da của tử trông thật mịn màng, chẳng khác nào da em bé, tử đã chăm sóc thế nào vậy?

Ây dô! Mái tóc của tử trông đẹp quá, tử đã gội bằng gì?

Ây dô! Y phục của tử đúng là đặc biệt, là ai đã may vậy?

Ây dô!...

Những lời tán tụng bay đến tới tấp khiến Thẩm Tố Nhi muốn điên cả đầu.

Nàng đưa mắt nhìn sang thái hậu, nhưng xem ra người có vẻ vô cùng hứng thú. Phụ nữ trong cung quả nhiên quá đổi bi thương, lẽ nào chẳng còn cách nào khác để giết thời gian?

“Phụt!” Tiếng cười khác thường này tức thì thu hút sự chú ý của tất cả mọi người xung quanh.

Sơ Tuyết bỗng chốc trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Đối diện với bao nhiêu ánh mắt, ngài vội xoa tay “Mọi người cứ tiếp tục đi, tiếp tục nói chuyện đi.” Sơ Tuyết ngại ngần đưa mắt nhìn chúng phi tần xung quanh, sau cùng dừng lại ở khuôn mặt Thẩm Tố Nhi, lên tiếng hỏi: “À, đúng rồi, hoàng tấu mới nhập cung đã thích ứng chưa?”

Thẩm Tố Nhi không hề đáp lại, nhưng nhờ câu hỏi đó của Sơ Tuyết, Thẩm Tố Nhi cuối cùng đã có thể rút lui.

Sơ Tuyết chủ động đưa lời muốn hộ tống Thẩm Tố Nhi quay về cung Triều Phụng, thái hậu nghe vậy liền gật đầu đồng ý.

Ra khỏi cung Thiên Thọ, xuống cầu thang, kiệu loan đã đứng ngoài chờ sẵn.

Thẩm Tố Nhi vừa định bước lên...

“Hoàng tâu, mới đến hoàng cung, sao không đi bộ một chút rồi tiện thể thưởng ngoạn cảnh vật trong cung? Đây chẳng phải là cơ hội tuyệt vời sao?” Sơ Tuyết nở nụ cười rạng rỡ, đưa mắt nhìn thẳng về phía Thẩm Tố Nhi.

Thẩm Tố Nhi thoáng ngượng ngùng, khoanh khắc liếc mắt về phía Sơ Tuyết, liền nhìn thấy trên môi ngài một nụ cười kì quái. Đúng vậy, vô cùng quái lạ. Lần trước Sơ Tuyết có tính cách thẳng thắn và thô lỗ. Nay đột nhiên vào cung, tính cách thay đổi như vậy, chắc hẳn còn có mục đích khác.

“Ồ, tuy rằng đề nghị này rất tuyệt, nhưng ta cảm thấy hơi mệt...” Còn chưa kịp nói hết câu, Mộ Dung Sơ Tuyết đã cắt ngang lời nàng, quay sang dặn dò kiệu phu cùng đám thái giám, cung nữ “Hoàng hậu nương nương muốn đi dạo ngắm cảnh, các người theo hầu cách hai mươi bước phía sau.”

Tam vương gia đích thân hạ lệnh, bọn họ đâu dám không tuân?

Sau đó, Sơ Tuyết mỉm cười lịch sự đưa tay mời, Thẩm Tố Nhi cực chẳng đã phải cắn răng tiến lên phía trước.

Sơ Tuyết trước sau đi cạnh bên Thẩm Tố Nhi, giữ một khoảng cách nhất định.

Cung điện nguy nga, khí thế ngút trời, cảnh vật lộng lẫy, cực kỳ choáng ngợp.

Những con đường được lát đá Hán Bạch Ngọc trải khắp bốn phương tám hướng, nối kết những cung điện, đình, lầu, nghiên, các.

Suốt dọc đường, hai người chỉ chìm trong im lặng. Mộ Dung Sơ Tuyết không nói đương nhiên Thẩm Tố Nhi cũng không chủ động. Lúc này nàng chỉ dám nhìn về phía trước, trong lòng ngoan cố một tia hi vọng mong Sơ Tuyết không nhận ra mình.

Bỗng Mộ Dung Sơ Tuyết quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Ngày hôm ấy, bắt ta đứng đó đợi lâu như vậy mà người không xuất hiện, tại sao thế?”

“Hả?” Thẩm Tố Nhi giả vờ ngô nghê.

“Đừng giả vờ nữa, ta đã nhận ra người rồi. Người có biết hôm đó ta đã phải đợi bao lâu không? Mặt trời xuống núi, mặt trời treo cao, nhưng ta vẫn chờ ở đó cũng chỉ vì một câu người nói.” Trong lòng Sơ Tuyết đột ngột bùng lên một cơn thịnh nộ.

“Ta...” Thẩm Tố Nhi rụt cổ, ngài đang hỏi tội nàng sao? Nếu sự việc đã bại lộ, nàng cũng chẳng cần phải giả bộ thực nữ. Nàng hít một hơi thật sâu, toàn thân nhức mõi, vừa định đưa tay lên xoa phần cổ đau nhức, Sơ Tuyết lại hạ giọng cảnh cáo “Chỗ này nhiều người chú ý, muốn khôi phục bản chất thì cũng phải đợi thêm một chút nữa chứ.”

“Bản chất?” Thẩm Tố Nhi không khỏi xấu hổ, trong lòng thoáng hồ nghi, giờ nàng phải làm sao đây? Xem ra người trước mặt rất hiểu con người nàng. Hơn nữa ngài nhắc nhở rất phải, sau lưng bọn họ còn có mười mấy cặp mắt đang dõi theo. Tuy rằng nàng chẳng mấy để tâm đến danh tiếng, nhưng lúc này giả bộ vất vả như vậy, giờ hạ màn sớm quá, chẳng phải rất lãng phí công sức sao?

Nghĩ vậy nàng quyết định, giả bộ thêm một lúc nữa.

Sơ Tuyết thấy thế mím cười nhẹ nhàng lên tiếng “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi khi nãy của ta.”

Thẩm Tố Nhi khẽ cười dịu dàng giải thích “Hôm đó ta định quay về phủ lấy trâm tới cho ngài, có điều... lúc trước lén trốn ra khỏi phủ, lúc quay về bị phụ thân bắt gặp, muốn trốn ra ngoài lần nữa thực khó hơn lên trời. Cho nên... đành phải...”

Mộ Dung Sơ Tuyết mím môi lại nói: “Ừm, lí do này có thể chấp nhận.” Khoảnh khắc nghe những lời giải thích của nàng, trong lòng ngài bỗng dần thấy dễ chịu, như thể đã cất được tảng đá đè nặng trong lòng bấy lâu.

Thẩm Tố Nhi lại lần nữa chìm trong im lặng. Suốt dọc đường hai người đi thi thoảng lại bắt gặp một vài cung nữ, thái giám. Tất cả thấy họ đều vội vã cúi đầu hành lễ.

“Người không có chuyện gì muốn hỏi ta sao?” Mộ Dung Sơ Tuyết đột ngột lên tiếng phá vỡ sự im lặng kỳ dị giữa hai người.

“Hả?”

“Vừa mới nhập cung, lẽ nào người không có lấy một chút hiếu kì?”

“Ồ, vậy ngài có bao nhiêu huynh đệ, tỷ muội?” Một câu hỏi chỉ là tùy tiện. Bởi nàng biết đế vương cổ đại có rất nhiều phi tần, không phải ba mươi thì cũng có hai chục đứa con? Còn những chuyện ở trong cung? Buồn cười, nàng, một con người đến từ thế kỉ hai mốt, xem đọc quá nhiều, đương nhiên chẳng có gì để hỏi hết.

Sơ Tuyết nghe câu hỏi của nàng bật cười đáp “Bốn người thôi, hai hoàng huynh, rồi đến ta, cuối cùng là một hoàng muội kém ta chỉ có vài

ngày tuổi, có điều muội ấy đã được gả sang nước lân bang rồi!”

“Ồ, thì ra ngài chính là tiểu tam.” Cụm từ này vừa nói ra tức thì khiến Thẩm Tố Nhi nhớ đến những người phụ nữ đáng ghét chuyên đi làm kẻ thứ ba, phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác.

“Tiểu Tam? Được thôi, ta cho phép người sau này gọi ta là Tiểu Tam.” Mộ Dung Sơ Tuyết dường như có phần hài lòng trước cách xưng hô mới mẻ này.

Thẩm Tố Nhi ngược lại khẽ nuốt nước miếng, cố gắng nhịn cười. Nếu Mộ Dung Sơ Tuyết biết được khi này nhắc đến cái tên Tiểu Tam, nàng đã nghĩ đến những gì, không biết ngài có giữ được nụ cười thuần khiết, tươi tắn như lúc này không.

Và đường dù dài đến đâu cũng sẽ có điểm kết thúc.

Hai người cười cười nói nói, rốt cuộc cũng về đến trước cửa cung Triều Phụng.

Sơ Tuyết không vào, chỉ đứng trước cửa cung hỏi Thẩm Tố Nhi một câu có phần hàm hồ khó hiểu “Hoàng tẩu, ta có phải là người đầu tiên đưa người đi dạo trong cung?” Thấy Thẩm Tố Nhi gật đầu, ngài hài lòng nở nụ cười xán lạn rồi quay người rời khỏi.

Nhìn bóng dáng nho nhã rời đi đó, Thẩm Tố Nhi hoàn toàn u mê. Nàng lắc đầu chán nản “Các tiểu quý thời cổ đại phải chăng luôn thích ăn nói hàm hồ?”

Lúc này, Tiểu Dung cùng mấy cung nữ khác đang đứng đợi trước cửa cung Triều Phụng, thấy nàng về liền đưa nàng vào cung.

Cung Triều Phụng bề ngoài trang nghiêm nhưng bên trong được bài trí mềm mại, tuyệt đẹp. Một con đường trải đá uốn lượn, một dòng nước nhỏ

chảy qua những hòn non bộ róc rách, đình đài lầu các, hành lang ngang dọc... cần gì có đấy, mang đậm phong cách kiến trúc cổ đại, nhưng cao cấp hơn những khách sạn đắt tiền thời hiện đại nơi nàng sống rất nhiều. Thế nên Thẩm Tố Nhi đặc biệt hài lòng với hoàn cảnh sống hiện nay, giả như phải ở đây ba năm, coi như cũng không tệ.

Tâm trạng của Thẩm Tố Nhi lúc này rất vui, nhưng trái lại Tiểu Dung thì không khỏi lo lắng.

Tiểu Dung biết, theo lễ tiết, sau hôn lễ, hoàng thượng và hoàng hậu phải cùng ở trong phòng tân hôn ba ngày. Nhưng ngay trong đêm động phòng đầu tiên hoàng thượng đã bỏ đi không chút lưu tình. Điều đó chẳng phải có nghĩa tiểu thư thất sủng ngay trong ngày đầu tiên? Còn nàng, trước đó cứ tưởng hoàng thượng và tiểu thư mình sẽ vô cùng tình đầu ý hợp...

Tâm trạng vui vẻ của Thẩm Tố Nhi rốt cuộc chẳng duy trì được bao lâu sau khi nhận được thông báo. Tối nay sẽ có một buổi yến tiệc.

Nói hay thì bữa tiệc này là để thiết đãi hoàng hậu, trên thực tế nàng phải đối mặt với hết kiếp nạn này đến kiếp nạn khác. Nghe nói, cung tần mỹ nữ nhất định phải trang điểm đẹp đẽ, Thẩm Tố Nhi cũng không ngoại lệ. Trang điểm một lần cũng chẳng chết ai, thế nhưng thái hậu còn đặc biệt phải cung nữ tới bảo nàng phải cài cây trâm vàng nạm ngọc khi đến tham dự bữa tiệc.

Đây là chủ ý của ai chứ? Chắc chắn là một phi tử lười dãi lăm chuyện nào đó!

Nhưng điều quan trọng là nàng đã đem đồ tặng cho người khác mất rồi. Và chắc chắn đó là cây trâm được cài trên tóc thái hậu. Hầy, nếu không cài trâm, phải chẳng đồng nghĩa với việc chống lại chỉ ý của thái hậu?

Tiểu Dung thấy Thẩm Tố Nhi có nét khác thường, mau mắn hỏi “Chủ nhân, người làm sao thế?” Vừa mới vào cung, Tiểu Dung đã nhanh nhẩu

không gọi nàng hai tiếng tiểu thư mà thay vào đó là hai tiếng chủ nhân.

Thẩm Tố Nhi chán nản đáp “Tiểu Dung, nếu làm mất đồ mà thái hậu ban tặng... hậu quả thế nào?” Trực giác mách bảo nàng việc này không được hay cho lắm.

“Hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Những đồ vật mà hoàng thượng và thái hậu ban thưởng biểu thị hoàng ân trải rộng, những người được ban thưởng coi trọng nó hơn cả mạng sống của mình. Giả như làm mất, tức là phạm phải tội chết. Thế nhưng sao đột nhiên người lại hỏi như thế? Là... Á... á! Có phải người đã làm mất đồ thái hậu ban tặng?”

“Suyt...” Thẩm Tố Nhi vội đưa tay che miệng Tiểu Dung.

“Chủ nhân...”

“Đừng lớn tiếng, cây trâm vàng nạm ngọc mà thái hậu ban cho ta đã không còn nữa rồi...” Trước đây, Thẩm Tố Nhi từng nghĩ đó là một vật trang sức tầm thường, nếu thái hậu đã tặng cho nàng, thì nàng có thể đem tặng cho người khác.

Tiểu Dung hoảng hốt nhìn Thẩm Tố Nhi, há miệng định nói gì lại thôi.

“Tiểu Dung, nếu đem việc này nói thẳng cùng thái hậu thì thế nào?” Thẩm Tố Nhi thoáng run rẩy, lâm vào cảnh này, nàng cũng không khỏi không sợ hãi. Trời đất quỷ thần ơi, chắc không đến mức vừa mới nhập cung ngày đầu tiên đã bị chém chứ?

Đã thế Tiểu Dung trực tiếp dập tắt tia hy vọng sau cùng của chủ nhân, nhỏ giọng nói “Coi thường hoàng ân, tội không thể tha! Nhẹ sẽ bị tống vào thiên lao... hoặc ăn vài chục trượng hình... Chủ nhân, hình phạt thế nào còn phải xem chủ ý của thái hậu, có điều, chắc chắn không thể bình an vô sự.”

Thẩm Tố Nhi rơi vào tâm trạng hoang mang. Thật không ngờ, vừa mới chân ướt chân ráo vào cung đã gặp chuyện. Thôi toi rồi, toi rồi! Chốn thâm cung này, nàng không thân không thích, thực chẳng có chỗ dựa nào hết.

Hu hu!...

Tiểu Dung ôm Thẩm Tố Nhi, nước mắt long lanh “Vừa đến đã không được sủng ái, lại gặp đúng chuyện này, tiểu thư, chúng ta phải làm sao?” Nhận trượng hình là chuyện nhỏ, giả như mất mạng thì thế nào?

Bỗng Thẩm Tố Nhi lau nước mắt cho Tiểu Dung, mỉm cười kì quái nói “Tiểu Dung à, thực ra ta cảm thấy đây cũng không phải chuyện gì to tát. Chẳng qua chỉ là một cây trâm vàng nạm ngọc. Mất rồi thì thôi, không tìm thấy cũng đành, lẽ nào thái hậu sẽ vì chuyện đó mà lấy mạng chúng ta?”

Vì một cây trâm mà lấy mạng hoàng hậu, trên đời làm gì có chuyện hoang đường đến thế?

Nhưng việc coi thường thái hậu, liệu có bị nhốt vào thiên lao? Chết mất! Thế nhưng ngồi đại lao thì có quá nghiêm trọng, hoặc giả cùng lắm là bị đẩy vào lãnh cung. Tương lai có thể dự tính, cho dù thái hậu không truy cứu thì cuộc sống sau này chẳng thể bình yên. Giữa chốn thâm cung, hoàng thượng không sủng ái, thái hậu không yêu thương, thật chẳng khác nào tự đẩy mình vào nước sôi lửa bỏng.

Thẩm Tố Nhi nhẹ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ nàng nhất định phải nghĩ cách để tránh kiếp nạn này mới được.

Buổi chiều, cung Triều Phụng bắt đầu trở nên ‘náo nhiệt’.

Hoàng hậu ban sáng còn khoẻ mạnh nay bỗng nhiên đổ bệnh, nằm liệt trên giường.

Lão thái y chuẩn mạch xong, phán một câu “Không hợp thủy thổ.” Triệu chứng dễ nhận thấy nhất chính là ăn uống không ngon, tinh thần mỗi mệt, ngủ không an giấc, tâm thần bất định, làn da dị ứng, mẩn đỏ...

Thẩm Tố Nhi nằm trên giường, dáng vẻ ốm yếu, mệt mỏi dị thường.

Tiểu Dung trợn mắt, tiểu thư nhà nàng vốn không cần phải giả bộ, dáng vẻ bình thường lúc nào chả thế.

Cái gì mà ăn uống không được? Tất cả đều do bọn họ bịa ra hết. Tinh thần mỗi mệt? Nàng chưa từng thấy tiểu thư tinh thần sáng khoái khi nào.

Ngủ không ngon giấc? Điều đó đương nhiên, hôm qua đại hôn, sáng sớm hôm nay đã bị kéo dậy từ sớm, ánh mắt mỗi mệt, rệu rã là chuyện bình thường.

Lại thêm tâm thần bất định? Hầy... đoán chắc là do tiểu thư căng thẳng quá nên mới tạo thành.

Còn về việc làn da mẩn ngứa, dị ứng, điều này hoàn toàn là diễn kịch, giả vờ. Cho dù không ngứa, đưa tay lên gãi vài lần cũng sẽ bắt đầu cảm thấy ngứa rát, ửng đỏ, chuyện này quá đơn giản, trẻ con ba tuổi cũng nghĩ ra. Hơn nữa, tiểu thư diễn trò hơi thờ hờn hển mà mặt không hề chuyển sắc, nếu không phải biết chân tướng từ đầu, chắc Tiểu Dung cũng sẽ cho rằng người không hợp thủy thổ.

Đương nhiên, để diễn sao cho giống thật, Thẩm Tố Nhi đã tìm hiểu trước triệu chứng của việc không hợp thủy thổ. Rồi quyết định giả bộ theo triệu chứng nhẹ nhất, chỉ cần nghỉ ngơi vài ba ngày là được. Dù gì, tránh được ngày nào hay ngày ấy, tương lai nàng sẽ phải nghĩ ra cách vẹn toàn hơn để giải quyết chuyện này.

Nếu không giải quyết được thì sẽ phải tiếp tục ‘kéo dài’ sự việc.

Nhìn bề ngoài trông thái hậu hiền từ, thân thiện, chắc cũng không quá nghiêm nghị, cố chấp.

Hơn nữa, hoàng hậu nói không khoẻ, các lão thái y lẽ nào dám nói hoàng hậu không hề có bệnh? Nếu dùng mắt thường nhìn qua triệu chứng, đích thực là không hợp thuỷ thổ. Lại cộng thêm việc hoàng hậu vừa mới đến kinh thành, đương nhiên nói muốn nghỉ ngơi vài ngày cũng là chuyện thường. Nếu không thuận theo ý của hoàng hậu, danh dự danh y cả đời sẽ bị huỷ trong giây phút.

Thái y nhanh chóng kê vài đơn thuốc điều tiết đơn giản, sau đó lập tức rời khỏi.

Và, bởi vì sức khoẻ không cho phép, nên hoàng hậu có thể vắng mặt một cách danh chính ngôn thuận.

Nàng cười. Nụ cười khoái trá. ‘Xe tới trước núi ắt có đường’, câu này thật không sai chút nào. Nàng không ngờ lại có thể dễ dàng vượt qua kiếp nạn như vậy.

Nói đến Tiểu Dung, lúc này nàng ta đối với tiểu thư nhà mình vô cùng bội phục.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười, sau đó dần trở nên nghiêm nghị. Lúc này vui mừng vẫn còn quá sớm, nàng mới chỉ tạm thời tránh được kiếp nạn mà thôi. Trừ phi xuất cung ngay, nếu không, sớm muộn ngày đen đủi cũng tới.

Buổi tối hôm ấy, cung Triều Phụng vô cùng tấp nập.

Thái hậu đến thăm Thẩm Tố Nhi, nhưng không ở lại lâu lắm. Rồi một vài cung tần cũng tới thăm nom, nhưng nàng mượn cớ cần nghỉ ngơi không tiện tiếp khách. Nói cho cùng thì nàng đang giả bệnh, càng gặp ít người càng ít lộ sơ hở. Hơn nữa có lí do đằng hoàng chẳng tội gì không dùng.

Thời gian như tên bay, thế mà đã mấy ngày trôi qua.

Thẩm Tố Nhi từ khi bước vào cung Triều Phụng, luôn yên phận thủ thường, không có việc gì lớn, tuyệt đối không bước chân ra ngoài. Và lại mấy ngày nay, ngoại trừ một lần duy nhất thái hậu đến thăm, hoàng thượng chưa từng xuất hiện.

Nàng biết rõ, người phụ nữ trong cung chỉ cần không được hoàng thượng sủng ái, chắc chắn sẽ chẳng được coi ra gì. Những phi tử đắc sủng, có chút khí thế hoặc những người đã từng nhận được hoàng ân cũng chẳng mấy khi đến thỉnh an nàng. Thi thoảng lắm mới có một vài người tới, đưa lời thăm hỏi khách khí vài câu.

Trái lại, Sơ Tuyết tới thăm nàng đến mấy lần, lễ độ, ngoan ngoãn đưa cho nàng một vài cống phẩm cùng đồ ăn ngon. Nhưng lâu dần ngài cũng trở nên thận trọng, vội vã đến rồi vội vã về, thậm chí có lúc còn chẳng nói được mấy câu. Cho dù là như vậy, những lần Sơ Tuyết ghé thăm luôn khiến cuộc sống của Thẩm Tố Nhi thêm chút màu sắc, bớt phần nhạt nhẽo, vô vị.

Cung Triều Phụng, giữa nơi ở chính và chính điện có một sân vườn nhỏ. Cung đình đại viện, đương nhiên sẽ có không ít hành lang cong cong, uốn lượn, đình đài non bộ, hoa cỏ hiếm thấy. Bước ra khỏi phòng ngủ, bên trái có một ngọn giả sơn, trên đó có dựng một đình hóng mát, bên phải lại có một hồ nước nhân tạo, nuôi rất nhiều loài cá quý hiếm, đắt tiền.

Trong đêm, những khi thanh tịnh vắng vẻ, người ta có thể nghe rõ tiếng cá đớp mồi.

Phía đông đình viện, trông có vẻ khuất bóng thế nhưng cạnh tường lại có một gốc cây cổ thụ rậm rạp, to lớn, trải bóng rất rộng. Chỉ cần ngày ít gió, không có mưa, Thẩm Tố Nhi sẽ bảo người bê chiếc giường trúc ra đó, pha một bình trà sâm, lại bày thêm chút đồ ăn vặt nhàn nhã, thư thái ngắm nhìn bầu trời xanh trong.

Có một chủ nhân như thế, đám nô tài tại cung Triều Phụng đặc biệt nhàn rỗi, cả ngày tụ tập một chỗ đập muỗi nghe Tiểu Dung kể những chuyện mới mẻ bên ngoài, hoặc giả ngược lại bọn họ sẽ kể những chuyện thú vị trong cung cho Tiểu Dung nghe.

Cuộc sống thư thái cứ bình lặng ngày nối ngày như vậy.

Thi thoảng Thẩm Tố Nhi còn nghĩ, nếu cứ tiếp tục được sống thế này, không có gì xảy ra thì thật tốt biết bao. Đừng nói là ba năm, ba mươi năm với nàng cũng chẳng có vấn đề.

Sáng sớm hôm sau, tại tẩm cung của hoàng thượng.

Mộ Dung Cảnh thức dậy, liền có cung nữ mặc y phục, đi giày cho ngài. Trước mặt, một tiểu thái giám ở cung Triều Phụng đang quỳ dưới đất bẩm báo lại tình hình của Thẩm Tố Nhi. Cuộc sống hàng ngày của Thẩm Tố Nhi chỉ là cắn chút hạt dưa, dùng ít điểm tâm, pha bình trà sâm, tìm nơi râm mát, sáng khoái nằm đó thư thái, nghỉ ngơi, thi thoảng lặng ngắm bầu trời.

Tiểu thái giám sau khi báo cáo xong nhanh nhẹn lui xuống. Mộ Dung Cảnh khẽ nhướn mày, đôi mắt lạnh khiến người ta chẳng đoán nổi đang suy nghĩ điều gì. Ngài “Người đâu, đi thông báo hoàng hậu chuẩn bị, cùng trẫm đến cung Thiên Thọ thỉnh an.” Sáng nay ngài muốn đến thỉnh an thái hậu, bỗng nhiên cũng muốn kéo nàng cùng đi.

Trong chốn thâm cung này, người nào quá an nhàn, rảnh rỗi sẽ bị kẻ khác đố kỵ.

Sau khi kẻ dưới nghe lệnh liền vội vã đến cung Triều Phụng thông báo. Thế nhưng đợi mãi Mộ Dung Cảnh chẳng thấy hoàng hậu đâu, liền trực tiếp đi thẳng đến cung Triều Phụng.

Cùng lúc đó, người phụ nữ nằm trên phượng sàng vẫn còn đang ngái ngủ, mắt hết nhắm lại mở. Nàng thực chẳng vui vẻ gì khi bị người khác gọi dậy kiểu này. Mặt mày nhăn nhó, muốn khóc mà không có nước mắt “Ông trời à, con càng ngày càng chẳng còn chút địa vị gì nữa, đám nha đầu này càng lúc càng chẳng coi con ra gì...” Sau một hồi lẩm bẩm, nàng lại kéo chăn trùm kín đầu, tiếp tục tiến vào mộng đẹp.

Tiểu Xuân Nhi thấy vậy vô cùng hoang mang, căng thẳng lên tiếng “Vị công công vừa rồi có nói, chốc nữa hoàng thượng muốn tới cung Thiên Thọ thỉnh an thái hậu cùng người. Cứ loanh quanh này giờ, giờ người dậy cũng không kịp nữa rồi!”

“Ừm...” Người phụ nữ đó vẫn không hề có ý thức dậy.

“Tiểu Xuân Nhi, đối với người lúc này, em không cần phải khách khí.” Tiểu Dung kéo chăn, xem ra rất có kinh nghiệm, tiếp tục truyền thụ bí quyết của bản thân “Nếu chúng ta sợ hãi trước ngôi vị hoàng hậu, e là lúc hoàng thượng đến, người chưa chắc đã dậy. Nói không còn thốt lên một câu ‘cứ để hoàng thượng đi một mình, ta vẫn còn chưa ngủ đủ giấc.’” Lúc nói câu sau cùng, Tiểu Dung còn học theo dáng vẻ, điệu bộ của Thẩm Tố Nhi.

Ai ngờ, Tiểu Xuân Nhi kinh hoàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, hoàng thượng đã đến thật rồi!

“Tiểu thư, mau dậy đi.” Tiểu Dung đang đứng quay lưng lại phía cửa, hoàn toàn không biết Mộ Dung Cảnh giá đáo, ra sức dựng Thẩm Tố Nhi đang ngủ say như chết dậy. Thẩm Tố Nhi lúc này y phục xộc xệch, vừa nhìn đã biết hàng ngày đáng ngủ không đẹp cho mấy.

“Hoàng... hoàng thượng...” Tiểu Xuân Nhi hoang mang kéo tay áo của Tiểu Dung, quỳ xuống bên cạnh giường.

Tiểu Dung kinh hãi đến mức mồ hôi đầm đìa, quay người, chẳng dám thở mạnh, quỳ người quỳ xuống. Thế nhưng nàng vừa buông tay, Thẩm Tố

Nhi liền đổ sập xuống giường, dáng vẻ cực kỳ bất nhã.

Mộ Dung Cảnh lạnh lùng lên tiếng “Các người mau lui xuống.”

Không biết ma sai quý khiến thế nào ngài lại muốn vào thăm, vừa hay bắt gặp cảnh tượng tráng lệ của người phụ nữ trước mặt.

Tiểu Dung cùng Tiểu Xuân Nhi tức thì lui xuống, trước khi đi còn nhẹ buông rèm.

Mộ Dung Cảnh nhớ lại những lời Tiểu Dung nói, trong lòng thâm hoài nghi, người phụ nữ trước mặt thực sự sẽ nói... ‘Cứ để hoàng thượng đi một mình, ta vẫn chưa ngủ đủ giấc’ sao? Dám kháng chỉ lại còn coi thường hoàng thượng? Lẽ nào nàng không sợ chết?

Ngài đứng trước phượng sần, nhìn Thẩm Tố Nhi từ trên cao xuống.

Chỉ thấy mái tóc đen nhánh của nàng xoã bên gối, có phần hỗn loạn, nhưng vẫn đặc biệt xinh đẹp. Làn da trắng trẻo, mịn màng, đôi mày cong cong như vầng trăng khuyết. Đôi má đỏ hồng, dáng vẻ vô ưu vô lo, thanh khiết, khiến người ta không khỏi say mê, thích thú.

Bỗng ngài có cảm giác cảnh tượng này có phần quen thuộc...

“Hoàng hậu, mau tỉnh dậy.” Mộ Dung Cảnh lớn tiếng gọi.

Nàng ngủ ngon quá, ngon đến mức khiến ngài phải ghen tị.

Ở trong chiếc lồng son rộng lớn này, sao nàng có thể ngủ say và yên bình đến thế?

“Ừm... ừm...” Nàng lười nhác rên lên, thân người khẽ động. Mộ Dung Cảnh vốn cho rằng nàng sẽ ngồi bật dậy, ai ngờ, chỉ là lật người qua rồi lại ngủ tiếp.

Đôi mắt sắc lạnh của Mộ Dung Cảnh tức thì sầm lại. Người trước mặt hoàn toàn phớt lờ ngài?

Mộ Dung Cảnh nổi giận, quyết định phải dạy cho nàng một bài học, cho dù ba năm sau có đưa nàng ra khỏi cung, nhưng chỉ cần một ngày nàng còn là hoàng hậu thì không thể để nàng tiếp tục phóng túng. Vén gọn hoàng bào, một chân giẫm lên giường, đang định cho nàng một bạt tai, ngài bỗng khựng lại. Khoảnh khắc đó thời gian như ngừng trôi. Ngài lạnh lùng đưa lời cảnh cáo “Hoàng hậu, nàng cho rằng hoàng cung là nơi nào hả?”

“Ồ... dừng lại gần... ta bị bệnh truyền nhiễm...” Chủ nhân những lời này xem ra chưa hề tỉnh táo, chỉ thấy nàng dứt lời đưa tay kéo chăn lên trùm kín đầu, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Bệnh truyền nhiễm? Có bị bệnh truyền nhiễm hay không, chẳng phải trước khi vào cung đã kiểm tra kỹ rồi sao? Đúng là mở miệng nói bừa...

Mộ Dung Cảnh đang định phát hoả, bỗng lặng người đi.

Bệnh truyền nhiễm, ngoại ô thành Hoài...

Ngài hạ giọng, lạnh lùng hỏi “Cô nương, tại sao trời mưa mà không thềm tránh?”

“Sẽ tạnh thôi...”

Giọng nói này nghe rất quen tai... Hình như nàng đang mơ giấc mơ nào đó.

Khuôn mặt Mộ Dung Cảnh cứng sừng, ánh mắt quắc lên, tiếp tục đưa lời dò hỏi “... Thế nhưng y phục sẽ bị ướt đó.”

“Có ánh mặt trời mà...”

Một lúc lâu, trong lòng Mộ Dung Cảnh lửa giận hừng hực tuôn trào...

Mộ Dung Cảnh kéo chăn gấm ra, tóm lấy hai vai Thẩm Tố Nhi, quyết định dựng nàng ngồi dậy, đưa tay xiết lấy chiếc cằm nhỏ xinh, neho mắt nhìn kĩ khuôn mặt nàng.

Ngày hôm đó, sau khi quay về cung ngài đã điều tra cặn kẽ, thì ra cơn mưa đó chỉ là một hiện tượng bình thường của mùa hè. Thế nhưng, trong sách không hề giải thích cặn kẽ được như nàng nói.

Hành động không chút thương hoa tiếc ngọc của Mộ Dung Cảnh khiến Thẩm Tố Nhi đau đốn, đầu óc theo đó mà tỉnh táo hơn trước nhiều. Khi nhìn rõ người trước mặt mình là ai... nàng chớp mắt kinh hãi “Hoàng... thượng...”

“Quả nhiên là nàng.” Mộ Dung Cảnh bật cười lớn tiếng. Thực đúng là xa tận chân trời gần ngay trước mặt. Thảo nào ngài cứ có cảm giác quen mặt, thì ra đã gặp nàng trước đây.

Tiếng cười của Mộ Dung Cảnh truyền thẳng vào đại não Thẩm Tố Nhi, khiến nàng hoàn toàn tỉnh hẳn. Há? Thực sự là hoàng thượng sao? Cả người nàng động đậy, muốn gạt tay Mộ Dung Cảnh ra. Nhưng do dùng sức hơi quá, nên cả phần y phục trên vai thuận thế rớt xuống, để lộ cả khoảng vai trắng ngần, nõn nà. Làn da trắng mịn, khiến người ta phải kinh ngạc, mê hồn.

“Nàng làm vậy là muốn mê hoặc trẫm sao?” Mộ Dung Cảnh khẽ nhếch miệng cười, đôi mày nhướng cao, để lộ tà khí. Bàn tay lạnh giá khẽ lướt qua bờ môi đỏ hồng, gợi cảm của Thẩm Tố Nhi, đặc biệt hứng thú.

Thẩm Tố Nhi vốn định nói lộ chút vai ở thời hiện đại chỉ là trò con trẻ, chẳng có gì đáng phải kinh ngạc. Thế nhưng lúc bàn tay lạnh giá kia khẽ lướt qua môi, trái tim nàng đập loạn xạ, như thể có dòng điện mạnh mẽ sượt qua. Nhưng cảm giác đau đốn dưới cằm vẫn còn nên nàng cũng chẳng mấy thành thoi mà tận hưởng.

Gả cho một bạo quân, chắc chắn sau này nàng chẳng được sống yên.

Thẩm Tố Nhi nhớ lại những lời Tiểu Dung và Tiểu Xuân Nhi nói, thầm kêu khổ, cũng hiểu được nguyên nhân ngài xuất hiện tại đây lúc này. Nàng giả bộ như không có chuyện gì, chậm rãi buông tiếng “Hoàng thượng, xin ngài đợi một lúc, thần thiếp sẽ thay y phục rồi theo ngài đến cung Thiên Thọ thỉnh an thái hậu.” Tuy rằng khi nói chuyện nàng đã cố hết sức che giấu, nhưng lời nói vẫn mang chút lười nhác, bất cần.

Mộ Dung Cảnh đưa mắt lặng nhìn khuôn mặt nàng “Hôm nay là lần thứ mấy trăm gặp nàng? Hoàng hậu?” Mộ Dung Cảnh cố tình nhấn mạnh hai chữ hoàng hậu. Ngài cao cao tại thượng, chẳng khác nào đang nói chuyện với một tù nhân hạ đẳng. Thẩm Tố Nhi nhận thấy trong lời nói của ngài có ý cảnh cáo đầy nguy hiểm, dịu dàng, bình tĩnh đáp “Hoàng thượng, là lần thứ hai ạ.”

Mộ Dung Cảnh nhìn Thẩm Tố Nhi, chẳng tìm thấy chút kính nể, sợ hãi trên khuôn mặt nàng, lạnh lùng lên tiếng “Khi quân phạm thượng là tội chết đó.”

Nghe vậy, khuôn mặt bé xinh của nàng thoáng nhả lại, chính vì lí do này mà nàng không thích qua lại với người có quyền thế. Đột ngột nàng hét lên như phải bóng “Hoàng thượng, đến giờ phải đi thỉnh an rồi. Á, không còn sớm nữa, thần thiếp còn chưa chuẩn bị gì hết.”

Lúc này còn bình chân như vại, giờ thành ra chủ động đẩy nhanh tiến độ, lại còn gấp gáp gọi bọn Tiểu Dung vào chuẩn bị mọi thứ, khiến cho tất cả loạn hết cả lên, người chuẩn bị nước rửa mặt, súc miệng, người chải tóc... rõ ràng mọi chuyện đều có trình tự, sao nàng lại đưa lời đôn đốc khiến bản thân bận rộn lên thế.

Mộ Dung Cảnh đứng đó, không lên tiếng ngăn cản, chỉ lạnh lùng nhìn chứng kiến mọi thứ.

Mãi cho tới khi phải thay y phục, Thẩm Tố Nhi mới liếc qua đôi mắt lạng như hồ thu kia, định nói gì lại thôi. Sau một hồi cân nhắc, dồn hết dũng khí, nàng lén nhìn sang Mộ Dung Cảnh, cúi đầu, đôi môi anh đào chợt động “Hoàng thượng, ta... thần thiếp phải thay y phục, liệu ngài có thể tránh đi một lát không?”

Lời vừa dứt, Tiểu Dung suýt chút nữa thì ngã vật ra đất, miệng há hốc vì ngạc nhiên.

Tiểu thư nhà nàng cũng biết tỏ ra thuần khiết thẹn thùng? Trời đất đảo lộn rồi chẳng?

Đôi mày Mộ Dung Cảnh khẽ nhích, lạnh lùng đáp “Toàn bộ lui xuống! Không có lệnh của trẫm, không ai được phép vào trong.” Vừa nhận lệnh, Tiểu Dung và Tiểu Xuân Nhi run rẩy lui xuống, Thẩm Tố Nhi đang định rời đi, liền bị ngài tóm lấy cánh tay, ném thẳng lên giường. May mà, chiếc phượng sàng kiên cố, chặn đệm lại rất dày, ngã xuống không cảm thấy đau.

Khoảnh khắc đó đầu óc Thẩm Tố Nhi có chút chạy đông chạy tây, nếu hoàng thượng có khuynh hướng tình dục biến thái thì chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng kích thích khi leo lên chiếc giường này. Và quả thật nằm ngoài dự đoán của ngài, nàng chẳng hề tỏ ra sợ hãi, thậm chí đến một tiếng kêu cũng không thấy, hơn nữa còn vươn vai ưỡn lưng thoải mái nằm xuống.

Trước mặt Mộ Dung Cảnh, không hề có cảnh tượng lồm cồm bò dậy khỏi giường, cũng chẳng có lời cầu xin.

Cùng lúc đó, trong lòng Thẩm Tố Nhi suy nghĩ rất nhiều chuyện... dường như đã hiểu sai tình cảnh của mình. Theo trí nhớ của nàng, trong các tiểu thuyết xuyên không thường hay viết những chuyện thế này, chỉ cần phụ nữ tỏ ra thuần khiết, ngô nghê, hoàng đế, vương gia sẽ cảm thấy người phụ

nữ này vừa thú vị vừa đặc biệt, sau đó mà buông tha cho nàng... Thế nhưng tại sao chiêu này đến lượt nàng lại chẳng có tác dụng?

Trên người Mộ Dung Cảnh toả ra luồng khí nguy hiểm, lúc này, đổi lại người khác, họ nhất định sẽ ra sức cầu xin người tha tội. Thế nhưng tại sao người phụ nữ trước mặt vẫn bình thản như không.

Cái khí thế khắp thiên hạ này, mình ta độc tôn thực sự đem lại thách thức to lớn. Khoảnh khắc, Mộ Dung Cảnh chợt hiểu ra nàng khác biệt rất nhiều so với những người phụ nữ yếu mềm khác mà ngài từng gặp.

Mộ Dung Cảnh chồm lên giường, tóm lấy hai vai Thẩm Tố Nhi bóp mạnh, lạnh lùng hỏi “Hoàng hậu, nàng có sợ trẫm không?”

Thẩm Tố Nhi dù ngu ngốc đến đâu cũng biết người đàn ông trước mặt lúc này đang cực kỳ tức giận. Nàng mơ màng chớp đôi mắt tuyệt đẹp, xem ra vẫn chưa hiểu rốt cuộc mình đã sai ở đâu. Là bản thân tự cho mình thông minh hay là... phiền phức quá! Nói cho cùng nàng không hiểu con người Mộ Dung Cảnh, người ta thường nói trái tim phụ nữ sâu như biển, đàn ông cũng chẳng kém gì.

Nghĩ vậy, nàng liền theo đúng tác phong gặp chuyện rụt đầu, dứt khoát đáp lại một tiếng “Sợ.”

Sợ? Chỉ một từ bật ra từ miệng nàng khiến Mộ Dung Cảnh chết lặng người, nhìn xem, ánh mắt nàng không hề có ý khuất phục, vậy mà miệng lại thốt ra lời trái với lương tâm.

“Có sợ chết hay không?”

“Sợ.”

“Nếu đã sợ, tại sao không cầu xin tha tội?”

“Vâng.” Dứt lời, Thẩm Tố Nhi lồm cồm bò dậy trên giường, dập đầu bồm bộp mấy cái, miệng không ngừng liên thoảng “Xin hoàng thượng đại gia nguôi giận, cầu xin ngài tha tội cho tiểu thiếp. Tiểu thiếp đã biết lỗi rồi, đảm bảo sau này sẽ không tái phạm.” Đúng là bi kịch, một bi kịch đáng sợ... Tuy rằng bản thân nàng chẳng có cá tính gì hết... thế nhưng việc không có cá tính lại chính là cá tính riêng của nàng.

“Hoàng thượng đại gia? Tiểu thiếp? Hoàng hậu, nàng đang cầu xin sao?” Mộ Dung Cảnh lạnh lùng hỏi vặn, cố gắng che đi cảm giác kì quái trào dâng trong lòng: “Thẩm Tố Nhi...”

“Có ạ.” Nàng ngoan ngoãn như một chú cừ non.

“Nàng sai ở chỗ nào?”

“Hả?... Hoàng thượng cảm thấy tiểu thiếp sai ở chỗ nào thì tiểu thiếp sai ở chỗ đó.” Thẩm Tố Nhi thực chẳng hiểu mình đã sai ở đâu... thế nên làm sao biết trả lời thế nào cho phải.

Cách nói chuyện thật quá khiêm nhường. Nàng còn biết ăn nói hơn cả đám nịnh thần đáng ghét thường vây quanh ngài.

Mộ Dung Cảnh nheo mắt, tự nhủ bản thân phải thật bình tĩnh!

Người phụ nữ này... giống hệt như lần trước, vào lúc khiến cho người khác tức điên người, lại khiến cho người ta không khỏi bội phục trước sự linh hoạt cùng sự thông tuệ của nàng. Điều đặc biệt là khi gặp chuyện nàng luôn tỏ ra bình tĩnh, ung dung...

Khoảng khắc Mộ Dung Cảnh vừa phẫn nộ vừa thấy nàng cực kỳ xa lạ. Ngài tiến lên một bước, vô tình giẫm phải bàn tay nàng, gằn giọng “Thân là hoàng hậu mà lại xưng tiểu thiếp, có phải nàng rất muốn làm kẻ thấp hèn một phen?”

Bàn tay ngọc, bé nhỏ của Thẩm Tố Nhi bị giẫm lên đau đớn, muốn rút ra nhưng không cách nào rút được. Tên khốn này nhất định là cố ý, thân là hoàng đế, sao lại hẹp hòi vậy chứ? Lần trước dùng kiếm, lần này lại dùng chân. Nhịn. Mình phải nhịn hử. Trong lòng hạ quyết tâm, nàng run rẩy, từ tốn đáp “Vâng, thần thiếp cảm thấy hoàng thượng nói rất đúng, cách nghĩ cũng đặc biệt chính xác, cho nên không còn gì để nói.” Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng nàng âm thầm chửi bới: Người thấp hèn thì đã làm sao? Chỉ cần làm người là được, lẽ nào hoàng đế thì không phải là người? Nếu ở thời hiện đại, ta nhất định sẽ kiện người tội coi thường, ngược đãi người khác.

Thế nhưng, rất tiếc nàng không phải ở thời hiện đại...

“Thật không? Trẫm nói rất đúng hả? Nàng thử nói xem đúng ở chỗ nào, trả lời không được... sẽ xử phạt thích đáng.” Mộ Dung Cảnh quyết không buông tha.

“Hả? Hoàng thượng, ta còn mắc phải tội gì chứ?”

“Khi quân, phạm thượng, vô lễ, ăn nói linh tinh...” Dừng lại một lát, Mộ Dung Cảnh lại bổ sung thêm “Nàng nói xem, tội ác trong câu tội ác tà trời là những tội ác gì?”

Định kiểm tra lịch sử? Thôi chết, nàng hoàn toàn không nhớ.

Có điều, đột nhiên nàng cảm thấy cơn đau truyền từ bàn tay đã giảm dần. Thì ra hử đã giơ ‘chân’ đánh khề mà buông tha cho nàng. Vào lúc Thẩm Tố Nhi còn mơ màng chưa biết phải trả lời thế nào, Mộ Dung Cảnh lại tiếp tục đưa lời giáo huấn “Mưu phản, đại nghịch bất đạo, ác tặc, làm loạn, đại bất kính, bất hiếu, bất trung, bất nghĩa. Và nàng đã phạm một trong những tội ác đó. Đại bất kính.”

“Hả...” Nàng bàng hoàng ngây lạng người.

Mộ Dung Cảnh lạnh lùng nói tiếp “Chỉ một câu của trẫm, sẽ lập tức phế bỏ hoàng hậu, đồng thời lấy luôn cái đầu xinh đẹp của nàng xuống. Hừ, thậm chí trong nháy mắt... đoạt lấy tính mạng gia tộc nhà nàng.” Thái độ nghiêm nghị, hoàn toàn không giống như đang nói đùa.

Dần dần, Thẩm Tố Nhi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Tính mạng bản thân không giữ được đã đành, còn liên lụy đến người khác. Tuy chẳng có chút tình cảm với gia đình thành chủ, thế nhưng nàng không muốn vì mình mà họ phải chịu khổ. Quả nhiên, gần vua như gần hổ, bị giết lúc nào cũng không biết trước được.

Thẩm Tố Nhi vừa nghĩ đến việc bản thân sẽ liên lụy đến người khác, lập tức lấy lại tinh táo, nghiêm túc đối diện với vấn đề. Nàng cũng không phải không thể kéo lại cục diện. Nghĩ vậy, giọng nói thản nhiên đã nghiêm túc trở lại “Hoàng thượng, trước khi định tội, thần thiếp muốn hỏi một câu, không biết có được không?”

“Được.”

“Hoàng thượng muốn làm minh quân hay hôn quân?”

Mộ Dung Cảnh nhướng cao đôi mày, ánh mắt lộ rõ vẻ hứng thú, lạnh lùng lên tiếng “Cái này còn phải hỏi sao?”

“Nói vậy, hoàng thượng khẳng định muốn làm minh quân để lại tiếng thơm muôn đời, vậy thần thiếp không cần phải lo lắng nữa.” Nàng thoáng an lòng, thở phào một hơi. Tuy rằng Thẩm Tố Nhi cố tình giả bộ, nhưng nàng phải tỏ ra như thật. Bởi muốn thành công thì phải có sức thuyết phục.

“Câu này nghĩa là sao?” Mộ Dung Cảnh có chút khó hiểu.

Thẩm Tố Nhi dập đầu một cái, không vội vã, cũng chẳng chậm chạp, khiêm nhường đáp “Có câu ‘hoàng thượng muốn thần chết, thần không thể không tuân’, thần thiếp chỉ cảm thấy bản thân không hề có tội. Vốn dĩ thần

thiếp còn sợ mọi chuyện sẽ trở thành sự thực, thế nhưng lúc này lại chẳng hề sợ hãi, bởi hoàng thượng là một minh quân. Minh quân nhân đạo, không những vì nước vì dân mà còn có tấm lòng rộng lớn, dung nạp được trăm nghìn vạn thứ, khiêm nhường, nhân ái, trân trọng người hiền. Ngoài ra, minh quân còn hành động hào sảng, cử chỉ trong sáng, gần quân tử xa tiểu nhân, tuyệt đối không phải là kẻ lòng dạ hẹp hòi, mắt nhìn hạn hẹp, hỷ nộ thất thường, khiến người trong thiên hạ ngỡ là hôn quân vô đạo. Cũng tuyệt đối không phải là người định người khác vào tội chết chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt không đâu, hoặc giả tàn sát vô tội. Hoàng thượng, ngài nói xem có đúng không?”

Thẩm Tố Nhi liến thoắng một hồi, ngoài mặt khiêm nhường, lời nói chẳng khác nào lưỡi dao sắc bén, kề bên cổ Mộ Dung Cảnh, khiến ngài nghẹn lời nhất thời chẳng biết phải nói sao cho phải. Nếu ra lệnh giết nàng thì ngài sẽ trở thành một hôn quân vô đạo bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, coi thường?

Bỗng ngài đột ngột quay người bước ra khỏi phòng. Thế nhưng mới đi được vài bước, ngài dừng lại, lạnh lùng buông tiếng “Hoàng hậu, có phải nàng biết Tư Mã Lạc người nước Nam Man?” Ngài không quay đầu, dường như câu hỏi này chỉ là thuận miệng.

“Hả? Đó là ai... nước Nam Man ở đâu?” Thẩm Tố Nhi ngô nghê hỏi lại, đầu óc mơ màng, hoàn toàn không hiểu gì hết? Giây phút này nàng không cần giả bộ, bởi nàng thực sự không biết, cũng chưa từng nghe nhắc đến người đó bao giờ.

“Ừm, không có gì, coi như trăm chưa hỏi.” Lúc bước chân ra khỏi cửa, Mộ Dung Cảnh cong miệng nở nụ cười tuyệt đẹp, hoặc giả sự việc không hề phức tạp như ngài vẫn nghĩ...

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thâm Cung Gặp Thích Khách

Do việc cãi vã này, Mộ Dung Cảnh liền huỷ bỏ ý định đến cung Thiên Ngộ thịnh an.

Thẩm Tố Nhi chẳng còn tâm trạng muốn ngủ thêm, nhẹ đưa tay lau mồ hôi đã lấm tẩm trên trán.

Tiểu Dung thấy hoàng thượng rời khỏi, vội vã chạy vào, lo lắng nhìn Thẩm Tố Nhi, hoang mang hỏi “Tiểu thư, hoàng thượng có làm gì người không?”

“Hả... không.” Thẩm Tố Nhi mỉm cười tự giễu. Nói rằng không sợ, hoàn toàn là gạt người, đến tận lúc này nàng mới biết bàn tay mình đã dẫm đầy mồ hôi. “Yên tâm đi, tiểu thư nhà em vẫn chưa ngu ngốc đến độ đó đâu.”

Thẩm Tố Nhi thay bộ y phục màu tím, bộ y phục mà nàng mang từ phủ thành chủ tới. Những bộ y phục gấm vóc sang trọng quá đổi hiện nay hoàn toàn khác xa với quan niệm thẩm mỹ của nàng.

“Nương nương, tại sao người lại không trang điểm? Nói không chừng hoàng thượng sẽ hồi tâm chuyển ý”. Tiểu Xuân Nhi có chút bất bình, nương nương nhà nàng là người xinh đẹp tuyệt trần, trang điểm lên chẳng hề kém sắc so với Tiểu quý phi.

Thẩm Tố Nhi nghe vậy mỉm cười chán nản.

Nàng chỉ muốn rời khỏi hoàng cung càng xa càng tốt, làm sao phải cố trang điểm cho xinh đẹp để hoàng thượng hồi tâm chuyển ý?

“Ân điển của hoàng thượng, nương nương nhà các em chẳng có phúc hưởng đâu.” Thẩm Tố Nhi đứng dậy, đi vào chính điện. Nếu nàng không nhớ nhầm lúc này bữa sáng đã chuẩn bị xong. Vừa rời bị Mộ Dung Cảnh dọa cho một trận, tể bào trong não chết không ít, nàng cần phải ăn gì đó để bồi bổ lại. Ăn no rồi, Thẩm Tố Nhi lại giống như mọi khi, bảo người mang giường trúc ra sân, nằm nghỉ dưới bóng cây râm mát.

“Tiểu thư, người... không thấy buồn sao?” Cứ nghĩ tới việc vừa rời Tiểu Dung lại âu sầu buồn tủi.

“Hả? Tại sao ta phải buồn chứ?”

“Người là hoàng hậu mà.”

“Ha ha, ta biết mình là hoàng hậu, đâu cần em phải nhắc!” Thẩm Tố Nhi chớ] mắt, mím cười cố ý bẻ cong tâm ý của Tiểu Dung “Tiểu Dung, đừng có cau có mặt mày suốt thế, nếu không sẽ nhanh già lắm đó.”

“Em đang thấy lo lắng thay cho tiểu thư đây.” Tiểu Dung hoang mang trút hết mọi uất ức kìm nén trong lòng bấy lâu ra “Hiếm khi hoàng thượng mới tới đây một lần, thế mà người lại chọc ngài tức giận bỏ đi. Tại sao người không nhân cơ hội này lấy lòng hoàng thượng? Em đã làm thân với một số cung nữ, cũng nghe thấy một vài lời đồn thổi. Nghe nói, hoàng hậu bị hoàng thượng phế bỏ, bây giờ đang sống vô cùng thê thảm trong lãnh cung. Cứ tiếp tục thế này, tiểu thư, tương lai của người thật khó nói? Đến lúc đó thì phải làm sao? Lại chẳng có ai có thể giúp được?”

Thẩm Tố Nhi quay sang nhìn Tiểu Dung, búng vào trán nàng ta một cái “Nha đầu ngốc, ha ha. Mặt trời ấm áp, cảnh đẹp trước mắt, tại sao lại phải lo lắng sợ hãi như vậy chứ?”

“Em cảm thấy rất lo lắng, tiểu thư xinh đẹp là vậy, tại sao hoàng thượng lại không yêu thích?” Nàng nhìn Thẩm Tố Nhi trong đáy mắt đong đầy sầu muộn.

“Giai nhân hoàng cung hơn ba ngàn, mỹ nữ thiên hạ khắp nơi, tiểu thư nhà em... ừm, đoán chắc ở nơi này cũng chỉ là người bình thường mà thôi.” Nói xong, Thẩm Tố Nhi thấy bản thân vô cùng đắc ý. Có thể nói ra những lời khiêm nhường như vậy, trong cung chẳng có mấy người đâu.

“Làm gì có? Em cảm thấy tiểu thư là người xinh đẹp nhất.”

“Nha đầu ngốc, ta lại cảm thấy cả hậu cung này em mới là người đẹp nhất.”

“Hừm! Tiểu thư ngoài việc ăn nói linh tinh ra thì chỉ thích chọc ghẹo người khác.” Tiểu Dung then thùng trách Thẩm Tố Nhi.

“Khụ khụ...”

Bỗng có tiếng ho khan truyền đến bên cạnh. Thẩm Tố Nhi đưa mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh, bất giác ngây lạng cả người.

Ở phía xa, có hai mỹ nữ e lệ tiến tới, tư thái ung dung, phía sau lưng họ có cả năm cung nữ và ba thái giám. Chưa xét đến điểm khác, chỉ nhìn trận thế của đám nô tài theo sau đã đủ khiến người khác thấy áp lực. Suy nghĩ lại, lúc hoàng hậu oai phong nhất, dùng hết nguồn nhân lực cũng chỉ có tầm tám nô tài như vậy mà thôi.

Thẩm Tố Nhi đưa mắt liếc qua người phụ nữ xinh đẹp tuyệt sắc, dáng vẻ ưu nhã trước mặt, chính là Tiểu quý phi nàng đã gặp một lần tại bữa tiệc sáng ở cung thái hậu. Sỡ dĩ Thẩm Tố Nhi ấn tượng với nàng ta là vì mấy câu nói ‘duyên dáng’ của Tiểu quý phi hôm đó.

Mỹ nhân còn lại thì Thẩm Tố Nhi mới gặp mặt lần đầu, ăn mặc giản dị hơn Tiểu quý phi, cảm giác cũng kém sắc hơn nhiều. Nhìn vẻ ngoài yếu ớt, nhợt nhạt, chẳng khác nào một chiếc lá xanh tô điểm cho bông hoa tươi thắm là Tiểu quý phi. Lại dựa vào con mắt thẩm mỹ của người đến từ ngàn năm sau, nàng nhận định mỹ nhân thanh khiết tựa Lâm Đại Ngọc này chính là loại phụ nữ mà đàn ông yêu thích nhất.

Tiểu quý phi đến trước mặt Thẩm Tố Nhi, nhìn nàng bằng ánh mắt bình đẳng, hoàn toàn không hành lễ theo thân phận cao thấp.

Vị mỹ nhân còn lại xem ra rất lễ phép, mỉm cười hành lễ trước Thẩm Tố Nhi, giọng nói dịu dàng tựa gió xuân, khiến người ta không khỏi động lòng “Hoàng hậu nương nương cát tường, thần thiếp Lâm Ngọc Nhi xin thỉnh an người. Khoảng thời gian trước, do sức khoẻ không tốt nên thần thiếp chưa tới đây thăm hỏi người được, mong hoàng hậu đừng trách tội.”

Nghe ngữ khí cũng biết nàng xuất thân từ gia đình nền nếp thư hương.

Lâm Ngọc Nhi? Lâm Đại Ngọc? Chỉ sai có một từ, thực đáng tiếc biết bao.

Đương nhiên, người ta tươi cười bắt chuyện, Thẩm Tố Nhi cũng không thể lạnh lùng. Nàng dịu dàng nhìn Lâm Ngọc Nhi, sau đó đáp lại mấy câu khách khí. Hơn nữa xem ra vị Lâm mỹ nhân rất hiểu chuyện, nói vài câu rồi lặng lẽ lui xuống, không dám cướp mất khí thế của Tiểu quý phi. Nhìn hành động đó, Thẩm Tố Nhi đoán Lâm Ngọc Nhi thường ngày hay bị Tiểu quý phi áp bức, đè nén, chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

So với bộ dạng lúc mới tới đây, hiện giờ Tiểu quý phi tỏ ra cao ngạo vô cùng.

Nguyên nhân là vì... Thẩm Tố Nhi đã phớt lờ nàng.

Ở trong cung, ngoại trừ hoàng thượng, thái hậu, bất cứ ai gặp nàng cũng phải nhường nhịn ba phần. Nghe nói, phụ thân của Tiểu quý phi là tể tướng, ca ca là Chấn Quốc đại tướng quân, anh rể là thượng thư bộ binh, em rể là tân khoa trạng nguyên. Với gia thế vững chắc, hiển hách như vậy, đám phụ nữ trong tầm cung càng phải cẩn trọng, khiêm nhường, mấy ai dám gây chuyện với nàng? Mà ai có khả năng gây chuyện với nàng chứ?

Tuy nói hoàng hậu là người đứng đầu hậu cung, nhưng trên thực tế Tiểu quý phi mới giống chủ nhân ở chốn hậu cung này hơn.

Tiểu quý phi đứng trước mặt Thẩm Tố Nhi một lúc lâu, thế nhưng Thẩm Tố Nhi chẳng tiếp đón, cũng chẳng dặn người tiếp đãi. Trong ánh mắt của những người còn lại, Thẩm Tố Nhi như muốn thách thức sự oai nghiêm bấy lâu trong cung của Tiểu quý phi. So với Thẩm Tố Nhi, Tiểu Dung càng hiểu cách quan sát sắc mặt, nàng ta sớm đã hoang mang cúi đầu hành lễ, sau đó lùi sang một bên.

Thẩm Tố Nhi nhìn dáng vẻ sợ sệt của Tiểu Dung, cảm thấy có chút buồn cười, trong lòng thầm nghĩ: Thường ngày nha đầu này luôn tỏ ra đánh đá, khoa trương, tại sao lúc này lại biến thành con cừu non rồi? Có điều làm vậy cũng hay, gặp phải người lợi hại hơn mình thì né tránh, nhẫn nhục, không tránh được thì... Chết mất, chết mất, mình đang nghĩ gì thế này?

Thoát khỏi dòng suy nghĩ, Thẩm Tố Nhi giờ mới nhìn rõ cảnh ngộ mình đang gặp phải. Trong thời cổ đại, chẳng hề tồn tại quan niệm người người bình đẳng, cho dù thân phận cao quý, nhưng không có thực lực thì cũng dễ bị người khác đè bẹp như con kiến bé nhỏ mà thôi.

Lần này rắc rối to rồi, liếc thấy ánh mắt tràn đầy lửa hận của Tiểu quý phi, nàng phải làm gì mới dập tắt được đây? Lại nhìn nét mặt lạnh như băng của Tiểu quý phi, chiếc cằm hất lên ngạo mạn, chẳng có liên quan gì đến hai từ cao quý.

Thẩm Tố Nhi dự cảm tương lai sẽ còn liên quan mật thiết, hoặc giả có trận đấu nảy lửa cùng người phụ nữ này cũng nên.

Ở thế kỉ hai mốt, những cảnh tượng thế này được miêu tả sống động trong các tiểu thuyết ngôn tình cung đấu, cổ trang. Hơn nữa tiểu thuyết vốn bắt nguồn từ cuộc sống. Ôi, thượng đế, bây giờ ai cũng nhìn thấy điểm yếu nhất của con. Hu hu... Sau này, liệu con có bị gian phi trước mặt ăn hiếp? Ai mới là chân mệnh thiên tử của con đây? Liệu chàng có tới cứu con?

Thẩm Tố Nhi mơ màng đưa ánh mắt bi thảm lên nhìn trời, đầu óc tưởng tượng đến các khả năng sẽ bị ngược đãi... đến chết đi sống lại. Sau đó, người đàn ông yêu thương nàng đột nhiên xuất hiện, phản nộ đưa lời mắng nhiếc, dạy dỗ kẻ ức hiếp nàng một trận, nếu có thể tặng cho nàng ta một cái tát là tốt nhất, cảm giác như vậy mới tuyệt...

Trong lúc Thẩm Tố Nhi còn đang tưởng tượng những chuyện trên trời dưới đất, nàng hoàn toàn không để tâm Tiểu quý phi đang nói chuyện cùng mình. Giọng nói của Tiểu quý phi không khoa trương, khá mềm mại dịu dàng, đoan chắc, tạm thời vẫn chưa dám đối đầu trực diện.

Bỗng...

“Câu chuyện cũ rích! Đúng là ngớ ngẩn...” Thẩm Tố Nhi lăm lăm tỏ ý khinh thường trí tưởng tượng của bản thân. Không ngờ lại đem đấng phu quân hữu danh vô thực kia ra làm nhân vật chính, thực khiến người ta không yêu nổi, ghê tởm, buồn nôn...

“Người nói cái gì?” Tiểu quý phi mất hết bình tĩnh, giọng nói cũng theo đó mà cao vút. Khuôn mặt xinh đẹp như hoa bỗng nhăn nhúm lại, đôi mày tú lệ cong cong dựng đứng lên. Khựng lại đôi chút, ánh mắt càng thêm ngùn ngụt lửa giận, lạnh lùng cất tiếng “Hoàng hậu, ta còn chưa trách người đón tiếp không chu toàn, lại hảo tâm đến mời người, vậy mà người dám sỉ nhục ta trước mặt đám đông? Hừm, cứ chờ đấy mà xem.”

Tiểu quý phi mặt mày lạnh tanh tức giận phất tay áo bỏ đi.

Lâm Ngọc Nhi lo lắng nhìn Thẩm Tố Nhi, đôi môi hồng đào mím lại, định nói gì nhưng lại thôi, than dài một tiếng, rồi cũng quay người rời khỏi.

Mới rồi, đình viện còn náo nhiệt, đông vui, nay đã chìm trong yên tĩnh.

Thẩm Tố Nhi nghi hoặc đưa tay rờ mũi, hoàn toàn ngô nghê, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Nàng quay đầu định hỏi Tiểu Dung, chỉ thấy sắc mặt Tiểu Dung trắng bệch “Em làm sao thế? Có phải bị bệnh rồi không?...”

Tiểu Dung suýt chút ngất lịm, muốn khóc mà không ra nước mắt, chủ nhân nhà nàng khi nãy vừa nói gì chứ? Quý phi nương nương người ta nhiệt tình đưa lời mời, vậy mà... thôi toi rồi, lần này biết phải làm sao?

“Chủ nhân, sao có thể mắng người như vậy chứ?”

Thẩm Tố Nhi nghiêng đầu nhìn Tiểu Dung, nét mặt ngây thơ vô tội “Ta đâu có?” Trong mơ màng, nàng đưa lời phủ nhận hoàn toàn mình không nhớ mình đã mắng người khi nào. Vẻ mặt nàng rất xinh đẹp, có điều Tiểu Dung chẳng còn tâm tư mà tán thưởng.

“Người còn xảo biện, lúc nãy vị... quý phi nương nương đó dụ dàng mời người tham dự bữa tiệc sinh nhật của mình, người không muốn đi thì phải khéo léo từ chối, sao lại mắng người ta là chuyện cũ rích... lại còn ngớ ngẩn nữa?”

“Ta... đã làm vậy sao?” Hiểu lầm, đây hoàn toàn là chuyện hiểu lầm.

Thẩm Tố Nhi lấy lại bình tĩnh, á... hình như trước khi mắng bản thân, nàng có nghe thấy người phụ nữ ấy nói mấy câu gì đó, chỉ tiếc vừa rồi suy nghĩ quá nhập tâm nên không để ý xem nàng ấy nói gì. Xảy ra hiểu lầm rồi,

giờ nàng có muốn hối hận cũng chẳng kịp. Hơn nữa lại không thể giải thích, muốn đưa lời giải thích lại khiến bản thân mất mặt.

Đúng là một ngày bi kịch, điên mất thôi...

Nàng nhanh chóng nghĩ tới một chuyện quan trọng hơn, vội nói “Không phải sợ, dù gì... chỉ cần không bước ra khỏi cung Triều Phụng thì sẽ được bình an thôi.” Thấm Tố Nhi quyết định, ba năm sắp tới nàng tuyệt đối không bước chân ra ngoài. Chuyện mà hoàng thượng đã đồng ý, chắc sẽ không dễ dàng thay đổi.

“Lẽ nào người còn không biết mình vừa đắc tội với ai?” Tiểu Dung tức điên cả người, thực là hoàng thượng không vội, thái giám gần chết. Hàng ngày Tiểu Dung rảnh rỗi không có việc gì làm thường hay trò chuyện cùng đám cung nữ, khi ấy mọi người đều đưa ra lời cảnh cáo, Tiểu quý phi là chủ nhân tuyệt đối không được đắc tội.

Nàng cũng nghe được tin đồn, hoàng hậu trước vì đắc tội với Tiểu quý phi nên bị phế, tình hình cụ thể thế nào chẳng ai dám nhắc, từ đó cho thấy, sức ảnh hưởng của Tiểu quý phi vô cùng lớn. Hoàng hậu trước không đấu được, vị tiểu thư không quyền không thế lại không được sủng ái như tiểu thư của nàng làm sao chống chọi được với Tiểu quý phi?

Thấm Tố Nhi cúi đầu, dường như bày tỏ sự hối hận.

Tiểu Dung lại gần, đến khi ngồi xổm xuống nhìn rõ khuôn mặt của Thấm Tố Nhi, nàng tức đến muốn chết ngay tại chỗ.

Thấm Tố Nhi nào phải đang hối hận, mà là đang ngủ gật rất ngon lành.

Lúc này, một cung nữ khác của Thấm Tố Nhi mặt mày hoang mang chạy đến.

“Tiểu Xuân Nhi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Tiểu Xuân Nhi thỉnh an Thẩm Tố Nhi, lại nhìn xung quanh đầy cảnh giác, hoang mang hỏi “Chủ nhân, lúc này quý phi nương nương có gặp khó dễ gì cho người không?”

Thẩm Tố Nhi đã tỉnh, mỉm cười rạng rỡ, hoàn toàn không để tâm “À, không có gì. Chỉ là mắt mũi đỏ quạu rời khỏi mà thôi, ha ha.”

“Người còn cười được à, người đã gặp họa lớn rồi, đại nạn lâm đầu mà vẫn không biết hay sao?” Tiểu Dung càng lúc càng như ngồi trên đống lửa.

Sắc mặt Tiểu Xuân Nhi biến đổi nhanh chóng, hai mắt đỏ hồng như thể sắp khóc, lần đầu tiên gặp được một chủ nhân tốt bụng, xin ân trên đừng để người xảy ra chuyện. Thế nhưng nàng không dám ăn nói linh tinh, sợ truyền đến tai quý phi thì khó lòng bảo toàn tính mạng. Sau cùng, ấp a ấp úng thì thầm cùng hai người, hoàng hậu Tuyết Nhi trước kia khiến Tiểu quý phi sảy thai nên mới bị phế bỏ, đày vào lãnh cung. Ngoài mặt là vậy, thế nhưng trong cung truyền tai nhau rằng, thực ra Tiểu quý phi độc ác, tự uống thuốc trụy thai rồi giá họa cho hoàng hậu Tuyết Nhi.

Thẩm Tố Nhi nghe kể mà tóc gáy dựng đứng.

Phụ nữ trong cung vì tranh sủng mà ác độc vậy sao? Tiểu quý phi này thật rất có phong phạm của Võ Mị Nương năm xưa.

“Chủ nhân, người nhất định phải suy tính cho kỹ!” Tiểu Dung chịu ảnh hưởng từ Tiểu Xuân Nhi, nhìn Thẩm Tố Nhi bằng ánh mắt ai oán.

Thẩm Tố Nhi thấy ánh mắt đó của Tiểu Dung, vỗ nhẹ lên trán “Chết mất, ta vẫn còn đang sống sờ sờ đây, không phải sao?”

“Mau nghĩ cách gì đó để xin lỗi Tiểu quý phi thôi!”

“Xin lỗi kiểu gì?”

Sau khi vắt óc suy nghĩ, rốt cuộc họ chỉ còn cách tặng lễ để thay cho lời xin lỗi.

Có điều, có đánh chết, Thẩm Tố Nhi cũng không chịu bước ra khỏi cung Triều Phụng.

Sau cùng, Thẩm Tố Nhi liền chọn vài món trang sức, lại bảo một cung nữ đã từng học chữ, viết một phong thư, trong thư là mấy câu khách khí kiểu dạng nếu có chỗ nào không phải, xin hãy lượng thứ... Sau đó nàng sai người đem thư cùng đồ trang sức sang tặng cho Tiểu quý phi.

Đáng tiếc, món quà này nhanh chóng được trả về, thậm chí còn chưa hề được mở ra. Người đưa lễ vật còn chuyển lại lời của Tiểu quý phi, nói vô công bất hưởng lộc. Thẩm Tố Nhi thực không thể nào tiêu hoá nổi những lời bề ngoài thì khách khí, lịch sự, bên trong lại chứa đầy ẩn ý giễu cợt, cười nhạo như thế.

Thẩm Tố Nhi chán nản rờ mũi, mọi chuyện đúng là công cốc.

Tiệc mừng sinh nhật Tiểu quý phi hôm nay được tổ chức tại ngự hoa viên, đèn hoa lộng lẫy, cực kỳ náo nhiệt. Hầu hết các phi tần, mỹ nữ trong cung đều tới chúc tụng, ai nấy mặt mày hân hoan rạng rỡ.

Nghe nói, hoàng thượng và thái hậu cũng đến, tuy thời gian lưu lại không lâu, thế nhưng cũng tận tâm chuẩn bị một phần quà cho Tiểu quý phi, khiến đám phi tử đặc biệt ngưỡng mộ.

Người duy nhất không tới bữa tiệc chính là chính cung nương nương Thẩm Tố Nhi.

Nàng không chỉ không lộ diện, cũng chẳng phái người tới, càng không tặng lễ vật. Hành động này của hoàng hậu đương nhiên trở thành chủ đề

bàn tán trong hậu cung.

Sau khi yến tiệc kết thúc, trời đã vào khuya, Mộ Dung Cảnh quyết định ở lại điện Lâm Hương nghỉ ngơi.

Tiểu quý phi nghe tin vội tới điện Lâm Hương. Nàng đã cho người nghe ngóng, hôm nay hoàng thượng không triệu bất cứ phi tử nào hầu hạ. Hôm nay vừa hay là sinh nhật nàng, cơ hội cầu kiến hoàng thượng càng cao hơn gấp bội.

Đứng ngoài điện Lâm Hương, Tiểu quý phi không dám mạo muội xông thẳng vào trong.

Quy định trong cung nghiêm ngặt, trước mặt Mộ Dung Cảnh lại càng không thể phạm quy. Tuân theo lễ tiết, trước tiên phải để thái giám vào thông báo, đến khi nào hoàng thượng đồng ý thì mới được vào trong.

Sau khi nhận lệnh, Tiểu quý phi vui mừng ra mặt, theo thái giám vào trong gặp Mộ Dung Cảnh. Nàng hít sâu một hơi, chỉnh lại đầu tóc, y phục, khuôn mặt tươi cười, nho nhã, tiến vào trong phòng ngủ của ngài.

Lúc này...

Mộ Dung Cảnh bận bộ y phục thoải mái, đang nằm trên giường trúc đọc sách.

Trên chiếc bàn dài cạnh bên đặt một đài cắm nến phượng hoàng sang trọng. Ngài tuấn tú trác phàm, dưới ánh nến long lanh lại càng thêm tuấn nhã. Mộ Dung Cảnh lúc này không mặc long bào, vì vậy trông bớt đi mấy phần oai nghiêm, thay vào đó là nét tuấn nghị, dịu dàng.

Tiểu quý phi nhìn ngài đến ngây ngẩn, trong lòng cực kỳ ngưỡng mộ, nhất thời quên cả lễ tiết.

“Ái phi, đã muộn như vậy, nàng còn tìm trẫm có việc gì?” Giọng nói lạnh lùng nhưng lại khiến người nghe mê mẩn.

Lúc này, Tiểu quý phi mới định thần, bình tĩnh hành lễ, dịu dàng lên tiếng “Hoàng thượng, thần thiếp thỉnh an người.”

“Miễn lễ, ngồi xuống đi.”

“Dạ, đa tạ hoàng thượng.” Tiểu quý phi nhẹ nhàng di bước, chỉ một động tác nhỏ, cũng tỏ ra điệu đà, sức hút khó cưỡng.

Lấy lòng hoàng thượng là việc mà bất cứ người phụ nữ nào trong cung đều phải cố gắng, rất ít người dám coi thường hoàng thượng, động một tí là khiến ngài nổi giận. Chỉ có người phụ nữ gốc nghềch nào đó, hoàn toàn không hề có ý tranh sủng.

Mộ Dung Cảnh bất chợt nhớ đến Thẩm Tố Nhi, nhớ khuôn mặt mộc xinh đẹp mà điềm nhiên, ánh mắt sầm lại, lại sợ quý phi nhận ra, ngài liền đặt sách xuống “Ái phi có gì cứ nói thẳng.”

Tiểu quý phi lúc này mới thận trọng lên tiếng “Hoàng thượng, hôm nay là sinh nhật thần thiếp. Thần thiếp chỉ muốn gặp mặt ngài mà thôi.”

“Trẫm không phải đã tới tham dự bữa tiệc của nàng rồi sao?”

“Đúng vậy, nhưng thần thiếp còn chưa nói chuyện với ngài được mấy câu, cảm thấy có chút tiếc nuối nên bây giờ mới tìm đến đây.” Giọng Tiểu quý phi nèn nã, dịu dàng, hoàn toàn khác biệt so với hình tượng khoa trương, danh đá khi đối mặt cùng Thẩm Tố Nhi.

“Ồ...” Mộ Dung Cảnh lười nhác đáp lại một câu.

Tiểu quý phi cũng rất biết điều, không dám tự tiện tiến lên nửa bước.

Nàng hiểu rõ, tuy ngoài miệng không nói, nhưng hoàng thượng vô cùng phản cảm với những người phụ nữ chủ động tìm đến mê hoặc mình. Có một vài phi tử không chịu tin điều này, thậm chí còn cố tình khêu gợi phong tình, hậu quả liền bị ngài đuổi ra khỏi hoàng cung hoặc giả bị đày vào lãnh cung, vĩnh viễn không có cơ hội đổi đời.

“Hoàng thượng...” Dịu dàng đưa lời mời gọi lại như là hữu ý, giọng nàng cực kỳ mê hoặc.

“Có phải ai đó đã khiến ái phi mất vui?” Mộ Dung Cảnh đưa mắt về phía Tiểu quý phi, bình thản hỏi.

“Không có gì hết. Chỉ là bữa tiệc hôm nay... hoàng hậu tỷ tỷ không tới, thần thiếp cảm thấy có phần lo lắng, không biết tỷ tỷ có ghét thần thiếp không? Vì thế thần thiếp cực kỳ hối hoảng, ăn không ngon, ngủ không yên, không biết phải làm thế nào mới phải...” Giọng Tiểu quý phi uyển chuyển, mày mắt thương cảm, trông xinh đẹp mà lại khiến người đối diện phải xót thương.

Mộ Dung Cảnh khẽ nhếch miệng cười lạnh, rồi nghiêm mặt nói “Ái phi, có cần trẫm thay nàng giáo huấn hoàng hậu một trận không?”

“Dạ không, thần thiếp hoàn toàn không có ý đó...” Tiểu quý phi hoang mang đưa lời giải thích, thế nhưng người trước mặt vừa nhìn đã thấy nàng đang căng thẳng quá độ, phải chăng diễn hơi quá?

“Người đâu.” Mộ Dung Cảnh truyền lệnh, Lưu tổng quản nhanh chóng tiến vào. “Truyền khẩu dụ của trẫm, hoàng hậu có hành vi không gương mẫu, phạt cấm túc trong cung Triều Phụng hai tháng, trong thời gian đó, không được phép của trẫm, không ai được tới hỏi thăm.”

Nói phạt là phạt, hoàn toàn không hề trễ nải.

Lưu tổng quản đem theo khẩu dụ nhanh chóng lui xuống.

Tiểu quý phi âm thầm đắc ý, lòng hư vinh cuối cùng cũng được lấp đầy.

Canh ba nửa đêm, Thẩm Tố Nhi bỗng bị người ta kéo dậy, trong lòng không khỏi cực kỳ bất mãn.

Nàng nhin. Tách cặp mắt lơ đãng, lười nhác quỳ xuống thăm thẳm lòng mềm mại, khó khăn lắm mới chịu được đến khi Lưu tổng quản đọc hết đoạn khấu dụ ngớ ngẩn. Chẳng buồn tạ ân, nàng nằm ngay trên thảm lông cừu mà ngủ.

Lưu tổng quản khẽ lắc đầu, trong lòng cũng cảm thấy đặc biệt hiếu kì. Sau khi truyền xong khấu dụ, ban đầu ông còn định khuyên hoàng hậu nương nương đừng quá buồn bã, lúc này xem ra không cần thiết, thậm chí ông còn chẳng thấy chút buồn bã, khổ sở gì ở người. Sau cùng, đám nô tài làm việc tại cung Triều Phụng đành tạ ân thay chủ nhân lười nhác của mình.

Điều khiến Lưu tổng quản cảm thấy quái lạ hơn cả chính là đám nô tài này cũng chẳng hề sợ hãi. Lúc rời khỏi, ông ta lặng lẽ kéo một tiểu thái giám ra ngoài, hỏi xem nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hoàng hậu bị hoàng thượng giam lỏng lẽ nào không buồn.

Dưới oai nghiêm tổng quản, tiểu thái giám ấp a ấp úng sau cùng vẫn phải nói ra sự thực “Khấu dụ của hoàng thượng hình như vừa trúng ý của chủ nhân nô tài, người vui mừng còn không kịp, làm sao mà buồn được?”

Nói như vậy, đây hoàn toàn không thể coi là hình phạt.

Lưu tổng quản mang theo tâm trạng kì quái quay về phục mệnh. Lúc đến điện Lâm Hương, Tiểu quý phi đã rời khỏi. Ngài liền đem những chuyện nhìn thấy, nghe thấy ở cung Triều Phụng kể lại không sót một từ.

Mộ Dung Cảnh cũng chẳng bất ngờ, dường như đã lường trước mọi việc.

Ngay lần đầu gặp nàng, nàng đã bất cần. Trong đời này, đây là lần đầu tiên ngài không hiểu nổi một người phụ nữ...

Ngày hôm sau, tin hoàng thượng giam lỏng hoàng hậu lập tức được truyền đi khắp hậu cung.

Có người vui mừng trước nỗi đau của người khác, có người chẳng hề bận tâm, có người lo lắng, hoang mang, cũng có người đổ kị, có điều không phải đổ kị hoàng hậu mà là Tiểu quý phi. Chính bởi vì hoàng hậu không tham dự bữa tiệc sinh nhật của Tiểu quý phi đã bị hoàng thượng giam lỏng những hai tháng. Ai nhìn vào cũng thấy hoàng thượng sủng ái Tiểu quý phi đến mức độ nào.

Vì hoàng hậu bị giam lỏng do đắc tội với Tiểu quý phi, đám người dưới không khỏi suy đoán, lúc nào hoàng hậu sẽ bị phế bỏ, hoặc giả sẽ bị ‘tiêu diệt’ một cách lặng lẽ...

Bởi vậy mà mặt mày ai nấy đều lo lắng, hoảng hốt.

Sau khi dùng bữa tối, có đến tám người... thậm chí còn cầm theo côn gổ, ghế, thậm chí cả bình trà làm vũ khí, ngốc nghếch đứng vây quanh Thẩm Tố Nhi bảo vệ không rời một bước.

Thẩm Tố Nhi chẳng hề đuổi họ đi, vừa buồn cười lại thấy cảm động. Nói thật thì không phải nàng không căng thẳng, nhưng số phận do ông trời quyết định, cái gì đến ắt đến, muốn tránh cũng chẳng được. Hơn nữa, nếu thích khách thực sự đến cung Triều Phụng hành thích nàng, chỉ dựa vào mấy hộ vệ nửa mùa kia thì làm được trò trống gì? Chỉ thêm vài cô hồn oan ức mà thôi.

Nghĩ vậy, nàng liền mở cửa, bảo họ vào phòng nghỉ ngơi, để khỏi đứng ngoài nuôi béo bọn muỗi.

Sau một hồi do dự, rốt cuộc họ cũng bước vào.

Trong phòng nghỉ chính của hoàng hậu, ngăn giữa phòng trong và phòng ngoài là một bức bình phong được khắc hình trăng khuyết tuyệt đẹp.

Đàn ông ở phòng ngoài, phụ nữ ở bên trong.

Suốt ba ngày liền, chẳng có bất cứ chuyện gì quái lạ xảy ra.

Ngược lại đám nô tài lo lắng quá độ, người nào người nấy đều mang đôi mắt gấu mèo trên mặt.

Vừa dùng xong bữa sáng, Thẩm Tố Nhi đã thấy đám nô tài đứng bên ngoài nghiêng nghiêng ngả ngả, người ôm lan can, người ôm cột, kẻ tựa tường, thậm chí có kẻ nằm thẳng xuống đất ngủ ngon lành.

Thẩm Tố Nhi trong lòng dâng trào một hồi xót xa nhưng ngoài mặt vẫn bình thản như không, mỉm cười nói “Này, bữa sáng xong rồi, tất cả nghỉ đi, hôm nay không cần phải quét dọn, nơi này ta thấy sạch lắm rồi!”

“Thế nhưng chủ nhân, nếu có người đến tuần tra...” Ở đây thi thoảng thái dung hoặc cung nữ quản sự lại đến kiểm tra một lượt xem họ có lười biếng hay không? Nếu không may còn bị điều chuyển đi nơi khác, vậy thì lớn chuyện.

“Không sao đâu, nếu các người lo lắng, thì cùng ngủ trong một phòng đi, ta sẽ canh cửa cho các người.”

Tám người nghe vậy, trong lòng cực kỳ cảm kích, thế nhưng nhìn chủ nhân tràn đầy hứng khởi, họ lại thấy hổ thẹn.

Nô tài lười biếng, hoàng hậu canh cửa, đúng là chuyện ngàn năm có một.

“Thế nhưng, chủ nhân, người...”

Thẩm Tố Nhi mỉm cười, hiểu rõ họ đang lo lắng điều gì, lại nói “Yên tâm đi, giữa thanh thiên bạch nhật, càn khôn sáng chói thế này, ai dám làm chuyện xấu chứ? Các người cứ ngủ đi, tối nay ta còn trông cậy các người bảo vệ.”

Mấy người thấy chủ nhân nói vậy cũng có lý liền vào phòng đóng cửa. Thẩm Tố Nhi nhìn theo chỉ biết lắc đầu, cười khổ.

Thật không ngờ nàng lười nhác, vô dụng lại trở thành chủ nhân tốt trong mắt bọn họ. Thế nhưng sau chuyện Tiểu quý phi, nàng cũng nhìn rõ nhiều chuyện.

Đời người đôi lúc nếu cái gì cũng chỉ có mỗi một thân một mình thật có phần quá sức. Ngay cả việc tự bảo vệ cũng không làm nổi thì sao có thể bảo vệ người khác. Nếu là vậy, nàng nhất định phải tự bảo vệ bản thân thật tốt.

Thẩm Tố Nhi đang mãi suy nghĩ, bỗng thấy một ánh kiếm sắc lạnh loé lên trong đình viện. Khoảnh khắc, đại não nàng truyền ra tín hiệu nguy hiểm, không mất đến hai giây, nàng liền theo bản năng ẩn mình lười lan can. Cùng lúc là tiếng binh khí cắm sâu vào cột gỗ. Nhìn hai mũi phi đao găm trên cột, Thẩm Tố Nhi bàng hoàng sợ hãi.

Thích khách?

Đang định hét lớn cầu cứu, lại phát giác do qua đôi căng thẳng nên chẳng thể thốt thành lời. Lúc này Thẩm Tố Nhi sắp bật khóc thành tiếng, hai chân mềm nhũn, cũng phát hiện ra mình rất nhát gan.

Nàng cúi người, tựa vào cột gỗ, tìm cảm giác an toàn.

Bỗng một bóng trắng xuất hiện... thích khách này băng kín toàn thân chỉ để lộ đúng đôi mắt. Trên tay cầm một thanh đoản đao, toàn thân phát ra sát khí đáng sợ, ngay đến một kẻ ngốc như nàng cũng nhận thấy.

Khoảnh khắc thích khách cầm đao định đâm... Cửa bỗng bật mở.

“Có thích khách! Á...” Một tiếng thét khinh thiên động địa vang lên. Thẩm Tố Nhi nghe thấy tiếng thét chẳng khác nào gặp cứu tinh. Tiếng thét ấy đồng thời đánh động đám thị vệ canh giữ bên ngoài.

Thích khách thấy hành tung bại lộ, hoang mang quay đầu bỏ chạy.

“Ai thế?” Thị vệ thấy tình hình trước mặt thét lớn “Có thích khách... Người đâu, mau lại đây bảo vệ hoàng hậu... bảo vệ hoàng hậu!”

Tiếp theo đó, khắp nơi một phen ồn ào, náo nhiệt.

“Chủ nhân.”

“Nương nương...”

“Hu hu...”

Mấy nô tài bưng tỉnh khỏi giấc mộng nước mắt đầm đìa vây quanh Thẩm Tố Nhi, Tiểu Dung ôm nàng bật khóc thành tiếng, bởi vì chính mắt chứng kiến cảnh tượng đáng sợ, nên nàng ta suýt chút hồn bay phách tán.

Thẩm Tố Nhi vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, nước mắt đọng đầy khoang mắt, lúc này còn nghĩ sẽ tự bảo vệ bản thân, thế nhưng khi phải đối đầu trực diện với nguy hiểm, nàng hoàn toàn không có năng lực tự vệ. Tuy không phải lần đầu nàng chết đi nhưng lại là lần đầu đối diện với cái chết rõ rệt và cận kề đến thế.

Lúc này, một nhóm thị vệ tiến vào, liên tục hò hét tìm kiếm.

“Máu, chủ nhân, người chảy máu rồi.” Một tiểu thái giám kinh hãi kêu lên, sau đó nhìn vào vai trái của Thẩm Tố Nhi, ánh mắt căng thẳng. Lúc này để ý, trên vai Thẩm Tố Nhi đúng là có găm một cây đao nhỏ, vì hôm nay nàng mặc bộ y phục màu xanh nên vết máu nhìn không rõ lắm. Giờ nhìn kỹ, máu đã thấm đẫm cả mảng, nhỏ từng giọt xuống đất. Mọi người nhìn thấy không ngừng khóc than, một thái giám cứng tuổi nhanh nhẹn chạy đi truyền ngự y.

Cung Triều Phụng lúc này đặc biệt rối loạn.

Thẩm Tố Nhi được kẻ dưới đỡ vào phòng, cả người không ngừng rung rẩy, nằm trên giường trúc, để ngự y xử lý vết thương. Thanh tiểu đao cắm quá sâu, nếu nàng không kịp thời tránh, e là đã phải bỏ mạng nơi hoàng tuyền.

“Hoàng thượng giá đáo.”

Mọi người trong phòng nghe tuyên vội quỳ xuống nghênh tiếp, chỉ sợ không thận trọng sẽ gây họa sát thân. Hoàng hậu bị thích sát, bọn họ dường như đã nhìn thấy viễn cảnh hoàng cung tràn ngập nguy cơ rồi.

Mộ Dung Cảnh từ từ tiến vào, sắc mặt xem ra không được tốt lắm.

Ngài vốn định lên buổi triều sớm, sau khi nghe tin hoàng hậu gặp thích khách, liền nổi cơn thịnh nộ, vứt lại đám quần thần, vội vã tiến thẳng về cung Triều Phụng. Thấy người phụ nữ nằm trên giường bình an vô sự, trong lòng ngài mới nhẹ nhõm đôi phần, có điều, ngài nhanh chóng nhíu chặt đôi mày, nhìn vết thương bên vai trái của nàng, ánh mắt ngùn ngụt lửa giận.

“Ngự y bình thân, tiếp tục làm việc nên làm đi.”

“Vi thần tuân chỉ.”

Đợi sau khi ngự y xử lý vết thương xong, Mộ Dung Cảnh liền hỏi “Tình hình hoàng hậu sao rồi?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, vết thương của hoàng hậu nương nương đã bình ổn, sau vài ngày nữa sẽ lành thôi. Còn nữa, thần vừa kiểm tra, trên phi đao thích khách có tẩm Ma Phi Tán. Đợi khi thuốc tan, hoàng hậu nương nương sẽ bình thường trở lại.”

“Thế nhưng, tình trạng của nàng ấy... chỉ là bị ngoại thương?” Mộ Dung Cảnh đưa lời nghi hoặc.

Ngài đứng đây đã được một lúc lâu rồi, không ngờ Thẩm Tố Nhi chẳng buồn nhìn ngài lấy một lần. Không đúng, tuy đôi mắt nàng khẽ động nhưng lại hoàn toàn vô hồn.

“Đúng vậy! Thế nhưng hình như hoàng hậu nương nương bị sợ hãi quá độ...”

Mộ Dung Cảnh bực bội quát lớn “Nói rõ ràng một chút, rốt cuộc nàng sợ hãi quá độ hay là hình như bị sợ hãi quá độ?”

Ngự y nghe vậy thất kinh, vội quỳ xuống đập đầu cầu xin “Tội thần đáng chết, xin hoàng thượng bớt giận. Hoàng hậu nương nương là bị sợ hãi quá độ, thần đã sai... sai người đi sắc thuốc an thần cho người rồi...”

“Lui xuống đi! Tất cả.” Mộ Dung Cảnh lạnh lùng truyền lệnh, mọi người lập tức lui ra. Trong nháy mắt, cả căn phòng chỉ còn lại mỗi ngài cùng Thẩm Tố Nhi.

Mộ Dung Cảnh chậm rãi bước đến bên giường, than dài một tiếng, từ từ ngồi xuống nhìn người phụ nữ ngô nghê trước mặt “Lần này là do trẫm

đã quá sơ xuất, sau này nhất định sẽ tăng cường thị vệ canh giữ cung Triều Phụng của nàng.”

Thẩm Tố Nhi từ từ nhắm mắt, khuôn mặt vẫn cứ lãnh đạm, không hề đổi sắc.

Mộ Dung Cảnh xót xa lên tiếng “Trẫm hứa với nàng, sau này, những chuyện như vậy tuyệt đối không bao giờ xảy ra nữa.” Lời ngài vang mãi trong không trung, nhưng nàng vẫn chẳng hề có bất kỳ phản ứng. Khoảnh khắc đó, Mộ Dung Cảnh bỗng thấy trái tim mình như bị ai đó bóp nghẹt, bàn tay trong lần áo từ từ siết chặt lại.

“Hoàng tấu! Hoàng tấu!...” Sơ Tuyết căng thẳng xông vào, khi thấy Mộ Dung Cảnh đang ngồi bên giường, ngài vội giấu đi mọi cảm xúc, đưa lời xin lỗi “Xin lỗi hoàng huynh, đệ... không biết hoàng huynh cũng đang ở đây...” Vừa rồi khi nghe tin Thẩm Tố Nhi bị hành thích, ngài đã sợ đến mức hồn bay phách tán.

Mộ Dung Cảnh ngược mắt nhìn lên nói “Lại đây, xem nàng ấy thế nào. Nghe ngự y nói, hình như nàng ấy bị dọa một trận sợ hãi.”

“Cái gì?” Mộ Dung Sơ Tuyết vừa nghe, lại cảm thấy lo lắng. “VẬY... người không sao chứ?”

Mộ Dung Cảnh đứng dậy, nhìn Mộ Dung Sơ Tuyết đầy nghi hoặc. Lần đầu tiên, ngài thấy Mộ Dung Sơ Tuyết tỏ ra lo lắng cho một người phụ nữ đến vậy. Mộ Dung Cảnh nhẹ nhàng lên tiếng “Sơ Tuyết, muốn thăm hoàng tấu thì lại đây, không cần phải câu nệ tiểu tiết, chúng ta là người một nhà. Trẫm vẫn cứ thích hoàng đệ thẳng thắn trước kia nhất.”

“Thực sự có thể sao?” Mộ Dung Sơ Tuyết lén nhìn người phụ nữ nằm trên giường, ánh mắt ngập tràn xót thương.

“Ừm, đệ hãy nói chuyện với hoàng tẩu, trẫm có việc phải đi xử lí.”
Lúc đi ngang qua Mộ Dung Sơ Tuyết, Mộ Dung Cảnh khẽ vỗ vai ngài, chẳng nói thêm gì, sau đó rời khỏi.

Tấm rèm cửa vén lên rồi lại hạ xuống, bóng Mộ Dung Cảnh nhanh chóng biến mất.

Thế nhưng Mộ Dung Cảnh đứng bên ngoài tấm rèm, không hề rời đi ngay.

Lúc này, bên trong truyền ra một tràng những lời hỏi thăm của Mộ Dung Sơ Tuyết “Này, tỉnh lại đi! Đừng có dọa ta, rốt cuộc người bị sao thế? Bị thương ở chỗ nào hả?... Tại sao người lại tùy tiện bị thương như thế chứ?... Tại sao lại ngốc nghếch như vậy, gặp thích khách không biết chạy trốn hả? Giữa thanh thiên bạch nhật không có người nào ở cạnh bên người sao?... Mau nói cho ta biết, người có bị sao không? Mau nói đi...”

“Ta không sao cả, đồ ngốc...”

Toàn thân Mộ Dung Cảnh cứng sượng, là giọng nói của nàng? Nàng... vẫn oán giận ngài sao?

Ban đầu ngài cho rằng Thẩm Tố Nhi phốt lờ ngài là do tác dụng của Ma Phi Tán.

Trái tim ngài, lại nhói đau thêm lần nữa.

Trên thế gian này, chỉ có mình nàng, người phụ nữ đáng chết dám phốt lờ ngài như vậy...

Hoàng hôn, ánh tà dương lạng chiếu từ phía tây, ánh lên lớp rèm thủy tinh tạo thành những tua sáng xán lạn, lóng lánh.

Thẩm Tố Nhi ngủ một giấc dài, tỉnh dậy, tâm trạng cũng vui vẻ trở lại. Suy cho cùng chỉ là bị thương nhẹ, mà nàng cũng không phải người phụ nữ yếu ớt đến mức chẳng chịu nổi bất cứ đả kích nào. Từ từ bước ra khỏi phòng, nàng đưa mắt nhìn quanh, khắp nơi bày đầy lễ vật, khiến cho căn phòng ngoài rộng lớn bỗng chốc trở nên chật chội.

Nghe nói đây đều là tâm ý của cung tần, mỹ nữ trong hậu cung.

Nàng không khỏi nghi ngờ, bắt đầu từ khi nào bản thân lại được quan tâm, yêu mến đến vậy?

Lễ vật nhiều quá, lại phải nghĩ cách xử lí, thật là phiền phức.

Rất nhanh nàng quay sang dặn dò Tiểu Dung “Tiểu Dung, em mau ra ngoài, gọi mọi người vào đây.”

Không bao lâu, tất cả mọi người đều tập trung đầy đủ.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười nhìn qua mọi người một lượt, sau đó tới trước một chiếc bàn “Được rồi, bắt đầu tìm vật báu, đoán đồ vật. Ai đoán trúng thì sẽ tặng phần thưởng cho người ấy.”

Đám nô tài nghe vậy cực kỳ hứng khởi, vội vã tạ ân.

Thẩm Tố Nhi cầm lên một chiếc hộp, bên trong có một tờ giấy nhỏ màu đỏ “Cái này là của... Lan Phi? Đoán thử xem, nàng ta tặng ta thứ gì? Rút thăm định thứ tự trước sau. À không, oản tù tì đi, như vậy càng thú vị hơn.”

“Oản tù tì? Oản tù tì là cái gì?” Đừng nói rằng bọn họ chưa bao giờ nghe qua trò chơi này nhé. Thẩm Tố Nhi càng lúc lại càng thêm hứng thú, đưa hai tay ra, đặt hẳn một chân lên ghê, mắt mũi sáng bừng “Oản tù tì chính là trò lá, búa, kéo. Ở quê của ta, để quyết định thắng thua, cách thức

hoà bình, đơn giản mà lại nhanh nhất chính là cách này...” Nàng vừa đưa lời giải thích vừa biểu diễn trước một lượt cho mọi người xem.

Vì phương thức khá đơn giản, nên dạy một lúc bọn họ đến nắm rõ luật chơi.

Thử một vòng, ai nấy đều đặc biệt hứng thú. Nếu phi tử nào tặng đồ ăn uống, mọi người cùng nhau thưởng thức, ai cũng có phúc được ăn. Rất nhanh, chuyện không vui sáng nay dần tan biến trong tiếng cười vui vẻ.

Đúng vào lúc bọn họ đang cao hứng nhất thì Sơ Tuyết tới.

Nhìn thấy Thẩm Tố Nhi, Sơ Tuyết tỏ ra vô cùng kinh ngạc, chẳng ai có thể ngờ sáng nay nàng vừa gặp thích khách, vậy mà buổi tối đã vui vẻ thế này. Thậm chí ngài còn thấy bản thân đã lo lắng quá nhiều, bất giác nắm chặt bàn tay, hai mắt sáng bừng “Liệu có thể để bản vương cùng chơi được không?”

Thẩm Tố Nhi bĩu môi nói “Không được. Một, ngài ăn nói quá khách khí, ta lại không chịu được cách ăn nói văn nhã như vậy. Hai, ở đây không phân biệt thân phận cao thấp, ở đây chỉ có ta, ngài, không có bản vương, nô tài gì hết. Ba, nơi này... chẳng có bất cứ quy tắc gì, có nghĩa là, có chuyện gì khiến ngài nổi giận, cũng không được dùng thân phận cao quý của mình để đàn áp. Bốn,... tạm thời chưa nghĩ ra, đợi chút nữa ta sẽ bổ sung thêm.”

Nói đến đây, nàng nhìn Sơ Tuyết lại nói “Nếu ngài đồng ý với mấy điểm trên... vậy thì cùng chơi.” Giọng nàng có phần miễn cưỡng, gượng gạo. Thế nhưng, Sơ Tuyết vừa nghe đã biết nàng mong như vậy biết chừng nào.

Rốt cuộc trò chơi có đến mười người cùng tham gia.

Sơ Tuyết thông minh lanh lợi, những trò chơi đơn giản thế này, ngài học rất nhanh. Ánh mắt lộ rõ nét hứng khởi, lớn thế này rồi, ngài chưa bao

giờ được chơi trò nào mới lạ, thú vị đến vậy.

Có điều, về sau trò chơi lại xuất hiện vấn đề. Đám nô tài vì sự hiện diện của ngài dần dần không dám to gan như trước, tiếng cười cũng nhỏ đi. Ai nấy đều cảm thấy sợ hãi, lo trước lo sau, khiến Thẩm Tố Nhi cụt cả hứng.

“Dừng lại.” Thẩm Tố Nhi ngồi trên giường trúc thét lớn. Nàng đưa mắt nhìn Sơ Tuyết, vỗ vào vị trí bên cạnh mình một cách tự nhiên “Ngài qua đây, ngồi xuống chỗ này.”

“Làm gì chứ, ta muốn chơi mà.”

“Mộ Dung Tiểu Tam, nghe cho rõ đây, đến nơi này rồi thì phải nghe theo lời ta, nếu không... hừm, hừm...” Nhượng cao hai mày, nàng lộ vẻ mặt tà ác.

Sơ Tuyết ngồi xuống bên cạnh nàng, lại sợ mất mặt, bực bội lên tiếng “Nói mau, muốn ta làm cái gì hả?”

“Hi hi, còn làm gì nữa, bê hộp đi, để cho ta đoán. Ha ha!”

“Á... á... á...” Lời vừa thốt lên, không ít người muốn ngất.

Sơ Tuyết cầm một chiếc hộp gấm hình vuông nhỏ nhắn, trực tiếp hỏi Thẩm Tố Nhi: “Hoàng tấu, người đoán xem nào...”

“Dừng lại, chú ý lời ăn tiếng nói của mình.” Thẩm Tố Nhi hất cao cằm, đôi mắt trợn to. Những lúc không làm việc, nàng trầm lặng không nói một câu, lúc chơi đùa thì điên cuồng hơn bất cứ ai.

“Đúng vậy! Thẩm Tố Nhi, người nói xem, bên trong này đựng thứ gì? Hi hi, là của Tiểu quý phi đó.” Sơ Tuyết nhìn dải lụa đỏ bên ngoài hộp gấm, bởi vì phi tử đến tặng lễ vật quá nhiều, sợ hỗn loạn, lúc đó hoàng thượng lại

đuổi mọi người ra ngoài, nên các thái giám phải nhớ kỹ món quà nào là của ai đưa tới. Thế nên cách buộc dây màu thế này chính là cách đơn giản nhất để họ phân biệt quà tặng.

Tiểu quý phi?

Ba chữ này chẳng khác nào lời nguyền, nhất thời khiến cả căn phòng im bật. Nụ cười dần biến mất trên khuôn mặt mọi người, ngay cả Thẩm Tố Nhi cũng mặt mày ỉu xìu.

Mộ Dung Sơ Tuyết thấy phản ứng của mọi người liền nghi ngờ cất tiếng “Các người làm sao thế?” Phải chăng còn chuyện gì mà ngài vẫn chưa được biết?

“Ha ha, không có chuyện gì hết.” Thẩm Tố Nhi định thần, cười khan vài tiếng “Mọi người tiếp tục chơi, nào lại đây, chúng ta quyết định xem ai trước ai sau nào, ngay cả ta cũng không có đặc quyền gì hết, đây chính là quy tắc.”

Thẩm Tố Nhi tiếp tục lôi kéo, thế nhưng xem ra vì chuyện buổi sáng nên tâm trạng mọi người có phần bị ảnh hưởng, không còn hứng thú như ban đầu, những đôi mắt lo lắng không biết món quà của Tiểu quý phi có vấn đề gì không...

“Chủ nhân, đó là quà của Tiểu quý phi đấy, chúng ta có thể lặng lẽ đem vứt nó đi không?”

“Đúng thế, à không phải...” Một thái giám nói chen vào, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Mộ Dung Sơ Tuyết liền vội vã cúi đầu ngậm miệng. Mấy người còn lại nhìn chiếc hộp đó đầy phòng bị.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười nói “Ây ô, có phải các người cho rằng trong chiếc hộp này có chất độc, hay thứ gì đó nguy hiểm không? Theo ta thấy thì

không phải nhân sâm ngàn năm thì cũng là các vị thuốc quý đắt tiền. Có người nào ngốc nghếch đã hạ độc còn để lại họ tên?”

Sau câu nói của nàng, bọn nô tài mới thấy bớt lo lắng, ánh mắt dần bớt đi vẻ phòng bị.

Sơ Tuyết mở chiếc hộp gấm ra, bên trong là hai củ nhân sâm “Là nhân sâm trăm năm, đây là thứ rất tốt, lại còn tận hai củ.” Ngài cầm lên hít ngửi, kiểm tra cẩn thận rồi mới đặt lại.

Nghe Tam vương gia nói, tám nô tài kia liền thấy vô cùng an tâm.

“Được rồi, sao các người phải đa nghi như vậy chứ? Tiểu quý phi vốn là người thẳng thắn, nhưng không phải là kẻ hẹp hòi.” Chỉ một câu của Sơ Tuyết khiến cho đám người tức thì im bật.

Sơ Tuyết lại nói “Có phải ta nói sai điều gì không?”

Thẩm Tố Nhi cười gượng đáp “Không hề, ha ha, chẳng nói gì sai cả. Là do tư tưởng của người ở cung Triều Phụng chúng ta... à, quá là thuần khiết. Ha ha! Món quà này là của ta, vì ta đã đoán trúng.” Nói xong, nàng liền đoạt lại hai củ nhân sâm, đặt lên bàn xem như một bảo bối.

“Tiểu Tố Nhi, ta đang ngửi thấy mùi vị giấu giếm, cảm giác thật không thoải mái chút nào.” Sơ Tuyết nhìn Thẩm Tố Nhi. Lại quay sang nhìn đám người xung quanh, biết chắc họ đang có chuyện giấu mình.

Thẩm Tố Nhi thấy thế có chút ngượng ngùng, chuyện này ngài bảo nàng phải nói làm sao? Nói bản thân đã kết oán cùng Tiểu quý phi? Hình như cũng không thể coi là kết oán. Lại nói đến chuyện thích khách sáng nay, có khả năng là do Tiểu quý phi phái người thực hiện. Nhưng không có chứng cứ thì nói gì cũng vô dụng.

“Có chuyện gì mà cứ ấp úng thế? Lẽ nào không thể nói cho ta biết?”
Thẩm Tố Nhi càng im lặng Sơ Tuyết lại càng thấy tức. Bản thân ngài chưa đủ để nài nhiệm? Điều này khiến ngài có chút thương tổn “Thì ra... ta vẫn là người ngoài, vậy thôi ta về đây, không làm phiền mọi người nữa.”

Nói đi là đi, lúc đi ngang qua chỗ Thẩm Tố Nhi, nàng liền kéo Sơ Tuyết lại.

Thẩm Tố Nhi thoáng ngại ngùng, cũng thấy có phần bất lực “Tiểu Tam, tại sao ngài lại có suy nghĩ như vậy chứ? Không phải vậy đâu...”

“Thế nhưng ta lại cảm thấy như vậy đấy?” Ngài quay đầu cố ý không nhìn thẳng vào Thẩm Tố Nhi, tính cách ngài có chút trẻ con.

“Không phải đâu, chúng em...” Tiểu Dung và Tiểu Xuân Nhi thấy vậy tỏ ra vô cùng lo lắng, để Tam vương gia hiểu lầm thì phải làm sao? Bọn họ định nói gì đó, rồi lại ngập ngừng thôi. Lúc chuẩn bị nói ra, liền bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Thẩm Tố Nhi đưa lại, Tiểu Dung và Tiểu Xuân Nhi tức thì ngậm miệng

“Tiểu Tam, đừng có giận nữa. Tiểu Tam Nhi của ta là ngoan nhất.”
Thẩm Tố Nhi nắm chặt tay áo của Mộ Dung Sơ Tuyết, thi thoảng lại lắc đi lắc lại, động tác nghịch ngợm, giọng điệu ngọt ngào, khiến tâm trạng của Mộ Dung Sơ Tuyết nhanh chóng vui vẻ trở lại.

Thẩm Tố Nhi để ý nét mặt của Sơ Tuyết đã vui liền cúi đầu trốn mắt, nhớ lại giọng nói ngọt ngào chỉ vì muốn lấy lòng một người khi này của mình, có chút rùng mình. Dẫu vậy, trong thế giới trước kia, nàng chưa bao giờ có cảm giác ấm áp như hiện tại.

Mọi chuyện nàng muốn để thuận theo tự nhiên, lại càng không muốn những người quan tâm, đối xử tốt với mình cảm thấy không vui.

Lắc thêm vài lần nữa, Mộ Dung Sơ Tuyết không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Thẩm Tố Nhi thở phào nhẹ nhõm, quay người ngồi bên bàn trà, nhắc một ly lên rồi uống một ngụm lớn. Để Mộ Dung Sơ Tuyết khỏi nghi ngờ, nàng liền đem sự việc kể lại qua loa, sau cùng còn đưa lời bổ sung “Sự việc là như thế đó, mọi người chỉ là hơi đa nghi quá thôi, không có chứng cứ cũng không khẳng định được điều gì. Chẳng phải con người hẹp hòi, ta đâu không tin nàng ấy thì vẫn phải tin con mắt nhìn người của Tiểu Tam chứ!” Nói xong, nàng liền cong miệng mỉm cười.

“Vậy hãy coi như ta chưa nói gì!” Sơ Tuyết sầm mặt, phẫn nộ đập bàn nói “Nếu sớm biết chuyện này, ta đã bảo hoàng huynh phái người đến bảo vệ người, như vậy người sẽ không bị thương, Tiểu quý phi này, đúng thật là to gan lớn mật.” Lúc này còn nói là tin tưởng Tiểu quý phi thế mà lúc này Mộ Dung Sơ Tuyết đã thay đổi ngay được.

Thẩm Tố Nhi vỗ lên trán mình một cái, tiểu quý đúng là tiểu quý, vốn tưởng con mắt ngài có gì khác biệt so với đám nô tài kia, không ngờ nàng đã đánh giá quá cao. Có phải nàng nói chuyện chưa đủ khéo léo?

“Không được! Bây giờ ta phải đi tìm hoàng huynh nói ngay chuyện này. Chưa tìm được thích khách, người vẫn còn nguy hiểm, nhớ hôm nào đó lại gặp thích khách thì phải làm sao?” Sơ Tuyết tỏ ra đặc biệt kiên quyết, chỉ cần nắm được một chút manh mối, ngài quyết không thể bỏ qua.

“Ây dô, ây dô, mau đứng lại.” Thẩm Tố Nhi tóm lấy Mộ Dung Sơ Tuyết, chỉ là lần này không phải tóm lấy y phục mà là bàn tay. “Bình tĩnh lại, bình tĩnh lại, cũng chưa chắc đã là Tiểu quý phi, đừng có gây phiền phức thêm nữa, để đám thị vệ đi điều tra là được rồi... Thế nào? Có được không?”

Cả người Sơ Tuyết cứng đờ, tâm trí bây giờ chỉ tập trung vào bàn tay mềm mại nhỏ bé kia thôi... Cảm giác tiếp xúc kì diệu trước nay chưa từng có... chẳng hề khiến con người ta chán ghét, ngược lại còn cảm thấy đặc biệt thích thú.

“Hai người đang làm gì thế?” Ngoài cửa bỗng truyền vào giọng nói chất vấn.

Thẩm Tố Nhi vội buông tay Mộ Dung Sơ Tuyết ra, cúi đầu, tự nhiên thấy xui xẻo đầy mình...

“Hoàng huynh, chúng đệ... lúc này...” Khuôn mặt Mộ Dung Sơ Tuyết đỏ bừng, lén nhìn sang Thẩm Tố Nhi, nhất thời chẳng biết phải làm thế nào cho phải.

Bọn Tiểu Dung cung kính quỳ xuống dập đầu hành lễ, trong lòng không ngừng lo lắng thay cho chủ nhân. Hành động vô tâm khi này của hai người đã vượt quá lễ tiết, nam nữ thụ thụ bất thân, trong hoàng cung, hành động này lại càng phải tuyệt đối nghiêm cấm. Một khi phát hiện ra, hậu quả khó lường, nhẹ thì đày vào lãnh cung, mang theo tội danh dâm loạn, không biết giữ đạo làm thê tử, nặng thì lăng trì xử chết.

Không khí đột nhiên trở nên gượng gạo, căng thẳng đến mức khiến mọi người chẳng dám thở mạnh.

“Chúng ta đang chơi trò chơi, hoàng thượng có muốn chơi cùng không?” Thẩm Tố Nhi ngẩng đầu, bình thản nhìn thẳng vào Mộ Dung Cảnh. Đôi mắt vui vẻ tuyệt đẹp của nàng dịu nhẹ như ánh sáng ấm áp buổi tinh mơ.

Có nhiều chuyện, càng tránh né lại càng khiến cho người khác cảm thấy nghi ngờ, có tật giật mình, muốn giải thích cũng khó.

Mộ Dung Cảnh đưa mắt nhìn bàn tay của Mộ Dung Sơ Tuyết rồi lại chuyển sang bàn tay nhỏ bé của Thẩm Tố Nhi, tiến lên vài bước, đứng trước hai người, bình thản như không “Đang chơi trò gì hả?”

“Oản tù tì, đoán đồ vật.” Nàng trả lời dứt khoát, đôi mắt cực kỳ sáng trong. Cùng lúc Thẩm Tố Nhi không khỏi tự giễu, bản thân già nhất ở đây, vậy mà còn cố tỏ ra thuần khiết.

“Oản tù tì? Đoán đồ vật?” Mộ Dung Cảnh đưa mắt nhìn qua căn phòng đang bày một đồng hộp lễ “Oản tù tì có nghĩa là gì?”

Thẩm Tố Nhi mỉm cười nhẹ đưa lời giải thích quy tắc của trò chơi, đồng thời biểu diễn lại một lần. Có điều, nàng lúc này cầm lấy bàn tay của Mộ Dung Cảnh, bàn tay mở ra “Cái này gọi là lá.” Tiếp đó “Đây là kéo.” Rồi sau cùng “Cái này được gọi là búa.”

“Lúc này nàng đang dạy Sơ Tuyết chơi trò này sao?” Mộ Dung Cảnh đưa mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng hỏi.

Thẩm Tố Nhi vui vẻ gật đầu, nàng muốn Mộ Dung Cảnh suy nghĩ theo hướng này. Chỉ cần ngài nghĩ như vậy thì có thể xoá tan mọi phiền phức không đáng có. Bốn tiểu thư thông minh quá đi. Đã đạt được mục đích, nhưng nàng nhất thời không để ý...

Mộ Dung Cảnh đã thuận thế nắm chặt lấy đôi tay bé nhỏ chủ động dâng tới mãi chẳng chịu buông, thậm chí còn cực kỳ lưu luyến. Đây là lần đầu tiên Thẩm Tố Nhi chủ động giao tiếp với ngài, cho dù nàng có mục đích khác... Nhưng, ngài bỗng lạnh lùng lên tiếng “Hoàng hậu, trẫm đến để đón nàng tới điện nghị sự. Trẫm muốn đích thân xác nhận vài chuyện.”

“Hoàng huynh, chuyện thích khách hồi sáng...” Sơ Tuyết định nói chuyện của Tiểu quý phi, nhưng tức thì bị Mộ Dung Cảnh ngắt lời.

Ngài buông tay Thẩm Tố Nhi ra, nghiêm nghị nói “Sơ Tuyết, nếu đệ cũng muốn biết thì theo ta.” Vì người phụ nữ trước mặt, mặt hồ tĩnh lặng trong trái tim ngài nay bỗng lẫn tẩn gợn sóng, tâm tư cũng theo đó mà rối loạn cả lên, nhất thời chưa thể gạt bỏ, vậy nên ngài chỉ có thể phải dùng vẻ ngoài lạnh lùng để che giấu.

Dưới sự tháp tùng của một đám nô tài, Thẩm Tố Nhi và Sơ Tuyết đi theo Mộ Dung Cảnh bước vào điện nghị sự trang nghiêm. Còn chưa kịp nhìn kĩ xung quanh đã thấy một đám người đang quỳ ở trung tâm điện.

Đứng trên cùng là người phụ nữ ăn mặt hoa lệ, cao quý, đang không ngừng khóc lóc, theo sau là đám cung nữ, thái giám run lên cầm cập vì sợ hãi. Phía sau đám người là mấy quan viên đang quỳ, so với những người phía trên, trông bọn họ khá là bình tĩnh.

Sơ Tuyết bước vào đại điện, nhanh chóng đứng vào vị trí trên cùng đám đại thần.

Thẩm Tố Nhi đang định theo sao Mộ Dung Sơ Tuyết, ai ngờ bị một bàn tay lớn kéo lại, ánh mắt Mộ Dung Cảnh truyền tới lời cảnh cáo, khiến nàng lạnh run cả người. Lúc này nàng chỉ còn cách ngoan ngoãn bước lên bậc thang cừ trùng, ngồi lên long ỷ nổi tiếng mấy ngàn năm cùng ngài.

Nàng vừa ngồi xuống, tức thì môi đỏ mím chặt, lưng vai thẳng đờ, thậm chí đến cả thở cũng không dám quá mạnh, trái tim đập thành thịch liên hồi, chỉ sợ bản thân căng thẳng quá mức. Lần này, nàng không phải giả bộ, khoảnh khắc ngồi lên long ỷ, có mấy người phụ nữ tỏ ra bình tâm tĩnh lặng? Nàng không biết, nhưng chí ít bản thân nàng làm không nổi.

Mộ Dung Cảnh thấy có chút buồn cười, thật không ngờ bàn tay bé nhỏ mình nắm này giờ đang toát mồ hôi “Hoàng hậu, nàng có nhìn rõ người phụ nữ đang quỳ bên dưới là ai không?”

“Ai chứ?” Nghe Mộ Dung Cảnh nói vậy, Thẩm Tố Nhi liền đưa mắt nhìn xuống. Khoảng cách hơi xa, phải đến mười mét. Một người phụ nữ đang quỳ dưới đất, khóc lóc thảm thương. Đưa mắt nhìn kỹ, nàng liền nhận ra, thế nhưng nàng sợ bản thân nói sai điều gì, lại thận trọng hỏi “Là Tiểu quý phi sao?”

Mộ Dung Cảnh bình thản đáp “Không sai, nàng ta chính là thích khách.” Lúc nói chuyện, Mộ Dung Cảnh ngầm để ý từng thay đổi trên khuôn mặt của Thẩm Tố Nhi. Xem biểu hiện thì nàng đã trở lại bình thường rồi? Không còn căng thẳng nữa sao?

Đích thực, sự căng thẳng trong lòng Thẩm Tố Nhi đang giảm dần theo thời gian, nàng dần thích ứng với cảnh tượng trước mặt, nói cho cùng từ khi đến đây nàng cũng gặp qua nhiều tình huống trang nghiêm thế này rồi.

Mộ Dung Cảnh ra hiệu cho Lưu tổng quản đứng cạnh. Lưu tổng quản nhận lệnh liền cung kính dâng lên một khay bạc, trong đó đựng những đồ hung thủ để lại. Ba chiếc phi đao và một chiếc khuyên tai trân châu tinh tế “Đây chính là những vật chứng tìm thấy vào sáng nay.” Lưu tổng quản tức cũng bê ra một khay bạc khác, trên đó đặt một chiếc khuyên tai, vừa hợp thành một đôi với chiếc hung thủ để lại.

“Chiếc này vừa được tìm thấy trong phòng riêng của Tiểu quý phi. Hơn nữa nàng ta đã thừa nhận khuyên tai này là của mình.” Mộ Dung Cảnh nói.

Thẩm Tố Nhi thấy thế liền hỏi “Tiểu quý phi biết võ công sao?”

“Biết chứ, nàng ta xuất thân con nhà võ tướng.” Dứt lời Mộ Dung Cảnh đưa đôi mắt lạnh lùng liếc về đám đàn ông phía dưới. Trong cung có bao nhiêu người phụ nữ biết võ công, thế nhưng võ công lợi hại đến mức có thể tránh được tai mắt của người trong cung đích thực không nhiều.

Thẩm Tố Nhi theo ánh mắt Mộ Dung Cảnh liền thấy mấy người đàn ông mặc quan phục, có người trung niên, có người đang tuổi tráng kiện, cũng có thanh niên đang tuổi phát triển, nàng đoán nhiều khả năng đây chính là thân thích của Tiểu quý phi. Nàng than dài, thời cổ đại thường hay một người mắc tội, cả họ lâm nguy, ngay cả những người vô tội cũng không tránh khỏi kiếp nạn. Nếu Tiểu quý phi thực sự phạm tội thích sát, không biết có bao nhiêu người sẽ chết theo.

“Trẫm đang định hỏi hoàng hậu, thân hình của thích khách đó thế nào?”

“Người đó thân hình không cao, cảm giác có chút gầy guộc. Lúc đó vì quá căng thẳng, hơn nữa người đó còn băng người, bịt mắt kín mít, thần thiếp nhìn không rõ, chỉ để lộ đúng đôi mắt...” Bỗng như nghĩ ra điều gì, Thẩm Tố Nhi nói “Đúng vậy, đôi mắt đó... rất là đẹp.”

Bởi vì nàng đã trực tiếp mắt đối mắt với thích khách, cho nên ấn tượng để lại cực kỳ sâu sắc.

“Rất đẹp?” Mộ Dung Cảnh nghi hoặc hỏi lại. Một người đang đứng giữa bờ vực của sự sống và các chết còn để tâm xem mắt thích khách có đẹp hay không?

Thẩm Tố Nhi mỉm cười bình thản đáp “Lúc đó thần thiếp cảm thấy sợ hãi, cách suy nghĩ có phần hoang đường, thế nhưng khi hồi tưởng lại... mọi chuyện đúng là như vậy.”

Mộ Dung Cảnh khẽ ‘hưm’ một tiếng, mắt nhìn đám người quỳ bên dưới, sau đó bình thản hỏi “Tướng gia, ngài nói xem phải xử lý vụ việc này như thế nào?”

Tiểu lão thừa tướng quỳ thẳng người lên, hoàn toàn không hề mất bình tĩnh, suy tư một hồi, nhắm mắt đầy bất lực, cúi đầu đáp “Hồi bẩm hoàng thượng, theo luật xử chém, chu di... chu di tam tộc.” Khi nói câu sau cùng,

nước mắt lão thừa tướng đã long lanh buồn bã. Sinh ra một đứa con gái bất hiếu, dẫn đến mối họa diệt môn, sớm biết thế này, ban đầu ngài không nên để nàng ngang ngược muốn nhất định phải gả cho hoàng thượng, thậm chí sống chết đòi nhập cung.

Thẩm Tố Nhi nghe vậy tột cùng kinh ngạc, chu di tam tộc? Vậy sẽ hại chết bao nhiêu mạng người chứ? Mấy hôm trước nghe bọn Tiểu Dung nói thế lực nhà họ Tiểu trong triều cực kỳ lớn mạnh, tại sao lại thành ra thế này? Phạt một người không được ư?

Mộ Dung Cảnh lại cất giọng hỏi “Tướng gia, ngài có gì không phục?”

“Thần cam nguyện lãnh tội chết, thế nhưng mong hoàng thượng niệm tình Tiểu gia nhiều đời lập công, xin hoàng thượng rộng lượng hải hà... tha cho những người không mang họ Tiểu. Như vậy tội thần có chết cũng ngậm cười nơi chín suối.” Nói xong, Tiểu lão thừa tướng dập đầu liên tục đến độ trán bật cả máu tươi vẫn không có ý định dừng lại. Từ khi biết Tiểu gia khó tránh kiếp nạn này, ngài cũng chỉ cố gắng hết sức bảo toàn những thân thích vô tội.

Mộ Dung Cảnh lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mặt, hoàn toàn không động chút trắc ẩn hay do dự nào hết.

“Hoàng thượng, có phải tất cả những người quỳ dưới điện kia... toàn... toàn bộ đều phải chết?” Thẩm Tố Nhi kinh ngạc nhỏ tiếng hỏi.

Mộ Dung Cảnh quay sang nhìn Thẩm Tố Nhi bằng ánh mắt nghi hoặc rồi quả quyết đáp “Đúng vậy, toàn bộ.”

“Hoàng huynh, chuyện này trọng đại, ảnh hưởng sâu rộng, cần phải hết sức thận trọng, hơn nữa... không thể chỉ dựa vào một chiếc khuyên tai mà định tội được? Còn phải giao cho bộ hình, hội thẩm...” Mộ Dung Sơ Tuyết đưa ra lời khẩn xin. Vào những lúc thế này cũng chỉ có một mình ngài dám đứng ra nói đỡ cho Tiểu gia mà thôi.

Khoảnh khắc Thăm Tố Nhi đứng bật khỏi long ý, kinh ngạc nói “À, đúng rồi, thiếp nhớ ra một việc.” Sau đó, nàng tiến lên vài bước, cầm chiếc khuyên tai lên, ngó nghiêng trái phải. Trong lòng rất mâu thuẫn, liệu nàng có nên diễn kịch, nếu bị phát hiện thì nàng cũng sẽ mất mạng mất.

Trời ơi, mâu thuẫn quá đi...

Mộ Dung Cảnh thấy vậy liền hỏi “Hoàng hậu, làm sao thế, có phải lại nhớ ra chuyện gì rồi không?”

“Hoàng thượng, thích khách không phải là Tiểu quý phi đâu.” Lời Thăm Tố Nhi nói ra chẳng khác nào tiếng sét giữa trời quang, tức thì chấn động cả đại điện. Thăm Tố Nhi nghiêng chặt quai hàm, nàng biết bản thân ấu trĩ nhưng đây là cách làm duy nhất khả dụng lúc này.

Hai mắt Mộ Dung Cảnh tối sầm “Sao nàng lại nói vậy?”

“Chiếc khuyên tai này Tiểu quý phi mới làm rơi mấy ngày trước, chứ không phải là sáng hôm nay. Lúc đầu thần thiếp không nhận ra nhưng khi nhìn kỹ mới biết, thì ra chiếc khuyên tai này là của Tiểu quý phi.” Thăm Tố Nhi tỏ vẻ như đang nhớ lại, nói tiếp “Bốn ngày trước, Tiểu quý phi có đến cung Triều Phụng. Lúc Tiểu quý phi ra về, thần thiếp có nhặt được một chiếc khuyên tai, rất giống chiếc này. Có điều lúc ấy thật không nghĩ ra đó là của Tiểu quý phi... Thần thiếp thấy chiếc khuyên tai này tinh tế nên giữ lại thưởng thức, sau đó không hiểu thế nào lại làm rơi đâu mất, thì ra là ở trong đình viện... Thật không ngờ, ngược lại thành ra lại làm hại đến nàng ấy.” Thăm Tố Nhi giả bộ mỉm cười áy náy, còn không quên thỉnh tội với Mộ Dung Cảnh. Nàng thành khẩn nói, thế nhưng mười câu thì có đến tám câu nói dối.

Mộ Dung Cảnh nghi ngờ hỏi “Chuyện này có thật không?”

“Thật ạ! Thần thiếp cần gì phải nói dối chuyện thích khách. Hơn nữa, thần thiếp là người căm hận thích khách hơn bất cứ ai, vì đó là người muốn

giết chết thần thiếp. Hơn nữa chuyện bốn ngày trước, hoàng thượng có thể phái người điều tra chứng thực. Tiểu quý phi đích thực có tới cung Triều Phụng.”

Bồng Mộ Dung Cảnh kéo Thẩm Tố Nhi khiến nàng theo quán tính ngã vào lòng ngài. Hơi thở cuồng nhiệt mà bá đạo của nam nhân xộc thẳng vào mặt, nàng còn chưa kịp cảm nhận đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang bên tai “Muốn truyền những nô tài ở cung Triều Phụng đến chứng thực sao?” Giọng nói tuy rất nhỏ, nhưng đanh thép, dường như đang cảnh cáo Thẩm Tố Nhi đừng giở trò trước mặt ngài.

Thẩm Tố Nhi thoáng run rẩy, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt ngài, khuôn mặt bé xinh vừa hay nép bên lồng ngực Mộ Dung Cảnh, nàng dịu dàng bổ sung thêm “Hoàng thượng, bọn họ đều không biết chuyện này.” Nàng không muốn liên lụy đến đám người xung quanh.

Mộ Dung Cảnh choàng tay qua lưng nàng, bá đạo ép nàng ghé vào người mình, khuôn mặt đặc biệt hứng thú khi có thể cảm nhận rõ nhịp tim của Thẩm Tố Nhi, mãi lúc lâu sau ngài mới buông nàng ra, cúi đầu, nhìn nàng bằng đôi mắt lạnh như băng, cũng rất nhiều cảm xúc phức tạp.

“Tại sao? Trẫm cần có một lí do.” Coi như là một lí do để tha cho nàng.

“Cái đó... lúc này chính là lí do đó. Hoàng thượng đã nghe rồi mà, không đâu vô duyên vô cớ khiến tam tộc nhà họ Tiểu phải chết. Tam tộc là bao nhiêu mạng người chứ? Thận trọng, thận trọng, nhất định phải thận trọng rồi hãy đưa ra quyết định...” Run rẩy trước uy lực phát ra từ thân người Mộ Dung Cảnh, nàng nghiêng răng quyết không chịu thua. Nàng làm vậy không phải cảm động trước những lời nói của lão thừa tướng, mà là vì việc chu di tam tộc thực sự quá đỗi tàn nhẫn. Nghĩ đến đám người vô tội đó bị giết vì mình, nàng cảm thấy cực kỳ tội lỗi.

Cả người Mộ Dung Cảnh cũng sững, nhưng chỉ trong tích tắc, ngay đến Thẩm Tố Nhi đang đứng cạnh ngài cũng không hề nhận ra. Ngài nhẹ ấn Thẩm Tố Nhi ngồi xuống, thì thầm cảnh cáo “Im lặng ngồi đó.” Khí thế phát ra từ ngài khiến người ta có cảm giác bị trấn áp mà sinh ra khiếp sợ.

“Vì hoàng hậu đã nói vậy, chuyện này đợi kết quả điều tra rồi tính...” Mộ Dung Cảnh đang định tạm thời tha cho bọn họ, ai ngờ mấy tên thị vệ bên ngoài vội vàng tiến vào bẩm đã tìm ra vật chứng mới.

Nghe đám thị vệ bẩm báo, Thẩm Tố Nhi thực muốn ngất tại trận.

Trần Thủ dâng lên bộ y phục dính bùn đất và dẫm nước mà thích khách đã mặc. Nghe nói, bộ y phục này được tìm thấy trong đầm tại một hoa viên sau cung Vạn Nghi, do tên thích khách buộc đá thả vào nước, tay áo nổi lên nên thị vệ mới nhìn thấy.

Tội chứng vững như núi, thích khách là ai, chỉ cần nhìn qua là biết. Chẳng cần thiết phải nói ai đúng ai sai. Tất cả mọi chuyện dường như đã định rõ đáp án.

Mọi người vốn đã có chút hi vọng trước lời bảo vệ của Thẩm Tố Nhi, giờ chẳng khác nào rơi xuống hố sâu tuyệt vọng.

Đương kim hoàng thượng đăng cơ khi mới mười lăm, tài trí dẹp tan nội loạn, diệt trừ tham quan, hồng phúc ban xuống rất được lòng dân, ngài không bao giờ lập lờ trong việc thi hành và chấp hành luật pháp. Nếu ai dám tham ô, làm bừa, coi thường vương pháp lập tức bị trảm lập quyết, cho dù thân thích cũng đừng mong thoát tội.

Trước kia tuy rằng nghiêm khắc đến mức máu chảy thành sông, nhưng đổi lại thái bình thịnh thế cho triều đại Bắc Uyển.

Hiện nay hoàng thượng lại càng chú trọng vương pháp, không hề có chuyện nể tình, phá lệ?

Tiểu quý phi sắc mặt trắng nhợt, nhìn Mộ Dung Cảnh hoảng loạn, khóc than “Hoàng thượng, niệm tình xưa cũ, lẽ nào ngài không thể tin thần thiếp một lần được sao? Không phải thần thiếp làm, thực sự không phải? Tại sao mọi người đều không tin thần thiếp?...” Nàng bản tính cương liệt, đến giờ nước mắt đã như mưa, khóc không thành tiếng, yếu đuối đáng thương.

Giữa lúc tuyệt vọng nhất, nàng bò đến bên cạnh tướng gia, nước mắt đầm đìa giải thích cùng cha “Phụ thân, con không làm, thực sự không làm. Con gái của người bị oan... Tuy rằng con không thích hoàng hậu, thế nhưng trước nay chưa hề có ý muốn giết người, hu hu... phụ thân...”

“Ca ca...”

Tiểu quý phi không nhận được sự đồng tình từ phụ thân liền quay sang ca ca của mình.

Đáng tiếc ca ca nàng cũng chỉ cúi đầu im lặng, hoàn toàn không hồi đáp.

Bỗng Tiểu quý phi lau khô nước mắt, run run đứng dậy, vẻ yếu mềm hoàn toàn biến mất, quật cường nói “Phụ thân, ca ca, cho dù chuyện này do con làm, mọi người cũng không có tội.” Nàng vừa đứng lên liền bị ca ca kéo xuống.

Trên đại điện, sao nàng có thể xác xược?

“Linh Lung. Sống có gì vui, chết nào đáng sợ?” Ca ca của Tiểu quý phi, Tiểu Trọng Chi trước sau vẫn không hề ngước mắt, ung dung bình thản thốt lên một câu.

Dù thế nào cũng khó tránh khỏi cái chết, thân trong quan trường, ngài đã biết sinh tử bất thường từ lâu rồi.

Cho dù hôm trước còn quyền uy, hôm sau đã có khả năng tan thành khói bụi, trở thành kẻ tù tội thấp hèn.

Thẩm Tố Nhi xót xa, dường như trước mắt nàng hiện lên hình ảnh những đại tướng dũng mãnh thời cổ, trung thành với quốc gia, hoàng đế, sẵn sàng hi sinh trên sa trường... Đột nhiên, nàng thấy những người đang quỳ dưới kia đều là trung thần, còn hoàng đế cạnh bên là một hôn quân, bạo chúa.

Đang mãi miên man, nàng bỗng giật mình khi nghe thấy Mộ Dung Cảnh lên tiếng. Ngài lạnh lùng, bình thản, ánh mắt nghiêm nghị, Thẩm Tố Nhi thoáng kinh hãi. Quả nhiên...

“Đưa toàn bộ bọn họ vào tử lao, chọn ngày...” Bỗng Mộ Dung Cảnh ngừng lời. Những ánh mắt kinh hãi lại lộ rõ nét bất ngờ. Thời gian như dừng lại.

Hoàng thượng bị thất lễ? Và người thất lễ với ngài chính là hoàng hậu?

Hoàng hậu to gan dám hôn môi hoàng thượng ngay trước mặt đám đông quần thần phía dưới?

Mọi người trong điện ngây lạng người, nhanh chóng tuân theo tôn chỉ ‘không nhìn, không nghe, không biết’, người quay đầu, kẻ cúi mặt, lại có người liếc mắt đi chỗ khác.

Một giây, hai giây... năm giây...

Thẩm Tố Nhi vẫn duy trì nụ hôn trên môi Mộ Dung Cảnh chỉ với một mục đích duy nhất là không để cho ngài nói thêm.

Trong thời khắc quan trọng này, nàng chỉ nghĩ ra được cách làm ngốc nghếch vậy thôi.

Vào lúc Mộ Dung Cảnh còn chưa định thần, nàng quay mặt sang, tiếp lời hoàng thượng. “Trước tiên nhất vào đại lao, chọn ngày thẩm tra tiếp.” Thẩm Tố Nhi quả quyết nhìn mọi người, chỉ vài câu ngắn ngủi nhưng cực kỳ quyết đoán, không chút do dự.

Mộ Dung Cảnh thoáng cong miệng mỉm cười, sau đó nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm nghị.

Nghe hoàng hậu nói vậy, Lưu tổng quản cung kính khom người, xin chỉ thị “Hoàng thượng...”

Mộ Dung Cảnh nghiêm mặt, khẽ gật đầu, lại ra hiệu hãy làm theo lời hoàng hậu. Ngài lặng ôm chặt giai nhân trong vòng tay, để Thẩm Tố Nhi nép sát vào người, nhẹ nhàng gửi mùi hương dịu nhẹ trên người nàng.

Thẩm Tố Nhi không khỏi thẹn thùng. Cảm giác ám muội giữa nam nữ không ngừng truyền đi trong cơ thể, cho dù còn cách mấy lớp y phục, nàng vẫn cảm nhận được hơi ấm truyền sang từ người bên cạnh.

Lúc này, Lưu tổng quản lớn tiếng lặp lại mệnh lệnh của Thẩm Tố Nhi.

Trong tiếng hô vạn tuế, Mộ Dung Cảnh bình thản như không nắm chặt bàn tay nhỏ xinh của Thẩm Tố Nhi rời khỏi điện nghị sự.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thiên Lao Tìm Hương Thắm Mỹ Nhân

Trời gian thắm thoát thoi đưa, chớp mắt đã mấy ngày trôi qua.

Chuyện hoàng hậu gặp thích khách cũng dần dần lắng xuống.

Từ sau hôm ở trên điện nghị sự về, Thắm Tố Nhi không bước nửa bước ra khỏi cung Triều Phụng, nàng mượn cớ dưỡng thương quyết không gặp bất cứ ai, chỉ mong có cuộc sống tiêu điều, thanh tịnh. Vết thương của nàng đã dần lành dưới sự chăm sóc tận tình của ngự y.

Màn đêm nhẹ buông.

Trong phòng ngủ của hoàng hậu, đám cung nữ đang chuẩn bị nước tắm ấm nóng rắc cánh hoa hồng.

Khấp phóng ngào ngạt hương thơm, khói bay nghi ngút, mơ màng, đắm say.

Ngâm mình trong làn nước ấm khiến Thắm Tố Nhi chột nghĩ xuyên không cũng không phải là chuyện gì quá xui xẻo. Đối lại là ai cũng dễ dàng yêu thích cuộc sống thế này, bởi làm gì cũng có người hầu kẻ hạ.

Con người sống trên đời thì cũng chỉ đến mức này thôi, thực chẳng còn gì phải oán thán.

Nàng nhắm mắt, tựa vào thành thùng tắm. Bàn tay nhỏ vỗ trên mặt nước với những cánh hoa hồng đỏ rực, tuyệt đẹp. Cánh hoa dính trên cánh

tay, hương thơm ngào ngạt, nàng buột miệng cất tiếng “Tiểu Dung, em nói người cổ đại sao lại thích tắm với cánh hoa thế?” Nàng vẫn luôn cho rằng ngâm người trong nước được rắc cánh hoa kiêu này không đem lại hiệu quả.

Tiểu Dung vừa xách một xô nước nóng vào, nghe Thẩm Tố Nhi hỏi thoáng lạng người, lại cảm thấy câu hỏi vừa rồi thực sự cổ quái, thế nhưng rất nhanh Tiểu Du đã lược ba từ ‘người cổ đại’ đi, dù gì tiểu thư nàng cũng chưa bao giờ bình thường cả. Tiểu Dung nhẹ đáp “Sau khi tắm bằng nước này, toàn thân toả ra mùi hương dịu nhẹ, hoàng thượng sẽ rất yêu thích.”

Thẩm Tố Nhi trợn mắt, tại sao lại nhắc đến hoàng thượng? Chẳng lẽ chuyện tắm rửa cũng liên quan đến ngài sao?

Tiểu Dung đưa tay nhẹ khoảng nước trong thùng, ngâm lâu nước sẽ nguội. Sau đó nàng đổ thêm ít nước ấm vào, rồi đem những chuyện đồn thổi bên ngoài kể lại cho Thẩm Tố Nhi nghe “Chủ nhân, người có biết tại sao Tiểu quý phi được sủng ái nhất không? Đó là bởi trong cung này, Tiểu quý phi là người thơm nhất, nghe nói từ khi còn nhỏ, người đã dùng một loại hương quyến rũ, còn thơm hơn cả hoa...”

“Vậy sao, đúng là đặc biệt... Có điều, đó cũng có thể là mùi hương phát ra từ túi thơm mang trên người hoặc nước hoa.” Thẩm Tố Nhi lại nói, trong bữa tiệc lần trước, mùi hương từ cơ thể của Tiểu quý phi toả ra rất đặc biệt, còn thơm hơn cả nước hoa của Pháp, dịu nhẹ mà dễ chịu, khiến tâm trạng người ta lạ thường vui vẻ. Thế nhưng, nàng không tin mấy vào việc tắm bằng hương liệu mang lại hương thơm thần kì.

Bỗng sắc mặt Thẩm Tố Nhi nghiêm lại, dường như vừa nghĩ ra điều gì

Đúng lúc này, cung nữ đứng bên ngoài bình phong đưa lời bẩm báo, hoàng thượng giá đáo.

Thẩm Tố Nhi liếc mắt nhìn ra phía ngoài tấm bình phong, khi thấy dáng người cao to, đỉnh đạc, nàng bất giác nhắm mắt chán nản, rồi hạ giọng dặn dò “Ừm, mời hoàng thượng đợi ta một lúc, các người phải biết cách mà hầu hạ đấy. Bản cung tắm xong sẽ nhanh chóng ra ngoài gặp ngay.” Giọng nói mềm mại chẳng khác nào số nước trong bồn, nhẹ nhàng chảy vào trái tim ai đó.

Bóng dáng bên ngoài dường như có đôi chút thay đổi.

Thẩm Tố Nhi vốn định để Mộ Dung Cảnh đợi thêm chốt lát, thế nhưng suy đi nghĩ lại đành từ bỏ ý định.

Nàng nhanh chóng mặc bộ y phục đơn giản, thoải mái, chải gọn lại mái tóc, đoan trang bước ra ngoài tiếp giá. Phụ nữ vừa tắm xong là đẹp nhất, chuyện này chẳng sai chút nào. Thấy nàng da dẻ hồng hào, ánh mắt long lanh, giống như cơn gió nhẹ giữa mùa hè, đôi môi nhỏ xinh cực kỳ quyến rũ, cho dù là phụ nữ nhìn thấy nàng lúc này cũng chỉ muốn xông lại chiếm trọn đôi môi.

Khoảnh khắc, không chỉ Mộ Dung Cảnh mà tất cả mọi người có mặt đều vô cùng kinh ngạc trước cảnh đẹp hiếm có này.

Người đẹp như tranh thoáng cong miệng mỉm cười, dịu dàng tiếp giá “Hoàng thượng cát tường, đã để ngài phải chờ lâu.”

Tiến lên trước, nàng hành lễ theo đúng cung quy, cúi đầu e ấp.

Còn về khuôn mặt đó lúc này ‘khuynh thành’ đến mức nào thì chẳng ai có thể nhìn thấy.

Mộ Dung Cảnh đang ngồi trên ghế, nhếch miệng nở nụ cười hoàn mỹ, đôi mắt ánh lên sự hứng thú vui vẻ chứ không lạnh lùng, nguy hiểm như mọi khi. Ngài nho nhã nâng tách trà, hỏi “Hoàng hậu, nàng ăn mặc thế này, lại cúi đầu e thẹn, định... hỏi trẫm điều gì?”

Hả? Thấm Tố Nhi âm thầm kêu khổ, hình như đã bị hoàng thượng nhìn thấu tâm can. Đích thực, nàng đang suy tính này giờ không biết nên mở miệng như thế nào, thế nhưng chẳng lẽ biểu hiện bên ngoài của nàng rõ ràng vậy sao? Nếu vậy, nàng quyết định hỏi thẳng “Thần thiếp muốn đến thiên lao thăm Tiểu quý phi một lần, liệu hoàng thượng có ân chuẩn?”

“Lý do?” Mộ Dung Cảnh hỏi ngược lại không chút chần chừ, khiến Thấm Tố Nhi cảm giác như có một áp lực vô hình ập tới.

Bản thân nàng cũng phải thừa nhận, lần nào gặp Mộ Dung Cảnh, nàng cũng phải đề cao cảnh giác. Ánh mắt thâm sâu, khó dò khiến người đối diện chẳng thể biết được suy nghĩ thực của ngài. Nàng biết rõ vào những lúc thế này tốt nhất là nên nói thật. Thế nhưng nàng muốn liều một phen “Hoàng thượng có thể đợi sau khi thần thiếp đi gặp nàng ấy về sẽ cho ngài đáp án chính xác được không?”

Nàng cần phải gặp Tiểu quý phi một lần, đích thân xác thực mọi chuyện.

Đôi mắt đan phụng tuyệt đẹp của Mộ Dung Cảnh khẽ nhíu lại, lạnh lùng lên tiếng “Trẫm ghét nhất đám hậu cung thích can thiệp vào chuyện triều chính.”

“Hoàng thượng làm thế rất đúng.”

“Biết vậy là tốt.”

“Thế nhưng, thiếp đến thăm Tiểu quý phi thì có liên quan quái... liên quan gì đến việc can thiệp triều chính?” Thấm Tố Nhi vội vã lên tiếng, suýt thì lộ nguyên hình, sau cùng đành phải tự phản tỉnh, chú trọng đến lời ăn tiếng nói.

Đám nô tài đứng cạnh bên không khỏi toát mồ hôi hột, lo lắng thay cho chủ nhân của mình.

Mộ Dung Cảnh quay nghiêng người, đưa tay áo gấm lên che nửa mặt khê ho. Tuy nhiên nửa khuôn mặt trên với đôi mắt biết cười, đôi mày kiếm nhả lại, đã tiết lộ thiên cơ.

Hoàng thượng đang cười? Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin chứ?

“Hoàng thượng, ngài muốn cười thì cứ cười đi.” Biết mình lỡ lời, Thẩm Tố Nhi liền cúi đầu xuống không nói thêm gì nữa, bởi nàng bắt gặp ánh mắt sắc lạnh như đao của Mộ Dung Cảnh.

“Có phải nàng muốn giúp gia đình Tiểu quý phi?”

“Không phải.” Thẩm Tố Nhi lập tức phủ nhận, khi thấy đôi mày cau chặt của Mộ Dung Cảnh, nàng lại bổ sung “Hoàng thượng, thần thiếp là đang giúp chính mình thôi. Lúc trước hoàng thượng từng nói, chỉ cần thần thiếp không ra khỏi cung Triều Phụng, đảm bảo ba năm sau có thể bình an vô sự xuất cung. Thế nhưng bây giờ thì sao chứ?” Nàng đưa mắt nhìn vết thương trên vai mình, rõ ràng đang có ý hỏi tội hoàng thượng.

Không dùng được mỹ nhân kế, đành phải đổi sang kế công tâm.

Mộ Dung Cảnh nghiêm mặt, để nàng bị thương ngay trong cung Triều Phụng đúng là ngài đã quá lơ là, suy tư một hồi, ngài nói “Vậy nàng muốn trẫm phải đền bù thế nào?”

Thẩm Tố Nhi nghĩ một hồi đáp “Hoàng thượng phải hứa đáp ứng một thỉnh cầu của thần thiếp.”

“Nếu trong phạm vi thích hợp tại hậu cung, trẫm sẽ đồng ý với thỉnh cầu của nàng.” Mộ Dung Cảnh tuyệt đối không cho nàng cơ hội đưa ra thỉnh cầu quá đáng. Quân vô hí ngôn, đưa ra lời hứa tùy tiện sẽ đem lại nhiều bất tiện khi hành xử sau này.

Thẩm Tố Nhi âm thầm ngán ngấm, lại còn thêm điều kiện ‘trong phạm vi thích hợp tại hậu cung’? Thế nhưng có lời hứa này còn hơn là không, nàng đành gật đầu chấp nhận “Được, vậy thần thiếp sẽ ghi nhớ. Còn việc thần thiếp có thỉnh cầu gì... tạm thời chưa nghĩ ra, đợi khi nào cần sẽ dùng. Về việc thần thiếp muốn tới thăm Tiểu quý phi... Hoàng thượng, ít nhiều gì thần thiếp cũng là hoàng hậu của ngài, chuyện hậu cung chẳng phải thiếp có quyền quản lí sao?”

“Nàng là hoàng hậu...”

Sau cùng, Mộ Dung Cảnh phải đồng ý để nàng tới thiên lao.

Chỉ là trước khi rời khỏi, lúc đi ngang qua chỗ nàng, ngừng lại một thoáng, ngài khẽ đưa bàn tay ngọc ngà, vuốt nhẹ mái tóc đen bóng, đắm nước của nàng, cử chỉ thân mật, có chút tùy tiện, dường như hành động đó đã được ngài thực hiện vạn lần trước kia. Rồi ngài quay người bỏ đi.

Đám nô tài trong cung Triều Phụng vội vã quỳ xuống cung tiễn hoàng thượng, duy chỉ có mình Thẩm Tố Nhi vẫn đứng ngậy tại chỗ.

Sáng hôm sau.

Sau khi dùng bữa sáng, Lưu tổng quản liền phụng lệnh hoàng thượng đến cung Triều Phụng, đích thân đưa Thẩm Tố Nhi đến thiên lao.

Chuyến đi lần này đích thực đã giúp Thẩm Tố Nhi mở mang tầm mắt.

Thiên lao trong lời đồn của thế nhân xưa nay luôn trừu tượng, theo những gì nàng chứng kiến thì dùng từ địa lao có lẽ đúng hơn, bởi vì phòng giam đều được xây ngầm dưới đất. Nếu một nhà lịch sử nào xuyên không về đây hẳn sẽ sững như điên, có điều, người đó có xuyên không tới đây cũng vô dụng, bởi vì khi đến đây, họ đã trở thành người cổ đại.

Thẩm Tố Nhi theo sau Lưu tổng quản, tiến vào một địa lao rất lớn, không bao lâu liền thấy một cửa vào rộng tầm hai mét, phía dưới chẳng biết được phân thành bao nhiêu tầng, cấp khác nhau, sau cùng họ đến một đại đường rộng. Bên ngoài tuy đang là ban trưa, thế nhưng ánh sáng trong này rất tối, lúc nào cũng phải dùng đèn đuốc để chiếu sáng.

Lịch sử thường miêu tả đại lao là một nơi tối tăm không thấy trời đất, quả không sai chút nào.

Khi Thẩm Tố Nhi nhìn rõ các món đồ được sắp xếp trong đại đường, bất giác không khỏi bàng hoàng sợ hãi, khắp nơi các hình cụ ghê rợn, đáng sợ, chắc chắn ẩn chứa rất nhiều bí mật thâm sâu. Trước kia, thi thoảng vẫn hay xem các bộ phim kinh dị, nhưng nàng không có gan xem những bộ do người thật đóng.

Thẩm Tố Nhi tiếp tục đi theo Lưu tổng quản vào sâu bên trong.

Lưu tổng quản cũng đặc biệt thận trọng hầu hạ nàng.

“Tổng quản đại nhân, phòng giam có bao nhiêu loại?” Đến thời cổ đại, nàng có hiểu kì là chuyện bình thường.

“Có ba loại.”

“Là ba loại nào?”

“Phòng giam bình thường, tử lao và thủy lao.” Lưu tổng quản trả lời rất đơn giản, cũng không có ý định nói thêm nên Thẩm Tố Nhi cũng không hỏi nữa.

Nhưng nghe qua cũng đoán ra được, những loại phòng giam đó kinh khủng, đáng sợ đến mức nào. Cũng như lúc này, tiếng gào thét, khóc lóc, vang vọng khắp nơi, các loại tiếng động hoà vào nhau, chẳng khác nào tiếng quỷ gào truyền ra từ địa ngục. Cứ tiếp tục đi xuống dưới, Thẩm Tố

Nhi có thể dễ dàng tưởng tượng bản thân sẽ gặp phải những cảnh tượng thảm thương thế nào.

Dần dần, trong không khí thoang thoảng mùi ẩm mốc, hôi hám, thông đạo càng lúc càng rộng hơn. Hai bên là các phòng giam, bên trong đầy tù nhân, người nào người nấy tóc tai rũ rượi, bẩn thỉu, người không ra người, quỷ không ra quỷ, khiến Thẩm Tố Nhi nhìn mà kinh hãi.

“Hoàng hậu nương nương, đừng nhìn những thứ bẩn thỉu đó.” Lưu tổng quản dẫn một thị vệ đi trước truyền ý chỉ, bảo đám người kia thu dọn đôi chút để không làm bẩn mắt phượng của hoàng hậu.

Nếu để nương nương kinh động, không chỉ riêng những người đó mà ngay cả người làm tổng quản như ông cũng khó lòng thoát khỏi trách phạt.

Do Lưu tổng quản dẫn dò, không bao lâu, nơi này đã trở nên yên ắng hơn nhiều. Thế nhưng thi thoảng, nàng vẫn nghe thấy tiếng khóc thút thít.

Đi thêm một đoạn, họ nhanh chóng rẽ sang một đường khác.

“Nương nương, đã đến rồi.” Lưu tổng quản cất giọng bậm báo.

Phòng giam hẹp, ánh sáng cũng không đủ.

Đứng bên ngoài có thể nhìn thấy một người phụ nữ đầu tóc rối bời đang sợ hãi áp sát vào tường, y phục tù nhân trên người dính đầy vết máu, thê thảm đáng thương, hình như đã phải chịu hình phạt khốc liệt. Đôi bàn chân vẫn còn chảy máu bị cùm bằng xích sắt, một đầu được chôn chặt vào tường, đầu mọc thêm cánh cũng khó lòng mà thoát nổi.

Thẩm Tố Nhi cau chặt đôi mày. Nếu không phải được Lưu tổng quản dẫn tới, nàng khó lòng nhận ra người trước mặt chính là Tiểu quý phi. Trong phòng giam truyền ra tiếng nấc nghẹn của mấy phu nhân và đám con

trẻ. Nàng quay người nhìn sang, do ánh sáng mờ ảo, chỉ có thể thấy mấy bóng người đang ôm chặt lấy nhau.

Hình như nơi này già trẻ, nam nữ đều đủ cả.

Nếu nàng nhìn không nhầm thì còn có cả trẻ sơ sinh nữa.

Thoáng chốc nàng thấy trái tim đau đớn một cách khó hiểu.

Bọn họ không phải đều là... Nàng quay sang nhìn Lưu tổng quản, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Lưu tổng quản tỉ mỉ quan sát, vội vàng cung kính đáp “Tất cả những kẻ này đều là người nhà họ Tiếu.”

“Nhiều vậy sao?” Thẩm Tố Nhi không thể nói rõ cảm giác trong lòng lúc này. Bọn họ đều phải chết hết sao?

“Không nhiều. Đây mới chỉ là một phần nhỏ thôi. Nghe nói, có những người được gả đi xa quá, còn chưa kịp áp giải về kinh. Bản án đưa xuống, tất cả bọn họ đều phải chết.” Giọng Lưu tổng quản bình thản, không hoang mang, chẳng kinh hãi, ngữ khí như thường ngày, khiến người ta nghe mà cảm thấy lãnh đạm đến tê dại trước sự đời.

Thẩm Tố Nhi cười khổ, đặc điểm nổi bật của xã hội phong kiến chính là chủ nghĩa hoàng quyền, độc đoán, vậy nên thường có những vụ thảm án đẫm máu xảy ra. Bản thân nàng xuyên không về nơi được gọi là nước Bắc Uyển, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Mau mở phòng giam ra.” Thẩm Tố Nhi nhìn vào sợi dây xích khoá ngoài, ra lệnh.

“Nương nương, có chuyện gì, đứng bên ngoài nói không được sao? Bên trong quá bẩn thỉu, không thích hợp với sự tôn quý của nương nương.”

Cảnh tượng thê lương, đột ngột có một con chuột lớn chạy ra từ chỗ tối tăm khiến Thẩm Tố Nhi sợ chết khiếp.

Lưu tổng quản nhìn về phía con chuột quát “Con súc sinh đáng chết, dám làm kinh động đến nương nương, hôm nào ta sẽ luộc chín người lên.”

Thẩm Tố Nhi còn chưa định thần, nghe thấy mấy câu của Lưu tổng quản có chút buồn cười. Có điều, cảnh tượng trước mắt khiến nàng không thể nào cười nổi.

“Nương nương, nơi này không tiện ở lâu, sợ ảnh hưởng đến sức khoẻ của người.”

Địa lao, đương nhiên là nơi không an lành, không thoáng gió, không khí hôi hám, bốc mùi, lại cực kỳ ẩm thấp.

Thẩm Tố Nhi muốn trợn mắt nhìn Lưu tổng quản nhưng may mà khả năng kiềm chế của nàng có thể nhẫn nhịn được. Chẳng cần nghĩ nhiều, nàng cũng đoán ra Mộ Dung Cảnh phái Lưu tổng quản đến bên cạnh nàng giám sát. Ngài làm sao có thể để nàng ở lại chốn này lâu được? Bản thân làm những chuyện gì, nói những lời nào, nàng tin rất nhanh sẽ truyền tai Mộ Dung Cảnh không sót một chữ.

Nàng tỏ ra không mấy để tâm, điềm tĩnh nói “Không sao, mở cửa đi.”

Ngục tốt cầm chìa khoá thoáng do dự, quay sang nhìn Lưu tổng quản.

Lưu tổng quản rất kiên trì, đưa lời khuyên giải “Nương nương, nơi này âm khí quá nặng, nếu người để tấm thân ngàn vàng của mình nhiễm phải hàn khí, lúc quay về nô tài không thể giải thích với hoàng thượng được. Trước khi tới đây, hoàng thượng đã dặn nô tài phải chăm sóc nương nương. Nô tai to gan, mời người di giá ra đại đường bên ngoài, nơi đó sạch sẽ, không khí cũng trong lành hơn, lại có lò sưởi, chúng nô tài sẽ đưa quý phi nương nương ra gặp người. Như vậy có được không ạ?”

Thẩm Tố Nhi thầm đánh giá, suy nghĩ cũng chu toàn quá nhỉ, nhưng địa lao thực sự không phải là nơi con người ở.

Thẩm Tố Nhi rất cuộc cũng chẳng có lí do để từ chối.

Đúng vào lúc nàng đang định quay người bước ra, tiếng trẻ sơ sinh vang lên từ một căn phòng khác. Rốt cuộc đã có bao nhiêu người họ Tiểu bị bắt? Phải dùng hết bao nhiêu căn phòng giam?

Lúc này, những người trong phòng giam không ngừng khóc nức liên hồi, đưa lời trao đổi. Phải chăng đứa trẻ đang bị bệnh...? Thế nhưng đứa trẻ bị bệnh thì đã sao chứ? Dù gì cũng chẳng sống được bao lâu...

Sâu càng thêm sâu. Thẩm Tố Nhi vừa bước được vài bước bỗng đứng khựng lại, trong lòng không khỏi xót xa, nàng thực sự không muốn nhiều chuyện. Không muốn lo chuyện bao đồng. Thế nên nàng liên tục thuyết phục bản thân hãy coi như không nghe thấy gì, không biết chuyện gì. Trời đất ơi, chết mất thôi. Nàng vốn là một người phụ nữ hàng ngày không quan tâm chuyện gì, không để ý chuyện không phải của mình, lẽ nào đến thời cổ đại lại trở thành người đa sầu đa cảm?

Bước chân nàng càng lúc càng nặng nề, dường như chẳng thể nhấc nổi.

Lúc này, một giọng già nua, xem ra là lão phu nhân nhà họ Tiểu, hét lớn “Người đâu, đại nhân, cháu ta vừa mới chào đời, còn chưa được đầy tháng, đang sốt cao lắm, cầu xin các ngài hãy tìm một đại phu đến xem. Lão nương xin dập đầu lạy tạ.” Ngữ khí bi thương, khiến người lòng dạ sắt đá đến mấy cũng phải lay động.

Vừa hạ quyết tâm ngoảnh mặt làm ngơ, nàng bỗng như chết lặng tại chỗ.

Lưu tổng quản thấy vậy lắc đầu than thở.

Bởi vì đi khỏi phòng giam được một đoạn rồi, ngoài ánh lửa và tiếng thở than ra, bọn họ hoàn toàn không thấy bóng người. Thấm Tố Nhi tuy không nhìn được cảnh tượng thê lương đó, nhưng chỉ cần nghe tiếng đã đoán ra chuyện gì.

“Im đi! Đừng hét loạn lên nữa, dù gì đứa bé này cũng chẳng sống được mấy ngày, mời đại phu làm gì? Phí phạm tiền bạc, chết luôn không phải càng tốt sao?” Một ngục tốt ác độc đưa lời cảnh báo lão phu nhân kia.

“Sai nha đại nhân, ta cầu xin ngài. Hãy cho đứa trẻ ra ngoài, nó làm gì có tội, hãy để một mình lão nương gánh chịu, chỉ cầu xin các vị khai ân...” Lão phu nhân nức không thành tiếng.

“Dì nương, dì nương... đã xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì chứ?...” Tiểu quý phi im lặng nãy giờ bỗng cất tiếng, giọng điệu vừa hoang mang, vừa hoảng loạn.

Thấm Tố Nhi lặng người, quay sang nhìn về phía Tiểu quý phi rồi ngược về hướng phát ra tiếng ồn.

Dì nương mà Tiểu quý phi gọi lẽ nào chính là lão phu nhân vừa mới khóc lóc cầu xin?

Tên ngục tốt còn định mắng gì đó, nhưng thấy Lưu tổng quản trợn mắt ra hiệu liền run rẩy tránh sang một bên “Tên khốn kiếp này, mắt mũi để đâu thế? Trước mặt hoàng hậu nương nương mà còn dám ra oai? Có phải đầu còn trên cổ nên ngứa ngáy chẳng?”

Nghe vậy tên ngục tốt thất kinh, lật đật quỳ xuống, liên tục đập đầu tạ tội.

Đến lúc này, Thấm Tố Nhi muốn giả vờ không biết mọi chuyện cũng khó, liền đưa tay, vẻ oai nghiêm, nói “Mau đứng dậy đi, hàng ngày đối xử

với mọi người tốt một chút, đừng đến lúc bản thân gặp nạn, chẳng có người nào đứng ra giúp đỡ thì khổ, có biết không?”

“Dạ vâng, đa tạ nương nương dạy dỗ.” Tên ngục tốt hoang mang đáp lại.

“Ừm.” Thấm Tố Nhi lại quay sang nói cùng Lưu tổng quản “Mau đưa bọn trẻ cùng người có thể chất yếu ớt đến một phòng giam sạch sẽ, nếu có thể thông gió là tốt nhất...” Dứt lời, nàng bỗng nhớ ra nơi này vốn là địa lao, làm sao tìm nổi nơi nào thông gió? Vì vậy nàng lại dặn dò thêm “Hoặc giả đổi sang nơi nào tốt hơn ở đây. Hoàng thượng lòng dạ nhân từ, chắc sẽ không trách tội trước yêu cầu này đâu. Còn nữa, nhanh đi tìm một đại phu đến chữa bệnh cho đứa trẻ, nhớ là phải có chút tình người, đối xử với người ta thật tử tế. Ngày nào mà hoàng thượng còn chưa hạ lệnh thì bọn họ vẫn có cơ hội lật thân, các người... cần phải thận trọng kéo chuốc họa vào thân đó.”

Vài lời của Thấm Tố Nhi tức thì nhắc nhở đám ngục tốt ở xung quanh, nhà họ Tiểu có khả năng lật thân, đến lúc đó người chịu khổ, chịu nạn chẳng phải chính là bọn họ sao. Thực ra, Thấm Tố Nhi cũng chỉ tùy tiện nói vậy, đưa lời đánh động, ít nhất cũng có hiệu quả dọa đám người dưới, để họ đối xử với tội nhân tốt đôi chút. Trong lòng nàng dâng lên một ý niệm... nàng muốn cứu bọn họ.

Đáng thương thật? Đây đích thực là một thảm án kinh khủng bậc nhất. Sau đó Thấm Tố Nhi được Lưu tổng quản đưa ra đại đường bên ngoài, ngồi trên ghế tựa màu đỏ kê chính giữa.

Không bao lâu, ngục tốt dẫn một người phụ nữ đi lại khó khăn, toàn thân yếu ớt đến. Cổ và hai tay của nàng đeo gông, y phục phong phanh, hai chân bị cùm bằng sợi dây xích nặng trĩu. Nàng ta vừa được đưa đến liền bị ấn quỳ xuống đất, giữ một khoảng cách nhất định với Thấm Tố Nhi, hai bên còn có ngục tốt và đám thị vệ lăm le cầm kiếm.

Chỗ này, ánh sáng tương đối đầy đủ. Thẩm Tố Nhi cũng nhìn rõ bộ dạng đáng thương của Tiểu quý phi.

Y phục mong manh, thần thái tiêu tụy, đôi môi hồng đỏ mọi khi giờ đã chuyển sang tím ngắt. Người phụ nữ mấy ngày trước còn cao ngạo với đời, nay hoàn toàn thay đổi, chẳng thể nào nhận ra. Bỗng nhiên, Thẩm Tố Nhi thấy đồng cảm với Tiểu quý phi. Nếu nàng không gả cho nhà đế vương, nếu nàng không cố chấp tranh sủng, nếu hàng ngày nàng đối xử với người khác đừng quá đanh đá, có lẽ hôm nay đã không trở thành kẻ tội nhân đáng thương thế này.

Thẩm Tố Nhi nhìn bộ gông trên người Tiểu quý phi, cảm thấy có phần quá khoa trương, cho dù là đàn ông thì cũng không cần phải phòng bị nghiêm ngặt đến vậy? Huống hồ đây chỉ là một người phụ nữ “Lưu công công, tại sao phải đeo nhiều hình cụ lên người nàng ấy vậy? Lẽ nào một người phụ nữ yếu đuối như thế có thể bay ra khỏi thiên lao?”

Lưu tổng quản cung kính đáp “Nương nương vẫn chưa biết đấy thôi, Tiểu quý phi xuất thân là con nhà võ tướng, tập võ từ nhỏ, những thị vệ thông thường không phải đối thủ của người đâu. Làm thế này cũng là để phòng trừ bất ngờ, tránh quý phi nổi tà niệm mà làm tổn hại đến người.”

Thẩm Tố Nhi khẽ đáp một tiếng, bây giờ nàng mới hiểu.

“Là người? Làm sao hả? Có phải muốn đến xem ta thê thảm đến mức nào? Đáng thương thế nào phải không?... Nói cho người biết, Thẩm Tố Nhi, người đừng đắc ý quá sớm! Rồi có ngày người sẽ rơi vào tình cảnh như ta. À không, người sẽ còn thê thảm hơn ta nhiều.” Tiểu quý phi dùng chất giọng khàn đặc đưa lời nguyên rủa, giận dữ nhìn Thẩm Tố Nhi bằng ánh mắt tràn đầy căm hận.

Thẩm Tố Nhi tức thì cảm thấy ớn lạnh toàn thân, không phải vì lời nguyên rủa căm hận của Tiểu quý phi mà vì nghĩ đến giọng điệu yếu đuối,

điệu đà ngày nào của Tiểu quý phi giờ đã hoàn toàn biến đổi.

Lưu tổng quản nghe vậy quát lớn “Hôm nay hoàng hậu nương nương có lòng đến thăm người, đừng hiểu lầm ý tốt của nương nương. Người đã không cảm ân thì thôi, tại sao còn lên tiếng mắng nương nương chứ...”

“Ừm, Lưu công công, chuyện này... bỏ qua đi. Bản cung không trách tội đâu.” Thăm Tố Nhi bình tĩnh ngăn Lưu tổng quản lại “Ban cho ngồi, chuẩn bị chút đồ ăn tối đây, mang cả bình rượu đến được thì càng tốt, để người ấm hơn.” Nghĩ một hồi, nàng lại bảo người dưới mang y phục đến cho Tiểu quý phi giữ ấm.

Lưu tổng quản tức thì cung kính làm theo.

Ngục tốt nhanh nhẹn chuẩn bị một chiếc bàn, Tiểu quý phi cũng không khách khí ngồi xuống, dù đang trong tình trạng mê mẩn đến tận cùng, nàng vẫn quật cường nhìn thẳng Thăm Tố Nhi. Rất nhanh rượu và các món ăn đều được đưa lên. Do Tiểu quý phi phải đeo gông, nên ngục tốt chỉ đành khoác tạm y phục giữ ấm bên ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống. Hơn nữa Tiểu quý phi có muốn ăn các món trên bàn cũng rất bất tiện, cầm đũa chẳng được.”

“Mau tháo gông ra.”

Ngục tốt lại do dự, đưa ánh mắt chờ đợi nhìn sang Lưu tổng quản.

Thăm Tố Nhi cảm thấy bản thân chẳng khác nào một con búp bê mặc cho người ta điều khiển, dường như bất cứ chuyện gì cũng phải chờ Lưu tổng quản đích thân lên tiếng thì mới có hiệu lực, liền tức giận quát lớn “Bản cung nói tháo gông, các người có nghe thấy không?”

“Nương nương, quý phi là trọng phạm của triều đình...” Lưu tổng quản khom người cung kính đưa ra lời giải thích. Còn chưa nói được mấy câu, ông ta liền bắt gặp ánh mắt không vui của Thăm Tố Nhi... Khẽ lặng

người, ông ta có chút bất ngờ, không ngờ vị hoàng hậu kì quái này cũng biết tức giận?

Thẩm Tố Nhi khẽ nhíu mày, bình tĩnh lên tiếng “Lưu công công, bản cung cũng cho ông thử đeo một chiếc gông trên cổ, nếu ông có thể mặc y phục, ăn uống tử tế, vậy thì bản cung sẽ bỏ qua... không tháo gông cũng chẳng sao hết.”

Lưu tổng quản âm thầm kêu khổ, nếu sau khi Tiểu quý phi được tháo gông, tìm cơ hội gây tổn thương hoàng hậu, vậy thì dù ông ta có đến mấy tính mạng cũng chẳng đủ. Sau một hồi cân nhắc, Lưu tổng quản đành gật đầu, sai người tháo bộ gông lớn, để Tiểu quý phi mặc thêm y phục, lại tìm một bộ gông nhỏ cùm chặt hai tay, như vậy coi như cũng giải quyết thêm được vấn đề dùng bữa.

Tiểu quý phi không hề động đậy, để mặc cho bọn họ tùy ý thích làm gì thì làm, chỉ lặng nhìn Thẩm Tố Nhi bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Lưu công công, có phải bản cung muốn làm gì cũng phải chờ sự đồng ý từ ông không?” Thẩm Tố Nhi đưa mắt phượng nhìn qua, không tức giận mà vô cùng uy nghiêm. Trước kia lúc đối diện với những người nhân công không chăm chỉ, nàng cũng thường quắc mắt nhìn họ đầy ‘oai nghiêm’ như thế.

“Không phải, nương nương đừng hiểu lầm, chỉ là hoàng thượng...”

“Hoàng thượng sai người đến đây giám sát mọi hành vi cử chỉ của bản cung sao?”

“Không phải.”

“Hoàng thượng có nói, bản cung nhất định phải nghe theo lời của người?”

“... Cũng không có.”

“Vậy thì tốt. Bản cung muốn nói chuyện riêng với Tiểu quý phi.”

“Chuyện này...” Lưu tổng quản khó xử, hoảng hốt quỳ xuống đưa lời thỉnh tội “Nương nương, xin người đừng làm khó nô tài. Tiểu quý phi là trọng phạm, nếu như người làm tổn thương đến nương nương... chúng nô tài làm sao giải thích với hoàng thượng?” Nói xong, ông ta dập đầu liên hồi, quỳ rạp xuống dưới chân của Thẩm Tố Nhi mãi không chịu đứng dậy.

Thẩm Tố Nhi vốn định ra oai một lần cho đã, ai ngờ giữa đường đứt gánh.

Tiểu quý phi cũng cảm thấy kì lạ, nàng biết rõ Thẩm Tố Nhi không hề được sủng ái, thế nhưng nếu không được sủng ái, tại sao Lưu tổng quản lại phải cung kính đến mức đó chứ? Trong cung có ai không biết quyền uy của Lưu tổng quản có thể một tay che cả bầu trời, ngay cả nàng, trước kia cũng phải nể mặt ông ta vài phần, thậm chí còn thường tặng quà vào dịp lễ tết hàng năm.

Thẩm Tố Nhi mím môi, nghĩ đến những lời Sơ Tuyết từng nói trước kia, bình thản nói “Lưu công công, đứng dậy đi, quý phi sẽ không làm tổn hại đến bản cung đâu. Trước kia, Tam vương gia từng nói... Tiểu quý phi bán tính lương thiện, thuần khiết, sẽ không tùy tiện gây thương tích cho người khác. Bản cung tin những lời Tam vương gia nói, lẽ nào công công nghi ngờ Tam vương gia sao?”

Lưu tổng quản sắp không chống đỡ được thêm nữa, mồ hôi đầm đìa cả người. Hoàng hậu hàng ngày trông nhu mì, không thích gây chuyện, nhưng khi đã quan tâm chuyện gì sẽ ép người ta chẳng biết phải đối đáp thế nào. Không ngờ người còn lời cả Tam vương gia ra để gây sức ép người khác, ngăn cản thêm coi như nghi ngờ Tam vương gia. Thân phận khác biệt, một nô tài làm sao có tư cách nghi ngờ chủ nhân của mình chứ?

Thẩm Tố Nhi vừa nhìn bộ dạng của Lưu tổng quản là biết mình đã thành công, trong lòng không khỏi âm thầm đắc ý. Điều này là lẽ đương nhiên, ít nhiều gì nàng cũng đã đúc kết được tư tưởng, văn hoá, tinh hoa của hơn một ngàn năm sau, cọ sát trên thương trường không biết bao nhiêu lần rồi, sao có thể thất thủ được? Không chờ Lưu công công trả lời, Thẩm Tố Nhi đã đi qua chỗ Tiểu quý phi... chỉ dừng lại khi cách tầm ba bước.

Thẩm Tố Nhi và Tiểu quý phi nhìn nhau.

Trong mắt nàng không hề có ý thù địch, đôi mắt đỏ quạu của Tiểu quý phi dần trở nên cực kỳ phức tạp. Mới có mấy ngày lễ nào hoàng cung đã thay đổi?

“Người được ân sủng rồi?” Tiểu quý phi lãnh đạm nói, khó giấu được vài tia cay đắng.

Thẩm Tố Nhi cong miệng mỉm cười, nhẹ nhàng phủ định “Không hề.”

“Không cần phải nói dối, ta còn chưa bị mù.” Lúc nói câu này ra, Tiểu quý phi cố tình liếc mắt về phía Lưu tổng quản ở gần đó.

Thẩm Tố Nhi không hề có ý tranh luận thêm với Tiểu quý phi về điều này, chỉ nhẹ nheo mắt, khẽ ngửi, mùi hương dịu nhẹ trên cơ thể Tiểu quý phi tuy không được như trước kia, nhưng vẫn có thể ngửi thấy. Rất nhanh, Thẩm Tố Nhi chuyển sang chủ đề khác “Cho dù đã ở tình cảnh thâm thâm thế này, cơ thể người vẫn cứ thơm như vậy.”

Tiểu quý phi khẽ ‘hừm’ một tiếng, chìm trong im lặng. Nàng không biết rốt cuộc Thẩm Tố Nhi muốn gì.

Thẩm Tố Nhi vừa định tiến lên một bước, Lưu tổng quản liền tiến sát lại gần. Thẩm Tố Nhi thoáng nổi hứng thú “Chuyện đó... Lưu công công à, bản cung đã nói rồi, Tiểu quý phi sẽ không gây hại ta đâu, không phải ta... vừa nãy đã mời đại phu về cứu giúp người thân của nàng ấy sao?” Nàng

muốn nhắc Lưu tổng quản đang căng thẳng quá mức, cũng gián tiếp nhắc Tiểu quý phi rằng bản thân không hề có ác ý.

“Nương nương, nô tài...” Lưu tổng quản còn định nói thêm, nhưng cũng đành để Thẩm Tố Nhi bước lên đứng ngay trước mặt Tiểu quý phi. Trong thâm tâm Lưu tổng quản muốn tiến lên cản lại, nhưng lại sợ đối đầu trực diện cùng hoàng hậu nương nương, rồi để hoàng thượng biết được thì khó tránh bị phạt.

Lúc Tiểu quý phi nghe Thẩm Tố Nhi nói, liền cảm thấy hối hận. Sự thực chứng minh, trong vụ án này, người mà nàng không nên oán hận nhất chính là người phụ nữ trước mặt... Thẩm Tố Nhi. Bởi vì nàng ấy cũng là một trong những nạn nhân của vụ việc này, huống hồ, nàng ấy cũng từng mạo hiểm để che giấu, ngăn cản hoàng thượng quyết án ngay trên đại điện. Hành động đó coi như đã tận lực cứu người nhà họ Tiếu.

Tiểu quý phi vốn cao ngạo, nhưng cũng không phải người không hiểu lí lẽ, biết rõ Thẩm Tố Nhi không được ân sủng, không quyền không thế, có thể giúp bản thân đến mức này coi như đã làm hết sức. Nếu không phải những lời của Thẩm Tố Nhi hôm đó quá đáng, lại không buồn tham dự bữa tiệc sinh nhật, cộng thêm việc ngang nhiên thách thức, làm tổn thương tới lòng tự tôn của nàng, nàng cũng không tìm cách hại người khiến người bị giam lỏng.

Suy nghĩ kĩ lại, nàng đích thực chẳng có lí do gì để căm hận người phụ nữ họ Thẩm trước mặt.

Tiểu quý phi nhìn Thẩm Tố Nhi bằng ánh mắt tràn đầy nộ khí.

Thẩm Tố Nhi thoáng lạng người, tiếp đó bật cười ha ha. Ánh mắt Tiểu quý phi lúc này tuy rằng phần nộ nhưng không hề có sát khí, cũng không ẩn chứa bất cứ ác ý nào. Thế nên, nàng mỉm cười hân hoan, nói “Bản cung nghe nói, từ nhỏ muội đã tắm bằng một thứ hương liệu đặc biệt, khiến toàn

cơ thể rất thơm, ta muốn... Thực đó, ta muốn hỏi muội đó là thứ gì? Bởi giả như muội chết, cũng không bị thất truyền...” Tuy rằng nàng nói rất nhỏ, nhưng những người xung quanh đều có thể nghe thấy.

Lưu tổng quản ngậy người. Lẽ nào đây chính là mục đích hoàng hậu muốn tìm gặp Tiểu quý phi?

Có điều, chuyện này cũng rất hợp tình hợp lí, phụ nữ chẳng phải vẫn luôn yêu thích những chuyện như thế này sao?

Tiểu quý phi khẽ ‘hừm’ một tiếng, bĩu môi quay đầu không muốn nhìn Thẩm Tố Nhi thêm nữa.

Thẩm Tố Nhi rót một ly rượu, khẽ nhấp một ngụm, mím môi tự lẩm bẩm “Ừm, rượu gạo, nghe nói, rượu thời cổ đại nồng độ không cao, thì ra là thật. Nào, uống một ly cho ấm người nào.” Nàng tùy tiện, đưa ly rượu mình vừa uống tới trước mặt Tiểu quý phi.

Tiểu quý phi lặng người. Có điều, thăm sâu trong ánh mắt đã cực kỳ ấm áp. Lúc này... hoàng hậu đã thử rượu trước. Tiểu quý phi lập tức hiểu ngay hành động này.

Nàng biết, vì muốn chứng minh rượu không có độc, cho nên Thẩm Tố Nhi đã uống trước một ngụm, nhằm giải trừ lòng nghi kị trong lòng nàng.

Tiểu quý phi nhận ly rượu, ngửa cổ cạn sạch.

“Rượu ngon.” Cổ họng Tiểu quý phi dường như nghẹn lại, câu nói thốt ra mang nét hào sảng của nhân sĩ giang hồ, ánh mắt đong đầy vẻ bi thương. Nàng tùy tiện thốt lên một câu như vậy chứ thực ra chẳng nếm ra mùi vị gì hết. Vào những lúc thế này, cho dù uống nước lã cũng cảm thấy khí thế ngút ngàn.

Có điều không thể không thừa nhận, Thẩm Tố Nhi càng ngày càng khâm phục con người Tiểu quý phi.

Chuyện đến nước này, nàng sao có thể từ tốn đến vậy. Thân hình dưới lớp y phục đầy vết máu khô, chắc hẳn đã phải chịu rất nhiều hình phạt khốc liệt. Thế nhưng tất cả mọi kiêu ngạo chẳng suy giảm. Nghe nói, những người càng tài năng thì càng cho rằng bản thân cao cao tại thượng, chỉ bất cần đôi chút là có thể đa sầu đa cảm ngay được.

Nàng lắc đầu trầm nghĩ, có lẽ trước kia mình đã nhìn nhầm mọi thứ.

Có lẽ do quan niệm đến trước là chủ, lại nghe thấy những lời đồn thất thiệt bất lợi cho bản thân, thành ra nàng cảm thấy Tiểu quý phi chắc chắn là một gian phi, suy cho cùng... ở chốn thâm cung hậu viện, kiểu gì cũng phải có một vài phi tử ác độc. Cho dù nàng ta thực sự là một gian phi thì cũng là một gian phi có cốt cách...

À... cái đó...

Thẩm Tố Nhi không tiếp tục nghĩ thêm nữa. Suy nghĩ của nàng xưa nay có chút lệch lạc. Thi thoảng lại rất khâm phục những người ác độc, xấu xa.

Đột nhiên, Thẩm Tố Nhi ngang ngược hạ lệnh “Trước tiên hãy bảo mọi người ở đây lui ra, bản cung và Tiểu quý phi cần nói một vài chuyện bí mật, những bí mật này chỉ truyền trong gia đình, không được truyền ra ngoài...”

Nghe mệnh lệnh thực khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười. Đây rõ ràng là đang nói đến bí mật hương liệu dùng khi tắm mà. Sự quyết liệt của người phụ nữ yêu thích cái đẹp lộ ra đồng thời cũng khiến người khác khó lòng đoán được nàng đang định làm gì tiếp theo.

Lưu tổng quản có phần bất lực, giả như bầm báo những chuyện như vậy với hoàng thượng, chắc sẽ không sao? Khoảnh khắc nhận ra Tiểu quý phi không còn ác ý với hoàng hậu nương nương, Lưu tổng quản lập tức giơ tay truyền lệnh, dặn đám người dưới lui ra.

“Nương nương, có chuyện gì xin người cứ lên tiếng.” Lưu tổng quản dặn thêm một câu rồi cũng nhanh nhẹn lui ra. Nhưng mới đi được vài bước, ông ta dừng lại, quay người, khom lưng cung kính nói với Tiểu quý phi “Quý phi nương nương, những chuyện khi này hoàng hậu nương nương làm, không cần nói chắc người cũng hiểu. Xin người tuyệt đối đừng làm chuyện ngốc nghếch, vụ án nhà họ Tiểu, chưa đến giây phút sau cùng, có lẽ... vẫn có cơ hội lật thân.” Nói đến hai chữ ‘có lẽ’, ông liền đưa mắt nhìn về phía Thẩm Tố Nhi, chỉ rất nhanh thôi, nhưng Tiểu quý phi cũng đã nhìn thấy.

Lưu tổng quản muốn ám chỉ điều gì, Tiểu quý phi vốn thông minh, nhanh trí làm sao mà không hiểu? Tiểu quý phi nhìn Lưu tổng quản bằng ánh mắt cảm kích, dịu dàng đáp “Đa tạ ông, Lưu công công.”

Lưu tổng quản lui ra ngoài, đại đường rộng lớn lúc này chỉ còn Thẩm Tố Nhi và Tiểu quý phi.

Đột nhiên, Tiểu quý phi đứng dậy, quỳ trước mặt Thẩm Tố Nhi.

Thẩm Tố Nhi thoáng ngây người, thật không ngờ nàng ấy lại quỳ xuống một cách dứt khoát như vậy.

Tiểu quý phi khẳng khái dập đầu ba cái, mạnh đến mức vầng trán tím lại, rơm rớm máu.

“Người... người đừng làm vậy, đứng lên trước rồi nói chuyện.” Thẩm Tố Nhi định đỡ Tiểu quý phi dậy, sau cùng lại nhắc bản thân phải nhẫn nhịn. Rốt cuộc nàng cũng hiểu được câu nói sau cùng của Lưu tổng quản

nghĩa là gì. Đoan chắc tiếp theo Tiểu quý phi sẽ mở miệng cầu nàng giúp người nhà mình.

“Hoàng hậu, xin tỳ hãy xin hoàng thượng, tha cho người nhà họ Tiểu, bọn họ đều là người vô tội, chẳng liên quan gì đến chuyện này cả, hà tất phải đại khai sát giới, khiến máu chảy thành sông? Tha mạng một người sẽ giảm bớt một phần tội nghiệt. Cầu xin tỳ, hãy cứu lấy bọn họ. Lúc này tỳ cũng đã nhìn thấy rồi đó, đứa trẻ sơ sinh vừa mới chào đời thì có tội lỗi gì chứ? Nó đã làm sai chuyện gì?”

Tiểu quý phi đặt lòng tự trọng của bản thân sang một bên đưa lời cầu cạnh, đáng vẻ đáng thương. Nàng chẳng biết phải kêu oan ở chỗ nào nữa.

“Quý phi, người cứ đứng lên rồi nói tiếp.”

“Hoàng hậu không đồng ý, ta xin quỳ mãi không thôi.” Bản thân Tiểu quý phi cũng là một người rất trọng tình trọng nghĩa.

“Người...” Thẩm Tố Nhi bất lực, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Tiểu quý phi thấy vậy uất ức lên tiếng “Tính cách ta xưa nay quật cường, ngang ngạnh, từ nhỏ đã muốn trở thành một hiệp nữ giang hồ, vân du tứ hải, cướp giàu giúp nghèo. Ai ngờ, lại đem lòng yêu thương hoàng đế... thậm chí những lời phản đối của người thân cũng bỏ ngoài tai, sống chết không tiếc, nhất nhất đòi được nhập cung. Thế nhưng... chuyện đời khó đoán, chẳng ai ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Ta chết không đáng tiếc, thế nhưng người nhà của ta không hề có tội.” Càng nói, nàng lại cảm thấy oán hận nhà đế vương... tuyệt tình, tuyệt nghĩa.

Thẩm Tố Nhi cau chặt đôi mày, phần nào hiểu được tâm trạng của Tiểu quý phi, liền đưa tay ra trước mặt Tiểu quý phi than dài “Người hãy đứng lên mà nói chuyện, trán chảy máu rồi này.”

“Hoàng hậu...” Tiểu quý phi khẩn khiết kêu cầu.

Thẩm Tố Nhi bỗng rơi vào tình trạng khó xử, thấy Tiểu quý phi quỳ mãi không đứng dậy, do dự nói “Ta muốn hỏi người một chuyện, thế nhưng, lại lo người sẽ không thật lòng. Thực ra, cho dù đáp án thế nào, ta cũng không nhân cơ hội làm chuyện gì đâu... chỉ là, ta rất ghét người nào nói dối ngay cả khi người đối diện đã thật lòng thật dạ đối đãi với mình.” Nàng không phải là người tự cho mình là trung tâm vũ trụ, cũng không phải là người hành sự chuyên chế, càng không phải người luôn luôn thành thật, bởi vì nàng cũng thi thoảng phải nói dối.

Trên thế giới này có rất nhiều thứ giả tạo, đôi khi một vài lời nói dối thiện ý cũng chẳng có gì là to tát... Đương nhiên những lời nói dối thế này tuyệt đối không được dùng để hại người khác.

“Là chuyện gì?”

“Thích khách có phải là người hay không?”

“...”

Tiểu quý phi lặng người, thần thái cũng vì thế mà trở nên ngây dại.

Một lúc sau, nàng mỉm cười khổ sở, đáp “Tại sao người lại hỏi vậy? Không phải mọi người đều nói ta là thích khách sao?”

“Ừm, có lẽ vậy. Sơ Tuyết từng nói, bản tính người thẳng thắn, thế nên không ác độc, xấu xa đến mức đó.”

Nghe vậy, Tiểu quý phi có chút bất ngờ, Mộ Dung Sơ Tuyết rất ít khi nói chuyện với nàng không ngờ lại nghĩ về nàng như vậy, thoáng cảm động, do dự một hồi nàng liền hỏi ngược lại một câu “Nếu ta nói mình không phải thích khách, vậy người có tin không?”

Thẩm Tố Nhi suy nghĩ một hồi, sau đó lặng lẽ gật đầu.

Trong khoảnh khắc, Tiểu quý phi sững sờ, đôi mắt long lanh, rồi nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống “Ta từng nói với hoàng thượng mình không làm, nhưng ngài không tin, thậm chí cả người thân cũng cho là ta làm... Cho dù dùng hình, ta cũng chỉ nghiêng răng chịu đựng mà đáp hai tiếng “không phải”. Thế nhưng chẳng một ai chịu tin. Hôm nay, ta chỉ nói một câu đơn giản... vậy mà người đã tin sao?”

Nàng khóc đến mức nghẹn lời, bao nhiêu tuyệt vọng, bao nhiêu hàm oan khó lòng tả xiết bỗng ào ạt tuôn ra.

Thế thái lãnh đạm, tình người nhạt nhẽo.

Bao nhiêu uất ức chẳng biết dùng lời nào diễn tả.

Thẩm Tố Nhi đã biết đáp án. Có điều, nghi vấn cũ giải quyết xong, lại xuất hiện nghi vấn mới.

Ai lại mong lấy mạng nàng đến vậy? Ai có thể hận nàng đến thế? Kì lạ! Vừa chân ướt chân ráo vào cung, nàng không hiểu mình đã làm gì nên tội? Hoặc nói theo cách khác, ngoại trừ Tiểu quý phi, nàng còn đắc tội với người nào?

Khoảng một canh giờ sau.

Thẩm Tố Nhi quy về cung Triều Phụng, ngồi lặng giữa chính đường, đôi mắt đan phụng mơ hồ, mãi đến sau cùng, nàng vẫn chưa thể hứa với Tiểu quý phi.

Mãng nàng nhát gan cũng được, vô tình cũng xong, đây là hiện thực, không phải tiểu thuyết, không phải nhân vật nữ chính cứ khóc lóc vài câu là mấy anh chàng đẹp trai sẽ xuất hiện ứng cứu, sau đó dễ dàng vượt qua mọi kiếp nạn. Mộ Dung Cảnh nói giết là giết, tâm tư khó đoán, chỉ dựa vào một hoàng hậu không đắc sủng như nàng thì có tác dụng gì? Chưa nói đến việc bản thân đang bị giam lỏng, ngay việc ra khỏi cung Triều Phụng cũng là

một vấn đề. Nàng lại vừa vào cung, hiểu biết về thâm cung nội viện còn hạn hẹp, giả như mạo hiểm đi cầu cạnh rất có khả năng còn mất luôn cả tính mạng.

Người khôn phải tự biết lượng sức mình. Hơn nữa, nàng cũng là người liên quan trong chuyện này.

Ngày nào vụ án còn chưa điều tra ra ngọn ngành, bản thân nàng cũng chẳng được an lành, vô sự. Trước mắt tạm thời sóng yên biển lặng phần nhiều là do vụ án của Tiểu quý phi vẫn còn chưa kết thúc. Tên thích khách ẩn náu cũng không phải kẻ ngốc, nếu ra tay lúc này chẳng khác nào rửa sạch hiềm nghi cho Tiểu quý phi. Hơn nữa, Mộ Dung Cảnh cũng đã tăng cường thị vệ bảo vệ cung Triều Phụng, hiện nay, ruồi muỗi bay vào còn khó nói chi là người?

...

Buổi chiều, một tiểu thái giám đem theo khẩu dụ đến cung Triều Phụng, nói rằng hoàng thượng truyền nàng đến ngự hoa viên thưởng hoa.

Thẩm Tố Nhi vừa nghe đã tỏ ra chán nản. Mùa đông thì có hoa gì chứ? Đoan chắc triệu nàng đến để giải thích căn kẽ chuyện sáng nay.

Nghĩ vậy nàng liền thay một bộ y phục mới, theo tiểu thái giám ra ngoài. Hành lang ngoằn ngoèo, gấp khúc, đi một hồi lâu, rốt cuộc cũng đến được ngự hoa viên. Quả nhiên, chỉ có một con đường tiến vào trong đình nghỉ trung tâm hồ.

Ven hồ trồng rất nhiều hoa cúc, cúc trắng nở rộ, thanh nhã hơn tuyết, khẽ lay động trong gió, thoảng hương thơm nhẹ mà dễ chịu.

Đưa mắt nhìn ra xung quanh, thiết kế hoa viên thời cổ đại quả nhiên tinh tế, thanh cao, đẹp tuyệt vời.

Từ xa, Thẩm Tố Nhi đã nhìn thấy bóng Mộ Dung Cảnh đứng trong đình nghi.

Chỉ một mình?

Lúc này, Lưu tổng quản đang đứng bên ngoài, thấy Thẩm Tố Nhi, lập tức tiến vào trong đình. Thẩm Tố Nhi hoàn toàn không biết Lưu tổng quản đã nói những gì, có điều nàng đoán, đoán chắc là bảo nàng đã tới.

Quả nhiên...

Mộ Dung Cảnh quay người nhìn mỹ nhân đang thướt tha tiến lại chỗ mình.

Lúc Thẩm Tố Nhi bước vào đình, Lưu tổng quản liền nhanh chóng lui ra.

Thẩm Tố Nhi vốn định tùy tiện như mọi khi, nhưng thấy ánh mắt soi xét của Mộ Dung Cảnh, nàng liền hành lễ theo đúng quy tắc.

Trên chiếc bàn đá được điêu khắc tinh xảo đặt giữa đình, có bày một vài món điểm tâm tinh tế cùng một bình trà. Bình trà này trông khá đặc biệt, phía dưới còn có bếp lò, lửa than cháy rùng rục.

Ở một góc khác trong đình đặt một chiếc ghế đá dài, trên có để một cây đàn tranh.

Trong lòng Thẩm Tố Nhi lúc này chỉ mong hoàng thượng đừng bắt nàng phải đàn, bởi nàng ở thời hiện đại... chưa từng học đánh đàn. Thế nhưng có nhiều chuyện, càng lo lắng thì lại càng có khả năng xảy ra. Mộ Dung Cảnh ung dung ngồi đó, bình thản buông lời “Hoàng hậu, liệu nàng có thể gảy một khúc cho trẫm nghe được không?”

Đột nhiên, tất cả mọi hi vọng trong nàng tan biến, thay vào đó là nỗi sợ hãi, lo lắng không thôi?

Nàng chỉ còn cách nhẹ mím cười, dùng giọng nói tự cho là e thẹn đáp “Hoàng thượng, tại sao chúng ta không bàn việc chính trước?”

Mộ Dung Cảnh khẽ nhướn mày kiếm, đôi mắt âm trầm nhất thời không đoán ra được hỷ nộ ái ố. Chỉ thấy, ngài nho nhã cầm bình trà lên, rót cho Thẩm Tố Nhi và bản thân mình mỗi người một chén. Sau đó mới từ tốn mở lời “Nàng không biết đánh đàn?”

Một câu nói bình thản như không nhưng chẳng khác nào lựu đạn, trong khoảnh khắc khiến Thẩm Tố Nhi hoảng loạn.

Quả nhiên... nhất cử nhất động của nàng đều bị ngài nhìn thấy. Thôi được! Nếu đã bị người ta đọc vị thì cần gì phải giả bộ? Bởi lẽ càng giả bộ chẳng phải càng khiến người ta thấy mình thiếu thành ý sao? Hãy, nàng chỉ là mong giữ được tính mạng mà thôi.

Trong lòng hạ quyết tâm, Thẩm Tố Nhi ngồi xuống ghế đá, đưa tay nâng ly trà ban nãy Mộ Dung Cảnh rót cho, uống cạn. Lại liếc mắt nhìn sang món điểm tâm tinh tế, nàng rất thích ăn táo mèo, cũng thích ăn hoa quả, thế nhưng rất ít khi ăn các loại bánh. Sau cùng nàng vẫn đưa tay lấy một miếng, cho vào miệng “Mùi vị quả không tệ, chúng ta nói chuyện chính đi hôm nay thần thiếp đã đến thiên lao thăm Tiểu quý phi, tình hình cụ thể... đoán chắc ngài đã nắm được.”

“Tại sao không tiếp tục giả bộ nữa?” Mộ Dung Cảnh nhắc ly trà lên, uống một ngụm nữa, nói.

Nghe vậy, Thẩm Tố Nhi khựng người, định trợn mắt quát lớn. Chuyện đó... rốt cuộc ngài có còn là người nữa không? Khả năng quan sát của đàn ông thời cổ đại đều lợi hại như vậy sao? Thật không dám tin! Chỉ trong

thời gian ngắn... ngài đã nắm rõ tính nết, thói quen của nàng. Thẩm Tố Nhi buột miệng hỏi “Hoàng thượng, ngài bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi tư.” Mộ Dung Cảnh đáp lại, khuôn mặt hoàn toàn lãnh cảm.

Thẩm Tố Nhi bất ngờ ngược mắt, trong lòng đã tìm lại được cảm giác thăng bằng. Thất bại trước một người có độ tuổi tương đương với mình chắc không bị coi là quá mất mặt. Nó chỉ chứng minh một điều, núi cao còn có núi cao hơn, và ngài chính là ngọn núi cao chặn trước mặt khiến nàng không nhìn thấy được đỉnh. Tiếp đó nàng đưa lời nịnh nọt “Chăm sóc không tệ đâu, hai mươi tư mà cứ như hai mươi vậy, ngài có bí quyết gì không?”

Đôi mắt Mộ Dung Cảnh sáng lên, trong lòng trào dâng cảm giác hứng thú.

Hai người cứ thế chìm trong im lặng một lúc lâu. Hồi sau Thẩm Tố Nhi quyết định chủ động lên tiếng. đem manh mối tìm được sau chuyến thăm thiên lao kể lại cho Mộ Dung Cảnh.

Sau cùng, Thẩm Tố Nhi còn nói thêm “Thần thiếp tin những lời Tiểu quý phi nói, thích khách chắc chắn là một kẻ khác... À đúng rồi, hoàng thượng biết chuyện mùi hương kì lạ trên người Tiểu quý phi có lúc biến mất đúng không? Chính là lúc đi tắm... thì mùi hương kia sẽ biến mất?”

“Trẫm không rõ lắm.”

“Này, người ta thê tử của ngài... à không là phi tử của ngài đó, khi hai người lên giường, không cởi...” Khoảnh khắc đó Thẩm Tố Nhi muốn cắt đứt luôn lưỡi của mình, nàng đang nói gì chứ? Đặc biệt khi thấy ánh mắt ngài, nàng thẹn thùng đưa mắt nhìn đi chỗ khác, giả bộ thuần khiết.

Qua khóe mắt, nàng thấy Mộ Dung Cảnh khẽ nhếch miệng, sau đó lại rót một ly trà, rồi nho nhã đưa lên đôi môi gợi cảm nhấp một ngụm, bình thản nói “Hoàng hậu đang ghen sao?”

“Không có sở thích đó.” Nàng nhanh chóng phản kích.

“...”

Im lặng lại một hồi im lặng.

“Có nhiều chuyện không thể nói linh tinh được. Ha ha!...” Dứt lời Mộ Dung Cảnh bật cười. Nụ cười xuất phát từ trái tim.

Lưu tổng quản cùng các cung nữ đứng hầu bên ngoài đình nghe tiếng cười của ngài nhất loạt quay về phía đình với ánh mắt cực kỳ kinh ngạc. Thì ra hoàng thượng cũng có thể bật cười thành tiếng? Hơn nữa còn cười rất vui vẻ. Đã bao lâu rồi, hoàng thượng không cười lớn như thế này? Lưu tổng quản đưa tay nhắm đếm đếm, hình như... vào năm ngài mười lăm tuổi, có điều chẳng thể nhớ nổi thời gian cụ thể là khi nào.

Đợi đến khi Mộ Dung Cảnh không cười nữa, nàng chán nản đưa lời “Hoàng Thượng, ngài thấy vụ án của Tiểu quý phi... kết cục sau cùng sẽ thế nào?” Ít nhất cũng phải hỏi kết quả, nàng vốn rất muốn cầu xin ngài khai ân rộng lượng, thế nhưng lại không dám khẳng định nói ra liệu có phản tác dụng hay không.

Tâm tư đế vương vốn thất thường khó đoán.

Quả thực, trong lòng Thẩm Tố Nhi vẫn luôn nghi ngờ, vụ án thích khách này, trong một đêm, cả tộc họ Tiểu đều trở thành tội nhân chờ chết, tuyệt đối ân tình không đơn giản như bề ngoài. Bởi vì một hoàng đế có thể dễ dàng khống chế sống chết của người khác như Mộ Dung Cảnh mới chính là người nắm rõ toàn bộ cục thế. Hơn nữa, họ Tiểu đang quyền khuynh triều đình... Bỗng sắc mặt Thẩm Tố Nhi sầm đen lại, vàng trán

trắng ngần lấm tấm mồ hôi. Bởi vì lần trước, khi nàng mới chỉ xin ngài cho tới thiên lao thăm Tiểu quý phi đã bị quy tội can dự triều chính.

Trước giờ, đế vương vì muốn củng cố hoàng quyền, hy sinh tính mạng của một số người là điều không thể tránh khỏi...

Trong lúc nàng còn đang trầm tư suy nghĩ, Mộ Dung Cảnh bình thân đưa ngón tay vén lọn tóc bên tai nàng lên, sau đó kéo một cái, không mạnh không nhẹ, chỉ đủ khiến cho người phụ nữ trước mặt đau đến nhăn nhó mặt mày “Nàng tư chất thông minh, thử đoán đáp án trong lòng trầm xem?”

Thẩm Tố Nhi bị ngài kéo tóc, lập tức định thần. Nàng nhìn ngài bằng ánh mắt oán thán, khi thấy thái độ bình thân đưa tay cầm một miếng bánh cho vào miệng như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Suýt chút nữa nàng định dùng mười loại đại hình khốc liệt để trả thù, thậm chí sau khi băm nát thành trăm mảnh sẽ cho vào cối giã. Đáng tiếc, người ta vừa đưa mắt nhìn sang, người phụ nữ này lập tức ngoan ngoãn cúi đầu như một tiểu nha đầu hiền lành, vô tội.

“Nếu nàng đoán trúng, trầm sẽ suy nghĩ đến việc buông tha họ.” Ngài nói giọng bình thân như không.

“Có thể sao? Hầy...” Bỗng nhiên, Thẩm Tố Nhi bớt phần lười nhác khi ý thức được tầm quan trọng. Nàng đưa mắt nhìn Mộ Dung Cảnh, đo lường tính xác thực trong lời nói của ngài. Chỉ một câu đơn giản đã tiết lộ rõ một việc, ngài thực ra đã muốn chu di tam tộc họ Tiểu từ rất lâu rồi. Cho dù nàng có tìm ra bao nhiêu điểm tình nghi, kiếm bao nhiêu chứng cứ thiết thực cũng đều công cốc, bởi một khi Mộ Dung Cảnh đã quyết, sẽ khó lòng thay đổi.

Thế nhưng, không phải ngài vừa mới cho nàng một cơ hội...

Mộ Dung Cảnh xem ra đang rất nhẫn nại chờ đợi đáp án, thi thoảng còn không quên rót thêm trà cho nàng dùng.

Thế nhưng nàng lại cứ mãi im lặng không lên tiếng.

Nước trà được thay hết bình này đến bình khác, điểm tâm cũng đã đổi mấy lần.

Vào giữa trời đông lạnh giá, bàn tay Thẩm Tố Nhi lại dầm dầy mồ hôi. Kể từ khi xuyên không đến đây, nàng lúc nào cũng lười nhác, hơi hợt, chưa từng nghiêm nghị như lúc này, thậm chí, vầng trán trắng sáng đã lấm tấm đầy mồ hôi. Từ đó cho thấy, nàng mâu thuẫn, khổ tâm đến độ nào.

Mộ Dung Cảnh bình thân đứng đó, đôi môi cong lên thành một nụ cười rất nhạt, ngài nhìn Thẩm Tố Nhi, rồi từ từ cất bước, áo bay trong gió, tiêu diêu, hào sảng rời khỏi đình nghỉ. Ngài âm thầm quan sát thần thái của nàng lâu như vậy, có thể khẳng định nàng đã đoán ra mọi chuyện, chỉ là đang phân vân xem có nên nói hay không “Hoàng hậu, chỉ cần nàng không nói chuyện đó ra, trăm có thể miễn nàng không phải chết.”

“Thiên hạ bình, diệt công thần. Tụ hoàng quyền, vững giang sơn.” Thân ảnh nàng tiêu diêu tự tại, dập dờn trong mây gió, nhưng lời nói lại rành rọt từng chữ từng từ. Chỉ mấy câu đơn giản, trải qua quá trình mâu thuẫn, lời thốt ra khỏi miệng lại dài tựa thiên thu, nàng hạ quyết tâm phải liều mình xông tới.

Bỗng, bóng ai đó chồm lên.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, cảm giác áp bức đáng sợ đã trùm khắp không gian cuộn cuộn tràn tới. Thẩm Tố Nhi thấy phần cổ đau đớn, tiếp đó, hô hấp khó khăn, dường như sắp đứt hơi mà chết. Khi ý thức được chuyện gì đang xảy ra, nàng nhắm mắt lại, từ bỏ việc vùng vẫy, trong lòng khẽ than một câu “Thua rồi!”

Khoảnh khắc, ánh mắt lạnh lùng, cơn giận điên cuồng, đôi bàn tay trắng trẻo ngọc ngà của ngài bỗng trở thành một thứ bùa đòi mạng.

Trời đất tối sầm, sinh tử le lắt, ngàn cân treo sợi tóc.

Sắc mặt nàng càng lúc càng xấu, bởi vì thiếu dưỡng khí nghiêm trọng. Đôi mắt nhắm nghiền khiến người ta chẳng thể biết được suy nghĩ gì hết, bởi nàng biết bản thân sẽ phải chết.

Giây phút, trong lòng Mộ Dung Cảnh trào dâng cảm giác lạc lõng, thất bại hoàn toàn, bản thân cũng vì thế từ từ buông lỏng.

Vừa trở về từ quý môn quan, Thẩm Tố Nhi toàn thân bất lực, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất, nàng lúc này chẳng buồn tốn công mà chống đỡ lấy thân người. Nàng nằm dưới đất, chẳng màng đến cái rét mùa đông, ra sức hít thở. Thế nhưng còn chưa hít thở bình thường, cánh tay trái lại truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt.

Kì lạ là giây phút đó nàng không hề cảm thấy tức giận, ngược lại chỉ thấy nực cười.

Đường đường một nam nhân to lớn lại báo thù bằng cách giẫm mạnh lên bàn tay một một phụ nữ yếu đuối, đây là lần thứ mấy rồi? Nếu tính cả lần đầu tiên ngài dùng võ kiếm ấn mạnh xuống tay nàng thì đây là lần thứ ba rồi. Trời ơi! Lẽ nào ngài không ý thức được hành động của mình ấu trĩ đến thế nào sao?

Mộ Dung Cảnh lạnh lùng hạ lệnh “Mau mở mắt ra.”

“Dạ! Hoàng thượng không biết đã suy nghĩ thế nào?” Thẩm Tố Nhi từ từ mở mắt, trong ánh mắt nàng lúc này đã bình lặng như mặt nước hồ thu.

Mộ Dung Cảnh thâm trầm, từ từ nhắc chân ra “Người nhà họ Tiểu đã cho nàng lợi lộc gì? Sao có thể khiến nàng liều chết vì họ?”

“Sai? Hoàng thượng, ta chẳng hề vĩ đại chút nào...” Thẩm Tố Nhi cong miệng mỉm cười, ánh mắt bất cần, nói “Ta chỉ cảm thấy... chán sống

rồi!” Thực ra, khi nói câu này, nàng đoán chắc ngài sẽ nổi sát khí.

Quả nhiên, nàng thấy khoe miệng ngài khẽ giật.

Tâm trạng nàng lúc đó trái lại vô cùng vui vẻ, bởi nàng biết vẻ ngoài cao ngạo lạnh lùng chỉ là vỏ bọc nguy trang “Hoàng thượng, thực ra ngài... rất đáng yêu.”

Mộ Dung Cảnh vội vã quay người, phất áo rời đi, vừa ra khỏi đình nghi, ngài dừng bước, thở hắt ra một hơi, do dự quay người, phục hồi dáng vẻ, trong ánh mắt chỉ có thể cảm nhận được niềm hứng thú và yêu thích. Ngài xoay người bước đến bên nàng, quy gối, bình thản nói “Hoàng hậu, lần này, trẫm có thể nhận thua.”

Thẩm Tố Nhi mỉm cười nói “Hoàng thượng đã suy nghĩ kỹ khi quyết định tha cho nhà họ Tiểu?” Nàng cảm thấy mọi chuyện không thể đơn giản, thế nhưng cũng rất hài lòng với kết quả đạt được. Suy cho cùng nàng đã phải liều tính mạng mình mới có thể đổi lại thế cục trước mắt. Nhìn có vẻ không đung đao kiếm, không đung bạo lực, thế nhưng trước sau đều phải đấu tranh tư tưởng. Bởi vì nàng có thể đoán ra được đáp án, đương nhiên có thể nhìn thấu được hiểm nguy sau khi nói ra chân tướng sự việc... Đó là bản thân sẽ rơi vào cảnh bị Mộ Dung Cảnh giết người diệt khẩu.

Suy ngẫm một hồi, nàng lại cảm thấy bản thân có khả năng sống tiếp nhiều hơn.

Quả nhiên, Mộ Dung Cảnh vẫn còn lời muốn nói.

“Chúng ta hãy đánh cược thêm lần nữa. Nếu nàng thắng trẫm sẽ để tam tộc họ Tiểu không phải chết.”

“Đánh cược thế nào?” Sự việc trọng đại, Thẩm Tố Nhi đương nhiên không từ chối. Đột nhiên ngài chủ động lui một bước, nếu nàng không biết điều, chẳng phải tự tìm đường đến cái chết nhanh hơn? Có điều, nàng cảm

thấy cơ hội thắng rất lớn, bởi vì ngài chỉ đồng ý tha chết cho họ chứ không phải phục hồi nguyên chức.

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh hừng hực niềm nhiệt tình trước nay chưa từng có “Nếu trong vòng ba ngày, nàng có thể khiến trăm bật cười thật tâm vui vẻ, coi như nàng thắng.”

Thẩm Tố Nhi khi nghe xong cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, bởi cách đánh cược quá đổi bất ngờ. Có điều, nàng cũng không vội trả lời, bởi lẽ tiếp xúc với Mộ Dung Cảnh mà không thận trọng, có khi chết lúc nào cũng không hay.

Cười hay không là do ngài quyết định. Hơn nữa dựa vào tích cách lạnh như băng của ngài, thách thức của lần đánh cược này quá cao.

Suy nghĩ thật kỹ từng lời Mộ Dung Cảnh nói, càng nghĩ nàng càng cau chặt đôi mày, trong lòng ngập tràn cảm giác thất vọng.

Đơn giản một câu, chỉ một câu ngắn ngủi có thể giữ được đường lui cho bản thân, cuối cùng lại tạo thành vài cái bẫy mới chờ nàng vướng vào. Cho dù không phải vậy, khả năng chiến thắng của nàng nhiều lắm cũng chỉ một phần trăm, chưa tính thêm bẫy gài khắp nơi cơ hội thắng chỉ còn một phần nghìn. Nhưng nàng chẳng có chọn lựa nào khác, điều mâu thuẫn duy nhất chính là giả bộ trúng kế, hay vạch rõ quỷ kế của ngài ngay trước mặt đám đông?

Mộ Dung Cảnh mỉm cười dịu dàng “Thế nào? Nàng đã nghĩ kỹ chưa?”

“Hoàng thượng, trước khi đánh cược, liệu chúng ta có nên nói rõ quy tắc? Ví dụ như, trong ba ngày này, thần thiếp sẽ bị giam lỏng trong cung, không có ý chỉ của ngài không được rời khỏi cung Triều Phụng. Còn nữa, nếu ba ngày đó ngài cố tình tránh mặt, vậy thì... chẳng phải thần thiếp thua chắc rồi sao? Đánh cược như vậy thì còn gì thú vị?” Thẩm Tố Nhi từ từ ngồi dậy, trực tiếp đưa ra ý kiến.

Mộ Dung Cảnh thoáng nheo mắt, trong lòng không khỏi thầm khen nàng quả nhiên là người tinh tế “VẬY trong ba ngày đánh cược, trẫm cho phép nàng đến tìm bất cứ lúc nào.”

“Hào sảng.” Thẩm Tố Nhi buông một tiếng, tiếp đó, lại đổi ngữ điệu “Còn nữa, nếu đã là đánh cược thì trong ba ngày này, cho dù thần thiếp có làm gì, ngài cũng không được bắt tội? Giả như lúc chọc cho ngài vui vẻ... ngộ nhỡ... gây ra chuyện đại bất kính gì đó...” Vừa nói nàng vừa tỏ ra có phần khó xử.

Phải tranh đấu thêm một đặc quyền nữa, vậy thì khả năng chiến thắng của nàng mới cao được.

Mộ Dung Cảnh nheo mắt nhìn nàng, đoán chắc đang có mong muốn cắn chết nàng tại chỗ “Được, trong thời gian quy định, miễn nàng tất cả tội lỗi.”

“Tạ hoàng thượng.” Thẩm Tố Nhi mỉm cười xán lạn, coi như đã nhận được hai đặc quyền gia tăng khả năng chiến thắng. Thế nhưng để thắng vẫn rất khó, bởi lẽ vụ cá cược này vẫn còn một cái bẫy chí mạng... đó là không có người thứ ba đứng ra định đoạt công bằng. Hãy, thực ra, muốn đòi công bằng với hoàng đế, nàng chán sống rồi sao? Thế nhưng, hai yêu cầu trước ngài đã đồng ý, không biết điều sau cùng sẽ thế nào đây?

“Hoàng thượng, nếu đã cá cược thì chúng ta nên công bằng một chút...”

“Dừng lại. Nàng có muốn cá cược nữa không?” Mộ Dung Cảnh cắt ngang, không cho nàng cơ hội tiếp tục nói thêm “Nghe kĩ đây, lần đánh cược này chẳng cần phải bàn đến công bằng, ngay từ đầu, trẫm đã chiếm lợi thế rồi. Trong ba ngày tới, nàng phải nghĩ mọi cách để khiến trẫm bật cười thành tiếng. Hoàng hậu, để trẫm cười thì dễ, nhưng khiến trẫm bật cười thành tiếng rất khó chứ đừng nói là cười vui vẻ xuất phát từ trong tâm.

Trầm thấy... trận cá cược này làm khó hoàng hậu rồi. Hơn nữa còn phải để trầm thừa nhận mình đã bật cười thành tiếng vui vẻ... Nàng tính xem còn dám cá cược nữa không?” Dứt lời, ngài lập tức đứng dậy, dường như không muốn tiêu tốn thời gian thêm nữa.

Nghe vậy, Thẩm Tố Nhi tức thì rơi vào trầm lặng. Nàng định tranh thủ xin thêm chút cơ hội thắng, nay bỗng bị cắt đứt đột ngột. Thế nhưng nàng quyết cược vụ này, dù gì... giả như có thua nàng vẫn chẳng tổn thất gì, chỉ là không giúp được nhà họ Tiểu mà thôi. Việc thiện không thành, nàng cũng đã tận tâm tận lực. “Được, thần thiếp chấp nhận đánh cược. Lúc nào thì bắt đầu?”

“Giờ tí đêm nay.” Mộ Dung Cảnh hứng thú nhìn nàng, buông lời đáp.

“Nhất ngôn cửu đỉnh. Vậy thần thiếp xin cáo lui trước.” Thẩm Tố Nhi ngồi một lúc lâu, đã hồi phục lại nhiều, duy chỉ có cảm giác đau ở vùng cổ là chưa hoàn toàn hết.

“Ừừừ.” Mộ Dung Cảnh đột ngột cất tiếng, thanh âm hiểm khi dụ dàng “Nếu đã cược tính mạng nhà họ Tiểu, còn nàng thì sao?”

“Chuyện đó... hầy, thần thiếp chẳng có thứ gì đáng tiền cả, hơn nữa, ngài đâu thiếu tiền.” Thẩm Tố Nhi cúi đầu, cảm thấy trong lời nói của ngài có phần không ổn, nàng lại mắc bẫy, thật là một chữ ‘khố’ chẳng thể hình dung hết tình cảnh của nàng. Có phải ngay từ đầu nàng đã quá chủ quan? Hay ngay từ đầu ngài đã có mục đích rõ ràng?

Bất ngờ, vòng eo nàng bị thít chặt, cả người ép sát vào Mộ Dung Cảnh. Khoảnh khắc, sự ngăn cách giữa hai người không còn nữa, ngài khẽ ngửi hương thơm trên mái tóc có phần hơi rối của nàng, rồi nhẹ nhàng lên tiếng “Có một thứ khiến trầm cảm thấy hứng thú.”

“Là thứ gì?”

“Chính là nàng. Đã vậy chúng ta đánh cược trọn kiếp nàng phải ở lại bên trẫm.” Lời nói hùng hồn, lập trường kiên định.

“Hả? Không được! Đổi sang điều khác đi.” Thẩm Tố Nhi kinh hãi, chẳng nghĩ ngợi nhiều lập tức đưa lời từ chối. Nàng đã đoán trước mọi chuyện không thể đơn giản như vậy, thế nhưng, lấy bản thân ra đánh cược... nàng chưa từng nghĩ tới. Nàng ngô nghê nên lúc ý thức được chuyện này, ngài đã dụ dỗ nàng nhảy vào cái hố do chính ngài đào sẵn. Bởi ngài biết nếu nói trước, nàng sẽ từ chối, vậy nên dụ dỗ nàng đồng ý, sau đó mới đưa ra yêu sách của mình. Lúc này nàng muốn từ chối tức thì sẽ phạm tội khi quân, mà khi quân chính là tội chết. “Hoàng thượng, chúng ta đã có giao ước, ba năm sau ngài sẽ để thần thiếp xuất cung.”

Mộ Dung Cảnh mím môi, ánh mắt tức thì tối sầm lại.

Mãi lúc sau, ngài mới lặng lẽ bước ra khỏi đình, lặng lẽ đi giữa hành lang.

Khoảnh khắc, Thẩm Tố Nhi bỗng thấy áp lực nặng nề.

Tóc đen buông xoã, dáng vẻ cô đơn, mỗi bước ngài đi chẳng khác nào điểm xuyết thêm từng nét lên bức tranh thủy mặc.

“Hoàng thượng. Thần thiếp chấp nhận.” Nàng buột miệng kêu lên.

“Ừm” Mộ Dung Cảnh đáp lại một câu, chẳng quay đầu, thậm chí bước đi cũng chẳng hề chững lại.

Nàng chán nản nhìn theo bóng lưng dần khuất của ngài, hoàn toàn bất lực. Nàng vốn tự cho bản thân thông minh tuyệt đỉnh, hôm nay vẫn cứ bị ngài giăng bẫy, xỏ mũi dắt đi mà chẳng hay biết.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Không Luận Quá Trình, Luận Thắng Thua

Cung Triều Phụng

Bữa tối đã được cung nữ chuẩn bị sẵn sàng, nhưng Thẩm Tố Nhi lại chẳng muốn ăn, toàn thân mềm nhũn, mệt mỏi. Nàng quyết định đi tắm qua loa rồi lên giường ngủ. Có điều, nằm trên giường cả đêm, nàng chẳng thể nào chợp mắt. Đây là lần đầu tiên mất ngủ kể từ khi nàng vào cung.

Quyết định đặt cược cả tương lai của mình thực sự quá nông nổi, bởi khả năng giành chiến thắng của bản thân chẳng được mấy phần.

Bây giờ bình tĩnh lại, càng nghĩ nàng càng cảm thấy mình điên rồi.

Trời đã sáng bừng, nàng vẫn nằm bất động trên giường.

Đầu óc u mê, ngày đầu tiên, Thẩm Tố Nhi nhốt bản thân trong tấm cung, không bước ra ngoài một bước. Ngày tiếp theo, nàng vẫn không cách nào ngủ được.

Tâm trí rối loạn, Thẩm Tố Nhi rất muốn tìm cách để bản thân có thể bình tĩnh lại. Bỗng, nàng nghĩ tới một người, miệng liền nở nụ cười tươi tắn. Tuy rằng thời gian tiếp xúc không dài, lại chỉ gặp nhau có vài lần, thế nhưng toàn thân ngài phát ra khí tiết thuần khiết, ở cùng ngài nàng chắc chắn rất dễ chịu, bình an.

Nàng bật dậy, thay bộ y phục sạch sẽ, ngồi trước gương, trang điểm nhẹ nhàng, che đi nét mặt tiêu tụy do mất ngủ, ăn qua loa bữa sáng, sau đó nàng hỏi cung nữ liền biết Mộ Dung Sơ Tuyết ở Mai Viện, cách cung Triều Phụng khá xa. Còn về việc tại sao đường đường một Tam vương gia quyền uy lại không có phủ đệ riêng, ngược lại còn được phá lệ ở lại trong cung, điều này thực khiến người ta cảm thấy khó hiểu. Thấm Tố Nhi tuy không có ưu điểm gì lớn, nhưng điều đáng tán thưởng là trước nay không tò mò chuyện riêng tư của người khác, luôn luôn tôn trọng quyền tự do của mọi người.

Do tính cách lười biếng ăn sâu vào tiềm thức, nàng liền lệnh cho người dưới chuẩn bị kiệu đến Mai Viện. Thời cổ đại, cửa thường có hình bán nguyệt, lại làm bằng gỗ, qua khe hở nàng có thể nhìn thấy hoa mai ngợp trời.

Lúc này, Thấm Tố Nhi lại biết thêm một chuyện, Mai Viện của Tam vương gia chỉ có hoàng thượng, thái hậu mới có thể tùy tiện ra vào, người khác nếu không được phép, nghiêm cấm tới lui làm phiền Tam vương gia tịnh dưỡng. Nàng thân là hoàng hậu, lại đang trong hạn định ba ngày tự do đi lại, nên sau khi để đám cung nữ đứng ngoài liền từ tốn bước vào Mai Viện.

Vừa bước chân qua cửa, nàng đã ngửi thấy mùi hoa mai ngào ngạt, ánh mắt tức thì ngất ngây trước cảnh tượng trước mắt. Thanh tao, ưu nhã, từng đóa mai trong tiết đông tỏa hương thơm ngát, sắc màu tươi tắn đầy lui không khí ẩm đạm, lạnh giá. Giọt sương long lanh khẽ rơi, gió nhẹ thổi qua, rung rinh động hồn, khiến người ta lặng nhìn say đắm, thật đúng là thiên đường giữa chốn nhân gian.

Đi dọc hành lang uốn lượn một lúc, vẫn chẳng thấy tòa lầu đình các, nàng nhẹ dừng bước chân, ngoái đầu nhìn lại, ngoại trừ hai bờ tường cao, chẳng còn thấy cửa vào đâu nữa. May mà ở đây chỉ có một con đường duy

nhất tiến vào, không lo bị lạc. Ngược mắt nhìn biển hoa mai rộng lớn, mang theo tâm lí mạo hiểm, nàng tiếp tục bước về phía trước.

Đi một hồi, trước mắt bỗng thoáng đặng hơn nhiều, một lầu các nho nhã, thanh tao xuất hiện.

Xung quanh tòa lầu trồng rất nhiều lan quân tử, có thể thấy chủ nhân nơi này đặc biệt yêu thích hoa lan.

Trong không khí tuyệt đối thanh tịnh, trái tim con người cũng vì thế mà an lành, tĩnh tại.

Mới đến lần đầu, Thẩm Tố Nhi đã cảm thấy vô cùng yêu thích nơi này, thậm chí còn thích hơn cả cung Triều Phụng.

Nàng bước nhanh về phía trước, dưới mai hiên lầu các trước mặt, có đặt một chiếc giường trúc hình chữ nhật. Mới liếc qua, Thẩm Tố Nhi đã thấy lưu luyến không muốn dời mắt.

Trên giường trúc, một thiếu niên tuấn tú đang nằm, ngũ quan hài hòa không tì vết, khiến người đối diện chẳng biết phải dùng từ gì để miêu tả. Cảnh tượng trác tuyệt, lầu các đẹp đẽ, vườn mai thanh tịnh, hoàn toàn hài hòa với dung mạo khuynh thế, khó cưỡng của vị thiếu niên kia. Đây chính là thứ cảm giác khiến người ta không khỏi trầm cảm thán.

Tuyệt mỹ! Tuyệt thế!

Thoáng ngờ bản thân lạc vào chốn tiên cảnh, Thẩm Tố Nhi hoàn toàn chần động trước cảnh vật trước mắt, trong lòng nảy sinh cảm giác nhẹ nhàng, chỉ sợ hành động ủy lạo của mình sẽ ảnh hưởng tới giấc mộng đẹp của thiếu niên trước mặt. Thật không thể tưởng tượng người thiếu niên từng hung hăng đối đãi với nàng, lúc này khí chất lại cách biệt quá xa, cảm giác hoàn toàn khác lạ.

Bỗng đôi mắt Sơ Tuyết khẽ động, từ từ mở ra, ngài nhìn người mới đến, ánh mắt thuần khiết, tuyệt đẹp...

Chỉ một ánh mắt thôi!

Ngài khẽ lạng người, tiếp đó, bật dậy, đưa tay dụi mắt theo bản năng.

“Tiểu Tố Nhi...” Có phải ngài đang nằm mơ?

Người trong mộng đứng dưới gốc mai, nhìn ngài mỉm cười dịu dàng.

Ngài thoáng ngây người... nhìn nàng si mê, ánh mắt tràn đầy tình ý.

“Tiểu Tam, gặp ta sao lại không chào hỏi gì thế?” Thẩm Tố Nhi bước đến gần Mộ Dung Sơ Tuyết. Trái tim đập thình thịch không ngừng, mỗi lúc tiến gần đến thứ gì tuyệt đẹp, con người ta thật khó tránh được cảm giác hứng khởi, hân hoan. Hơn nữa nhìn xem Sơ Tuyết lúc này tóc buông xõa vai, tóm lại, nhìn từ góc độ nào cũng tuấn mỹ tuyệt thế.

Nghe giọng nàng, Sơ Tuyết hoàn toàn bưng tỉnh, cúi mặt xuống tầm ba giây, khuôn mặt thoáng ửng đỏ. Lúc này mình đang nghĩ gì chứ? Không ngờ bản thân lại ngỡ như đang nằm mơ.

Trong lúc Sơ Tuyết đang âm thầm kiểm điểm bản thân, Thẩm Tố Nhi đã bước qua bậc thềm, chuẩn bị tiến đến trước mặt ngài.

“Tiểu Tố Nhi...” Ngài vội đứng dậy, do quá căng thẳng đã làm chiếc chăn lông rơi cả xuống đất. Thẩm Tố Nhi lúc này vừa hay bước tới, và ngài thì vì vội cúi đầu nhặt đồ quá nhanh...

“Cộc...” Hai đầu va mạnh vào nhau.

“Ây dô! Đau quá đi mất...” Thẩm Tố Nhi nhăn nhó mặt mày, lớn tiếng kêu than.

Sơ Tuyết cũng đau, nhưng lại thấy xót xa nhiều hơn: “Xin lỗi, xin lỗi nhé, ta không cố ý, tất cả là lỗi của ta.” Ngài vội kiểm tra, thấy vầng trán trắng ngần của Thẩm Tố Nhi ửng đỏ lên, vừa lo lắng lại vừa hối hận, không ngừng thối thối, xoa xoa.

Trong khoảnh khắc, Thẩm Tố Nhi ngậy ra như gà gồ.

Trước sự quan tâm của ngài, nàng cảm thấy cực kỳ ấm áp, phải chăng đã quá lâu rồi không được ai quan tâm? Cảm giác giống như đang ở bên người thân vậy. Dường như quay lại khi còn nhỏ, lúc nàng bị thương, mẫu thân cũng từng lo lắng như thế...

Nàng không ngờ... thì ra bản thân lại yếu đuối nhường này.

Nàng cũng không biết... thì ra bản thân lại khát khao được người khác quan tâm, yêu thương đến vậy. Ngay lúc sau, nàng tiến sát lại gần Mộ Dung Sơ Tuyết, nhẹ gõ đầu lên vai ngài.

Mọi thứ chìm trong im lặng, nàng chỉ mong cứ như vậy mãi mãi, chỉ có như vậy nàng mới cảm nhận được đôi chút hơi ấm tình người.

Bởi vì trái tim nàng... thực sự quá lạnh.

Sơ Tuyết toàn thân bất động, cũng không dám động đậy. Ngài rất muốn đưa tay ôm nàng vào lòng, nhưng nội tâm vụn phần mâu thuẫn. Nàng là hoàng hậu nước Bắc Uyển, là thê tử của hoàng huynh, là hoàng tẩu của ngài.

Khoảnh khắc, trong tim ngài tràn ngập cảm giác thống hận.

Tại sao họ lại gặp nhau muộn màng như thế?

Trong lòng Mộ Dung Sơ Tuyết tột cùng đau đớn, tình ý chôn vùi, chẳng ai hay biết, lại không thể giải bày, cứ khốn khổ che giấu.

Hoặc có đôi khi, ngài chỉ muốn chết đi...

Vào lúc Mộ Dung Sơ Tuyết hạ quyết tâm định ôm nàng vào lòng thì Thẩm Tố Nhi đã rời khỏi. Nàng đập tay vào lồng ngực ngài bật cười trách móc “Tiểu Tam đáng chết, ta buồn là vậy mà ngài chẳng nói được vài câu an ủi. Thật uổng công quen biết ngài mà!”

Nói xong, nàng đi vòng qua người Sơ Tuyết, nằm xuống chiếc giường trúc, bay ra dáng vẻ giống ngài khi nãy, khoe miệng cong lên, xem ra cực kỳ thư thái, dường như nỗi buồn khi nãy chỉ là một ảo giác thoáng qua.

Trước ngực Sơ Tuyết bỗng trống trải, trái tim cũng theo đó mà lạc lõng.

Thẩm Tố Nhi rõ ràng đang chiếm lĩnh địa bàn của người khác, hơn nữa vì Sơ Tuyết vừa mới đứng dậy nên chỗ nằm vẫn còn hơi ấm, lại tỏa ra mùi hương dịu nhẹ, không biết là hương hoa mai phảng phất trong không khí hay tỏa ra từ cơ thể của Sơ Tuyết. Bất ngờ nàng tóm lấy tay áo rộng của người đàn ông ngô nghê trước mặt, đưa mũi hít ngửi. Quả nhiên là mùi hương tỏa ra từ cơ thể ngài. Phải chăng do nhiều năm sống trong Mai Viện, nên ngài đã ám mùi hoa mai dịu nhẹ, thanh tao?

“Ngồi xuống đi, hôm nay chiếm chỗ ngủ của ngài một lát. Ha ha, dễ chịu, thoải mái quá!” Thẩm Tố Nhi không suy nghĩ nhiều, tùy tiện kéo Sơ Tuyết ngồi xuống giường trúc, còn nàng nằm gọn về phía sau một chút.

Sơ Tuyết do dự một hồi, không nỡ làm trái ý nàng, từ từ ngồi xuống mép giường thế nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Giây phút ngài chẳng biết phải che giấu tâm trạng của mình thế nào, hai người ngồi cùng một chiếc giường, trong mắt người khác, quan hệ của họ đã nhuộm màu ám muội.

“Tiểu Tố Nhi, như vậy... hình như không hay lắm, để người khác nhìn thấy thì sao đây?”

“Nhìn thấy thì mặc kệ họ, có gì phải lo lắng?” Đầu óc Thẩm Tố Nhi đột nhiên lại không linh hoạt, ánh mắt tràn đầy hoài nghi. Không thể trách nàng được, cảm giác của nàng với Sơ Tuyết là hoàn toàn thuần khiết, trong lòng không hề thẹn cho nên tất nhiên không sợ người khác nhìn thấy.

Sơ Tuyết có chút lạng người, xem ra rất bất ngờ trước câu trả lời của nàng. Ngưng lại đôi lát, ngài bỗng bật cười. Đúng vậy, nhìn thấy thì nhìn thấy, có gì đáng sợ chứ?

“Tiểu Tố Nhi, sao đột nhiên lại tới nơi này? Tìm ta có việc gì sao?” Dù thế nào đi nữa, ngài cần phải suy nghĩ chu đáo cho nàng, nghĩ vậy Sơ Tuyết liền đứng dậy, trái tằm chặn lông xuống đất, ngồi xuống, tựa lưng vào chân giường trúc.

Thẩm Tố Nhi đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy gương mặt cắt ngang tuyệt mỹ của Mộ Dung Sơ Tuyết “Ta thấy buồn chán, nên mới tính đến chuyện đi gặp ngài, lại muốn ngắm vườn mai nên tới đây thôi.”

Sơ Tuyết mỉm cười, dịu dàng hỏi “Có cần ta pha một ấm trà nóng mời người không?”

“Được, ta cũng cảm thấy có chút khô miệng.”

“Ừm, vậy người ngồi đây đợi một lát nhé.” Dứt lời Sơ Tuyết đi vào phòng. Không bao lâu đã bê ra một chiếc khay bạc, trên đó đặt một bình trà bằng ngọc, ly cũng bốc khói, nóng hổi.

“Uống một ngụm đi.” Sơ Tuyết đưa ly trà tới trước mặt Thẩm Tố Nhi.

Nàng nhòm dậy, đưa tay đỡ lấy nhưng không uống ngay.

Sơ Tuyết thấy vậy, mỉm cười nói: “Không nóng lắm đâu, lúc này uống vừa ngon.”

“Không phải ngài mới pha xong à? Tại sao lại không nóng?” Thẩm Tố Nhi nghi ngờ hỏi. Thế nhưng nàng hoàn toàn tin tưởng Sơ Tuyết, liền đưa lên, nhấp một ngụm, ánh mắt lộ rõ nét ngạc nhiên.

Sơ Tuyết mỉm cười đáp: “Đúng thế! Thấy không, ta đã nói là không nóng mà.”

“Trà rất ngon! Trà hoa cúc hả? Uống vào miệng man mát, ngọt hòng, lại nói về nhiệt độ, trong khoảng thời gian ngắn vậy, ngài làm cách nào thế?” Nước sôi sao có thể hạ nhiệt nhanh vậy được? Thật là kì diệu!

“Người chưa từng uống sao?” Sơ Tuyết cảm thấy có phần kì lạ, đây vốn là cách pha trà rất bình thường mà.

“Đương nhiên là chưa từng uống rồi, ngài đã pha trà cho ta uống lần nào chưa?” Nàng hỏi lại, giọng điệu có phần vô lại, nhưng đặc biệt đáng yêu, lém lỉnh.

Sơ Tuyết mỉm cười, đưa lời giải thích: “Cho cúc trắng vào, lại thêm một ít lá sen tươi non thái mỏng, ngoài ra ta còn cho thêm mật ong và một ít nước lạnh, cho nên người mới không thấy nóng.” Cách pha trà này thực ra rất đơn giản, bất cứ phi tần nào trong cung cũng biết.

“A, nghe ngài nói có vẻ rất đơn giản, hơn nữa mùi vị xem ra cũng không tệ đâu.” Nàng không uống cũng phí, lại đang khát nên tức thì uống hết cả ly, sau đó đặt chiếc ly không lên khay bạc, hưng phấn nói “Thêm ly nữa nào, ta vẫn chưa uống đã, ha ha...”

“Được, người đợi một chút nhé!” Nói xong, Sơ Tuyết lại hớn hờ đi vào trong phòng.

Thẩm Tố Nhi lười biếng nằm xuống giường trúc, đưa mắt nhìn ra phía xa, vườn mai tuyết sắc ngợp trời, thật đắm say lòng người, gió tới mang

theo hương thơm dịu nhẹ, cho dù hơi lạnh, nhưng vẫn khiến người ra ngây ngất, luyến lưu.

Một lúc sau, Sơ Tuyết đã quay trở lại. Ngài đặt chiếc khay lên bàn, rồi ngồi xuống chiếc khăn lông vừa nãy.

Xem ra hôm nay Sơ Tuyết rất vui, nàng nhất định sẽ nhờ vả thành công.

Được Tam vương gia đích thân hầu hạ, trong thiên hạ chẳng mấy người có được diễm phúc này. Cứ nghĩ như vậy, Thẩm Tố Nhi lại cảm thấy lâng lâng sung sướng: “Chỗ này chỉ có một mình ngài ở sao? Cung nữ và thái giám, không có bất cứ ai ở lại hầu hạ hả?” Ngồi được một lúc lâu rồi, ngoại trừ Sơ Tuyết, nàng tuyệt không thấy bóng dáng bất cứ ai. Đây chẳng khác nào thế ngoại đảo... à không, thế ngoại “Mai Viện”, cách xa trần tục lại nằm ngay giữa hoàng cung, chốn đầy rẫy thị phi.

“Có, thế nhưng họ không ở đây, chỉ mỗi sáng sẽ tới đây quét dọn, ba bữa lại đưa đồ tới cho ta dùng.” Sơ Tuyết mỉm cười dùng ngữ khí hòa nhã, không bi ai cũng không hề vui vẻ.

Thẩm Tố Nhi khẽ cau đôi mày: “Ngài đã ở đây bao lâu rồi?”

Sơ Tuyết nghĩ một hồi, đáp: “Năm mười hai tuổi, ta dọn tới đây, trước đó, ta vốn ở cùng mẫu hậu tại cung Thiên Thọ. Mấy năm nay ta có tập chút võ công, sức khỏe cũng tốt hơn nhiều, thế nên không cần người chăm sóc như trước nữa.”

“Ừm, thế nhưng ở đây một mình ngài có thấy buồn không?” Nàng nghĩ nếu mình là ngài chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng buồn bã. Con người là loài động vật bầy đàn, nên không thể rời khỏi “bầy đàn” quá lâu được.

Nghe vậy, Sơ Tuyết thoáng lạng người, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Thẩm Tố Nhi, ngài lại cong miệng mỉm cười, hoàn toàn không có ý che

giấu, đáp: “Một mình ở đây, không buồn chán trái lại ta còn cảm thấy có phần tự do. Là ta đã yêu cầu hoàng huynh để ta ở lại nơi này, đồng thời cũng lệnh cho người khác không được phép tới đây quấy rầy. Thực ra... mấy năm gần đây, mỗi khi cảm thấy buồn, ta thường lén mẫu hậu và hoàng huynh xuất cung chơi. Có điều lần trước bị hoàng huynh bắt gặp... Xem tình hình, ngài đã biết từ lâu, chỉ làm bộ không biết mà thôi.”

“Ha ha!” Thẩm Tố Nhi bật cười, xem ra bản thân đã lo lắng thừa “Ở ngoài cung vui hay ở trong cung vui hơn?”

“Ngoài cung!” Hai mắt Sơ Tuyết sáng bừng, chẳng nghĩ nhiều thuận miệng đáp luôn. Có điều, ánh mắt hứng khởi đó chỉ kéo dài trong tích tắc, sau đó trở lại như bình thường. Sơ Tuyết do dự một hồi giải thích: “Ở ngoài cung, ta cảm thấy rất vui, thế nhưng đôi lúc lại thấy nhớ hoàng huynh và mẫu hậu... suy cho cùng họ vốn là người thân của ta. Ta nên thường xuyên gặp họ.”

Lời vừa dứt, trong lòng Thẩm Tố Nhi tức thì trào dâng cảm giác xót xa. Ai nói thiếu niên không sâu muộn?

Không muốn làm trái với mong muốn của người thân, ngài cố gắng làm một tiểu vương gia ngoan ngoãn, đối xử với người khác nho nhã, hiền hòa, cử chỉ hợp lễ, thế nhưng bản thân ngài không thích bị những quy tắc cứng nhắc trói buộc, lúc nào cũng muốn hưởng về cuộc sống tự do tự tại.

Giống như lúc này, cùng nàng vui vẻ, cùng nói, cùng cười, cùng thưởng trà, ngoại mai.

Thực ra, Thẩm Tố Nhi cũng chẳng hiểu rõ họ đang nói chuyện gì, chỉ là nghĩ gì nói đó, đi liền với phong cách lém lỉnh, hài hước khiến Sơ Tuyết bật cười vui vẻ.

Sau một hồi, Thẩm Tố Nhi quyết định đi thẳng vào vấn đề. Hôm nay tới, nàng muốn tìm chút hy vọng chiến thắng Mộ Dung Cảnh từ chỗ Sơ

Tuyết. “Tiểu Tam à, ngài nói... phải làm thế nào để khiến cho một người đã có phòng bị từ trước bật cười thành tiếng, lại phải thực lòng vui vẻ?” Nàng có tình nhấn mạnh vào bốn chữ “đã có phòng bị”.

“Đã có phòng bị?” Sơ Tuyết thấy có phần kì lạ, theo trực giác hỏi lại “Người đã có phòng bị thì việc gì phải chọc cho họ bật cười thành tiếng, lại thực lòng vui vẻ nữa?”

Thẩm Tố Nhi mỉm cười khổ sở, mang theo chút kì quái, nàng biết Sơ Tuyết hỏi vậy cũng không thể trách ngài được.

Khẽ ho một tiếng che giấu sự á náy trong lòng, nàng nói “Ta chỉ đưa ra thí dụ thôi.”

“Rất đơn giản.”

“Hả?...”

“Người không trách thì ta mới nói.” Sơ Tuyết mỉm cười thần bí.

Vậy là có chủ ý rồi sao? Nếu giúp được thì làm gì có chuyện trách cứ? Kể từ khi gặp mặt, đây là lần đầu tiên đôi mắt Thẩm Tố Nhi sáng nhất. Lúc này, đôi mắt đó đang háo hức nhìn về phía Sơ Tuyết.

Giờ có hối hận đã không kịp nữa rồi.

Ngoài vườn chỉ thi thoảng truyền lại tiếng chuông gió như thể tiếng cười không ngớt, đem lại niềm vui bất tận...

Chiều muộn, Thẩm Tố Nhi mới quay về cung Triều Phụng.

Sau khi dùng bữa, tắm rửa, nàng quyết định đi nghỉ sớm.

Bỗng, nàng nghe thấy tiếng tiêu từ xa vọng lại, len lỏi giữa trời đêm tối tăm, u tịch mà tĩnh tại, không ẩn khuất chút buồn thương, lại có thể

khiến trái tim con người bình an, càng nghe càng thấy dịu dàng. Nghe tiếng tiêu, Thẩm Tố Nhi bất giác chìm vào giấc ngủ... bên miệng khẽ nở nụ cười tự nhiên.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Tố Nhi thức dậy từ sớm. Bởi vì thời gian cá cược cùng Mộ Dung Cảnh sẽ kết thúc vào giờ tí tối nay, vậy nên ngày mai nàng sẽ không thể tùy tiện rời khỏi cung Triều Phụng được nữa. Nàng dùng qua bữa sáng, nhân cơ hội lại lên đến Mai Viện.

Mới sáng sớm, Sơ Tuyết đã đứng ngoài cửa Mai Viện. Dường như ngài đoán trước được thời gian nàng tới.

Sau đó, hai người cùng sánh bước tiến vào Mai Viện, Thẩm Tố Nhi khẽ đưa lời trách “Ngài bị ngốc à! Lần sau đừng đợi ta như thế nữa, ngài mà làm vậy, ta sẽ không tới nữa đâu.” Nếu hôm nay nàng không tới, có phải ngài sẽ đứng đó đợi cả ngày? Lúc này nàng đã nhìn ra, Sơ Tuyết đứng đợi ngoài này từ lâu, chẳng cần biết nàng có tới hay không, hoặc giả lúc nào mới tới.

“Được! Ta sai rồi!” Khuôn mặt tuần tú của Sơ Tuyết bỗng đỏ lựng, cúi đầu thẹn thùng đáp.

Trong mắt mọi người, Sơ Tuyết hơn Thẩm Tố Nhi hai tuổi, cũng cao hơn nàng cả một cái đầu, nên đương nhiên trở thành người có thể bảo vệ chăm sóc người khác. Chỉ là đứng trước mặt Thẩm Tố Nhi, Sơ Tuyết vẫn cứ non nớt, trẻ tuổi. Ngài thận trọng đáp, thuận theo đúng ý nàng. Thẩm Tố Nhi lại thấy buồn cười, may mà, nàng đã quên khuấy độ tuổi thực sự của mình từ khi tới đây.

Mười lăm hay hai mươi lăm tuổi cũng được, nàng chẳng phải vẫn chính là nàng sao!

Thẩm Tố Nhi tiếp tục đưa lời giáo huấn: “Biết vậy là tốt! Ngài đấy, cũng chẳng biết cuốn thêm khăn lông vào cho ấm. Đúng là ngốc quá!”

“Thế nhưng, làm sao mà người biết...” Sơ Tuyết dịu dàng hỏi, ngài rất muốn biết lí do, lẽ nào có tai mắt của nàng tới giám sát?

Thẩm Tố Nhi mỉm cười, hào hứng đáp “Ta biết tính mà.” Trên thực tế thì nàng chỉ cần quan sát thôi. Chẳng phải mái tóc ngài hơi ướt sương, vạt áo cùng bột dính một lớp bùn và bờ môi đã chuyển sáng màu tím vì lạnh... Nếu không phải đứng ngoài trời đợi nàng từ sớm, ngài sẽ không như vậy.

Con người một khi cảm thấy vui vẻ, thời gian cũng vì thế mà trôi qua rất nhanh.

Thẩm Tố Nhi ở lại Mai Viện cả ngày, do ngày mai nàng không thể tùy tiện làm theo ý mình được nữa. Sau khi dùng bữa tối cùng Sơ Tuyết, đợi màn đêm buông xuống, nàng mới rời khỏi.

Sơ Tuyết tiễn Thẩm Tố Nhi ra tận ngoài cổng Mai Viện. Đã thấy bọn Tiểu Xuân Nhi đã đợi sẵn bên ngoài.

Lúc lên kiệu, đột nhiên nàng quay đầu, mỉm cười nói “Tiểu Tam, đợi khi nào hết thời gian bị phạt, chúng ta lại thưởng trà ngoạn mai tiếp nhé.”

Đôi mắt tuyệt đẹp của Sơ Tuyết ngập tràn sự vui vẻ, gật đầu hứng khởi. Nếu không có người ngoài ở đây, ngài nhất định sẽ bật cười thành tiếng. Thẩm Tố Nhi hoàn toàn không biết, chỉ một câu nói đơn giản đó thôi đã đủ khiến cuộc sống tương lai của Sơ Tuyết tràn đầy hi vọng...

Lúc Thẩm Tố Nhi quay về cung Triều Phụng, trời đã tối hẳn.

Vừa bước vào cung, nàng đã nhanh chóng cảm nhận được không khí khác lạ so với ngày thường. Thị vệ ở đâu bỗng đông hơn, thậm chí ngay cả Trần Thủ cũng có mặt, cung nữ, thái giám rất nhiều, điều đặc biệt hơn cả chính là, ngay đến Lưu tổng quản đã xuất hiện. Chắc chắn là hoàng thượng tới. Nàng chỉ vừa lãnh đạm với ngài một thời gian, có cần thiết phải vội vã

như vậy không? Qua giờ tí hôm nay, nàng sẽ thua cuộc, chẳng phải ngài mong chờ kết quả đó sao?

Thẩm Tố Nhi thấy có phần khó hiểu, chẳng thể nào đoán ra ý đồ của Mộ Dung Cảnh.

Vừa bước qua cánh cửa, đám tùy tùng đi theo hoàng thượng tức thì hành lễ trước nàng không ngừng tung hô cát tường cùng lời chúc sức khỏe an khang.

Dù thế nào đi nữa, trước mặt Mộ Dung Cảnh, Thẩm Tố Nhi thông minh, lanh lợi đương nhiên không dám lãnh đạm. Nàng vội cong miệng mỉm cười, khuôn mặt hân hoan, tiến vào đại đường. Vừa thấy người đàn ông đang ngồi ở chính giữa đại điện, trong lòng nàng liền dâng trào cảm giác bất lực.

“Hoàng thượng cát tường.” Thẩm Tố Nhi vấn an, rồi tiến lên ngồi bên phải ngài. Ở thời cổ đại, bàn trà đặt lui lên phía trước, ghế được xếp gần nhau.

Mộ Dung Cảnh nhấp một ngụm trà rồi đặt ly xuống bàn, có điều bàn tay nắm ngón không buông ra ngay, mà khẽ gõ lên đó theo nhịp điệu, nho nhã mà ung dung. Ngài nhìn nàng lãnh đạm hỏi: “Trông dáng vẻ nàng... rất vui.”

“Cũng tạm được.” Nàng đột nhiên cũng kiệm lời.

Mộ Dung Cảnh ra hiệu cho tất cả mọi người lui ra khỏi đại đường. Rất nhanh bầu không khí đột ngột trở nên im ắng một cách đáng sợ.

Thẩm Tố Nhi khi ở cạnh Mộ Dung Cảnh... lúc nào cũng ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Ở thế kỉ hai mốt, nàng có một thói quen đặc biệt, những lúc nói chuyện làm ăn, đầu óc đặc biệt bình tĩnh, sắc mặt cũng bình thản như không.

“Hoàng hậu, thời gian ba ngày sắp trôi qua. Thế nào? Định bỏ cuộc sao?” Mộ Dung Cảnh vẫn dùng ngữ điệu bình thản như mọi khi, khiến người khác không thể hiểu ngài đang suy nghĩ những gì. Thực ra, hai ngày nay ngài chưa chớp mắt được lúc nào. Vốn dĩ vô cùng mong đợi, vậy mà nàng chẳng có chút động tĩnh, lại còn có tâm tình đến Mai Viện thưởng trà ngoạn mai, bàn chuyện thế sự cùng Sơ Tuyệt?

Thẩm Tố Nhi mỉm cười, từ tốn đáp: “Hoàng thượng, thần thiếp không vội vã, ngài căng thẳng gì chứ? Có phải sợ thần thiếp cả đời ở lại làm phiền ngài không?” Mỗi khi nàng tự xưng là thần thiếp, Mộ Dung Cảnh luôn đề cao cảnh giác.

Mộ Dung Cảnh nhẹ chớp mắt, bật cười lạnh nhạt.

“Hoàng thượng, thực ra... thần thiếp cảm thấy lần đánh cược này chẳng công bằng cho lắm. Ngài là hoàng đế, có thể trọn đời trọn kiếp tận hưởng mệnh vàng cùng biết bao nhiêu cung tần mỹ nữ? Điều này chẳng hề tổn hại gì tới thần thiếp, thế nên cần gì phải động não suy nghĩ quá nhiều? Hoàng thượng có muốn đổi cách đánh cược ngay lúc này không?” Thẩm Tố Nhi ngầm ám chỉ, hoàn toàn đứng trên lập trường của ngài để nói chuyện.

Theo lí mà nói, Mộ Dung Cảnh đích thực chẳng nhận được chút lợi lộc nào, lần đánh cược này, Thẩm Tố Nhi mà thua thì chỉ cần cả đời ở bên cạnh ngài mà thôi, những người phụ nữ thông thường mong còn chả được. Trong khi ngược lại, nếu nàng thắng, ngài phải thay đổi cá tính chấp pháp như sơn trước kia, tha mạng cho tam tộc họ Tiểu? Vụ cá cược này quả là có phần trẻ con, ngốc nghếch.

Mộ Dung Cảnh nghịch ngợm tách trà trong tay, sau đó đưa lên môi, nhấp một ngụm trà rồi nói: “Vậy nàng thấy đối vụ đánh cược này như thế nào thì mới công bằng?”

Thẩm Tố Nhi trầm ngâm một hồi, sau đó bình thản lên tiếng: “Đánh cược tính mạng của thần thiếp đi, như vậy công bằng hơn.” Câu nói tưởng như rất bình thường, thản nhiên như thể sinh mạng chẳng có gì to tát, càng không có gì đáng mừng vui.

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh tức thì thay đổi, ngài bóp vỡ ly trà, đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Thẩm Tố Nhi, hai từ “tức giận” hoàn toàn không đủ để miêu tả tâm trạng của ngài. Chẳng khác nào núi lửa mang tính hủy diệt đang chuẩn bị bùng phát, chẳng cách nào kìm nén, tất cả chỉ vì câu nói “Đánh cược tính mạng của thần thiếp đi”.

Nước trà đổ lên áo gấm của ngài, đổ xuống mặt bàn rồi lăn ra, nhỏ xuống mặt đất.

Dường như khá bất ngờ, Thẩm Tố Nhi đứng bật dậy, rất nhã nhặn, ngữ khí nghe ra có phần lo lắng, quan tâm, thế nhưng nét mặt lại không giống chút nào: “Hoàng thượng, ngài làm sao thế, hả... chảy máu rồi? Người đâu, mau thu dọn, gọi ngự y đến.”

Lưu tổng quản và ngự y đứng bên ngoài, nghe thấy chữ “máu”, toàn thân toát mồ hôi lạnh, nếu hoàng thượng bị thương, tính mạng của họ khó mà giữ nổi. Thế là, một đám người xông vào, trong đó có cả Trần Thủ.

“Tất cả rút ra ngoài.” Mộ Dung Cảnh nheo mắt bật lời cảnh cáo cực độ nguy hiểm.

Mọi người kinh hãi, cúi đầu, khom người vội vã lui ra. Tốc độ rút lui còn nhanh hơn cả lúc xông vào. Bởi vì bọn họ đều không muốn chết...

“Nàng thà chết cũng không muốn ở bên cạnh trẫm?” Ánh mắt phẫn nộ cực độ của Mộ Dung Cảnh nhanh chóng bình tĩnh trở lại, ngay cả giọng nói đã hiền hòa, thản nhiên, vậy mà vẫn khiến người nghe toàn thân ớn lạnh, bất giác run rẩy. Khí thế khiếp người, vô tình đẩy người đối diện vào khoảng đen đáng sợ...

Thật ghê rợn! Đây có phải là người không? Sao lại có thể phát ra loại khí thể lớn mạnh như vậy chứ?

Thẩm Tố Nhi không ngăn nổi cảm giác khủng hoảng, sợ hãi đang từ từ dâng lên trong lòng. Nàng cung kính cúi đầu, quỳ xuống trước mặt ngài, định kiểm tra bàn tay đang chảy máu... Khoảnh khắc nàng chạm vào tay Mộ Dung Cảnh, ngài không động đậy, cũng không từ chối. Điều duy nhất thay đổi chính là đôi mắt sắc lạnh khi này bỗng long lanh hơn, nhìn nàng không chớp mắt...

Nàng lấy chiếc khăn tay thận trọng thấm máu vẫn đang không ngừng chảy, có vài mảnh sứ vỡ cắm trong thịt, cực kỳ đáng sợ. Khuôn mặt bé nhỏ của nàng hiện rõ vẻ áy náy xót xa, dịu dàng thổi nhẹ lên vết thương, như muốn giảm bớt đau đớn cho ngài. Sau đó Thẩm Tố Nhi nhẹ đưa lời giải thích: “Hoàng thượng, ngài đừng hiểu lầm. Sinh mệnh vốn ngắn ngủi, sống trên đời này, có mấy ai mà không phải chết? Lúc này ta nói như vậy chỉ vì việc đánh cược hôm nay... ta chưa từng nghĩ mình có thể thắng, cho nên cũng chẳng để tâm. Thật không ngờ, lời đó lại khiến ngài tức giận, ta thực sự xin lỗi.”

Dừng lại đôi giây, nàng ngược khuôn mặt bé xinh, ánh mắt khẩn cầu, dịu dàng nói tiếp: “Hãy để ngự y vào xem vết thương cho ngài được không?”

Cảm giác chờ đợi như cả một thế kỉ, rất lâu sau nàng mới nhận được cái gật đầu đồng ý của ngài.

Thẩm Tố Nhi thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã có thể giữ lại tính mạng nhỏ bé của mình. Nàng nhanh chóng chạy ra cửa, bảo ngự y vào trong, tiếp sau đó, cả một đám người đứng trong đại đường run rẩy bần rợn, băng bó vết thương cho Mộ Dung Cảnh. Thẩm Tố Nhi lui sang một bên, về mặt bình thản, chẳng hiểu đang nghĩ điều gì.

Mộ Dung Cảnh mím chặt môi, vẻ mặt lạnh lùng. Từ đầu chí cuối, ngài chưa từng rời mắt khỏi nàng...

Con người mạnh mẽ hay không chẳng liên quan đến hình dáng bên ngoài, tinh thần vững chãi cũng có thể khiến cho người khác nể sợ. Thẩm Tố Nhi đích thực là một kẻ mạnh, nàng không những biết quan sát vẻ mặt người khác, lại có thể so sánh lợi hại mà đưa ra phán đoán để tìm ra cách giải quyết triệt để. Lúc này, nàng đã hành động rất tuyệt.

Đột nhiên, Mộ Dung Cảnh đưa mắt nhìn ra bên ngoài đại đường, bình thản cất lời “Hoàng hậu, nếu nàng nói một câu khiến trẫm vui vẻ, trẫm sẽ lập tức bỏ qua mọi chuyện.” Nghe giọng điệu là biết ngài đã tha thứ cho nàng, chỉ là chưa hoàn toàn mà thôi.

Thẩm Tố Nhi im lặng đứng đó, mắt không liếc ngang liếc dọc, nghiêm túc mà chăm chú, một lúc sau, nàng than dài một tiếng: “Hoàng thượng, ngài yêu ta lắm quá đi!”

Lời vừa mới dứt, khóe miệng Mộ Dung Cảnh khẽ co giật, sau đó cong lên, không giống như cười mà ngược lại như đang tức giận, có điều không hề mang chút nộ khí.

Chỉ một câu đơn giản, thế nhưng bất cứ kẻ dưới nào nghe thấy đều tức thì cúi rạp đầu.

Kết quả, Mộ Dung Cảnh trợn mắt, ra lệnh tất cả mọi người lui xuống. Lúc mọi người lũ lượt kéo ra, Thẩm Tố Nhi liền chủ động gọi Lưu tổng quản lại, nhìn ông mỉm cười đầy ám muội, sau đó ghé tai thì thầm dặn dò vài câu. Lưu tổng quản nghe vậy mỉm cười hiểu ý, cung kính đáp lại, sau đó vội vã lui ra.

Khi quay đầu lại, nàng nhìn Mộ Dung Cảnh mỉm cười rạng rỡ hỏi: “Hoàng thượng, có phải trước kia ngài còn thiếu thiếp một lời hứa không?”

Mộ Dung Cảnh đưa mắt liếc qua, đợi nàng nói tiếp. Thâm Tố Nhi thấy vậy đoán ngay ngài vẫn còn nhớ, người ta là đế vương, đương nhiên lạnh lùng, thế nên mới tiết kiệm lời vàng ý ngọc, Thâm Tố Nhi cũng chẳng kì vọng ngài sẽ nói nhiều hơn. Thế là khéo léo đưa lời cầu cạnh: “Thần thiếp muốn có tự do của hoàng thượng trong một canh giờ. Trong một canh giờ này, ngài phải nghe theo sự sắp xếp của thần thiếp. Đương nhiên vẫn chỉ ở trong phạm vi hậu cung này, ai làm trái thì người đó thua, thế nào?” Sau cùng, nàng còn nhấn mạnh bản thân sẽ không làm ngài mất một sợi tóc, cũng không dùng bất cứ thủ đoạn mang tính cưỡng ép nào hết.

“Hoàng hậu, nàng có biết... trong phạm vi hợp lí của hậu cung ám chỉ việc gì không?” Mộ Dung Cảnh nhếch miệng mỉm cười đầy cổ quái. Cho dù bây giờ ngài có đồng ý cho nàng tự do của bản thân trong vòng một canh giờ, nàng cũng chỉ có thể hành động trong phạm vi hậu cung mà thôi.

Lẽ nào nàng định ép ngài lên giường?

“Thần thiếp hiểu rồi.” Thâm Tố Nhi khẽ đáp. Ngài sống thận trọng như vậy có gì là vui vẻ chứ? Lúc đầu nàng định giữ lời hứa này để dùng khi bản thân phạm lỗi, thế nhưng bây giờ đã đến lúc phải dùng nó rồi, nếu không, nàng khó có khả năng dành chiến thắng. Hơn nữa, nếu để thua, mất tương lai, lời hứa đó cũng chẳng còn ý nghĩa, cân nhắc nặng nhẹ, đương nhiên nàng phải chọn cái có lợi hơn rồi.

“Được, trẫm đồng ý với nàng.”

“Tạ hoàng thượng. Trước giờ tí hôm nay, lúc nào ngài cho ta một canh giờ cũng được.”

Mộ Dung Cảnh khẽ đáp lại một câu: “Hôm nay trẫm sẽ ở lại cung Triều Phụng.”

Thâm Tố Nhi nghe vậy, hoàn toàn không thể từ chối. Hoàng thượng đã có lời, ai dám lên tiếng phản đối đây? Tiếp đó, nàng nhẹ nhàng bước ra

ngoài, dặn dò bọn Tiểu Dung đi chuẩn bị. Mấy tiểu nô tài vừa nghe nói tối nay hoàng thượng ở lại cung Triều Phụng, vội vã vui mừng, hớn hờ đi chuẩn bị. Hoàng thượng ở lại qua đêm, đây chính là vinh hạnh to lớn. Nghe đồn, từ khi đăng cơ đến nay, hoàng thượng chưa bao giờ ở lại qua đêm tại cung tâm của bất cứ phi tần, mỹ nữ nào hết, cho dù người đó có là hoàng hậu trước và Tiểu quý phi từng rất được ngài sủng ái.

Đêm dần khuya, gió lạnh thổi qua cửa sổ, lá vàng rơi xào xạc, rồi chìm vào tĩnh mịch, lặng im. Tại tâm thất chính của cung Triều Phụng, mọi thứ được bài trí hết sức tinh tế, rèm nhẹ thướt tha, hương thơm thoang thoảng.

Hôm nay đặc biệt khác với mọi hôm, trước phượng sàng đặt một chiếc bàn hình chữ nhật, trên đó bày một bát hương màu tro bạc, cạnh đó cắm ba cây hương, nghe nói khi ba cây hương này cháy hết sẽ vừa đúng một canh giờ. Góc bên phải chiếc bàn đặt một chiếc khay bạc được phủ lên bằng một miếng gấm màu đỏ, khiến người ta chẳng thể biết được bên trong đựng những gì. Có điều, những thứ này đều do Lưu tổng quản đích thân mang tới, nghe nói, đây là thức đồ yêu thích mà ông đã cất giữ nhiều năm, nếu không phải hoàng hậu mở miệng, lại không dám từ chối, ông chắc chắn sẽ không cho ai thấy. Còn rốt cuộc bên trong đựng thứ gì, thì không bao lâu nữa, tự nhiên sẽ biết.

Trên bàn còn đặt một chiếc lư hương được điêu khắc tinh xảo, bên trong tỏa ra thứ mùi dịu nhẹ, khiến người ta ngửi thấy mà sáng khoái tâm thần.

Ngoài những thứ này, người dưới cũng chuẩn bị đầy đủ trà nước, điểm tâm.

Không khí trong phòng kì dị đến đáng sợ.

Kể từ khi bước vào căn tâm thất này, Mộ Dung Cảnh liền nho nhã dạo hết vòng này đến vòng khác, thi thoảng hứng thú liếc đôi mắt qua khuôn

mặt nhỏ xinh lười nhác mà tùy tiện nhưng cũng lộ ra đôi chút nghiêm túc kia. Ngài thực sự đoán không nổi nàng đang nghĩ những gì. Mộ Dung Cảnh lựa chọn bắt đầu cuộc cá cược vào giờ hợi, việc này ngài đã suy nghĩ rất kỹ. Bởi chỉ cần qua giờ hợi là ngài có thể nắm chắc thắng lợi trong tay.

Thẩm Tố Nhi ra hiệu để mọi người ra ngoài, sau đó khóa cửa tấm thất lại, cấm bất cứ ai lại gần trong phạm vi mười trượng. Thấy tất cả mọi việc đều đã được bố trí đâu vào đấy, Thẩm Tố Nhi ngược mắt nhìn lên, trên đôi môi xinh đẹp cuối cùng cũng lộ nụ cười hớn hở “Bắt đầu được chưa hoàng thượng? Nếu như bắt đầu, thần thiếp sẽ đến điểm hương.” Nàng đưa tay vờ lấy một cây hương. Sau khi nhận được sự đồng ý của Mộ Dung Cảnh, liền đặt cây hương lên ngọn nến, điểm hương rồi cắm vào bát hương.

“Hoàng thượng, hương đã điểm, một canh giờ cá cược cũng bắt đầu rồi.”

“Hoàng hậu, có gì muốn dặn dò?”

Nghe vậy, Thẩm Tố Nhi nhẹ mím cười, nhìn Mộ Dung Cảnh đầy ám muội “Chúng ta lên giường rồi nói tiếp...” Nói được nửa câu, nàng đã khiến người khác mê say, đắm đuối.

Mộ Dung Cảnh nheo mắt nhìn nàng, mãi lúc sau, khẽ mím cười, nhanh chóng thu lại vẻ oai nghiêm để vương vấn có, cởi áo bào, nhẹ lia tay, số y phục này tức thì mắc đúng trên giá treo đồ. Mộ Dung Cảnh đưa tay vươn vai ưỡn ngực, ngáp một cái, hứng thú ngồi xuống phượng sàng, nhắc tay lên vẫy vẫy, ra hiệu Thẩm Tố Nhi lại gần, bày ra dáng vẻ có phần vô lại “Sao nàng không thổ lộ đôi chút?”

Thẩm Tố Nhi nhìn ngài ngây lạng cả người, xem ra đã bị ngài làm cho bất ngờ. Tại sao cảm giác lại quái lạ như vậy chứ, nàng chẳng thể thích ứng với sự thay đổi chóng mặt của ngài lúc này. Nàng điều chỉnh tâm thái, bình tĩnh đi lại gần bàn trà, rót một ly cho mình rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

Uống trà buổi tối, khó ngủ ngon giấc, điều này nàng biết rõ hơn ai hết.

Có điều tối nay... nàng không có ý định ngủ.

“Hoàng thượng, cởi giày ra trước đi đã.”

“Hả?” Mộ Dung Cảnh nghĩ một hồi rồi làm theo.

“Trung y nữa.” Áo bào bên ngoài cởi rồi, vẫn còn trung y.

Mộ Dung Cảnh cũng ngoan ngoãn làm theo.

Nàng liếc mắt nhìn qua, xem có vẻ khá hài lòng, lại hăng giọng nói tiếp: “Cởi thêm đi.”

Ngài thoáng khựng lại, đưa mắt nhìn nàng đầy kì quái. Sau một hồi do dự, sau cùng ngài vẫn nho nhã cởi y phục tiếp, lúc này trên người chỉ còn lại phần y phục màu trắng mặc lót bên trong, ngài mỉm cười đầy tà niệm hỏi “Có muốn trẫm cởi tiếp không?” Không khí lạnh lẽo len vào trong giường, có điều đối với Mộ Dung Cảnh đã luyện tập võ công nhiều năm, chẳng phải vấn đề to tát.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười, chớp mắt đầy giáo hoạt: “Ngài rất thích cởi đồ sao? Nếu như ngài muốn, thần thiếp không hề để tâm.”

“Vậy xin nhờ bàn tay ngọc của nàng làm cho, được không?” Mộ Dung Cảnh nhếch mép nở nụ cười chọc ghẹo, ung dung nằm xuống phượng sàng, bất kham chẳng khác nào một con ngựa thoát cương, dù đã thu lại oai phong của một bậc đế vương nhưng cả người vẫn toát lên sự nguy hiểm đáng sợ. Ngài lúc này chẳng khác nào một người thợ săn, đang tự tin nhìn vào mồi săn của mình.

Thẩm Tố Nhi đương nhiên phớt lờ tâm ý chọc ghẹo của ngài, cố gắng gạt bỏ áp lực nặng nề toát ra từ thân người ngài, nỗ lực khiến cho bản thân

thật bình tĩnh, duy trì tỉnh táo. Nàng mỉm cười dịu dàng, tay bê ly trà ấm, từ từ đưa tới bên giường: “Hoàng thượng, xin hãy uống một ly trà để giữ ấm. Nếu không, chút nữa cười đến khô miệng, ngài lại trách thần thiếp không biết cách hầu hạ...” Cuối cùng nàng đã hiểu thế nào là nụ cười giả tạo và khẩu phật tâm xà, bởi vì nàng đang cố gắng thể hiện vai diễn này cho đạt.

Mộ Dung Cảnh nhìn khuôn mặt bé xinh bằng ánh mắt ngạo mạn, đưa lời trêu chọc “Dùng chiếc miệng xinh xắn của nàng mà bón cho trẫm.”

“Ngồi dậy.” Thẩm Tố Nhi cố tình kéo dài giọng, đưa mắt liếc nhìn bát hương trên bàn, nói “Hoàng thượng, hương vẫn còn đang cháy đó...” Đây là lời nhắc nhở, trong một canh giờ này, nàng mới là người làm chủ.

Mộ Dung Cảnh tức thì ngồi thẳng người dậy, nhận lấy ly trà trong tay nàng, chẳng suy nghĩ nhiều, một hơi cạn sạch, “Hài lòng chưa?”

“Cũng tạm được.” Thẩm Tố Nhi đón lấy ly trà, tiện tay đặt lên bàn, mỉm cười đáp “Hoàng thượng, chúng ta bắt đầu thôi.”

“Trước giờ trẫm chưa từng hầu hạ phụ nữ qua đêm.” Mộ Dung Cảnh vô duyên vô cố thốt ra một câu, khiến Thẩm Tố Nhi khó lòng giữ được phong độ này giờ. Nàng tự cảnh cáo bản thân, đêm nay ở đây không phải vì muốn đấu khẩu cùng ngài, nghĩ vậy nàng từ từ lấy miếng gấm đỏ, nũng nịu nói “Hoàng thượng, không cần phải vội, đêm... ha ha, vẫn còn dài lắm...”

Mộ Dung Cảnh đưa mắt bình thản liếc qua. Khi nhìn rõ thứ được đặt trong khay bạc trên bàn, nhếch miệng mỉm cười, dường như đã giải trừ được mối nghi ngờ này giờ, đồng thời cảm thấy dễ chịu hơn. Ánh mắt ngài càng lúc càng tỏ ra hứng thú, hân hoan...

Trong chiếc khay bạc đựng toàn những đồ vật được Lưu tổng quản cất giữ cẩn thận bấy lâu: một sợi dây thừng mềm mại mà dai chắc, một chiếc roi da, một sợi lông trắng, ngoài ra còn có thêm một bình sứ nhỏ và một thứ

đồ không biết tên, đồ lớn đồ bé đặt đầy trước mắt. Hơn nữa, trong đó còn có cả sách tình bị cấm và một quyển sách nhỏ hơn.

Thẩm Tố Nhi đưa tay lật quyển sách nhỏ, trong đó miêu tả tác dụng và cách dùng của những món đồ bày trong khay bạc, đọc xong mà nàng thực muốn ngất tại chỗ. Vốn dĩ chỉ muốn mượn Lưu tổng quản một sợi dây thừng, lại đưa thêm đôi mắt đầy ám muội ra hiệu, không ngờ ông ấy lại hiểu chuyện như vậy, đã chuẩn bị đầy đủ tất cả dụng cụ. Xem ra ông ta còn muốn dâng lên tất cả những đồ quý giá cất giấu bấy lâu? Ha ha, thái giám cũng không quá cô đơn đâu.

Lúc nàng quay mặt sang, bất ngờ gặp đúng đôi mắt của Mộ Dung Cảnh đang nhìn mình, nàng biết trong đầu ngài đang nghĩ ngợi lung tung, nhưng không định đưa lời giải thích, chỉ vui vẻ hỏi “Hoàng thượng, ngài đã bao giờ chơi SMCùng với phụ nữ chưa?” Hoặc giả ngài đã dùng qua tất cả những dụng cụ này chưa?

Trong tiếng Nhật là từ sadomasochism, mang nghĩa là ngược luyến, được viết tắt là SM.

“S...M là cái gì?” Trong mắt ngập tràn ý nghi hoặc, ngài hỏi lại.

“Ồ, chính là cái đó... ha ha! Là trò chơi... ngược đãi trên giường đó? Ngài hiểu chưa?” Nàng mỉm cười đắm say, cầm sợi dây thừng lên, ra sức giăng kéo, cảm giác rất là chắc chắn.

Mộ Dung Cảnh vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, nhanh chóng hiểu ra ý đồ của Thẩm Tố Nhi “Nàng định chơi trò này cùng trẫm?”

“Ngài nghĩ sao?” Nàng tặng Mộ Dung Cảnh một ánh mắt ám muội, khiến Mộ Dung Cảnh nhất thời ngây lạng cả người, sau đó nhìn nàng mỉm cười nhã nhặn cầm sợi dây thừng, từ từ bước lên giường, dáng vẻ cực kỳ mê hoặc. Chẳng buồn cởi giày, nàng nhẹ nhàng trói bàn tay phải của ngài

lại. Do khoảng cách quá gần, mùi hương dịu nhẹ trên người nàng thoang thoảng đưa lại cánh mũi, sức hấp dẫn chí mạng đối với đàn ông...

Mộ Dung Cảnh nheo mắt đầy thú vị, bất ngờ thuận thế đưa miệng đến bên tai nàng, thổi hơi rồi nói khích “Hoàng hậu, đừng quá vội thế chứ... ít nhiều gì cũng nên cởi giày ra đã.”

Thẩm Tố Nhi tức thì ớn lạnh toàn thân, đang định di chuyển sang bên trái, ai ngờ Mộ Dung Cảnh không phải là đối tượng chịu ngược đãi đủ tư cách, liền mạnh mẽ ghì nàng xuống, khiến cả người nàng dán sát lên lồng ngực cứng như đá của ngài, sau đó Mộ Dung Cảnh nhanh chóng lật người, đè nàng xuống dưới thân người mình một cách hoàn mỹ. Khi gò má áp vào phần ngực của nàng, hơi thở ấm áp của ngài lập tức kích thích mỗi tế bào trên cơ thể Thẩm Tố Nhi.

Cảm giác ấm áp truyền tới...

Mẹ ơi! Yêu nghiệt, ngài tuổi cấu sao? Không ngờ còn đưa lưỡi liếm cổ nàng nữa.

Hai gò má nàng cũng khó tránh được kiếp nạn.

“Dừng lại.” Nàng vội thét, “Ngài muốn phạm quy... hả?...” Mộ Dung Cảnh khựng lại, nhưng đôi môi vẫn cứ áp sát bờ môi nàng, mãi không chịu rời đi. Tiếp xúc thân mật như vậy tức thì nảy sinh một cảm giác kì diệu đồng thời truyền đi khắp cơ thể, khiến nàng có chút thất thần. Đang định đưa lời mắng nhiếc, môi vừa mấp máy, chiếc lưỡi của ngài đã dũng mãnh tiến tới, chặn nàng thành công. Thì ra khi này ngài bất động hoàn toàn không phải là nghe lời... mà là đang chờ thời cơ.

Thẩm Tố Nhi vội vã đẩy thân người của ngài ra, nhưng lại phát hiện ra ngài quá nặng. Đôi môi đang bị chặn kín, chỉ cần nàng mở miệng, ngài sẽ tiếp tục dùng lưỡi tấn công khiến nàng chẳng thể nào thốt ra một từ. Chiếc

hôn của ngài đắm say mà cuồng nhiệt, bá đạo mà mạnh mẽ, hoàn toàn không cho nàng cơ hội hít thở...

Ngài hôn quá say đắm, hôn đến thất thần, khoảnh khắc đó khiến nàng có cơ hội quay mặt tránh đi. Lúc định hôn thêm lần nữa, liền bị bàn tay trắng nõn ngọc ngà ngăn lại. Nàng trợn mắt nhìn ngài, đưa lời cảnh cáo: “Ngài cứ thử hôn ta một lần nữa xem, coi như ngài đã phạm quy.” Lúc này còn chưa kịp nói hết lời đã bị chặn miệng, nàng quyết không thể thua thiệt thêm lần nữa.

Mộ Dung Cảnh chẳng mấy cam nguyện buông Thẩm Tố Nhi ra. Ánh mắt tràn đầy tà khí nhìn chăm chăm vào chiếc cổ của nàng.

Quý hút máu?

Trong đầu Thẩm Tố Nhi đột ngột hiện lên ba từ, bất giác khiến nàng ớn lạnh toàn thân, theo bản năng nàng đưa mắt nhìn vào hàm răng của Mộ Dung Cảnh... không biết liệu có biến thành răng sói?

Thấy Mộ Dung Cảnh đã chịu yên phận, nàng vội bỏ dậy, lập lại quy tắc thêm lần nữa “Hoàng thượng, trong vòng một canh giờ, ngài phải hoàn toàn phục tùng theo sự sắp xếp của ta. Ta bảo ngài nói chuyện thì nói chuyện, bảo ngài ngồi thì ngài phải ngồi, bảo ngài nằm thì ngài không được đứng. Tóm lại không được làm bất cứ chuyện dư thừa nào. Bây giờ, ngài hãy dịch người vào một chút, nằm sát mép giường đi.” Nàng tiện miệng thốt ra một số yêu cầu khác.

“Là chuyện hợp lí trong hậu cung...”

Bỗng Thẩm Tố Nhi mỉm cười, vạch rõ mọi chân tướng “Ngài hãy nhìn kĩ xem chúng ta đang ở đâu? Trên giường, một hoàng đế cùng một hoàng hậu, cho dù có làm bất cứ chuyện gì, cũng đều coi là phu thê đang ân ái mặn nồng... hoàn toàn phù hợp với yêu cầu trong phạm vi hợp lí của hậu cung.”

“...”

Mộ Dung Cảnh mỉm cười tà ác, cũng không tranh luận thêm, bất ngờ tỏ ra cực kỳ nghe lời, nắm sát vào mép giường bên trong, Thẩm Tố Nhi cũng không lãng phí thêm thời gian, trói hai cổ tay trắng ngần của ngài vào khung giường chắc chắn, sau đó đưa lời nhắc nhở: “Hoàng thượng, trong một canh giờ giao hẹn, ngài không được tự giải thoát khỏi dây thừng này, nếu vi phạm, coi như ngài thua đấy.” Nàng vốn định xuống giường, nhưng để ý thấy ngài đang ăn mặc phong phanh, đột nhiên lương tâm cắn rứt liền vợ lấy chiếc chăn bông gần đó đắp lên cho ngài.

“Bàn tay nhỏ xinh của nàng ấm áp hơn chiếc chăn này nhiều...”

Thẩm Tố Nhi nhìn vào đôi mắt lãnh đạm như gió đông kia, hoàn toàn không cảm thấy chút ấm áp. Nàng thực muốn cho ngài nếm mùi đau khổ, nghĩ vậy nàng liền đáp ứng ước nguyện của ngài, kéo chiếc chăn bông ra, đưa bàn tay với mục đích không thuần khiết, cố tình lướt nhẹ qua lồng ngực của ngài, khẽ nhấn theo nhịp điệu.

Thân người Mộ Dung Cảnh bỗng nhiên nóng rực, ánh mắt tỏ ra tột cùng kinh ngạc.

“Ồ... hoàng hậu, lại đây, lại đây nào, chỉ nghĩ thôi đã thấy đắm say rồi...” Ngài xem ra đang đặc biệt hứng thú, chìm đắm trong cảm giác say mê. Có điều nhìn vào ánh mắt lãnh đạm, nàng biết ngài đang đùa cợt nàng.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười quái dị, thời cơ chín muồi, nàng chuyển sang cách khác, dùng hai ngón tay捏 một ít thịt... sau đó dứt khoát xoáy sang một bên, khiến Mộ Dung Cảnh đau đến há miệng, có điều ngài chẳng hề kêu lên tiếng nào.

“Nàng đã từng nói sẽ không động đến một sợi tóc của trẫm.”

“Thần thiếp không hề động đến tóc của ngài.”

“Nàng định giờ trò sao?”

“Giờ trò? Sẽ không động đến một sợi tóc của ngài. Hoàng thượng, ngài đọc thêm mấy lần nữa đi.” Nàng lấy hết dũng khí, cầm một lọn tóc của ngài lên, khiến ngài cau chặt đôi mày. Thâm Tố Nhi cảm thấy vô cùng sáng khoái, nhớ lại lúc trước, ngài hay chọc ghẹo mình, giờ cảm giác đã dễ chịu hơn nhiều. Cho dù trong lòng không ngừng tự trách bản thân bỉ ổi vô sỉ, thế nhưng nàng phải giấu cảm xúc bản thân để đạt được mục đích.

“...”

Ánh mắt của Mộ Dung Cảnh càng lúc càng thâm trầm, nét mặt cũng càng lúc càng thêm kì lạ.

Nàng dám chơi chữ với ngài? Toàn thiên hạ này, chắc chỉ có mình nàng dám phạm thượng như vậy, lại còn gài bẫy ngài. Câu nói “Không động đến một sợi tóc của ngài”, cũng có thể hiểu theo nghĩa đen vốn có “Không động một sợi, còn những nơi khác hoàn toàn có thể tổn thương.”

Lúc này, nàng ngồi xuống bên cạnh ngài âm thầm suy tư, sau đó mỉm cười đưa lời dò thám “Thân thể của ngài có sợ buồn hay không?”

Mộ Dung Cảnh căng mắt nhìn nàng, đôi môi mím chặt, im lặng không nói, đoán chắc là đang tức giận vì bị nàng gài bẫy.

Nàng lại đưa lời hỏi, nhưng ngài vẫn chìm trong im lặng.

“Nói mau, đây là mệnh lệnh.”

“Thế nào được gọi là có buồn hay không?” Ngài tùy tiện hỏi lại một câu.

Nàng đưa một ngón tay khẽ nhấn lên ngực ngài, nhấn nài giải thích “Chính là có ai đó chạm nhẹ vào người sẽ cảm thấy ngứa ngứa, buồn

buồn... rất miễn cảm, rất buồn cười đó.” Khi nói nàng có phần căng thẳng, bởi nàng biết có nhiều người trời sinh đã không sợ bị cù. Nếu ngài không sợ, vậy thì nàng có thể chuyển qua bước thứ hai.

Mộ Dung Cảnh vừa nghe, sắc mặt kì quái, có điều nhanh chóng phục hồi. Ngài hắng giọng đáp “Trẫm... không sợ.”

Thẩm Tố Nhi cau chặt đôi mày, nhìn gương mặt tuấn tú, âm thầm đo lường tính xác thực, theo lí mà nói, ngài nên nói là sợ, bởi vì nàng đã thử trên người Sơ Tuyết, vấn đề gen... chắc là không sai? “Thực sự không sợ sao? Để ta thử một cái xem?” Đôi tay bé nhỏ nhanh chóng len vào nách ngài.

Nàng còn chưa kịp động vào, Mộ Dung Cảnh đã thu người lại theo bản năng.

“Ha ha! Thì ra hoàng thượng cũng biết nói dối.” Thẩm Tố Nhi lại nói “Bây giờ ngài tự đầu hàng trước hay là thà chết chịu trận đến cùng?” Đôi mắt dịu dàng long lanh biết cười nhìn chăm chăm vào phần nách ngài. Do hai tay Mộ Dung Cảnh bị trói, nên phần nách lộ cả ra.

“Nàng đừng phí công sức nữa...” Bỗng Mộ Dung Cảnh khựng lại, khớp miệng khê co giật, khớp mắt co giật, cổ họng cũng khê giật theo, phải nói là toàn bộ cơ thể đang run lên... kèm theo nét mặt rất kì quái.

Bởi vì lúc này hai bàn tay nhỏ xinh đang không ngừng “khuấy” loạn xạ ở hai ổ nách của ngài.

Thế nhưng cho dù nhìn đến mức khuôn mặt đỏ bừng, Mộ Dung Cảnh cũng quyết không chịu cười thành tiếng.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười giảo hoạt nói “Ngài đừng cố nhịn nữa, nhịn nhiều không khéo hỏng cả người đấy. Ngoan nào, cười đi.” Ngài rõ ràng có phản ứng, vậy mà thà chết không chịu cười. Nàng phải xem xem ngài có

thể nhìn đến bao giờ. Thấm Tố Nhi vừa tức giận nhưng cũng vừa khâm phục ngài. Khuôn mặt đỏ bừng bừng, Mộ Dung Cảnh nghiêng răng nói “Coi như nàng có bản lĩnh.” Đôi mắt xinh xắn liếc xuống hai bàn chân trắng trẻo của ngài, mỉm cười đầy tà ý “Hoàng thượng... lòng bàn chân của ngài trắng quá.”

Mộ Dung Cảnh tà niệm mỉm cười, đáp lại “Tối nay, chỉ cần nàng thích, đừng nói là lòng bàn chân, cả tấm thân này đều là của nàng...” Đôi mắt Mộ Dung Cảnh lúc này tỏa ra thứ tình cảm còn ấm áp hơn cả lư hương trên bàn.

Thấm Tố Nhi khẽ nhướn mày, thật không ngờ ngay cả khi mở miệng tán gái, ở ngài cũng tỏa ra phong phạm của một bậc đế vương. “Dáng vẻ ngài chịu ngược đãi, trông... quyến... rũ... chết... đi... được! May mà bản tiểu thư chỉ có hứng thú với hàng mới, những loại hàng dùng qua một lần, hai lần, hoặc n lần đều không có hứng thú. Ha ha, trông ngài phong độ người người, chắc không thể ít hơn n lần được nhỉ.”

“N có nghĩa là gì hả?” Ngài nghi hoặc cất tiếng hỏi.

“Rất nhiều.” Thấm Tố Nhi trầm nghĩ, thi thoảng đưa lời giải thích cũng là điều nên làm.

Mộ Dung Cảnh nhướn mắt “Nàng dám chê bai trẫm?”

“Ha ha, đừng bàn chuyện này nữa...” Thấm Tố Nhi quyết phớt lờ, đưa mắt nhìn khay bạc trên bàn, bật cười, sau đó dịu dàng nói “Ta nhớ trên bàn còn có đặt một chiếc lông vũ mềm mại, nhìn rất đẹp mắt.” Nói xong, nàng liền nhảy xuống giường nhanh chóng cầm chiếc lông vũ tới trước mặt Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh nghiêng răng. Ngài giờ đã hiểu ra mọi chuyện.

Quả nhiên...

Nàng cầm chiếc lông vũ đó khẽ lướt qua lòng bàn chân ngài.

Cảm giác buồn buồn, ngứa ngứa cứ truyền lên hết đợt này đến đợt khác, Mộ Dung Cảnh với làn da mẫn cảm cũng theo phản xạ tự nhiên co chân lại, né tránh. Ngài chống bàn chân xuống giường, cọ cọ vài lần để xoa đi cảm giác buồn ngứa. Ngài không sợ máu chảy, không sợ đao đâm, thế nhưng chỉ có một thứ duy nhất... thực đúng là khắc tinh.

“Hoàng thượng, mời ngài đuổi thẳng chân ra.” Cả người nàng lúc này tỏa ra khí chất dịu dàng quái dị.

Mộ Dung Cảnh đưa mắt nhìn Thẩm Tố Nhi, dường như muốn nuốt trọn nàng vào bụng. Bởi ngài không phát ra bất cứ tín hiệu nguy hiểm nào, nên nàng quyết định phớt lờ hết biểu hiện trên khuôn mặt ngài lúc này.

“Đếm đến ba, hoàng thượng không làm theo, coi như tự nhận thua. Một... hai...” Thẩm Tố Nhi đếm bằng tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời mình, thế nhưng vẫn chẳng nhanh bằng Mộ Dung Cảnh.

Hành động đó khiến nàng không khỏi bật cười.

Nàng không để tốn thêm thời gian, dùng một tay nắm lấy cổ chân Mộ Dung Cảnh, tay còn lại cầm chiếc lông vũ bắt đầu “hành hình”. Ban đầu Mộ Dung Cảnh còn có thể chịu đựng, dần dần, mức độ rung động của thân người càng lúc càng lớn, co giật muốn vỡ ra. Còn Thẩm Tố Nhi thì nắm chuẩn thời cơ tiến hành tâm kế.

“Ha ha!... Đừng làm nữa... ha ha!” Tiếng cười rớt cuộc đã vang lên.

“Thế này đã được coi là bật cười thành tiếng, vui vẻ trong lòng chưa?” Nàng vội vã hỏi, nhưng chẳng nghe được câu trả lời hài lòng.

“Không tính! Ha ha... ha ha...” Ngài không chịu thừa nhận, cứ tiếp tục như vậy, nàng hỏi liên tục mười mấy lần, ngài vẫn một mực phủ nhận,

cho dù bật cười lớn tiếng, cho dù nước mắt trào mi, cũng quyết không chịu khuất phục.

Thẩm Tố Nhi nở nụ cười kì quái. Chỉ dùng mỗi chiêu thức cù thế này hoàn toàn không thể bắt ngài thừa nhận đã thua. Thế nhưng chiêu này vẫn còn một tuyệt chiêu biến tướng khác. Tuyệt chiêu khá đơn giản, chỉ cần lợi dụng nguyên lí phản xạ có điều kiện mà thôi.

Chỉ cần kéo dài thời gian, phản xạ có điều kiện sẽ được thành lập rồi ghi rõ trong đại não.

Và nàng không hề đoán sai, Mộ Dung Cảnh thực sự đã hất chân tránh né, khiến Thẩm Tố Nhi suýt chút nữa bị đá xuống giường, may mà nàng tránh kịp.

Ha ha! Nàng bật cười lớn tiếng, cuối cùng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, vớt chiếc lông vũ sang một bên, đưa lời hỏi: “Hoàng thượng, ngài phản kháng lại rồi?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì coi như ngài đã nhận thua.” Nụ cười thắng lợi nở rộ trên khuôn mặt.

“Không tính! Nàng nhìn cây hương phía sau mình đi.” Mộ Dung Cảnh mỉm cười, trong lòng không khỏi bội phục người phụ nữ ghê gớm, thông minh tuyệt đỉnh, tâm tư rất kín kẽ trước mặt. Quyền quyết định thắng thua vốn dĩ nằm trong tay ngài, thật không ngờ nàng lại dùng trí để mà xoay chuyển. Tối nay cho dù bị thua, ngài cũng tâm phục khẩu phục.

Chỉ có điều, núi cao còn có núi cao hơn, ngài sẽ không dễ dàng để nàng thắng.

Khi Thẩm Tố Nhi quay đầu lại, thấy cây hương đã tắt, nàng thực muốn đâm đầu vào tường. Hương tắt rồi, cũng kịp thời quá chứ? Theo lí mà nói, ba cây hương cháy hết, nàng mặt dày lên tiếng “Hoàng thượng, bây giờ không cần dùng hương nữa... chúng ta dầu sao vẫn chưa qua một canh giờ.”

“Nếu như trẫm nói giờ Hợi đã qua rồi thì sao?”

Nghe câu nói của Mộ Dung Cảnh, Thẩm Tố Nhi tức muốn chết, bật lực lên tiếng: “Này, lời nói khi này, ngài cứ coi như ta nói bừa đi, để ta điếu hương lại.” Nàng nhanh chóng thắp thêm một cây hương mới, cắm vào bát.

Nàng đứng đó, để mùi hương thoang thoảng truyền tới, khiến đầu óc tỉnh táo hơn nhiều. Nàng đưa mắt nhìn Mộ Dung Cảnh trên giường, nét mặt phức tạp khó đoán. Bất giác nàng đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn về Mộ Dung Cảnh, thân là đế vương, không ngờ vì một lời hứa, không ngại đặt tôn nghiêm sang một bên, chịu đựng một người phụ nữ làm bừa trên người mình. Thực sự không dễ chút nào.

Trước kia, có lẽ nàng đã quá coi thường ngài. Thẩm Tố Nhi từ từ bước tới bàn trà, rót cho mình một ly.

Khoảnh khắc, nàng do dự không biết nên làm thế nào cho phải.

Tối nay, nàng vẫn còn một tuyệt chiêu chưa tung ra, nhưng đó là hạ sách, chưa đến thời điếu thích hợp, nàng không thể dùng đến nó. Bởi một khi đã sử dụng, rất có thể sẽ để lại hậu họa cho bản thân, lại kéo thêm nhiều phiền phức lớn. Thế nhưng nếu để thua, đánh mất cả cuộc đời sau này thì nàng sẽ phải chết già trong thâm cung này mất.

Không khí trong tẩm thất có phần kì dị.

Nàng nhìn Mộ Dung Cảnh hai tay đã bị trói chặt, đang nhắm mắt dưỡng thần. Lẽ nào lúc này ngài đã cười quá mệt? Ban đầu thấy vậy nàng không mấy để tâm, sau cùng bỗng sinh nghi.

Khuôn mặt Mộ Dung Cảnh càng lúc càng bình tĩnh, giống như một người đang chìm sâu trong giấc ngủ vậy.

Nàng nghi ngờ tiến lại gần, đẩy nhẹ thân người ngài. Không động tĩnh? Chết rồi?

“Hoàng thượng?” Nàng thử gọi một câu. Không phản ứng? Nàng nhặt chiếc lông vũ dưới đất lên, khẽ lướt qua lòng bàn chân ngài. Thất kinh! Hoàn toàn không phản ứng? Nàng lay mạnh thân ngài gọi: “Tỉnh lại đi! Này, hoàng thượng, tỉnh lại đi... cháy rồi! Đừng ngủ nữa.” Thế nhưng, hoàn toàn không hề có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy ngài sẽ tỉnh lại.

“Có chuyện gì thế này? Hôn mê rồi sao... không thể nào, mình vẫn chưa ngược đãi ngài mà. Chuyện này... phải đi hỏi người khác? Thế nhưng hỏi ai? Hà...” Chỉ suy nghĩ thôi chứ nàng không dám hành động, những chuyện mất mặt thế này, chỉ nên giữ bí mật giữa hai người, không thể để kẻ thứ ba biết được. Nếu để người ngoài nhìn thấy cảnh này, để Mộ Dung Cảnh biết được... khả năng giết người diệt khẩu rất cao.

Đến lúc đó, nàng đừng mong có cơ hội sống tiếp.

Nửa tuần hương sắp trôi qua, nàng vô cùng lo lắng, gần như đã dùng đủ mọi biện pháp mà vẫn không khiến Mộ Dung Cảnh tỉnh lại. Thời gian trôi đi quá nửa, nàng nhìn Mộ Dung Cảnh đang ngủ ngon trên giường, trong lòng không ngừng hỏi tại sao lại như vậy? Có phải là... bỗng, nàng hiểu ra mọi chuyện, đây là cách né tránh ngược đãi của ngài.

Những nhân vật khó dây như ngài tuyệt đối không bao giờ ngoan ngoãn để nàng ngược đãi.

Nếu cứ để ngài nằm đó ngủ hết một canh giờ, vậy thì chẳng phải ngài sẽ thăng sao? Đáng ghét! Nàng càng nghĩ lại càng thấy chuyện này bất lợi cho bản thân. Thế nhưng... lẽ nào đây chính là chiêu thức nén khí ngồi thiền của những người biết võ công, chìm vào cảnh giới quên mình... Nàng cúi mặt, đầy nghi hoặc.

Có dùng hay không? Chiêu thức sau cùng...

Bàn tay bé nhỏ nắm chặt lấy chiếc lông vũ, không ngừng phe phẩy, đôi mắt dịu dàng bỗng trở nên bất lực, thì thầm đưa lời xin lỗi: “Hoàng thượng, đắc tội nhé, hi vọng chuyện hôm nay, ngài đừng để bụng.” Chiếc lông vũ xinh đẹp khẽ lướt qua khuôn mặt tuấn tú, từ đôi mắt tuyệt đẹp, chiếc mũi cao thẳng, gò má hoàn mỹ cho đến đôi môi đỏ thắm, từ từ tiến xuống cổ.

Nàng thận trọng từng chi tiết, nhẹ nhàng mà mềm mại.

Nàng rất dịu dàng mà nghiêm túc. Bàn tay mềm mại đưa vào bên trong y phục của ngài không ngừng lướt qua lồng ngực, vẽ từng vòng quanh hai núm tròn trên ngực, từ từ thăm thú hết nửa trên săn chắc của ngài.

Đôi mắt đan phụng tuyệt đẹp sáng bừng hứng khởi.

Nàng trợn mắt nhìn lồng ngực hoàn mỹ, lăm lăm “Không ngờ lại chất như vậy...”

Dần dần, Thẩm Tố Nhi nhìn thấy đôi bờ mi của Mộ Dung Cảnh khẽ lay động, dù chỉ là phản ứng rất nhẹ, rất khẽ. Khóe miệng xinh đẹp của nàng cong lên, đột nhiên ghé sát lại, đặt miệng bên tai Mộ Dung Cảnh phù phù thổi khí nóng: “Bảo bối, đến giờ thức dậy rồi.” Giọng nói mê hoặc, câu dẫn. Thẩm Tố Nhi vừa buồn cười vừa bực bội, nàng cảm thấy bản thân lúc này chẳng khác nào phường vô lại.

Không động tĩnh. Xem ra ngài quyết không chịu khuất phục.

“Hoàng thượng, ngài xứng đáng nhận giải ảnh đế Oscar đấy.” Vẫn còn giả vờ? Đôi mắt Thẩm Tố Nhi chìm trong tuyệt vọng, thực muốn néo mạnh vài cái lên khuôn mặt tuần tú. Lúc này nàng rõ ràng nhìn thấy khoe miệng Mộ Dung Cảnh nhếch lên, dù rằng cái nhếch miệng đó nhẹ như chuồn chuồn đập nước, thế nhưng nàng đoán chắc mình không hề hoa mắt. Nàng không ngờ, ngài lại khó chơi như vậy.

Nàng quay đầu nhìn lại, cây hương thứ hai đã cháy hết.

Cứ tiếp tục kéo dài thế này không phải là cách, bỗng nàng vút chiếc lông vũ trong tay sang một bên, dường như đã hạ quyết tâm: “Hoàng thượng, thần thiếp đếm đến ba, ngài vẫn không chịu thức dậy thì đừng có trách thần thiếp ác...” Hình như có chuyện gì đó vô cùng xấu sắp xảy ra.

“Một.” Nàng bắt đầu đếm.

“...” Ngài phớt lờ?

“Hai.” Nàng ngừng lại, sau đó kéo dài đếm tiếng thứ hai.

Thế nhưng, nàng mãi không đếm tiếng thứ ba, chỉ than một tiếng “Thần thiếp đi điếm hương trước đã.”

Nàng châm cây hương sau cùng, rồi nhẹ cắm vào bát hương.

Ba cây hương cháy hết là kết thúc một canh giờ giao ước, tính theo thời hiện đại thì một cây hương tương đương với bốn mươi phút. Nàng ngược lại cảm thấy thời gian quá ngắn, thậm chí còn không đủ. Lúc Thẩm Tố Nhi quay lại phượng sàng, bỗng cảm thấy người mình nóng lên, đặc biệt là phần bụng, giống như có một ngọn lửa thiêu đốt bên trong, có gì đó không ổn?

“Đắc tội nhé, hoàng thượng...”

Thêm nửa tuần hương nữa trôi qua.

Khuôn mặt tuấn lãng của Mộ Dung Cảnh bỗng đỏ bừng lên, càng thêm tuyệt đẹp, càng thêm sáng chói, hơi thở của ngài dần trở nên gấp gáp, không còn đều đặn như trước. Hai tay đang bị trói lên thành giường, từ màu trắng chuyển sang màu đỏ máu.

Không ai biết được, lúc này ngài đang bị dày vò đến độ nào...

Đôi môi ngài truyền lại cảm giác ấm áp, mềm mại, hương thơm mê hồn dịu nhẹ của nàng tràn ngập trong cánh mũi, rất gần, rất gần... Chiếc hôn của nàng nhẹ nhàng, mềm mại mang theo tiết tấu tuyệt diệu mà không che giấu được những đắm say lòng người. Thấm Tố Nhi liên tục nghịch ngợm đôi môi ngài, cắn yêu rồi lại hôn nhẹ, chiếc lưỡi bé xinh thi thoảng nhả míc trên bờ môi. Chốc chốc lại chọc ghẹo, nhấn lưỡi lên đôi môi đó. Thế nhưng đúng vào lúc Mộ Dung Cảnh đắm chìm trong mê say, hứng khởi thì nàng lại rời sang, để ngài khó chịu. Mộ Dung Cảnh âm thầm kêu khổ, trong lòng trào dâng cảm giác mong chờ và cả niềm hứng khởi khó lòng áp chế nổi.

Mộ Dung Cảnh không thể chết dưới chiếc hôn của nàng...

Thân thể ngài càng lúc càng khác thường, cảm giác đó trào dâng liên hồi.

Không đủ! Thứ nàng cho mãi vẫn không thể đủ được.

Chỉ là, ngài không thể thua... chỉ cần còn chút lí trí sau cùng, ngài quyết không thể thua được. Đó là niềm kiêu hãnh, ngài không dễ dàng từ bỏ. Cho dù người đó là nàng... thế nhưng... nếu người đó là nàng...

Đúng như kì vọng, hai bàn tay mềm mại đã dịu dàng lướt nhẹ trên người ngài, từ từ chuyển lên trên, bất cứ nơi nào đôi tay đó lướt qua đều như bị châm lửa, nóng rực khó cưỡng...

Chiếc hôn của nàng càng lúc càng sâu, chiếc lưỡi đùa nghịch trên môi, thậm chí còn định tách hai cánh môi đó ra...

“Hoàng thượng... mở miệng... nào...” Lời nói dịu dàng, vô cùng quyến rũ, đặc biệt là thân người bé nhỏ, dẻo như không xương ở phía trên thân thể cường tráng của ngài, hương thơm dịu nhẹ như hoa làn trần ngập cả khuôn mặt. Ngài theo bản năng muốn phối hợp với nàng.

Khốn khổ! Còn khốn khổ hơn cả lúc này.

Trong lòng ngài âm thầm nhẫn nhịn. Lần đầu tiên ngài muốn khóc mà không có nước mắt.

Muốn cắn nàng một cái, thế nhưng lại không muốn để nàng đắc thắng dễ dàng.

Mục đích của Thẩm Tố Nhi lúc này chính là bắt ngài phải tỉnh lại. Nếu ngài cứ tỉnh lặng, phải chăng nàng sẽ làm như vậy mãi? Mộ Dung Cảnh thầm than, hành động của nàng khiến ngài vừa yêu vừa hận, nàng thậm chí còn sử dụng cả những thứ cấm kị, vô sỉ mà hạ lưu. Thế nhưng trong lòng ngài không thể không thừa nhận, những chiêu này có tác dụng nhất, đồng thời khiến cho ngài khó lòng nhẫn nhịn.

Bởi vì ngay bản thân ngài cũng không hề nhớ tới nhược điểm này của bản thân...

Trước những hành động thân mật cùng chiếc hôn say đắm của nàng, thân thể ngài có những thay đổi lạ thường.

Sau một hồi thưởng thức đôi môi ngài, người phụ nữ xấu xa này lại chuyển sang những nơi khác, thi thoảng cắn vành tai, ngậm mãi không chịu nhả, chiếc lưỡi tà ác không ngừng vẽ vòng tròn trên đó... Mộ Dung Cảnh ban đầu còn giữ được mấy phần lí trí, dần dần, niềm khoái cảm kì lạ khiến thân thể ngài phản ứng dữ dội.

Hết trận này đến trận khác, hết đợt này đến đợt khác.

Khiến người ta luyến lưu, say đắm... cho dù chết trong giây phút này cũng cam.

“Ừm... hoàng thượng... ta muốn có ngài...” Hơi thở đến từ thiên đường, khiến cả người ngài bay bổng lên chín tầng mây. Chiếc hôn của Thẩm Tố Nhi dần chuyển xuống cổ, xương quai xanh, lồng ngực, sau đó là hai núm nhô lên ở lồng ngực Mộ Dung Cảnh. Động tác đều đặn nhịp nhàng, vừa hay khơi dậy dục vọng nguyên thủy nhất trong ngài...

Mộ Dung Cảnh cảm nhận rất rõ ngọn lửa trong cơ thể mình đã bị nàng châm lên. Ngọn lửa không ngừng lan rộng, càng ngày càng rực rỡ, Mộ Dung Cảnh bắt đầu cảm thấy nơi nào đó dần dần nhói đau. Đúng lúc này, bàn tay bé nhỏ tà ác của nàng di lên khuôn bụng rắn chắc của ngài, khẽ sờ, dừng lại, sau đó len vào trong quần, không hề ngừng lại...

Đột nhiên, Mộ Dung Cảnh trợn trừng đôi mắt.

Đôi mắt ngài lúc này đỏ quạu vì dục vọng bị khơi dậy mãnh liệt, ngài nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang nằm trên cơ thể mình.

Nàng rõ ràng vẫn mặc y phục đầy đủ, tại sao lại giống như một yêu tinh quyến rũ thế chứ? Khuôn mặt tuyệt mỹ ửng hồng nở nụ cười tà ác, khiến ngài thực muốn nuốt trôi nàng vào bụng để trừng phạt nàng một cách đích đáng...

Thẩm Tố Nhi tinh quái nhìn ngài, tuy rằng đã thôi không hôn nữa, thế nhưng đôi bàn tay mềm mại vẫn không ngừng hoạt động... nàng đang nắm được nhược điểm chí mạng nhất của ngài.

Từng trận khoái cảm liên tiếp ập tới khiến chút lí trí sau cùng của ngài tan biến. Rốt cuộc, ngài không nhẫn nhịn được, khẽ rên thành tiếng...

“Bảo bối, ngài cảm thấy vui không? Nói rằng đã bật cười thành tiếng, vui vẻ trong lòng đi, ta sẽ cho ngài thứ ngài muốn...” Nàng đột nhiên hôn lên cổ ngài, rồi cắn nhẹ một cái.

“Ừm...” Cảm giác sung sướng truyền đi khắp cơ thể, vào thời khắc quan trọng, đúng vào lúc ngài tưởng đã lên được thiên đường, chẳng thể che giấu được vui sướng trong lòng... Thẩm Tố Nhi đột nhiên ngừng động tác kia lại.

“Nàng dám dừng lại trảm giết chết nàng.” Đôi mắt của ngài tuôn trào dục vọng đáng sợ, mê li mà khát khao, dùng chút lí trí sau cùng, ngài liếc mắt nhìn qua bát hương bên cạnh... Ngài không muốn để nàng đạt được mục đích, lại cần phải giải quyết nàng gấp.

“Ừm... ngài nở lòng xuống tay?” Cảm giác đắm say, động hồn khó miêu tả bằng từ ngữ.

Thẩm Tố Nhi như con rắn trên thân người ngài, bàn tay lại tiếp tục ‘gây tội ác’.

“Hoàng thượng, mau nói... mau nói mình đã bật cười thành tiếng, vui vẻ trong lòng... đi...” Vào những lúc quan trọng thế này, nàng vẫn còn cố ý thoát ra một tiếng rên mê hoặc, giống như thứ thuốc kích thích mạnh, khiến toàn thân Mộ Dung Cảnh muốn nổ tung.

Nàng ban phát cho ngài chút khoái cảm, rồi cảm giác khoái cảm tấn công mãnh liệt vào phần ngực của Mộ Dung Cảnh, khiến ngài chẳng thể

nào chống đỡ nổi.

“Chết tiệt... không được phép dừng lại...” Giọng nói mềm mại pha chút cầu cạnh.

“Được... ta sẽ không dừng lại, thế nhưng ngài chẳng ngoan gì cả...”

“Ngoan... ta đã... ừm... bật cười thành tiếng... ừm, vui vẻ trong lòng rồi...” Mộ Dung Cảnh bất giác lay động, cả người hứng khởi lạ thường, cầu cạnh Thẩm Tố Nhi ban phát cho mình thêm chút khoái cảm. Thân thể khát khao đến mức sắp nổ tung của ngài cần được cứu giúp...

“Nhận thua rồi sao? Hoàng thượng?” Vào những lúc thế này, nàng vẫn nhớ đến việc phải xác nhận mọi chuyện.

“Ta... đã nhận... nhận thua rồi... mau cho ta.” Hận! Ngài chỉ hận không thể cắn chết tiểu ác ma này.

“Được, tuân mệnh. Ta đến đây.” Thẩm Tố Nhi nhếch miệng lộ ra nụ cười tà ác. Trên thực tế, trái tim nàng cũng đang chịu nỗi thống khổ tương tự, cảm giác nóng rực càng lúc càng mãnh liệt trong cơ thể là thứ gì chứ?

Chết rồi! Nàng gần như đã không thể kiềm chế được bản thân. Bàn tay mềm mại... đang gia tăng nhịp độ.

Mộ Dung Cảnh rên rỉ mạnh mẽ, tận hưởng mọi thứ, nhắm nghiền mắt lại, nét mặt tốt cùng sung sướng. Đột nhiên, nàng khẽ hắng một tiếng, thân người khom xuống, vài giây sau dần dần yên tĩnh.

Lúc này, Thẩm Tố Nhi chẳng khác nào hồn ma, chẳng nói lời nào nhảy nhanh xuống giường, trước khi Mộ Dung Cảnh kịp định hồn, nàng lẩn nhanh ra khỏi cửa. Lúc Mộ Dung Cảnh mở mắt ra liền thấy bóng nàng biến mất khỏi tầm mắt. Ngài nở nụ cười tà ác, bên trong còn ẩn chứa cả phần nộ và lãnh đạm đáng sợ.

Không cần thiết bị trói thêm nữa.

Ngài khẽ nắm chặt, ‘phụt’ một tiếng, thành giường gãy đôi, thoát khỏi trói buộc, Mộ Dung Cảnh vội vã mặc y phục, đi giày, nhất định phải tìm cho được tiểu yêu tinh kia, đừng mong ngài bỏ qua cho nàng. Rất nhanh thôi, rồi sẽ đến lượt ngài đích thân dày vò nàng. Nhất định phải bắt nàng lên tiếng xin tha, nhất định phải bắt nàng ngoan ngoãn nằm trong vòng tay ngài mới được.

Chỉ tiếc, khi Mộ Dung Cảnh bước ra khỏi tầm thất, đã không còn thấy bóng dáng nàng đâu nữa...

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cận Kề Chân Tướng Đầy Mơ Màng

Đêm càng lúc càng khuya.

Một vầng trăng sáng treo giữa trời đêm. Bầu trời đầy sao như những hàng trân châu, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Trong tấm cung của hoàng đế, có một hồ nước nóng tự nhiên tên Dao Trì Cư.

Sàn lát đá đen, vách tường ốp bạch ngọc, điêu khắc tinh xảo.

Dưới ánh nến, rèm lụa thướt tha, nhẹ bay theo gió, khói nước ngào ngạt tỏa khắp chốn, ngài đang bế một thân hình bé nhỏ, mềm mại. Đôi mày kiếm của Thẩm Tố Nhi khẽ cau, hai má ửng hồng, đôi mắt mê man liếc nhìn một lượt. Dưới ánh đèn mờ ảo, đôi môi hồng của nàng khẽ mấp máy không biết đang lẩm bẩm điều gì.

Ngài dịu dàng cất tiếng: “Thẩm Tố Nhi, cảm thấy nơi này thế nào?”

“Nơi này rất tốt, có người ở cùng thì lãng mạn, nhưng không người ở bên thì âm u đáng sợ lắm.”

“...”

Sơ Tuyết đành mặt, thì thầm lên tiếng: “Ta đang muốn hỏi hồ nước này thế nào? Không phải người vẫn muốn tìm một hồ nước sao?” Lúc này

khi ngài tình cờ bắt gặp nàng bên ngoài, nàng vội vã bảo ngài giúp tìm một hồ nước.

“Ừm, mau thả ta xuống đi.” Thẩm Tố Nhi đặt một bàn tay trên lồng ngực Sơ Tuyết, cố gắng tránh tiếp xúc quá gần với ngài. Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng bi phẫn, không ngừng mắng bản thân vô sỉ. Đối diện với một Sơ Tuyết thuần khiết, không ngờ nàng lại trào dâng tà niệm, tuy rằng trong lòng có một thứ cảm xúc dị thường hoành hành, thế nhưng lí trí nàng vẫn chưa mất hết, cứ tiếp tục thế này thì khó nói...

Sơ Tuyết nhẹ nhàng đặt nàng xuống. Thẩm Tố Nhi đứng không vững, bị mất trọng tâm, ngồi phệt xuống bậc thang bên hồ nước.

Sơ Tuyết vô cùng kinh ngạc, định tiến lại gần, nhưng lại bị nàng đẩy sang một bên, nét mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Đột nhiên, Sơ Tuyết cũng hoang mang không dám tiến lại gần, ánh mắt tràn đầy thương xót.

“Ta muốn ngâm người trong này... ngài hãy quay mặt lại, ta cời y phục ra không có gì đáng xem hết.” Nàng chỉ để tâm làm cách nào đè nén tà niệm trong lòng xuống, đâu còn tâm tư nghĩ đến Sơ Tuyết?”

“Ta ra ngoài trước. Sẽ đứng canh ở bên ngoài.” Dứt lời Sơ Tuyết nhanh chóng quay người bước đi.

Thế nhưng, còn chưa cất bước, ngài lại nghe thấy tiếng hét vội vã: “Xin đừng.”

Sơ Tuyết đột ngột dừng bước, dịu dàng lên tiếng hỏi “Làm sao thế?”

“Ngài hãy ở lại đây, ở chỗ nào mà ta có thể nhìn thấy được ấy.” Tâm trạng Thẩm Tố Nhi có phần bất an nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định.

“Thế nhưng như vậy không tốt lắm...” Nếu để chuyện này truyền ra ngoài, đối với nàng không hay chút nào.

“Có gì không tốt chứ? Thôi bỏ đi, dù gì ngài cũng không được ra khỏi chỗ ta có thể nhìn thấy, nếu không... nếu không, sau này ta sẽ không bao giờ gặp ngài nữa...” Đây rõ ràng là lời uy hiếp, nhưng nghe ra thì có thể nhận thấy giọng nói của nàng run rẩy, sợ hãi. Nơi này quá tối, ánh sáng không đủ, nàng bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi.

Sơ Tuyết chìm trong im lặng.

Rồi, ngài nghe thấy tiếng người nhảy xuống nước vang lên phía sau lưng mình.

“Người...” Trong lòng thất kinh, vừa định quay lại xem tình hình, lại cảm nhận đó là tiếng nàng xuống hồ nước nên ngài đành kiềm chế. “Tiểu Tố Nhi, người không sao chứ?” Sao ngài lúc này chẳng nghe thấy bất cứ tiếng động gì khác?

Sơ Tuyết hoang mang quay lại, vội vã tiến đến bên hồ nước nóng.

Tại sao lại không có gì? Người đâu?

Trong hồ lúc này, chỉ có một bộ y phục nổi lên. Sơ Tuyết sợ hãi, không kịp suy nghĩ, vội vã nhảy xuống hồ. lúc ngài đang hoang mang tìm kiếm Thẩm Tố Nhi, đột nhiên bắt gặp đôi mắt tròn to mờ màng, khuôn mặt đỏ hồng đáng yêu, quyến rũ.

“Tiểu Tam, tại sao ngài cũng xuống nước thế?” Bao dự vọng trong người đã tan dần theo làn nước ấm nóng, giờ đây nàng đã cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cũng tỉnh táo lại đôi chút. Thẩm Tố Nhi còn chưa kịp phản ứng, đã bị kéo vào vòng tay của Sơ Tuyết.

Sơ Tuyết ôm nàng, rất chặt, rất chặt, cả người khẽ run: “Ta sợ lắm... lúc này... ta còn tưởng... người... bị chết đuối...”

Thẩm Tố Nhi bỗng cảm thấy cực kỳ cảm động, rất muốn rơi nước mắt, vừa rồi còn không hiểu tại sao đột nhiên Sơ Tuyết nháy xuống nước, thì ra ngài đang lo lắng cho an nguy của bản thân... Có điều, rất nhanh, nàng lại âm thầm kêu khổ. Nói thế nào thì Sơ Tuyết cũng là một người vạm vỡ... cái ôm này... cánh tay mạnh mẽ, to lớn, lồng ngực ấm nóng, hơi thở tràn đầy khí chất đàn ông. Bởi vì lúc này y phục cả hai đều ướt, cảm giác cơ thể như không mặc gì, niềm dục vọng khó khăn lắm mới đè nén xuống lại bắt đầu dâng lên dữ dội.

Nàng muốn đẩy Sơ Tuyết ra, thế nhưng khi chạm vào cơ thể của ngài, mới phát giác chẳng thể nào dịch chuyển.

Ngài ôm nàng chặt quá, lại kèm thêm cảm giác cố chấp lạ thường.

“Có phải lại muốn đẩy ta không? Có phải lại ghét bỏ ta không?” Sơ Tuyết đột nhiên hỏi.

Thẩm Tố Nhi nghe vậy thấy cùng cực chán nản. Không được, không được, đáng vẻ ôm nhau thế này thực quá ám muội, nếu người khác nhìn thấy sẽ suy nghĩ lung tung.

Với Thẩm Tố Nhi, Sơ Tuyết là một người thuần khiết, trong sáng, vậy nên nàng dịu dàng nói: “Đừng hiểu lầm, tại sao ta có thể ghét ngài được chứ? Cho dù ta có ghét tất cả mọi người trên thế giới này, cũng sẽ không ghét ngài đâu... đồ ngốc, đang suy nghĩ lung tung gì thế?”

“Có thật không?...” Ngài căng thẳng, hai tay vẫn chưa từng buông lỏng, lại càng muốn siết chặt hơn trước, giọng nói càng lúc càng nhỏ đi “Thế nhưng khi này, hình như người rất ghét ta.”

“Ha ha ha, ta sắp phát điên rồi đấy. Không nhìn thấy điều gì lạ thường sao? Ta đang khó chịu lắm.”

“Không khỏe chỗ nào? Chỗ nào hả?” Sơ Tuyết vốn dĩ vừa mới bình tĩnh lại, giờ bỗng chuyển sang căng thẳng vô cùng, cúi đầu nhìn kỹ khuôn mặt nàng một lượt.

Thẩm Tố Nhi nhẹ mỉm cười, bây giờ nàng phải giải quyết thế nào mới ổn đây? Theo tính cách của bản thân, nàng luôn nói thẳng nói thật trước mặt người mà nàng tin tưởng, càng không che giấu bất cứ chuyện gì “Hôm nay hoàng huynh của ngài qua đêm chỗ ta, còn ta thì sao? Hầy... ở cùng ngài ấy hơn cả canh giờ, thân thể cảm thấy rất lạ, ta không muốn bị hoàng huynh ngài bắt gặp nên chạy ra ngoài. Vốn dĩ định nhảy xuống hồ nước cho bình tĩnh, lại vô tình gặp được ngài.” Lúc đó nàng đã cảm thấy rất bất ngờ. Tối thế rồi sao ngài lại xuất hiện ở gần cung Triều Phụng.

Cả người Sơ Tuyết cứng đờ, khuôn mặt tuấn tú nhanh chóng đỏ ửng, lấp ba lấp bấp, định hỏi mà không thốt nổi thành lời “Hoàng thượng, hoàng thượng ngài... có làm gì người...” Ngay giây sau, ngài liền bị nàng cốc cho một cái.

Nàng mỉm cười đáp “Đương nhiên là không rồi. Nếu có, thì ta làm sao lại khó chịu như lúc này chứ?”

Đôi mắt thuần khiết của Sơ Tuyết đột nhiên sáng lóa lên, chẳng khác nào những ngôi sao lấp lánh trên trời. Nàng trốn khỏi ân sủng của hoàng huynh, tại sao chứ? Trong lòng ngài đặc biệt háo hức muốn biết nguyên nhân. Thế nên liền thận trọng đưa lời hỏi thăm “Tại sao... người lại trốn? Hoàng huynh là hoàng đế...”

“Việc này thì liên quan gì đến chuyện có là hoàng đế hay không? Không đúng, việc này chẳng liên quan gì đến hoàng huynh của ngài... Cũng không đúng, chỉ là ta không muốn xảy ra chuyện đó cùng ngài ấy. Ha

ha, những chuyện này, khi nào rảnh, ta sẽ nói tiếp cùng ngài... phức tạp lắm.” Càng nói, nàng lại càng thêm hỗn loạn.

Sau đó, hai người không hẹn cùng cúi đầu im lặng.

Kết quả, Thẩm Tố Nhi mỉm cười đưa lời chọc ghẹo trước “Tiểu Tam, hãy đặt tay xuống trước đi, cứ thế này, cẩn thận không bị ta nuốt trọn đấy.”

Khuôn mặt Sơ Tuyết lại đỏ rực lên, vội vã thả nàng ra.

Như để né tránh, ngài quay người bước lên bờ.

“Ta... ta đi tìm một bộ y phục sạch cho người.” Sơ Tuyết không hề quay đầu lại, nhẹ nhàng một câu.

“Được.” Thẩm Tố Nhi thở phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục ngâm mình trong nước ấm. Cảm giác nóng rực khó chịu khi này lại dần biến mất.

Sơ Tuyết đi vào trong một căn phòng, trước tiên thay bộ y phục ướt ra.

Áo trắng như tuyết, trong đêm tối mờ ảo, ẩn ẩn hiện hiện chẳng khác nào tiên Phật giáng trần. Ngài đặt bộ y phục sạch sẽ lên tấm bình phong cạnh bên hồ nước nóng, rất nghiêm nghị không hề đưa mắt nhìn mỹ nhân đang tắm trong hồ.

Thẩm Tố Nhi ngâm người trong nước nhìn bóng trắng của Sơ Tuyết có chút hoang mang, hoàn toàn không phân biệt nổi trên bờ đó là tiên nhân hay âm hồn nữa... Bởi vì từng bước chân của Sơ Tuyết chẳng phát ra tiếng động, y phục trắng toát, mái tóc buông xõa tự nhiên, trong đêm tối thực sự có cảm giác thiếu chân thực. Có giống người không? Chẳng giống chút nào.

“Sơ Tuyết! Ngài... ngài là người hay là hồn ma...” Giọng nàng có chút chọc ghẹo, thì thầm, không dám quá lớn.

Sơ Tuyết giả vờ không vui, chất vấn “Tại sao lại mắng ta như vậy?”

Thẩm Tố Nhi bật cười, đưa lời giải thích: “Hiểu lầm, nhìn nhầm, ha ha... đó là bởi vì Sơ Tuyết quá đẹp tuyệt đẹp... à không, tuần tú. Nghe nói hồn phách đàn ông thường rất tuần tú...” Căn nhầm phải lưỡi, lời giải thích quái quỷ gì chứ! Người nào nói hồn phách đàn ông rất tuần tú?

“Ồ...” Sơ Tuyết khẽ buông một thanh âm, cong miệng mỉm cười, dường như vô cùng hài lòng đáp án nàng vừa đưa ra.

Khoảnh khắc, nàng cảm thấy bản thân vô cùng bi ối, vô sỉ, và đặc biệt tự ti.

Sơ Tuyết nhẹ nhàng bước ra cửa. Thẩm Tố Nhi sợ hãi định thét gọi Sơ Tuyết lại nhưng lời không thể thốt ra.

Ngài tiến thêm vài bước, lặng lẽ dừng lại, dịu dàng nói “Đừng lo lắng nữa, không đi quá xa đâu, có chuyện gì cứ lên tiếng gọi là được, y phục là... của ta, bởi vì ở đây không có đồ của phụ nữ.”

“Được! Cảm ơn ngài.”

“Ta thổi tiêu cho người nghe, có được không?”

“Được...” Nàng bình thần nhắm mắt, tựa vào bực xây quanh hồ bằng bạch ngọc. Vài giây sau, nghe tiếng tiêu truyền từ bên ngoài vào, nàng khẽ lặng người đi, vậy ra tiếng tiêu của hai ngày trước là của Sơ Tuyết?

Đôi lúc, sau khi trải qua căng thẳng, lúc lấy lại bình tĩnh, nghe được tiếng tiêu ôn hòa, réo rắt, đa số mọi người sẽ từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ngâm mình trong nước nóng hồi lâu, đôi má nàng ửng hồng ấm áp.

Thẩm Tố Nhi không rõ mình đã ngâm được bao lâu, trong mê man, mơ hồ, hình như có người từ từ tiến lại.

Thân hình cao lớn, y phục trắng toát...

“Sơ Tuyết...” Khẽ nheo đôi mắt mờ ảo, dưới ánh đèn le lói, lại càng thêm nhạt nhòa, nàng thì thầm gọi tên Sơ Tuyết... Đột nhiên cả người nàng được bế bổng lên bằng một đôi tay khỏe mạnh, còn chưa kịp định thần, nàng đã nằm gọn trong vòng tay ấm áp mà vững chãi.

Y phục trên người rớt xuống, một bàn tay lớn đặt trên đùi, vào lúc nàng còn chưa định thần, bỗng cảm thấy có thứ gì đó thâm nhập vào phía dưới mình, đột nhiên, một cơn đau đớn đáng sợ ập đến, khiến nàng phải nghiêng rãng.

Nàng hiểu, đây chính là con đường tắt yếu mà người con gái phải trải qua trong lần đầu tiên...

Thế nhưng nàng vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ tâm lí, người đó đã động đậy.

“Đau quá... đồ khốn!... Ừm.” Chiếc miệng bé xinh mặng người của nàng bị chặn lại, người đó hôn nàng với tốc độ điên cuồng. Nàng căng mắt nhìn rõ người đàn ông đang tích cực hoạt động trên người mình, thế nhưng dưới ánh nển mờ ảo, người lại quay lưng với ánh sáng nên chẳng thể nhìn rõ được.

Mỗi động tác của người này đều rất mạnh mẽ, khiến Thâm Tố Nhi muốn chết đi sống lại. Vòng eo nàng được đôi bàn tay lớn ôm chặt, cơ thể không ngừng bị ép phải phối hợp, thi thoảng đôi tay đó lại siết chặt...

“Mộ Dung Cảnh, ngài... vô sỉ...” Cuối cùng nàng đã nhận ra người đang cưỡng đoạt mình là ai. Cả hoàng cung này, ngoại trừ ngài ra thì còn ai dám ngông nghênh như vậy chứ? Hu hu! Nàng biết ngay là sau khi giở chiêu đó ra nhất định sẽ để lại hậu quả, muốn trốn cũng chẳng được. Thế nhưng, tại sao ngài không tùy tiện tìm một phi tần nào đó, mà nhất định phải tìm nàng bằng được?

Dần dần, cảm giác đau đớn qua đi, thay vào đó là từng trận khoái cảm ập tới.

Thế nhưng, nàng thẹn thùng mím chặt môi, không dám rên thành tiếng, lí trí khiến nàng nhớ ra Sơ Tuyết vẫn còn ở bên ngoài. Có điều, tiếng tiêu đã ngưng lại từ lúc nào?

Chỉ trong thời gian ngắn, Mộ Dung Cảnh gần như đã đích thân tìm kiếm một lượt khắp hoàng cung, chỉ là không ngờ nàng lại ở trong chính tẩm cung của mình, nếu không nghe thấy tiếng tiêu của Sơ Tuyết...

Chỉ khoảng một khắc sau, ý niệm duy nhất trong đầu nàng chính là hít thở, toàn thân nép chặt vào lồng ngực của ngài.

Nàng chẳng còn chút sức lực nào hết, cũng chẳng muốn so đo thêm cùng ngài.

Hơn nữa, ở thế kỉ hai mốt, nàng chưa phải người phụ nữ trưởng thành, nhưng cũng có hiểu biết về những chuyện thế này. Đêm nay mất đi trinh tiết cũng không phải là điều lớn, hơn nữa còn có thể gạt bỏ được hết cảm giác khó chịu trong người, thậm chí cũng khá là sung sướng. Bỗng nàng cảm thấy thân người trống trải, rồi nhanh chóng bị ai đó bế bổng lên. Mộ Dung Cảnh bế nàng bước về tẩm bình phong, rồi tiện tay vợ lấy tẩm áo bên ngoài, bọc gọn thân thể nàng lại, bước ra khỏi Dao Trì Cư.

“Hoàng thượng, ngài hãy đặt ta xuống, ta có thể đi được.”

“...”

“Bế như này chẳng hay chút nào, thẹn chết đi được...”

Quả nhiên... Nàng nhận ngay ánh mắt khinh bỉ từ Mộ Dung Cảnh. Chỉ còn cách giả chết. Nàng quyết định nhắm nghiền hai mắt, ngậm miệng.

“Muốn giả ngủ sao? Vừa nãy trẫm đã học theo người nào đó chẳng làm sai bước nào hết.” Giọng Mộ Dung Cảnh bình thản như không, nhưng lại khiến người nghe run bật cả người. Ánh mắt Mộ Dung Cảnh tràn đầy lửa giận. Mới rồi, nhưng chuyện Thẩm Tố Nhi gây ra trên người ngài, cả cuộc đời này e là ngài chẳng thể nào quên được.

Nàng mỉm cười đầy áy náy, bỗng tinh ranh lên tiếng “Ồ, vậy ta không ngủ, xin hỏi ngài định đưa ta đi đâu?”

“Lên giường.”

“Hả?” Kinh ngạc! Vừa rồi giữa họ đã xảy ra chuyện ở Dao Trì Cư, nay ngài lại muốn đổi sang một chỗ khác...

Vừa bước ra ngoài cửa, hai người liền nhìn thấy Sơ Tuyết đang điềm tĩnh đứng đó, trên người đã khoác thêm một tấm áo lông màu trắng tinh khiết, bàn tay ngài nắm chặt chiếc tiêu bạch ngọc, dịu dàng đưa lời giải thích “Hoàng huynh, xin đừng tức giận, hoàng tẩu... là do đệ đã đưa người tới đây, thật xin lỗi hoàng huynh.”

“Chuyện này không liên quan đến đệ, là hoàng tẩu của đệ quá đổi... nghịch ngợm.” Mấy chữ sau cùng, Mộ Dung Cảnh nói trái với suy nghĩ trong lòng, tuy nhiên, giọng nói mang theo sự dịu dàng hiếm có, khiến người ta không phân biệt nổi rốt cuộc ngài đang dịu dàng với Sơ Tuyết hay với nàng.

Thẩm Tố Nhi biết điều ngậm miệng, không dám nói câu gì thêm.

Phàm là những việc bất lợi cho bản thân, mà người nói ra lại vô cùng quyền lực, người thông minh nên biết ngậm bồ hòn làm ngọt.

Sơ Tuyết cũng không nói thêm gì, chìm trong im lặng.

Một lúc sau, Thẩm Tố Nhi đã bị Mộ Dung Cảnh vút thẳng lên long sàng. Nàng cảm thấy cực kì kinh ngạc, trong lòng không khỏi lo lắng thể lực bản thân không đủ, còn lo có lẽ mình sẽ bị giết chết... trong đầu nhá lên một loạt hình ảnh về số phận bi đát của những người phụ nữ đã đắc tội với hoàng đế trên màn ảnh. Ngay giây sau, nàng lại cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều, hoàng đế người ta chẳng những không xông lại như phường lưu manh, còn sai cung nữ mặc y phục cho nàng.

Thời gian dần trôi, tâm thất rộng lớn trở nên yên tĩnh, đến mức có thể nghe thấy tiếng cây kim rơi xuống đất. Nàng nhìn Mộ Dung Cảnh chăm chú không chớp mắt, ngay trước mặt nàng, ngài... ngài... ngài thoát y, rồi mặc lại... chẳng hề né tránh.

Tuy rằng hình ảnh trần trụi đó chỉ trong giây lát, nhưng đã để lại ấn tượng rất mãnh liệt. Đúng là... toát mồ hôi! Nàng sắp chảy máu mũi đến nơi rồi! Thân hình tuyệt đẹp, cường tráng, khí chất cao quý, đạt đến sự hoàn mỹ. Trên người Mộ Dung Cảnh không có chút thịt thừa, đúng là một cơ thể hoàn hảo.

Dưới ánh mắt của một Thẩm Tố Nhi đến từ thế kỉ hai mốt, nàng cho rằng Mộ Dung Cảnh hoàn toàn có đủ tư chất khiến cho mọi cô gái phát điên phát cuồng. Nếu sống ở thế giới hiện đại, ngài nhất định sẽ trở thành một ngôi sao điện ảnh lớn... nhưng tiền đề là ngài phải đồng ý thoát y. Nếu chỉ làm người mẫu thì thật là phí phạm. Chỉ bằng làm một minh tinh, nổi danh như cồn khắp đại giang nam bắc, sau đó tiến ra nước ngoài cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, trước đó nàng đã thử qua rồi... thực sự là động hồn.

Vào những lúc thế này, đến ông trời cũng chỉ có thể cảm thán một câu: “Tuyệt tác nhân gian.”

Rồi nàng đưa mắt nhìn sang cung nữ đang hầu hạ, nét mặt ngài bình thản ung dung, xem tình hình chắc đây cũng không phải lần đầu tiên trần trụi trước mặt phụ nữ. Nếu ngày nào cũng để người ta hầu hạ như thế này, vậy thì chỉ có thể nói ngày nào ngài cũng trình diễn thoát y miễn phí. Nàng thật ngưỡng mộ đám cung nữ này quá. Cùng lúc đó, nàng thấy khinh bỉ Mộ Dung Cảnh vô cùng, sao ngày nào cũng để người khác nhìn thấy cơ thể... nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Tố Nhi có chút bực bội.

Cả người Thẩm Tố Nhi bất giác lại cứng đờ. Nàng đang ngồi trên giường? Long sàng của hoàng đế? Nàng nhớ rõ khi còn ở thế kỉ hai mốt, từng nghe nói các vị hoàng đế triều Thanh dùng vàng để đúc long sàng, muốn nằm một đêm cũng phải mất số lương cả mười mấy năm trời. Thật sự quá quý giá! Nàng xưa nay chỉ biết mơ thôi. Thật không ngờ, lúc này, nàng đã có cơ hội, nàng tức thì vội vã kiểm tra xem có gì khác biệt với những chiếc giường bình thường.

Nàng hứng thú xem xét cận kề một lượt, lại nhìn cả dưới gầm giường. Sau đó liền tức thì rơi vào thất vọng. So với cuộc sống xa xỉ của hoàng đế triều Thanh, Mộ Dung Cảnh thực sự quá thanh đạm. Chiếc long sàng này chỉ được làm từ gỗ thượng hạng và điêu khắc tinh xảo kì công, thi thoảng có thể ngửi thấy mùi hương gỗ.

Vô vị, nàng kéo chăn đắp lên người, cơn buồn ngủ tức thì ập đến.

Mộ Dung Cảnh đứng cạnh bên giường, ánh mắt nhìn nàng có phần cổ quái.

Nàng lật trên tìm dưới làm gì chứ? Hơn nữa lại còn phớt lờ ngài, đi ngủ trước?

...

Bỗng Thẩm Tố Nhi mở to hai mắt. Không ngủ nổi, không quen giường?

Thế nhưng hoàn toàn không phải. Mà vì mùi hương lưu lại trên giường này... Mùi hương tỏa ra từ người Mộ Dung Cảnh cực kỳ cương liệt... đột nhiên khiến nàng nhớ lại vụ việc tối qua. Nàng đưa mắt nhìn quanh một lượt, ngoại trừ hai cung nữ đứng hầu thì không thấy bóng dáng Mộ Dung Cảnh đâu hết.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Tố Nhi mở mắt tỉnh dậy, sau một giấc ngủ không mấy ngon lành. Đợi trời sáng, nhân lúc Mộ Dung Cảnh thượng triều, nàng lén lút quay về cung Triều Phụng.

Vừa bước ra cửa ngoài, nàng bất ngờ gặp một bóng hình tuyệt mỹ, dáng vẻ vội vã, dường như có chuyện gì xảy ra.

Lâm Ngọc Nhi vừa nhìn thấy nàng, lập tức quỳ xuống hành lễ “Hoàng hậu tỷ tỷ cát tường.” Giọng nàng mềm mại, uyển chuyển như nước hồ thu.

Thẩm Tố Nhi giả bộ nhiều thành quen, liền tỏ ra dáng điệu, oai nghiêm lên tiếng “Mau đứng dậy đi.” Trong đầu nàng cùng lúc bắt đầu tìm kiếm tư liệu về vị mỹ nhân này. Nàng nhanh chóng nhớ ra, bởi tạo hình Lâm Đại Ngọc yếu đuối đáng thương luôn để lại ấn tượng sâu sắc trong tâm trí nàng. Chỉ có điều... tại sao đột nhiên nàng ta lại đến tìm mình chứ?

“Tỷ tỷ, Ngọc Nhi có chuyện cầu xin, hi vọng người đồng ý.” Lâm Ngọc Nhi bộ dáng đáng thương, nước mắt đầm đìa đến động lòng.

Thẩm Tố Nhi vừa nghe lời cầu cạnh đã cảm thấy đau đầu, bản thân nàng hiện nay đang khó lòng tự bảo toàn, sao có thể giúp đỡ người khác. Không cần biết nàng cầu cạnh điều gì, Thẩm Tố Nhi không ngừng suy nghĩ tìm cách từ chối. Một hồi sau, nàng khéo léo đáp “Bản cung vẫn luôn ở cung Triều Phụng, vốn không bước ra khỏi cửa nửa bước, nên sao có thể quản lý chuyện hậu cung.” Nàng không quyền không thế, sao lại tìm đến nàng nhờ vả?

“Tỷ tỷ, chuyện này ngoài người ra, không ai dám nói nửa câu. Cầu xin người, xin hãy nghe Ngọc Nhi nói hết, được không?” Đôi mắt long lanh đầy nước phát ra khí chất dịu dàng, đăm đúi. Lâm Ngọc Nhi khẽ mím đôi môi nhỏ xinh, hồng thắm như vẻ chịu điều gì uất ức lắm.

Thẩm Tố Nhi càng nhìn càng cảm thấy đau đầu, định thẳng thừng từ chối, sau cùng lại dịu giọng “Cứ đứng lên trước rồi nói sau.” Khẽ khom lưng đỡ Lâm Ngọc Nhi dậy, còn chưa đỡ được, lại thấy ‘bụp’ một tiếng.

Lâm Ngọc Nhi vẻ mặt bi thương, lại quỳ xuống đất, bật khóc cầu xin “Cầu xin, nương nương nói đỡ cùng hoàng thượng, tha cho quý phi tỷ tỷ được không? Ở trong cung, chỉ có quý phi tỷ tỷ đối tốt với muội nhất. Tình cảm như tỷ muội ruột thịt, muội bị bệnh, tỷ ấy mời ngự y đến trị liệu giúp, thậm chí ngày ngày còn đến thăm nom. Ngọc Nhi tin tưởng tỷ ấy. Thực ra tỷ ấy rất lương thiện, tuyệt đối không bao giờ có ý định thích sát nương nương đâu. Cầu xin người, hãy cầu thỉnh hoàng thượng, để ngài điều tra rõ chân tướng...”

“Dừng lại! Muội tìm nhầm người rồi, bản cung không làm chủ được.” Thẩm Tố Nhi kiên quyết từ chối. Cho dù biết Tiểu quý phi sẽ nhanh chóng bình an vô sự, thế nhưng nàng hoàn toàn không muốn khoe công tự hào, hay nhận lấy mỹ danh gì đó. Khoác lên người hư danh, đối lại sẽ là biết bao đổ kị, để rồi càng chết nhanh hơn.

“Hoàng hậu nương nương...” Lâm Ngọc Nhi không ngừng khóc lóc, nước mắt đầm đìa “Ngọc Nhi nghe nói, tối qua vì người, hoàng thượng đã phát cơn thịnh nộ. Bây giờ ai ai cũng biết, trước mặt hoàng thượng, chỉ có người mới dễ dàng nói chuyện. Ngọc Nhi đã muốn tìm đến xin người giúp đỡ từ lâu, chỉ là do có lời đồn thổi trong cung, nói rằng người không được ân sủng, sợ mang phiền phức đến cho người nên Ngọc Nhi mới chờ tới tận ngày hôm nay... Cầu xin người, vào lúc hoàng thượng vui vẻ, hãy nói vài câu đỡ cho quý phi nương nương, cầu xin người đấy!”

Nói xong, Lâm Ngọc Nhi liền liên hồi dập đầu cầu xin, khóc đến độ nước mắt đầm đề, nhìn thôi đã thấy cực kỳ thương xót.

Thẩm Tố Nhi cảm thấy tâm trạng bức bối, nghiêm nghị lên tiếng “Lâm phi, trong hậu cung cấm kị nhất điều gì? Phụ nữ không được phép can thiệp vào chuyện triều chính. Những lời nói hôm nay, bản cung coi như không hề nghe thấy. Hơn nữa, chúng ta cần phải tin tưởng hoàng thượng, ngài vốn là một minh quân, quang minh chính đại, cũng rất công bằng liêm chính, còn về vụ án của Tiểu quý phi, ngài nhất định sẽ có phán quyết công minh nhất.”

“Tỷ tỷ, muội...”

“Bản cung mệt rồi, muốn về nghỉ ngơi, muội cũng tự mà biết đường lo lấy.” Vào lúc quan trọng này, Thẩm Tố Nhi đành phải kiên trì sự oai nghiêm của một hoàng hậu, nếu không, ai ai cũng muốn tìm đến cầu cạnh, xin xỏ, vậy nàng nào còn cuộc sống an lành nữa? Thẩm Tố Nhi quyết định cự tuyệt Lâm Ngọc Nhi. Gặp mặt những nô tài bình thường còn thoải mái hơn gặp phi tử của hoàng thượng.

Sau khi hàn huyên vài câu cùng bọn Tiểu Dung, Thẩm Tố Nhi liền vào phòng nghỉ ngơi. Nàng đứng trước phượng sàng hoa lệ, vươn vai ưỡn ngực, giơ cao hai tay, sau đó thả người, nằm xuống giường, nhẹ chợp mắt nhìn lên trần nhà, nhớ đến cảnh tượng nồng thắm đêm qua tại Dao Trì, mặt nàng không dừng được lại đỏ lên. Chỉ mới nghĩ đến đây thôi nàng đã cảm thấy ngứa ngáy toàn thân. Phải chăng Mộ Dung Cảnh chính là một tâm bệnh của nàng: Bỏ đi thì tiếc, giữ lại thì cả ngày lo lắng, thấp thỏm.

Nghĩ đến đây, nàng chán nản kéo chăn trùm kín đầu quyết định ngủ bù lại buổi đêm hôm qua...

Nàng ngủ mơ màng đến tận chiều, sau khi tỉnh dậy, tắm rửa qua loa, ăn nhẹ một chút rồi lại ngủ tiếp. Buổi sáng hôm sau, nàng lười nhác thức

dậy, ăn qua bữa sáng, sau đó lại quay về phòng ngủ thêm. Cứ như vậy, nàng ngủ liên miên ba ngày ba đêm, không gặp bất cứ ai, cũng không nói bất cứ lời nào.

Mộ Dung Cảnh không hề xuất hiện, điều này khiến nàng có chút bất ngờ.

Sơ Tuyết cũng không xuất hiện. Cung Triều Phụng cũng mất đi không khí vui vẻ mọi khi.

Đám nô tài ai nấy đều ảo não, sầu muộn, thấp thỏm lo lắng cho chủ nhân. Thì ra trong cung lại đồn thổi, Tiểu quý phi trong ngục sinh bệnh, hoàng thượng niệm tình cũ, đích thân đến đón nàng ra khỏi thiên lao, đưa nàng quay về cung Vạn Nghi. Hơn nữa, hoàng thượng ngày nào cũng tới thăm Tiểu quý phi, thậm chí còn đặc biệt dặn dò ngự y và cung nữ phải tận tâm chăm sóc, thi thoảng còn đích thân bón thuốc cho nàng. Quý phi gặp họa lại thành phúc, càng được sủng ái hơn trước kia nhiều. Điều này phải chăng đồng nghĩa với việc chủ nhân sẽ càng nguy hiểm hơn?

Thời gian dần trôi, hoàng hậu vẫn trong thời gian bị giam lỏng.

Suốt khoảng thời gian đó, Mộ Dung Cảnh không một lần đến cung Triều Phụng.

Trong cung lại râm ran đồn thổi, hoàng đế càng ngày càng sủng ái Tiểu quý phi, thậm chí còn tha mạng cho tam tộc họ Tiểu. Có điều, gia tộc họ Tiểu đã không còn được vinh hiển như xưa, Tiểu lão thừa tướng cáo quan về ở ẩn. Trấn quốc đại tướng quân Tiểu Trọng Chi ở lại kinh thành, tạm thời phải giao hết binh quyền. Anh rể là thượng thư bộ binh... cũng bị lùi ba cấp bậc quan, còn về chức vị tân khoa trạng nguyên thì chưa định. Tóm lại phàm những người họ Tiểu làm quan trong triều, người giáng chức, kẻ bãi quan, người quy ẩn.

Còn về chuyện thích khách, không ai bàn luận thêm, cũng chẳng dám đàm tiếu điều gì.

Hậu cung cũng có rất nhiều thay đổi, nghe nói Tiểu quý phi lâm trọng bệnh không xuống nổi giường, người đến thăm lữ lượt, chỉ có điều nàng luôn dùng lí do khéo léo từ chối. Chỉ duy mỗi Lâm Ngọc Nhi ngày ngày tới thăm, khiến Tiểu quý phi cảm động nên mới được mời vào bên trong. Hàng ngày, Lâm Ngọc Nhi đều đến bầu bạn nói chuyện cùng nàng.

Hai người tình nghĩa như tỷ muội, lúc nào cũng bên nhau. Trong cả hậu cung này, duy chỉ có mỗi mình Thẩm Tố Nhi là không đến thăm Tiểu quý phi.

Chớp mắt, lại một đêm trôi qua, trời vừa mới hừng sáng. Ánh bình minh dịu nhẹ len vào phòng qua khe cửa sổ. Trong làn ánh sáng nhẹ nhàng, có một người đang tới.

Đó là Sơ Tuyết, trên tay ngài mang theo một cành hoa mai. Hôm nay ngài khoác y phục màu trắng, tề chỉnh đứng chờ ngoài hành lang.

“Ngài tới rồi... trời lạnh lắm, mau vào phòng đi.” Thẩm Tố Nhi nhẹ nhàng lên tiếng rồi chìm trong im lặng.

Ánh mắt Sơ Tuyết thoáng sầm lại, nhẹ nhàng nói: “Ta mang hoa mai tới...” Lời nói có chút do dự, suy cho cùng đây vốn là tâm cung của nàng.

Thẩm Tố Nhi hiểu ý, nhẹ mím cười: “Có phải sợ mang tiếng?”

“Đúng vậy...” Giọng nói của ngài rất nhỏ, cơ hồ như gió thoảng.

“Được rồi. Sợ mang tiếng cũng đúng, nơi đây người nhiều, phức tạp.” Bản thân Thẩm Tố Nhi cũng không muốn ngài khó xử. Chỉ có điều câu nói tiếp theo lại khiến người nghe muốn thổ huyết “Chúng ta đã ôm ấp, chỉ còn thiếu mỗi nước hôn môi, quan hệ từ lâu đã không đơn giản rồi...”

Cả khuôn mặt và vành tai của Sơ Tuyết trong giây lát đỏ như tôm lược.

“Ha ha...” Cuối cùng nàng đã bật cười. Nụ cười có thể quét đi mọi âm y, buồn bã.

Sau cùng Sơ Tuyết vẫn như mọi khi, ở lại một lúc rồi nhanh chóng rời đi, tất cả những gì lưu lại chỉ là hương hoa mai dịu dàng.

Thẩm Tố Nhi ngồi trên bậc thềm lạnh lẽo, mím môi nhìn theo bóng dáng của ngài có chút thất thần.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao nàng lại thấy xót xa đắng cay? Nàng thực sự không thích cảm giác này chút nào.

Buổi tối, đèn đuốc được thắp sáng khắp nơi.

Thẩm Tố Nhi để bọn Tiểu Dung lui xuống nghỉ ngơi còn bản thân thì buồn bã quay về tấm thất.

Gió lạnh lùa vào phòng từng cơn, ánh đèn theo đó nhẹ lay động chập chờn.

Lúc này, nàng hoàn toàn tỉnh táo.

“Hãy...” Nàng thở dài một hơi chán nản.

“Tại sao lại than thở?” Một giọng nói thâm trầm mà tà ác bất ngờ vang lên.

“Hả?” Thẩm Tố Nhi hoàn toàn kinh hãi, không biết từ bao giờ trong phòng đã xuất hiện thêm người? Thích khách?

Trong một khắc, có người vội vã lật chăn chui vào chỗ để hé một đôi mắt ra nhìn.

Dưới ánh nến, Mộ Dung Cảnh đang đứng. Thấm Tố Nhi thấy vậy kinh hãi ngồi bật dậy, nhưng ngài nhanh hơn, ấn nàng nằm xuống rồi thần tốc ôm chặt nàng vào lòng. Nhanh như chớp, đôi môi mềm mại kia đã bá đạo chiếm trọn đôi môi nàng.

Không khí dường như càng lúc càng loãng đi.

Mộ Dung Cảnh nhiệt tình đắm đuối hôn lên bờ môi mềm mại, quyến rũ kia, chẳng chút thương tiếc thậm chí có phần thô bạo, không cho nàng bất cứ cơ hội hít thở. Ngài càng hôn càng cuồng nhiệt, thậm chí say đắm đến độ làm môi nàng bị thương, đến tận khi cảm nhận được mùi vị tanh nồng mới bình tĩnh lại được, dần dần nụ hôn ấy dịu dàng hơn, có điều tuyệt không chịu rời.

Ngài thực muốn hôn như vậy mãi mãi, không bao giờ kết thúc...

Nụ hôn rất dài, dài đến độ Thấm Tố Nhi tưởng rằng sẽ là cả cuộc đời... Xin mọi người đừng hiểu lầm, chỉ vì nàng sắp bị Mộ Dung Cảnh hôn đến mức tắt thở, tắt thở rồi chết đi thì chẳng phải là cả cuộc đời sao? Rốt cuộc ngài cũng rời khỏi bờ môi nàng, nhưng lại quyến luyến đến chỗ khác, hơi thở hỗn hển, thô kệch mà ám muội, còn y phục của nàng mỏng manh, xộc xệch, khoảnh khắc, ngài đã nhanh chóng du ngoạn khắp ngực nàng.

Mộ Dung Cảnh quá cuồng nhiệt, khiến toàn thân Thấm Tố Nhi dần nóng rực lên mà liên tưởng đến cái đêm động hôn đó... Đêm nay, dường như còn nóng hơn, cơ thể ngài chẳng khác nào một liều thuốc kích thích, khiến Thấm Tố Nhi mất hết tự chủ áp sát vào ngài. Hành động này thực khiến Mộ Dung Cảnh hài lòng.

Dần dần, cơ thể hai người nóng lên, trong nháy mắt, ngài đã dẹp hết mọi chướng ngại cản trở. Hai ngọn lửa rạo rực hòa lại thành một, hoàn toàn quên hết mọi thứ xung quanh.

Đột nhiên, bên ngoài có người khẽ gõ cửa. “Hoàng thượng, cung Vạn Nghi xay ra chuyện, Tiểu quý phi bị thương.”

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh sắc lạnh, áp chế dục vọng trong người, ngừng lại đôi chút quát “Cút!” Ngài hung hãn chiếm lĩnh nàng, càng lúc càng thêm mãnh liệt, ngay đến tiết tấu cũng tỏa ra khí thế cuồng nhiệt. Khoảnh khắc ngài ôm chặt lấy chiếc eo thon của Thẩm Tố Nhi, để nàng ngênh đón, bản thân khẽ hạ, từng đợt cảm xúc nhanh chóng đẩy hai người lên tới tận chín tầng mây...

Một lúc sau, Mộ Dung Cảnh không nói lời nào, khẽ cúi người đặt một nụ hôn lên môi Thẩm Tố Nhi, mặc lại y phục rồi vội vã rời khỏi cung Triều Phụng. Thẩm Tố Nhi nhìn bóng ngài rời đi không hề quay đầu nhìn, mắt sầm lại. Đàn ông quả nhiên là loài động vật máu lạnh, ăn xong là trở mặt, nhìn xem, vừa mới vui vẻ với người ta xong đã vội vã đi dỗ dành Tiểu quý phi.

Khoảnh khắc lòng nàng bùng lên từng cơn bức bối và lạc lõng.

Giữa đêm, cung Vạn Nghi đèn đuốc sáng choang, người ra vào vô cùng hỗn loạn.

Lúc Mộ Dung Cảnh đến tâm thất của Tiểu quý phi, trong lòng không khỏi kinh hãi. Căn phòng hỗn loạn, rõ ràng đã xảy ra một trận giao tranh, vết máu vương khắp nơi.

Tiểu quý phi thân mang trọng bệnh vốn đã yếu ớt, sau trận giao đấu kịch liệt dường như đã bị thương. Điều may mắn là thị vệ nghe thấy tiếng động đã kịp thời xông tới. Lúc này, nàng đã thoát khỏi cảnh hiểm, chỉ là phải nằm trên giường dưỡng bệnh thêm một thời gian nữa. Xung quanh là một vài ngự y đang thăm bệnh.

Thấy Mộ Dung Cảnh bước vào, tất cả mọi người vội hành lễ, Tiểu quý phi cũng định đứng dậy, nhưng chỉ có thể yếu ớt mấp máy môi: “Hoàng

thượng cát tường... khụ khụ...”

“Ừm, tất cả lui xuống.” Mộ Dung Cảnh chẳng nói thêm một câu thừa, chẳng hề hỏi thăm chúng ngự y về tình trạng của Tiểu quý phi, chỉ lạnh lùng liếc về phía nàng. Rõ ràng, ngài chẳng hề quan tâm đến sống chết của nàng. Ánh mắt Tiểu quý phi hiện rõ nỗi đau đớn, muộn phiền.

Mộ Dung Cảnh cũng chẳng chút vòng vo, lạnh lùng hỏi: “Thế nào? Có nhận ra ai không?”

Tiểu quý phi ngược nhìn lên, cho dù muốn che giấu, nhưng trong mắt vẫn hiện rõ nỗi thê lương. Một ngày phu thê, ân tình trọn kiếp, thế mà nhìn xem, ngài đối với nàng lạnh lùng không chút quan tâm, nàng còn gì luyện lưu nữa? Nghĩ tới đây, nàng cũng đồng thời đưa ra quyết định, kìm nén nỗi đau trong lòng, hỏi lại “Hoàng thượng, theo như giao ước, ngài sẽ để ta xuất cung chứ?” Phi tử của hoàng đế, cho dù mang tội, cũng chỉ được đày vào lãnh cung, chưa từng có tiền lệ xuất cung.

“Quân vô hí ngôn.” Giọng nói lãnh đạm, không mang cảm xúc.

“Vậy được, thích khách đã bị chém một đao lên cánh tay trái.” Đây là chứng cứ rõ ràng nhất.

“Rất tốt. Nàng quả nhiên không phụ kì vọng của trẫm.” Rất nhanh, Mộ Dung Cảnh gọi Trần Thủ vào, cho biết thích khách bị thương cánh tay trái, lệnh lập tức tiến hành lục soát toàn cung. Thích khách ở trong cung, lại bị thương nên dễ dàng tìm ra hơn. Biện pháp hữu hiệu nhất chính là “Trong vòng nửa canh giờ, hãy đưa hết phụ nữ trong cung tập trung tại giáo trường, tất cả những ai không đến sẽ bị bắt giữ hết. Ngoại trừ cung Thiên Thọ trẫm sẽ đích thân đến tra xét.” Chuyện này để kinh động đến mẫu hậu thì ngài sẽ mang tội bất hiếu.

Trần Thủ nhận lệnh lui xuống, bắt đầu cuộc tra xét trong toàn bộ hoàng cung.

Mộ Dung Cảnh không hỏi thêm gì, vào lúc ngài quay người bước ra khỏi cửa, Tiểu quý phi mím môi, nói “Hoàng thượng xin dừng bước.”

Mộ Dung Cảnh dừng lại, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía nàng đầy nghi vấn.

“Ngài đoán không sai chút nào, mục tiêu của thích khách không phải là hoàng hậu mà là ta. Ta vừa xuất hiện, lại được sủng ái, ả ta đã xuất hiện ngay. Giả như hôm nay ta chết đi, liệu hoàng thượng có cảm thấy buồn dù chỉ một chút?”

“Buồn?” Khoảnh khắc, trong tâm trí ngài hiện lên hình ảnh người phụ nữ lười nhác kia... bất giác cau chặt đôi mày.

Mãi lúc sau, Mộ Dung Cảnh vẫn chỉ chìm trong im lặng.

Thì ra mấy hôm trước, Mộ Dung Cảnh đột nhiên xuất hiện tại thiên lao đón Tiểu quý phi quay về cung Vạn Nghi hoàn toàn không phải do thương xót, tất cả những lời đồn thổi ‘lo lắng quan tâm’, ‘hết lòng chăm sóc’, ‘nhớ nhung từng giờ’ chỉ là diễn kịch để dụ thích khách vào tròng mà thôi. Võ công của Tiểu quý phi vốn cao hơn thích khách, nếu thích khách muốn giết chết nàng thì thời cơ tuyệt nhất chính là khi nàng lâm trọng bệnh. Kể từ giây phút được đưa ra khỏi thiên lao, Mộ Dung Cảnh liên hồi cảnh tỉnh nàng, không được tin tưởng bất cứ người nào, bất cứ ai cũng có thể là thích khách.

Tiểu quý phi cố kìm nén tâm trạng đau buồn, bình tĩnh lên tiếng “Hoàng thượng, Tuyết Nhi tử tử, phải chăng ngài nên đón tử ấy ra khỏi lãnh cung? Ta biết tử ấy bị oan. Khi đó, là do ta quá đố kỵ, đố kỵ vì tử được hoàng thượng sủng ái... Trước giờ ngài chưa từng mỉm cười thật lòng với ta, thế nhưng ở bên tử ấy ngài lại có thể, cho nên...”

“Thì ra nàng cũng biết sao.” Mộ Dung Cảnh cảm thấy có chút bất ngờ, có điều tất cả đều bị vẻ ngoài lạnh lùng che mất.

“Đúng vậy, đến hôm nay ta đã hiểu, người hại chết đứa trẻ của ta khi đó chính là tên thích khách này. Hoàng thượng, ngài hãy tìm thêm hướng lãnh cung, có lẽ... sẽ tìm được nhiều thứ bất ngờ đấy.” Bởi nàng nhìn thấy thích khách đào thoát về phía lãnh cung.

Mộ Dung Cảnh khẽ chau đôi mày, nhìn Tiểu quý phi nghi hoặc. Sau đó không nói tiếng nào quay người bỏ đi, hướng rời khỏi chính là phía lãnh cung...

Tại lãnh cung ai oán, hoang tàn thê lương. Trong một căn phòng nhỏ, lóe lên một tia sáng. Bên trong, truyền ra một đoạn đối thoại.

“Chủ nhân, cánh tay bị thương có sâu không... là ai mà độc ác như vậy? Chúng ta đi bẫy với hoàng thượng, có người ăn hiếp người được không? Đáng ghét! Không phải, người vẫn là phi tử sao? Ở trong lãnh cung thì vẫn được coi là phi tử chứ?” Là giọng nói bất mãn của một nha đầu.

“Đừng có nói nữa, hoàng thượng biết được cũng không đau lòng đâu.” Lời than thở buồn bã, nhẹ như làn gió.

“Nếu vết kiếm này sâu hơn chút nữa, chắc chắn cánh tay này đã bị chặt đứt.”

“Dù có đứt hoàng thượng cũng không đau lòng...”

“Nhưng nô tì sẽ đau lòng lắm, cánh tay xinh đẹp là vậy, mất đi thì đáng tiếc biết bao...” Tiểu Thúy tinh ranh lên tiếng, không biết còn thì thầm thêm mấy câu gì nữa khiến người còn lại khẽ cười.

Chỉ là khẽ cười thôi, nhưng trong đêm tối tĩnh mịch, giọng cười đó thê lương, cay đắng, mang thêm cả nỗi tuyệt vọng.

Mộ Dung Cảnh đứng ngoài cửa, ánh mắt lạnh giá tựa băng, trong thoáng chốc quyết định đập cửa xông vào. Dưới ánh nến chập chờn, có hai

người phụ nữ đang ngồi trước bàn, một người xinh đẹp tuyệt thế, đang đập thuốc lên cánh tay ngọc ngà của mình, người còn lại thì nhiệt tình trợ giúp.

Vừa nhìn thấy Mộ Dung Cảnh, hai người phụ nữ bỗng ngây lạng người.

Người phụ nữ xinh đẹp tuyệt mỹ sau giây phút bất ngờ, vừa vui mừng lại vừa kinh hãi, dường như bật khóc, thất thần lên tiếng: “Hoàng thượng...” Chỉ gọi được hai tiếng, nước mắt nàng đã tuôn trào mãnh liệt.

Lúc này, một thị vệ chạy tới bẩm báo vài câu, mọi chuyện đã được thu xếp ổn thỏa.

“Rất tốt. Mau đưa hai người này đi.” Mộ Dung Cảnh lạnh lùng ra lệnh, rồi quả quyết quay đi, chẳng thèm nhìn mỹ nhân thêm lần nào nữa.

Tại cung Triều Phụng.

Thẩm Tố Nhi vốn đã nghỉ ngơi, lại bị tiếng động bên ngoài đánh thức, tiếp sau đó là tiếng gọi cửa của Tiểu Dung. Nàng vội vàng thức dậy, tiện tay lấy chiếc áo choàng gần đó rồi ra ngoài xem sao. Kết quả, nàng liền thấy một đám thị vệ đưa bọn Tiểu Dung đi.

“Các người đang làm gì thế?” Nhiệt độ ngày và đêm cách nhau rất xa. Thẩm Tố Nhi vừa mở cửa, gió lạnh thổi tới buốt xương, cả người không ngừng run rẩy.

“Hồi bẩm nương nương, hoàng thượng có chỉ, ngoại trừ cung Thiên Thọ ra, tất cả phụ nữ trong cung đều phải có mặt ở giáo trường trong vòng nửa canh giờ, mời người nhanh chóng di giá.” Chỉ ý của hoàng thượng, là tất cả phụ nữ trong cung, đương nhiên cũng bao gồm cả hoàng hậu nương nương. Ai dám không tới, trừ khi hoàng hậu nương nương không phải là phụ nữ.

“Bản cung vào thay y phục rồi đi ngay.”

“Hoàng hậu nương nương, thời gian không còn nhiều, xin người đi ngay lập tức.”

Thẩm Tố Nhi cau chặt đôi mày, không hiểu Mộ Dung Cảnh làm vậy là có ý gì.

Nàng kéo tấm áo choàng lên người, cuốn gọn lại rồi bước ra khỏi phòng. Mặt mộc, tóc tai buông xõa, không có bất cứ trang sức gì. Nếu không phải tấm áo choàng này đủ lớn, bọc kín hết toàn thân nàng, thì e là mọi người đã nhìn thấy cả phần y phục mỏng manh bên trong rồi.

Cả đoàn người đi theo đám thị vệ tới giáo trường.

Tại giáo trường, đèn đuốc sáng rực, mọi người đã tập trung đông đúc.

Đại đa số những người có mặt đều là phi tần, cung nữ.

Phi tần và cung nữ phân ra đứng cách nhau một khoảng, đám cung nữ bị đẩy lui ra tít tận phía đằng sau.

Khoảnh khắc Thẩm Tố Nhi xuất hiện, khiến cho mọi người náo động hẳn lên. Có ai ngờ, ngay đến hoàng hậu nương nương cũng phải tới?

Thẩm Tố Nhi đứng đầu chúng phi, đương nhiên nàng không thể không đứng tại vị trí đó. Thế nhưng nó lại hại nàng đang muốn đứng lẫn vào đám đông để cho ấm áp hơn cũng không được.

Điều duy nhất nàng có thể làm lúc này chính là đưa tay nắm chặt lấy áo choàng, lặng lẽ đứng im tại chỗ. Từng cơn gió lạnh thấu xương len từ dưới chân lên, thấm vào da thịt khiến toàn thân nàng nổi gai ốc, đôi môi đỏ hồng dần biến sắc. Giây phút, nàng có phần oán hận Mộ Dung Cảnh... Cảnh ba nửa đêm, điều động tất cả mọi người tập trung tại đây phải chăng

là hơi quá đáng? Đánh chết nàng cũng không tin được, tất cả phụ nữ trong cung đều có tội, rồi phải đứng đây chịu khổ chịu lạnh.

Bỗng phía xa truyền lại tiếng động, nàng đồng thời thấy vài người cầm đèn đuốc đi tới.

Cung nữ và thái giám, thông thường cầm đèn, còn cầm đuốc đa phần là thị vệ tuần tra.

Lúc có thể nhìn rõ từng người, đám thị vệ thô bạo đẩy hai người phụ nữ ngã xuống đất.

Nhờ ánh sáng, Thẩm Tố Nhi nhìn thấy một người phụ nữ khuynh sắc khuynh thành. Có điều, xem ra tình trạng của tuyệt thế mỹ nhân không ổn lắm, y phục mỏng manh, không ngừng run rẩy, cứ tiếp tục thế này, chẳng phải sẽ chết rét sao?

Thời gian từ từ trôi, phụ nữ tới nơi này càng lúc càng đông.

Phía xa đèn lồng chập chờn, dần dần tiến sát. Mộ Dung Cảnh mặt lạnh như băng xuất hiện cùng đám hộ vệ. Lúc này ngài vừa ghé qua cung Thiên Thọ, sau khi xác nhận không có bất cứ con cá nào lọt lưới mới vội vã tới đây. Ngài vốn đã tổn tâm sức để giảng thiên la địa võng từ lâu, đến lúc thu lưới đương nhiên không thể bắt cần được.

Trên giáo trường, người đứng nhưng nhúc, việc Mộ Dung Cảnh xuất hiện đương nhiên khiến mọi người chú ý.

Trong bóng tối, ở một góc khuất, có một đôi mắt xót thương, đau lòng khi bắt gặp cảnh người phụ nữ đáng yêu kia run rẩy trong gió lạnh từng cơn. Đã mấy lần, ngài không nhịn được định tiến lên, muốn ôm chặt nàng vào lòng để sưởi ấm, thế nhưng ngài không thể. Nếu muốn nàng có được cuộc sống bình yên, ngài chỉ có thể bảo vệ nàng từ xa.

Bỗng nghĩ ra điều gì đó, ngài đưa tay chạm nhẹ lên chiếc áo lông trắng trên người, vội vã cúi xuống, gọi tiểu thái giám gần đó ra lệnh lặng lẽ giao lại cho Thẩm Tố Nhi. Sau đó, ngài còn thận trọng ra lệnh hẳn không được nhiều chuyện, càng không được để lộ là ngài đưa, nếu có người hỏi thì phải nói là do cung Triều Phụng đưa tới.

Tiểu thái giám nhận lệnh làm theo.

Thế nhưng, hoàng thượng ở đây, dưới ánh mắt chú ý của mọi người, tiểu thái giám không dám tự tiện bước đến gần hoàng hậu, đành phải xin chỉ thị từ Lưu tổng quản. Lưu tổng quản nghe vậy tức thì đi hỏi ý Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh thấy thế đành mặt, không nói đồng ý, cũng không đưa lời từ chối, chỉ ném ánh mắt lạnh lùng liếc về phía Thẩm Tố Nhi.

Lưu tổng quản tức thì rơi vào trạng thái khó xử, hoàng thượng rốt cuộc là có đồng ý hay không? Kết quả, ngài vẫn đành tự đưa ra chủ kiến, bảo tiểu thái giám lặng lẽ đưa đồ qua. May mà, Mộ Dung Cảnh không hề lên tiếng ngăn cản, khiến ông thở phào nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc Thẩm Tố Nhi nhận lấy tấm áo lông màu trắng, thoáng lạng người, một mùi hương hoa mai dịu nhẹ thoang thoảng bên cánh mũi, đôi mắt nàng long lanh ửng đỏ... Trong hoàng cung lạnh lùng giá băng này, ít nhất vẫn có một người đối xử thật lòng với nàng. Hai mươi lăm năm nay, đây là lần đầu tiên nàng rơi nước mắt vì xúc động, dưới ánh đèn đuốc sáng chói, nước mắt nàng lấp lánh lấp lánh.

Tiểu Dung cùng Tiểu Xuân Nhi vội giúp Thẩm Tố Nhi mặc chiếc áo lông vào.

Giây phút Thẩm Tố Nhi thả lỏng tấm áo choàng bên ngoài, đương nhiên có một khắc để lộ y phục mỏng manh bên trong.

Mộ Dung Cảnh khẽ mím môi lại, sắc mặt lại càng thêm lạnh băng, thậm chí còn lạnh hơn thời tiết lúc này vài phần. Thời tiết có lạnh đến đâu cũng không dễ dàng chết, thế nhưng, đây vào hoàng thượng, có lẽ chỉ vài giây thôi sẽ rơi vào tình thế vạn kiếp bất phục.

Lúc này, Mộ Dung Cảnh đang trong cơn thịnh nộ. Tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Khoảnh khắc ai cũng biết phải tự lo cho an nguy của bản thân. Ngay cả Lưu tổng quản cũng lui lại ba bước, hành động thận trọng, cung kính hơn ngày thường.

Cả giáo trường rộng lớn tĩnh lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng gió xào xạc thổi lại.

“Là ai đã đưa hoàng hậu tới? Mau ra đây cho ta?” Mộ Dung Cảnh khẽ quát.

Lúc này, một đám thị vệ run rẩy bước ra, nhất loạt quỳ rạp xuống đất.

Mộ Dung Cảnh đưa ánh mắt tử thần liếc qua bọn người đang quỳ một lượt, khiến tất cả đều lo sợ hãi hùng.

“Hoàng thượng. Là do ngài đã lệnh cho thần thiếp đứng ở nơi này mà.” Bất chợt một giọng nói rất nhẹ, rất khẽ, có chút run run vang lên, phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch chẳng khác gì nghĩa địa lúc này.

“...”

Xung quanh nhất loạt bùng lên những tiếng thở hắt ra vì sợ hãi.

Mộ Dung Cảnh nheo mắt, khí thế nguy hiểm bao quanh người vẫn chưa giảm đi.

Quả nhiên, có một người phụ nữ không sợ ngài, thậm chí từ tận đáy lòng cũng không, càng không thể hiểu thế nào được gọi là cấm kỵ.

Thẩm Tố Nhi kéo lại cổ áo lông, che đi nửa khuôn mặt, bình tĩnh đưa lời nói tiếp: “Hoàng thượng đã hạ lệnh thế nào chứ? Có phải là bảo tất cả phụ nữ trong cung đều phải tập trung ở đây? Lẽ nào ngài cảm thấy thần thiếp không phải là phụ nữ?” Nàng không muốn đón nhận tình cảm của ngài.

Nếu tình cảm của ngài thể hiện bằng cách giết người man rợ, vậy thì nàng hoàn toàn không muốn. Bởi lẽ điều đó chỉ khiến nàng thêm hãi hùng, đêm ngủ cũng không thấy ngon giấc mà thôi.

“Rất tốt! Đây là do nàng tự chọn nhé!” Mộ Dung Cảnh đưa tay ra hiệu, đám thị vệ đang quỳ dưới mặt đất vui mừng ra mặt vì đã thoát chết, vội vã lui xuống, nhìn Thẩm Tố Nhi bằng ánh mắt cảm kích, đoán chắc ngày mai quay về sẽ bảo mẫu thân giết gà đến miếu lễ tạ.

Tuy nhiên, Thẩm Tố Nhi lại âm thầm kêu khổ, bởi nàng lại lần nữa đắc tội hoàng đế. Rõ ràng biết đây là hành động ngốc nghếch, thế nhưng nàng vẫn quyết làm, thật chẳng khác nào nhân sinh khổ đau, dòng đời xô đẩy.

Mộ Dung Cảnh không nhìn Thẩm Tố Nhi thêm nữa, dường như coi nàng như không hề tồn tại.

“Toàn bộ phụ nữ trong cung đều có mặt ở đây hết rồi sao?” Mộ Dung Cảnh lạnh lùng cất tiếng hỏi.

Trần Thủ nhanh chóng đáp: “Vâng!”

“Vậy bắt đầu tra xét.”

Một đám thị vệ xông lên vây những người phụ nữ có mặt tại đây, bắt đầu kiểm tra vết thương bên cánh tay trái.

Lúc này...

“Hoàng huynh...” Sơ Tuyết nhẹ nhàng lên tiếng, bóng dáng xuất hiện chẳng khác nào thần tiên giáng trần.

Mộ Dung Cảnh thấy Sơ Tuyết, ánh mắt cũng chuyển sang ấm áp, giọng nói theo đó mà dịu hẳn lại “Sơ Tuyết, sao đệ lại đến đây? Đêm khuya lạnh giá, hơn nữa còn ăn mặc phong phanh thế này...” Nói đến đây, ngài lại bất giác đưa mắt về phía chiếc áo lông trên người Thẩm Tố Nhi.

Làm sao mà Mộ Dung Cảnh lại không nhận ra chứ?

Đó chính là chiếc áo ngài ban cho Sơ Tuyết phòng lạnh được làm từ bộ da con hồ li đích thân ngài săn được.

“Hoàng huynh, Sơ Tuyết không yếu đuối như huynh vẫn tưởng đâu...” Giọng Sơ Tuyết bình thản, dịu nhẹ chẳng khác nào làn sương buổi sớm.

Mộ Dung Cảnh cởi áo bào, đích thân khoác lên cho Sơ Tuyết, rồi quay sang Lưu tổng quản hạ lệnh “Người hãy đích thân đưa Tam vương gia về. Lại truyền ngự y lập tức đến chẩn mạch cho Tam vương gia. Phải chắc chắn Tam vương gia không bị nhiễm phong hàn người mới được quay về phục mệnh.”

“Tuân lệnh.” Lưu tổng quản cung kính đáp, sau đó đưa tay mời Sơ Tuyết quay về Mai Viện.

Sơ Tuyết nhẹ mím cười, khẽ lên tiếng: “Hoàng huynh tại sao vẫn cứ bá đạo như thế...” Hoàng huynh hoàn toàn không để tâm đến suy nghĩ của

người khác, nhưng ngài chẳng có tư cách nào chất vấn vì ngài biết rõ, tất cả mọi thứ... chỉ vì hoàng huynh quá quan tâm, yêu thương ngài mà thôi.

“Mau quay về đi, những chuyện như vậy, sau này, đệ đừng tham dự nữa.” Mộ Dung Cảnh kéo lại cổ áo cho Sơ Tuyết, ngăn những cơn gió lạnh thâm nhập vào người ngài.

Sơ Tuyết cúi đầu đưa lời cầu cạnh “Hoàng huynh, đệ có thể quay về, thế nhưng... liệu có thể xin thêm một thỉnh cầu nữa?”

“Được.” Mộ Dung Cảnh biết bản thân sẽ không thể từ chối hoàng đệ của mình.

Sơ Tuyết lúc này mới nhẹ lên tiếng: “Trà hoa do hoàng tẩu pha rất đặc biệt, Sơ Tuyết bỗng muốn uống.”

Mộ Dung Cảnh nghe vậy ngây lạng người đi. Chút tâm tư đó của Sơ Tuyết, ngài đã nhìn thấu từ lâu.

Nhưng, không được! Người phụ nữ đó, Sơ Tuyết không được động đến.

“Sơ Tuyết, đừng ngang ngạnh nữa, mau quay về đi.” Mộ Dung Cảnh không tức giận đã là điều hiếm thấy lắm rồi.

Đôi mắt Sơ Tuyết lộ rõ vẻ thất vọng, vẫn không hề có ý chuyển bước. Ngài đưa tay lên khẽ ho nhằm che giấu cảm xúc bên trong, hắt xì một tiếng. Nhìn như vô ý, nhưng ngài hoàn toàn hiểu thấu ẩn ý bên trong.

Thật không ngờ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Sơ Tuyết lại có thể vì Thẩm Tố Nhi mà làm đến mức này. Có lẽ ngay cả một hoàng huynh như ngài cũng chẳng bằng địa vị của nàng trong lòng Sơ Tuyết.

Chỉ là... Ngài vẫn còn mâu thuẫn, phải làm thế nào đây?

Mộ Dung Cảnh quay đầu không nhìn Sơ Tuyết thêm nữa, tỏ ý không chịu thỏa hiệp.

“Tam vương gia, xin ngài giữ gìn sức khỏe, hoàng thượng chỉ là lo lắng cho ngài. Trời lạnh như vậy, lão nô cầu xin ngài mau quay về Mai Viện nghỉ ngơi.” Lưu tổng quản đưa lời khuyên giải.

Sơ Tuyết đương nhiên hiểu, ánh mắt sầm lại, nhẹ mím môi, nhìn Thẩm Tố Nhi đằng xa thêm lần nữa. Thẩm Tố Nhi vừa hay cũng đang nhìn về hướng này, bốn mắt chạm nhau, nàng khẽ mỉm cười đáp lại, đồng thời gật đầu bày tỏ ý cảm ơn.

Sơ Tuyết cũng đáp lại bằng một nụ cười dịu nhẹ, sau đó quay sang nói với Mộ Dung Cảnh một tiếng rồi theo Lưu tổng quản trở về Mai viện.

Sau khi Sơ Tuyết rời khỏi, tính tình ôn hòa tạm thời của Mộ Dung Cảnh cũng đồng thời biến mất.

Thẩm Tố Nhi vui mừng vì ngài chỉ dành đặc ân này cho một mình Sơ Tuyết, chí ít người mà ngài đối tốt là Sơ Tuyết, và nàng cũng hi vọng Sơ Tuyết được bình an, hạnh phúc.

Trên giáo trường, ánh đèn rực rỡ, đám phụ nữ bị đám thị vệ bao vây. Tiến hành kiểm tra người nào không bị thương ở cánh tay trái đều có thể rời khỏi nơi này ngay tức khắc. Người kiểm tra đầu tiên chính là hoàng hậu. Nói ra thì hoàn toàn không cần thiết bởi hoàng hậu chính là nạn nhân.

Thẩm Tố Nhi bước ra khỏi đám người, thoát khỏi vòng vây của đám thị vệ. Ban đầu nàng định quay về cung Triều Phụng, sau cùng quyết định thay đổi chủ ý. Nhìn bọn Tiểu Dung vẫn còn đứng đó, nên nàng muốn ở lại đợi xong rồi cùng nhau quay về.

Bỗng trong đám phi tần truyền ra tiếng huyên náo, hình như tra ra được người bị thương bên cánh tay trái, lại còn là vết thương mới. Sau một

hồi kiểm tra, nghe nói không phải do binh khí gây ra. Nhưng vì an toàn chung, vị phi tử yếu đuối đó vẫn được Trần Thủ dặt ra ngoài, ở cùng một chỗ với hoàng hậu tiền nhiệm Tuyết Nhi, dưới sự giám sát của các thị vệ khác.

Thẩm Tố Nhi liếc qua, có chút bất ngờ. Có kịch tính quá không, không ngờ lại là Lâm Ngọc Nhi.

Mộ Dung Cảnh không vội tra xét ngay mà muốn tiến hành từng bước một. Sau một hồi tra xét tất cả các phi tần, không có thêm ai khác bị thương. Trong đám cung nữ có một vài người bị thương nhưng không phải ở cánh tay trái, nên nằm ngoài đối tượng tình nghi, mọi người coi như thoát nạn.

Mới rồi không khí giáo trường náo nhiệt bất thường, giây phút này bỗng chìm trong im lặng.

Bọn người Tiểu Dung tiến lại chỗ Thẩm Tố Nhi, cung kính cúi đầu hành lễ. Chỗ họ đứng gần với hoàng thượng nên chẳng ai dám nói chuyện gì hết, chỉ nhìn Thẩm Tố Nhi bằng ánh mắt cầu cứu, toàn thân lạnh đến độ run rẩy, môi đã chuyển sang thâm tím.

“Chúng ta quay về thôi.” Thẩm Tố Nhi bình thản nói.

Bọn Tiểu Dung nghe vậy cảm động đến phát khóc. Nhưng vừa đi được hai bước, chuyện bất ngờ liền xảy ra.

“Hoàng hậu, sao không ở lại xem chứ? Suy cho cùng... chuyện này cũng có liên quan đến nàng mà.” Mộ Dung Cảnh đột nhiên lạnh lùng cất giọng, thực không đoán nổi ý đồ. Có lẽ, ngay chính bản thân ngài cũng chẳng hiểu tại sao lại hành động như vậy, chỉ là vào lúc nhìn thấy nàng định rời đi, chỉ buột miệng lên tiếng mà thôi.

Thẩm Tố Nhi dừng lại, quay đầu nghi hoặc nhìn Mộ Dung Cảnh, sau đó lại nhìn ba người phụ nữ bị vây khốn, Lâm Ngọc Nhi, hoàng hậu tiền nhiệm Tuyết Nhi và một tiểu cung nữ, liền nghi hoặc lên tiếng: “Hoàng thượng, ngài nói vậy là có ý gì?”

“Đừng xem lâu như vậy mà nàng vẫn chưa hiểu có chuyện gì sao?”

“Không ai nói, thần thiếp làm sao biết được.” Nàng tùy ý đáp lại một câu. Cho dù đoán ra là chuyện gì, nàng cũng giả vờ là kẻ ngốc, quá thông minh chỉ càng chết sớm mà thôi.

“Trẫm đang tìm thích khách. Chính là tên thích khách to gan dám thích sát hoàng hậu.”

Nghe Mộ Dung Cảnh nói vậy, Thẩm Tố Nhi hiểu kì bước lại gần chỗ Lâm Ngọc Nhi. Khi nhìn rõ dáng vẻ của hai người phụ nữ trước mặt, nàng mím môi, hoàn toàn không để tâm: “Nói hai người họ là thích khách? Người nào giống hơn chứ?”

“Cả hai đều có hiềm nghi.” Mộ Dung Cảnh bực bội trả lời.

“Đêm khuya rồi, ngài đừng đùa cợt mãi thế?” Thẩm Tố Nhi thực không nhìn ra, bởi hai người họ trông ai cũng yếu đuối. Trong khi, Mộ Dung Cảnh vì tên thích khách kia, không ngại điều động tất cả mọi người trong cung ra giáo đường, kết quả tìm ra được hai phi tử yếu ớt, đáng thương.

Ánh mắt đó của nàng là sao chứ?

“Thẩm... Tố... Nhi!” Mộ Dung Cảnh trừng mắt, phát ra tín hiệu nguy hiểm.

“Ngài sao thế, đừng tức giận, thần thiếp cũng có nói gì đâu. Hãy, chẳng hiểu sao lại khiến ngài tức giận. Thần thiếp chỉ là cảm thấy thương

xót cho bọn họ mà thôi, người nào người nấy trông như gió thổi bay mất, đừng có tùy tiện đổ oan cho người tốt, biến thành trò cười cho kẻ khác là được...” Thấm Tố Nhi nói xong liền quay người, định bỏ đi luôn.

Có chút bất lực, Mộ Dung Cảnh tóm chặt cánh tay của nàng lạnh lùng hỏi “Nàng dám nghi ngờ trẫm?”

“Không hề...” Ngoài miệng nói không nhưng hoàn toàn là nói dối.

Ánh mắt của Mộ Dung Cảnh càng lúc càng lạnh “Rất tốt! Tối nay trẫm sẽ cho nàng thấy rõ chân tướng mới được.” Ngài nghiêng răng rít lên một câu.

“Ngài có thể buông lỏng tay ra một chút được không...”

Thấm Tố Nhi đau khổ cầu xin, tuy rằng lời nói trái lòng, nhưng nét mặt lại vô cùng thảm thương, liệu cánh tay này của nàng có bị bóp nát?

Nghe vậy, Mộ Dung Cảnh lạnh lùng liếc xuống, buông lỏng ngón tay, nhìn vết ngón tay mình để lại trên cánh tay của nàng bất giác cau chặt đôi mày. Rất nhanh ngài đổi thành ôm eo, nhìn chẳng khác nào gà mẹ xách gà con, rồi ngài quay sang ra lệnh cho kẻ dưới “Mau đưa bọn họ đến điện nghị sự, trẫm phải thẩm án thấu đêm. Gọi thêm cả lão thái y tới kiểm nghiệm vết thương.”

Thấm Tố Nhi thấy vậy âm thầm kêu khổ.

Xem ra, nàng lại bị người ta ép rồi. Nàng cũng không hiểu mình đã làm gì chọc cho ngài tức giận đến vậy? Trong lòng nàng thực cảm thấy không vui chút nào.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Vô Tình Nhất Là Nhà Đế Vương

Tại điện nghị sự.

Mộ Dung Cảnh oai nghiêm ngồi trên long ỷ, Thẩm Tố Nhi bị ép phải ngồi cạnh bên ngài. Ánh mắt của Mộ Dung Cảnh lạnh lẽo, cất lời hỏi “Người quỳ dưới kia là ai? Mau ngẩng đầu lên để trẫm xem.”

Người bên dưới còn chưa đáp lại, bên cạnh ngài đã truyền lại giọng nói lí nhí...

“Không phải chứ, ngay cả thê tử của mình mà cũng không nhận ra?” Thẩm Tố Nhi bình thản đưa lời. Tiếp đó, khóe miệng nàng tức thì khẽ co giật, dường như đã ý thức được mình lại nói sai “Hoàng thượng, coi như thần thiếp chưa nói gì, mau thắm án đi...” Nói xong, nàng ngáp dài một cái, tỏ ra vô cùng mệt mỏi.

Đôi mắt Mộ Dung Cảnh đã không còn lạnh như lúc nãy nhưng vẫn cực kỳ khó đoán.

Bắt đầu thắm án...

Lần này, Thẩm Tố Nhi không nói chen vào.

Trong quá trình tra xét, cuối cùng Tuyết Nhi cũng đã hiểu có chuyện gì đang xảy ra. Dồn nén bi thương, nàng ngược mắt nhìn Mộ Dung Cảnh,

nước mắt long lanh hỏi “Hoàng thượng, ý của ngài là... ta chính là thích khách?”

“Lẽ nào không phải?” Mộ Dung Cảnh lạnh lùng hỏi lại.

Tuyết Nhi đưa mắt nhìn sang Thẩm Tố Nhi, dường như muốn nhìn rõ... Nàng ta chính là hoàng hậu mới? Một hoàng hậu có thể cùng ngồi long ý với ngài? Nhớ lại năm xưa, bản thân đã bao giờ nhận được đối đãi như vậy? Người ngoài thường nói nàng nhận được ân sủng của hoàng thượng, thực ra chỉ có nàng mới biết, ngài hoàn toàn không yêu nàng, có lẽ, ngài cũng chẳng yêu bất cứ người phụ nữ nào trong hậu cung này cả.

“Hoàng thượng, ngài đã không còn tin tưởng Tuyết Nhi nữa sao?” Ánh mắt nàng tràn ngập kì vọng.

Thẩm Tố Nhi ngồi trên long ý, nhìn xuống người phụ nữ đang quỳ bên dưới, thì thào lên tiếng “Ngốc hả?”

Mộ Dung Cảnh lần nữa đưa mắt liếc sang người phụ nữ bên cạnh.

Không khí đột nhiên lạnh như băng khiến Thẩm Tố Nhi tỉnh táo ra vài phần, lặng nhìn Mộ Dung Cảnh, rồi lập tức cúi mặt né tránh. Chắc kiếp trước hai người là oan gia... ngay từ lần đầu gặp mặt đến giờ, có khi nào không xảy ra mâu thuẫn?

Mộ Dung Cảnh lại nói “Hoàng hậu, nàng thử nói xem... tại sao nàng ấy lại ngốc?”

Thẩm Tố Nhi từ tốn đáp “Hoàng thượng thực không biết sao? Tự cố hồng nhan thường bạc phận. Thần thiếp nhìn người phụ nữ đó, khuyên nước khuyên thành, e là... sẽ chôn thân trong nhà đế vương thôi.” Nàng đáp rất bình thản, không hề sợ hãi.

Mộ Dung Cảnh chẳng biết nên đáp lại thế nào, cho dù tức giận cũng không thể phát tiết ra được, ngài đưa mắt nhìn xuống người phụ nữ đang quỳ, chất vấn “Tuyệt Nhi, vết thương của nàng do thứ gì gây ra?”

Không biết tại sao, khoảnh khắc cơ thể Tuyệt Nhi toát ra mấy phần ngạo khí “Thần thiếp không phải thích khách. Tin hay không tùy các người.” Nhưng ngẫm kỹ lại thái độ của nàng không phải là ngạo nghệ, mà là tức giận sinh ra từ đố kỵ. Ánh mắt nàng oán hận nhìn về phía Thẩm Tố Nhi. Dựa vào thứ gì? Tại sao nàng ta có thể nói chuyện với hoàng thượng bằng ngữ khí đó? Thế nhưng điều đáng giận hơn là ngài lại không hề trách tội.

Mỹ nhân tuyệt sắc, cho dù tức giận, trông cũng rất động hồn, thật khiến cho bao người không khỏi xót thương.

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh biến đổi, ánh mắt phát ra sát ý, khiến không khí đại điện đột ngột trở nên căng thẳng. “Đã ở trong lãnh cung một thời gian rồi, không những nàng chẳng biết điều lại còn dám nói chuyện với trẫm bằng cái giọng đó sao?”

Khuôn mặt Tuyệt Nhi biến sắc, rơi vào hoang mang. Tại sao nàng lại nói với hoàng thượng bằng giọng điệu đó? Nhất thời kinh hãi, nàng ngây lạng người đi.

Mộ Dung Cảnh đưa mắt liếc qua cung nữ Tiểu Thúy quỳ bên cạnh, nghiêm giọng hỏi “Vậy người trả lời thay nàng ấy đi, không được phép giấu giếm.”

Tiểu Thúy sợ đến mức run rẩy toàn thân, chuyện này hoàn toàn không liên quan tới nàng. Sắc mặt nàng tức thì chuyển sang trắng bệch, quỳ rạp dưới đại điện không nói thành lời. Vốn dĩ nàng chỉ là một tiểu nha đầu, trước giờ chưa từng gặp qua chuyện tày đình như vậy. Trước mặt hoàng thượng, cũng chẳng biết phải bảo vệ chủ nhân thế nào “Hồi bẩm... bẩm

hoàng thượng, chủ nhân Tuyết Nhi nói... nói... người bị người ta gây thương tích.”

“Là ai gây ra thương tích? Ở chỗ nào hả?”

“Nô tì nghe chủ nhân nói, đó... đó là vết do kiếm gây ra. Có người xông vào hoa viên gây thương tích cho chủ nhân. Hoàng thượng, chủ nhân sức khỏe yếu đuối, lại không biết võ công, người sao có thể là thích khách được. Xin hoàng thượng minh xét.” Tiểu Thúy càng nói càng trôi chảy.

Mộ Dung Cảnh lạnh lùng nói “Nếu người dám nói dối câu nào, trăm sẽ xử tội lăng trì.”

“Nô... nô tì không dám dối gạt hoàng thượng.” Tiểu Thúy quỳ rạp xuống đất, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Mộ Dung Cảnh lại lạnh lùng liếc mắt qua chỗ Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi thấy vậy không khỏi kinh hãi, hoàng thượng đang tức giận sao? Nàng cắn môi đến mức bật cả máu, trong lòng cực kỳ sợ hãi, ánh mắt uất ức cúi gằm xuống, run run đáp “Hoàng thượng, xin lỗi, xin lỗi ngài... thần thiếp thực vô tâm. Cầu xin ngài bớt giận, đều là lỗi của thần thiếp, đã khiến ngài tức giận...” Tính cách nàng lại trở nên yếu mềm. Giống như trước kia khi sắc mặt Mộ Dung Cảnh không tốt, nàng thường nói chuyện với ngài như vậy. Lúc đó, ánh mắt ngài dịu xuống, thế nhưng hôm nay ánh mắt đó không hề biến đổi.

Mộ Dung Cảnh khẽ “hừm” một tiếng, sắc mặt vẫn đặc biệt khó coi.

Sau cùng, Tuyết Nhi chẳng thể nén nhịn thêm uất ức trong lòng, bật khóc thành tiếng “Hoàng thượng, trong lòng thần thiếp cảm thấy uất ức. Thần thiếp chẳng làm gì sai hết, luôn luôn an phận thủ thường, vậy mà bị oan đẩy vào lãnh cung, bao lâu nay chẳng thể gặp được người. Hàng ngày, thần thiếp sống thê lương, âm đạm, bất hạnh biết bao, chẳng dám suy nghĩ

quá nhiều, lại càng không dám oán hận mà nảy sinh ý định thích sát Tiểu quý phi...”

“Vậy nàng mau trả lời, vết thương này từ đâu mà có? Do vật gì gây ra?” Mộ Dung Cảnh chẳng bận tâm đến những lời của Tuyết Nhi, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Khoảnh khắc này, Tuyết Nhi biết cho dù không có ai tin tưởng, ít nhất nàng cũng phải nói “Vì không ngủ được, thần thiếp ra ngoài hoa viên dạo mát, bỗng đâu một người bịt mặt xuất hiện, tấn công. Thần thiếp nhất thời hoang mang, theo phản xạ đưa tay ra đỡ. Có điều, sau khi chém vào cánh tay thiếp, người đó liền biến mất... rồi hoàng thượng xuất hiện.”

Mộ Dung Cảnh lại nói “Những lời quý quái thế, nàng cho rằng trẫm sẽ tin sao?”

“Thì ra hoàng thượng nghe hiểu được những lời của quý, thực không tệ chút nào...” Thẩm Tố Nhi lẩm bẩm tự nói với bản thân, có điều Mộ Dung Cảnh ngồi ngay sát đã nghe thấy toàn bộ.

Quả nhiên...

Mộ Dung Cảnh mọi khi dù thái sơn có đổ sập xuống cũng không biến sắc, suýt chút phát cáu ngay trước đại điện. Nhẫn nhịn coi như không nghe thấy điều gì, ngài liền quay sang chất vấn “Lâm Ngọc Nhi, mau nói xem, vết thương của nàng là do cái gì gây nên?”

“Hả?... Bây giờ chẳng phải là biết hết cả tên tuổi rồi sao?” Lâm Ngọc Nhi còn chưa kịp đáp lại, người phụ nữ nhắm mắt giả vờ ngủ gật cạnh bên lại lẩm bẩm cảm thán...

Ngay giây sau, Mộ Dung Cảnh trợn mắt lên, gân xanh nổi cuồn cuộn. Ngữ khí đó thực muốn người ta muốn giơ tay bóp chết nàng ngay tại chỗ.

Thực đúng là khiến người khác vừa yêu, vừa hận, vừa tức giận mà. Mộ Dung Cảnh mím môi không nói, lạnh lùng lườm Lâm Ngọc Nhi.

Lâm Ngọc Nhi yếu đuối không ngừng run rẩy, quỳ dưới đất, bộ dạng đáng thương vô cùng, đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa biết bao uất ức, đau khổ “Hoàng thượng, thần thiếp hoàn toàn không biết chuyện này, vết thương... là do thần thiếp không cẩn thận gây ra.”

“Là thứ gì gây ra?”

“Thanh trúc.” Nàng dịu dàng đáp.

Mộ Dung Cảnh cau mày hạ lệnh “Mau truyền thái y.”

Bất cứ chuyện gì cũng phải có chứng cứ, Lâm Ngọc Nhi có phải bị thương do thanh trúc, truyền thái y tới kiểm tra là rõ ngay.

Thái giám nhận lệnh nhanh chóng đi truyền thái y.

Lão ngự y tuổi trung niên vốn đang hầu bên ngoài điện lập tức tiến vào, cung kính khom người hành lễ. Lão ngự y hành nghề nhiều năm, thế nên chỉ cần nhìn qua là biết vết thương do vật gì gây nên.

Trước tiên, ông xem qua vết thương của hoàng hậu Tuyết Nhi, theo kinh nghiệm lâu năm, lập tức kết luận vết thương này do binh khí sắc nhọn gây ra, không phải đao thì là kiếm. Sau đó lại quay sang kiểm tra vết thương bên tay trái của Lâm Ngọc Nhi, chỉ nhìn qua đã thấy vết thương xước rất sâu, thập phần nguy hiểm. Vết thương này mới được xử lý qua bằng cách rắc ít thuốc cầm máu, nếu không xử lý ngay, e là sẽ phế bỏ.

Lão ngự y sau khi kiểm tra kỹ một hồi liền đưa lời bẩm báo “Hoàng thượng, Lâm phi bị thanh trúc gây thương tích, do xử lý vết thương qua loa, những xơ trúc nhỏ vẫn còn trong thịt, thần phải xử lý thận trọng cho nương nương, nếu không e là cánh tay này sẽ tàn phế mất.”

“Những lời người nói là thật sao?” Đôi mắt tràn đầy hoài nghi của Mộ Dung Cảnh khẽ nheo lại.

Lão ngự y thành thật đáp “Thần không dám dối nửa câu, hoàng thượng hãy phái người lại gần tra xét.”

“Trần Thủ. Người mau lại xem đi.” Mộ Dung Cảnh tức thì hạ lệnh.

“Tuân chỉ.” Trần Thủ thân là võ phu, hàng ngày tiếp xúc với gươm đao, đương nhiên có thể phân định đó là vết thương do thứ gì gây ra. Chàng xuống dưới kiểm tra, nhìn thật kỹ, đích thực vết thương này không giống như bị kiếm sắc gây ra, cũng thấy rõ những xơ trúc còn găm trong thịt. “Hồi bẩm hoàng thượng, đây là vết thương do thanh trúc gây ra.”

Mộ Dung Cảnh vẫn tỏ ra nghi hoặc, bất giác nhìn sang người phụ nữ đang chống một tay lên thành ghế cạnh bên, khuôn mặt nàng bình tĩnh, không thấy có bất cứ biến đổi.

“Tại sao lại không nói gì?” Yên tĩnh quá, ngài lại cảm thấy không quen chút nào?

Cả người Thẩm Tố Nhi cứng đờ, khẽ hắng giọng, tỏ ra ngạc nhiên “Ồ... thì ra hoàng thượng thích nghe thần thiếp nói chuyện sao?” Thẩm Tố Nhi có chút bất ngờ nhưng lại cảm thấy khá thú vị.

Không chọc giận ngài, phải chăng nàng sẽ chết?

Mộ Dung Cảnh nhíu chặt đôi mày, không nhìn Thẩm Tố Nhi nữa, tiếp tục phỏng vấn.

Kết quả, Tuyết Nhi không có nhân chứng, lại chỉ là lời khai một phía, đáng nghi ngờ nhất.

Mộ Dung Cảnh không nói gì, lại đưa mắt nhìn sang Lâm Ngọc Nhi. Lâm Ngọc Nhi uất ức, nước mắt không ngừng tuôn rơi “Hoàng thượng ngài hà tất phải làm khó thần thiếp? Thần thiếp ở trong cung vốn thường bị người khác ăn hiếp... Nếu Tiểu tử tử không thương, e là đã bệnh chết trong cung rồi, làm sao lại sinh lòng hãm hại tử tử được? Còn nữa, vào hôm hoàng hậu tử tử bị hành thích, thần thiếp luôn ở cạnh bên thái hậu nương nương, làm sao có thể phân thân đi hại người được?”

Mẫu hậu? Mộ Dung Cảnh khựng lại, có liên quan đến mẫu hậu, nên chỉ còn cách tạm thời gác lại chuyện này sang một bên. Hơn nữa, những chuyện hậu cung, ngài thực sự không muốn để mẫu hậu phải lo lắng, nếu muốn điều tra, ngài nhất định sẽ phải tự đi tìm hiểu.

Sự việc chỉ có thể xử lý đến đây, gây náo loạn cả một buổi tối, vậy mà vẫn chưa thể điều tra ra được thích khách.

“Tạm thời đưa về giám sát nghiêm ngặt, chờ thâm vấn tiếp.” Mộ Dung Cảnh hạ lệnh.

Khi Thâm Tố Nhi quay về cung Triều Phụng, trời đã gần sáng, nàng chẳng buồn cởi chiếc áo lông, nằm thẳng xuống giường. Chẳng thể nói rõ cảm giác trong lòng, chuyện đêm nay, khiến nàng cảm thấy chán ghét cuộc sống trong hoàng cung này hơn bất cứ khi nào.

Vô vị, chán ngắt, không tình người...

Bỗng bên mũi thoang thoang mùi hương hoa mai... Đáy mắt nàng bất giác xuất hiện thêm vài phần ấm áp, vui vẻ.

Mộ Dung Cảnh cả đêm không ngủ. Trong lòng có chuyện, nên cũng chẳng buồn ngủ chút nào.

Buổi triều sớm, sau khi xử lý xong mọi chính sự, cho tới tận buổi trưa khi dùng bữa xong, ngài mới có cảm giác buồn ngủ. Mộ Dung Cảnh bước

đến chiếc giường trúc, từ từ ngồi xuống, tựa nhẹ vào thành giường, khuôn mặt bình tĩnh không biểu cảm, giữa đôi mày ẩn hiện chút sầu muộn.

Lúc bước vào, vừa thấy cảnh này, Trần Thủ định lui ra ngoài. Bởi chàng tận mắt nhìn thấy Mộ Dung Cảnh mấy ngày nay gần như không có giây phút nào nghỉ ngơi, vừa phải bận rộn lo chuyện triều chính, vừa cố chấp đích thân điều tra vụ án thích khách. Nếu không phải có thân thể khỏe mạnh, có lẽ ngài đã đổ bệnh từ lâu.

Trần Thủ vừa định lui ra, bỗng...

“Trần Thủ, có chuyện gì thì bẩm tấu đi.”

“Dạ.” Thế là Trần Thủ liền đem chuyện đã tra xét được hồi sáng, bẩm tấu một lượt “Vi thần thực có tìm thấy mấy thanh trúc gãy tại nơi ở của Lâm phi, cũng tìm được thanh trúc đã khiến người bị thương, hầu như không có sơ hở gì cả. Thần cũng đã tới cung Thiên Thọ điều tra qua, vào hôm hoàng hậu bị hành thích, nghe nói cũng chính là ngày giỗ của mẫu thân Lâm phi. Ba ngày đó, Lâm phi đích thực cùng tới phật đường ăn chay niệm phật cùng thái hậu. Chuyện này, thái hậu cũng đã đích thân xác nhận. Mọi chuyện tới đây đứt hết manh mối.”

Mộ Dung Cảnh khẽ nheo mắt rồi hạ lệnh “Mau phân tích những manh mối mà người đã tìm được cho trẫm nghe.”

Cung Triều Phụng nằm giữa hai cung Thiên Thọ và Vạn Nghi, nếu thích khách là Lâm Ngọc Nhi, muốn chạy tới cung Vạn Nghi vượt y phục vào hồ, sau đó quay về cung Thiên Thọ trong thời gian ngắn là điều không thể. Hơn nữa, các thị vệ đã phong tỏa hết mọi con đường trong cung, nhưng không một ai nhìn thấy Lâm Ngọc Nhi cả. Lúc đi tra xét, có thị vệ chứng thực, trong vòng một khắc khi hoàng hậu gặp thích khách, Lâm Ngọc Nhi đã ở cung Thiên Thọ cùng thái hậu.

Thời gian gây án khó lòng xê dịch, giả như nếu trên đường không bị ai ngăn chặn, di chuyển giữa cung Triều Phụng và cung Vạn Nghi nhanh nhất cũng phải mất một khắc. Vậy mà trong một khắc thời gian đó, các thị vệ lại không thấy Lâm phi, vậy nàng làm sao có thể là hung thủ được?

Đôi mày kiếm của Mộ Dung Cảnh cau lại, càng lúc càng cảm thấy chuyện này phức tạp hơn mà những phân tích của Trần Thủ lại rất chính xác.

Không cần phải hoài nghi, thế nhưng, nếu thích khách không phải là Lâm Ngọc Nhi, lẽ nào là Tuyết Nhi?

Mộ Dung Cảnh nghi hoặc hỏi “Theo tình hình trước mắt, kẻ có hiềm nghi lớn nhất chính là Tuyết Nhi. Người thấy thế nào?”

“Tuyết phi... rất khó nói. Người không có nhân chứng, cũng không có chứng cứ để chứng minh người không phải thích khách. Hơn nữa vết thương do kiếm gây ra trên tay trái của người lại quá rõ ràng, thực khiến người khác không thể không hoài nghi.”

“Có nhiều chuyện, rõ ràng quá lại chính là điểm đáng nghi ngờ nhất.” Mộ Dung Cảnh trầm lặng, cảm thấy mọi thứ quá trùng hợp. Xem ra ngài phải đến cung Vạn Nghi một chuyến, có lẽ Tiểu quý phi còn biết thêm điều gì khác.

“Hoàng thượng, chúng ta nên thử một lần là biết ngay.” Thích khách vốn biết võ công, chỉ cần lập kế thử Lâm phi và Tuyết phi, xem ai biết võ công là sẽ nắm được chân tướng thôi.

“Trẫm hiểu rồi. Thích khách có thể trốn đến tận bây giờ quả không phải là một kẻ tầm thường. Muốn thử thì cũng phải thật thận trọng, tuyệt đối không được để xảy ra bất cứ sai sót nào.” Mộ Dung Cảnh không muốn bị người phụ nữ nào đó coi thường. Nhớ đến ngữ khí giễu cợt của nàng, ngài tức điên người.

“Thần tuân chỉ.” Trần Thủ vừa định lui xuống, mới đi được vài bước bỗng dừng lại, dáng vẻ định nói điều gì lại thôi, sau một hồi đấu tranh, liền quyết định lên tiếng “Hoàng thượng, lúc tới đây, thần có nghe được một chuyện, không biết có nên nói hay không?”

“Chuyện gì?”

“Hoàng hậu nương nương ngã bệnh rồi.”

“Cái gì?” Đôi mắt Mộ Dung Cảnh căng lên, hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa.

“Trên đường tới đây, thần bắt gặp ngự y đi từ cung Triều Phụng ra, nghe ngóng thì được biết do tối qua nhiễm phong hàn nên bây giờ hoàng hậu nương nương đang bị sốt rất cao.”

“Ngự y nói sao? Có nghiêm trọng không?” Mộ Dung Cảnh không giấu nổi căng thẳng, vội vã lên tiếng.

Trần Thủ lập tức đáp “Ngự y nói tình hình không nghiêm trọng lắm, chỉ cần hạ sốt thì chắc sẽ không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.”

“Sao lại “chắc sẽ không nguy hiểm” chứ? Thứ trăm muốn là một đáp án rõ ràng, không được để xảy ra bất cứ sai sót nào.” Mộ Dung Cảnh gần như gào lên, đồng thời bật dậy nói: “Mau truyền ngự y lại đây, trăm muốn nắm rõ bệnh tình của nàng.”

“Dạ! Hoàng thượng hãy nghỉ ngơi, đừng quá lo lắng, thần xin cáo lui.” Dứt lời, Trần Thủ nhanh chóng lui ra ngoài.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Chỉ một câu đơn giản 'đừng quá lo lắng' đã khiến cho cả người Mộ Dung Cảnh cứng đờ mà ngây lạng hồi lâu...

Mặt trời lặn dần, tại cung Vạn Nghi. Mộ Dung Cảnh bất ngờ xuất hiện.

Tiểu quý phi thấy Mộ Dung Cảnh bước vào khá ngạc nhiên, nàng giấu nỗi đau đớn trong lòng, dựng người hành lễ, liền bị Mộ Dung Cảnh ngăn lại. Ngài bình thân ngồi xuống, quay sang nhìn Tiểu quý phi đang nằm trên giường, hỏi “Sức khỏe nàng sao rồi?”

Tiểu quý phi lặng người, nỗi đau dồn nén bấy lâu trào dâng dữ dội, nước mắt long lanh. Cuối cùng nàng cũng đợi được một câu nói quan tâm của ngài.

Tiểu quý phi nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, nghẹn ngào đáp “Thần thiếp rất ổn, tạ ơn hoàng thượng đã quan tâm.”

“Hãy, nàng đã chịu uất ức rồi. Nàng hãy nghĩ lại thật kỹ xem... tên thích khách tối qua còn để lại manh mối nào khác không? Ví dụ như chiêu thức võ công, cử chỉ hành động, mùi hương tỏa ra từ cơ thể...” Khoảnh khắc, ngài bỗng nhớ đến người phụ nữ đó. Lúc trước chính nàng đã dùng kế là muốn đi tìm hiểu hương thơm để giải vây cho Tiểu quý phi.

Tiểu quý phi mỉm cười cay đắng. Đây là cuộc ghé thăm thuần túy? Nàng sao dám mơ ước ngài chỉ thuần túy tới đây vì muốn thăm sức khỏe mình? Đã đến lúc phải từ bỏ rồi, đế vương của thiên hạ, sao có thể thuộc về một người? Ngài lại càng không để tâm đến phụ nữ.

“Hoàng thượng, những điều nên nói, thần thiếp đã nói cả rồi.”

“Thật sao? Thích khách vẫn chưa tìm ra, ân nhân của Tiểu gia ngày ngày vẫn phải đối mặt với hiểm nguy đó.” Ánh mắt Mộ Dung Cảnh lạnh hẳn đi, giọng nói không lớn cũng không nhỏ nhưng đầy ý mệnh lệnh. Tiểu quý phi có thể không nói ra chân tướng vì ngài, thế nhưng nếu vì ân nhân của nàng thì sao? Nhất định, nàng sẽ nói.

Tiểu quý phi kinh ngạc, lúc sau, ánh mắt nàng bỗng sáng bừng lên. Trong lòng nàng hiểu rõ ai đã cứu tính mạng tam tộc họ Tiếu.

Kinh ngạc, hãi hùng, chỉ có điều...

“Thần không ngờ... thần thiếp thực không ngờ... hoàng thượng lại có thể...” Có thể vì một phụ nữ khác mà đến tận nơi này. Ngài thậm chí đã bỏ biết bao thời gian và công sức, phối hợp diễn xuất cùng nàng, tất cả chỉ vì muốn tìm ra tên thích khách đã gây thương tích cho người ấy? Tên thích khách này vốn đã gây chuyện ác từ lâu, ả ta cho người đầu độc khiến cho đứa con trong bụng nàng mất đi, thế nhưng khi đó ngài chưa từng bỏ công sức ra điều tra, chỉ phế hậu đày vào lãnh cung, dần dần để mọi chuyện lắng xuống “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương là một phụ nữ đặc biệt nhất mà thần thiếp từng biết... Từ người phát ra một thứ mê lực đặc biệt, khiến người ta hiếu kỳ muốn lại gần tìm hiểu. Có điều, vì an toàn của người, cho nên thần thiếp vẫn luôn kìm nén, không dám tới thăm người.”

“Không cần phải đi nữa.” Dứt khoát, quả quyết, ngài không muốn để xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Sao thế? Ngài sợ thần thiếp sẽ gây thương tổn cho người? Hay sợ thần thiếp... sẽ dạy hư hoàng hậu nương nương?” Tiểu quý phi mỉm cười cay đắng. Nàng sao có thể ra tay với người phụ nữ đã cứu tính mạng gia tộc họ Tiếu?

“Không phải.” Mộ Dung Cảnh cau chặt đôi mày đáp.

“Thần thiếp biết thích khách là ai...” Chân tướng sự việc luôn mang sức hấp dẫn khôn lường, nói được nửa câu, nàng cố tình ngưng lại một chút.

“...”

Hai mắt Mộ Dung Cảnh sáng lên, nhìn chăm chăm vào Tiểu quý phi, ngài biết người phụ nữ trước mặt vẫn còn che dấu điều gì đó.

Tiểu quý phi than dài một tiếng, thật không ngờ, có một ngày, nàng lại phải ra điều kiện với ngài. Nàng từ từ lên tiếng “Chỉ cần hoàng thượng đồng ý cho thần thiếp ba điều kiện, thần thiếp lập tức nói ra ai là thích khách, hơn nữa... còn có vật chứng.”

“Vật chứng?”

“Đúng vậy, vật chứng chứng minh thân phận của tên thích khách đó.”

“Rất tốt! Thế nhưng điều kiện là gì, trăm phải nghe nàng nói trước sau đó mới đồng ý được. Nàng nói đi!”

“Dạ! Sau khi hoàng thượng nghe xong, nếu có thể chấp nhận thì hãy đồng ý. Thứ nhất, thần thiếp muốn xuất cung vào ngay ngày mai, ngài hãy hạ lệnh để ca ca đến đón thần thiếp. Thâm cung đại viện, thần thiếp thực không muốn ở thêm dù chỉ một giây một phút...” Giọng nói ai oán mà thê lương, tình cảm đã đứt, cứ tiếp tục lẳng nhẳng, thì chỉ tự chuốc thêm sầu khổ.

Mộ Dung Cảnh gật đầu đồng ý, yêu cầu này không quá đáng lắm, dù gì hai người cũng đã bàn luận về chuyện này từ trước.

“Đa tạ hoàng thượng. Điều kiện thứ hai, thần thiếp muốn gặp hoàng hậu nương nương trước khi rời cung. Nói cho cùng hoàng hậu nương nương cũng có ân cứu mạng toàn tộc họ Tiểu, lần này xuất cung, có lẽ cả đời sẽ không gặp lại nữa. Vậy nên trước khi đi, thiếp muốn dập đầu tạ ân. Hoàng thượng... chắc ngài sẽ không ngăn cản chứ?” Yêu cầu này của Tiểu quý phi hoàn toàn không quá đáng, rất hợp tình hợp lí.

Lúc này, trên danh nghĩa Tiểu quý phi vẫn còn là một quý phi cao quý, nhưng thực chất chẳng khác nào một phạm nhân.

Cung Vạn Nghi được tăng cường bảo vệ, thực ra Mộ Dung Cảnh phải họ tới để canh chừng phạm nhân. Nhà lao vốn chỉ chuyển từ thiên lao tới cung Vạn Nghi mà thôi, bởi lẽ nếu không có mệnh lệnh của hoàng thượng, nàng hoàn toàn không được tự ý ra ngoài, càng không thể tới cầu kiến Thẩm Tố Nhi để nói lời cảm ơn.

Mộ Dung Cảnh im lặng một hồi, nói “Được, trăm đồng ý với nàng, còn điều kiện thứ ba?”

“Điều thứ ba, yêu cầu này thiếp muốn tặng cho hoàng hậu nương nương, hoàng thượng có đồng ý không?” Tiểu quý phi nói xong liền mỉm cười, khó che dấu được vẻ tuyệt sắc của mình.

Mộ Dung Cảnh nghe vậy cảm thấy khá bất ngờ. Dem yêu cầu cuối cùng tặng cho người phụ nữ ấy? Ngài thực có phần do dự.

Bởi lẽ nàng quá không an phận, cho nàng một lời hứa chẳng khác nào một mối họa tiềm ẩn. Nếu nàng yêu cầu xuất cung, lẽ nào ngài cũng phải đồng ý? Không được! Không thể hứa tùy tiện được.

Nghĩ vậy, ngài liền cất tiếng “Về điều thứ ba, yêu cầu do hoàng hậu đưa ra, nếu trăm thấy hợp lí tức thì sẽ đồng ý.” Có lời trước thế này, coi như cũng cắt đứt được mong muốn xuất cung nhanh chóng của Thẩm Tố Nhi.

Tiểu quý phi bật cười, trong ánh mắt tăng thêm mấy phần đả độn cay “Ngay cả hoàng hậu mà ngài cũng phải so đo vậy sao?” Đã đồng ý lại còn thêm điều kiện, nàng bất chợt có cảm giác Mộ Dung Cảnh không thực sự yêu thương Thẩm Tố Nhi. Có lẽ, ngài chỉ tạm thời nảy sinh tình cảm với nàng ấy mà thôi, bởi lẽ ngài không hoàn toàn mất đi lí trí. Một người đàn ông ở cạnh bên người phụ nữ mình yêu mà lúc nào cũng giữ tinh táo, vậy thì có thực sự yêu thương người phụ nữ đó?

“Nàng hỏi quá nhiều rồi đấy, Tiểu quý phi, thực không giống nàng chút nào.”

“Hoàng thượng, khi một người phụ nữ đã không còn yêu một người đàn ông thì nàng ấy không cần phải chú ý điều gì nữa, càng không nịnh nọt lấy lòng.” Tiểu quý phi ám chỉ rất rõ ràng. Lúc nói ra những lời này, nàng đặc biệt quan tâm đến sắc mặt của Mộ Dung Cảnh, và nhất thời nàng khựng người.

... Nét mặt đó của ngài tuyệt đối không phải vì nàng.

Ánh mắt bình thản ngày thường có chút khác lạ dù chỉ là trong khoảnh khắc. Và người phụ nữ mà hoàng thượng đang nghĩ tới chắc chắn không phải là nàng.

Đột nhiên, Tiểu quý phi bừng tỉnh, tuy bản thân có oán trách Mộ Dung Cảnh, nhưng trong oán trách đã không còn căm hận.

Bởi vì ngài và người phụ nữ ngài yêu đều đáng thương như nhau...

Đêm càng lúc càng khuya.

Mộ Dung Cảnh bước ra khỏi cung Vạn Nghi, khuôn mặt lạnh như băng.

Ngài đã lấy được vật chứng từ chỗ Tiểu quý phi, cũng đã nghe chân tướng mọi chuyện. Thế nhưng, chỉ dựa vào những lời Tiểu quý phi vừa nói, ngài thật không dễ dàng đoán định mọi thứ ngay được.

Sự thực, vẫn cần phải có chứng cứ rõ ràng.

Hoàng hôn, tại cung Triều Phụng. Thẩm Tố Nhi mệt mỏi, rệu rã nằm trên giường, sắc mặt hơi nhợt nhạt vì ốm nặng.

“Tiểu Tam, ta cảm thấy toàn thân như sắp phát nổ rồi. Tại sao lại nóng thế này chứ?” Thấm Tố Nhi vứt chiếc chăn đắp trên người sang một bên. Nhưng tung ra lại đắp vào. Cổ họng nàng như bị thứ gì chặn lại, cực kỳ khó chịu.

Từ khi tới thời cổ đại, đây là lần đầu tiên nàng bị ốm.

Sơ Tuyết trợn mắt lườm Thấm Tố Nhi nói “Người còn đang sốt, cho nên mới cảm thấy nóng. Nếu nhiệt độ không giảm, chắc lúc này người vẫn chưa tỉnh lại. Còn nữa, đừng có tung chăn ra, như vậy chỉ càng nhiễm lạnh thêm thôi.”

“Không đâu! Lúc sốt cao thì nên tìm cách tản nhiệt đi, như vậy mới hạ sốt được.” Nàng lại giơ chân đá tung chiếc chăn sang một góc. Y phục bên trong lộ ra, thân hình trong lớp áo mỏng thoát ẩn thoát hiện, khiến khuôn mặt của Sơ Tuyết đỏ ửng lên.

Những lời nàng nói hoàn toàn là sự thật, có điều, người cổ đại không hiểu điều này mà thôi.

“Đừng ngang bướng nữa. Mau đắp chăn lại đi.” Sơ Tuyết không chịu bỏ cuộc, kiên quyết đắp chăn lại cho nàng “Cho dù nóng cũng phải đắp. Thái y nói rồi, phải toát hết mồ hôi thì mới khỏi bệnh được.”

“Á á á...” Nàng muốn thổ huyết, giằng co cãi lí với Sơ Tuyết mãi thế này không ổn, có điều cả người nóng rực, cực kỳ khó chịu “Này ngài định ở lại đây bao lâu nữa hả?” Từ lúc tỉnh lại, nàng đã thấy Sơ Tuyết ngồi ở đây rồi.

Sơ Tuyết lạng người, cố tình né tránh ánh mắt nàng đáp “Cũng... cũng được nửa ngày rồi.”

“Ha ha. Thật hiếm có!” Thấm Tố Nhi biết Sơ Tuyết vẫn luôn tránh ở lại đây quá lâu.

Bồng Thâm Tố Nhi nghiêm túc lại, nghĩ tới một chuyện thành tâm cất tiếng “Sơ Tuyết, hôm qua cảm ơn ngài nhé.”

“Cảm ơn ta cái gì?”

“Cảm ơn tâm ý của ngài, cảm ơn chiếc áo lông của ngài nữa.”

Sơ Tuyết nghe vậy, mỉm cười dịu dàng, im lặng một hồi, ngài đứng lên định rời đi, Thâm Tố Nhi liền gọi lại, có chuyện muốn hỏi thêm.

“Tiểu Tam, chúng ta nói chuyện thêm... có được không?” Thâm Tố Nhi chớp mắt giả hoạt nhìn ngài, sau đó hỏi thẳng “Thường ngày, ngài dùng cách gì để xuất cung?”

“Đi bộ ra ngoài thôi.” Sơ Tuyết chẳng nghĩ nhiều, nhanh chóng đáp lại.

“Phụt...” Nàng nín nhịn, Tiểu Tam đáng yêu không ngờ lại biết chọc ghẹo nàng như vậy? Được thôi, để xuất cung, nàng đành cho ngài mãn nguyện một lần vậy “Đi kiểu gì chứ? Theo hướng phát triển bình thường của các tiểu thuyết, liệu có phải tìm một bức tường thấp thấp nào đó rồi nhún người bay ra ngoài không? À đúng rồi, cách thường dùng nhất là chui qua lỗ chó, hoặc tìm nguồn nước mà bơi ra.”

Sơ Tuyết nghe vậy mím môi nhin cười.

Thâm Tố Nhi tức giận lườm ngài một cái, nàng hiện nay rất mệt mỏi, thật chẳng có tâm trạng mà đùa cợt cùng ngài.

Sơ Tuyết mỉm cười nói “Đó là những chiêu người đọc được trên sách sao? Đúng là toàn thứ lãng nhãng. Hoàng thành được xây lên để thích khách có thể tùy tiện bay qua sao? Tường thành vốn dĩ cao năm trượng, trơn tuột không có lấy một chỗ nhấn chân, làm sao mà bay ra ngoài? Cho dù là người có võ công tuyệt đỉnh cũng khó làm được. Hơn nữa, bao quanh

thành là dòng sông hộ thành, làm sao lại có lỗ cho chó chui? Nguồn nước, việc này xem ra có chút đạo lí, có điều bên dưới đặt chông sắt, nhảy xuống đa phần là chết ngay tại trận.”

Nghe Sơ Tuyết nói vậy, Thẩm Tố Nhi tức thì rút ra một kết luận, tiểu thuyết đa phần lừa phỉnh, gạt người.

“Tiểu Tam, vậy ngài xuất cung bằng cách nào?” Không bỏ cuộc, nàng hỏi lại.

“Cửa chính.”

Thẩm Tố Nhi tức thì thấy khó thở, ai mà chẳng biết phải ra vào qua cửa chính.

May mà, Sơ Tuyết đã nói thêm “Ta thay y phục tiểu thái giám, sau đó trộm lấy lệnh bài của hoàng huynh, xuất cung.”

“Ngài có hả? Mau tặng ta một cái.” Thẩm Tố Nhi có chút hy vọng tràn trề.

“Lần trước sau khi quay về, mẫu hậu đã tịch thu rồi. Giờ thực không còn nữa. Ha ha.”

“Hả...” Thất vọng, thậm chí còn là tuyệt vọng... Nàng lại hỏi tiếp “Tiểu Tam, nếu ta muốn xuất cung đi... đi chơi một vòng thì phải làm thế nào?”

“Đi tìm hoàng huynh.” Đơn giản mà nhanh gọn.

“...” Lạnh quá! Lạnh quá! Vào những lúc quan trọng thế này sao Sơ Tuyết đáng yêu của nàng lại có thể nói đùa như vậy, thực muốn ngắt mà. Nếu đi tìm hoàng đế, thì cần gì phải lôi thôi nãy giờ chứ? Thế nhưng điều

Thẩm Tố Nhi thấy rõ ràng nhất là mỗi khi ở bên Sơ Tuyết, nàng đều cảm thấy tinh thần thoải mái, dễ chịu.

Buổi tối, sau khi Sơ Tuyết rời đi, cung Triều Phụng lại đón tiếp một vị khách không mời mà tới... Tiểu quý phi.

Tiểu quý phi lúc này đã không còn bộ dáng kên kiêu như trước kia, thay vào đó là nét nhu mì, hiền hòa và khách khí hơn nhiều, đặc biệt là trong lúc nói chuyện. Thậm chí nàng còn biết sử dụng kính ngữ, biết tôn trọng hoàng hậu.

Thẩm Tố Nhi cảm thấy khá bất ngờ, sau đó dặn dò Tiểu Dung và Tiểu Xuân Nhi tận tâm hầu hạ.

Hai người nói chuyện khá thoải mái, có điều trong lời nói khó lòng che được nỗi đau thương, cay đắng. Tiểu quý phi rốt cuộc đã để lại cho Thẩm Tố Nhi một con đường lui, cũng coi như là để báo đáp ân cứu mạng của nàng.

Sau khi nghe Tiểu quý phi tặng cho mình một lời hứa của hoàng đế, Thẩm Tố Nhi cực kỳ vui vẻ. Người xưa có câu “Mỗi ngày một việc tốt, cả năm sẽ vui vẻ”, “Ở hiền ắt sẽ gặp lành”. Nàng vui vẻ nói khách khí vài câu, rồi tiếp nhận món quà mà Tiểu quý phi dành tặng.

Cùng thời gian đó, ở ngự thư phòng, sau khi bị giam lỏng một ngày, Tuyết Nhi và Lâm Ngọc Nhi bị lôi ra, chờ Mộ Dung Cảnh xét xử.

Từ trên cao, Mộ Dung Cảnh lạnh lùng nhìn xuống cả hai.

“Lâm phi, nàng đứng lên trước đi. Mẫu hậu vừa rồi đã nói rõ mọi chuyện với ta, nàng hãy đi tạ ân người đi. Thực khiến nàng phải chịu uất ức cả một ngày, trước hết cứ quay về nghỉ ngơi đã.” Mộ Dung Cảnh cho Lâm Ngọc Nhi rời khỏi, nhưng không hề bảo Tuyết Nhi đứng lên.

Lâm Ngọc Nhi nước mắt đầm đìa, vô cùng đáng thương. Nàng dịu dàng nhìn về phía Mộ Dung Cảnh, lúc này ngài cũng đang nhìn nàng, ánh mắt bất giác dịu dàng hơn.

Mộ Dung Cảnh từ tốn cất giọng “Lâm phi, trăm... trước kia hình như đã quá lạnh nhạt với nàng. Sau này, trăm sẽ đối xử tử tế với nàng hơn, mau lui xuống đi.”

“Đa tạ long ân của hoàng thượng, thần thiếp xin cáo lui” Lâm Ngọc Nhi nghe vậy từ từ hành lễ.

Lúc này, Trần Thủ mới vội vã tiến vào bẩm báo, trong giọng nói có phần hoang mang “Hoàng thượng, quý phi nương nương, người...” Đang muốn bẩm báo nốt câu, thấy vẫn còn người khác nên Trần Thủ ngừng bật.

Mộ Dung Cảnh cao giọng hỏi “Tiểu quý phi sao rồi?”

Trần Thủ nghĩ một hồi, mặt mày càng thêm căng thẳng, đáp “Nghe thị vệ báo lại, quý phi nương nương không có trong cung Vạn Nghi, hơn nữa... còn không rõ tung tích.”

So với nét mặt lo lắng của Trần Thủ, Mộ Dung Cảnh lại khá ung dung, “Không cần phải để tâm, trăm biết lúc này nàng ấy đang đi đâu. Thời gian trôi qua, nàng ấy sẽ tự khắc quay về thôi. À đúng rồi, trăm sẽ phái người đến Tiểu phủ thông báo cho Tiểu Trọng Chi sáng sớm mai đưa đến Tiểu quý phi xuất cung, người hãy thay trăm tiễn nàng một đoạn.”

“Dạ, vi thần tuân chỉ.” Trần Thủ lãnh mệnh lui xuống.

Lâm Ngọc Nhi hành lễ với Mộ Dung Cảnh rồi lặng lẽ lui.

Trước khi bước ra ngoài cửa, nàng nghe thấy Mộ Dung Cảnh chất vấn Tuyết Nhi “Nàng nói xem mình đáng tội gì?”

“Ta không có tội. Hoàng thượng, ta không có tội. Tại sao ngài luôn đổ oan cho ta?” Tuyết Nhi bật khóc đau đớn, khóc đến mức đứt ruột đứt gan, luôn miệng đưa lời trách móc.

Vào lúc Lâm Ngọc Nhi rời khỏi, nàng liếc Mộ Dung Cảnh một cái, trong lòng thầm nghĩ, ngài thật tuấn tú, oai nghiêm, tuyệt mỹ nhưng lạnh giá, khiến biết bao thiếu nữ trong thiên hạ đắm say đến độ chết không hối hận.

Hoàng thành vào mùa đông lạnh, tĩnh mịch vô thường, ánh trăng ảm đạm chiếu lên những viên ngói lưu ly, bờ tường, hành lang cũng ánh lên vẻ thê lương, buồn bã. Trong mê cung đầy rẫy những đình, đài, hiên, các, không biết đã có bao người bị hãm hại, đè nén, bàng hoàng và hoảng sợ.

Mộ Dung Cảnh đứng trên đỉnh lầu cao, lãnh đạm nhìn xuống tất cả mọi thứ bên dưới.

Ánh mắt lạnh như băng, chẳng khác nào mặt hồ bị đóng băng, dường như tất cả mọi thị phi ân oán đều không liên quan đến mình và ngài vốn thuộc về một vùng trời đất khác. Ngài lúc này đang dùng một tâm thái hoàn toàn khác để quan sát mọi chuyện.

Sinh ra trong gia đình đế vương, từ nhỏ, ngài đã học cách vô tình. Vì quyền lực, vì hoàng vị, vì bảo vệ giang sơn, trên người thậm chí dính máu tươi của biết bao người. Mặc dù ngài không tình nguyện.

...

Lặng cười ngắm gió trăng, say sưa nhìn hồng trần.

Một giấc mộng giản đơn, đối với bậc đế vương sao lại xa vời, thiếu thực tế đến vậy?

“Khởi bẩm hoàng thượng, Tiểu quý phi xuất hiện rồi.” Trần Thủ nhẹ đưa lời nhắc nhở.

“Ừm.” Mộ Dung Cảnh đưa mắt nhìn về con đường không xa, bóng dáng gầy guộc dưới ánh trăng đích thực giống với Tiểu quý phi.

Con đường trong cung uốn lượn, ngoằn ngoèo. Đây là nơi nhất định phải đi qua giữa hai cung Triều Phụng và Vạn Nghi.

Tiểu quý phi không mang theo đèn lồng, bước đi dưới ánh trăng mờ ảo, không nhanh không chậm, thư thái mà an nhàn. Có điều thực sự không phải vậy, bệnh nặng lại thêm vết thương mới khiến nàng muốn đi nhanh cũng không được. Nàng mỉm cười cay đắng, bởi bản thân lúc này chỉ là một quân cờ.

Cho dù không hề nhìn thấy hoàng đế, nàng cũng có thể cảm nhận được hơi thở của ngài. Vốn dĩ sau khi đưa ra ba điều kiện, người có lợi là nàng, kết quả... nàng lại bị ngài lợi dụng. Lãnh đạm, vô tình, không chút động lòng, đây chính là tác phong xưa nay của ngài, bởi ngài không bao giờ làm chuyện thừa thãi.

Chỉ là... Đối với ngài mà nói, nàng chỉ là một quân cờ thôi sao?

Một tấm si tình, chẳng lẽ không đổi lại được chút tình cảm?

Ban đầu, nàng biết ngài lấy mình vào cung là có mục đích, cũng hiểu được ngài muốn kìm nén Tiểu gia đang ngày càng đặc thế. Tuy nhiên, nàng vẫn mãi chìm trong giấc mộng của một người thiếu nữ, thậm chí không để tâm đến lời phản đối của người nhà, cố chấp tiến cung. Lúc đó, nàng tự tin rằng mình có thể lấy được tình yêu của ngài, rồi tiêu diêu trong chốn hậu cung, trở thành người phụ nữ duy nhất trong cuộc đời ngài.

Kết quả sao chứ? Năm tháng trôi qua, mọi chuyện thay đổi, tình cảm của ngài vẫn cứ thủy chung lãnh đạm. Biết nàng bị trọng thương, ngài vẫn

không ngại lợi dụng nàng thêm lần nữa? Nhớ lại năm xưa, nàng cảm thấy bản thân thực sự ngốc nghếch, để tình yêu làm lu mờ lí trí, suýt chút làm cả gia tộc vì mình mà mất mạng.

Đây là lần cuối cùng trong đời.

Có lẽ nàng nên bỏ cuộc hẳn... bởi chút hi vọng nhỏ nhoi sót lại sau cùng đã mất đi.

Bỗng Tiểu quý phi dừng bước, khước miệng cong lên thành một nụ cười lạnh lẽo. Trước mặt nàng xuất hiện một bóng người. Người đó ẩn mình trong bóng tối, nên không nhìn rõ dung mạo.

Có điều, thân hình người này mảnh khảnh gầy guộc, đích thực là một người phụ nữ.

“Lại tới lần nữa sao? Xem ra người không giết chết ta thì sẽ không chịu bỏ cuộc? Ta thực sự thấy hiếu kỳ, rốt cuộc ta có thâm thù đại hận gì với người chứ?” Tiểu quý phi ưỡn thẳng người, tư thế chẳng khác nào hành mai ngạo nghễ trong tuyết lạnh.

Người bí ẩn khẽ bật cười. Tiếng cười ẩn chứa sát khí đáng sợ. Chỉ nghe thôi cũng khiến cho người nhát gan sồn cả gai ốc, run rẩy sợ hãi.

“Thâm thù đại hận?...”

Hai người chìm trong im lặng, trong không khí dấy lên chút mơ màng, mê hoặc. Thực đúng như tâm trạng đè nén của những người phụ nữ trong hậu cung.

Sau một hồi, người bí ẩn liền cảm hận lên tiếng “Ta chỉ muốn dày vò người, giết chết người. Lẽ nào người không cảm thấy bản thân người rất đáng ghét, đáng chết sao? Ngày thường ngông nghênh, ngữ khí cao ngạo, mở miệng là ra lệnh cho người khác. Người tưởng mình là ai chứ? Cùng là

phi tử trong hậu cung, tại sao người lại có thể sai khiến người khác? Cái miệng của người giả tạo khiến người ta căm ghét. Lẽ nào bản thân người không biết điều này?”

“Ta biết bản thân ngày thường quá ngông nghênh, đối xử với người khác không tốt, thường vì ghen tuông mà làm không ít chuyện có lỗi với người.” Tiểu quý phi ung dung thừa nhận, bản thân nàng trước đây cũng là một người phụ nữ hay ghen. Lúc đó chỉ vì muốn giữ lấy người đàn ông mình yêu, thậm chí còn xuống tay diệt trừ hết những ai ngăn cản bước đi của mình. Nhưng như vậy là sai sao? Người đứng trước mặt nàng lúc này... hẳn cũng có những mục đích đó. Thậm chí nàng ta còn suy nghĩ sâu xa hơn những phi tần khác, biết tỏ ra yếu đuối, khiến người ta chỉ nhìn thôi đã thấy xót thương.

Lúc ở trong thiên lao, nàng đã hiểu ra rất nhiều chuyện, chỉ trong một đêm hối hận vô cùng, không ngừng tự kiểm điểm bản thân.

“Tiện nhân! Ha ha, không ngờ người cũng biết nói câu xin lỗi cơ đấy. Thực nực cười... người nghĩ chỉ một câu xin lỗi là có thể kết thúc mọi chuyện sao? Không giết chết người, uống máu, ăn thịt người, làm sao có thể giải trừ được mối hận cao tựa núi, sâu như biển của ta...” Giọng nói rít lên, ẩn chứa sự căm hận đáng sợ.

Oán hận thâm cung, tích lũy theo tháng ngày, muốn duy trì sự thuần khiết lương thiện của thiếu nữ, thật chẳng dễ dàng.

Tiểu quý phi buồn bã than dài, trong lòng cảm thấy hối hận.

Bản thân nàng lúc này đứng tại đây, cũng đâu thoát khỏi được vòng xoay của vận mệnh?

“Nợ phù dung lan tràn khắp chốn, lệ hồng trần nhấn chìm hoàng cung. Mộ Dung Cảnh, rồi có một ngày ngài sẽ nhận được báo ứng thích đáng.” Tiểu quý phi ngược mắt nhìn về phía chân trời, chán nản thốt lên.

“Thật sao? Trẫm đang đợi ngày đó đây.”

Đêm khuya thanh tĩnh, đế vương phong độ đưa mắt nhìn màn đêm bí ẩn. Bất giác, Tiểu quý phi như nhìn thấy hết sự tàn khốc, lạnh giá trong đôi mắt đó.

“Hoàng... hoàng thượng?...” Người phụ nữ bí ẩn thấy Mộ Dung Cảnh, kinh hãi cất lời.

Mộ Dung Cảnh lạnh lùng nhìn người phụ nữ đứng trong bóng tối. Trần Thủ nhanh chóng chặn ngay đường lui của người này.

Trên con đường độc đạo, hai bên là tường cao chót vót, người đứng trước mặt là Tiểu quý phi, kẻ đứng phía sau là Trần Thủ, Mộ Dung Cảnh thì đứng gần đó.

Vòng vây như thiên la địa võng, không một kẽ hở thoát thân.

“Hoàng thượng, tại sao ngài lại ở đây? Thần thiếp đến đây là để từ biệt Tiểu quý phi... chúng thiếp vốn là tỷ muội tình thâm bấy lâu nay.” Giọng nói dịu dàng như mọi khi, nhưng thanh âm chẳng che giấu nổi hoang mang trong lòng.

Mộ Dung Cảnh im lặng không nói gì.

Trong khi Tiểu quý phi mỉm cười thê lương “Lâm Ngọc Nhi, đừng diễn kịch nữa, dù có nhập tâm đến mấy, cũng không thể giỏi hơn được người đàn ông đứng bên cạnh chúng ta.” Lần này, nàng muốn nhắc nhở Lâm Ngọc Nhi, cười nhạo sự vô tri của nàng ấy, đồng thời cũng có ý giễu trách Mộ Dung Cảnh.

Khóe miệng Trần Thủ co giật, muốn cười mà lại không dám. Không biết tại sao khi nghe câu này của Tiểu quý phi, chàng thực muốn bật cười. Người dám chế nhạo hoàng thượng, chỉ có hoàng hậu nương nương và Tiểu

quý phi mà thôi. Nghĩ vậy chàng lén nhìn Mộ Dung Cảnh, nhưng ngài vẫn nhất độ ung dung, không hề có ý phẫn nộ.

Chỉ là...

Hung thủ thực sự là Lâm phi, Trần Thủ cũng cảm thấy có chút hồ đồ, ngoại trừ vết thương trên cánh tay trái, đích thực không còn manh mối chỉ ra người là thích khách. Hơn nữa, Lâm phi cả năm bệnh tật, ốm yếu, thân hình gầy guộc, tất cả mọi người trong cung đều biết.

Trước đó, Mộ Dung Cảnh khi nghe được đáp án này từ miệng Tiểu quý phi, ngài cũng cảm thấy nghi hoặc giống Trần Thủ lúc này.

Bấy lâu nay, hóa ra Lâm Ngọc Nhi vẫn luôn diễn kịch trước mặt ngài. Nhưng điều không ngờ nhất là ả còn ghê gớm đến mức lấy thanh trúc làm tổn thương chính bản thân mình để che giấu, ngay cả lão thái y cũng bị ả lừa. Chỉ có điều, người tính không bằng trời tính, thanh trúc gây thương tích, cho dù chỉ là bất cẩn, cũng không nghiêm trọng đến mức đó. Đây cũng là điều khiến thái y nghi hoặc...

Mộ Dung Cảnh lạnh lùng cất tiếng “Lâm Ngọc Nhi, người còn gì để nói không?”

“Hoàng thượng, không phải thần thiếp làm đâu, không phải mà. Tiểu quý phi đã khiến thích khách bị thương ở tay trái, trong khi tay trái thần thiếp đâu có bị thương, làm sao là thần thiếp được?” Lâm Ngọc Nhi hoang mang, chập choạng bước ra khỏi bóng khuất, quỳ rạp trước mặt Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh khẽ 'hừm' một tiếng, trước tình cảnh này trong lòng cảm thấy không cần phải hỏi thêm gì nữa. Toàn bộ quá trình thẩm án, ngài chưa từng tiết lộ ai là người gây ra thương tích cho thích khách, ngay cả Trần Thủ cũng không hề được biết “Lâm Ngọc Nhi, tại sao người biết vết thương của thích khách là do Tiểu quý phi gây ra? Nếu nhìn bề ngoài, hoặc

giả không biết chuyện xảy ra thế nào, tại sao không nghĩ vết thương đó là do đại nội thị vệ, Trần Thủ, hoặc là trẫm gây ra?”

Lâm Ngọc Nhi nước mắt đầm đìa, lấp bắp nói “Thần thiếp... thần thiếp nghe Tiểu tử tử nói vậy...”

Chuyện đến nước này mà vẫn còn xảo biện.

Trần Thủ nghe vậy liền lên tiếng “Lâm phi, kể từ khi người bị giam lỏng, đích thân vi thần giám sát Tiểu quý phi, thực chưa từng thấy người gặp mặt Tiểu quý phi lần nào. Người nói như vậy, có phải muốn vi thần bị tội tặc trách không? Xin hoàng thượng minh xét.” Lời tấu lên rõ ràng không phải chỉ vì lo lắng cho bản thân mà còn vì lo lắng cho thuộc hạ dưới quyền.

Mộ Dung Cảnh bất ngờ cung tay ném ra một miếng ngọc bội điêu khắc tinh xảo, dưới ánh trăng, chữ Lâm được khắc trên miếng ngọc bội tỏa sáng đến chói mắt.

Tiểu quý phi nhìn cảnh tượng trước mắt, bất giác than dài “Lâm Ngọc Nhi, ngọc bội tượng trưng cho thân phận, hôm đó vì bất cẩn người đã làm rơi trong tâm thất của ta, lẽ nào đến tận bây giờ người vẫn chưa phát hiện?” Phàm là phi tử của hoàng thượng, ai cũng có một miếng, bên trên có khắc phong hiệu của chủ nhân.

Sự tình đã bại lộ? Làm sao có thể? Nàng che giấu tốt như vậy, gần như không còn sơ hở nào, tại sao có thể bại lộ chứ? Ánh mắt Lâm Ngọc Nhi phút chốc trở nên điên cuồng, ý chí hỗn loạn quay sang chỉ trích Tiểu quý phi “Không phải, xin hoàng thượng minh xét, Tiểu quý phi muốn hãm hại thần thiếp, ngài đừng để ả ác độc này lừa gạt. ả chính là người muốn giết chết hoàng hậu.”

Tiểu quý phi càng lúc càng thêm sầu muộn, quay đầu không nói thêm gì.

“Hoàng thượng, cách đây không lâu, ở ngự thư phòng, chính ngài đã nói sau này sẽ đối đãi tử tế với thiếp, lẽ nào ngài đã quên rồi sao?” Lâm Ngọc Nhi đã mất hết bình tĩnh đưa lời chất vấn. Nàng đã phải tốn rất nhiều tâm sức để dựng lên vở kịch này, khó khăn lắm mới đè nén được những bí mật trong lòng, làm sao có thể dễ dàng thua cuộc?

Sự việc bại lộ, những gì đợi nàng phía trước chính là nỗi sợ hãi vô biên, bóng đêm vô hạn và địa ngục khủng khiếp.

Khoảnh khắc này, nàng đã hoàn toàn trắng tay rồi. Không còn sự ân sủng của hoàng thượng, giấc mộng một bước biến thành phượng hoàng cũng tan theo mây khói.

Hết rồi! Tất cả đều hết rồi! Cũng chỉ vì con tiện nhân Tiểu Linh Lung này gây ra. Tất cả là do ả.

Không thể tha cho ả! Nhất định không thể cho ả được sống an lành.

“Đồ tiện nhân vô sỉ. Chuyện đến nước này mà vẫn không biết hối cải.” Ánh mắt Mộ Dung Cảnh tràn đầy sát khí. Ngài đã cùng Trần Thủ bàn bạc, dùng cách này để tìm hiểu võ công của Lâm Ngọc Nhi và Tuyết Nhi. Sau khi biết được chân tướng sự việc, lại biết tối nay Tiểu quý phi sẽ đến cung Triều Phụng, hai người đã dụng kế: Dụ răn xuất hang.

Ở ngự thư phòng, ngài thả Lâm Ngọc Nhi đi, chỉ vì muốn cùng Trần Thủ diễn hết màn kịch, thậm chí còn để lộ tin Tiểu quý phi đang ở ngoài cung Vạn Nghi, ngày mai sẽ xuất cung, mục đích chính là để dụ Lâm Ngọc Nhi ra tay.

Tiểu quý phi đang bị thương nặng, một mình rời khỏi cung Vạn Nghi, đương nhiên là cơ hội hành động tốt nhất. Hơn nữa, nếu quả thực ngày mai nàng xuất cung, cả đời sẽ không bao giờ quay lại hoàng cung nữa. Vì thời gian gấp rút, thích khách chắc chắn chẳng có thời gian mà suy tính, càng không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Giả như... Lâm Ngọc Nhi suy nghĩ kỹ một chút, có lẽ sẽ đoán ra được đây chỉ là một cái bẫy, thế nhưng... ả quá tự tin với vỏ bọc mà bản thân đã tạo dựng. Hơn nữa, Tiểu quý phi chỉ tới cung Triều Phụng một lúc. Cơ hội cuối cùng đến, nếu ả không nắm lấy thì sẽ chẳng bao giờ có dịp nào nữa. Vì là người trong chốn thâm cung, muốn xuất cung rất khó, tâm ma nhiều năm tích lũy lại không ngừng tác quái, lí trí không thể níu giữ Lâm Ngọc Nhi được nữa. Trong vô thức, nàng đứng phục tại con đường ắt phải đi qua giữa cung Triều Phụng và Vạn Nghi...

Tuy nhiên, nàng không ngờ, thiên la địa võng đã được giăng sẵn chỉ đợi nàng rơi vào.

“Hoàng thượng. Được! Ta thừa nhận mình đã thích sát Tiểu Linh Lung. Thế nhưng, ta cũng muốn nói cho hoàng thượng biết một bí mật, Tiểu Linh Lung mới là hung thủ đích thực ra tay với Thẩm hoàng hậu. Ta chỉ thích sát một phi tần, còn ả ta muốn giết chết hoàng hậu. Người không phải đã điều tra rồi sao? Thích khách hôm đó không thể là ta được, thái hậu có thể làm chứng. Ta đáng tội chết, Tiểu Linh Lung cũng đáng phải chịu chung số phận. Toàn gia của ả cũng phải chết. Diệt tam tộc. Tru di cửu tộc.” Lâm Ngọc Nhi đưa ánh mắt căm hận nhìn về phía Tiểu quý phi.

Sắc mặt Tiểu quý phi trắng nhợt, chuyện đến nước này.... Không ngờ Lâm Ngọc Nhi còn muốn kéo cả nàng chết cùng? Thế nhưng kéo mình nàng đã đành, ả còn ác độc muốn toàn bộ gia tộc họ Tiểu phải chết chung? Trong lòng Tiểu Linh Lung cực kỳ kinh hãi, hoàng thượng sâu xa khó đoán, chỉ dựa vào một câu nói điên cuồng của Lâm Ngọc Nhi, rất có khả năng lại khiến toàn Tiểu gia rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Tiểu quý phi tức thì quỳ xuống, đưa lời cầu khẩn “Hoàng thượng, xin ngài hãy tra xét rõ ràng chuyện này.” Nhưng nàng tin, không thể chỉ vì một câu nói của Lâm Ngọc Nhi mà hoàng thượng lại trị tội Tiểu gia thêm một lần nữa.

Lúc này, một nhóm thị vệ xuất hiện bao vây quanh Lâm Ngọc Nhi và Tiểu quý phi.

Dưới ánh đèn đuốc sáng choang, khung cảnh nơi đây hiện lên rõ rệt.

Mộ Dung Cảnh lãnh đạm liếc mắt nhìn qua, chẳng muốn bận tâm thêm nữa, chân tướng đã quá rõ ràng, cứ tiếp tục lãng nhãng chỉ lãng phí thời gian. Ngài lớn tiếng hạ lệnh “Đưa Tiểu quý phi về cung Vạn Nghi, không có lệnh của trẫm không được ra ngoài một bước. Trần Thủ, đưa Lâm Ngọc Nhi vào tử lao, ba ngày sau vấn trảm.”

Ba ngày sau vấn trảm?

Đúng ba ngày sau vấn trảm? Không một chút do dự.

Đây chính là cung cách của bậc đế vương, lạnh lùng đến độ ngay cả người phụ nữ của mình cũng không một chút lưu luyến, huống hồ lại là những kẻ có khả năng uy hiếp giang sơn của mình?

Giây phút, Tiểu quý phi đột nhiên cảm thấy cực kỳ may mắn, tuy người thân của nàng không còn oai phong như trước, nhưng đều có thể giữ được tính mạng. Có lẽ đây chính là kết thúc tốt đẹp nhất, là ân huệ mà ông trời ban cho, cũng là chút hoàng ân lớn nhất mà người đàn ông trước mặt ban cho nàng.

“Tạ hoàng thượng! Thần thiếp xin cúi đầu tạ ân và cáo biệt ngài. Xin ngài hãy bảo trọng.” Tiểu quý phi bình thản dập đầu ba cái. Trong lòng trào lên từng đợt thê lương, cả đời này, họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa...

“Quý phi nương nương, hoàng thượng đi rồi.” Trần Thủ đỡ Tiểu quý phi đứng dậy.

Lúc Tiểu Linh Lung ngược đầu nhìn lên, người đã không còn thấy đâu nữa.

Lâm Ngọc Nhi như mất hết hồn phách đã được đưa đi, chỉ còn lại mấy thị vệ cầm đèn đuốc, bầu không khí xung quanh tĩnh lặng như tờ.

Trần Thủ bước lên thi lễ “Vi thần cung kính tiễn nương nương hồi tẩm cung.”

“Đa tạ.” Tiểu quý phi đứng dậy, thân người yếu ớt có phần chập choạng. May mà Trần Thủ đưa tay ra đỡ kịp nên nàng mới đứng vững lại được.

Trần Thủ lộ rõ vẻ quan tâm “Người không sao chứ? Có cần gọi ngự y đến khám không?”

“Đa tạ tâm ý của ngài, không cần đâu.” Tiểu quý phi khéo léo đưa lời từ chối, ánh mắt bi thương, than dài một tiếng “Có nhiều vết thương, thái y cũng chẳng thể nào trị nổi...” Vết thương trong lòng, phải dùng thuốc gì để trị đây?

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Say Không Phải Do Rượu

Đêm càng lúc càng khuya.

Mộ Dung Cảnh quay về tấm cung, nghe tiếng tiêu, bất giác chau mày. Ngài quyết định đi thẳng tới Dao Trì Cư. Quả nhiên có một bóng người đang lặng lẽ ngồi trên bậc thềm cạnh hồ nước, tóc dài buông xõa, y phục trắng như tuyết.

“Sơ Tuyết, sao đệ còn chưa ngủ?”

“Hoàng huynh không phải cũng chưa ngủ hay sao?”

“Ta có việc mà.” Mộ Dung Cảnh bước lại gần, thư thái ngồi xuống cạnh bên Sơ Tuyết, hai chân duỗi thẳng, lưng tựa ra sau. Ngài cũng chẳng ngại bậc thềm có sạch hay không, khí chất hào sảng.

“Thích khách rốt cuộc là ai?”

“Lâm Ngọc Nhi.”

“Là nàng ta?”

“Ừm? Kim thiên thoát xác, nham hiểm ác độc, tạo vỏ bọc yếu đuối để đánh lừa người khác.” Mộ Dung Cảnh tóm tắt qua đầu đuôi sự việc. Thì ra, vì muốn thoát khỏi hiềm nghi và hãm hại Tiểu quý phi, trước khi hành sự, Lâm Ngọc Nhi đã lén lấy một chiếc khuyên tai của Tiểu quý phi, sau đó tìm hai bộ y phục giống nhau, trước tiên sắp đặt một bộ trong hồ nước sau cung

Vạn Nghi, còn bộ khác để mặc. Sau khi hành thích Thẩm Tố Nhi, cho dù thất bại hay thành công, Lâm Ngọc Nhi nhanh chóng rút về cung Thiên Thọ, để thái hậu cùng thị vệ nhìn thấy, tạo bằng chứng không có mặt tại hiện trường.

Sơ Tuyết nghe xong cũng thấy khá kinh ngạc, im lặng cùng Mộ Dung Cảnh chìm trong suy tư.

Mộ Dung Cảnh nằm xuống, liếc mắt nhìn sang Sơ Tuyết, theo thói quen nghịch ngợm một lọn tóc của Sơ Tuyết. Từ nhỏ đến lớn, Sơ Tuyết vẫn luôn thích để tóc xõa. “Sơ Tuyết, hoàng huynh có một câu muốn hỏi đệ.”

“Là gì?” Sơ Tuyết khẽ hỏi.

“Đệ...” Phải mở miệng thế nào đây? Những lời Mộ Dung Cảnh sắp thốt ra, tức thì thu lại, kết quả bật thành câu hỏi không phải về điều mà ngài muốn biết “Tại sao đệ lại xõa tóc?” Thứ ngài muốn biết chính xác là “Có phải đệ đã phải lòng Thẩm Tố Nhi?”

“Chỉ là để tóc có thể hít thở dễ dàng, suốt ngày kìm nén tự do của chúng, sẽ biến dạng, không đáng...” Lúc nói câu này, nét mặt Sơ Tuyết bình thản như không, ngữ khí tùy tiện. Nghe kĩ ra thì còn ẩn chứa một tầng nghĩa khác.

Mộ Dung Cảnh khựng người, nét mặt thoáng chút hoài nghi, vô ý để lọn tóc Sơ Tuyết lọt khỏi tay mình.

“Sơ Tuyết, có phải... đệ muốn ra ngoài cung sống không?”

Sơ Tuyết mỉm cười, có một hoàng huynh thông minh như vậy, ngài có thể bớt nói vài câu “Chỉ là thi thoảng muốn xuất cung dạo chơi, mẫu hậu... lần trước tịch thu lệnh bài của đệ rồi.”

“Mẫu hậu chỉ lo lắng cho đệ thôi! Thế giới bên ngoài phức tạp lắm...”

Sơ Tuyết nhẹ mím cười “Đệ ra ngoài nhiều lần rồi. Người bên ngoài không xấu như huynh với mẫu hậu thường nói. Ngược lại, ngoài đó có rất nhiều người thiện lương.”

Mộ Dung Cảnh cảm thấy thập phần hỗn loạn, ánh mắt che giấu rất nhiều điều u ám thực không dám nhìn thẳng Sơ Tuyết.

Sơ Tuyết nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Mộ Dung Cảnh, kéo ca ca nắm cạnh bên, dịu dàng nói “Huynh nói xem, hai huynh đệ chúng ta đã bao lâu rồi không nắm tay nhau như vậy?”

Mộ Dung Cảnh nghiêng đầu cố nhớ lại “Ừm, cũng rất lâu rồi, tất cả vì ta quá bận, không có thời gian cùng đệ.”

“Không phải. Hoàng huynh quá mệt, trách nhiệm quá lớn, thi thoảng khiến cho người xung quanh nhìn mà không khỏi thấy đau lòng...” Sơ Tuyết cau mày, trong giọng nói ẩn chứa niềm xót thương.

“Ừm...”

“Hoàng huynh, đệ đã trưởng thành rồi, thậm chí có thể tự chăm sóc bản thân, nên huynh không cần phải lo lắng nữa. Con người sống là phải được làm theo suy nghĩ của mình, như vậy mới không có điều gì phải tiếc nuối.”

“Sơ Tuyết...” Mộ Dung Cảnh nghe vậy có phần lo lắng, lại nghe Sơ Tuyết nói.

“Sinh mệnh con người không quan trọng dài hay ngắn, chỉ là sống có vui vẻ hay không. Có nhiều người tuy rằng sống cả trăm năm, thế nhưng cả ngày buồn bã, như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?” Mím cười dịu nhẹ, Sơ Tuyết bình thản đưa lời.

“...”

“Sau này, hãy để đệ sống theo ý mình, để cảm nhận sinh mệnh của chính mình. Hoàng huynh, như vậy có được không? Đệ tự biết chăm sóc bản thân thật tốt.” Sơ Tuyết đưa lời đảm bảo, ánh mắt bừng lên một niềm khát khao độc lập, tự do, muốn tung đôi cánh trong ánh sáng lí tưởng của riêng mình. “Hoàng huynh, võ công của đệ đủ để tự bảo vệ, người bình thường muốn động đến đệ không dễ đâu.”

“Ta biết. Hoàng đệ của ta đã trưởng thành rồi, không cần hoàng huynh phải lo lắng nữa.” Mộ Dung Cảnh lấy một tấm lệnh bài ra, nhìn qua rồi giao cho Sơ Tuyết “Có nó, đệ lại có thể tự do xuất cung. Thế nhưng, điều kiện là... không cho phép đưa hoàng tẩu của đệ xuất cung cùng.”

Sơ Tuyết vừa nhận lệnh bài, hai tay bỗng run lên, mỉm cười dịu nhẹ, lúc nghe Mộ Dung Cảnh nói câu sau cùng, trong lòng có phần chột dạ. Ngài quả thực có dự định thi thoảng dẫn Tiểu Tố Nhi ra ngoài chơi. Vậy nên mới nói ra mấy câu 'thâm trầm, sâu xa' như vậy, không ngờ, hoàng huynh đã nhìn thấu từ lâu.

“Hoàng huynh, thực ra...”

“Được rồi, vào ngày sinh nhật đệ, ta sẽ dắt đệ cùng hoàng tẩu ra ngoài dạo chơi một chuyến.” Mộ Dung Cảnh trầm nghĩ, bản thân đưa ra quyết định này, hy vọng sau này sẽ không phải hối hận.

“Đa tạ hoàng huynh.” Trên khuôn mặt Sơ Tuyết lộ rõ sự vui vẻ. Sơ Tuyết vốn vậy, buồn vui đều không thể giấu kín. Mộ Dung Cảnh thấy thế nhẹ mỉm cười, nụ cười thuần khiết hiếm thấy nhưng không che giấu nổi những lo lắng trong lòng.

Ngày hôm sau, Mộ Dung Cảnh không lên thượng triều sớm, mà quyết định dùng bữa với Sơ Tuyết.

Sơ Tuyết đêm qua ngủ rất ngon, tinh thần cũng vì thế tốt hơn mọi ngày. Sau khi dùng bữa xong, Mộ Dung Cảnh còn việc cần xử lý nên đến

điện nghị sự trước.

Sơ Tuyết rảnh rỗi tản bộ tới cung Triều Phụng.

Trên đường đi, Sơ Tuyết gặp vài thái giám, đang khiêng một cỗ kiệu. Ngồi trong đó là Tiểu Trọng Chi, huynh trưởng của Tiểu quý phi.

Người đàn ông đó cương liệt tuấn lãng, hôm nay không mặc chiến bào, mà bận một bộ y phục bình thường. Ai có thể đoán được, người thanh niên trước mặt trước kia đã từng là Tiểu đại tướng quân, người có thể hô phong hoán vũ?

“Vi thần tham kiến Tam vương gia.” Tiểu Trọng Chi cung kính hành lễ, hành động từ tốn, khiêm nhường, đầy đủ phong phạm của một đại tướng quân, vô hình chung cũng để lộ ra khí tiết oai nghiêm, khiến người khác phải âm thầm bội phục.

Sơ Tuyết mỉm cười đáp lễ “Không cần đa lễ, Tiểu đại ca dạo này thế nào?”

“Nhờ phúc của ngài, thần vẫn khỏe.” Tiểu Trọng Chi khách khí trả lời, nói cho cùng ngài đang nói chuyện với Tam vương gia, đâu thể tùy tiện như với bạn bè?

“Tiểu đại ca sao lại vào cung sớm thế?”

“Thần phụng mệnh hoàng thượng đón muội muội xuất cung.” Tiểu Trọng Chi thực thà báo lại.

Hai người cùng nhau tiến về phía trước, sau khi nói chuyện khách khí vài câu, rồi Sơ Tuyết mới hỏi thăm về tình hình Tiểu gia.

Thế nhưng rốt cuộc đường tới cung Triều Phụng và cung Vạn Nghi không cùng một nẻo. Hai người đi được một đoạn rồi cũng phải chia tay.

Một mình Sơ Tuyết đi về phía cung Triều Phụng, vừa bước vào cửa cung đã nhìn thấy đám nô tài đang đứng thảo luận việc gì đó, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ ảo não, u sầu.

Mọi người thấy Tam vương gia tới, lập tức tỏ ra vui vẻ. Sau một hồi hỏi han mới biết, thì ra chủ nhân họ không chịu uống thuốc. Điều khiến họ đau đầu nhất chính là vị chủ nhân ngàn năm không tỏ oai nghiêm này, giờ lại lấy uy danh hoàng hậu ra để dọa họ.

Sơ Tuyết vừa nghe thấy vậy liền mỉm cười đề nghị bản thân sẽ đứng ra gánh vác chuyện này. Dứt lời, ngài bê bát thuốc vẫn còn đang bốc hơi nghi ngút bước vào tấm thất của hoàng hậu.

Trong phòng, Thẩm Tố Nhi u sầu buồn bã vừa có chút sức để xuống giường, liền thấy ngay một bát thuốc đang bày ra trước mặt.

“Tiểu Tố Nhi, mau uống thuốc đi.” Sơ Tuyết ngồi bên mép giường, mỉm cười mê hồn, khuôn mặt hơn hử chờ xem kịch hay.

Nàng trợn mắt định mắng người. Vừa mới đuổi được một bọn người, giờ đổi lại là một người càng khó giải quyết hơn. Thuốc đắng, đắng đến mức dạ dày quặn thắt, chỉ cần uống một ngụm chắc chắn sẽ nôn ngay. Nàng nhăn mặt nói “Sơ Tuyết, vẻ mặt ngài như thế là sao?”

Sơ Tuyết bê thuốc tới gần, dáng vẻ nho nhã, khuôn mặt tuấn lãng ẩn hiện nụ cười ấm áp, bờ môi mỏng quyến rũ khẽ động, giọng nói rất hay cất lên, thực mê đắm lòng người “Ta hầu hạ người uống thuốc không được sao?”

Nguy hiểm. Cái bẫy dụ dàng. Thẩm Tố Nhi nghe qua là biết chắc chắn Sơ Tuyết bày mưu để dụ nàng. Hu hu, nàng thực muốn khóc “Tiểu Tam ngoan. Sơ Tuyết đáng yêu. Tha cho tỷ lần này được không?”

“Tỷ?” Vẻ mặt của Sơ Tuyết có phần kì quái, nếu không nhầm thì nàng còn nhỏ hơn ngài hai tuổi?

Thẩm Tố Nhi lặng người, khi chợt nhận ra bản thân ăn nói có phần tùy tiện lảng nhãng, mỉm cười đáp “Hầy, vậy cũng được, dựa vào mối giao tình giữa hai chúng ta, ngài... hãy đổ nửa bát đi, một bát lớn như vậy, nhiều quá, uống không hết...” Không ngờ nàng dám coi thường bệnh tật như vậy, chỉ cần uống hai ngụm là hết thôi.

“Không được, người phải uống hết mới được.” Hiếm khi Sơ Tuyết lại tỏ ra kiên trì thuyết phục như thế này, hơn nữa lại mỉm cười nói thêm “Nếu người uống hết, ta sẽ nói cho người nghe một tin tức tốt lành.”

“Có tin tức gì tốt lành chứ?”

Thẩm Tố Nhi nâng cao cảnh giác.

“Người đã uống thuốc đâu... hơn nữa việc này liên quan đến chuyện xuất cung.” Sơ Tuyết cố ý để lộ ra chút tin tức.

Thẩm Tố Nhi mím chặt môi, nhìn bát thuốc rồi nói “Không ngờ Tiểu Tam đơn thuần cũng biết dùng thủ đoạn!” Sau cùng, vì không thể cưỡng lại được sức mê hoặc của việc xuất cung, Thẩm Tố Nhi đón lấy bát thuốc, rồi nghiêm giọng nói “Sơ Tuyết, ta có chuyện muốn nói...”

“Có chuyện gì?”

“Ngài nên đứng xa ta ra một chút.” Nàng tốt bụng đưa lời nhắc nhở.

“Làm gì chứ?” Sơ Tuyết có chút không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Để tránh bị liên lụy.” Nàng lại tốt bụng nói thêm.

“Có chuyện gì?”

“Y phục của ngài đẹp là thế.”

“Có liên quan gì đến y phục của ta chứ?”

Bông nàng mỉm cười gian xảo, đáp “Bởi vì cứ hễ uống thuốc vào là ta sẽ bị nôn.”

“Hả?...” Sơ Tuyết ngây lạng người, rốt cuộc chuyện này là sao chứ?

“Không cho phép nôn. Nôn ra thì thà không uống còn hơn.”

Nàng mím môi, đáp “Này, chắc ngài tưởng ta lại giở tính trẻ con ra phải không? Nhưng thuốc này quá đắng, ta thực không quen.” Đã uống thuốc một thời gian, thế nhưng số thuốc thực sự lưu lại trong người chẳng đáng bao nhiêu. Nàng cố thử đưa bát thuốc lên miệng, vị thuốc nồng nặc bốc lên lập tức khiến nàng nhăn mặt.

Sơ Tuyết thấy dáng vẻ khổ sở của nàng, nhất thời không biết phải làm sao mới ổn.

“Sơ Tuyết, đệ cứ lẳng nhăng với nàng ấy như vậy, thuốc sẽ nguội mất đấy.” Bất ngờ, một giọng nói quyến rũ truyền từ ngoài vào. Phòng ngoài chỉ cách phòng trong một lớp tường gỗ mỏng nên thanh âm đặc biệt rõ ràng. Một thân người cao ráo đã thấp thoáng ở ngoài, ngài nhanh chóng vén rèm, chuẩn bị tiến vào.

“Hoàng huynh? Tại sao huynh cũng tới đây?” Hờn nữa còn nhanh như vậy? Không phải nói có chuyện cần giải quyết sao?

Mộ Dung Cảnh bình thản đáp “Không có chuyện đại sự nên ta quyết định tới đây xem sao.”

Thẩm Tố Nhi liếc khuôn mặt Mộ Dung Cảnh một cái, chẳng có một chút hảo ý nào cả. Hờn nữa, ánh mắt của cả hai người lúc nhìn nhau đều

không hề hữu hảo.

Rất nhanh, Mộ Dung Cảnh đã tiến đến trước giường, còn sát hơn cả Sơ Tuyết. Thấy nàng do dự chưa uống, ngài bất giác cau chặt đôi mày, lạnh lùng hạ lệnh “Mau uống hết thuốc! Không được phép nôn, nếu dám nôn ra một giọt thì phải uống bù mười bát.”

Hừm! Thấm Tố Nhi thực muốn đập đầu vào tường chết đi cho xong, lúc này nàng lo ngại sẽ đưa ra mệnh lệnh biến thái, giờ thì ứng nghiệm rồi. Quả nhiên, cuộc đời tươi đẹp của nàng, một khi gặp Mộ Dung Cảnh chẳng còn gì tốt lành... Lúc này, nàng im lặng nhìn bát thuốc đen lờm, vẻ mặt như thể sắp lên pháp trường.

“Tiểu Tố... Hoàng tâu, nín thở uống một ngụm là hết thôi.” Sơ Tuyết đưa lời an ủi, nói chính xác hơn là đang thôi thúc. Lúc này, ngài và Mộ Dung Cảnh suy cho cùng đang đứng trên cùng một chiến tuyến, hơn nữa, còn để lâu không uống thì thuốc sẽ nguội mất.

“Ta biết rồi.” Thấm Tố Nhi mím môi, lườm Sơ Tuyết một cái, không ngờ ngài lại không lên tiếng giúp nàng. Thấm Tố Nhi hít một hơi thật sâu, mặt mày khổ não, nhắm nghiền hai mắt, đưa bát thuốc lên... Nàng một hơi uống hết cả bát thuốc. Nhưng vấn đề mới lại xuất hiện, vị thuốc nồng nặc xộc lên cổ họng, khiến dạ dày Thấm Tố Nhi cực kỳ khó chịu, thực muốn nôn hết cả ra ngoài.

Chỉ có điều vừa định nôn...

Thấm Tố Nhi sắp chết rồi, không thể nào nôn ra được. Tại sao! Tại sao chứ?

Miệng nàng đã bị bàn tay lớn bịt chặt, trên đầu vọng xuống giọng nói bình thản như không “Nàng cứ thử nôn ra xem? Mau nuốt hết vào cho trẫm.”

Mộ Dung Cảnh thực đúng là một tên biến thái cộng ngược đả phụ nữ siêu hạng. Không ngờ ngài tóm chặt lấy vai Thẩm Tố Nhi, để nàng ngồi cố định tại chỗ, bàn tay còn lại bịt chặt chiếc miệng nhỏ xinh của nàng. Thực ra... ngài rất muốn dùng miệng để làm việc này, có điều Sơ Tuyết đang có mặt, nên đành dùng tay thay thế, trong lòng quả thực thấy vô cùng tiếc nuối.

Sơ Tuyết nhìn dáng vẻ cường chế của hoàng huynh, ngây lạng người, mãi không định thần lại được.

Thẩm Tố Nhi nín đến mức đỏ lựng cả mặt, sau cùng đành phải nuốt thuốc vào bụng.

Cảm giác buồn nôn dần lắng xuống, có điều nàng rất bức mình. Nàng đưa bàn tay nhỏ bé tức tối nhéo vào phần eo của Mộ Dung Cảnh một cái, nàng càng nghiến chặt răng, nhéo không chút lưu tình, sau đó lại nhéo thêm vài cái nữa.

Mộ Dung Cảnh đau đến mức nhăn nhó mặt mày, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn. Đáng ghét! Nếu không phải Sơ Tuyết đang có mặt, ngài nhất định sẽ không tha cho nàng. Mộ Dung Cảnh nói “Không phải đã uống xong thuốc rồi à? Cũng có nôn mửa gì đâu!” Dứt lời, ngài bình thản đẩy Thẩm Tố Nhi ra, vẻ mặt vui vẻ hơn nhiều. Hơn nữa, nếu ngài không rời đi, bàn tay nhỏ bé kia nhất định sẽ không chịu buông lỏng, đoán chắc phần eo của ngài sẽ nhanh chóng tím đen lại mất.

Sơ Tuyết bật cười nói “Cách của hoàng huynh đúng là linh nghiệm quá!”

Thẩm Tố Nhi đành mặt đưa lời mắng nhiếc “Linh nghiệm cái gì? Chẳng phải là đang định mưu sát người khác sao? Nếu ta không nuốt kịp, chắc là đã chết ghen rồi. Đúng là Tiểu Tam ngọc nghếch.” Tức chết mà. Lúc này nàng còn tưởng chết đến nơi rồi!

Nàng bực bội trợn mắt lườm Mộ Dung Cảnh, tỏ ý không hài lòng.

Mộ Dung Cảnh lãnh đạm phui y phục, như thể muốn rũ bỏ hết mùi của Thẩm Tố Nhi ra khỏi người mình. Hành động và thái độ của ngài khiến Thẩm Tố Nhi tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Một lúc sau, Mộ Dung Cảnh lại nói “Sơ Tuyết, đệ cũng không cần phải lo lắng quá thế làm gì, nhìn bộ dạng nhăn nhó như khi của nàng ấy kìa, linh động như vậy, chắc là không thể chết nhanh như vậy được đâu. Trẫm còn việc phải xử lý nên rời đây trước.” Dứt lời, ngài hào sảng phẩy áo, tiêu diêu bước ra ngoài.

“Á... á...” Dám nói nàng giống khi? Còn ngài chẳng phải là một con tinh tinh man rợ sao?

Thẩm Tố Nhi tức giận lấy gối ném thẳng về phía Mộ Dung Cảnh... Hu hu! Có điều người ta đã rời khỏi từ lúc nào rồi!

Tại sao lại bị kịch như vậy chứ? Tên hoàng đế này khẳng định là khắc tinh tám đời của nàng.

“Ha ha...” Sơ Tuyết vui vẻ bật cười.

“Không được phép cười! Còn cười nữa ta sẽ tuyệt giao với ngài.” Thẩm Tố Nhi có chút khó chịu.

Mộ Dung Cảnh rõ ràng đã dùng việc công báo thù tư.

Sơ Tuyết nghe thế đành nhẫn nại, nhịn đến mức khuôn mặt tuần tú đỏ bừng cả lên.

Thẩm Tố Nhi liếc qua thấy vậy, càng không vui “Thôi bỏ đi, muốn cười thì cứ cười.” Đời người nhiều bất lực, nằm vật xuống giường, nàng lúc này giả chết cho rồi...

“Ha ha..”

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cuối cùng cũng sắp đến sinh nhật của Sơ Tuyết.

Hoàng cung đã trang hoàng khắp nơi, đặc biệt náo nhiệt, hoàn toàn không ảnh hưởng bởi cái chết của Lâm Ngọc Nhi và việc Tiểu quý phi xuất cung. Các vị phi tần đều giờ hết chiêu trò để thu hút sự chú ý của hoàng thượng trong buổi yến tiệc lần này, để trở thành người được ân sủng, quyền thế trong cung. Bởi những phi tử được sủng ái bấy lâu đã nhất loạt bị hạ bệ, người cũ đi rồi, đương nhiên phải đón người mới, đây vốn là quy luật bất biến. Thế nhưng duy nhất có một người ngoại lệ, trong lòng không ngừng nghĩ cách để chạy trốn, đồng thời... cũng mâu thuẫn có nên đào thoát hay không?

Có Mộ Dung Cảnh ở đây, nàng hoàn toàn không có chút tự tin nào hết, thậm chí còn nghi ngờ bản thân không cách nào thoát đi nổi.

Hơn nữa, vào ngày sinh nhật của Sơ Tuyết mà chạy trốn, chẳng phải rất có lỗi với ngài sao? Ngoài ra, còn bọn Tiểu Dung...

Hôm nay Thẩm Tố Nhi thức dậy từ sớm, vì nhiệt độ bên ngoài hạ thấp, nàng liền khoác thêm chiếc áo mỏng để giữ ấm. Ngân lượng có thể mang theo được bao nhiêu thì mang. Nàng vốn định mang một số đồ đáng tiền khác, thế nhưng cầm lên rồi lại đặt xuống. Việc hành tẩu giang hồ, người xưa có câu rất hay “Người có tiền bạc, tài năng sẽ phải chịu khổ.”

Thế nên ngoài tiền bạc ra, bất cứ vật gì có khả năng gây ra họa sát thân, nàng đều không mang theo.

Lúc Tiểu Dung và Tiểu Xuân Nhi đến hầu hạ liền không khỏi bất ngờ khi thấy người chủ nhân cả năm lười biếng của mình hôm nay bất ngờ dậy sớm.

Thẩm Tố Nhi nhìn bọn Tiểu Dung, trong lòng không khỏi cảm thấy có phần lưu luyến. Nàng đã hạ quyết tâm, chỉ cần có cơ hội sẽ lập tức chạy trốn, còn việc có thành hay không lại là chuyện khác. Chuyện này nàng không hề nói cho Tiểu Dung biết. Thế nhưng cảm xúc dâng trào, còn dào dạt hơn cả lúc biệt ly.

Trước chính điện, thời tiết khá lạnh, nhưng ánh nắng lại ấm áp.

Mộ Dung Cảnh cùng Sơ Tuyết đứng trước một cỗ xe ngựa to lớn hào nhoáng. Trần Thủ cùng bốn thị vệ mặc y phục thường dân, dắt theo một con tuấn mã cao lớn.

Sơ Tuyết thấy Thẩm Tố Nhi mỉm cười, cũng bất giác mỉm cười theo.

Khi Thẩm Tố Nhi đưa mắt nhìn sang Mộ Dung Cảnh, cảm giác hưng phấn hoàn toàn biến mất. Tại sao bất cứ cuộc vui nào, có ngài xuất hiện, không khí lại trở nên kỳ quái thế này chứ?

Mộ Dung Cảnh bước lên xe, lúc vừa định bước vào trong liền khựng lại, như nhớ ra chuyện gì, rồi đưa bàn tay ra, hướng thẳng về phía Thẩm Tố Nhi.

Thẩm Tố Nhi bất giác lặng người, vốn định nói hoàng thượng không cần thiết. Có điều lời nói đó chẳng thể nào thốt ra khỏi miệng, bởi vì... nàng chỉ mới do dự đã khiến người ta sầm mặt. Thế là nàng chẳng có chút lập trường, lập tức đặt bàn tay nhỏ bé lên bàn tay to lớn của ngài “Đa tạ hoàng thượng.”

Mộ Dung Cảnh đáp lại nàng bằng ánh mắt 'coi như hiểu chuyện', rồi không nói thêm gì. Vào trong xe, Mộ Dung Cảnh nhanh chóng ngồi xuống chính giữa tấm đệm lông ấm áp.

Thẩm Tố Nhi khom người bước vào, nhìn chỗ ngồi trên xe ngựa, nơi ấy khá dài, hai, ba người ngồi không thành vấn đề. Bố trí trên xe tuy đơn

giản nhưng không tệ chút nào.

Thẩm Tố Nhi do dự một hồi, sau cùng tiến đến chỗ ngồi bên tay trái.

Nàng biết tự lượng sức mình, nào dám ngồi cùng một chỗ với hoàng thượng. Nàng chán sống rồi sao? Ai ngờ, lúc nàng định ngồi xuống, người nào đó đã kéo lấy bàn tay, khiến cả thân người nàng mất thăng bằng, ngã vào một vòng tay vững chắc. Ngay lúc sau, nàng bị vị hoàng đế mặt lạnh ấn ngồi vào chỗ cạnh bên, bên tai còn vang lên lời cảnh cáo nguy hiểm “Hoàng hậu, nếu nàng còn dám giở chiêu quái lạ gì nữa, đừng trách trẫm vô tình.”

Thẩm Tố Nhi nghe vậy tức thì ớn lạnh toàn thân. Tóc gáy dựng cả lên, con người này tại sao nói chuyện lại lạnh lùng đến mức đó chứ?

Nàng liếc qua bờ môi đỏ thắm của ngài, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh thân mật trước kia, khuôn mặt nàng theo đó đỏ lên, chỉ nhạt thôi, nhẹ thôi, như mặt trời vừa nhú lên khỏi đỉnh núi.

Mộ Dung Cảnh đưa mắt nhìn qua, thoáng sửng sờ, sau đó ghé sát tai nàng thì thầm “Hoàng hậu, có phải đang nghĩ đến cái gì... à có phải nghĩ đến cái đó...”

Bị người ta đoán trúng phóc, Thẩm Tố Nhi vô cùng thẹn thùng. Cánh tay to lớn vững chãi nhanh chóng thu chặt, ôm nàng sát vào mình. Đàn ông bá đạo, phụ nữ dịu dàng... khuôn mặt đỏ bừng trông rất e lệ, còn nội tâm nàng thế nào thì khó ai có thể hiểu hết được.

Sơ Tuyết vén rèm bước vào, vừa hay bắt gặp cảnh tượng 'ân ân ái ái' của hai người, sắc mặt bất giác sầm lại, vội vã cúi mặt che đi cảm xúc “Có phải ta nên ngồi bên ngoài kia không?”

Mộ Dung Cảnh nói khẽ “Bên ngoài lạnh lắm, làm sao mà ấm áp như trong này được?”

Thẩm Tố Nhi cũng không đồng tình “Đúng thế, bên ngoài lạnh lắm, hơn nữa, lúc này ta với hoàng huynh của ngài không phải giống như những gì ngài đang nghĩ đâu.” Nàng chẳng suy nghĩ nhiều đưa lời giải thích, còn định dịch người sang một bên, ai ngờ... Mộ Dung Cảnh quyết làm trái ý muốn của nàng, cố tình không buông lỏng tay. Thẩm Tố Nhi càng muốn tránh, ngài càng ôm chặt, khiến nàng thấy hơi đau, nghiêng răng quay sang lườm. Trong khi đó Mộ Dung Cảnh quay đầu, giả vờ như không nhìn thấy, không cảm nhận được. Điều đáng ghét nhất chính là ngài còn tỏ ra bình thản như không có chuyện gì xảy ra, khẽ hỏi “Sơ Tuyết, đệ muốn đi đâu chơi?”

Sơ Tuyết liền đáp “Đi đâu cũng được, đệ rất muốn ngắm cảnh phồn hoa náo nhiệt của kinh thành.”

“Được, vậy chúng ta tới Túy Nguyệt Lâu nghe vài điệu nhạc nhé. Người tới đó uống trà sáng rất đông, đoán chắc rất náo nhiệt, sau khi ăn chút điểm tâm sẽ đi tiếp...” Mộ Dung Cảnh chỉ hỏi ý kiến Sơ Tuyết, trực tiếp bỏ qua nguyện vọng và mong muốn của Thẩm Tố Nhi. Thế nhưng, hình như có người không chịu nổi cô đơn cũng như việc bị phớt lờ.

“Sòng bạc? Kĩ viện? Thế nào hả?” Thẩm Tố Nhi hờn hờ, nhiệt tình nói xen vào. Nhưng không thấy ai có ý kiến, nàng lại tiếp tục nói thêm “Hình như sòng bạc, kĩ viện là... điểm thu hút của thời cổ đại... nơi này... nhỉ?” Nhìn xem, có cuốn tiểu thuyết xuyên không nào mà không nói về sòng bạc, thanh lâu chứ?

Tự mình nói rồi tự mình nghe, Thẩm Tố Nhi không khỏi thấy hổ thẹn trong lòng.

Sơ Tuyết giả vờ như không nghe thấy, còn người đàn ông trước mặt vòng tay ôm lấy chiếc eo xinh của nàng, hoàn toàn phớt lờ lời đề nghị nàng đưa ra ban nãy.

Phu ngựa cho xe phi nhanh về phía trước, tiếng vó ngựa vang rộn bên tai, họ dần rời xa khỏi hoàng cung hoa lệ.

Lúc này, Trần Thủ ngồi vào ghế bên cạnh phu xe. Bốn thị vệ cải trang thành lão bách tính, cưỡi ngựa hộ tống nhưng luôn giữ khoảng cách nhất định với cỗ xe.

Thời điểm dùng trà sáng, Túy Nguyệt Lôu đặc biệt đông vui náo nhiệt, tất cả chỗ ngồi đều đã kín hết, thậm chí các nhân vật có máu mặt đều đặt chỗ đẹp từ trước.

Nghe nói, giá cả ở đây phải chăng, đồ lại rất chất lượng, không bao giờ bán đờ với giá trên trời, cho nên bách tính bình thường cũng tới đây uống trà, nói chuyện để giết thời gian.

Lúc đoàn người Mộ Dung Cảnh tiến vào đại đường Túy Nguyệt Lôu, lập tức thu hút không ít sự chú ý của mọi người, đại đường vốn đã náo nhiệt bỗng im lặng như tờ.

Hai người đàn ông, một người phụ nữ. Trong đó đàn ông ăn mặc sang trọng, tướng mạo tuấn mỹ, phụ nữ xinh đẹp thoát trần, nụ cười cuốn hút, rung động hồn người.

Đặc biệt đứng cạnh họ còn có một người đàn ông đeo kiếm, nhìn qua khí chất cũng đặc biệt bất phàm.

Nhưng điều đáng chú ý nhất chính là bọn họ không đi lên lầu hai.

Nhìn vẻ ngoài, rõ ràng đám người mới đến là người có tiền, nhưng lại chọn ngồi ở dưới đại đường tầng một. Đây thực là một chuyện hiếm thấy trong Túy Nguyệt Lôu. Nói cho cùng thì lầu một bình dân, phức tạp. Thường một số công tử, tiểu thư nhà giàu, vì muốn chứng tỏ thân phận hay chọn tầng hai nho nhã mà yên tĩnh để ngồi.

Đại đường vừa hay có một góc trống, tiểu nhị mặt mày hân hoan vội vã lại gần thu dọn.

Tuy rằng chỗ ngồi hơi khuất, nhưng vừa hay hợp đúng ý của Mộ Dung Cảnh, ngài liền lên tiếng “Chỗ này cũng được lắm! Vị trí không nổi bật quá, không thu hút ánh mắt của người khác.” Lúc nói câu này, Mộ Dung Cảnh chỉ tùy tiện nói thôi, nhưng người phụ nữ đi bên cạnh ngài không bỏ lỡ cơ hội, phụng cười, trêu chọc “Nếu không muốn thu hút sự chú ý của người khác, đại gia, ngài có nên đến lầu hai?”

Sơ Tuyết nghe vậy thăm cảm thấy lo lắng, Trần Thủ không khỏi lén lau mồ hôi. Trên đời có ai dám nói chuyện với hoàng thượng với thái độ như thế chứ? Phải chăng sợ ngài không nghĩ ra tội để trừng trị chăng?

Mộ Dung Cảnh tuy ánh mắt sắc lạnh, nhưng không hề phát cáu.

Thẩm Tố Nhi lúc này bỗng ý thức ra một chuyện, bất cứ khi nào ở cạnh bên Sơ Tuyết, Mộ Dung Cảnh cũng 'ôn hòa' hơn mọi khi rất nhiều.

Người đến trà lâu, đương nhiên vì muốn uống trà, vậy nên bọn họ liền quyết định gọi một bình trà ngon.

Chẳng bao lâu, trên mặt bàn được xếp rất nhiều loại hạt, màu trắng có, màu đen có, hạt đào, hạt hạnh nhân cũng có cả. Có điều, Thẩm Tố Nhi xem ra vẫn rất hiếu kỳ, nàng liền quyết định gọi thêm cả đậu phộng tẩm mật ong, và một số loại hạt quái dị khác. Dường như chưa tận hứng, Thẩm Tố Nhi lại tiếp tục gọi thêm bánh phù dung, bánh vừng đen, quẩy rán nóng. Đến cuối cùng, món ăn bày đầy cả mặt bàn.

Mộ Dung Cảnh để mặc cho hai người trước mặt thỏa thích chơi đùa. Hai người bọn họ lúc này trông rất vui vẻ, thử ăn, thử uống, thử gọi, cực kỳ hứng thú.

“Đủ rồi, đủ rồi. Tiểu Tam, chúng ta còn gọi thêm nữa là không có chỗ để đâu.” Rốt cuộc Thẩm Tố Nhi cũng chú ý đến vấn đề quan trọng nhất, khuôn mặt khoa trương quay sang Mộ Dung Cảnh, tỏ vẻ hối lỗi “Tuy rằng được đại gia mời ăn, chúng ta cũng không thể lãng phí quá được, phải không? Hoặc giả có gói lại mang về cũng không thể nhiều như thế này được...” Trong giọng nói có ý thách thức Mộ Dung Cảnh.

Sơ Tuyết nghe vậy không nhịn được liền bật cười thành tiếng.

Trần Thủ đứng một bên, mặc dù không dám cười nhưng ánh mắt lại lộ rõ nét cười không hề che giấu.

Mộ Dung Cảnh lạnh lùng trợn mắt, Sơ Tuyết và Trần Thủ tức thì nhanh chóng nghiêm túc lại.

Mộ Dung Cảnh lại đưa mắt liếc sang Thẩm Tố Nhi lúc này tâm trạng đang đặc biệt vui vẻ, khẽ mắng một câu “Ấu trĩ.”

“Khụ khụ...” Thẩm Tố Nhi vừa uống trà, nghe mắng suýt chút nữa thì bị sặc chết.

Sơ Tuyết ngồi bên cạnh, lập tức đưa tay vuốt lưng cho nàng rồi nói “Đừng vội quá... từ từ thôi.”

Một lúc sau, khi đã điều hòa lại được hơi thở, Thẩm Tố Nhi nhăn nhó mặt mày, nhìn sang Mộ Dung Cảnh bằng ánh mắt đầy oán trách.

Mộ Dung Cảnh như chẳng hề bận tâm, bình thản nói thêm một câu “Tự mình gây nghiệt, khó mà sống...” Bỗng nét mặt ngài vô cùng kỳ quái, không nói thêm, chỉ trợn mắt lườm người phụ nữ trước mặt cảnh cáo. Không ngờ nàng ta dám lén lút giẫm chân ngài dưới gầm bàn.

Trong khi tên tội đồ đang cực kỳ vui vẻ quay sang nhìn Sơ Tuyết, giả bộ như không biết bất cứ chuyện gì.

Mộ Dung Cảnh nhẹ cong miệng mỉm cười.

Không khí xem ra khá tốt!

Sau một hồi vui vẻ, mấy người họ bỗng chìm trong im lặng. Những tiếng bàn luận, tán gẫu xung quanh vang lên, khắp trời Nam đất Bắc, chẳng có chuyện gì mà họ không nói tới.

Lúc này, Thẩm Tố Nhi mới hiểu tại sao Mộ Dung Cảnh lại chọn ngồi dưới đại đường. Lúc này khi còn ở trên xe, Sơ Tuyết nói, muốn được nhìn cảnh phố phường, xem xem lão bách tính ở kinh thành sống như thế nào, nếu chọn chỗ ngồi quá cao sang, lại cách hẳn một lầu, làm sao họ có thể nghe thấy, nhìn thấy?

Mọi người không chỉ nói về chuyện trên giang hồ mà cả những chuyện thú vị trong dân gian, ví như thiếu gia nhà nào cưới thê tử, quả phụ nhà nào lén lút qua lại cùng người khác. Đây chính là nét độc đáo riêng tại trà lâu. Đương nhiên cũng không tránh được một số chuyện phòng the, khiến người phụ nữ kia nghe thấy mà hai mắt sáng bừng, khác hẳn với vẻ mặt ủ rũ, lười nhác thường thấy.

Ba người còn lại lúc đầu sợ nàng nghe chuyện mà cảm thấy lúng túng, sau cùng xem ra chuyện này hoàn toàn không tồn tại.

Trên bục cao ở chính điện, có hai cha con đang hát điệu nhạc gì đó, tay nhịp nhàng không ngừng gõ nhịp đập phách. Thẩm Tố Nhi nghe không hiểu gì cả, chỉ say sưa trong điệu nhạc mà thôi. Trần Thủ cùng lúc đưa lời giới thiệu, tiết mục biểu diễn sáng, trưa, chiều, tối là hoàn toàn khác nhau, buổi tối hát, buổi trưa bàn về sách, buổi chiều diễn kịch, hoặc để ca nữ lên đài biểu diễn.

Mộ Dung Cảnh ưu nhã thưởng trà, đôi mắt lãnh đạm lộ ra chút hứng thú, có điều chỉ trong giây lát, đã phục hồi nguyên trạng.

Mấy người họ ngồi tầm nửa canh giờ. Thâm Tố Nhi bắt đầu chán nản, mục đích chôn giấu trong lòng bỗng dưng trở dậy mạnh mẽ.

Có điều, trước khi trốn chạy, nàng vẫn còn chuyện cần làm.

“Hoàng... à, đại gia, chúng ta nói chuyện đi.” Thâm Tố Nhi uống hết tách trà, quay sang nói.

Mộ Dung Cảnh đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng. Thâm Tố Nhi thấy thế không vòng vo thêm nữa, hạ giọng, ghé sát vào Mộ Dung Cảnh lên tiếng “Tiểu quý phi trước khi rời cung có tặng ta một món quà nhỏ...” Còn về việc, đó là quà gì, ngài nhất định hiểu rõ hơn ai hết.

“Nàng muốn dùng rồi sao?” Mộ Dung Cảnh cảm thấy khá bất ngờ.

“Đúng. Bây giờ có thể dùng được chưa?”

“Nói mau.” Giọng nói lãnh đạm, dứt khoát, đơn giản, rất kiệm lời.

“Ừm, ta muốn...” Nàng vừa định nói liền cảm thấy có hai đôi mắt đang nhìn chằm chằm về phía mình, dường như rất hứng thú với những lời nàng sắp nói ra. Hầy, thích nghe thì nghe đi, cũng chẳng có gì đặc biệt, tuy rằng nàng cũng cảm thấy khá là ngần ngại “Đại gia, cho dù ta có làm sai chuyện gì, ngài cũng không được trút giận lên đám người dưới ở cung Triều Phụng, có được không?”

Đôi mắt của Mộ Dung Cảnh sẫm lại, nhìn Thâm Tố Nhi đầy bất ngờ.

Sơ Tuyết nhẹ chớp mắt, mỉm cười, có điều dường như cũng nghe ra được điều gì đó.

Ngược lại, sắc mặt của Trần Thủ lại khá trầm trọng, có phần nghi hoặc, lúc nhìn sang Mộ Dung Cảnh, chỉ thấy ngài bình thản lắc đầu, không tỏ thái độ gì khác.

“Đại gia, ngài có đồng ý hay không?”

Mộ Dung Cảnh an nhàn thưởng trà, còn lấy một ít quả khô cho lên miệng nhấm nháp.

Không thấy Mộ Dung Cảnh nói gì, Thẩm Tố Nhi cau mày tỏ vẻ lo lắng, lại nói “Đại gia, ngài đừng tỏ vẻ sâu xa khó đoán như vậy nữa được không? Làm vậy khó nói chuyện lắm...” Đây là những lời thật nhất nàng muốn nói với ngài. Nếu ngày nào cũng phải đoán tâm trạng của một người thâm trầm như ngài, liệu có thể không mệt? Đại não phải làm việc quá mức, dễ tạo cảm giác mệt mỏi, rệu rã.

Mộ Dung Cảnh lạnh nhạt hỏi “Nàng thực muốn làm như vậy sao?” Có phải nàng định coi lời hứa của ngài là rác rưởi? Lần đầu tiên đã lãng phí một cách ngớ ngẩn, lần thứ hai lại vì muốn tốt cho một đám nô tài?

“Khẳng định.” Yêu cầu quá hợp lý, ngài không có lí gì từ chối cả.

“Được, tùy nàng thôi.” Đờ ngốc.

“Hãy... đa tạ ngài nhé, Sơ Tuyết và Trần đại nhân làm chứng đó.” Thẩm Tố Nhi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vậy thì... Thẩm Tố Nhi mỉm cười áy náy, đứng bật dậy nói “Xin lỗi, ta có chút việc.”

Mộ Dung Cảnh lập tức cất lời hỏi “Nàng định đi đâu?”

Thẩm Tố Nhi ngại ngùng thấp giọng thăm thì đáp “Đi giải quyết...” Con người có ba việc gấp, lí do này quá tuyệt còn gì.

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh trầm hẳn lại, không có bất cứ nghi ngờ gì. Lúc này, ngài mới từ từ đưa mắt sang nhìn Trần Thủ, Thẩm Tố Nhi muốn

đi giải quyết, ngài đường đường là hoàng đế, đương nhiên không thể đi theo, nhiệm vụ này chắc chắn phải đặt lên vai của Trần Thủ rồi.

Thẩm Tố Nhi không khỏi tức giận, đi vệ sinh mà cũng cho người theo sau giám sát? Bất đắc dĩ, nàng phải bước đi dưới sự giúp đỡ mở đường của Trần Thủ, tiến dần vào phía trong. Hai người đi dọc hành lang, sau một góc rẽ khuất chính là nơi để đi vệ sinh. Nàng thoáng do dự, tỏ vẻ ngần ngại rồi nói “Trần đại nhân à, ngài... liệu có thể đứng xa một chút được không?”

“Hả?” Sau một thoáng ngây người, Trần Thủ lập tức lùi lại phía sau vài bước.

“Hãy lui ra phía tường kia kìa. Nếu không ta cứ có cảm giác như có ai đó đứng ngoài nhìn lén vậy...”

“Nương nương...” Trần Thủ thực sự thấy thẹn thùng, đứng quá xa, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc, e là sẽ không kịp thời tới ứng cứu.

Thẩm Tố Nhi nhận ra tâm ý của Trần Thủ, thế nhưng nàng cũng có suy nghĩ của mình, ngài đứng gần như vậy, nàng làm sao có thể chạy trốn đây, sau cùng đành tỏ ra xấu hổ nói “Không sao đâu! Ngài không thấy cả buổi sáng vẫn bình an sao? Hơn nữa, ta có thói quen xấu, cứ nghĩ tới việc có người đứng ngay bên ngoài... là cái đó... cái đó...”

Kết quả, Trần Thủ đành phải nghe theo lời Thẩm Tố Nhi, lui ra phía tường đằng xa.

“Chuyện đó... ngài có thể quay người lại được không...” Nàng thét lớn, đưa ra yêu cầu nhỏ nữa.

Thẩm Tố Nhi đưa mắt ra nhìn xung quanh. Âm thầm thở hắt ra một hơi. Tuy Trần Thủ đã làm theo những gì nàng yêu cầu, nhưng thân là một đại nội thị vệ, võ công cao cường, lại nhiều kinh nghiệm, vị trí mà ngài đứng có thể thuận tiện giám sát tất cả người qua kẻ lại. Đương nhiên, ngài

hoàn toàn không có ý phòng trừ khi nàng chạy trốn mà chỉ muốn loại bỏ ngay những kẻ tình nghi.

Đúng là bi kịch mà. Nàng đã bỏ sót chuyện này.

Thẩm Tố Nhi ảo não nhìn lên bức tường cao ở phía sau nhà vệ sinh. Biện pháp duy nhất không để Trần Thủ phát hiện ra chính là trèo qua bức tường này.

Thế nhưng, nàng chỉ là một người phụ nữ tầm thường, không biết khinh công. Nhìn bức tường cao vời vợi, nàng không khỏi lắc đầu thàn than “Lúc này mà có thang thì tốt biết mấy...”

Vừa hay trong nàng lóe lên một ý định.

Thẩm Tố Nhi mạnh mẽ tiến vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại, lớn tiếng gọi với ra “Trần đại nhân! Có thể giúp ta một chuyện không?”

Trần Thủ nghe vậy, đưa mắt nhìn nhanh về phía phát ra thanh âm, mặt mày đỏ bừng, hỏi “Nương nương, có chuyện gì thế?”

“Hu hu! Chỗ này không có giấy lau...” Giọng ai đó vô cùng bi thương, xem ra rất nhập vai.

Trần Thủ rơi vào trạng thái ngượng ngùng, không ngờ hôm nay lại gặp phải tình cảnh dở khóc dở cười “Đừng lo lắng, người đợi một chút, để ti chức đi lấy giấy cho người.” Nói xong, Trần Thủ liền phi nhanh ra ngoài đại đường.

Thẩm Tố Nhi nhìn qua kẽ hở trên cánh cửa nhà vệ sinh, thấy Trần Thủ rời khỏi, nàng lập tức lén lút lẩn ra ngoài, nhẹ kéo vạt váy lên, mới bước chân ra, ai ngờ... vô tình đâm đúng vào một lồng ngực rắn chắc.

Mặc dù trước đó nàng đã thăm dò kỹ phía ngoài không có bất kì ai cả. Người này... người này phải chẳng rơi từ trên trời xuống? Ngay giây sau, chiếc eo nhỏ xinh của nàng đã bị người ta ôm chặt, sau đó bế nàng tung mình bay lên bức tường cao. Thăm Tố Nhi kinh hoàng, đôi tay bé nhỏ theo phản xạ nắm chặt lấy y phục của nam nhân đó, trái tim đập thình thịch liên hồi.

“Mau bỏ nàng ấy xuống.” Một giọng nói lạnh lùng bất chợt vang lên.

Người đàn ông đó vẫn điềm tĩnh ôm lấy Thăm Tố Nhi đứng trên tường cao.

Thăm Tố Nhi dần bình tĩnh lại, một mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng bên mũi nàng, đôi mắt khẽ mở liền thấy người đó bận một bộ y phục màu đen. Nàng lại đưa mắt nhìn từ chân đến tận cằm, nhưng vì người đó đeo mặt nạ, chỉ để lộ khuôn miệng bên dưới, khóe miệng cong cong khiến người ta không khỏi hiếu kỳ muốn thấy được dung mạo thực sự.

“Bỏ nàng xuống, người có thể đi.” Mộ Dung Cảnh lại lần nữa cảnh cáo.

Thăm Tố Nhi thoáng cau chặt đôi mày. Không ngờ Mộ Dung Cảnh lại có lúc tức giận nói ra những câu thế này.

Câu đầu tiên đang khiến người ta cảm động, nhưng đến câu thứ hai thực khiến nàng muốn ngắt. Như vậy là có ý gì? Xem thái độ của Mộ Dung Cảnh rõ ràng đã biết người đàn ông trước mặt là ai. Cho nên chỉ cần thả nàng xuống là có thể tùy tiện rời khỏi, thật hoàn toàn khác với phong cách hành sự độc đoán, tàn khốc mọi khi.

Người đàn ông bí ẩn chìm trong im lặng, nhìn Mộ Dung Cảnh bằng ánh mắt cao ngạo, đôi tay ôm lấy vòng eo của Thăm Tố Nhi càng kiên định hơn trước. Đôi môi đỏ hồng tuyệt đẹp mấp máy, thốt ra thứ âm thanh dịu

dàng tựa ngọc, quyến rũ chết người “Một canh giờ sau, ta sẽ đưa nàng quay lại.”

“Giờ nàng ấy đã là người phụ nữ của ta rồi.” Thái độ của Mộ Dung Cảnh đặc biệt kiên quyết, cũng lãnh đạm khác thường.

Người đàn ông áo đen thoáng sững người, hai mắt dần nheo lại, lộ vẻ bất ngờ “Mộ Dung Cảnh, người làm sao thế?” Lời nói mang ý chọc gẹo, nhưng cũng đặc biệt lạnh lùng đi kèm cảnh cáo. Câu hỏi đó tức thì khiến Mộ Dung Cảnh cảm giác như huyết mạch toàn thân đông cứng.

Mộ Dung Cảnh nắm chặt tay trong ống tay áo, mãi lúc sau ngữ khí đã trầm lại đưa lời thỏa hiệp “Một canh giờ sau, trăm đợi...”

Người đàn ông đó không buồn để tâm đến Mộ Dung Cảnh thêm nữa, lạnh lùng ôm ngang người Thẩm Tố Nhi, tung người dụng khinh công trác tuyệt, từ từ lướt đi. Thái độ hoàn toàn chẳng hề ngần ngại, cũng không lo thu hút ánh nhìn của những người xung quanh.

“Tố Nhi, nàng có nhớ ta không?” Giọng nói khẽ run, khó lòng che giấu nội tâm đang xúc động. Si tình, động lòng mà tràn đầy tương tư.

Đôi mắt Thẩm Tố Nhi sầm lại. Sự việc dường như càng lúc càng thêm phức tạp, Mộ Dung Cảnh và người đàn ông này có quan hệ gì chứ? Còn nàng... à không, nói chính xác là chủ nhân của thân xác này có quan hệ thế nào với người đàn ông này? Bởi vì nàng khẳng định rằng kể từ khi xuyên không đến đây, nàng chưa từng gặp người đàn ông này lần nào, chứ đừng nói là có mối quan hệ ám muội. Thế nhưng sao nàng lại cứ có cảm giác người đàn ông đang ôm mình vô cùng thân thuộc.

Bỗng ngài đặt nàng xuống, ép chặt vào tường, bá đạo cúi xuống tìm kiếm đôi môi hồng thắm của nàng, tham lam chiếm lĩnh, nhưng vẫn nhuộm đầy nét dịu dàng và tiếc thương.

Nàng... nàng chẳng thể trốn nổi.

Nàng không hề vùng vẫy, chỉ cảm thấy bi thương và oán giận trào dâng. Không ngờ Mộ Dung Cảnh lại có thể giương mắt nhìn người ta đưa nàng đi, thậm chí còn ra hẹn một canh giờ sau đưa nàng trở lại. Một canh giờ, chẳng phải là đủ để người ta ăn tươi nuốt sống nàng sao?

Dần dần, người đàn ông đó dừng lại, ánh mắt lộ rõ nét đau buồn và sâu thẳm áy náy. Ngài nhẹ nhàng nói “Tố Nhi, có phải nàng rất hận ta? Xin lỗi nàng...” Ngài kéo nhẹ một cái, ôm nàng thật chặt trong vòng tay của mình.

Thậm Tố Nhi không dám động đậy, giả như ngài chính là người tình của chủ nhân thân xác này, vậy nàng phải làm sao đây? Khoảnh khắc nàng chỉ thấy vô cùng khó xử, không biết phải làm thế nào mới phải, nếu lúc này nàng nói ra chân tướng mọi việc thì hậu quả sẽ thế nào? Nghĩ đến đây nàng than dài một tiếng “Mau bỏ ta ra.” Nàng nhanh chóng rời khỏi vòng tay của ngài, từ từ tiến lên phía trước, suy nghĩ xem bước tiếp theo sẽ làm gì.

Bất giác, bàn tay ngọc ngà bé nhỏ bị kéo lại. “Tố Nhi, xin lỗi nàng, ta biết nàng rất hận ta... oán trách ta, xin lỗi nàng, hãy cho ta một chút thời gian, ta nhất định sẽ đến đón nàng.” Người đàn ông trước mặt có phần tuyệt vọng, hành động của Thậm Tố Nhi vừa rời đã khiến cho chàng ta hiểu lầm rằng nàng đang hờn dỗi, lại càng tưởng trong sâu thẳm tâm hồn, nàng vẫn luôn giữ hình bóng của mình, một mực yêu ngài...

Thậm Tố Nhi dần lấy lại được bình tĩnh, nàng đẩy người đàn ông kia qua một bên, dạo bước thẳng về phía trước, càng đi càng nhanh... thế nhưng người đàn ông đó chỉ lặng lẽ đi theo sau nàng. Thấy vậy trong lòng Thậm Tố Nhi âm thầm kêu khổ, phải làm thế nào mới có thể cắt được cái đuôi đáng ghét này đây? Nàng tức giận quay đầu trợn mắt lườm ngài quát lớn “Này, đừng có đi theo ta nữa, có biết không? Ta vốn không quen

người.” Không ngờ, câu quát ấy của nàng đổi lại là một nụ cười ấm áp bao dung, chẳng khác nào cơn gió xuân, đi thẳng vào lòng người đàn ông bí ẩn.

“Ta bảo người rút đi, chứ không bảo người cười, đừng có đi theo ta nữa được không?” Thảm Tố Nhi thực sự muốn đầu hàng.

“Đừng tức giận nữa mà...” Giọng nói ấy vẫn nhất mực ấm áp, thỏa hiệp, yêu thương và cũng đầy xót xa. Người đàn ông này đang đợi nàng bình tâm, đợi nàng tha thứ cho mình.

“Được rồi, nếu ta không tức giận nữa, phải chăng người sẽ rút đi?”

“Không đâu.”

“Hừm!” Người đàn ông này đang tính chọc ghẹo mình sao? Thảm Tố Nhi đi thêm một đoạn rồi rẽ vào một con đường lớn.

Người đàn ông đeo mặt nạ vẫn cứ ung dung đi theo sau nàng, dù thu hút ánh mắt của bao người xung quanh ngài cũng chẳng màng.

Bỗng Thảm Tố Nhi dừng chân, quắc mắt lờm ngài, oán hán kêu than “Đại ca, bản thân ta rất muốn trầm lặng, vậy mà người lại hại ta bị bao người chú ý. Liệu người có thể đi cách xa ta một chút không?”

Người đàn ông đó nhẹ mím cười, khóe miệng cong lên cực kì quyến rũ, dịu dàng đáp “Không phải tại ta đâu. Là do nàng... bởi vì nàng quá đẹp, kiều diễm.”

Hừm! Thảm Tố Nhi thực muốn ngắt tại chỗ... nàng liên tục chen vào giữa đám đông, bước chân cũng theo đó mà nhanh hơn, vì đã xác định mục tiêu rõ ràng, là muốn cắt đuôi người đàn ông phía sau. Nàng thông minh nên hiểu rõ rằng, trước một đại cao thủ, lẩn vào chỗ đông người sẽ dễ dàng chạy trốn hơn.

Chiếc áo khoác ngoài có phần nổi bật, nàng liền cởi xuống. Có điều, lại xuất hiện thêm phiền phức, cho dù nàng trốn kiểu gì... ngài vẫn cứ cách sau nàng đúng ba bước.

Thực là tổn công vô ích! Thấm Tố Nhi lúc này đã thấm mệt liền quyết định nghỉ chân ở một ngôi đình bên đường.

Vừa ngồi xuống, người đàn ông bí ẩn đã từ tốn bưng lại một bát nước ấm, dịu dàng nói “Nàng uống miếng nước trà để họng đỡ khô.”

Thấm Tố Nhi chẳng suy nghĩ nhiều nhận lấy. Vì vừa rồi vận động quá độ, đang lúc khát nước nên nàng uống một hơi cạn sạch, có điều Thấm Tố Nhi vẫn cảm thấy chưa đã khát, lại đưa bát cho người đàn ông trước mặt, bực bội nói “Còn không?” Nàng coi ngài chẳng khác nào nô lệ.

Người đàn ông kỳ lạ thấy vậy mỉm cười ôn hòa nói “Nàng đợi thêm một lát nhé!” Dứt lời, ngài quay người bước đi, không khí lưu lại một mùi hương thanh đạm, khiến người ta không khỏi đắm say.

Nếu ở thời hiện đại, Thấm Tố Nhi khẳng định, bản thân sẽ vô cùng hứng thú, thậm chí còn vắt óc tìm cách để thu hút sự chú ý của ngài.

Hóa ra ngài mua nước trà từ một quán nước ven đường. Nhưng ngay những giây sau, Thấm Tố Nhi chẳng thể nào giữ được bình tĩnh hơn nữa. Bởi vì nàng nghe thấy cuộc đối thoại của ngài với người ta, mà suýt nữa thì hộc máu ngay tại chỗ. Thật không ngờ, ngài... ngài dám nói với người khác rằng “Đại thúc, nương tử của tại hạ nói nước trà của đại thúc rất ngon, muốn uống thêm một bát nữa, có được không vậy? Có điều trên người ta lại không mang theo tiền...”

Đại thúc bán nước cũng thật dễ động lòng trắc ẩn, vừa nghe thấy người đàn ông dịu dàng mà đáng thương nói vậy, không những chẳng lấy tiền trà, mà còn tốt bụng tặng thêm cho ngài hai chiếc bánh lớn vừa mới ra lò, rồi bảo ngài phải đối xử tốt với thê tử, đừng để nàng phải chịu đói, chịu

khát... Nghe những lời như vậy, bảo sao nàng có thể bình tĩnh? Nhìn bộ y phục hoa lệ của ngài, chẳng thấy chút đáng thương nào cả, đại thúc à, ngài để mắt trên đỉnh đầu sao?

Sau khi nói lời cảm ơn, ngài cầm bát nước trà cùng chiếc bánh tới trước mặt Thẩm Tố Nhi, khẽ cười nói “Tố Nhi, đại thúc này thực tốt quá, còn cho chúng ta hai chiếc bánh nữa này. Đi đường lâu như vậy chắc nàng cũng đói rồi?”

Mùi thơm của chiếc bánh thoảng tới trước mặt. Thẩm Tố Nhi một lần nữa phải đối mặt với thực tế, những gì ngài nhìn thấy khi này không phải là ảo ảnh. Đúng là tuyệt vời! Người đàn ông này không phải người, liệu nàng có thể thần tượng ngài hay không? Ăn mặc sang trọng vậy mà vẫn có thể xin ăn, xin uống miễn phí.

Khoảnh khắc Thẩm Tố Nhi thấy người đàn ông trước mặt đặc biệt thú vị, nàng thực muốn tìm hiểu con người ngài. Từ này đến giờ, mới chỉ là khoảng thời gian cực ngắn, vậy mà ấn tượng trong nàng đã hoàn toàn thay đổi. Nếu ngài là một người cao cao tại thượng, liệu ngài có dùng kính ngữ với một lão bách tính như vậy không?

Đối xử bình đẳng, không kiêu ngạo cũng chẳng tự ti. Chỉ riêng việc đây thôi, cho dù là Mộ Dung Cảnh hay Sơ Tuyết đều khó lòng làm được.

“Này... người tên gì vậy?” Lúc này, Thẩm Tố Nhi rất muốn biết tên ngài.

Người đàn ông thoáng ngần người, nói “Tố Nhi? Nàng đang hỏi gì thế?”

Thẩm Tố Nhi có phần thẹn thùng, có phải vừa rồi nàng đã để lộ sơ hở gì chẳng? Liệu chủ nhân thực sự của thân xác này có biết ngài là ai? Chính giây phút đó, nàng bỗng nhớ đến một cái tên. Nàng liền giả bộ tức giận, ngoảnh mặt sang hướng khác “Ta cứ thích hỏi người tên là gì đấy, không

được sao? Ai mà biết được người họ Trư, họ Miêu, hay họ Tư Mã? Hừm...”

Người đàn ông có vẻ nhận ra đây chỉ là một lời nói lúc tức giận, sắc mặt liền dịu hẳn lại, ánh mắt long lanh đầy nước. Ngài từ từ quy gối, gần như quỳ trước mặt Thẩm Tố Nhi, ngữ khí mang ý khẩn cầu “Tố Nhi, đừng tức giận nữa, có được không?”

“Không được.” Đáp lại một câu, Thẩm Tố Nhi vội đoạt lấy bát trà trong tay ngài, một hơi cạn sạch. Trời đất, không ngờ nàng đoán trúng phóc, Tư Mã? Hoàn toàn không nghi ngờ gì nữa, người đàn ông trước mặt nàng chính là người mà Mộ Dung Cảnh có lần từng nhắc tới... Tư Mã Lạc. Nhưng ngoài điều này ra, những thứ khác nàng hoàn toàn không biết.

Nhìn nàng lại một hơi uống cạn, ngài dịu dàng hỏi “Nàng còn khát nữa không?”

“Hết khát rồi!” Thẩm Tố Nhi cầm sang chiếc bánh, tức giận cắn nuốt, cứ như thể chiếc bánh đó chính là ngài vậy, trong lòng nàng thầm nghĩ “Liệu người có bị ta chọc tức mà bỏ chạy không?” Nàng quả thực rất mong như vậy.

Có điều người đàn ông trước mặt hoàn toàn không hề tức giận. Vào lúc nàng chán nản cúi đầu, bàn tay to lớn lướt khẽ qua môi nàng, một giọng nói yêu thương truyền tới “Ăn chậm thôi, miệng dính cả vừng rồi này...” Một cử chỉ đơn giản nhưng lại ẩn chứa sự thận trọng và tình ý đong đầy.

Nhưng nàng chẳng buồn để tâm.

“Tố Nhi...” Giọng ngài nhẹ nhàng, tình cảm lẫn khuất bao uất ức, đau lòng, cộng thêm chút chờ trông, kì vọng.

Vị mỹ nam này đang nũng nịu cùng nàng sao? Chết ngất!

Toàn thân nàng phút chốc ớn lạnh, chỉ một tiếng gọi thôi nhưng mang tính sát thương mạnh mẽ hơn bất cứ câu nói sến súa nào mà nàng từng nghe. Nàng thật nghi ngờ... phải chăng ngài đã dùng chiêu này để chinh phục đại thúc bán trà bánh ven đường? Bất giác, nàng nheo mắt nhìn về phía đại thúc ở phía không xa ngần cảm thán “Đại thúc, cuối cùng con đã hiểu... thì ra... thúc cho trà, cho bánh là đúng lắm!”

Sau đó, nàng quay sang tùy tiện hỏi “Sắp hết một canh giờ chưa?”

“Vẫn chưa đâu.”

“Vậy còn bao lâu nữa?”

“Nửa canh giờ.”

“Hãy, người đi đi, ta thực sự không muốn nhìn thấy người nữa.”

“Tổ Nhi.” Giọng ngài tràn ngập đau đớn.

“Ta đã thành thân rồi. Hơn nữa nếu người thực sự yêu thương ta thì hãy buông tha cho ta đi?”

“Tổ Nhi... nàng vẫn còn oán trách ta sao?” Giọng nói khi này giờ đã trở nên sần muện không hề che giấu.

Lúc này, ở góc khuất bên đường, một thân ảnh tuấn lãng, lãnh đạm đứng đó. Hàn khí phát ra còn lạnh hơn cả gió rét mùa đông. Bàn tay siết chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, bật máu, chảy dọc theo những đốt ngón tay...

Sau một hồi, không hiểu Tư Mã Lạc thì thầm câu gì cùng Thẩm Tổ Nhi, chỉ thấy ngài dịu dàng bế nàng lên, giữa thanh thiên bạch nhật, chẳng hề né tránh, cũng không để tâm đến những ánh mắt quái dị của đám người

xung quanh, thi triển kinh công, bay nhanh về tòa kiến trúc cao nhất tại kinh thành... Đại Chung Lô.

Bóng người trong góc khuất vừa định động thân... “Hoàng thượng, xin hãy suy nghĩ kỹ càng.” Trần Thủ quỳ xuống, thành khẩn đưa lời khuyên giải “Một canh giờ giao ước đã trôi qua quá nửa, xin ngài hãy nhẫn nại một chút.” Nếu hoàng thượng cố chấp muốn theo, rất có khả năng sẽ bị Tư Mã Lạc phát giác.

Mộ Dung Cảnh đưa mắt nhìn theo thân hình đang nhảy trên mái nhà phía xa, dần dần thành một chấm nhỏ rồi biến mất. Cách hành sự của A Lạc vẫn cứ tùy tiện, manh động như vậy.

“Sơ Tuyệt đâu?”

“Vẫn đang chờ tại Túy Nguyệt Lô.”

“Quay về.” Mộ Dung Cảnh lạnh lùng hạ lệnh.

Bỗng trong đầu ngài nảy ra một suy nghĩ đáng sợ, giả như A Lạc không đưa người về như giao ước thì sao?

Đại Chung Lô hùng vĩ nguy nga thực khiến Thẩm Tố Nhi mở rộng tầm mắt, nàng không biết mình đã trèo bao nhiêu cầu thang... Hầy, nhưng từ đầu nàng đã chẳng mất chút sức lực, cả đoạn đường được người ta bế trong lòng.

Trên tầng cao nhất của Đại Chung Lô, chiếc chuông đồng cổ khổng lồ được treo trên cột đá, trên thân chuông được khắc rất nhiều văn tự, đồ đả mà nàng không hiểu chút nào. Cũng chịu thôi, bả sinh nàng đã chẳng có chút tế bào nghệ thuật, thế nên nào biết thưởng thức khí chất và văn hóa từ cổ vật thể này, nàng oán thán thầm than “Đồ cổ, tình yêu lớn của tôi!”

“Tố Nhi, nàng nhìn ra sau xem.”

Thẩm Tố Nhi quay người, đột nhiên... không khỏi lạng người, cảnh vật phía dưới thật quá đổi tươi đẹp.

Tuy rằng trên cao, gió lạnh khiến khuôn mặt tê buốt, thế nhưng hoàn toàn không sánh được với cảnh đẹp hiếm thấy trước mặt. Tường đỏ, ngói xanh, tầng tầng lớp lớp, lâu to nhà nhỏ, đường lớn ngõ bé, huyên náo, đông đúc, người người đi lại, xe ngựa lũ lượt, ngay cả hoàng cung tráng lệ nguy nga cũng nằm trọn trong tầm mắt.

Điểm thu hút sự chú ý nhất chính là con sông nhỏ vắt ngang hoàng thành. Hai bờ liễu rủ tựa thơ, sóng đưa thuyền tiến, cảnh đẹp như tranh, thực là thi vị, đượm tình.

“Không ngờ nơi đây lại có cảnh đẹp thế này.” Không chút che giấu, cũng không cố tình kiêu ngạo, nàng thực rất yêu thích chỗ này... Đại Chung Lô, không ngờ đứng trên này lại có thể tận hưởng cảnh đẹp như thế.

“Nàng có thích nơi này không?” Tư Mã Lạc khẽ hỏi khi thấy ánh mắt Thẩm Tố Nhi đặc biệt chuyên tâm. Trong khoảnh khắc, ngài thấy người con gái trước mặt càng khiến người ta đắm say hơn cả cảnh tượng phồn hoa, sinh động phía dưới.

Thẩm Tố Nhi thành thật gật đầu đáp “Thích lắm! Cảnh đẹp thực không có từ nào diễn tả.” Từ khi tới đây, nàng hầu như chưa từng thấy cảnh đẹp đến vậy. Hoàng cung tuy đẹp nhưng lạnh lẽo, khốc liệt. Thực không thể bằng một góc của nhân gian thế này.

“Đến hoàng hôn, cảnh sắc sẽ càng đẹp hơn...” Tư Mã Lạc lạng người hồi tưởng lại một đoạn ký ức đã xa.

“Ha ha! Chắc chắn là thế, khi ánh hoàng hôn trải khắp không gian, cảnh sắc nơi đây nhất định tuyệt đẹp. Mà có lẽ ngay cả lúc bình minh, cảnh tượng chắc cũng đẹp không kém.” Khóe miệng Thẩm Tố Nhi bất giác cong lên, khuôn mặt trong sáng, đắm say lòng người. Nàng tùy tiện đặt hai tay lên thành lan can bằng đá, dáng vẻ lười nhác thường ngày lộ ra.

Tư Mã Lạc nhìn nàng đắm đuối, say mê. “Tố Nhi...” Xúc cảm trong lòng lại trào dâng, Tư Mã Lạc tiến đến bên Thẩm Tố Nhi, ôm chặt nàng trong vòng tay mình, khuôn ngực rắn chắc ép sát vào phần lưng của Tố Nhi, hai mắt ngài khép nhẹ, thả hồn trong làn tóc đen nhánh, thơm dịu của nàng.

Đến khi định thần lại, Thẩm Tố Nhi nhận ra bản thân đã được người ta ôm chặt, luồng khí chất mãnh liệt từ ngài truyền sang khiến trái tim nàng đập cuồn loạn rộn ràng... có điều cảm xúc đó không phải là động lòng xuân, mà chỉ vì căng thẳng. Không khí đột nhiên trở nên ám muội, quái dị. Bởi lẽ trên Đại Chung Lô này chẳng còn ai khác, muốn kêu cứu chắc chắn vô ích.

Trong tâm trí chớp lên những hình ảnh cấm trẻ em dưới mười tám tuổi, lúc này nếu bị ăn tươi nuốt sống, nàng khó có khả năng phản kháng. Lẽ nào muốn nàng vì bảo vệ danh tiết mà nhảy khỏi Đại Chung Lô, rồi xuyên không thêm lần nữa?

Lúc này, bên tai nàng truyền đến cảm giác ấm áp, rồi rất nhanh cảm giác ấy lan tỏa, bao chặt lấy cơ thể Thẩm Tố Nhi, khiến nàng không dám động đậy. Hầy, cảnh tượng này thực khiến cho người ta suy nghĩ lung tung. Thực sự quá là...

“Tố Nhi, nàng căng thẳng gì chứ? Tại sao cả người lại cứng đờ ra thế?” Giọng nói trong sáng tựa suối nguồn vang bên tai, không mang chút tà niệm, nhưng lại lẫn khuất ý chọc ghẹo, trêu đùa.

“Không... không...” Nàng không khỏi thấy tự ti.

“Có phải nàng đang mong chờ điều gì đó xảy ra không?” Tư Mã Lạc từ từ hạ một cánh tay xuống vòng qua, ôm lấy chiếc eo thon của nàng.

“Không! Trời lạnh, nơi này... nơi này...” Hình như nàng định nói, nơi này nhiều gió quá, không thích hợp để cởi hết y phục. Xấu hổ chết đi được! Thấm Tố Nhi thực muốn cắn lưỡi chết quách cho xong, tại sao lại đưa ra một lý do gọi nhiều liên tưởng như vậy? Càng nói lại càng như muốn ám chỉ điều gì đó.

“Ta ôm như vậy thì nàng sẽ không còn lạnh nữa.” Lời nói ấm áp của Tư Mã Lạc vừa dứt, hai cánh tay cũng theo đó mà càng ôm chặt hơn. Thấm Tố Nhi cảm thấy bản thân chẳng khác nào miếng thịt trên đĩa, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta nuốt trọn.

Thấm Tố Nhi thàn than, chẳng biết phải diễn tả thế nào cho phải. Ôm rồi thì không lạnh nữa, thế nhưng cơ thể sẽ theo đó mà phát nhiệt. Trong lòng căng thẳng càng khiến cơ thể nóng hơn. Nàng lặng lẽ oán thán “Soái ca à! Chúng ta thực sự không quen thân, không cần phải tiếp xúc ở cự ly gần như vậy. Thật... thật... quá mức gần gũi!”

“Đừng nhìn ta, hãy ngắm cảnh đi... hay ta đối với nàng còn có sức hấp dẫn hơn cả cảnh đẹp?” Tư Mã Lạc cúi đầu liền bắt gặp đôi mắt linh lợi, ẩn chứa chút sâu muện đang nhìn mình chăm chăm. Bất giác ngài bật cười, dịu dàng nói tiếp “Ta đã từng nói sẽ đưa nàng tới xem cảnh đẹp của Đại Chung Lô. Hôm nay, rốt cuộc đã tới được, nàng có vui không?”

Nghe vậy, Thấm Tố Nhi vội thu ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào ngài thêm nữa.

Quả nhiên, quả nhiên... người này có quen với chủ nhân của thân xác này. Cảm giác áy náy lại trào dâng, người trong lòng ngài vốn dĩ lúc này không phải là nàng mà là một người khác.

Vô công bất thụ lộc, nàng không thể nhận tình yêu của ngài. Chỉ là...

Phải chăng nàng lên làm điều gì đó thay cho chủ nhân thực sự của thân xác này? Đoán chắc thời gian cũng gần hết rồi.

“Đúng vậy, rất vui vẻ.” Lần đầu tiên nàng chịu đáp lại một câu thuận theo ý của ngài.

Tư Mã Lạc lặng người, ánh mắt lộ nét vui mừng.

“Ta muốn đi dạo bên bờ sông...” Thẩm Tố Nhi nhân lúc ngài đang vui vẻ, đưa thêm yêu cầu, đương nhiên là vì có mục đích cả. Thời gian không còn nhiều, nếu Tư Mã Lạc đưa nàng quay về, vậy thì kế hoạch chạy trốn của nàng sao có thể thực hiện? Ít nhất cũng phải thử một lần, có thành hay không lại là chuyện khác, thế nhưng không làm thì chẳng bao giờ biết kết quả được.

Tư Mã Lạc không nghi ngờ gì, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, tâm trạng vui vẻ đi xuống Đại Chung Lô.

Hai hàng dương liễu bên bờ, thuyền bè qua lại trên sông.

Dưới ánh mắt của mọi người, hai người chính là một đôi tình nhân ngọt ngào, tay trong tay đi dạo. Thế nhưng trong lòng Thẩm Tố Nhi rõ nhất, bàn tay nàng bị người ta nắm lấy không chịu buông.

Đi một đoạn, họ tới một bến sông nhỏ. Nơi này rất nhiều thuyền, có chiếc đã khởi hành, có chiếc vừa cập bến.

Thẩm Tố Nhi cảm thấy đặc biệt hiếu kỳ, ít khi nghe tới nơi nào giống như Bắc Uyên, để cả một dòng sông chạy xuyên qua hoàng thành. Nếu để vậy chẳng phải việc quản lý càng nên khó khăn sao? Nàng biết chắc đây cũng chính là vấn đề khiến Mộ Dung Cảnh đau đầu nhất khi xử lý quốc sự.

“Nàng đã đói chưa?”

“Ừm, có hơi hơi.” Lời vừa dứt, nàng liền nghe thấy ven đường có một hàng bán bánh bao, khói bốc lên nghi ngút, hương thơm ngào ngạt. “Ta muốn ăn bánh bao, ngài đi mua giúp ta nhé. Ta ngồi ở gần bờ sông, nghỉ ngơi một lúc.” Giọng nàng rất thân mật, khiến Tư Mã Lạc cực kỳ hân hoan.

Tư Mã Lạc nhìn về phía trước, nhanh chóng gật đầu đồng ý “Nàng đợi ta một lát, ta sẽ mua nhanh thôi.”

“Được rồi, mau đi đi.”

Tư Mã Lạc lập tức rảo bước, thế nhưng lúc tới trước sạp bán bánh bao, quay đầu nhìn lại... ngài vừa buồn cười lại vừa bức bối. Không ngờ Thẩm Tố Nhi nhân lúc ngài đi mua bánh đã lên lên một chiếc thuyền nhỏ, đốc thúc thuyền gia cho chạy, mong muốn chạy trốn quá rõ ràng.

Tư Mã Lạc nhìn chiếc thuyền càng lúc càng xa bờ.

“Thuyền gia, nhanh hơn nữa đi, ta sẽ cho người thêm mùi lạng.” Thẩm Tố Nhi lớn tiếng thưởng bạc. Thuyền gia nghe vậy quả nhiên ra sức chèo. Mắt nhìn chiếc thuyền càng đi càng xa, nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng, cứ nhìn Tư Mã Lạc trên bờ ngọc thụ lâm phong, chẳng vội chẳng vàng, hay lộ một chút nôn nóng là nàng lại cảm thấy lo lắng. Nhìn ngài chẳng vội, như thế bất cứ lúc nào cũng có thể bắt nàng quay lại vậy.

Tại sao trong lòng nàng lại không thấy an toàn chút nào chứ?

“Đúng là ngốc nghếch! Mau quay lại đi.” Tư Mã Lạc gọi lớn.

Thẩm Tố Nhi lặng người, thực không thể tin được, giọng ngài sao có thể to như đang nói chuyện ngay cạnh vậy. Khoảng cách xa là thế, tại sao

vẫn có thể...? Cảm giác như đang cận kề, lẽ nào đây được gọi là võ công tuyệt học trên giang hồ?

Tư Mã Lạc lắc đầu nhẹ mỉm cười, mới không gặp ít ngày, nàng dường như đã trở thành con người khác. Có điều, nàng tức giận, bực bội như lúc này. Thực sự đáng yêu quá! Chỉ có điều nàng quá ngốc nghếch, con sông này rộng chỉ tầm mười mét, đối với một cao thủ khinh công tuyệt đỉnh thì hoàn toàn không phải là vấn đề to tát.

Hơn nữa, phía trước còn có một cây cầu đá, ngài chỉ cần đứng trên đó nhẹ nhàng nhảy xuống là có thể bắt được nàng dễ dàng.

Bất giác, ánh mắt ngài sẫm lại, hiện rõ sự hoang mang và căng thẳng. Trên cây cầu đá, một người đàn ông bịt mặt, thân hình cao to đang đứng, áo choàng đen không ngừng bay trong gió.

Chỉ thấy... Người bịt mặt từ từ lướt xuống, bay thẳng về phía con thuyền mà Thẩm Tố Nhi đang đứng.

Khoảng cách giữa bờ sông và con thuyền đúng như Tư Mã Lạc nghĩ, hoàn toàn không phải vấn đề đối với các cao thủ. Hơn nữa, trên thế gian không chỉ mình ngài là có thể làm được, đối với người đàn ông bịt mặt, việc này cũng dễ dàng như trở bàn tay.

Thân hình nhẹ nhàng hạ xuống như trên người mang đôi cánh lớn, bàn chân khẽ điểm trên mặt nước, dễ dàng bay lướt trong gió, trong nháy mắt, đã đến được chiếc thuyền nhỏ. Người phụ nữ trong thuyền còn chưa kịp tỏ ra kinh ngạc thì đã được ôm chặt vào trong vòng tay của người bịt mặt, rồi nhanh chóng bay vào bờ.

Tư Mã Lạc cực kỳ kinh ngạc, chẳng còn thời gian để suy nghĩ, ngài vội vã thi triển khinh công, chân đạp trên thuyền, lướt như sao bay, tiến thẳng về phía bên kia, tốc độ nhanh hơn người bịt mặt rất nhiều.

Cảnh tượng đáng sợ diễn ra ngay giữa thanh thiên bạch nhật tức thì thu hút ánh mắt của biết bao con người.

Người bịt mặt tuy ra tay trước, nhưng nói cho cùng vẫn phải mang theo một người, thế nên tốc độ không thể nhanh bằng Tư Mã Lạc, lại cộng thêm lúc này Tư Mã Lạc đang dốc toàn lực đuổi theo, tình hình rơi vào thế cực kỳ nguy hiểm.

Đột nhiên, Tư Mã Lạc huyết sáo vang trời, như hiệu triệu ai đó. Ngay lúc sau, trong ngõ vắng xuất hiện mấy võ sĩ đeo mặt nạ giống hệt nhau. Sau một hồi giao chiến, người đàn ông bịt mặt rơi vào thế hạ phong. Bởi vì còn phải mang theo một người phụ nữ, nên khó lòng nắm chắc trận thế, trong khoảnh khắc, người này cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Tất cả không được làm tổn thương đến vị cô nương đó.” Tư Mã Lạc chưa tới đã lên tiếng dặn dò. Rồi rất nhanh sau đó, Tư Mã Lạc thân như chim én, hạ xuống.

Có người bị thương, cũng đã có người ngã ra đất, bởi trong thời gian rất ngắn, đã có ba người bị người bịt mặt dùng kiếm đâm thương. Mắt thấy diễn biến trận đấu như vậy, Tư Mã Lạc lập tức ra hiệu, tất cả thủ hạ lui xuống.

Người bịt mặt cũng dừng tay. Đứng giữa vòng vây, cánh tay phải của người này lia nhanh trường kiếm, vẫn không ngừng chảy máu.

Áo khoác ngoài cũng bị chém một nhát ở phần đầu vai, khiến người ta không phân biệt nổi đây là máu của địch thủ hay máu của bản thân. Đường kiếm vừa rồi là đỡ thay cho người phụ nữ trong vòng tay, ánh mắt lộ rõ nét căm hận, còn người xuất ra đường kiếm cũng bị người bịt mặt chém đứt cả một cánh tay.

“Các hạ, hãy thả người phụ nữ đó xuống, sau đó chúng ta có thể tha cho người khỏi chết.” Tư Mã Lạc không còn ôn hòa như khi nãy, lúc này

ngài trở nên lãnh đạm và đầy sát khí, nhưng chẳng biết vì nguyên do gì mà vẫn gắng gượng khắc chế lại. Vô hình chung, từ thân người ngài phát ra một thứ uy lực bảm sinh của kẻ làm vương, cũng là của một cao thủ tuyệt đỉnh.

Người bịt mặt không có phản ứng, đôi mày khẽ cau, bình tĩnh một cách lạ thường, cánh tay càng ôm chặt Thẩm Tố Nhi hơn. Không cần phải tốn sức suy đoán, trận thế trước mắt cực kì bất lợi với người bịt mặt. Chỉ một mình Tư Mã Lạc đã khó lòng phân định thắng thua, nếu phải ôm theo một người phụ nữ lâm trận, không thể thi triển toàn lực võ công. Thêm nữa, Tư Mã Lạc đã gọi thêm những cao thủ hạng nhất trợ sức. Đoán chắc, người bịt mặt sẽ ở thế vô cùng nguy ngập.

Lúc này, ngoài việc đưa mắt ngó nghiêng. Thẩm Tố Nhi hoàn toàn không thể động đậy. Trên chiếc thuyền nhỏ, người đàn ông bịt mặt chỉ chạm nhẹ một cái vào người, nàng liền không thể nói chuyện, cũng chẳng động đậy được, có điều kỳ lạ là nàng không hề cảm thấy nguy hiểm.

Tư Mã Lạc vẫn rất bình đạm, từ từ tiến lại, dường như càng lúc càng thêm ung dung.

Người đàn ông bịt mặt không còn đường lui, trong khi Tư Mã Lạc lại không hề lo lắng người này sẽ gây thương tổn cho Thẩm Tố Nhi.

Bỗng người đàn ông bịt mặt nheo mắt lại, giống như đã quyết định điều gì đó, lập tức đẩy Thẩm Tố Nhi cho Tư Mã Lạc, đồng thời nhắm chuẩn thời cơ, vào chính lúc Tư Mã Lạc đón lấy Thẩm Tố Nhi vội nhảy lên mái nhà trốn thoát.

Đám thủ hạ của Tư Mã Lạc đang định đuổi theo, liền bị ngăn lại “Không cần phải đuổi theo, hãn ta bịt mặt đúng là làm việc thừa thãi mà.” Nói xong, ngài nhếch môi nở nụ cười tuyệt mỹ, ban nãy ra chiêu do thám,

ngài đã đoán được thân phận người đàn ông bị mặt đó. Rất nhanh, Tư Mã Lạc đưa tay lên giải huyết cho Thẩm Tố Nhi.

Toàn thân Thẩm Tố Nhi tức thì mềm nhũn, bất lực dựa vào người ngài.

Sau khi kiểm tra thấy Thẩm Tố Nhi bình an vô sự, ngài liền bắn ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đám thủ hạ khi nãy, tuyệt tình hạ lệnh “Lúc này là ai đã chỉ kiếm về phía người phụ nữ của bản vương? Từ nay về sau, bản vương không muốn nhìn thấy người nữa...”

Sau khi lãnh đạm buông lời, Tư Mã Lạc liền dịu dàng bế Thẩm Tố Nhi lên rồi tiến về phía Túy Nguyệt Lâu.

Phía sau truyền lại tiếng cầu cạnh, rồi tiếng thét thảm thiết, nhưng ngài không chút động lòng.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tâm Hồn Cô Độc Yến Mai Viện

Độ chừng một khắc sau.

Tư Mã Lạc bước vào Tuý Nguyệt Lâu, tự tin như đi trong địa bàn của mình. Ngài vẫn đeo mặt nạ che đi quá nửa khuôn mặt tuần tú, khoé miệng cong lên, bình thản liếc nhìn Mộ Dung Cảnh, lại nhìn sang chỗ Sơ Tuyết. Nhưng ngài không bước về phía họ mà đi thẳng lên lầu.

Ngài hành động cứ như thể trước đó chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Thẩm Tố Nhi theo sau Tư Mã Lạc, mơ mơ màng màng định theo lên gác, rồi ngây lạng cả người. Nàng phải làm gì đây? Tiếp tục lên lầu? Đi về phía Mộ Dung Cảnh? Hay là quay đầu ra khỏi Tuý Nguyệt Lâu, tiếp tục kế hoạch chạy trốn? Có điều sau cùng mọi thứ vẫn là không biết tự lượng sức mình... bắt gặp ánh mắt của Sơ Tuyết, lại nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của Tư Mã Lạc, nhớ lại giao hẹn một canh giờ trước đó, Thẩm Tố Nhi mỉm cười buồn bã, đi về chỗ Sơ Tuyết đang đứng.

“Tiểu Tố Nhi, không coi chúng ta là người thân nữa sao?” Sơ Tuyết đưa lời oán thán “Gặp người thân cũng chẳng giới thiệu cho bọn ta, có nên gọi huynh ấy vào cùng chơi cùng không?” Trong giọng nói của ngài, nàng nghe ra còn có cả sự lo lắng, chỉ là nói tránh đi kiểu như rất coi trọng người thân của nàng.

“Không... không... huynh ấy quay về rồi.” Thẩm Tố Nhi nhẹ mím cười, trong lòng thầm nghĩ không biết Mộ Dung Cảnh đã giải thích chuyện mình rời khỏi đây một canh giờ như thế nào với Sơ Tuyết. Nghe Sơ Tuyết nói, thì hình như Mộ Dung Cảnh đã nói rằng nàng đi gặp người thân, ra ngoài có việc khoảng một canh giờ. Cái cớ này quả không tệ, xem ra khi nói dối, hoàng đế cũng không lộ chút sơ hở.

Sau khi trải qua chuyện này, nàng chẳng còn hứng thú đi dạo chơi gì nữa, sắc mặt Mộ Dung Cảnh cũng rất kém. Để tránh cho Sơ Tuyết mất hứng, ngài nói sẽ đưa Sơ Tuyết đi những chỗ khác chơi.

Thẩm Tố Nhi hiểu ý, liền đưa lời “Tiểu Tam, quay về cung được không? Chúng ta cũng phải xem xem yến tiệc buổi tối chuẩn bị đến đâu rồi chứ? Lần sau lại xuất cung chơi nhé?”

Sơ Tuyết nhìn Thẩm Tố Nhi, thấy nét mệt mỏi trong đôi mắt nàng, thế là, ngài liền mím cười gật đầu đồng ý. Rất nhanh đoàn người lên xe ngựa quay về hoàng cung. Trên đường hồi cung Thẩm Tố Nhi vẫn ngồi cùng Mộ Dung Cảnh.

Chỉ có điều lúc này, Mộ Dung Cảnh đột ngột trở nên im lặng, cũng giữ khoảng cách nhất định với nàng. Ngài nhắm mắt tựa lưng vào thành xe, vờ ngủ, trông bộ dạng có phần mệt mỏi.

Lúc về đến hoàng cung, Sơ Tuyết trở về Mai Viện trước.

Thẩm Tố Nhi và Mộ Dung Cảnh cùng đường. Trần Thủ đi phía sau, khuôn mặt ngập tràn lo lắng.

“Mộ Dung Cảnh, ngài có gì muốn nói à?” Thẩm Tố Nhi thấy Mộ Dung Cảnh vẫn im lặng không nói lời nào đi về phía tẩm cung, liền quyết định phá tan sự im lặng đáng sợ này. “Liệu ngài có thể cho ta biết hôm nay rốt cuộc có chuyện gì xảy ra không?”

Mộ Dung Cảnh không hề đáp lại, Trần Thủ tinh tế cho đám thị vệ đi theo lui xuống hết, chỉ để lại hai người Mộ Dung Cảnh và Thẩm Tố Nhi. Lúc này Mộ Dung Cảnh mới nhẹ nhàng đáp “Trước tiên nàng hãy trả lời trăm một câu, nhất định phải thành thật không giấu diếm.”

“Ngài hỏi đi.”

“Trước kia nàng từng nói hoàn toàn không biết Tư Mã Lạc điều này có thật không?”

Thẩm Tố Nhi suy nghĩ một hồi, nghiêm túc đáp “Ta không quen.”

Đôi mắt Mộ Dung Cảnh bất giác hiện lên vẻ mơ màng, nhưng rất nhanh biến mất.

“Thật ra, ta không quen bất cứ ai ở đây, bao gồm cả ngài...”

“Vậy nghĩa là sao?” Suy tư ban nãy vừa trào dâng trong lòng ngài tức thì lắng xuống.

“Hãy... ta đã bị mất trí nhớ.” Đây là một cái cớ kinh điển nhưng tính thực tiễn rất cao.

Vẫn quay lưng về phía nàng, toàn thân Mộ Dung Cảnh cứng đờ.

Thấy ngài không nói gì, Thẩm Tố Nhi nói thêm “Kể từ hôm ngài bất ngờ gặp ta ở gốc cây đại thụ nọ... Đúng rồi, chính là từ hôm đấy, tất cả mọi kí ức liên quan đến cuộc sống trước kia đều biến mất. Hãy, nói ra, đây chẳng phải là duyên phận... sao?” Nghiệt duyên...

Tấm lưng Mộ Dung Cảnh bất ngờ thẳng đứng lên, cho thấy bản thân ngài rất bất ngờ khi nghe nàng nói vậy.

“Tất cả mọi kí ức đều biến mất...?” Ngài lẩm nhẩm.

Thẩm Tố Nhi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, có nhiều chuyện không nói rõ từ đầu, tương lai e sẽ khiến mọi thứ càng trở nên phức tạp. Nếu lựa chọn ngồi đó chờ người ta phát giác, chi bằng bản thân tự có sự chuẩn bị trước, phòng trừ bị vạch mặt đồng thời cắt đi mọi hoài nghi có thể nảy sinh. Hôm nay đối phó với Tư Mã Lạc nàng đã thấy vô cùng vất vả, nàng thực không muốn phải làm vậy với Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh chìm trong im lặng, lại từ từ tiến về phía trước. Dần dần, đôi môi trắng bệch nhẹ cong lên bởi Thẩm Tố Nhi không đi về phía cung Triều Phụng mà đang đi theo phía sau ngài.

Thẩm Tố Nhi nhìn tấm lưng trước mặt có chút lo lắng, tóc ngài nhẹ bay, dáng vẻ phiêu dật, khí chất cao quý. Trong một khắc nàng bỗng có cảm giác như có thứ gì đó bắt đầu đâm chồi, khó lòng ngăn cản được, lồng ngực bỗng thấy nghẹn ngào đến khó chịu.

Về đến tẩm cung, Mộ Dung Cảnh cho tất cả mọi người lui xuống rồi đóng chặt cửa lại. Trần Thủ nhanh nhẹn mang vào một tay nải, rồi bước ra ngoài canh giữ.

Mộ Dung Cảnh ngồi thẳng trên chiếc ghế mềm, một tay đặt lên tay ghế, một tay đặt lên đùi, thần thái bình thản, như đang suy ngẫm điều gì. Một lúc sau, ngài liền cất giọng hỏi “Nàng không định rời đi, chắc vì có lời muốn nói? Hôm nay trẫm cảm thấy hơi mệt, thế nhưng đặc biệt cho nàng thời gian một tuần trà.”

Thẩm Tố Nhi liếc mắt nhìn qua, nhẹ cất tiếng “Ngài có đau không?”

“Cái gì?”

“Ta hỏi ngài có đau không? Vết thương đó.” Nàng đứng gọn một bên, không ngồi cũng không nhìn về phía ngài, đôi mắt nhìn loạn xung quanh, trong lòng có phần hoang mang. Hai người ở cùng một tẩm thất, không ngờ lại lại khiến nàng cảm thấy căng thẳng, không khí cũng như loãng đi. Kì lạ

là, đây không phải lần đầu tiên nàng ở một mình bên ngài, Thẩm Tố Nhi không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, thế nhưng nhiều lúc thật sự khó mà hiểu được cảm xúc trong lòng mình.

“...” Mộ Dung Cảnh không đáp.

“Tại sao ngài lại không nói gì?”

“...” Mộ Dung Cảnh lặng lẽ nhìn nàng, chẳng ai biết ngài đang nghĩ gì, nhưng từ cơ thể ngài toả ra thứ cảm xúc ôn hoà, dịu dàng chứ không còn nghiêm khắc, lạnh lùng như vốn có. Hoặc giả, ngài đã mệt! Lớp bọc có mạnh mẽ, dày dặn đến đâu cũng có lúc chẳng thể giả bộ thêm được nữa. Nhắm hai mắt lại, ngài mím chặt môi. Ngài không muốn giải thích, cũng không muốn nói gì, bởi ngài hoàn toàn không biết phải nói gì với nàng...

Thẩm Tố Nhi cũng chẳng hiểu tại sao, chỉ là hai mắt đột nhiên đỏ hồng, cổ họng nấc nghẹn, khó chịu, hoang mang. Đây là thứ cảm giác trước nay chưa từng có, rất nhanh, nỗi sợ hãi lan rộng đến từng tế bào, khó lòng kiềm chế được.

Thẩm Tố Nhi thấy Mộ Dung Cảnh nhắm mắt, gương mặt tuấn tú dần trở nên trắng bệch... Đôi chân nàng không còn nghe theo mệnh lệnh, bất giác bước đến bên ngài.

Đôi bàn tay nhỏ gầy như đã chạm đến bộ y phục của ngài... Bỗng Mộ Dung Cảnh nắm chặt lấy đôi bàn tay ngọc ngà, nói: “Nàng muốn làm gì?”

“Muốn xem vết thương.” Nàng đưa mắt nhìn sang tay nải đặt trên bàn, đây là thứ Trần Thủ đế lại, bên trong toàn là thuốc trị thương. Vết thương này, ngài nhất định không muốn để ngự y xem? Tại sao chứ? Nàng thực không hiểu, thế nhưng trong lòng nàng biết nhất định ngài có lý do cần che giấu.

“Nàng... biết chuyện này từ lúc nào?”

“Lúc ngài đặt chân xuống thuyền, và khi ta nhìn thẳng vào đôi mắt ngài...” Hầy, đôi mắt đó thực quá đỗi quen thuộc. Cũng chính giây phút đó, nàng ý thức được một chuyện thì ra ngài và nàng hoàn toàn không phải người xa lạ.

Thẩm Tố Nhi nói xong, lại nghĩ đến một chuyện khác “Ta không hề nói với Tư Mã Lạc, người bịt mặt chính là ngài.”

“Nàng không nói, hẳn cũng đoán ra được.” Chỉ đó thôi, mọi chuyện chưa đưa ra ánh sáng, nên chẳng ai nói thẳng ra mà thôi, chuyện này khá phức tạp.

“Để ta xem vết thương của ngài nào.” Thẩm Tố Nhi dịu dàng đưa lời đề nghị.

Mộ Dung Cảnh nhìn đôi bàn tay nhỏ xinh đang đặt trong tay mình, nói “Được, vậy nàng phải đích thân tới đắp thuốc, và phải đích thân hầu hạ việc tắm rửa thay y phục cho trẫm nữa.” Yêu cầu sau cùng thực bá đạo.

“Tại sao chứ?” Thẩm Tố Nhi không khỏi thẹn thùng, rõ ràng ngài đang thừa cơ lấn tới. Đắp thuốc thay băng thì được, tại sao phải tắm rửa thay y phục chứ? Trong đầu nàng phút chốc hiện lên quá trình tắm rửa thay y phục cho Mộ Dung Cảnh... thân hình vạm vỡ, rắn chắc... Nghĩ đến đây nàng không khỏi thẹn thùng.

“Nàng chẳng phải đang thiếu nợ ta sao? Nàng nhìn xem, vì ai mà ta bị thương hả?”

Thẩm Tố Nhi chìm trong thinh lặng. Thực sự thì yêu cầu của ngài cũng không phải là quá đáng, đổi lại là nàng, có lẽ cũng sẽ đưa ra những yêu cầu như vậy thôi. Lẽ nào mình nhận được ân huệ của người ta còn muốn người ta phải giả vờ quân tử? Nghĩ vậy nàng đánh liều, gật đầu đồng ý.

Trong lòng Mộ Dung Cảnh như mở hội, khuôn miệng bất giác cong lên, buông bàn tay của nàng ra.

Thẩm Tố Nhi nhẹ cúi người, cời thắt lưng cho Mộ Dung Cảnh, động tác rất chậm... Khoảnh khắc nàng không khỏi tự coi thường bản thân. Chẳng qua nàng chỉ muốn xem vết thương của ngài, băng bó, rồi đắp thuốc, có cần phải nghiêm trọng như sắp lên giường thế này không?

“Hoàng thượng, dưới giường có lò sưởi không?” Cách giữ ấm thời cổ đại chính là đặt lò sưởi dưới giường. Sở dĩ Thẩm Tố Nhi hỏi vậy là vì lo khi cời y phục đắp thuốc, Mộ Dung Cảnh sẽ bị lạnh.

“Không cần lo cho ta, cứ làm những gì nàng phải làm thôi.”

Thế nào được gọi là làm những gì nàng phải làm? Thẩm Tố Nhi mím chặt môi.

Mộ Dung Cảnh thấy vậy hỏi “Nàng không bằng lòng?”

“Đúng thế, cách nói chuyện của ngài khiến ta khó chịu...” Vốn dĩ nàng còn định nói to hơn, thế nhưng hôm nay bản thân đuối lí, nên giọng nói theo đó mà nhỏ lại.

Mộ Dung Cảnh nghe vậy bật cười thành tiếng nói “Đã bao giờ nàng có thái độ tử tế với trẫm chưa?”

“Thái độ của ta với ngài hôm nào cũng rất tốt.” Hình như là vậy.

“Thật không? Nàng tự hỏi lòng mình xem?”

“...” Chìm trong im lặng, nàng liền tăng tốc đôi tay, cời áo ngoài của Mộ Dung Cảnh, áo giữa, áo trong... một phần cơ thịt chắc nịch lộ ra. Mỹ cảnh! Thẩm Tố Nhi thầm cảm thán, nhìn xem... đặc biệt là phần xương

quai xanh tuyệt đẹp, khiến cho chữ sắc toả hào quang rực rỡ trong lòng nàng.

Đưa mắt nhìn tránh đi, nhưng thi thoảng nàng không tìm được mà liếc nhìn lên một cái. Cảnh đẹp không xem thì thật là phí phạm.

Thế nhưng, khi nhìn thấy chỗ băng bó của Mộ Dung Cảnh, Thẩm Tố Nhi không khỏi cau chặt đôi mày. Phần vải trắng băng bó thấm đẫm máu tươi, nhìn thoáng là biết vết thương chỉ mới được xử lí qua loa. Mà đúng thôi, trong khoảng thời gian ngắn, ngài đã xuất hiện ở Tuý Nguyệt Lô để chờ đón nàng và Tư Mã Lạc, cho nên, làm gì có thời gian mà xử lí kĩ càng.

“Hoàng hậu, nàng có hài lòng với khuôn ngực của trẫm không?” Câu hỏi gì thế? Cứ như thế nàng chiếm được món hời vậy.

Thẩm Tố Nhi ngược mắt lườm Mộ Dung Cảnh, khoa trương đáp “Có gì mà hài lòng hay không? Đây cũng đâu phải lần đầu tiên nhìn thấy.” Biểu cảm của nàng lúc này như thể sớm muộn gì ngài cũng sẽ bị nàng ăn tươi nuốt sống vậy.

Thái độ của nàng giống như kĩ nữ đối với khách làng chơi khiến Mộ Dung Cảnh không biết nên khóc hay nên cười.

Thẩm Tố Nhi thu lại thái độ tùy tiện, vẻ mặt nghiêm túc, bàn tay nhỏ xinh run run khi tháo tấm băng thấm máu ra. Khi nhìn thấy vết thương, nàng không khỏi kinh ngạc một hồi. Ánh mắt hiện rõ vẻ xót xa, vết thương này quá sâu, chắc hẳn là rất đau. Hơn nữa đáng ra nàng là người phải chịu vết thương này... Cứ nghĩ tới đây, trong lòng nàng lại tràn ngập cảm giác áy náy, đúng ra nàng nên dịu dàng hơn mới phải.

“Xin lỗi ngài...” Thẩm Tố Nhi khẽ nói, nếu không nói lời xin lỗi, nàng sẽ rất cần rút lương tâm. Khoảnh khắc thanh âm dịu dàng của nàng vọng đến, Mộ Dung Cảnh ngây lạng người.

Thẩm Tố Nhi xử lí vết thương không mấy dụi dàng nhưng rất thận trọng, ánh mắt chuyên tâm khiến người nào đó đặc biệt cảm động.

Xung quanh tĩnh lặng, không khí đột nhiên nóng lên... Nàng chuyên tâm băng bó vết thương, còn ngài không thể rời mắt khỏi nàng.

Khuôn mặt xinh xắn, đáng yêu khiến ngài mê mẩn, bởi vì nàng đặt hết tâm tư của mình lên vết thương của ngài... chỉ nghĩ đến đây thôi, trong lòng Mộ Dung Cảnh tràn ngập cảm giác kì lạ, trước nay chưa từng có.

Tiếp theo đó, mọi thứ trở nên rất tự nhiên. Mộ Dung Cảnh chẳng kìm được mong muốn ôm nàng vào lòng. Dòng suy nghĩ còn chưa kịp dứt, ngài đã bá đạo kéo nàng lại, ôm chặt trong vòng tay mình.

“Á...” Nàng giật mình kinh ngạc, thuốc bột chữa thương tung đầy mặt đất.

Nàng muốn mắng ngài, sao tự nhiên lại giở trò ngớ ngẩn... Thế nhưng đôi môi hồng thắm đã bị chặn lại. Hoàn toàn không hề báo trước, không ngừng thân mật, vừa bá đạo lại vừa đăm đuối. Trong khoảnh khắc, toàn thân ngài tràn ngập cảm giác ngọt ngào, thứ cảm giác mà ngài đã khát khao bấy lâu. Hơi thở nặng nề, ấm áp của ngài phả lên khuôn mặt bé nhỏ, mịn màng... khơi dậy biết bao cảm xúc trong người nàng.

Đúng vào lúc những hình ảnh cấm trẻ em mười tám tuổi sắp diễn ra...

Đột nhiên, có người gõ dồn dập lên cửa lớn của tâm thất. Trần Thủ đứng ngoài lên tiếng bẩm báo “Hoàng thượng, có chuyện bất ngờ xảy ra.”

“Là chuyện gì thế?” Mộ Dung Cảnh có chút bực bội khi bị quấy rầy. Nếu không có lí do chính đáng, ngài thực sự sẽ giết người để nguôi giận.

“Tuyệt phi treo cổ tự vẫn không thành.” Giọng Trần Thủ mang theo chút bất an.

“...”

Mộ Dung Cảnh cau mày im lặng.

Ngài đưa mắt nhìn người phụ nữ bé nhỏ đang ở phía dưới thân mình, chuyện còn đang tiến hành dở dang, lẽ nào ngay cả ông trời cũng không muốn giúp ngài?

Thẩm Tố Nhi vừa nghe vậy, đầu óc tức thì tỉnh táo lại, không ngừng mắng bản thân suýt bị người ta mê hoặc. Thế là, nàng vội đẩy Mộ Dung Cảnh ra, chỉnh lại đầu tóc cùng y phục, giả bộ bình tĩnh đứng dậy.

Có hoa không quả, chỉ là chơi đùa chút thôi.

“Trần đại nhân, ngài vào trong này đi.” Thẩm Tố Nhi nói.

Lúc Trần Thủ tiến vào, Thẩm Tố Nhi cũng từ từ lui ra. Lúc hai người đi lướt qua nhau, nàng bình thản buông một câu “Hãy cố gắng chăm sóc hoàng thượng.”

Trần Thủ nhẹ đáp, nhìn sang hoàng thượng lúc này đang để trần thân trên, vết thương trên vai vẫn chưa được xử lí thoả đáng, trong khi ngài lặng người nhìn theo bóng dáng linh hoạt nhỏ bé đang dần rời xa. Bỗng nhiên, trong lòng ngài trào dâng cảm giác phiền não mà lạc lõng, bản tay ngài vung lên, tát mạnh vào mặt Trần Thủ, sau đó lạnh lùng nói “Đồ đáng chết! Những chuyện nhỏ nhặt như vậy lần sau không cần đến làm phiền trẫm.”

“Dạ, thần đáng chết.” Trần Thủ vội vã quỳ xuống thỉnh tội, trong lòng âm thầm kêu khổ, lúc này thái giám vội vã đến bẩm báo, ngài đã do dự có nên vào hay không? Hoàng hậu ở đây, hơn nữa còn đang ở cùng với hoàng thượng, bất cứ chuyện gì cũng có thể khiến hoàng thượng nổi nóng. Sau một hồi suy ngẫm, không hiểu ma sai quỷ khiến thế nào, ngài lại mạo hiểm đưa lời bẩm báo.

Kết quả đúng là chọc tay vào tổ ong vò vẽ.

“Cút ra ngoài.”

“Hoàng thượng, vết thương của ngài...”

“Cút!” Ngài thét lên giận dữ, trong lúc phần nộ suýt chút đập tan cả chiếc bản nhỏ trước mặt.

Lửa giận bùng cháy, không tránh ra ngoài chỉ có là kẻ ngốc. Nghĩ vậy, Trần Thủ ngoan ngoãn ngậm miệng, cúi đầu im lặng lui ra ngoài.

Từ sau khi Thâm Tố Nhi quay về, nàng không bước chân ra khỏi cung Triều Phụng một lần. Nhân rồi không có việc gì làm, nàng lại nằm trên giường trúc ngậy người suy nghĩ. Đôi mắt lười nhác mọi khi nay thêm chút sầu muộn, mơ màng mà xa xăm.

Khi bình tĩnh lại, nàng đã suy nghĩ về rất nhiều chuyện.

Tư Mã Lạc là ai? Sao có thể đối địch cùng Mộ Dung Cảnh? Giao ước ba năm liệu có liên quan gì đến ngài không?

Lại nghĩ tới Tuyết phi, người mà Trần Thủ nhắc tới khi nãy. Nếu nàng nhớ không nhầm thì đó chính là hoàng hậu trước của Mộ Dung Cảnh, một người phụ nữ yếu đuối, đáng thương. Nghe nói, trước kia, nàng rất được sủng ái, hôm nay thành ra thế này, thực là thế sự xoay vần, nếu nàng cứ tiếp tục ở lại trong cung, một ngày nào đó, phải chăng cũng gánh chịu cảnh ngộ tương tự? Thực ra, bất hạnh của người khác cũng chính là lời cảnh báo, là tấm gương nhắc nhở bản thân đừng phạm phải sai lầm tương tự.

Nàng không dám chắc có thể nắm trọn trái tim của một bậc đế vương. Suy cho cùng ngài vốn là người đàn ông có quyền có thế, mỹ nữ vây quanh nhiều vô số kể. Một, hai năm có thể chưa cảm thấy chán ghét, thế nhưng, ba năm, năm năm thì sao? Mười năm, hai mươi năm thì sao? Đến khi nàng

đã già nua, tàn tạ thì sao? Một bà lão già nua, cùng một thiếu nữ trẻ trung đứng trước mặt, ngài sẽ chọn ai chứ? Nàng không có tự tin, chỉ cần là những chuyện liên quan đến tình cảm thì càng đặc biệt không có tự tin. Cho nên... đương nhiên nàng phải thu mình vào vỏ ốc, lười nhác không muốn đối diện với vấn đề.

“Thái hậu giá đáo.” Giọng viên thái giám vang lên khiến Thẩm Tố Nhi suýt chút ngã lăn xuống giường. Rất nhanh nàng vội vã đứng dậy, chuẩn bị nghênh tiếp. Vừa bước chân ra ngoài, nàng liền thấy thái hậu cao quý đang mỉm cười bước qua cửa lớn.

Thẩm Tố Nhi cung kính hành lễ. “Mẫu hậu cát tường, hài nhi xin thỉnh an người.” Cách xưng hô thay đổi, đương nhiên nàng đã không thể tùy tiện xưng là thần thiếp được nữa. Thẩm Tố Nhi cảm thấy có phần chán nản, thời cổ đại quá nhiều lễ tiết, khiến bản thân nàng có chút quay cuồng. Nghĩ đến việc thân là hoàng hậu, nên gọi một tiếng mẫu hậu giống Mộ Dung Cảnh, thế nhưng sau đó nàng nên tự xưng là gì chứ? Lúc này hay rồi, đành tùy tiện chọn một từ dùng vậy.

“Bình thân, dạo này sức khoẻ con sao rồi?” Thái hậu hiền hoà hỏi.

“Rất khoẻ ạ! Đa tạ mẫu hậu quan tâm.”

Thái hậu hiền từ nắm lấy bàn tay Thẩm Tố Nhi, vỗ nhẹ lên tay nàng, than dài buồn bã “Con đã nhập cung nhiều ngày rồi, tại sao không tới chỗ ai gia? Có phải không thích ở gần bà lão này không?”

“Xin mẫu hậu đừng hiểu lầm, thực ra, thần thiếp đang trong thời gian bị phạt, phải đóng cửa tự kiểm điểm.” Thẩm Tố Nhi vội vã đưa lời giải thích, chuyện giam lỏng đã trở thành một lí do rất ổn cho nhiều việc.

Thái hậu mỉm cười dịu dàng nói “Nhìn con căng thẳng kìa, ai gia chỉ đang nói đùa thôi. Hôm nay, nghe nói chuyện của Tuyết phi, ai gia liền tới đó thăm nom, tiện đường qua xem con thế nào. Ai gia nghe nói, sáng nay

con xuất cung cùng hai huynh đệ Cảnh Nhi, vậy có gặp chuyện gì thú vị không? Mau kể cho bà già này nghe với?” Thái hậu dặt tay Thẩm Tố Nhi ngồi lên chiếc giường trúc mềm mại, hai cung nữ theo hầu cúi người đứng gọn một bên, chờ đợi hầu hạ trà nước.

Thẩm Tố Nhi cúi đầu, ngoan ngoãn, dịu dàng kể lại. Nàng nhớ lần đầu tiên gặp mặt, thái hậu ăn vận sang trọng đem lại cho người ta cảm giác cao quý mà oai nghiêm. Hôm nay gặp lại, cảm giác đã hoàn toàn khác trước, trang phục giản dị, phấn son đơn giản, thế nhưng khí chất toả ra vẫn khiến Thẩm Tố Nhi vô cùng ngưỡng mộ. Lần đầu gặp mặt, thái hậu mang vẻ chín chắn, điềm đạm, phong vị trầm lắng có lẽ do nhiều năm mới tích lũy được. Thật là càng ngắm càng khiến người khác cảm phục. Cho dù thời gian không buông tha cho bất cứ ai, thế nhưng ở thái hậu vẫn toát lên vẻ đẹp khiến người khác phải choáng ngợp.

Nhưng dần dần, càng nhìn thái hậu nàng lại thấy bà giống mấy vị phu nhân giàu có thời hiện đại...

“Tố Nhi, con đang nghĩ gì thế?”

“Dạ? Con đang nghĩ... con đang nghĩ...”

“Có phải muốn cùng ai gia sang thăm Tuyết phi không? Nói ra thì đứa trẻ đó cũng đáng thương lắm, thân thế bi thảm, nhập cung rồi mà vẫn không được sống an lành... Hầy, gây ra chuyện thế này, ai gia cũng có phần lỗi, không giúp Cảnh Nhi quản lí hậu cung cho tốt.”

Thẩm Tố Nhi chán nản, rốt cuộc không thể không cùng thái hậu sang thăm Tuyết phi. Nàng chỉnh đốn qua loa đầu tóc, y phục rồi lập tức theo thái hậu sang Lưu Tiên Uyển thăm Tuyết phi.

Do mọi chuyện đã được làm sáng tỏ, chuyện hạ độc Tiểu quý phi trước kia cũng được minh oan, nên hoàng thượng đã hạ chỉ phong nàng

thành quý phi, chỉ đứng dưới hoàng hậu, lại ban cho ở tại Lưu Tiên Uyển, châu ngọc hưởng không hết.

Thẩm Tố Nhi theo thái hậu vào trong tẩm thất của Tuyết phi, chỉ thấy nàng tiều tụy nằm trên giường thế nhưng không mất đi vẻ đẹp vốn có. Trên lớp chăn gấm đệm hoa, khuôn mặt tuyệt sắc lại càng đáng thương, tội nghiệp. Ai nhìn thấy cũng không khỏi xót xa.

Tuyết phi vừa nhìn thấy thái hậu, đôi mắt âm đạm ánh lên chút vui vẻ, vội vùng dậy hành lễ “Thái hậu nương nương... thần thiếp thỉnh an người.”

“Miễn lễ, không cần phải đa lễ như vậy.” Thái hậu vẫn dịu dàng, hiền từ như mọi khi.

Thẩm Tố Nhi lập tức hiểu bản thân coi như được mở rộng tầm mắt, đối với bất cứ phi tử nào thái hậu cũng hữu hảo, hiền dịu? Lúc này, nàng còn tưởng mình đặc biệt lắm, thì ra cũng như nhau cả, thật khiến nàng mừng hụt một trận. Dần dần, nàng cảm thấy như trở thành người vô hình.

Tuyết phi phớt lờ nàng, thái hậu dường như cũng quên đi sự tồn tại của nàng.

Có điều, chẳng sao cả, nàng vui vẻ lui gợn sang một bên, không cần phải nói chuyện khách khí, cũng không cần phải nịnh nọt.

Chỉ là, nghe bọn họ nói chuyện thực sự là vô vị...

“Tuyết phi, Cảnh Nhi đã tới đây thăm con chưa?”

“Hoàng thượng... ngài quá bận rộn, chắc là không có thời gian rảnh, người đừng trách ngài.” Đúng là một giai nhân khuynh thành hiểu chuyện. Vào những lúc như thế này mà còn suy nghĩ cho vị hoàng đế vô tình kia.

Có điều, Thẩm Tố Nhi nghe vậy lại cảm thấy vô cùng giả tạo, nếu đã hiểu chuyện như vậy thì liệu có treo cổ tự tử không?

Thái hậu ngồi bên giường, dịu dàng đưa lời khuyên giải như một người mẹ hiền, cố gắng dọn bãi chiến trường thay con trai. Có điều tại sao người nhất định đòi lôi Thẩm Tố Nhi đi theo? Lẽ nào để nàng học tập, sau này còn biết cách quản lí hậu cung, thu dọn nợ phong lưu thay hoàng đế? Gả cho một người chồng, lại còn phải quản lí phụ nữ thay cho người ta, nếu như Thẩm Tố Nhi không hưởng nền giáo dục một vợ một chồng cao cấp thời hiện đại chắc cũng sớm ngu muội mà vô tri chấp nhận số phận, thế nhưng... có chết nàng cũng không thể làm những chuyện thế này.

Liên sau đó, thái hậu lại nhẹ nhàng đưa lời khuyên giải, trong khi Tuyết phi thì nước mắt long lanh hết lòng cảm kích. Rốt cuộc đến lượt Trần Thủ tiến lại, nói mấy câu khách khí.

Ra khỏi Lưu Tiên Uyển, Thẩm Tố Nhi cho rằng bản thân có thể quay về cung Triều Phụng, ai ngờ, thái hậu lại kéo nàng tới Mai Viện xem yến tiệc tối nay chuẩn bị đến đâu rồi.

Chuyện liên quan đến Tuyết phi khiến Thẩm Tố Nhi cảm thấy không mấy vui vẻ.

“Tố Nhi, sau này con phải chú ý một chút, những chuyện hậu cung, ai già lớn tuổi rồi, không muốn quản lí nữa. Tất cả phải dựa vào con đấy. Quản lí hậu cung cho thật tốt, như vậy Cảnh Nhi mới không còn mối lo mà toàn tâm toàn ý lo liệu chuyện triều chính.”

“Dạ.” Câu trả lời này hoàn toàn trái với những suy nghĩ trong lòng. Quả nhiên, nàng đoán không sai, thái hậu vì muốn nàng học tập cách quản lí hậu cung nên mới lôi nàng đi Lưu Tiên Uyển.

Thẩm Tố Nhi theo thái hậu đi dạo trong cung, mệt mỏi vô cùng nhưng không dám kêu ca nửa lời. May mà giữa đường họ gặp Sơ Tuyết, thái hậu

nói chuyện cùng ngài rồi liền quên mất cả nàng. Tình huống đó thực khiến nàng vô cùng cảm kích. Nàng đưa ánh mắt sang Sơ Tuyết, vừa hay bắt gặp nụ cười ấm áp của ngài.

Chỉ có điều, chuyện bi phần vẫn không ngừng xảy ra...

Sơ Tuyết và thái hậu nói chuyện, dần dần chuyển sang chuyện xuất cung hồi sáng, rồi liên quan đến chuyện lần trước Sơ Tuyết một mình xuất cung. Việc Sơ Tuyết xuất cung cũng chẳng có gì đáng kể, thế nhưng lại nhắc đến chuyện chiếc trâm vàng nạm ngọc. Nhắc đến chiếc trâm vàng nạm ngọc cũng không sao, thế nhưng... hu hu, không ngờ thái hậu lại quay sang Thẩm Tố Nhi nói, muốn nàng đeo chiếc trâm đó để người ngắm vào bữa tiệc tối nay.

“Tố Nhi, tối nay, con nhất định phải đeo chiếc trâm vàng nạm ngọc đó để ai gia ngắm xem có đẹp hay không nhé. Ha ha...” Nụ cười hiền mang theo biết bao kì vọng, giống như một người mẹ hiền tặng hoa cho con gái vậy, tặng rồi lại muốn đích thân xem hiệu quả ra sao.

Thẩm Tố Nhi không hề từ chối, cũng không thể nào từ chối.

Nàng lo lắng, thấp thỏm quay về cung Triều Phụng, ăn qua vài món rồi tắm rửa trang điểm, chuẩn bị tham gia yến tiệc.

Nếu tối nay không phải tiệc sinh nhật của Sơ Tuyết, có lẽ nàng sẽ dùng chiêu cũ... giả ốm cho xong chuyện. Nhưng chẳng còn cách nào khác, nàng chỉ còn cách gọi bọn người Tiểu Dung vào bàn luận. Lúc này, Tiểu Thất Tử mới có cơ hội lên ra ngoài... cũng vì muốn giúp vị chủ nhân đang sầu muộn của mình. Đương nhiên, trong hoàng cung này chỉ có duy nhất một người có đủ năng lực giải quyết rắc rối của chủ nhân... hoàng thượng.

Thời gian dần trôi.

Tại ngự thư phòng, Mộ Dung Cảnh nghe hồi báo của Tiểu Thất Tử, sắc mặt tức thì trầm xuống “Người phụ nữ gốc nghềch, đồ mẫu hậu tặng mà cũng dám làm mất.”

“Người đâu?”

Rất nhanh, Lưu tổng quản đã có mặt đợi lệnh.

Mộ Dung Cảnh dặn dò “Trâm vàng nạm ngọc với mười hai viên đá quý, giống chiếc hôm trước mẫu hậu đã đeo, cho dù phải dùng cách gì, người cũng phải kiếm một chiếc giống như vậy cho trâm.”

“Hoàng thượng, việc này có chút khó khăn.” Lưu tổng quản đương nhiên biết thứ mà hoàng thượng vừa nói là bảo vật gì.

Mộ Dung Cảnh quắc mắt đầy hoài nghi, bình thường ngài chẳng mấy khi để tâm đến những thứ phụ nữ dùng, chỉ vì nghe nói người phụ nữ kia sắp gây họa mới phá lệ lợi dụng quyền lực mà giúp đỡ nàng.

Lưu tổng quản cung kính đáp lời, kể lại lịch sử của chiếc trâm vàng nạm ngọc cho Mộ Dung Cảnh nghe “Chiếc trâm vàng nạm ngọc của trái hậu trên thế gian này chỉ có ba chiếc, một chiếc ở chỗ thái hậu, một chiếc trước kia từng ở chỗ hoàng hậu, còn một chiếc nữa không biết ở đâu... thế nhưng gần đây lão nô biết Tuyết phi cũng đang giữ một chiếc như thế.”

“Tại sao Tuyết phi lại có?” Nếu đã là vật quý giá, hiếm gặp như vậy, tại sao nàng lại có được?

“Là gia truyền ạ. Nghe Tuyết phi nương nương nói, đó là thứ đồ duy nhất mẫu thân để lại cho người.” Sở dĩ ông biết chuyện này vì có một lần Lưu tổng quản vô tình nhìn thấy Tuyết phi đeo, chỉ đeo một lúc, sau đó nàng lại đem cất đi. “Lúc đó, lão nô tiện miệng hỏi một câu, Tuyết phi nương nương liền kể ra và nói đó là di vật của mẫu thân mình.”

Mộ Dung Cảnh suy tư một hồi, sau cùng quyết định đích thân đi một chuyến, theo thói quen ra lệnh “Tới Lưu Tiên Uyển.”

“Dừng lại! Không cần phải tuyên, một mình trăm tới đó thôi.” Đôi mày kiếm của ngài thoáng cau lại, tự nhiên cảm thấy chuyện này để càng ít người biết càng tốt.

Đèn lồng đỏ rực trang hoàng khắp nơi, hoàng cung phút chốc tràn ngập không khí rộn ràng.

Thẩm Tố Nhi ngồi kiệu tới Mai Viện trước, vì không có trâm vàng nạm ngọc, nên nàng nhất định phải đến sớm một chút, để mọi người khỏi chú ý. Nàng vốn rất hiểu đạo lí càng đến muộn càng dễ thu hút sự chú ý.

Chỉ là lúc sắp tới Mai Viện, nàng bỗng hô ngừng kiệu, sau đó cho đám kiệu phu, thái giám, cung nữ khiêng chiếc kiệu không đến trước, bản thân lại đi bộ đến sau. Ngay cả khi Tiểu Dung và Tiểu Xuân Nhi đòi đi cùng, nàng cũng không cho phép. Nàng ra lệnh tất cả mọi người đợi bên ngoài Mai Viện. Lúc này nàng chỉ muốn bản thân bình tĩnh lại, sau đó suy nghĩ tìm đối sách.

Sau đó, Thẩm Tố Nhi cầm đèn lồng đi đến Mai Viện.

Phía trước, đèn đuốc sáng rực, phi tần trong cung ai nấy tiền hô hậu ủng lũ lượt kéo tới Mai Viện.

Thẩm Tố Nhi biết, bản thân dù bước chậm đến mấy sau cùng cũng phải tới nơi, hơn nữa đường tới Mai Viện chỉ còn một đoạn ngắn, kiệu tới càng lúc càng nhiều, chiếc sau hoa lệ hơn chiếc trước, phải chẳng theo thân phận mà đến muộn chẳng?

Lúc này, có một đám tiểu cung nữ cầm đèn mang theo thứ gì đó ngang qua chỗ Thẩm Tố Nhi...

Trong đám có người thì thầm đưa lời nhắc nhở “Chúng ta phải nhanh hơn một chút, nghe nói từ sau khi ra khỏi lãnh cung, Tuyết phi thay đổi tính cách, khó hầu hạ lắm đấy...”

“Đúng thế, người lại đắc sủng rồi, tối nay hoàng thượng đích thân đón người đến Mai Viện, hai người thậm chí còn cùng ngồi trên một cỗ kiệu, sắp tới đây rồi. Chúng ta phải chuẩn bị thỏa đáng trước khi hoàng thượng và Tuyết phi giá đáo.”

“Hả? Có thật không?” Người này tỏ ra hoàn toàn kinh ngạc.

“Đúng thế, ta đích thân trông thấy mà.”

“...”

Sau đoạn đối thoại đó, hai người dần đi xa. Trong lòng Thẩm Tố Nhi, cảm xúc sâu muộn, bức bí càng mãnh liệt hơn. Đúng lúc ấy, bàn tay nhỏ xinh của nàng bị ai đó nắm chặt, kéo nhẹ về phía sau. Nhưng do đang tập trung suy nghĩ, không chút phòng bị, nên nàng ngã trọn vào vòng tay của người đó, đèn lồng rơi xuống, bị gió lạnh tức thì thổi tắt. Còn người kéo tay nàng dường như cũng không ngờ mọi chuyện sẽ thành ra như vậy, theo bản năng ôm lấy chiếc eo thon của nàng, lui về sau vài bước. Thẩm Tố Nhi lại nghe thấy người đang ôm mình khẽ kêu lên một tiếng.

Có phải đã ngã vào cái gì không? Khoảnh khắc nàng cũng đồng thời nhận ra bởi mùi hương hoa mai dịu nhẹ đã nói rõ thân phận người này.

Thẩm Tố Nhi bất động, cũng không lên tiếng. Trong lòng không khỏi nghi hoặc... tại sao Sơ Tuyết lại xuất hiện tại đây?

“Đừng vội lên tiếng, đợi chiếc kiệu kia qua đã.” Sơ Tuyết khẽ thì thầm bên tai nàng, khí tiết phát ra từ người đàn ông trẻ tuổi, thuần khiết hoàn toàn khác so với vẻ lãnh đạm của Mộ Dung Cảnh và sự dịu dàng của Tư Mã Lạc. Thực sự là tư vị hiếm thấy trên đời.

Thẩm Tố Nhi thích vòng tay của Sơ Tuyết, sự yêu thích thuần khiết, trong sáng, không mang chút tạp niệm, chỉ là cảm giác muốn được ôm lấy, được bao bọc, được dựa giẫm... để tìm kiếm chút ấm áp cùng cảm giác bản thân không đơn độc.

Bất giác, nàng đưa tay vòng qua ôm lấy Sơ Tuyết.

Trong một khắc, Sơ Tuyết lặng người. Tại sao chỉ một động tác đơn giản, một sự đáp trả nhẹ nhàng, lại khiến ngài cảm thấy vui sướng, hạnh phúc đến thế? Đôi cánh tay vững chắc từ từ thu lại, hơi thở dần trở nên nóng rực, không ngừng phả vào chiếc cổ xinh xắn của nàng. Bỗng một thứ cảm giác tê dại chạy dọc từ vành tai đi khắp cơ thể nàng.

Thẩm Tố Nhi thực không muốn làm vấy bẩn lên đóa Tuyết Liên cao quý, thanh khiết trong lòng mình... Nàng chỉ im lặng, cùng Sơ Tuyết ẩn thân tại một chỗ khuất, nhìn về phía trước, đợi chiếc kiệu hoa lệt từ từ đi qua.

Ánh trăng sáng ngời, gió lạnh tràn tới... Tấm rèm kiệu được vén lên, khoảnh khắc nhìn thấy rõ người đang ngồi trong kiệu, Thẩm Tố Nhi chợt cùng đau đớn... Tuyết phi đang dựa vào lồng ngực Mộ Dung Cảnh, dáng vẻ vô cùng ngọt ngào, hạnh phúc...

Thế nhưng hạnh phúc của hai người họ khiến nàng bị tổn thương sâu sắc.

Bất giác, Mộ Dung Cảnh liếc mắt nhìn ra phía ngoài kiệu, hình như còn đúng hướng Thẩm Tố Nhi và Sơ Tuyết. Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi, rèm kiệu tức thì bị hạ xuống.

Tấm rèm ngăn cách mọi thứ, cũng đồng thời ngăn cách hai thế giới trong và ngoài. Rồi chiếc kiệu nhanh chóng biến mất ở một góc rẽ.

Thẩm Tố Nhi toàn thân vô lực tựa vào Sơ Tuyết, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười tự giễu. Ngài và nàng một người là đế vương, một người là hoàng hậu, nhưng cùng lúc cảm thấy đau đớn tâm can, trong lúc ngài ôm Tuyết phi thì nàng cũng lịm trong vòng tay của Sơ Tuyết. Thật công bằng! Khẽ dịch người rời khỏi Sơ Tuyết, nàng mỉm cười, hỏi “Sao ngài đột nhiên lại đến đây? Lúc này, đáng lẽ ngài phải ở Mai Viện mới phải chứ?”

“Ta không thích, thực sự ta vẫn luôn không thích...” Giọng Sơ Tuyết luẩn khuẩn chút mỗi một, giống như đang phải cố gắng kìm nén. “Tiểu Tố Nhi, ta vẫn luôn không thích sinh nhật, không thích yến tiệc. Chỉ có điều mẫu hậu thích... nên ta mới thuận theo ý người thôi.”

“Có phải lần nào ngài cũng tỏ ra vô cùng hạnh phúc?”

“Ừm...”

Thẩm Tố Nhi vỗ nhẹ lên đầu vai Sơ Tuyết, thay lời an ủi “Ngốc quá! Tiểu Tam của chúng ta đúng là ngốc nghếch, không thích thì cứ nói thẳng ra, lần nào ngài cũng tỏ ra vui vẻ, hạnh phúc, những người xung quanh đương nhiên tưởng là ngài rất vui, lại tiếp tục tận tâm tận lực tổ chức cho ngài...”

“Thế nhưng... trông mẫu hậu có vẻ rất vui, mặc dù trong lòng ta thực cảm thấy khó chịu...” Ngài từ tốn bước lại gần chỗ Thẩm Tố Nhi, nhẹ để đầu nàng nghiêng xuống bờ vai mình, khi thấy nàng không hề có ý né tránh, khoe miệng ngài cong lên, nở nụ cười mãn nguyện.

Trong lòng Thẩm Tố Nhi hiểu, Sơ Tuyết vốn thiện lương, vì người thân, lúc nào cũng nhẫn nhịn thiệt thòi, làm những việc mà ngay chính bản thân mình không muốn.

Thẩm Tố Nhi đưa tay lên định an ủi, sau cùng do dự một hồi, vẫn cứ vỗ nhẹ lên lưng ngài. Ai ngờ, cả người Sơ Tuyết cứng đờ, khẽ ho một tiếng

đầy khổ sở. Nhớ lại khi nãy, Thẩm Tố Nhi cũng cảm thấy có điều không thỏa đáng, liền đưa tay ra sờ bờ tường phía sau, không ngờ trên đó có một móm đá nhô ra.

Lúc nãy, chắc là Sơ Tuyết đã đụng trúng vào móm đá này.

“Ngốc quá! Bị thương rồi mà còn không chịu nói.” Thẩm Tố Nhi đưa lời chắt vắn, chắt giọng kèm theo chút nộ khí.

“Không sao, nghỉ ngơi một lúc là khỏe lại thôi.” Sơ Tuyết đáp rất nhỏ, e là ngay đến bản thân cũng không chắc lời mình vừa nói.

“Ngài coi ta là đứa trẻ lên ba sao? Bây giờ chỗ đó nhất định đỏ rực lên, càng sớm thoa rượu thuốc thì máu đọng càng tan nhanh. Đừng coi thường những vết thương này, nếu để máu tụ lâu ngày sẽ ảnh hưởng đến tính mạng đó, hiểu không?” Những người không biết trân trọng bản thân đều là kẻ ngốc cả.

Sơ Tuyết tránh không nhắc đến vết thương của mình “Hoành huynh đã tới, buổi yến tiệc sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi.” Ngài không để Thẩm Tố Nhi nói thêm gì nữa, trực tiếp kéo nàng đi về phía Mai Viện.

Do buổi yến tiệc được tổ chức tại Mai Viện, nên khắp nơi treo đầy những chiếc đèn lồng lồng lẫy, sáng chói.

Đi thêm một đoạn, khoảng đất trống phía trước Mai Viện đã xếp đầy kiệu. Đứng canh bên ngoài có rất đông tiểu thái giám cùng kiệu phu.

Thẩm Tố Nhi vừa định bước tới, lại bị Sơ Tuyết kéo lại. Hai người đi rất sát nhau, sát đến mức trông như thể đang ôm lấy nhau vậy.

Nàng nghi hoặc nhìn sang Sơ Tuyết “Sao thế hả?”

“Cho người cái này...” Sơ Tuyết mỉm cười lấy từ trong tay áo ra một thứ đồ, cầm lên lắc lư trước mặt nàng. Chiếc trâm vàng nạm ngọc quý giá tuyệt đẹp, lấp lánh dưới ánh trăng.

Giây phút nhìn thấy chiếc trâm vàng, nàng vô cùng kinh ngạc, mắt nhìn sắc tím ánh ra từ chiếc trâm, vui mừng hỏi “Ngài lấy nó ở đâu thế? Lấy trộm của thái hậu sao?”

“Ta cầm ra ngoài cung bảo người ta sửa cho thái hậu. Vừa mới lấy về, lại may mắn gặp người ở đây.” Sơ Tuyết nói khá thành thơi, tuy rằng cố gắng hạ thấp giọng, nhưng có thể thấy được ánh mắt long lanh sáng của ngài.

“Làm sao mà ngài có thể ra ngoài được?”

Sơ Tuyết mỉm cười thần bí, đáp “Hoàng huynh cho ta lệnh bài xuất cung, sau này có thể tùy ý ra ngoài chơi.”

Trong khoảnh khắc, đôi mắt Thẩm Tố Nhi sáng bừng lên. Có điều, lại nhanh chóng tràn ngập bi ai, sau khi Sơ Tuyết bổ sung thêm một câu “Chỉ có điều không thể đưa người ra ngoài cung, là chính miệng hoàng huynh nói vậy.”

Sơ Tuyết nghiêm mặt, thận trọng cầm chiếc trâm vàng nạm ngọc lên mái tóc Thẩm Tố Nhi. Động tác dịu dàng, tình cảm khó diễn tả bằng lời, chiếc trâm vàng nạm ngọc ánh tím, dưới ánh đèn lồng tức thì khiến khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Thẩm Tố Nhi càng thêm tuyệt sắc. Như ánh sáng bừng lên giữa trời khuya, dịu dàng khiến người ta chẳng thể rời mắt...

“Thực sự đẹp quá...” Sơ Tuyết buột miệng thốt lên lời khen từ tận đáy lòng, khuôn miệng để lộ nụ cười mãn nguyện.

“Tiểu Tam, thực sự cảm ơn ngài.” Người phụ nữ này vẫn giữ thói quen khi còn ở thế kỉ hai mốt, làm việc không mấy khi suy nghĩ cặn kẽ. Nói

đoạn, nàng đặt môi nhẹ lên má Sơ Tuyết bày tỏ ý cảm ơn, ý nghĩa hoàn toàn trong sáng. Khi tâm trạng trở nên dễ chịu hơn, nàng khẽ ngân nga điệu nhạc vui vẻ rồi đưa bước vào trong Mai Viện.

Trong khi đó Sơ Tuyết đứng sững một chỗ. Mãi lúc lâu sau vẫn chưa thể định thần. Chỉ có đôi má đỏ hồng, đã tiết lộ mọi cảm xúc trong lòng ngài lúc này.

Hai người họ mãi mãi không thể biết được, nhất cử nhất động của mình đều không giấu được ánh mắt lạnh lùng, sâu muợn ở một góc khuất đang nhìn tới.

Thẩm Tố Nhi bước vào Mai Viện náo nhiệt, liền nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý, những đôi mắt ngạc nhiên, ngưỡng mộ đưa tới khiến nàng có phần mãn nguyện. Y phục sang trọng, nét người nho nhã, kết hợp cùng chiếc trâm vàng nạm ngọc dưới ánh đèn lồng rực rỡ phát ra thứ ánh sáng tím kì ảo, quyến rũ đến mức khó diễn tả bằng lời.

Buổi yến tiệc diễn ra khá long trọng. Trên bàn tiệc bày đầy những món ăn không biết tên gọi là gì.

Khắp nơi, ngay cả trên những cành mai giăng đầy đèn lồng màu đỏ, trông cực kì náo nhiệt, hân hoan. Trần Thủ bước vào giữa đám phi tần. Thực lòng, nàng không muốn thu hút sự chú ý của mọi người, nàng chỉ muốn lặng lẽ mà thôi.

Ở giữa yến tiệc, thái hậu đã nhập tiệc, khuôn mặt người hiền từ, xem ra tâm trạng vô cùng vui vẻ, còn mỹ nhân khuynh thành ngồi ngay bên cạnh chính là Tuyết phi. Thẩm Tố Nhi thầm than trong lòng, sức mạnh tình yêu thật là vĩ đại, Tuyết phi mấy canh giờ trước còn bệnh tật, đáng thương như thể sắp lìa cõi đời, vậy mà lúc này đã tươi tắn, tràn đầy sức sống.

Điều khiến người ta thổ huyết nhất chính là... không phải buổi trưa nàng ta vừa mới treo cổ sao? Hơn nữa, vụ việc còn truyền tới tận tẩm thất

riêng của Mộ Dung Cảnh. Phải chăng còn chưa kịp lồng cổ vào dây thì đã bị người ta phát hiện? Đúng là kì lạ mà, sao không chọn lúc đêm khuya thanh vắng, ít người mà tự tử.

Thế nhưng Thẩm Tố Nhi hoàn toàn không đặt tâm tư vào chuyện Tuyệt phi quá lâu. Nàng nhìn khắp yến tiệc một lượt, Mộ Dung Cảnh không có mặt tại đây. Kì lạ! Không phải ngài ấy tới đây cùng Tuyệt phi sao? Tại sao lại không có mặt?

Lúc này, Tiểu Dung và Tiểu Xuân Nhi chạy tới, dẫn Thẩm Tố Nhi vào vị trí. Trước khi về chỗ của mình, Thẩm Tố Nhi phải đến thỉnh an thái hậu.

Lúc Thái hậu vừa thấy chiếc trâm vàng nạm ngọc ánh tím trên mái tóc Thẩm Tố Nhi, ánh mắt người hân hoan lên hẳn, cực kỳ hài lòng, đưa lời tán tụng “Chiếc trâm này đúng là rất hợp với con, Tố Nhi, sau này phải thường xuyên đeo lên cho mọi người cùng ngắm nhé.”

“Dạ vâng! Đa tạ mẫu hậu tán thưởng.”

Sau khi hành lễ, Thẩm Tố Nhi quay về chỗ ngồi dành cho hoàng hậu. Trên chiếc bàn dài điêu khắc tinh xảo được đặt rất nhiều loại hoa quả, cùng với quả khô phong phú, hơn nữa chỗ ngồi này cách thái hậu một vị trí, đoán chắc chỗ ấy là dành cho Mộ Dung Cảnh.

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện.

Hoàng thượng vừa tiến vào, không khí quả nhiên tức thì thay đổi, đang náo nhiệt, vui vẻ, bỗng thành ra tĩnh lặng hẳn.

Quả nhiên là đế vương vẫn cứ đặc biệt khác người, oai nghiêm phục chúng.

Chỉ là...

Thẩm Tố Nhi cảm thấy, những đợt sóng ngầm phần nộ đáng sợ dưới bề mặt tĩnh lặng.

Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, nàng có cảm giác như thể sắp bị nuốt trọn.

“Cảnh Nhi, con quay về rồi hả, Sơ Tuyết đâu?”

“Mẫu hậu, một lúc nữa Sơ Tuyết sẽ quay lại thôi.” Mộ Dung Cảnh cung kính đáp lời, tiến lên vài bước, ngài rất tự nhiên dừng lại trước mặt Thẩm Tố Nhi.

Vị trí của hoàng đế và hoàng hậu theo đúng lễ tiết phải ở cạnh nhau. Hơn nữa, Thẩm Tố Nhi phải đứng dậy nghênh tiếp, đợi hoàng thượng ngồi xuống sau đó mới được ngồi. Có điều lúc này nàng không muốn làm vậy. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của thái hậu, nàng tức thì biến thành một hoàng hậu rất hiểu khuôn phép. Tạm thời nàng nhẫn nhịn!

Mộ Dung Cảnh vừa ngồi xuống, không khí lại trở nên quái dị.

Cung nữ rót trà, nhưng ngài lại muốn được rót rượu. Ngửa cổ, ngài một hơi uống cạn. Không một ai biết, đằng sau vẻ lãnh đạm, là trái tim đau đớn, tan nát. Sau khi cạn liền ba ly, Thẩm Tố Nhi quay sang nhìn Mộ Dung Cảnh đầy kinh ngạc. Bất giác, bàn tay nhỏ đặt dưới bàn của nàng bị bàn tay mạnh mẽ, to lớn nắm chặt.

“Này! Nàng chớ có trêu hoa gheo liễu khắp nơi như thế. Nếu còn có lần sau... đừng trách trẫm không khách khí!” Mộ Dung Cảnh bực bội thì thầm, bàn tay còn lại nắm chặt ly rượu. Ngài không quay sang, nhưng Thẩm Tố Nhi không phải kẻ ngốc, những lời này đương nhiên là muốn nói với nàng. Một lời cảnh báo trong tâm trạng nhẫn nhịn!

Thẩm Tố Nhi có chút bất ngờ khó hiểu, nàng trên hoa gheo liễu lúc nào, Sơ Tuyết là hoa còn Tư Mã Lạc là liễu sao? Nếu nàng không lên tiếng

phản bác, phải chăng là mặc nhận với lời buộc tội này? Thế nhưng rốt cuộc nàng quyết định giả vờ không nghe thấy, dù gì, ngài cũng không chỉ rõ tên họ, cũng không nhìn nàng mà nói.

Đáng tiếc, sự im lặng của nàng khiến bàn tay nhỏ chịu nạn “Hoàng thượng, bàn tay của thần thiếp là máu thịt chứ không phải gỗ đá mà không cảm thấy đau.”

“Nàng thừa nhận bản thân đã trêu hoa ghẹo liễu?”

“Hả? Được rồi, thần thiếp sẽ ghi nhớ câu nói này của ngài, sau này sẽ đi trêu hoa ghẹo liễu để cho đúng với tội danh bị gán?” Lời nói dịu dàng, bình tĩnh nhưng nghe kĩ lại tràn đầy tức giận, dối hờn.

Khóe miệng Mộ Dung Cảnh khẽ giật, muốn tức mà không thể trút ra được. Có điều, trong tâm trí ngài đột ngột hiện lên cảnh Sơ Tuyết cầm chiếc trâm vàng nạm ngọc lên mái tóc nàng... ngài lại chẳng thể nào kìm nén được cơn ghen trong lòng. Đây vốn là cảnh ngài đã tưởng tượng. Cây trâm lấy về từ chỗ Tuyết phi, sẽ được ngài tận tay cài lên mái tóc cho nàng trên đoạn đường hai người tới Mai Viện... Thế nhưng... rốt cuộc bản thân lại biến thành khán giả.

Thật sự không thể chấp nhận, cũng không thể che giấu nỗi tâm trạng phần nộ lúc này. Mộ Dung Cảnh bất ngờ kéo mạnh, khiến cả người Thẩm Tố Nhi ngã về phía ngài, trong khi ngài thì thuận thế ôm chặt lấy vai nàng, khiến nàng không cách nào động đậy. Khuôn mặt tuấn tú của ngài cọ lên mái tóc nàng. Hành động tùy tiện lãng mạn của ngài khiến mọi người xung quanh tỏ ra vô cùng đố kỵ mà ngưỡng mộ. Thế nhưng Thẩm Tố Nhi trái lại cảm thấy tốt cùng bi ai, bởi Mộ Dung Cảnh đang lạnh lùng đưa lời cảnh cáo “Sau này hãy tránh xa Sơ Tuyết ra nếu nàng thực sự muốn tốt cho đệ ấy.”

“Ngài nói vậy là có ý gì?”

“Bắt đầu từ ngày mai, nàng không được phép gặp mặt Sơ Tuyết.”

“Ngài nói đúng trọng điểm đi.” Thẩm Tố Nhi bỗng có dự cảm không lành.

“Đây là thánh chỉ, cũng là mệnh lệnh...” Mộ Dung Cảnh bá đạo không phép nàng được nói không, rồi đột ngột ngài dừng lại, đôi mắt u sầu liếc ra phía cửa lớn, rồi thả Thẩm Tố Nhi ra.

Thẩm Tố Nhi thấy Sơ Tuyết đang tiến lại gần, trong lòng trào dâng cảm giác sợ hãi “Giả như bất cẩn chạm mặt thì sao?”

“Con mắt nào nhìn sẽ móc con mắt đó ra. Nếu dùng cả hai mắt thì móc luôn cả đôi.” Ngài đáp không chút do dự.

“Là mắt của ta hay của Sơ Tuyết.”

Mộ Dung Cảnh khẽ hừm một tiếng, nói: “Nàng cảm thấy sẽ là của Sơ Tuyết sao?”

Hai mắt Thẩm Tố Nhi sầm lại, trong lòng thập phần đả đốn, nàng đã quá thiếu cảnh giác. Ngài vẫn luôn là một nhân vật nguy hiểm, tại sao nàng có thể quên điều này? Khi nghe giọng nói lạnh như băng đó, lí trí trong nàng dần hồi phục. Trước kia, thi thoảng nàng có chút ảo tưởng, thậm chí cho rằng ngài thích mình đôi chút, thì ra hoàn toàn không phải.

Nàng nhanh chóng đáp lại một câu “Hoàng thượng, thần thiếp biết rồi.” Sau đó tự rót cho mình một ly rượu. Tối nay nàng muốn uống, nghe thấy lời chất vấn của Mộ Dung Cảnh, nàng bình tĩnh vô cùng, dịu dàng nói tiếp: “Sau buổi tối hôm nay, bất cứ lúc nào gặp Sơ Tuyết, thần thiếp sẽ nhắm mắt lại... chẳng có người đàn ông nào đáng để thần thiếp nhìn ngắm nữa.”

Bàn tay nâng ly rượu của Mộ Dung Cảnh bỗng khựng lại... trái tim, như bị ai đó bóp nghẹt. Nàng nói vậy là sao chứ? Lẽ nào ngay ngài cũng không đáng sao? Ngài quay đầu nhìn nàng, đôi mắt đó giờ đã chuyển sang mơ màng, không rung động, không vui mừng, cũng chẳng có bi thương, tất cả đều nhẹ tựa hư không, không còn ý nghĩa, cho dù là sinh tử.

Đôi mắt tĩnh lặng, dường như nuốt trôi sự cô đơn của cả một đời người.

Ngài siết chặt bàn tay nhỏ dưới bàn hơn, không hề có ý buông ra.

Buổi yến tiệc vẫn cứ tiếp tục, khắp trời đầy bông tuyết trắng bay bay.

Hương mai, hương tuyết, hương mỹ nhân. Đàn ca múa hát, sum vầy vui vẻ.

Sơ Tuyết ngồi bên cạnh thái hậu, khuôn mặt tuần tú luôn nở nụ cười.

Sau khi điệu múa kết thúc, chúng phi tần lần lượt dâng quà cùng lời chúc đến Tam vương gia. Những câu chúc hời hợt, sáo rỗng không ngừng được xưng tụng.

Thẩm Tố Nhi bất giác cảm thấy thống khổ bi ai, nhẹ quay sang Sơ Tuyết, khuôn mặt tuần tú của ngài vẫn giữ nụ cười thực khiến người ta thương xót. Ngài từng nói, bản thân không thích những yến tiệc kiểu này, nhưng luôn phải ép bản thân tham dự, lại còn phải ngồi ở vị trí chủ tiệc, nghe một đống những lời chúc tụng sáo rỗng, hời hợt của đám vợ ca ca mình.

Nàng định rút bàn tay khỏi tay Mộ Dung Cảnh nhưng ngài nhất quyết không chịu buông “Hoàng thượng, thần thiếp muốn ra chúc rượu Tam vương gia. Nhìn ngài ấy lần cuối, có được không?” Tâm trạng nàng lúc này rất nặng nề... như thể bản thân đang bị rơi xuống vực sâu vạn trượng. Giọng nói dịu dàng, thái độ lạnh tựa băng cùng những ngọn gió sắc lạnh

của tiết đông lạnh lẽo như thể đồng loạt cùng tấn công vào bàn tay to lớn của ngài.

Mộ Dung Cảnh ngây lạng người. Có phải ngài đã làm sai gì đó không?

Trong lúc bần thần, ngài không hề để ý đến cụm từ “nhìn lần cuối” trong câu nói của nàng.

Chỉ một câu thôi, khó lòng diễn tả hết được tâm trạng của nàng.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người lại chạm nhau. Ngài không hiểu nỗi xót thương nơi đáy mắt nàng, và nàng cũng không hiểu tâm ý của ngài. Rất lâu, ánh mắt họ vẫn không chịu rời nhau và nàng vẫn đang đợi câu trả lời từ ngài.

Bỗng...

“Cảnh Nhi, Tố Nhi, sao hai con lại không bày tỏ chút tâm ý của mình với hoàng đệ?” Thái hậu đột ngột lên tiếng cắt đứt luồng suy nghĩ của hai người.

Phút chốc, hai người cùng cảm thấy hoang mang.

Mộ Dung Cảnh tức thì che giấu ngay tâm trạng, cong miệng mỉm cười, bình thản nói “Chắc Sơ Tuyết nhận được không ít quà mừng? Thường ngày, ta thấy đệ chẳng mấy để tâm đến những thứ vật chất phàm tục, ừm... vậy để hoàng huynh đích thân tấu tặng đệ một khúc nhạc vậy.”

Tất cả mọi người có mặt lập tức vỗ tay tán thưởng.

Mấy năm nay, trong dân gian không ngừng truyền tụng nhau rằng, muốn nghe một khúc nhạc do hoàng thượng tấu, đúng là ngàn vàng khó cầu. Bởi vì cầm nghệ của đương kim hoàng thượng ngay cả bậc cầm sư đệ nhất cũng phải nghiêng mình kính nể. Lại nghe nói trong đại hội cầm sư ba

năm trước, hoàng thượng lúc đó đang đi vi hành, nhất thời cao hứng, liền quyết định tham gia thi đấu. Lúc đó, chẳng ai biết người đàn ông tấu đàn đó chính là quân vương của một nước.

Mộ Dung Cảnh đứng dậy, tiến về chiếc đàn đã được chuẩn bị sẵn, ngồi xuống, so dây... Tiếng đàn vang lên, dịu dàng tựa nước, rồi dần chuyển sang phiêu diêu tự tại... khoảnh khắc, trước mắt ngài hiện lên một đôi mắt, đôi mắt khiến ngài phải đau lòng. Ngài muốn thêm đôi chút sắc màu lên đó, khiến chúng không còn cô đơn, không còn giá băng, không còn giấu diếm, không còn bi thương, khóc lóc...

Khúc nhạc kết thúc, bốn bề chìm trong yên lặng.

Rồi tiếng vỗ tay vang lên như sấm, thái hậu cũng gật đầu mỉm cười mãn nguyện.

“Đa tạ hoàng huynh, Sơ Tuyết rất thích món quà này.” Ánh mắt Sơ Tuyết hiện lên nét vui từ tận đáy lòng. Tiếng đàn là tiếng người, Sơ Tuyết thật không thể không ngưỡng mộ hoàng huynh của mình. Không ngờ hoàng huynh ấy đã đạt đến cảnh giới cao là vậy, cầm nghệ xuất thần.

Đây đích thực là một món quà trên quý có một không hai.

Vừa rồi, Mộ Dung Cảnh chỉ tùy tiện đánh đàn, tuy rằng có đôi chỗ không giống với nguyên tác, nhưng vẫn khiến người nghe vô cùng thán phục.

Duy chỉ có Sơ Tuyết nghe ra, khúc nhạc vừa rồi Mộ Dung Cảnh đánh bằng cả trái tim, không nhạc không khúc, giai điệu xuất phát từ trái tim, nhân gian có lẽ duy nhất chỉ có một.

Trong khi tất cả mọi người đều đưa lời tán thưởng, chỉ duy nhất một người vẫn chìm trong im lặng. Không vỗ tay, không cười, lãnh đạm đưa mắt nhìn khắp xung quanh.

Mộ Dung Cảnh cũng không thấy vui vẻ chút nào. Khúc nhạc này rất cuộc ngài đã vì ai mà đánh, có lẽ chỉ một mình ngài mới biết mà thôi.

Ngài đứng dậy, chậm rãi quay về chỗ ngồi của mình, nâng chén giải sầu.

“Hoàng hậu thì sao? Nghe nói hoàng hậu vốn là người tài nghệ xuất chúng, sao không nhân dịp này để mọi người được mở rộng tầm mắt” Một giọng nói dịu dàng vang lên, đúng lúc không gian yên tĩnh nhất. Tuyết phi dứt lời liền nhìn sang phía thái hậu, giống như muốn được người hưởng ứng.

Thái hậu nghe vậy, cũng tỏ ra vô cùng hứng thú, vui vẻ tán đồng “Tuyết phi nói đúng lắm, lần trước con không dự yến tiệc nên mọi người đều chưa được biết tài nghệ của đương kim hoàng hậu. Nay nhân cơ hội, hãy cho mọi người mở rộng tầm mắt đi.”

Thái hậu vừa cất tiếng, mọi người lập tức đưa mắt nhìn về phía Thẩm Tố Nhi.

Thẩm Tố Nhi cúi đầu đầy phiền não, rất muốn giả vờ như không có mặt ở đây, giả vờ như không nghe thấy. Thế nhưng thật khó có thể xảy ra. Hơn nữa lúc này, nàng thực sự không có tâm trạng để mà chơi đùa cùng bọn họ, trong lòng dâng trào một cảm giác nặng nề, chán nản trước nay chưa từng có.

Nàng rót một ly rượu, khẽ đứng dậy, khước miệng nhếch lên thành một nụ cười, bước tới trước mặt Sơ Tuyết.

“Sơ Tuyết, sinh nhật vui vẻ.” Nhẹ cúi đầu, nàng muốn che giấu cảm xúc đau đớn đang mãnh liệt trào dâng trong lòng.

“Hoàng tâu.” Ánh mắt Sơ Tuyết đột nhiên biến đổi, nhìn nàng chăm chú, dù chỉ trong một khoảnh khắc rất ngắn ngủi.

Thẩm Tố Nhi thật không muốn ở lại nơi toàn giả dối này thêm nữa. Nàng ngửa cổ uống cạn ly rượu, nói “Hoàng tẩu cũng muốn tặng ngài một khúc ca, không có nhạc, chỉ có ca từ, xin đừng cười chê. Còn về tên bài hát thì... cứ gọi nó là Nỗi đau thương của tuyết đầu mùa (Tuyết đầu mùa cũng có nghĩa là Sơ Tuyết.) là được.” Nàng tiến lại gần, thì thầm bên tai Sơ Tuyết. Nói xong, lại nhìn Sơ Tuyết đến ngây lạng cả người rồi mỉm cười dịu dàng cất cao giọng hát.

Trong khoảnh khắc, khắp không gian tràn ngập giai điệu buồn bã trước nay chưa từng nghe đến. Giọng hát nhẹ nhàng vang lên như những đau buồn ẩn sâu nơi trái tim, khiến người nghe không khỏi lạng người thương thức. Điều đặc biệt chính là ở đoạn cao trào, tuy rằng lời ca không dễ hiểu, nhưng người nghe vẫn cứ thấy man mác buồn, như những hạt tuyết lạng rơi giữa đêm khuya thanh vắng, đông cứng những nụ cười.

Và cũng chỉ có một mình nàng thấu hiểu mọi chuyện.

Tiếng hát tắt dần, và khi mọi người định thần lại được, nàng đã lạng bước trên tuyết rời đi mỗi lúc một xa, ra khỏi rừng mai, ra khỏi Mai Viện.

Cả người Sơ Tuyết phủ một lớp tuyết mỏng, trong lòng nhẹ nhàng, ánh mắt long lanh, đôi môi nở nụ cười rất nhẹ. Từ nay về sau, ngài sẽ không còn cô đơn, cũng không còn bi thương nữa. Cuộc đời này có thể gặp được một tri kỉ như nàng, vậy là quá đủ. Và dẫu có phải chết ngài cũng tại nguyện...

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lén Trốn Khỏi Cung

Yến tiệc kết thúc.

Tuyết đã rơi trắng cả rừng mai.

Đêm khuya thanh tịnh, Sơ Tuyết nghiêng người nằm xuống giường trúc, nhắm mắt, giả vờ như đang ngủ. Khuôn mặt tuấn tú, khóe miệng và đôi mày thoáng hiện nét vui mừng.

“Đến rồi thì mau vào trong đi, ở ngoài đó không thấy lạnh sao?” Ngài ngồi dậy, chiếc chăn đắp trên người cũng thuận theo đó mà rơi xuống.

Thẩm Tố Nhi cười hân hoan, đẩy cửa bước vào.

Ánh đèn soi sáng cả người Sơ Tuyết toát lên một vẻ đẹp khó diễn tả bằng lời. Sau một hồi cố gắng bình tĩnh, rốt cuộc tâm trạng nàng dần hồi phục. Hơn nữa nàng vốn không phải là người thích đắm chìm trong đau khổ, bi ai. Một con người đôi khi cảm thấy buồn bã là bình thường, nhưng thường xuyên cảm thấy ưu phiền là điều bất thường.

Sơ Tuyết mỉm cười, đứng dậy, chỉ thấy nàng đang bước tới trước mặt ngài, môi nở nụ cười giao hoạt, ánh mắt nhìn Sơ Tuyết có chút bông đùa rồi nàng bất ngờ đưa tay vuốt nhẹ má ngài “Chuyện đó... hi hi, mau cởi y phục ra. Ta chuẩn bị cưỡng đoạt ngài đây.”

Mặt Sơ Tuyết tức thì đen sầm lại.

“Đêm đã khuya rồi, nếu để hoàng huynh biết được...” Sơ Tuyết có phần lo lắng.

Thẩm Tố Nhi nghe vậy chán nản ngồi xuống giường, vì chỗ đó Sơ Tuyết vừa nằm nên vẫn còn ấm áp “Ngài ấy biết thì sao chứ?” Hôm nay là lần cuối cùng mà.

“Thuốc đâu?” Thẩm Tố Nhi thấy Sơ Tuyết không nói gì, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Thời gian không nhiều, nên nàng bắt Tiểu Dung ngồi lên kiệu thay mình về cung Triều Phụng, còn bản thân đi về Mai Viện, bởi vì nàng biết, việc nàng ra vào cung Triều Phụng luôn có thị vệ âm thầm giám sát.

Sơ Tuyết lấy bình thuốc trong chiếc hòm nhỏ ra. Thẩm Tố Nhi nhanh tay nhận lấy, ép ngài ngồi xuống giường.

Sau khi để Sơ Tuyết cởi bỏ y phục trong dáng điệu do dự, chậm chạp, khuôn mặt thậm chí đỏ ửng đầy quyến rũ, Thẩm Tố Nhi mỉm cười, đưa lời chọc ghẹo “Sơ Tuyết, ngài đừng như thế nữa... để người nhìn không kiểm chế được thì phải làm sao đây?”

Nghe thế, khuôn mặt Sơ Tuyết lại càng đỏ hơn, ngài quay người lại, đối diện với Thẩm Tố Nhi là một tấm lưng trắng trẻo. Thế nhưng điều khiến nàng để ý nhất là trên tấm lưng đó có một khoảng thịt đỏ hồng, to tầm bàn tay, trông rất nổi bật.

Nàng thôi không chọc ghẹo nữa, mở bình, đổ thuốc ra lòng bàn tay.

Vừa hay, nàng thấy món đồ bằng vàng thật rơi ra khi Sơ Tuyết cởi y phục, ánh mắt nàng bỗng sáng rực, bình tĩnh nói “Tiểu Tam, đây là thứ gì vậy? Nhìn không giống ngọc bội chút nào.” Trên món đồ này có khắc đồ dạng, kỹ thuật điêu khắc vô cùng tinh tế.

Đây chính là mục đích nàng tới đây.

Sơ Tuyết từng nói, Mộ Dung Cảnh cho ngài một tấm lệnh bài có thể xuất cung, có điều không được phép đưa nàng ra ngoài cung. Vậy là lệnh bài này chỉ dành cho duy nhất một người xuất cung. Vậy nếu nàng cầm tấm lệnh bài này xuất cung thì thế nào? Hơn nữa thị vệ gác cửa thông thường chỉ nhìn lệnh bài không nhìn người xuất cung là ai. Nên chắc chắn sẽ là cơ hội tốt cho nàng.

Tối nay nàng buồn bực rất muốn xuất cung, hơn nữa nàng còn có ý định mãi mãi không bao giờ quay lại. Thế nhưng việc thành hay bại còn phải xem vận may của nàng đến đâu nữa.

Sơ Tuyết nghe nàng hỏi vậy, cũng đưa mắt nhìn qua, mỉm cười giải thích “Đó chính là lệnh bài, mấy hôm trước, hoàng huynh đã ban cho ta.”

“Ồ, tốt quá đi mất.” Đưa lời cảm thán rồi nàng bắt đầu chuyên chú bôi thuốc cho Sơ Tuyết. Khi bàn tay bé nhỏ chạm lên lưng, toàn thân Sơ Tuyết cứng lại. May mà lúc này, ngài đang quay lưng lại với nàng, cho nên nàng mới không nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của ngài.

Thẩm Tố Nhi dùng sức không mạnh quá cũng không nhẹ quá, vừa đủ có thể khiến máu bầm tan đi, lại có thể khiến thuốc ngấm qua da, phát huy tác dụng. Một lúc sau, đoán thời gian đã đủ, nàng mới bảo Sơ Tuyết mặc y phục vào.

Khoảnh khắc Thẩm Tố Nhi quay lại, bản thân không khỏi lạng người. “Tiểu Tam, sao khuôn mặt của ngài lại đỏ ửng như quả táo thế kia.” Thực là thú vị chết đi được!

“Đừng cười nữa, sau này, chuyện như vậy cứ để ta tự làm.” Sơ Tuyết rất muốn bộc lộ cơn giận của mình, có điều động thái có độ khó như vậy thực không tiện, mà cũng không thích hợp với một thiếu niên nho nhã như ngài.

Thẩm Tố Nhi thôi không cười nữa, tâm trạng bỗng trở nên buồn bã, người nói vô tình, người nghe hữu ý, cho dù sau này ngài bằng lòng để nàng làm như vậy, cũng chẳng còn cơ hội nào nữa...

Thấy không khí dần dịu lại, Thẩm Tố Nhi liền hỏi “Sơ Tuyết, ngài có thể giúp ta một chuyện được không?”

“Chuyện gì thế?”

“Ngài có bộ y phục của tiểu thái giám nào mà ta có thể mặc vừa không?”

“Người cần nó để làm gì?”

“Ta mặc để quay về cung Triều Phụng, nếu mặc như thế này đi từ Mai Viện ra thì sẽ khiến người khác chú ý. Hơn nữa nếu quả thật để cho người ta bắt gặp thì sao?”

Sơ Tuyết nhẹ mím cười, cảm thấy những lời nàng nói rất có lí. Ngài chẳng chút hoài nghi lấy ra một bộ, chính là bộ mà ngài vẫn thường mặc mỗi lần muốn trốn ra ngoài cung lúc trước. Bộ y phục tuy có hơi lớn so với thân hình bé nhỏ của Thẩm Tố Nhi, thế nhưng chỉ cần buộc chặt thắt lưng là sẽ đâu vào đó. Một lúc sau, nàng búi cao mái tóc, thay bộ y phục vào, tức thì biến thành một thái giám xinh xắn, đáng yêu, vô cùng hoạt bát.

“Chủ nhân, nô tài xin thỉnh an ngài.” Học theo các thái giám trên phim truyền hình, nàng phẩy ống tay áo vài lần, quỳ gối thỉnh an, khiến Sơ Tuyết bật cười thành tiếng.

“Này, chủ nhân, sao cứ cười mãi thế, chẳng cho người ta bình thân gì cả?” Nàng chu miệng, bày tỏ thái độ bất mãn.

Ai ngờ, Sơ Tuyết không những chẳng thôi cười mà còn cười lớn hơn.

Thẩm Tố Nhi thầm khâm phục bản thân, đóng kịch mà đóng đến mức này đúng là không đơn giản, sau đó cũng bật cười ha ha, nói “Chủ nhân, khi nô tài không ở đây, mong ngài bảo trọng. Ngài nhất định phải sống vui vẻ, hạnh phúc đấy.”

“Được rồi.” Sơ Tuyết mỉm cười đáp.

“Vậy, nô tài xin cáo lui.” Thẩm Tố Nhi vừa đi được mấy bước, bỗng dừng lại lao vào vòng tay Sơ Tuyết, hai tay ráo riết ôm chặt lấy thắt lưng ngài, còn khuôn mặt rúc vào khuôn ngực ấm áp. “Ta thực sự phải đi rồi, ngài thấy ta thế này đừng giận, ở quê ta, trước khi từ biệt một ai đó, thường có thói quen ôm nhau như vậy.” Thế nhưng, khoảnh khắc nàng ôm Sơ Tuyết, tay nàng cũng lần tới tấm lệnh bài rồi nhanh chóng cất tấm lệnh bài vào ống tay áo.

Lúc Thẩm Tố Nhi vừa bước một chân ra cửa, Sơ Tuyết đột nhiên hỏi.

“Tiểu Tố Nhi, còn y phục và mấy thứ đồ này của người thì sao?” Sơ Tuyết chỉ vào đồng y phục và trang sức nàng vừa thay ra, trong đó có cả chiếc trâm vàng nạm ngọc lấp lánh ánh tím.

“À, tạm thời cứ để lại đây, ta sẽ quay lại lấy sau.” Thẩm Tố Nhi tùy tiện đáp. Dứt lời, nàng bước ra rồi tiện thể đóng luôn cửa lại. Thế nhưng nàng không hề hay biết, vào lúc cánh cửa đóng lại, ánh mắt Sơ Tuyết hiện rõ nét âm đạm, lưu luyến.

Thẩm Tố Nhi lên ra khỏi Mai Viện, xách theo một chiếc đèn lồng, nàng tiến thẳng về hướng chính môn.

Ngoài trời, tuyết vẫn không ngừng rơi. Xung quanh bốn bề tĩnh lặng.

Nàng không biết thời gian mở cửa cung là khi nào, nhưng có lẽ lúc bản thân đi bộ đến chính môn chắc cũng đến lúc được phép xuất cung. Nghe nói canh ba, xe chở thức ăn của ngự thiện phòng bắt đầu xuất, nhập.

Hơn nữa, Thẩm Tố Nhi chọn đèn lồng cũng là có mục đích cả. Nếu cứ lần mò trong bóng tối ngược lại càng khiến các thị vệ nghi ngờ. Nàng cũng không dám chạy, chỉ là đi bộ thật nhanh mà thôi. Bởi Mai Viện cách chính môn một khoảng rất xa.

Từ xa, trong làn khói sương và tuyết bay ngập trời, Thẩm Tố Nhi đã nhìn thấy cửa cung cao lớn trước mặt.

Nàng rảo bước nhanh hơn, lúc đến nơi vừa hay là thời gian chính môn bắt đầu mở.

Thật đúng là ông trời giúp đỡ, chỉ cần nàng bước qua cánh cửa lớn kia, bên ngoài, trời cao đất rộng, mặc nàng thỏa sức tiêu diêu. Thế nhưng lúc nào cũng có chuyện bất ngờ xảy ra, vào lúc Thẩm Tố Nhi chỉ còn cách chính môn vài mét, một đội thị vệ cầm đuốc tiến lại. Người dẫn đầu phi ngựa.

Trời ơi! Đừng nói là hành tung của nàng đã bị bại lộ.

“Người nào thế?” Thị vệ canh cửa hét lớn.

Thẩm Tố Nhi vốn định giả bộ yếu thế nhưng cảm thấy như vậy không thỏa đáng bởi càng tỏ ra yếu thế càng khiến người ta nghi ngờ. Nghĩ vậy, nàng ưỡn thẳng lưng, quát lớn “Thét cái gì mà thét? Chưa từng gặp ta hay sao? Hoàng thượng giao nhiệm vụ đặc biệt, bí mật xuất cung, hồng việc của hoàng thượng đừng trách đầu rơi lúc nào không hay. Đúng là đồ ngu ngốc!” Nói xong, nàng rút tấm lệnh bài đưa tới trước mặt tên thị vệ.

Vừa nhìn thấy lệnh bài, thái độ tên thị vệ lập tức thay đổi, thậm chí còn khom lưng cúi đầu mời Thẩm Tố Nhi xuất cung.

Thẩm Tố Nhi không ngờ tấm lệnh bài này lại có uy lực đến vậy. Khẽ hừm một tiếng, thái độ càng thêm kiêu ngạo. Nhưng nàng không dám chần chừ, cửa cung còn chưa mở hết, nàng đã nhanh chóng lách ra ngoài. Trong

lòng Thẩm Tố Nhi căng thẳng vô cùng, trời lạnh, tuyết bay, ấy vậy mà bàn tay đã toát đầy mồ hôi vì sợ.

Vừa thoát ra ngoài, con tuấn mã dẫn đầu đoàn người đã sầm sập phi tới.

Thị vệ cười trên lưng ngựa hô lớn “Hoàng thượng có chỉ, bắt đầu từ lúc này, bất cứ ai cũng không được phép xuất cung. Đóng cửa cung lại.”

Thẩm Tố Nhi nghe vậy cả người mồ hôi đầm đìa, mẹ ơi, thực là quá nguy hiểm. Chỉ chậm vài giây nữa là coi như toi đời.

Hu hu!... Cảm tạ ông trời, cuối cùng ngài cũng chịu mở mắt giúp người tốt lấy một lần. Cảm tạ Mộ Dung Cảnh, hiếm khi đầu óc ngài lại trì nộn đến thế. Và cảm ơn tất cả, cuối cùng bốn tiểu thư cũng thoát khỏi cung rồi.

Sau cảm giác hưng phấn, lí trí của nàng cũng dần quay trở lại.

Mộ Dung Cảnh hạ lệnh đóng cửa cung, chứ không nói phong tỏa thành. Thế nhưng rất nhanh sau khi phát hiện người trong cung biến mất, ngài chắc chắn sẽ phong tỏa toàn thành. Nếu nàng không nhanh, bị tóm là điều sớm muộn, mục tiêu trước mắt của nàng lúc này chính là tìm cách xuất thành.

Thẩm Tố Nhi dựa vào trí nhớ, tìm đường xuất thành. Lúc này trời còn chưa sáng, trên đường chẳng có mấy người, xung quanh tĩnh lặng như tờ.

Ngoài trời tuyết vẫn không ngừng rơi, hình thành một lớp tuyết dày trên đường.

Thời tiết lạnh đến mức khiến cả người nàng không ngừng run rẩy, khuôn mặt theo đó đỏ ửng lên. Vừa rồi do vội vã xuất cung, nàng không để ý y phục trên người quá đồi mỏng manh.

Nàng hạ quyết tâm, trước khi trời sáng phải tìm bằng được thuyền để xuất thành.

Hai bên đường, không có lấy một hàng quán nào mở, ngay cả thanh lâu, chốn vốn đông đúc náo nhiệt cũng đã đóng cửa im lìm.

Đừng nói nàng phải ở ngoài trời giá rét cho tới tận khi trời sáng? Đi bộ suốt dọc con đường lớn, Thẩm Tố Nhi rốt cuộc cũng dừng lại trước một cửa tiệm cắt may. Y phục thái giám nàng đang mặc quá đỗi gây chú ý. Thế nhưng cửa tiệm còn chưa mở.

Gió lạnh thổi tới, Thẩm Tố Nhi liên tục xoa hai bàn tay nhỏ vào nhau, co người vì quá lạnh.

Nàng ngửa mặt nhìn trời, tuyết hình như càng lúc càng lớn.

Nàng quyết định không đợi thêm nữa, nếu cứ đợi thế này, nàng sẽ chết cóng vì lạnh mất. Nàng nhắc cao chân, đá mạnh vào cánh cửa “Mở cửa mau. Có mỗi buôn bán mới đây.”

Cánh cửa cuối cùng cũng mở.

Người mở cửa là một người đàn ông trung niên, dáng người thấp bé, khuôn mặt có phần hiền hậu, thiện lương. Vừa thấy cách ăn mặc của Thẩm Tố Nhi, ông ta lập tức tỏ ra cung kính. Điều này là đương nhiên, bởi ông hiểu thà đắc tội với quý thần, chứ quyết không thể đắc tội với người trong cung được lệnh ra ngoài thi hành công vụ.

Thẩm Tố Nhi tỏ ra tự tin, nàng biết khi khoát lên mình bộ y phục thái giám, những phiền phức không đáng có khi giao tiếp với người khác cũng đỡ phiền hơn nhiều. Nàng nhanh nhẹn chọn lấy một bộ y phục nam nhân, một chiếc áo khoác bông, một áo choàng và đội lên đầu một chiếc mũ lông dày, lại lấy thêm một chiếc khăn dài quấn quanh cổ hông che kín khuôn mặt mình lại. Chỉ để lộ ra đúng đôi mắt xinh đẹp mà thôi.

Trời đổ tuyết lớn, ăn vận ấm áp thế này là điều hết sức bình thường, vừa hay có thể che giấu hành tung.

Nàng thậm chí còn đổi luôn cả một đôi ủng lông dày dặn.

Bộ y phục thái giám, nàng nói tạm thời gửi lại, sau này xong việc hoàng thượng giao phó sẽ quay lại lấy, nếu làm mất, hoặc dám tiết lộ hành tung của nàng cho người khác biết, làm hỏng việc lớn của hoàng thượng, chắc chắn chuốc họa diệt thân. Thấm Tố Nhi lấy Mộ Dung Cảnh ra dọa, đương nhiên những tiểu dân bình thường làm sao có thể chống đỡ ngoài việc ngoan ngoãn nghe lời, gật đầu lia lịa.

Sau cùng, chủ tiệm còn chẳng dám thu một đồng, hơn hở tiền khách.

Khi Thấm Tố Nhi bước chân ra ngoài, trời đã sáng.

Cùng lúc đó...

Trong hoàng cung, tại cung Triều Phụng, Mộ Dung Cảnh lạnh lùng ngồi giữa đại đường.

Trước mặt ngài, một đám nô tài, cung nữ quỳ rạp, run rẩy.

“Lại không tìm thấy người sao? Còn để trẫm nghe câu này thêm nữa, các người đừng hòng có cơ hội mở miệng.” Trong cơn tức giận trào dâng, ngài đưa tay hất mạnh đám cốc chén trên bàn xuống, vỡ tung tóe trên mặt sàn.

Chỉ trong một canh giờ ngắn ngủi, hoàng thượng đã hất tung mấy bộ chén uống trà rồi. Lưu tổng quản dẫn người thu dọn, rồi lại pha một bình trà mới.

Không khí trong đại đường lúc này tĩnh lặng đến đáng sợ.

Người căng thẳng, người lo lắng, sợ hãi đến mức chẳng dám thở mạnh, gió lạnh bên ngoài vẫn không ngừng rít lên, tuyết bay ngợp trời, nhưng chẳng lạnh bằng khuôn mặt hoàng đế lúc này.

Mộ Dung Cảnh lãnh đạm liếc xuống đám người “Nói mau, các người không biết hoàng hậu đi đâu sao?”

“Hoàng thượng, nô tài thật sự không biết...” Đám nô tài trong cung Triều Phụng chẳng khác nào những con cá đang nằm trên thớt, người nào người nấy mặt mày trắng bệch.

“Người đâu, đánh. Hai mươi trượng... à không. Đánh cho tới khi nào hoàng hậu xuất hiện mới thôi.” Mộ Dung Cảnh lạnh lùng giáng lệnh.

“Hoàng thượng, xin hãy tha mạng, nô tài không biết hoàng hậu nương nương đã đi đâu.”

“Xin hoàng thượng tha mạng.”

“...”

Mọi người không ngừng xin tha, ba, bốn chục trượng còn có thể vượt qua, chứ cứ đánh mãi như vậy, cho dù đánh họ đến chết, chưa chắc hoàng hậu đã xuất hiện.

Ngay lúc sau, tất cả đám nô tài đã bị ấn xuống ghế chịu trượng. Tiếng gậy đánh vào da thịt vang lên liên hồi, tiếng kêu thét thảm thương không ngớt.

Không khí căng thẳng, bi ai, ai cũng nghĩ bản thân chết đến nơi rồi.

“Sao lại đánh đám nô tài thế?” Một giọng nói ấm áp khẽ vang lên. Rốt cuộc Sơ Tuyết cũng xuất hiện, giữa không gian tràn ngập hoa tuyết, ngài

xuất hiện chẳng khác nào tiên phật “Có phải hoàng huynh đã quên một chuyện... những lời đã nói trong Tuý Nguyệt Lô?”

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh tối sầm, ngài nghiêng răng, chẳng thể nào nuốt trôi cơn giận.

Thì ra... thì ra nàng đã sớm lên kế hoạch cho ngày hôm nay?

Một lúc sau, Mộ Dung Cảnh ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Đám nô tài phút chốc thoát khỏi cái chết chờ sẵn, sông soài nằm cả ra mặt đất, tuy rằng xông ăn vài trượng, nhưng trong lòng liên hồi cảm tạ Sơ Tuyết.

Tóc Sơ Tuyết nhẹ bay, áo trắng tựa tuyết, dáng vẻ ung dung đứng bên cánh cửa thiếp son, hoàn toàn không có ý bước vào “Hoàng huynh, hoàng tẩu đã không còn ở trong cung nữa.” Ngài bình thản buông một câu.

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh tức thì sáng rực. Khoảnh khắc Sơ Tuyết tới, cơn tức giận của ngài đã dần lắng hạ, lại thêm lúc nhận tin từ Sơ Tuyết, tâm trạng ngài đã hoàn toàn bình tĩnh.

Thấy hoàng thượng cho đám người lui xuống, Lưu tổng quản cũng âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Quả nhiên, Tam vương gia vẫn là biện pháp hiệu quả nhất.

Lúc này, cả đại đường rộng thênh thang chỉ còn Sơ Tuyết và Mộ Dung Cảnh. Khoảng cách đôi bên khá xa, một người ngồi chính giữa đại đường, một người vẫn đứng bên ngoài cửa.

“Bên ngoài lạnh lắm, đệ mau vào đi.” Mộ Dung Cảnh biết chỉ có từ Sơ Tuyết, ngài mới biết nội tình bên trong. Thẩm Tố Nhi muốn xuất cung, nếu

không có người giúp thì hoàn toàn là điều không thể kể cả nàng có mọc thêm đôi cánh.

Sơ Tuyết từ từ bước lại, Mộ Dung Cảnh đưa ly trà mình chưa uống cho hoàng đệ. Sơ Tuyết nhận ly trà, uống ngay cho ấm người, sau đó mới nhẹ nhàng thú nhận “Là đệ đã cho người lệnh bài cùng y phục thái giám để xuất cung.” Lúc này, bản thân Sơ Tuyết cũng rất đau khổ, khi hay tin nàng vẫn chưa trở về cung Triều Phụng. Cảm giác lo lắng, hụt hẫng chưa từng có trong đời, ngài biết rõ nàng lấy lệnh bài, cũng đoán ra được nàng muốn xuất cung, thế nhưng điều ngài không ngờ nhất là sao nàng có thể nhanh đến vậy, lại đúng ngày tuyết lớn thế này.

Lúc này, Trần Thủ ở bên ngoài xin lệnh cầu kiến.

Mộ Dung Cảnh tức thì truyền gọi Trần Thủ vào. Sau khi hành lễ, Trần Thủ đưa lời bẩm báo “Hoàng thượng, theo lời báo cáo của thị vệ, lúc vừa mở cửa thành, đã có một tiểu thái giám xuất cung, nghe nói còn cầm theo lệnh bài của hoàng thượng.”

Mộ Dung Cảnh nhìn qua chỗ Sơ Tuyết, thấy sắc mặt hoàng đệ bình thản như không. Đối với Sơ Tuyết, ngài không thể mắng cũng không thể phạt, so với việc đối diện với Thẩm Tố Nhi, ngài cảm thấy bất lực hơn trăm lần “Mau phong tỏa tin tức, chuyện hoàng hậu xuất cung tuyệt đối không được để lộ ra ngoài. Bất cứ kẻ nào để lộ, giết chết không tha. Người nhanh dẫn người đi tra xét, rồi lặng lẽ tìm hoàng hậu về đây.”

“Dạ, thần tuân chỉ.” Trần Thủ vội vã lui xuống.

“Một lúc nữa ta phải thượng triều rồi. Thời tiết rồi lạnh, đệ có muốn chuyển đến chỗ ta? Hoặc giả tới chỗ mẫu hậu cũng được.” Dù trong lòng tức giận, ngài vẫn phải tỏ rõ sự quan tâm đối với em trai mình.

Sơ Tuyết khẽ than một tiếng, cúi mặt, không nói lời nào.

Mộ Dung Cảnh thoáng lộ nét ưu sầu, im lặng một hồi nói “Tâm tư của đệ, ta rất hiểu. Thế nhưng không được để bản thân lún vào quá sâu...”

Sơ Tuyết ngó ly trà trong tay, nhìn chăm chăm vào đám lá trà “Đệ chỉ muốn được ở cạnh bên người. Đệ cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy ở bên người, đệ rất vui, thế là lại muốn... bản thân có thể tiếp tục sống, tiếp tục sống thêm nữa...”

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh đột biến, trong đáy mắt hiện rõ nét đau đớn. Đôi môi mím chặt, lúc sau mới buông nhẹ một câu “Lệnh phù ở chỗ mẫu hậu.”

“Đa tạ hoàng huynh.”

“Đệ cũng muốn xuất cung?”

“Ừm, có lẽ là vậy.” Nhưng trong thâm tâm ngài biết, “có lẽ” đã là “chắc chắn” rồi.

Mộ Dung Cảnh lại nói “Trẫm sẽ nhanh chóng đưa nàng ấy quay về, mấy ngày này tuyết lớn, không cho phép đệ xuất cung. Muốn ra ngoài... cũng phải đợi tuyết ngưng, thời tiết ấm hơn đã...” Trong lòng dẫn vật một hồi, ngài đành phải lui một bước. Suy cho cùng Sơ Tuyết không phải là phi tần, mà đường đường một vương gia, ngài có tự do và quyền của riêng mình.

Sơ Tuyết nghe vậy chỉ khẽ đáp, chứ không nói thêm gì.

Sáng sớm, mặt trời xuyên qua tầng không, đem lại hơi ấm cho địa cầu, lớp tuyết tích trên mặt đất không còn dày lắm vì đã bị hơi ấm làm tan chảy.

Thẩm Tố Nhi ăn mì ở một quán ven đường, sau đó hỏi đường đến bến sông. Theo đúng sự hướng dẫn của đại thúc bán hàng, nàng đi thẳng, qua cây cầu bắc qua sông, rẽ trái. Trước mắt, bến sông rộng lớn, phồn hoa đã hiện ra, rất nhiều thuyền lớn đang bốc hàng, không khí bận rộn, tấp nập, hoàn toàn sánh ngang với những cảng khẩu thời hiện đại.

Nàng đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt rồi thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ sau trận tuyết lớn, người đi lại ít hẳn, nhưng điều quan trọng nhất là nàng không nhìn thấy quan sai hay thị vệ đại nội ở đây.

Thẩm Tố Nhi vội xuống bến, tìm thuyền chạy trốn.

“Xin hỏi vị tiểu ca này, có muốn đi thuyền không?” Thuyền gia có nước da đen bóng, dáng người đậm thấp, vừa thấy khách lập tức mỉm cười hân hoan, đưa lời nghênh tiếp.

Nàng gật đầu, cố gắng hạ thấp giọng để thanh âm không giống với một nữ nhi “Có chứ, ta muốn đi thành Tô, bao lâu nữa thì thuyền khởi hành?” Vừa rồi nàng thấy phía ngoài viết thuyền sẽ tới thành Tô nên thuận miệng hỏi luôn.

“Khoảng hai khắc nữa.”

Thẩm Tố Nhi cau chặt đôi mày, hai khắc đồng hồ đồng nghĩa với nửa tiếng đồng hồ, liệu có lâu quá không? “Ta đang vội, nếu lên đường luôn, ta trả người thêm mười lượng.” Nàng không còn thời gian nữa, nhưng vừa định bước lên thuyền, ai ngờ...

“Này! Các thuyền gia nghe đây, dạo này có một đại đạo vào kinh thành, giờ đang là thời điểm tra xét toàn thành. Tất cả mọi người phải hợp tác cùng quan gia, không có mệnh lệnh của nha môn, không ai được phép cho thuyền khởi hành, kẻ nào dám kháng lệnh sẽ bị tống giam. Thế nên tốt nhất đừng để cho chúng ta phải ‘hầu hạ’ các người, tất cả phải đề cao cảnh

giác đầy.” Máy quan sai đứng bên bờ không ngừng quát tháo, liên hồi lặp đi lặp lại mệnh lệnh.

Sau cùng, còn không ngớt chửi bới... giữa thời tiết lạnh giá buốt thế này, sao đột nhiên họ lại chăm chỉ, tận chức như vậy chứ?

Thẩm Tố Nhi âm thầm kêu khổ, trong lòng vô cùng thấp thỏm. Coi như không còn hi vọng thoát bằng đường thủy.

“Vị tiểu ca này, huynh còn muốn lên thuyền nữa không? Có điều, huynh cũng nghe rồi đấy. Muốn khởi hành thì phải đợi tra xét xong đã. Nếu huynh có đồ gì quý giá phải nhớ cất thật kỹ, đừng để quan sai xét ra được.” Thuyền gia đưa lời nhắc nhở, ẩn ý sâu xa.

Thẩm Tố Nhi nhíu chặt đôi mày, không còn ý định bước lên thuyền nữa.

Trên thuyền, không gian quá nhỏ, nhìn qua là rõ nên rất dễ bị người ta phát hiện.

“Xem ra hôm nay không thể đi thuyền được rồi, lại còn bắt phải tra xét nữa.” Lúc này, một ông lão mặt mày buồn rầu chui ra khỏi khoang tàu, thế nhưng trái với nét mặt buồn rầu, hai mắt ông sáng rực có thần “Vừa hay, tối qua trời đổ mưa tuyết, hôm nay rốt cuộc tạnh rồi, nhưng không biết liệu tối nay có rơi nữa không. Tuyết đổ nhiều cũng không thể khởi hành được, chỉ bằng nghỉ ngơi vài ngày luôn cho xong.”

Ông lão căn nhắc vài câu, sau đó nhìn lên bờ, rồi lại quay vào trong thuyền, lầm bầm thêm mấy câu nữa “Không đi thuyền được, cuộc đời còn gì là thú vị? Kiếm tiền cũng chẳng đủ nuôi đám quan gia...”

Thuyền gia vừa nghe chủ thuyền nói vậy, chẳng quan tâm Thẩm Tố Nhi có lên thuyền nữa hay không, lập tức rút ván lại.

Trước mắt nàng chỉ còn cách quay mình, nghĩ cách khác trốn ra khỏi thành.

Thẩm Tố Nhi nhìn con đường vừa đi qua, không khỏi âm thầm kêu khổ. Phía trước mắt có một quan sai cùng hai đại nội thị vệ trong y phục bình dân đang đi tới. Nàng có thể nhận ra họ cũng chẳng có gì kì lạ, bởi bên mình có đeo bội kiếm, hơn nữa đôi ủng của đại nội thị vệ dưới chân cũng chưa kịp thay. Người thường có thể không nhận ra, nhưng nàng đã ở trong hoàng cung lâu như vậy, chỉ nhìn qua là biết.

Muốn rút lui cũng chẳng còn đường. Chỗ nàng đứng lại là bến sông, phía sau rất đông thuyền bè, nếu thuyền gia chưa rút ván, nàng còn có thể lẩn trên thuyền. Nhưng tình thế trước mắt thật có chút tiến thoái lưỡng nan, lui cũng đáng nghi, không lui cũng đáng nghi.

Nếu lúc này che kín mặt đi, to gan bước tới, có lẽ còn chút hi vọng.

Thẩm Tố Nhi đánh liều, tiến lên vài bước, thầm mong bọn họ không gọi đến mình. Có điều, người tính không bằng trời tính, ba người trước mặt xem ra đang nhìn nàng. Bởi lẽ ở nơi vắng người thế này, lại giữa ngày đông giá rét, nàng thực quá nổi bật.

“Này, tên kia, mau lại đây.” Vị quan sai quát lớn, ra vẻ quyền uy. Nhìn bộ dạng, tám phần là không biết gì nội tình bên trong. Nếu biết người họ đang gọi là hoàng hậu cao quý, để xem còn dám khoa trương, xác xược như thế không?

Thẩm Tố Nhi muốn giả vờ như không nhìn thấy, nghe thấy, nhưng rốt cuộc không thể nào tránh khỏi. Nàng trấn an bản thân phải thật bình tĩnh, chưa đến phút sau cùng quyết không thể từ bỏ.

Nghĩ vậy, nàng hít một hơi thật sâu, như không có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt hân hoan đưa lời chào hỏi “Các vị quan gia! Các ngài đang gọi tiểu nhân sao?”

“Nơi này không có ai khác, không gọi người thì còn gọi ai?” Tên quan sai đưa lời xác xược.

Sau đó cả ba người nhìn nàng bằng ánh mắt hoài nghi, càng lúc càng bước lại gần.

“Người ra đây làm gì? Mau báo tên tuổi.”

Bi kịch, chết toi rồi! Nàng âm thầm kêu khổ. Tên nha sai này có thể coi thường, nhưng còn đại nội thị vệ ở sau lưng chúng, hơn nữa một người trong đó nàng nhìn rất quen mặt, chắc chắn làm gần cung Triều Phụng. Thế nhưng chưa bị phát hiện, nàng vẫn còn cơ hội trốn thoát, liền tùy ý tìm một lý do “Tiểu nhân họ Mục, tên đúng một chữ là Hinh. Trong nhà có người ốm bệnh, nên mới vội vã quay về thăm viếng.”

“Hả?...” Nha sai trợn đôi mắt bé bằng hạt đậu nhìn về phía nàng “Đáng nghi! Đáng nghi! Tại sao người phải che mặt mũi, đầu tóc kín mít thế?”

Nhìn xem, giữa trời lạnh giá, tuyết rơi nhiều như vậy, có ai mà không bọc kín người? Chỉ có đám người đầu óc có vấn đề thì mới nói mặc nhiều y phục là đáng nghi. Không ngờ nàng lại gặp phải đúng một nha sai ngu si tứ chi phát triển. Thế nhưng cũng chính tên nha sai này lại nói ra một câu chẳng khác nào lấy đi mạng sống của nàng “Mau bỏ chiếc khăn quấn mặt xuống, để ta xem nào.”

Nàng thực muốn thổ huyết, ông trời ơi, sao người có thể đối với con như vậy...

Mồ hôi vã đầy trán. Nàng lúc này chính là đang bị dồn vào bước đường cùng. Nhảy xuống sông? Muốn chết sao, trên người mặc nhiều áo bông, nước ngấm vào tức thì sẽ chìm xuống đáy, mà giả như có không mặc áo bông thì đoán chắc chưa kịp trốn thoát nàng đã chết cồng rồi.

“Vị tiểu ca này, còn do dự gì thế? Mau bỏ khăn quấn mặt xuống đi.” Thị vệ đứng sau tên nha sai, khách khí nói trong khi mắt vẫn nhìn chăm chăm Thẩm Tố Nhi.

Tình hình này, nếu nàng càng do dự sẽ chỉ khiến cho người ta thêm nghi ngờ.

Vào lúc nàng còn chưa kịp nói gì, xung quanh đã hình thành cục thế, ba bề bị bao vây. Lúc này, dù nàng có mọc cánh cũng khó mà thoát nổi.

“Không phải do dự, chỉ vì tiểu nhân dung mạo xấu xí, e sẽ khiến các đại gia sợ hãi.” Thẩm Tố Nhi đưa tay định tháo khăn quấn mặt ra, có điều động tác khá chậm chạp, trong đầu không ngừng suy tính xem làm cách nào để trốn thoát. Xem ra lần này thất bại cầm chắc rồi, thật không ngờ, mới trốn khỏi cung, nhanh như vậy đã bị bắt về...

“Mẹ kiếp nhà ngươi, chẳng khác nào một con đàn bà, mau bỏ khăn ra đi, còn ỡng ẹo gì mãi thế?” Nha sai đầu óc ngu độn thực đúng là khắc tinh của Thẩm Tố Nhi. Lời còn chưa dứt, hắn đã đưa bàn tay to lớn đến trước mặt Thẩm Tố Nhi, chiếc khăn sắp bị giật xuống...

Khoảnh khắc đó, sự tình đột nhiên có chuyển biến.

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, bàn tay to lớn của tên nha sai kia đã bị một bàn tay khác chặn lại. Tên nha sai không động đậy được, đành để tay giữ nguyên vị trí giữa không trung.

Hầy! Chỉ một giây nữa thôi là tên nha sai đó đã giật được chiếc khăn quấn mặt của nàng xuống. Đúng là đáng sợ!

“Ngươi là ai? Mẹ kiếp...” Tên nha sai vừa định lên tiếng mắng nhiếc, lúc quay sang thấy người đang đứng cạnh mình, sắc mặt lập tức thay đổi, mỉm cười làm hòa “Thì ra là Tiểu đại tướng quân, ngọn gió nào đưa ngài tới đây vậy?”

Không biết tự lúc nào, bên cạnh nàng xuất hiện thêm một người, tướng mạo tuấn nghị, mày kiếm đỉnh đạc, mắt sáng oai nghiêm.

“Tiểu tướng quân, thì ra là ngài.” Hai đại nội thị vệ cũng đưa tay trước ngực, cung kính chào hỏi.

Tiểu Trọng Chi tuy lúc này đang nhàn nhã tại phủ, nhưng oai danh trong quân vẫn không hề suy giảm. Ngài mỉm cười ấm áp, thả tay tên sai nha ra, cũng kéo Thẩm Tố Nhi lại chỗ mình một cách tự nhiên, giọng điệu có phần áy náy “Mục Hình, đại ca đã tới muộn, thực sự có lỗi, hi vọng đệ không trách đại ca.” Lời nói thân thiết, cứ thể hai người là bằng hữu thân tình nhiều năm.

“Làm gì có chuyện đó.” Thẩm Tố Nhi cúi đầu, nhẹ đáp.

Trái tim nàng lúc này đập cuồn loạn, đột nhiên xuất hiện một vị cứu tinh, chẳng có lí gì mà nàng không phối hợp cùng người ta cả.

Tiểu Trọng Chi liền mỉm cười nói “Bằng hữu của ta có phải đã gây phiền phức cho các vị không? Nếu quả là vậy, Tiểu mỗ xin đưa lời tạ tội.”

Hai viên thị vệ cau mày lặng im, trong khi tên nha sai đã tranh lời, gật đầu, khom lưng, cười hớn hở “Không... không... không có gì cả, không phải như những gì ngài nghĩ đâu, chúng ti chức chỉ là... chỉ là... ha ha. Nếu đây đã là bằng hữu của Tiểu tướng quân, vậy thì cũng không thể nào là đại đạo Giang Dương được, là chúng ti chức cảm thấy có lỗi mới đúng. Đắc tội, đắc tội rồi...”

“Thì ra là vậy. Các vị đang thi hành công vụ, nên chẳng thể nào trách được. Có điều, Tiểu mỗ xin lấy mình ra đảm bảo, vị bằng hữu này tuyệt đối không phải là đại đạo gì đó, xin ba vị an tâm.” Tiểu Trọng Chi thẳng thắn nói, giọng điệu rõ ràng, khiến người nghe tức thì tin tưởng.

“Vậy thì... vậy thì...” Người đáp lại vẫn là tên quan sai đầu đất.

“Nếu không có việc gì, vậy Tiểu mỗ xin cáo từ trước. Hôm nào rảnh, ta xin mời các vị một bữa sau vậy.” Sau mấy lời khách khí, lịch sự, Tiểu Trọng Chi liền khoát vai Thẩm Tố Nhi đưa nàng rời khỏi.

Ba người kia đứng lặng tại chỗ, nhất thời không có bất cứ động thái gì.

Nha sai thì không sao, đầu óc đơn giản, ngu độn. Thế nhưng sắc mặt của hai viên thị vệ cực kỳ nghi hoặc, nhìn chăm chăm vào lưng Thẩm Tố Nhi chưa hề chớp mắt.

Mãi cho tới khi Tiểu Trọng Chi và Thẩm Tố Nhi biến mất nơi góc rẽ, một trong hai người mới đưa lời hỏi “Huynh thấy có gì đó không thỏa đáng không?”

“Dáng người đó... thực sự quá giống.”

“Đúng thế! Cảm giác thật không ổn chút nào.”

“Là người.”

“Rất có khả năng...”

Ngay giây sau, hai thị vệ này chẳng suy nghĩ được nhiều, lập tức truy đuổi, bỏ mặc tên nha sai đầu đất đứng ngây tại chỗ chẳng hiểu gì cả. Hẳn đương nhiên không hiểu, nếu hai viên thị vệ để hoàng hậu lẫn trốn ngay trước mặt mình, nếu để bề trên tra ra, tội không nhẹ chút nào. Hơn nữa, ngày nào bọn họ còn chưa tìm được hoàng hậu thì đừng mong có cuộc sống an nhàn, tự tại.

Nhanh chóng tiến về góc rẽ, hai người liền thấy Tiểu Trọng Chi và Thẩm Tố Nhi đang bình thản đi phía trước, không hề có dấu hiệu chạy trốn.

Hai viên thị vệ thở phào một hơi nhẹ nhõm, đã đuổi theo kịp, coi như không để hoàng hậu thoát khỏi tầm mắt. Nhưng Tiểu tướng quân vốn là

danh tướng, bọn họ không thể đương nhiên giấu chuyện làm bừa. Ngay lúc sau, thị vệ liền chặn hai người Tiểu Trọng Chi lại.

“Tiểu tướng quân, thực không dám giấu diếm, chúng ti chức đang tìm một người vô cùng quan trọng, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót, nên không thể bỏ qua bất cứ người tình nghi nào, càng không được vì tư tình mà buông tha, liệu ngài có thể bảo vệ bằng hữu này tháo chiếc khăn che mặt xuống một chút được không?” Hai viên thị vệ thành thật nói, hoàn toàn không có ý cưỡng ép, nhưng cũng quyết không chịu nhượng bộ.

Ánh mắt Tiểu Trọng Chi lóe lên nét nghi hoặc, liền đưa lời nói với người đứng cạnh bên mình “Mục Hình, đệ cảm thấy thế nào?”

Một hồi lâu...

“Hãy...” Đối lại là một lời than dài chán nản.

Trước ánh mắt chăm chú, người này liền kéo tấm khăn che mặt xuống, hai viên thị vệ tức thì chết lặng người. Không phải sao? Hóa ra đó chỉ là một thiếu niên trông khá là thanh tú, đáng vẻ thư sinh?

“Xin lỗi ngài, đắc tội rồi!”

Tiểu Trọng Chi nhìn thấy hai viên thị vệ rời đi, thiếu niên đứng cạnh mỉm cười tít mắt, đưa lời tán tụng “Thiếu gia, ngài đúng là liệu việc như thần.”

“Ha ha!” Tiểu Trọng Chi đáp lại bằng tiếng cười sảng khoái. “Người hãy về trước đi, cẩn thận đừng để người khác nhìn thấy. Còn về bộ y phục này, coi như thưởng cho người đấy. Có điều, sự việc hôm nay tuyệt đối không được nói cho bất cứ người nào biết, cho dù chỉ là một từ.”

“Dạ.” Viên tùy tùng mặc bộ y phục của Thâm Tố Nhi khi này vui mừng đáp lại rồi nhanh chóng rời đi.

Tiểu Trọng Chi lặng lẽ tiến vào một cửa tiệm gần đó.

Bên trong, Thẩm Tố Nhi đang được kẻ dưới hầu hạ uống trà. Khuôn mặt bé nhỏ đã đỏ hồng, hai bàn tay đang được giữ ấm bằng ly trà nóng hổi, chiếc miệng nhỏ xinh đang không ngừng thổi ngụi, dáng vẻ lúc này cực kỳ đáng yêu.

“Thiếu gia.” Người hầu đứng cạnh bên cung kính đưa lời chào hỏi. Xem ra cửa tiệm này cũng là sản nghiệp của nhà họ Tiểu.

Tiểu Trọng Chi ngồi xuống, một người hầu bê một ly trà nóng lại gần. Ngài nhẹ nhàng cầm lấy, lặng lẽ đưa mắt nhìn Thẩm Tố Nhi. Nói ra, ngài cũng mới chỉ gặp nàng một lần trên điện nghị sự, thế nhưng lần gặp mặt đó để lại ấn tượng sâu sắc trong ngài, thậm chí chẳng thể nào quên được. “Tại hạ Tiểu Trọng Chi, huynh trưởng của Tiểu Linh Lung.”

“Ngài quen ta sao?”

“Đã từng gặp.”

“Vậy ngài có biết thân phận của ta không?”

“Biết chứ.” Giọng Tiểu Trọng Chi bình thản, chẳng hề có chút giả tạo.

“Hả?” Thẩm Tố Nhi vô cùng kinh ngạc, ngược mắt nhìn Tiểu Trọng Chi, trên khuôn mặt lộ rõ vài phần kính phục “Tiểu tướng quân đúng là người nhanh mồm nhanh miệng, nếu có thể kết giao với một người như ngài, kiếp này coi như không uống.”

“Người muốn kết giao bằng hữu với ta sao?” Ánh mắt Tiểu Trọng Chi đột ngột sáng lên, xem ra đặc biệt hứng thú. Chỉ có điều, ngài nhanh chóng che giấu đi, lấy lại vẻ mặt bình thản như không.

“Vậy ngài có coi ta là bằng hữu?” Người phụ nữ thông minh này không trực tiếp thừa nhận, chỉ đưa lời hỏi lại, trao quyền chủ động cho Tiểu tướng quân. Nàng không muốn tự mình hão huyền. Nếu bản thân nói muốn kết giao bằng hữu, nhưng đối phương không hề có ý định, vậy chẳng phải là rất đáng ngại sao?

Tiểu Trọng Chi mỉm cười, nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng. Một lúc sau, ngài nghiêm mặt, bình tĩnh đáp “Người là ân nhân của ta.”

“Lời này thực khiến người ta khó chịu.”

“...” Ngài đưa ánh mắt đầy nghi vấn, không hiểu.

“Được thôi, vậy ta chính là ân nhân của ngài. Ngài định báo đáp ta thế nào đây?” Nàng muốn xem, người cổ đại khi muốn báo đáp ân nhân có thể làm được đến mức nào?

“Vậy người muốn được báo đáp thế nào?”

“Trước mắt hãy làm tùy tùng cho ta.” Trốn tránh cả ngày trời, cuối cùng Thẩm Tố Nhi đã hiểu ra một sự thực. Một người không có khả năng tự bảo vệ thì cho dù may mắn trốn thoát ra khỏi kinh thành, cũng khó lòng tồn tại trên đoạn đường còn lại. Bất cứ lúc nào nguy hiểm cũng có thể đợi chờ phía trước. Vậy nên nàng cần có một người bạn, một người đồng hành mạnh mẽ, có thể bảo vệ được an toàn cho bản thân.

“Người thử nghĩ xem, nếu ta đưa người cùng rời khỏi kinh thành, vậy người ngoài sẽ coi chúng ta là gì?”

“Bạn đồng hành...”

Tiểu Trọng Chi mỉm cười lắc đầu nói “Không chỉ là bạn đồng hành, mà còn là đồng bọn, có điều đó vẫn chưa phải tội danh lớn nhất.”

“Vậy còn cái gì khác nữa?...” Thẩm Tố Nhi nghĩ mãi mà không ra.

Đợi sự hiếu kỳ trong nàng lên đỉnh điểm, Tiểu Trọng Chi mới bình thân buông vài chữ “Chạy trốn vì tình.”

“Bị bắt thì sẽ thế nào?”

“Lãng trí xử tử.”

“...” Thẩm Tố Nhi hoàn toàn nghẹn lời, nếu Tiểu Trọng Chi đã không thể giúp đỡ được gì, nàng cũng không thể ngồi đây chờ bị bắt. “Tiểu tướng quân, xin đa tạ chuyện ngày hôm nay. Ta phải tranh thủ thời gian xuất thành.”

“Muộn rồi.”

“Muộn rồi? Vậy là sao?”

“Toàn thành đã bị phong tỏa, trước mắt đang bắt đầu truy xét.” Xem ra chuyện này còn nghiêm trọng hơn việc phải bắt đại đạo nhiều lần. Quan phủ nói phải bắt cho bằng được đại đạo, thế nhưng nào có tên đại đạo nào chứ. Vỡ kịch này thật còn quá nhiều sơ hở.

Nàng vừa định đứng dậy, nghe thấy lời này, toàn thân run rẩy bất lực ngã ngồi xuống ghế, khuôn mặt đầy chán nản. Nói vậy, bây giờ chỉ còn cách chờ sự việc lắng xuống, mới có thể xuất thành. Thế nhưng nàng nên chọn chỗ nào để lánh nạn đây? Nghĩ đến đây, nàng khẽ nheo mắt, nhìn Tiểu Trọng Chi, nói “Được rồi, đại ca Tiểu Trọng Chi, việc này... ngài đã giúp người thì phải giúp cho trót, tiền phạt tiền sang tận Tây Thiên, có thể tìm cho ta một chỗ để nương thân?”

Ánh mắt Tiểu Trọng Chi thoáng lóe lên, bình thân đáp “Ta biết một nơi.”

“Chỗ nào thế?”

“Phòng ngủ riêng của ta.”

“...” Lời vừa dứt, đôi mày nàng đã cau chặt.

Tiểu Trọng Chi nhìn chuyển biến trên khuôn mặt nàng, cong miệng mỉm cười, cũng không vội vã đưa lời giải thích “Sao thế? Người không muốn sao?”

“Muốn chứ! Vấn đề là... ngài có bằng lòng không? Đã làm đồng bọn lại mang thêm tội bỏ trốn vì tình, giờ lại cho ta trốn trong phòng ngủ của mình, vậy không phải sẽ bị tuyên thêm tội thông gian nữa sao? Thông gian với bỏ trốn vì tình cái nào mới là trọng tội?” Thẩm Tố Nhi đưa mắt nhìn Tiểu Trọng Chi, trên môi nở nụ cười có phần ám muội. Ngần ngại cái khi mốc, cây ngay không sợ chết đứng, nếu giả như phải quyến rũ đàn ông thì đã sao? Nàng chẳng có lỗi với ai cả.

Mấy câu nàng nói rất tự nhiên, cứ như người ngoài cuộc đang bàn chuyện của người khác vậy.

Tiểu Trọng Chi cầm ly trà lên, có phần nghiêng ngả, bình thản đáp “Thôi không trêu người nữa, thực ra trong phòng ngủ của ta có một gian mật thất nhỏ. Người cứ ở đó lánh tạm vài ngày, chắc chẳng ai biết được.”

“Hừm! Lại không phải là thông gian.” Thẩm Tố Nhi có phần thất vọng.

Bàn tay Tiểu Trọng Chi thoáng run lên vì sợ hãi khiến nước trà sánh ra không ít. Một tướng quân dạn dày chinh chiến, bao năm cầm quân, thậm chí ngay cả khi giết địch cũng chưa hề run tay, thế mà chỉ một câu nói đơn giản của nàng, tất cả đã không còn như trước.

Chiều muộn, trong cung ngập tràn mây đen, đặc biệt là tại đại đường của cung Triều Phụng.

Cùng lúc đó ở bên ngoài cửa cung, Sơ Tuyết khoác chiếc áo lông cáo trắng đứng trầm tư một hồi, rồi tức tốc tìm đến một tiệm cắt may gần đó. Thế nhưng sao trời còn chưa tối mà cửa tiệm lại đóng cửa? Sơ Tuyết gõ mạnh tay lên cửa, nếu ngài biết bên trong có ai, dẫu bị đánh chết cũng không hành động như vậy mà liền nhanh chóng tìm đường chạy trốn. Bất ngờ, một đại nội thị vệ tiến ra mở cửa...

Mộ Dung Cảnh thoáng cong miệng, bình thản nói “Huynh đệ chúng ta đúng là tâm linh tương ứng.”

Sơ Tuyết nhất thời chấn động, không ngờ bản thân lại xui xẻo đến vậy, chỉ vừa xuất cung đã gặp phải hoàng huynh “Hoàng huynh...”

Mộ Dung Cảnh nhướn mày, ngưng thần lại một lúc, ngài liền hỏi “Hãy nhìn những thứ đồ trên mặt bàn xem, có phải là đồ từ chỗ đệ không?”

“Dạ?... Chuyện này, phải nhìn qua mới biết được.” Sơ Tuyết không nhiều lời, nhìn lên chiếc bàn có đặt bộ y phục thái giám, rồi như vô tình lại như hữu ý cầm bộ y phục đó lên. Ngài có thể khẳng định đây chính là bộ mà ngài đã đưa Thẩm Tố Nhi hôm trước. Thế nhưng ngoài miệng ngài lại nói “Bộ này... đệ cũng không dám khẳng định, y phục của thái giám vốn giống nhau, hơn nữa, thứ này... đệ không hay sử dụng.”

“Sơ Tuyết, đệ không được nói dối đâu đấy.” Mộ Dung Cảnh nhíu mày nhắc nhở.

“Đệ không...”

Lúc này, chướng quỳ đi từ trong ra, trên người bận một chiếc áo bông dày dặn, đội mũ lông, trên cổ còn quàng khăn len. Ông run rẩy quỳ rạp

trước mặt Mộ Dung Cảnh nói “Hoàng... hoàng thượng, người... người đó đã mặc như thế này mà rời đi.”

Sơ Tuyết nhìn qua, ánh mắt tức thì sáng rực lên.

“Sơ Tuyết, đệ nói xem... nàng ấy sẽ đi đâu?”

Sơ Tuyết không hề kinh ngạc, chẳng mấy để tâm đáp “Đệ đâu phải con sâu trong bụng hoàng tấu...”

“Sơ Tuyết, đệ càng lúc càng thú vị hơn rồi đấy...”

“Ừm, dạo này đệ thực thấy tiến bộ hơn, sẽ không chịu ngồi yên nữa.”

Khóe miệng Mộ Dung Cảnh thoáng co giật.

Cùng lúc, hai thị vệ đứng hầu suýt thì ngất tại chỗ, lập tức cúi đầu không dám nhìn về phía hoàng thượng nữa. Vừa hay có mấy thị vệ cải trang tiến vào, sau khi hành lễ, nhìn một lượt cách ăn mặc của ông chủ cửa hàng, rồi nhất loạt nói chưa từng nhìn thấy. Tiếp đó, lại có thêm một đội thị vệ khác vào, tất cả đều có cùng một câu trả lời.

Sắc trời tối dần. Sơ Tuyết nhẹ nhàng lui ra cửa lớn hòng chạy trốn.

“Sơ Tuyết, đừng có giở trò.”

“Đệ chỉ cảm thấy đứng cạnh cửa ra vào có thể hít thở không khí trong lành hơn mà thôi.” Ngữ khí bình thản, có phần giống với thần thái của Thẩm Tố Nhi.

Mộ Dung Cảnh vừa nghe, sắc mặt tối đen lại, bởi vì giọng điệu ấy khiến ngài nhớ tới người phụ nữ cần được giáo huấn nghiêm ngặt kia “Sơ Tuyết.”

“Tiểu nhân có mặt, hoàng huynh đại nhân có gì muốn dặn dò?” Hoàn toàn là đang tiêu khiển... nét mặt lại quá đổi ung dung.

Mộ Dung Cảnh giả vờ như không nghe thấy. Ngài biết nếu để bản thân quan tâm quá nhiều thứ, sẽ dễ đánh mất bình tĩnh.

Lại có thêm một đội thị vệ quay về phục mệnh. Sau khi nhìn bộ y phục, họ do dự một hồi, không biết có nên bẩm báo hay không. Sau cùng, lại nhanh chóng quyết định lựa chọn việc im lặng là vàng. Bởi lẽ việc này rất quan trọng, nếu không cẩn trọng có thể mất mạng như chơi. Tâm tư hoàng thượng lại khó đoán, hành động thường nghiêm minh cứng nhắc.

Hai người đó vừa lui ra, Sơ Tuyết liền quyết định theo ra cùng.

“Sơ Tuyết?”

“Ngài đã từng nói sẽ để đệ tùy ý, lẽ nào nhanh như vậy đã quên?” Một câu Sơ Tuyết thốt ra tức thì khiến Mộ Dung Cảnh ghen lời. Ngài chán nản ra hiệu cho hai bóng thị vệ đang nấp ở chỗ tối đi theo bảo vệ Sơ Tuyết.

Sơ Tuyết lúc này đã đuổi kịp hai thị vệ khi này “Hai vị xin dừng bước.”

Thấy người chặn mình là Tam vương gia, họ lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Không cần phải đa lễ. Bản vương có việc muốn hỏi.” Lời lẽ của ngài khiêm nhường mà khách khí, chẳng hề có ý lấy thân phận cao quý mà ép buộc người ta.

“Dạ, xin vương gia cứ dạy.”

“Ừm, các người... hoàng huynh ta đã phái bao nhiêu người đi tìm vậy?” Ngài đột ngột thay đổi ngữ khí.

“Chuyện này... ti chức thực sự không được biết bởi vì đội của chúng ti chức được phái đi sớm nhất. Đến tận lúc này còn chưa hồi cung lần nào.” Hay viên thị vệ thành thật đáp.

Sơ Tuyết đưa mắt nhìn ra xung quanh, tùy ý hỏi “Các người phụ trách truy xét khu vực nào?”

“Khu vực quanh bến sông ạ.”

“Ồ! Bây giờ các người đang định đi tiếp về đâu?”

“Chúng ti chức lại ra bến sông tra xét thêm lần nữa.”

“Bản vương đang rảnh rồi, có thể đi cùng các người một chuyến không?”

“Vương gia...” Hay người có phần khó xử.

“Sao thế? Các người không thích sao?”

Hai viên thị vệ không hề tỏ ra vui mừng, một trong hai người còn đưa lời quan tâm “Vương gia, ngoài trời lạnh lắm, hơn nữa, bến sông gió lại lớn. Trời cũng đã tối rồi, ngài nên về cung nghỉ ngơi thôi.”

“Hãy... trông bản vương yếu đuối đến mức vậy sao?” Sơ Tuyết mỉm cười dịu nhẹ. Lúc buông câu này, bản thân đã tiến lên phía trước, thì thầm nói “Hai người đi theo ta.” Dựa vào trực giác, ngài có thể chắc chắn một điều họ biết chuyện gì đó, nhưng vẫn còn giấu diếm. Lúc vừa rồi, khi đứng gần cửa, ngài đã nhìn thấy ánh mắt do dự của họ, chỉ có điều ngài không tiện hỏi luôn, bởi còn một vài phiền phức... hoàng huynh quả nhiên không an tâm để ngài ra ngoài một mình.

Đi một đoạn, do trời đã tối, hai viên thị vệ liền châm đèn lồng, cung kính đi theo phía sau Sơ Tuyết, trong lòng không khỏi sợ hãi, thấp thỏm mà

bất an. Lúc ở bến sông mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, nếu họ tùy tiện nói ra, liệu có gây phiền phức cho Tiểu tướng quân không?

Hai người lén nhìn nhau, dáng vẻ vô cùng khổ não.

Tính cách của Tam vương gia và hoàng thượng vốn khác nhau, cứ tiếp tục thế này thật không ổn... hai người họ thấp thỏm đến chết mất.

Đi một đoạn nữa, bọn họ tới một khu chợ. Sơ Tuyết quyết định dừng lại ở nơi vắng vẻ nhất bởi ngài biết, hai ám vệ không thể hiện thân và đứng quá gần mình, và vì thế họ cũng không thể nghe những gì ngài sắp nói.

“Vương gia...”

“Hãy tỏ ra tự nhiên một chút, đừng hoảng loạn.” Sơ Tuyết nhẹ nhắc nhở “Nếu các người có điều gì khó nói, bản vương có thể bảo mật giúp các người.”

“Đa tạ vương gia.”

“Nói mau, có phải các người đã trông thấy hoàng hậu?”

“Không ạ, thế nhưng, ti chức đã nhìn thấy một người có phục trang rất giống vậy...” Sau đó, hai người kể lại toàn bộ chuyện xảy ra ngoài bến sông cho Sơ Tuyết nghe một lượt.

Khoảnh khắc họ ngừng lời, Sơ Tuyết chẳng thể che giấu một nụ cười rất nhẹ, rồi ngài từ tốn nói “Chuyện này tuyệt đối không được nói cho bất cứ ai biết. Cả nhà Tiểu tướng quân vừa mới thoát khỏi kiếp nạn, chỉ cần một sai sót nhỏ sẽ gieo họa sát thân.”

“Đa tạ vương gia thông cảm.” Bọn họ không ngừng cảm kích, vị vương gia này quả thực rất biết thông cảm, yêu thương thuộc hạ.

“Thế nhưng phải làm sao đây? Hoàng thượng đang phái người âm thầm giám sát ta. Để tránh phiền phức... các người hãy cùng bản vương hành động nhé.” Sơ Tuyết nhẹ mím cười, ít ra lúc này quyền làm chủ đã rơi vào tay ngài.

Ba người lại tiếp tục tiến về phía trước. Không vội vã, không chậm chạp, rồi họ đi vào một con ngõ nhỏ.

Sơ Tuyết mím cười nói “Ta không theo các người nữa, chúng ta chia tay tại đây nhé.”

“Đa tạ vương gia, mong người thận trọng.”

“Được.” Đoạn đối thoại bình thường, hoàn toàn khác so với khi đứng ở bãi đất trống ngoài chợ. Trong con ngõ tĩnh lặng dù nói nhỏ cũng nghe rất rõ, thậm chí còn có tiếng vọng lại và truyền đi xa. Lúc sắp đi đến đầu ngõ, đột nhiên có một trận gió lạnh thổi tới, hai chiếc đèn lồng tức thì tắt ngóm. Trong khoảnh khắc, con ngõ nhỏ chỉ còn lại ánh trăng lay lắt dưới màn đêm.

Rất nhanh, đèn lại được thắp lên.

Ba người vẫn tiếp tục đi về phía trước, một trước hai sau.

Ra khỏi con ngõ, họ mới chia tay, Sơ Tuyết một mình rẽ sang phía trái sỏi từng bước chậm rãi, như thể đang đi dạo.

Hai viên thị vệ vội vã đi hướng ngược lại.

Lúc này, trên đường không một bóng người, Sơ Tuyết cũng không hề có ý định tìm một quán trọ, bước chân càng lúc càng nhanh, không còn tác phong nhàn nhã như lúc đầu, dẫn hai ám vệ đi từ con phố này sang con phố khác. Bỗng hai ám vệ cảm thấy có điều bất hợp lý. Thân hình khẽ động, cùng lúc đuổi kịp Sơ Tuyết.

Khi nhìn rõ người đội chiếc mũ lông là ai, sắc mặt họ tức thì trắng bệch không còn một giọt máu... Gió lạnh vẫn không ngừng gào rít giữa bầu trời giá buốt.

Nửa canh giờ sau, tại một biệt viện đèn đuốc sáng trưng.

Hai ám vệ đang quỳ trước mặt Mộ Dung Cảnh, vẻ mặt ngài lạnh lùng, người do ngài phái đi rớt cuộc lại bị Sơ Tuyết cắt đuôi dễ dàng. Lúc này ngài nên khâm phục tài trí của Sơ Tuyết hay nên trách đăm ám vệ do đích thân mình huấn luyện quá vô dụng đây?

Thôi bỏ đi, ngài nhẹ phẩy tay... Từ xưa đến nay, đâu có hoàng thượng nào thập toàn thập mỹ?

Lúc hai ám vệ bước ra khỏi căn phòng, họ cảm giác như mình đang mơ, thật không dám tin đầu vẫn còn nằm trên cổ.

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh đã bình tĩnh lại nhiều, tay đặt trên bàn nhẹ gõ, giống như đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó “Người còn định ở trên mái nhà đến khi nào vậy?”

Ngay giây sau, gió nhẹ thổi tới, một hắc y nhân bay đến trước mặt.

Tư Mã Lạc xuất hiện, thần thái ung dung, dưới chiếc mặt nạ, khóe miệng cong lên thành một nụ cười tà niệm. Ngài bước tới, tùy ý chọn một chiếc ghế ngồi xuống.

Mộ Dung Cảnh thản nhiên nói “Không có việc gì quan trọng, đừng xuất hiện ở Bắc Uyển mãi thế. Nếu người xảy ra chuyện gì xui xẻo, có khả năng khơi dậy chiến tranh giữa hai nước, máu chảy thành sông chính là kết cục có thể đoán trước.”

Tư Mã Lạc mỉm cười, nói đầy ẩn ý “Ta chết thì đã sao? Chỉ cần người quay về vị trí vốn có trước kia, chẳng phải sẽ hóa giải mọi thứ một cách

đơn giản sao?”

“Người đến chỉ vì muốn nói những điều này?”

“Đây là ý định của lão đầu đó.”

“Hãy bảo lão ta sớm từ bỏ ý định này đi.”

“Người quay về mà nói với lão...”

“...”

Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

Sau một hồi chìm trong im lặng, Tư Mã Lạc quyết định lên tiếng trước
“Có phải Tố Nhi đã xuất cung rồi không?”

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh tối sầm lại, quả nhiên không có gì giấu được, thẳng thắn đáp “Đúng thế.”

“Người đúng là vô dụng, chỉ một người phụ nữ yếu đuối mà cũng không giữ được. Vậy mà chả hiểu sao lão già chết tiệt đó cứ luôn coi trọng người.”

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Đàn Ông Quái Dị Lạ Lùng

Đêm khuya, hầu hết mọi người đã ngủ say, Thẩm Tố Nhi lặng lẽ theo Tiểu Trọng Chi quay về phủ tướng quân, một cách thần không biết quỷ không hay. Vì Tiểu Trọng Chi đã lập được rất nhiều chiến công hiển hách, nên sớm đã có phủ đệ cho riêng mình.

Trong phòng ngủ của Tiểu Trọng Chi đích thật có một gian mật thất, có điều, nó không phải loại mật thất ngàm dưới mặt đất như Thẩm Tố Nhi vẫn tưởng tượng mà là một căn phòng không có cửa sổ... còn cánh cửa ra vào được đặt bí mật trong phòng ngủ của Tiểu Trọng Chi. Nếu không tra xét kỹ thì khó có thể phát hiện ra căn phòng.

“Nét mặt hiện nay của người là sao thế?” Tiểu Trọng Chi mỉm cười gặng hỏi.

Thẩm Tố Nhi đưa mắt liếc qua nói “Ta còn tưởng ngài bài bố mê cung dưới lòng đất chứ.”

“Ha ha! Người thất vọng sao?”

“Có đôi chút.”

“Căn phòng này ta vốn dùng để luyện công hàng ngày.”

Thẩm Tố Nhi đưa mắt nhìn qua căn phòng, đích thực vô cùng giản dị, không có giường, chỉ có một chiếc ghế lười bằng trúc để chủ nhân nằm

nghi ngơi. Ngoài chiếc giường trúc, còn một giá sách nhỏ xinh, trên có bày rất nhiều sách và tranh chữ, ngoài ra còn có bàn viết và một chiếc ghế tựa, trên đó đầy đủ văn phòng tứ bảo.

Lại đưa mắt nhìn khắp một lượt, căn phòng còn thừa một khoảng không khá lớn, trên tường treo mấy thanh trường kiếm, và chỉ thế mà thôi, đích thực rất giống với một căn phòng dùng để luyện công.

Bỗng nàng dỏng tai lắng nghe...

Tiểu Trọng Chi đột nhiên cũng trở nên nghiêm nghị, đưa ngón cái đặt lên miệng, ra hiệu Thẩm Tố Nhi không lên tiếng. Còn ngài nhanh chóng bước ra phòng ngoài, đóng chặt cửa gian mật thất lại. Trong lòng ngài không khỏi kinh ngạc, họ chỉ vừa về đến nơi, vậy mà đã có người tới thăm rồi? Xem ra nơi này không phải là nơi có thể lưu lại lâu dài.

Tiểu Trọng Chi bước ra phòng ngủ, cởi áo ngoài treo gọn sang một bên, rồi ngồi xuống bàn, tiện tay lấy bừa một cuốn sách, tỏ vẻ chăm chú đọc.

Đã một lúc lâu nhưng bên ngoài hoàn toàn không hề có một chút động tĩnh. Tiểu Trọng Chi cong miệng mỉm cười, nói “Vị bằng hữu bên ngoài, sao không vào gặp mặt?”

Lời vừa xuất ra, bên ngoài cũng truyền vào một tiếng cười rất nhẹ “Thính lực của Tiểu đại ca thực khiến người ta khâm phục.” Giọng nói truyền tới âm áp, dịu dàng, chẳng mang chút tà ý.

Nghe ra thân phận người tới, Tiểu Trọng Chi cũng bớt phần căng thẳng.

“Sao hôm nay vương gia lại ghé thăm hàn xá giữa đêm hôm khuya khoắt thế này?” Tiểu Trọng Chi khách khí đứng dậy mở cửa nghênh tiếp.

Sơ Tuyết đứng trước cửa mỉm cười, cơn gió lạnh thổi tới mang theo hương hoa mai dịu nhẹ, ngài mỉm cười nói “Bản vương lén trốn khỏi cung, không nghĩ ra được chỗ nào để đi, cho nên... đành phải đến phiên Tiểu đại ca thôi.”

“Ngài làm vi thần tổn thọ rồi. Xin vương gia đừng nói vậy. Bên ngoài gió lạnh, xin mời ngài vào phòng.” Tiểu Trọng Chi nghiêng người mời Sơ Tuyết vào trong, thái độ đặc biệt cung kính. Có điều trong lòng ngài vẫn không khỏi âm thầm lo lắng, vừa rồi Tam vương gia nói chuyện quá cung kính, hơn nữa ngài biết rằng người thường không bao giờ vô duyên vô cớ cung kính với người khác như vậy. Đặc biệt, người trước mắt lại có thân phận vô cùng cao quý. Hành động quái dị, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến muôn vàn khả năng có thể xảy ra.

Sơ Tuyết cũng không khách khí, hào sảng bước vào, ngài đưa mắt nhìn qua căn phòng một lượt, tùy ý hỏi “Tiểu đại ca, trời đã khuya rồi, sao vẫn chưa đi nghỉ?” Khẩu khí và ánh mắt có vài phần nghi hoặc.

“Ngài đến giữa đêm khuya...” Tiểu Trọng Chi còn chưa nói hết câu, Sơ Tuyết đã mỉm cười nói thêm “Không phải lúc này bản vương đã nói rồi sao? Là ta lén lút trốn khỏi hoàng cung, đương nhiên... chỉ có thể nghĩ được đến đây. À đúng rồi! Ngài không được nói cho hoàng huynh ta biết. Hãy để ta... lánh tạm chỗ ngài vài hôm?”

Trước đó, Sơ Tuyết dự đoán Thẩm Tố Nhi rất có khả năng đang trốn trong phủ tướng quân. Bởi lẽ trên thế gian này không có chuyện gì trùng hợp đến vậy, Tiểu Trọng Chi dụng kế che mắt đám thị vệ đại nội. Hơn nữa, Thẩm Tố Nhi có ân với Tiểu gia, thế nên khi nàng gặp nạn, người nhà họ Tiểu trợ sức là điều đương nhiên. Nếu không, dựa vào khả năng của hoàng huynh, sao đến giờ vẫn chưa tra ra tung tích.

Bỗng ở một góc của căn phòng vang lên tiếng cười khẽ. Mắt Sơ Tuyết sáng lóe lên. Khoảnh khắc, Tiểu Trọng Chi đột ngột thất kinh, rất nhanh lại

chuyển sang cảm giác bất lực.

Cánh cửa bí mật của gian mật thất từ từ mở, một chiếc đầu bé xinh lộ ra, nhìn Sơ Tuyết bằng ánh mắt nghịch ngợm.

Sơ Tuyết mặt mày rạng rỡ, xông lại định ôm chặt lấy nàng, có điều sau đó ngài đã kìm lại được. Ở đây có người ngoài, ngài không thể quá tùy tiện “Cuối cùng đã tìm được người rồi. Ha ha, chúng ta cùng chạy trốn đi.”

“Được.” Thẩm Tố Nhi cực kỳ hứng thú, nếu người cùng trốn với nàng là Sơ Tuyết thì cần gì phải lo lắng nhiều vấn đề như khi ở cùng Tiểu Trọng Chi nữa. Nếu chẳng may bị tóm, cùng lắm ăn một trận mắng, giam lỏng một thời gian là xong. Mộ Dung Cảnh dù thế nào cũng không thể giáng tội chu di tam tộc cho hoàng đệ của mình được.

“Vương gia, xin người hãy suy nghĩ cho kĩ.”

“Tiểu Tố Nhi, tại sao người lại trốn tại đây?”

“Vì có mật thất...” Rất nhanh Thẩm Tố Nhi kể lại toàn bộ việc bản thân tình cờ gặp và được Tiểu Trọng Chi giúp đỡ. Xem cách nàng kể lại có thể thấy nàng tuyệt đối tín nhiệm Sơ Tuyết.

Thế nhưng cùng lúc đó, trong phòng xuất hiện hai thái cực. Kẻ hân hoan, người lo lắng.

“Trọng Chi, không cần phải lo, Sơ Tuyết là người mình, ngài ấy sẽ không bán đứng chúng ta đâu, càng không đem chuyện hôm nay tiết lộ ra ngoài. Có điều Sơ Tuyết, tại sao ngài lại tìm tới đây được?” Lúc này nghe Sơ Tuyết lấy lí do trốn ra khỏi cung không còn chỗ nào để đi, nàng không nhìn được mà bật cười thành tiếng.

Sơ Tuyết thoáng then thùng, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ngài liếc mắt nhìn sang Tiểu Trọng Chi, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn, may mắn

vì tối nay không nhận nhin được đã đuổi tới đây “Ừm, Tiểu đại ca an tâm đi, Sơ Tuyết sẽ không nói chuyện này ra ngoài đâu. Tuy rằng có chút bất ngờ vì một chính nhân quân tử như Tiểu đại ca lại có thể đưa ra một ý kiến thế này, nhưng suy cho cùng ta vẫn phải cảm tạ ngài. Hơn nữa, ta nghĩ rồi, tối này, ta sẽ đưa hoàng tẩu đi.”

Bởi lẽ ngài biết thiên hạ không có bức tường nào kín gió, nếu tối nay hai người ở cùng nhau, sẽ có một ngày chuyện truyền ra ngoài, đợi đến lúc tra ra, e là Thẩm Tố Nhi có nhảy xuống Hoàng Hà cũng chẳng thể nào rửa sạch nỗi oan, rồi sẽ bị nghi ngờ về trinh tiết. Hậu quả đáng sợ thế, tại sao Tiểu Trọng Chi lại không nghĩ tới? Biết rõ tính nghiêm trọng của hành động, sao vẫn quyết ý làm?

Tiểu Trọng Chi chìm trong im lặng, khóe miệng, ánh mắt phát ra nụ cười dịu nhẹ, đối mặt với Thẩm Tố Nhi và Sơ Tuyết đều là những con người hào sảng, thẳng thắn, tâm trong sáng không một chút tà niệm.

Thẩm Tố Nhi tức thì nghe ra ẩn ý bên trong lời nói của Sơ Tuyết.

“Tiểu đại ca, ta có thể tìm tới nơi này, tin chắc không bao lâu hoàng huynh ta cũng sẽ tìm tới.” Sơ Tuyết ung dung nói không đợi Tiểu Trọng Chi hồi đáp, ngài lập tức nắm lấy tay Thẩm Tố Nhi, kẻ vẫn còn đang ngây lạng người dịu dàng nói “Chúng ta đi thôi, nơi này không thể ở lại lâu.”

Thẩm Tố Nhi bị Sơ Tuyết kéo đi, trong lòng đột nhiên tràn ngập cảm giác lạnh giá, quái lạ. Nếu Sơ Tuyết đang nghi ngờ Tiểu Trọng Chi có ý không tốt, vậy lúc này ngài nắm tay nàng là có ý gì đây? Nếu để truyền ra ngoài cũng có gì khác biệt? Đúng là kì quái, lạ lùng...

Lúc Sơ Tuyết nắm tay Thẩm Tố Nhi vừa bước chân ra khỏi cửa, bàn tay ngài bỗng khựng lại giữa không trung. Đôi mắt tuyệt đẹp sầm lại, khiến Thẩm Tố Nhi đứng bên trong không khỏi nghi hoặc. Tiểu Trọng Chi thấy lạ hỏi “Vương gia, làm sao thế?”

Sơ Tuyết cau mày thì thầm lên tiếng “Bên ngoài có người, chỗ này của ngài bị giám sát rồi. Thế nhưng lúc ta vào đây rõ ràng không có bất cứ ai theo mà.” Bởi vì sợ bị người khác theo dõi, ngài đã cố tình đi lòng vòng một hồi lâu vậy mà xem ra đám người ẩn thân nơi kín đáo không chỉ có một hai người. Rồi cuộc đám người đó là ai? Thị vệ đại nội? Chẳng lẽ họ có thể phát hiện ra hành tung của ngài nhanh đến vậy?

Tiểu Trọng Chi khoác chiếc áo ngoài vào, động tác bình thản, không vội vàng không chậm chạp.

Thẩm Tố Nhi nghe vậy có phần tỉnh táo hơn nhiều, nàng nhìn lại căn phòng, ánh mắt quét qua ngọn nến đặt trên bàn, sau đó hướng ánh mắt sang bức tường thời cổ đại. Phòng thời này thông thường được làm bằng gỗ, có cửa sổ với những vách ngăn nhỏ bằng giấy.

“Phải làm sao đây? Nay trong căn phòng có bao nhiêu người, đoán chắc nhưng kẻ ngoài kia đã nhìn thấy rõ.” Ánh nến đã để lộ bóng của ba người, thông qua lớp giấy, họ không nhìn rõ mặt người, nhưng hoàn toàn có thể nhìn ra bóng dáng .

Nghe Thẩm Tố Nhi nói, sắc mặt Tiểu Trọng Chi và Sơ Tuyết nhất loạt biến đổi. Đột nhiên căn phòng tràn ngập cảm giác kì lạ, quái gở. Ba người nhìn nhau... lẽ nào họ phải đứng đây chờ chết?

Bên ngoài... Mộ Dung Cảnh đứng đó, nhìn bóng người in trên bóng cửa, trong đó có một bóng hình bé nhỏ, yếu điệu cùng hai bóng dáng cao to lực lưỡng, bất giác ngài nhíu chặt đôi mày, sắc mặt cũng theo đó mà sẫm hẳn lại.

“Thực thú vị... không ngờ lại có tận ba người.” Bỗng một giọng nói mang theo chút tà khí mà quyến rũ như yêu nghiệt vang lên, Tư Mã Lạc, trong con mắt tuyệt đẹp, sâu thẳm như hồ thu hiện rõ sự phẫn nộ, nhìn chăm chăm vào hai bóng người đang tựa sát vào nhau.

Dựa theo tình hình trước mắt, ba người trong căn phòng dù có mọc thêm cánh cũng khó lòng thoát khỏi. Chỉ có điều, đã một lúc lâu rồi, hai thân hình dính chặt vào nhau kia vẫn không hề động đậy... thân hình cao lớn, không nghi ngờ, chính là Tiểu Trọng Chi. Ngài đang đứng trước bàn đọc sách, hồi lâu lại chuyển sang ngồi xuống ghế.

Cực thể vô cùng căng thẳng, cho dù là trong phòng hay bên ngoài, tất cả dường như đều án binh bất động.

Rõ ràng gần ngay trước mặt, vậy mà cảnh tượng hiện lên cực kỳ quái dị.

Mộ Dung Cảnh bắt đầu do dự.

Khóe miệng Tư Mã Lạc cong lên để lộ nụ cười tà khí, ngài vẫn luôn chờ đợi. Ngài chờ đợi quyết định của Mộ Dung Cảnh.

Bỗng, căn phòng đột nhiên tối sầm, dường như có người đưa tay che đi ánh nến. Khi bàn tay buông xuống, hình ảnh trong phòng vẫn chẳng có gì thay đổi.

Mộ Dung Cảnh vẫn án binh bất động, ngược lại Tư Mã Lạc đã bắt đầu hành động.

Ngài động thủ, đương nhiên Mộ Dung Cảnh cũng không thể ngồi im được.

Họ gần như xuất phát cùng một lúc. Hai bóng người lướt qua, cùng xuất hiện trước cửa.

Tư Mã Lạc đẩy mạnh cửa bước vào... Ngay lúc sau, cả người chết lặng...

Mộ Dung Cảnh cũng ngậy người tại chỗ...

Tình hình trước mắt là sao? Hình như không giống với dự kiến cho mấy.

Ánh mắt Tư Mã Lạc tràn đầy phần nộ.

Canh ba nửa đêm, lại xông vào phòng ngủ của người khác chỉ để xem người ta chơi trò cắt giấy, chỉ thấy đó là một người giấy do Tiểu Trọng Chi cắt ra?

“Hoàng thượng?” Tiểu Trọng Chi thấy Mộ Dung Cảnh tiến vào, thái độ dường như vô cùng kinh ngạc.

Lễ tiết quân thần, không thể nào coi nhẹ, Tiểu Trọng Chi lập tức đứng dậy, đi tới trước mặt Mộ Dung Cảnh, quỳ xuống, kính cẩn hành lễ “Hoàng thượng cát tường. Vi thần không biết hoàng thượng đại giá quang lâm, không ra nghênh đón từ xa, mong hoàng thượng thứ tội” Giọng nói bình thản, chẳng có chút gì khác biệt.

Mộ Dung Cảnh không vội tra hỏi, trước tiên phải ứng phó cái đã “Bình thân, Tiểu tướng quân, tại sao đêm khuya rồi mà vẫn chưa nghỉ ngơi?”

“Chuyện này...” Tiểu Trọng Chi ngần ngại nhìn về phía mấy người giấy đặt trên bàn. Trọng giọng nói ngập ngừng dường như có ý hoàng thượng ngài nửa đêm tìm tới chắc không phải chỉ hỏi chuyện này thôi chứ?

Mộ Dung Cảnh khẽ ho, sắc mặt dịu lại rất nhiều, không còn lạnh lùng như khi đứng bên ngoài kia nữa.

Tư Mã Lạc lại chẳng thèm bận tâm, đưa đôi mắt nghi hoặc nhìn khắp mọi góc nhỏ trong căn phòng. Không có ai...? Khi này rõ ràng ngài biết có người.

“Người đâu.” Giọng ngài vang lên, cứ như thể ngài mới là quân vương ở chốn này.

Trong tích tắc, bên ngoài xuất hiện hai bóng người mặc y phục đen quỳ trước cửa.

Tư Mã Lạc lạnh lùng hỏi “Người đâu rồi? Đã ra khỏi đây chưa?”

“Bẩm điện hạ, vẫn chưa?”

“Mau xét! Lục soát kỹ càng cho ta, không được bỏ sót bất cứ một chỗ góc nhỏ nào trong phủ tướng quân.”

“Tuân lệnh.”

“Đủ rồi, chớ có to gan làm bừa.” Mộ Dung Cảnh quát lớn, sau đó điềm nhiên quay người định rời khỏi, ai ngờ, một tiếng động lớn vang lên, Tư Mã Lạc vừa giơ tay đã đánh ra một chưởng khiến cánh cửa bật tung. Ánh mắt ngài phần nộ mà kiên định, giọng nói tràn đầy nguy hiểm “Người cứ thử rời khỏi đây xem?...”

“Hãy biết đủ mà dừng.”

“Ta vẫn chưa thấy đủ... thì làm sao dừng lại được?” Ánh mắt Tư Mã Lạc hiện rõ chút điên cuồng, tức giận. Cố gắng để không mất bình tĩnh, ngài nghiêng răng ra ý, đám thị vệ mặc y phục đen tức thì vội vã đi tra xét. Thế nhưng sau khi khám xét khắp nơi, bọn họ hoàn toàn không tìm thấy ai cả.

“Hoàng thượng, xin hỏi ngài làm vậy là có ý gì?” Tiểu Trọng Chi đưa lời hỏi. Ngài biết, nếu trong lòng không có gì che giấu, hỏi ra câu này là lẽ đương nhiên, hoặc giả cho dù thực sự có điều khuất tất, cũng phải hỏi, bởi chỉ có giả bộ như oan ức thì mới không gây nghi ngờ.

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh sẫm lại, lạnh lùng liếc về phía Tiểu Trọng Chi thay lời cảnh cáo.

Không tìm thấy người, rất nhanh ngài bay ra ngoài cửa, khẽ điểm chân nhảy lên mái nhà. Tư Mã Lạc ngạo nghễ đứng đó, cô ngạo, tuấn nghị, đón gió đêm, tà áo bay phấp phật trong gió. Khoảnh khắc ngược mắt nhìn lên bầu trời, khuôn mặt ngài hiện nỗi đau khổ sâu sắc...

Lòng ngài từ từ tĩnh lặng, trầm tư suy tính thế cục. Ngài đưa mắt nhìn ra xung quanh, xa xa, lại nhìn chỗ mình... ngay nơi ngài đang đứng. Khóe miệng ngài dần nhếch lên đầy tà khí...

Thân người nhẹ như chiếc lá, ngài từ từ tiếp đất. Bước vào căn phòng lần nữa, chậm rãi dạo xung quanh một vòng, sau cùng dừng trước cánh cửa bí mật của căn mật thất. “Ầm” một tiếng, ngài trực tiếp đá mạnh vào cửa, bên trong tối đen như mực. Quả nhiên có mật thất.

Tiểu Trọng Chi xem ra rất căng thẳng, vội thi triển khinh công, lướt người tới chắn ngay trước cửa. Khuôn mặt tuấn tú nghiêm nghị nhìn về phía Tư Mã Lạc, lại đưa lời cầu thỉnh Mộ Dung Cảnh “Hoàng thượng, đêm khuya ngài tới đây, không thông báo trước, vi thần hoàn toàn có thể hiểu được. Thế nhưng đường đường Tư Mã điện hạ của nước Nam Man lại dám lộ hành trong phủ Bắc Uyển của chúng ta... hành động này chẳng phải hiếp người quá đáng sao?”

Tiểu Trọng Chi chính khí đường đường nói “Đây không phải là nước Nam Man. Chúng ta há phải dễ dàng để cho một người ngoại bang hô phong hoán vũ như vậy?”

“Cứ để cho hăn lục đi.” Mộ Dung Cảnh bình thản buông một câu. Ngài không muốn nhìn thêm nữa, phất mạnh tay áo rồi nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế tựa trúc duy nhất trong phòng.

Tiểu Trọng Chi nhẹ dịch thân người ra khỏi cửa vào mật thất dù chẳng mấy cam nguyện, nhường đường cho Tư Mã Lạc.

Đưa mắt nhìn vào, bên trong mật thất tối đen như mực.

“Châm đèn.” Tư Mã Lạc hạ lệnh. Một thị vệ mặc y phục đen liền cầm đèn đưa tới, bên trong mật thất thoáng sáng, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, chẳng có bất cứ ai.

Mộ Dung Cảnh đứng dậy, ung dung bước ra ngoài cửa lớn, có ý muốn rời khỏi “Nếu không thấy gì bên trong, ta cũng không có thời gian ở cùng người nữa.”

Tư Mã Lạc không hề ngăn cản, vẫn đứng lặng tại chỗ.

Ngài cảm nhận rất rõ có hai người ở trong căn phòng này, nhưng lại chẳng thể tìm ra. Điều này thực khiến người ta cảm thấy quái dị.

Lúc này, một bóng đen vụt tới... quỳ rạp xuống trước mặt Tư Mã Lạc bẩm báo “Chủ nhân, ti chức có thể khẳng định không hề có bất cứ ai rời khỏi phủ tướng quân. Còn nữa, hoàng đế Bắc Uyển đã rời khỏi đây rồi.”

Mộ Dung Cảnh thực sự đã rời khỏi? Tư Mã Lạc có phần hỗn loạn: “Đi rồi càng tốt! Vậy thì... phủ tướng quân? Phải để hẳn biết, thủ đoạn của bản vương không hề kém hẳn chút nào.”

Tiểu Trọng Chi vô cùng kinh ngạc, câu nói này của Tư Mã Lạc có ý nghĩa gì chứ? Phủ tướng quân?

“Mau truyền lệnh xuống, chuẩn bị trải máu toàn bộ phủ tướng quân cho ta.” Tư Mã Lạc bình thản xuống lệnh.

Nghe vậy, Tiểu Trọng Chi liền đứng chặn trước cửa ra, hét lớn “Tư Mã Lạc, ngài đúng là hiệp người quá đáng.” Lúc này, ngài tuyệt đối không

thể để cho thuộc hạ của Tư Mã Lạc ra tay. Một khi chỉ ý được truyền xuống, tính mạng của mấy chục con người vô tội tại phủ tướng quân chẳng phải sẽ tuấn táng cùng ngài sao?

Tư Mã Lạc lạnh lùng nói “Bản vương muốn giết người, người ngăn nổi không?”

“Ngài...”

“Hoàng đế nước Bắc Uyển các người, bản vương còn chưa coi ra gì, huống hồ chỉ là một tướng quân nhai nhép?”

“Khốn kiếp...”

“Nói mau! Người hiện đang ở đâu?”

“...”

“Không nói cũng được, cho dù có phải đào sâu ba tấc đất, bản vương cũng phải tìm cho bằng được.” Ngữ khí của Tư Mã Lạc kiên định, tay ngài khẽ phất, một đám người mặc áo đen nhanh chóng xuất hiện “Mau bắt Tiểu Trọng Chi lại, nhớ phải bắt sống đấy.”

Chỉ một câu buông xuống, đám người nhất loạt rút gươm chiến đấu kịch liệt.

Tiểu Trọng Chi vốn là một dũng tướng, bị mấy người vây quanh cũng không hề tỏ vẻ yếu thế. Chỉ có điều căn phòng này quá nhỏ, hoàn toàn không thể phát huy toàn lực.

Hơn nữa, ngài không biết rốt cuộc Tư Mã Lạc đã cho bao nhiêu người tiềm phục trong phủ.

Tình thế hoàn toàn bất lợi với phủ tướng quân, hơn nữa trong phủ không có thị vệ, cùng lắm chỉ là một vài gia đình biết đôi chút võ công.

Chớp thời cơ, Tiểu Trọng Chi lập tức xông ra khỏi phòng.

“Đại ca, tiếp kiếm.” Một giọng nữ thét lên, bóng dáng yếu điệu rất nhanh xuất hiện.

Tiểu Trọng Chi nhảy lên cao, nắm chắc lấy chuôi kiếm qua không trung bay tới.

Trong nháy mắt, mấy tên áo đen vây chặt lấy ngài. Những bóng hình không ngừng đan xen, ánh đao ánh kiếm lóe lên, tiếng va chạm vang trời.

Tiểu Linh Lung chạy tới, rất nhanh, nàng cũng rút kiếm tham gia vào cuộc hỗn chiến, hòng giúp Tiểu Trọng Chi một tay,

Có thêm một người trợ giúp, Tiểu Trọng Chi dần lấy lại sức, từng chiêu từng thức phối hợp nhịp nhàng, chiến đấu không ngừng.

Tư Mã Lạc nghiêm nghị bước ra, lạnh lùng quan sát.

Một người dù mạnh mẽ đến đâu, sức lực cũng sẽ dần tiêu hao. Tiểu Trọng Chi tự biết khó lòng thoát nổi, âm thầm nghĩ rằng hạ quyết tâm. Nếu vì ân nhân, dù có phải chết ngài cũng cam lòng. Thế nhưng, ngài phải giúp muội muội mình thoát ra ngoài trước đã. Sau khi xác định mục tiêu, ngài dần bình tĩnh lại. Nhắm chuẩn thời cơ, chẳng màng mũi kiếm đang đâm về phía cánh tay mình, ngài xông thẳng về phía một người mặc áo đen, chiêu thức liều mạng.

Người mặc áo đen thấy vậy vô cùng kinh hãi, bộ pháp hỗn loạn, lộ ra sơ hở, đây chính là thời cơ có thể trốn thoát. Ngài thét lớn một tiếng. “Linh Lung, mau chạy đi.” Cùng với tiếng thét, thân người ngài trúng mấy nhát kiếm, máu tươi bắn loạn.

Tuy nhiên, những vết thương này đều không nguy hiểm đến tính mạng.

Tiểu Linh Lung thấy đại ca thân mang trọng thương, cực kỳ kinh hãi. Nàng không phải không trốn được, nàng không muốn trốn. Nếu lúc này nàng trốn đi, để ca ca một mình đối phó với đám người đó, ca ca chết là cái chắc. Nếu nàng ở lại... cũng khó tránh khỏi cái chết, nhưng ít nhất có thể cùng ca ca chống đỡ thêm một lúc nữa. Hoặc giả thay ca ca đỡ vài nhát kiếm... Nàng đã thiếu nợ người thân quá nhiều, chẳng thể trả hết nổi. Nàng chỉ hận sức khỏe chưa hồi phục hoàn toàn, công lực cũng theo đó mà giảm sút, không thể cùng chết với mấy tên áo đen kia.

“Ca ca, Linh Lung tuyệt đối không bỏ lại ca ca một mình, trừ phi muội chết.” Nghiến chặt răng, nàng đưa tay đỡ lấy một thế kiếm, nhưng lại không đỡ được đường kiếm của một người mặc áo đen khác... nàng dường như sắp chết dưới chiêu kiếm đó.

Tiểu Trọng Chi kinh hoàng, chẳng màng nguy hiểm vội vã xông tới, chặt đứt cánh tay của tên mặc áo đen kia, ánh mắt hiện rõ sát khí. Thế nhưng, ngài xông ra như vậy liền để lộ lưng, mấy mũi kiếm liền lao tới, lúc này, muốn cũng không thể.

Trong nháy mắt... Mấy thanh kiếm sắc lạnh đồng loạt kề trên cổ ngài.

Sở dĩ hai người thoát chết là nhờ trước đó Tư Mã Lạc đã hạ lệnh phải bắt sống. Tiểu Linh Lung vô cùng hoảng sợ, khi thấy ca ca không bị giết chết, liền thở hắt một hơi.

Ngay giây sau, cả hai huynh muội đều bị bắt giữ.

“Linh Lung, muện thật ngốc nghếch.” Tiểu Trọng Chi không khỏi than dài một tiếng.

“Ca ca, lúc này, muội rất giận, không ngờ huynh lại có ý muốn chết.” Tiểu Linh Lung mở lớn đôi mắt đàn phụng, nước mắt chan hòa.

“Ta...” Tiểu Trọng Chi chẳng thể nói rõ cảm giác trong lòng lúc này, người thân giờ chẳng có cơ hội trốn thoát, trong lòng vừa lo lắng lại vừa phẫn nộ. Thế nhưng, muội muội không hề mặc ngài chạy trốn một mình, lại khiến ngài cực kỳ kích động. Cảm giác cô độc, bi thương khi ra đi một mình không còn nữa, ngược lại tâm trạng hân hoan vì bản thân không bị bỏ lại, sinh ra một loại ý chí dù chết cũng chẳng còn gì đáng tiếc.

Bỗng Tiểu Trọng Chi nhếch miệng mỉm cười “Xin lỗi muội, Linh Lung, sống chết có số, đêm nay, là ca ca đã hại muội. Thế nhưng, ca ca dẫu chết cũng không có gì hối tiếc.” Đưa bàn tay to lớn đầy máu lên, ngài lau nước mắt cho muội muội mình, thế nhưng nàng càng lúc càng khóc dữ dội hơn. “Ha ha, khóc rồi sao? Không ngờ muội muội của ta lại biết khóc cơ đấy?”

“Là huynh hoa mắt thôi, muội đâu có khóc...” Nói xong, Tiểu Linh Lung liền đưa đôi mắt đầy căm hận nhìn vào người đàn ông đeo mặt nạ trước mặt, không cần nghĩ nhiều, người này chắc chắn là chủ mưu, nàng nghiêng răng nói “Ca ca, kẻ thù là ai? Hãn tên gì? Để sau khi chết đi, muội sẽ hóa thành quỷ đến tìm hãn báo thù.”

“Tư Mã Lạc, thái tử nước Nam Man.” Tiểu Trọng Chi bình tĩnh đáp.

“Đúng là một đôi huynh muội tình thâm.” Tư Mã Lạc bật cười thành tiếng cuồng ngạo mà khoa trương, lạnh lẽo không có chút tình cảm.

Đoán chắc, người ở chỗ xa, nghe thấy cũng sẽ nảy sinh cảm giác sợ hãi, hoảng loạn.

Tiếng cười bỗng nhiên đứt đoạn, Tư Mã Lạc lạnh lùng thét “Nói mau, người hiện đang ở đâu?”

Thế nhưng Tiểu Trọng Chi chỉ nghe vậy chứ không nói gì.

Tư Mã Lạc cong miệng để lộ nụ cười lạnh lẽo, hạ lệnh “ Mau đưa người phụ nữ đó lại đây.”

Hai người mặc áo đen nhanh chóng đẩy Tiểu Linh Lung lại gần, bắt quỳ trước mặt Tư Mã Lạc.

Tiểu Linh Lung định vùng vẫy, thế nhưng lại không khỏi hãi hùng khi nghe thấy hân buông xuống một câu.

“Cứ thử động đậy xem! Bản vương sẽ lập tức hạ lệnh san bằng phủ tướng quân.” Lúc này sự nhẫn nại trong ngài đã hoàn toàn cạn kiệt, để đạt được mục đích, đôi lúc phải sử dụng những thủ đoạn thế này.

“Linh Lung.” Ánh mắt Tiểu Trọng Chi lộ rõ sự lo lắng.

Ánh mắt Tư Mã Lạc sầm lại, lùi một bước đưa lời chất vấn Tiểu Trọng Chi “Bọn họ còn sống hay không?”

“Bọn họ mà ngài nói là ai?” Tiểu Trọng Chi không trả lời trong khi Tiểu Linh Lung đưa đôi mắt nghi hoặc, quay lại nhìn ca ca mình, cất tiếng hỏi.

Tư Mã Lạc liếc nhìn Tiểu Linh Lung lạnh lùng nói: “Là ai? Để bản vương nói cho người biết, Thẩm Tố Nhi và Mộ Dung Sơ Tuyết. Hãy hỏi ca ca của người thay bản vương, lúc nãy hân đã giết bọn họ hay chưa? Đáp án khiến ta hài lòng, có lẽ... ta có thể tha mạng cho những người vô tội trong phủ tướng quân này.”

“Tố Nhi và Sơ Tuyết?” Tiểu Linh Lung lại nhìn Tiểu Trọng Chi bằng ánh mắt nghi hoặc, nàng hoàn toàn không hay biết gì về chuyện đang xảy ra. Thế nhưng, nàng tin tưởng ca ca của mình, tin tưởng một cách vô điều kiện “Ta không biết ngài đang nói cái gì, thế nhưng, ca ca ta không thể nào giết bọn họ được.”

“Không biết? Vậy hai người đó hiện đang ở đâu?” Tia lạnh lẽo trong mắt Tư Mã Lạc ánh lên, mãi lúc sau, vẫn chưa có được đáp án mong muốn, đôi mắt ấy tràn đầy sát khí “Bản vương không thể nhẫn nại thêm nữa, cần phải dùng máu tươi mới có thể dịu bớt tâm trạng lúc này. Hừm! Kẻ nào chống lại ta tất phải chết hết.”

Tư Mã Lạc rút thanh trường kiếm đeo bên người ra.

“Tiểu Trọng Chi, trước tiên ta sẽ dùng máu của muội muội người để tế kiếm.” Thân kiếm sắc lạnh khẽ rung trong gió, dưới ánh trăng lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo, đáng sợ, tầng tầng sát khí. Thanh kiếm giơ lên cao, rồi hạ xuống, chẳng khác nào tia chớp giữa trời đêm, không chút do dự. Với tốc độ ánh sáng, thanh kiếm đang chém mạnh xuống người Tiểu Linh Lung.

Nếu thanh kiếm này chém xuống , Tiểu Linh Lung chắc chắn không thể giữ nổi mạng sống.

“Không.”

Thấy thanh trường kiếm thần tốc hạ xuống, Tiểu Trọng Chi hoàn toàn sụp đổ, tiếng thét bi phẫn vọng lại giữa trời đêm cô tịch, vang vọng khắp cả phủ tướng quân, nghe mà tê thắm vạn phần, khiến người ta đặc biệt hoảng hốt, nước mắt chứa chan.

Không thể nào làm được! Ngài thực không thể nào làm như không có cảm giác khi nhìn thấy người thân bị giết chết.

Khi nước mắt tuôn ra, ánh nhìn dần trở nên mơ hồ, đợi khi nhìn rõ lại... Đường kiếm vẫn chưa hoàn toàn hạ xuống.

Tư Mã Lạc chỉ xuất hư chiêu nên thanh kiếm cách đầu Tiểu Linh Lung một khoảng nhỏ. Với thế kiếm đáng sợ như vậy, trừ phi người cầm kiếm dừng lại, nếu không, chẳng ai có thể cản nổi.

Không gian tĩnh lặng, ngay đến thời gian cũng ngừng trôi.

Thanh kiếm sắc lạnh ở phía trên đầu Tiểu Linh Lung, chẳng hề động đậy.

Bất giác, Tư Mã Lạc nhếch miệng nở nụ cười khẽ, sát khí trong mắt cũng nhanh chóng biến mất. Tiểu Trọng Chi thở hỗn hển, mồ hôi túa đầy trên trán, trong lòng sợ hãi không kém gì khi nãy.

Trúng kế rồi! Không ngờ ngài trúng kế.

Toàn thân run lên, sắc mặt sầm lại, không ngờ, cổ thủ thế đến sau cùng, vẫn không thoát khỏi kế của Tư Mã Lạc.

Chết tiệt, tại sao vừa rồi ngài lại hét lớn một tiếng chứ?

“Đã không kìm nổi mà xuất hiện rồi sao?” Tư Mã Lạc thu lại thanh kiếm, lạnh lùng buông một câu. Ngay lúc sau, mọi sát khí, khốc liệt ác ma hoàn toàn biến mất, chẳng để lại chút dấu vết nào. Như thể biến thành một con người khác, toàn thân ngài toát lên vẻ điềm đạm, nho nhã.

Tư Mã Lạc vẫn cứ là Tư Mã Lạc, chỉ có điều không còn là Tư Mã Lạc lạnh lùng, ác ma của một khắc trước đây nữa.

“Mẹ ời... diễn xuất tuyệt thật đấy, khiến ta sợ chết khiếp đi được!” Thẩm Tố Nhi chạy như điên từ trong phòng ra, thấy bên ngoài chẳng xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, cũng bớt căng thẳng phần nào, tâm trạng dần trở nên thoải mái, liền đưa lời mắng khéo.

Lúc này, khi nghe thấy tiếng hét của Tiểu Trọng Chi, nàng đã sợ đến mức hồn bay phách tán.

“Tố Nhi, nghe ngữ khí của nàng, dường như rất hy vọng ta làm thật vậy...” Giọng ngài mang theo ý chọc ghẹo.

“Không, không, không... tuyệt đối không hề.” Thẩm Tố Nhi mỉm cười phủ nhận, có điều sợ đến mức cả người mềm nhũn ngã về phía Sơ Tuyết.

Sơ Tuyết im lặng không nói gì, đôi mày nhuộm đầy vẻ ưu tư, phiền muộn.

“Tố Nhi, nàng đã biết là ta rồi tại sao còn không ra ngoài?”

“Không, không, không... khi này ở trong phòng kín quá nên không nghe thấy tiếng động bên ngoài. Chỉ có tiếng thét sau cùng...”

Sở dĩ họ không thể tìm thấy nàng và Sơ Tuyết là bởi vì bên trong mật thất vẫn còn một mật thất khác... chính là một căn hầm thấp đựng rất nhiều rượu. Hầm này khá lớn, có thể chứa sáu, bảy người cùng lúc, do bên trong tối đen như mực, đám thuộc hạ cùng Tư Mã Lạc không phát hiện ra cũng là điều bình thường. Hơn nữa, hầm rượu được thiết kế khá kín mật, cửa vào nằm ở dưới chiếc giường trúc.

“Vậy thì tốt.” Tư Mã Lạc bình thản quay người, thấy nàng tựa vào người Sơ Tuyết, ánh mắt tức thì sầm lại. “Mau lại đây.”

Thẩm Tố Nhi vốn chẳng định để tâm đến Tư Mã Lạc, thế nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt đó của ngài, trái tim nàng không ngừng run rẩy, nếu không làm theo lời ngài, có lẽ lại có chuyện không lành xảy ra. Cảm giác... dường như có đôi phần giống với tính cách Mộ Dung Cảnh.

Nàng vừa định bước lại, bỗng bàn tay nhỏ bé bị níu lại. Khi nhìn xuống, thì ra là Sơ Tuyết đang giữ chặt lấy tay nàng. Ánh mắt Sơ Tuyết nhìn chằm chằm về phía Tư Mã Lạc. Từ lúc xuất hiện cho tới giờ, ngài chưa nói một câu nào.

Thẩm Tố Nhi khẽ vỗ nhẹ lên mu bàn tay Sơ Tuyết, nhìn ngài mỉm cười nhẹ nhàng, trong lòng tuy lo sợ nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh đi về phía Tư Mã Lạc.

Tư Mã Lạc lúc này vô cùng dị dàng, nhìn nàng đang đứng trước mặt. Ánh mắt bất giác dị hản lại... nhẹ đưa bàn tay lên vuốt mái tóc cho nàng. Không khí bỗng trở nên quái dị, bàn tay này, khi này suýt chút nữa là giết chết Tiểu Linh Lung rồi.

Sắc mặt nàng cứng đờ, cảm thấy có chút sợ hãi, kết quả... người ta chỉ là muốn vuốt mạng nhện dính trên tóc cho nàng mà thôi. Thẹn! Đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Bắn quá đi mất, nàng đã trốn ở đâu hả?” Giọng nói nho nhã, ấm áp, dịu hiền.

“Căn hầm đó có rất nhiều rượu, mùi hương xem ra tuyệt lắm.”

Ngồi trong hầm rượu thực chẳng thể nào nghe rõ mọi động tĩnh bên ngoài, tất cả đều mờ mờ, loáng thoáng. May mà thánh lực của Sơ Tuyết tốt hơn nàng nhiều, qua lời miêu tả của ngài, nàng mới biết được đôi chút về tình hình bên ngoài. Sau khi cánh cửa mật thất bị phá hủy, động tĩnh bên ngoài lại càng rõ ràng hơn, nhờ thế nàng mới biết bên ngoài đang xảy ra chuyện nghiêm trọng. Lúc ấy vì lo lắng, Sơ Tuyết liền vội vã mở cửa lao ra khỏi hầm rượu. Còn nàng sau đó cũng nhào ra ngoài.

Kết quả không ngờ... Tư Mã Lạc chỉ đang diễn kịch, ngay cả Sơ Tuyết cũng bị lừa.

Chỉ một câu buông ra không phải chất vấn mà là muốn dụ người đang trốn tự chạy ra ngoài. Đúng là một chiêu tuyệt vời, cao minh. So sánh hai việc, đích thực khả năng dụ cho họ tự chui ra ngoài cao hơn việc bức cung Tiểu Trọng Chi.

Cùng lúc đó, Tiểu Trọng Chi đang âm thầm tự vấn. Đáng lẽ ngài phải nhận ra từ trước, kể từ khi hoàng thượng rời khỏi, ngài phải biết rõ mọi chuyện. Cho dù ngài không hiểu con người Tư Mã Lạc, thì ít ra cũng phải hiểu về con người Mộ Dung Cảnh. Một đế vương cô ngạo lại chịu để cho

Tư Mã Lạc nói giết là giết trong địa bàn của mình? Tuyệt đối không thể nào. Nếu chuyện đó xảy ra, nhất định sẽ dẫn tới giao tranh giữa hai nước.

Tiểu Trọng Chi vốn là dũng tướng trên chiến trường, hào tình vạn trượng, trọng tình trọng nghĩa. Giây phút này, ngài không hận cũng như tức giận Tư Mã Lạc, mà ngược lại trong lòng còn nảy sinh cảm giác khâm phục khó diễn tả bằng lời. Theo nhận định của bản thân, ngài cho rằng... Tư Mã Lạc biết cách che giấu hơn Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh tuy rằng lãnh đạm, nghiêm nghị, mạnh mẽ thế nhưng có rất nhiều chuyện bản thân ngài không buồn làm, cũng không buồn nói. Ngược lại Tư Mã Lạc sẽ làm, ví như làm tiểu nhân, giở tính khí... Chỉ cần có thể đạt được mục đích, ngài sẽ không từ thủ đoạn. Nói theo cách đơn giản, Tư Mã Lạc có thể hành động theo những gì mình nghĩ, không để tâm đến ánh mắt người đời. Lúc thích thú có thể tôn quý, cũng có thể bé nhỏ, có thể cao nhã cũng có thể dung tục, có thể cuồng dại, bá đạo, cũng có dụ dàng... Ngài không bị bó buộc theo bất cứ khuôn phép nào. Còn đối với kẻ địch, ngài chính là một đối thủ nguy hiểm, thậm chí còn đáng sợ. Một con người biết nắm đại cục trong tay như vậy, luôn thích hợp đùa giỡn với quyền lực.

Những người như vậy không được quang minh lỗi lạc thế nhưng ở họ lại toát ra một sức quyến rũ khó diễn tả bằng lời. Cảm nhận này chỉ những người đã từng trải qua phong ba bão táp, có tư tưởng trưởng thành mới cảm nhận được mà thôi.

Ở một chỗ khuất, một người khác cũng đang có cùng cảm nhận như Tiểu Trọng Chi, Mộ Dung Cảnh, người đã rời đi rồi nhưng âm thầm quay lại. Ngài không muốn hiện thân, nếu lúc này ngài đường đột xuất hiện, rất có khả năng sẽ khiến Tư Mã Lạc sửng cồ. Chỉ trừ trường hợp thế cục mất kiểm soát, bởi lẽ làm tổn thương đến ai, ngài đều không hề muốn, hơn nữa đối với ngài mà nói, mỗi người ở trong đó đều vô cùng quan trọng.

Thế nhưng lần này, ngài thực sự bỏ đi. Bởi Thăm Tố Nhi đã xuất hiện, mọi chuyện coi như đã hạ màn, Tư Mã Lạc cũng đã thả Tiểu Trọng Chi và Tiểu Linh Lung ra.

Trước ánh mắt oán thâm của Thăm Tố Nhi, Tư Mã Lạc sai người mang đến loại thuốc trị ngoại thương tốt nhất để chữa trị cho Tiểu Trọng Chi.

Ban đầu, Tiểu Trọng Chi cự tuyệt, nhưng khi bắt gặp ánh mắt âm trầm của Tư Mã Lạc... Ngài không phải sợ hãi, mà đột nhiên bật cười, lại không cố chấp thêm nữa, để mặc cho bọn họ trị thương giúp mình. Bởi ánh mắt vừa rồi của Tư Mã Lạc, hoàn toàn không chứa sát khí, thay vào đó là oán khí của một đứa trẻ nhỏ, dường như đang muốn nói... người nhìn xem, là người đã hại ta rồi đấy.

Con người này, thực khiến cho người khác khó lòng dự đoán được những hành động tiếp theo. Hơn nữa vết thương trên người ngài là do đâu chứ? Không phải do Tư Mã Lạc điện hạ ngài ban phát cho sao?

Sơ Tuyết chìm trong im lặng, ngây lạng người nhìn những ngôi sao tán mạn trên bầu trời bao la, nét mặt thản nhiên, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trời lại bắt đầu đổ tuyết, bên ngoài rất lạnh.

Thăm Tố Nhi nhìn sang Sơ Tuyết, lại nhìn vết thương trên người Tiểu Trọng Chi, khi vừa định bước ra ngoài đã bị một bàn tay to lớn nắm chặt lấy.

“Không được đi.” Tư Mã Lạc nửa ra lệnh, nửa kiên định nói, lẽ nào không chỉ riêng Mộ Dung Cảnh mà ngay đến Sơ Tuyết cũng đã phải lòng nàng? Chỉ là ngài bỗng thấy vô cùng kì lạ, Tố Nhi có sức hút đến vậy sao? Nàng vốn chỉ là một người con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, diện mạo khá xinh đẹp, thanh khiết, thế nhưng chưa đến mức quốc sắc thiên hương,

khuyh nước khuyh thành. Lúc đó, nếu không phải bị thương rồi được nàng cứu giúp, có lẽ ngài cũng chẳng để tâm đến nàng.

Thẩm Tố Nhi cau mày nói “Ngài... tại sao lại có thể bá đạo, vô lí đến vậy chứ?”

“Nàng nói gì cơ?”

“Ta nói... ngài vô lí đùng đùng, mau buông tay ta ra. Ta muốn đi đâu là quyền của ta.” Hừm... Đồng chí Tư Mã, rốt cuộc đồng chí có vấn đề gì thế?

“Không được đi là không được đi.” Tư Mã Lạc quyết không thỏa hiệp.

“Ngài... đi chết đi.” Thẩm Tố Nhi bực bội cắn mạnh vào tay Tư Mã Lạc.

“Thẩm Tố Nhi.” Ánh mắt Tư Mã Lạc dần trở nên lạnh lẽo, giá băng “Nghe cho rõ đây, bản vương không yêu người phụ nữ không biết nghe lời.”

Thẩm Tố Nhi thực muốn ngắt tại chỗ, thích hay không thích thì liên quan gì đến nàng? Hơn nữa... nói một câu thực lòng, người mà ngài thích cũng chẳng phải nàng.

Đấu khẩu qua lại, hành động của hai người tức thì thu hút sự chú ý của những người còn lại.

Sơ Tuyết vội vã đến gần, kéo Thẩm Tố Nhi ra sau bảo vệ. Không khí vừa ấm áp đôi chút bỗng chuyển lạnh như băng. Tinh thần người nào người nấy bỗng căng như cung tên, chỉ chờ được bắn ra.

Lúc này... người đứng phía sau Sơ Tuyết khẽ nuốt nước miếng đầy ứ ứ, nếu không làm dịu tình hình, e là sắp sửa đánh thêm trận nữa, đến

lúc đó thì chẳng có kết quả tốt lành gì.

“Tiểu Tam, ta... ta... ta... hu hu, ta muốn đi vệ sinh, hănh không cho ta đi. Ngài hãy đứng đây một lúc, ta sẽ đi nhanh về nhanh.” Thẩm Tố Nhi chu miệng lên, dáng vẻ như sắp khóc. Chẳng thèm để tâm đến ai nữa, nàng chạy vội ra ngoài. Lúc nàng chuẩn bị bước ra, còn không quên ném lại một lời oán thán “Mẹ kiếp, chưa gặp phải loại người nào đã man như vậy, hi vọng ông trời sớm mở mắt, để cho hănh thường phải nhin tiểu xem sao, hừm...”

Hiện giờ, nàng cần phải tránh khu vực giông bão này. Mượn cớ đi nhà xí để trốn, nàng để lại một đám người sau lưng mặt mày đen sầm... Sau đó, ngoại trừ khóe miệng Sơ Tuyết cong lên nở nụ cười nhẹ, những người còn lại đều cố gắng nhin cười tới mức khuôn mặt đỏ hồng.

Đặc biệt Tư Mã Lạc, ngần ngại đến mức khóe miệng khẽ co giật. Nha đầu đó rõ ràng đang muốn chọc ngài mà.

Đúng lúc mọi người đang khóc cười không xong, chiếc đầu bé nhỏ lại thò vào, nàng đứng ở bậc cửa, chớp mắt nhẹ hỏi “Các vị, chỗ vệ sinh ở đâu ấy nhỉ?”

Cuối cùng, có người không nhin nổi mà bật cười thành tiếng. Là tiếng cười giòn tan, vui vẻ của Tiểu Linh Lung. Thực sự là càng tiếp xúc, nàng lại càng cảm thấy Thẩm Tố Nhi thú vị.

“Linh Lung, mau mau dẫn đường cho nương nương đi. Sau đó ra lệnh cho người dưới chuẩn bị phòng khách để nương nương nghỉ ngơi, có chuyện gì đợi sáng mai hãy tính.”

Tiểu Linh Lung đáp lại một câu, vừa mỉm cười vừa đưa Thẩm Tố Nhi rời đi.

Tư Mã Lạc khẽ nhíu mày, nhưng không lên tiếng ngăn cản, tâm tư của ngài lúc này chẳng ai có thể đoán được.

Hơn nữa, đề nghị để Thẩm Tố Nhi nghỉ ngơi của Tiểu Trọng Chi, Sơ Tuyết không phản đối thì Tư Mã Lạc cũng chẳng có lí do gì ngăn cản.

Hơn nữa, với thân phận của mình, Tư Mã Lạc sao có thể ở lại qua đêm tại phủ tướng quân? Ngoài trời đêm, tuyết bay trắng xóa, phủ một lớp nhẹ lên thân người ngài, vài bông tuyết vương nhẹ trên mái tóc dài đen bóng.

Tư Mã Lạc dừng lại khi nghe thấy Sơ Tuyết đưa lời chất vấn “Người là ai hả?”

“Hử? Cuối cùng cũng đã lên tiếng rồi. Ta còn tưởng người bị câm cơ đấy.” Giọng Tư Mã Lạc có phần giễu cợt. Bởi Sơ Tuyết được sinh ra ở Bắc Uyển, làm sao biết được những chuyện xảy ra trước kia? Hơn nữa, những chuyện như thế chắc Mộ Dung Cảnh và người phụ nữ ấy không kể lại cho ngài nghe.

Sơ Tuyết từ tốn quay người, đối diện với Tư Mã Lạc “Rốt cuộc người là ai?”

“Tư Mã Lạc, cái tên này người đã từng nghe chưa?” Tư Mã Lạc không khỏi tò mò! Đường đường là vương gia của một nước có cần phải bảo vệ đến mức này không?

“Đã nghe nhắc đến, thái tử nước Nam Man. Chỉ là... không biết quan hệ giữa ngài với hoàng huynh ta là thế nào?”

Tư Mã Lạc nhìn Sơ Tuyết bằng đôi mắt tĩnh lặng tựa hồ thu, dường như muốn thông qua mắt Sơ Tuyết tìm cho mình một đáp án. Một thoáng... ngài mỉm cười. Như thế chợt hiểu ra điều gì đó “Tiểu Tam, ngài đúng là thuần khiết quá! Thảo nào hấn lại bao bọc ngài kĩ đến vậy.”

“Hắn? Hoàng huynh của ta sao?”

“Muốn biết chuyện thì hãy quay về hỏi hắn, bản vương buồn ngủ rồi, không có tâm trạng hàn huyên.” Tư Mã Lạc vút lại một câu, sau đó bình thản đi vòng qua Sơ Tuyết, nhanh chóng rời khỏi đó. Những thị vệ áo đen đang ẩn thân quanh đó, cũng nhất loạt rút theo.

Hàn huyên tâm sự? Lẽ nào là cố nhân? Có điều... tìm hoàng huynh hỏi chưa chắc có đáp án. Thế nhưng không hiểu tại sao, từ người Tư Mã Lạc toát lên thứ cảm giác khá thân thuộc. Rõ ràng là người xa lạ, nhưng sao lại có cảm giác thân quen đến vậy.

Đêm, dần trở nên yên tĩnh.

Thẩm Tố Nhi nhanh chóng được đưa tới một căn phòng khách nghỉ ngơi, Sơ Tuyết cũng được bố trí ở phòng bên cạnh.

Vất vả suốt cả buổi tối, sự việc coi như cũng đã tạm lắng. Dù chuyện tà đình thế nào cũng phải đợi trời sáng rồi mới tính tiếp được

Thẩm Tố Nhi thực sự quá mệt, nàng co mình vào trong chăn ấm, rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Đến khi sáng khoái tỉnh dậy, cảnh vật trước mắt thực... khiến nàng giật hết cả mình.

Nếu tim không khỏe, có lẽ nàng đã ngất đi vì quá bất ngờ.

Thế nhưng, có người vừa tỉnh dậy, phát hiện có người nằm bên lại không hề cảm thấy thất kinh chút nào.

Tư Mã Lạc? Sao ngài lại ở trên giường của nàng? Chết mất! Lại còn dùng chung chăn với nàng nữa. Chết tập hai! Hơn nữa còn đang ôm nàng. Chết tập ba! Nhưng điều không thể tin nổi nhất là không ngờ, nàng lại có thể ngủ ngon lành trong vòng tay ngài. Thảo nào mà nàng cứ cảm thấy dễ

chịu như vậy. Nàng liên tục chớp mắt, xác định y phục vẫn còn nguyên, cũng không hề bị người ta thừa cơ ‘nuốt trọn’, liền thở phào một hơi.

“Tĩnh rồi sao...” Lúc nói chuyện, môi ngài khẽ chạm vào trán nàng. Giọng nói như đá rơi xuống hồ nước, gợn lên vòng sóng lăn tăn, mang theo sức quyến rũ khó cưỡng. Đôi môi yêu nghiệt dần dần hôn xuống đôi mắt, rồi lướt nhẹ qua đôi môi hồng thắm của nàng, dừng lại.

Thẩm Tố Nhi cảm thấy tim mình đập nhanh đến nỗi như chực nhảy ra khỏi lồng ngực. Nghe nói tinh lực của đàn ông thịnh nhất là lúc sáng sớm. Đừng nói là ngài muốn làm gì đó nhé! Nghĩ vậy, nàng liền quay mặt sang một bên để né nhưng tránh không nổi, vì cả người đang bị ngài ôm chặt.

“Chuyện đó... chuyện đó... Tư Mã tiên sinh, chúng ta nói chuyện trước nhé.”

“Nói chuyện gì?” Tư Mã tiên sinh? Nàng xưng hô kiểu gì thế? Ngài có dạy học ở học viện nào đó đâu?

“Ngài... làm thế nào mà ngài lại đến được đây?”

“Đương nhiên ta đến bằng chân của mình.”

Thẩm Tố Nhi cảm thấy câu trả lời của Tư Mã Lạc vô cùng nhạt nhẽo, lại hỏi “Sao ngài lại ngủ trên giường của ta? Để chuyện này truyền ra ngoài ảnh hưởng đến thanh danh của ta thì phải làm sao?”

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Thế nhưng ta không muốn ngài chịu trách nhiệm. Chán nản, nàng chỉ còn biết nén lại trong lòng không nói gì thêm.

“Tại sao lại kinh ngạc như vậy? Có phải nàng cảm thấy rất vui vẻ không?” Mang theo chút yêu thương, Tư Mã Lạc nhẹ hôn lên khóe miệng

Thẩm Tố Nhi.

Vui vẻ? Vui vẻ cái con khi! Cảm giác bị đưa vào miệng cộp thì có. Nàng nhắm mắt không đáp, trong lòng trào dâng cảm giác hoang mang và lạc lõng.

Tư Mã Lạc chìm trong im lặng. Khi thấy nàng đẩy bàn tay ngài đang đặt trên người mình ra, ngài không trêu đùa nàng nữa.

Thẩm Tố Nhi nhanh chóng nằm gọn sang một bên, khi thoát khỏi vòng tay ấm áp của Tư Mã Lạc, toàn thân thoáng lạnh, nhưng đầu óc vì thế tỉnh táo hơn nhiều. Bên ngoài sắc trời đã sáng, nhưng không biết lúc này đã là canh mấy? Thế nhưng đầu óc còn chưa thành thơi được bao lâu, một thân hình cao lớn đột ngột phủ lên quá nửa thân người nàng.

Chỉ nghe thấy...

“Quả nhiên... như thế này lại càng dễ chịu hơn.” Khẽ đưa lời cảm thán, ngài giống như đang kiểm chứng xúc cảm của bản thân. Tư Mã Lạc áp má nàng, ngửi mùi hương dịu nhẹ, thanh khiết trên người nàng. Ngài không biết mùi hương đó là của hoa gì, nhưng thứ mùi ấy chỉ thuộc về riêng nàng mà thôi. Khoảnh khắc ngài thấy trong mắt nàng hiện lên chút buồn bã, xót thương.

Thẩm Tố Nhi thực muốn đánh người. Bỗng má nàng chạm phải thứ gì đó lạnh lạnh. Lúc đưa mắt nhìn qua, không ngờ đó lại là chiếc mặt nạ mà ngài vẫn luôn mang, trong lòng nàng bỗng không khỏi tò mò “Ngay cả lúc ngủ ngài cũng đeo mặt nạ sao? Lâu ngày... liệu có gây tổn thương cho da?”

“Nàng muốn nhìn thấy khuôn mặt thật của ta sao?” Ngài không trả lời mà hỏi lại nàng một câu.

Nàng vốn định gật đầu, nhưng khi thấy khóe miệng ngài nhếch lên thành một nụ cười gian xảo như thể âm mưu của ngài ấy sắp thành công,

nàng sắp sửa rơi vào cái bẫy mà ngài đào sẵn, nàng liền lắc đầu trốn tránh
“Không muốn.”

“Hả?” Tư Mã Lạc thoáng bất ngờ “Sao lại không muốn nhìn?”

“Sau khi nhìn sẽ phải chịu hậu quả thế nào?”

“Một là trở thành người của ta, hai là chết trong tay ta.” Ngài che đi
chút tâm trạng phiền muộn đáp.

“Không còn cách nào khác ngoài hai cách trên sao?” Người cô đại
xem ra vô cùng biến thái, sao cứ phải đặt ra lắm quy tắc thế.

“Nàng muốn điều gì?”

“Làm bằng hữu chẳng hạn. Bằng hữu tốt, nhìn mặt nhau cũng chẳng
có gì kì lạ.”

“Nàng định làm bằng hữu của ta?” Đôi mắt đen láy của ngài dần nheo
chặt lại.

“Đúng thế, làm bằng hữu.”

“Nói lại lần nữa.” Trọng lực đè lên người nàng không ngừng gia tăng.

“Chúng ta hãy làm... làm... làm” Nàng còn chưa kịp nói hết câu,
nhưng bầu không khí xung quanh đã trở lên nguy hiểm quá mức. Ánh mắt
của Tư Mã Lạc cực kỳ đáng sợ, cứ như thể muốn ăn tươi nuốt sống nàng tại
chỗ vậy. Lúc này, nàng đột nhiên nhận thức ra một vấn đề nghiêm trọng
khác, cả thân người Tư Mã Lạc đang đè nặng lên người nàng.

Tư thế lúc này thực... khiến người khác liên tưởng đến những vấn đề
linh tinh.

Ngài muốn áp bức nàng... Quả nhiên, ngay giây sau, một nụ hôn bá đạo hạ xuống.

“Đây là do nàng tự chuốc. Làm bằng hữu cũng được, nhưng trước hết nàng hãy làm người phụ nữ của ta một lần. Còn nữa... rốt cuộc nàng là ai?” Trong lúc đưa lời chất vấn, bàn tay to lớn của ngài quét nhẹ qua, phần y phục trên vai nàng tuột xuống.

“Chuyện này... ừm... a...” Ngài không cho nàng cơ hội được nói, thi thoảng miệng nàng vang lên những tiếng rên yếu điệu. Nụ hôn mang tính trừng phạt dần chuyển thành ngược đãi bằng một cái cắn nhẹ. Sau đó nụ hôn di chuyển từ bờ môi đỏ thắm, đến chiếc cằm xinh, phần cổ trắng nõn, xương quai xanh hoàn mỹ, dịu dàng, quyến luyến mãi không thôi.

Rồi nụ hôn tiếp tục lan xuống và dừng lại trước đôi gò bồng của nàng... Dường như sợ nàng vùng vẫy, trước khi ra tay, Tư Mã Lạc nắm chặt đôi tay ngọc ngà của nàng, bàn tay còn lại bắt đầu không ngừng du lãng trên cơ thể nàng. Ban đầu còn cách một lớp y phục, sau đó, ngài liền thuận tay lùa vào trong, dụng sức không nhẹ chút nào.

“Này! Chớ làm loạn. Sáng ngày ra để người ta thấy không hay đâu.” Nàng vùng vẫy nhưng rất nhanh, cả người nàng trở nên mềm nhũn không còn chút sức lực. Có chuyện gì đang xảy ra vậy chứ?

Còn bàn tay ngài vẫn không ngừng chu du khắp cơ thể nàng...

Lúc này, Thẩm Tố Nhi đã không còn tâm trạng vui đùa, chỉ là phản ứng cơ thể có phần kỳ lạ. Không ngờ lại còn phản ứng lại. Mẹ kiếp! Nàng có quá thô thiển không? Người đàn ông nào cũng chịu hay sao chứ? “Này! Nói mau... rốt cuộc ngài đã làm gì cơ thể ta thế? Hạ thuốc hay điểm huyết?”

Tư Mã Lạc dừng lại, ngẩng đầu khỏi ngực Thẩm Tố Nhi, hỏi nàng một câu đầy tà niệm “Chỉ là ấn chặt vào huyết đạo ở cổ tay... bé ngoan ạ.”

Muốn trốn? Muốn vùng vẫy? Đừng hòng! Ban đầu ngài chỉ muốn dọa nàng một chút... ai ngờ bản thân lại không thể cưỡng nổi, máu huyết toàn thân rùng rục, trong đầu liên hồi vang lên ước vọng muốn có được nàng.

Đột nhiên...

Cộc cộc cộc! Ngoài cửa truyền lại tiếng gõ.

“Mau dậy thôi! Thấm Tố Nhi! Mặt trời đã ở trên ngọn sào rồi.” Nghe giọng rõ ràng yếu điệu, nhưng lại pha vài phần cứng rắn.

Thấm Tố Nhi rốt cuộc đã gặp được cứu tinh, hét lên “Ta... ừm...” Môi nàng lần nữa bị gã đàn ông bá đạo trước mặt chặn lại bằng một nụ hôn. Chết ngất! Bỗng đôi mắt nàng mở lớn đầy kinh ngạc, giọng ngài khẽ vang “Trẫm sẽ thử cho nàng được tự do...”

Tiểu Linh Lung đứng bên ngoài khẽ cau chặt hai đầu mày, giọng Thấm Tố Nhi dường như không ổn lắm. Nàng đưa tay đẩy cửa, không ngờ cửa lại được khóa từ bên trong. Chẳng để tâm quá nhiều, nàng khẽ vận nội công, cánh cửa tức thì bật tung. Tiểu Linh Lung vội vã tiến lại trước giường, chỉ thấy Thấm Tố Nhi nằm gọn trong chăn, nửa khuôn mặt lộ ra ngoài, đôi mắt đen láy, hai má ửng hồng, vô cùng xinh đẹp.

Tiểu Linh Lung chẳng có tâm trạng thường thức, đưa mắt cảnh giác nhìn khắp căn phòng một lượt, có điều không phát hiện ra ai cả. Chỉ có điều lạ là, không hiểu sao cửa sổ lại mở tung, không khí lạnh giá từ bên ngoài tràn vào, trời đang không ngừng đổ tuyết...

Trong làn mưa tuyết, một thân hình tiêu điều dần hạ xuống trước cửa phủ tướng quân.

Cùng lúc đó, trong một con ngõ lạnh giá, vắng vẻ, có một người ăn vận giống hệt ngài đang đứng. Cho dù là y phục, thân hình, hay bất cứ đặc điểm gì trên cơ thể đều không thể tìm ra điểm khác biệt.

Một trong hai người là Tư Mã Lạc.

“Sao người lại có hứng thú giả dạng thành ta hả?”

“Không phải người cũng từng cải trang thành ta để nhập cung sao”
Lần này coi như hòa.

“Thì ra người đã biết hết chuyện.”

Khi tháo mặt nạ xuống, gương mặt tuấn lãng kia không ai khác chính là Mộ Dung Cảnh.

Bỗng Tư Mã Lạc nhìn chăm chăm Mộ Dung Cảnh đang cầm chiếc mặt nạ, ánh mắt ngập tràn ẩn ý sâu xa “Có muốn nhìn thấy ta không? Lâu ngày không gặp, nói không chừng chúng ta có đôi chút khác nhau rồi cũng nên.” Lần trước hai người gặp nhau tại thành Hoài, cũng là chuyện của mấy tháng trước.

Mộ Dung Cảnh bình thản như không “Không muốn, nhìn người... chỉ bằng soi gương còn hơn.”

Tư Mã Lạc nghe vậy, đưa lời tự giễu “Ha ha! Lần trước ta đã vào thăm tâm thất của người. Mang tiếng là hoàng đế Bắc Uyển mà đến một chiếc gương cũng không có. Có cần ta sai người mang tới tặng cho một chiếc không?”

“...”

Mộ Dung Cảnh không muốn đấu khẩu với Tư Mã Lạc, định quay người bước đi...

“Người vừa đi ra từ phòng của Thẩm Tố Nhi?” Tư Mã Lạc ngừng lại một lúc, sau đó lại nói “Làm gì thế hả?”

“Cáo biệt! Có điều, ăn vận như thế này xem ra khá hiệu quả, ta vào rất dễ dàng.” Mộ Dung Cảnh dừng bước, mỉm cười bởi ngài biết Tư Mã Lạc gài thị vệ giám sát xung quanh phủ tướng quân, thấy ngài ăn vận như vậy, ai dám chạy ra ngăn cản?

“Tố Nhi không nhận ra người sao?” Tư Mã Lạc cau mày hỏi.

“Ta không muốn để nàng ấy nhận ra thì nàng ấy có thể nhận ra không?” Mộ Dung Cảnh tự tin đáp. Cái trang thành Tư Mã Lạc, cho dù giọng nói, ánh mắt, động tác, đối với ngài mà nói chẳng tốn chút tâm sức. Huống hồ trong lúc nói chuyện, ngài cố tình nói mấy câu khiến nàng ấy liên tưởng tới Tư Mã Lạc thì chẳng còn gì khó khăn.

Kết quả khiến ngài khá hài lòng, Thảm Tố Nhi xưa nay không hề nói dối, nàng thực sự không quen A Lạc, bởi trong mắt nàng không hề có tình cảm nam nữ, tất cả chỉ là phòng bị. Ban đầu ngài không muốn để nàng nhận ra mình, thế nhưng sau cùng, ngài quyết định thay đổi chủ ý, bởi ngài không muốn để nàng nghĩ bản thân đang thân mật quá độ với Tư Mã Lạc.

“Bây giờ giả như ta giết chết người, ngồi lên ngôi hoàng đế, chắc cũng chẳng có bất kỳ ai nghi ngờ, như vậy nước Bắc Uyển sẽ thuộc về ta.”

“Nói ra thì dễ, bắt tay làm mới khó. Người không phải là ta, thế nào cũng chẳng thể trở thành ta được.” Mộ Dung Cảnh bình thản đáp “Cũng giống như hôm nay khi ta cải trang thành người... thế nhưng ta rất cuộc đấu phải người, hơn nữa làm thế nào cũng chẳng thể biến bản thân thành người được.” Đặc biệt lúc hôn nàng, ngài rất muốn Thảm Tố Nhi biết người hôn nàng là ngài chứ không phải Tư Mã Lạc.

Tư Mã Lạc hoàn toàn không biết việc Mộ Dung Cảnh và Thảm Tố Nhi trùng phùng hôm nay, cũng không biết rốt cuộc vì lí do gì mà Mộ Dung Cảnh lại đến thăm nàng dưới thân phận mình “Thảm Tố Nhi có biết người đến thăm nàng không?”

“Không biết, bởi nàng đang ngủ, mới rồi ta chỉ ngồi bên cạnh nhìn nàng thôi.” Ngài nói dối bởi không muốn Tư Mã Lạc biết sự thật. Có nhiều chuyện chỉ cần bản thân mình biết là đủ.

“Thực sự là chỉ ngồi đó nhìn sao?”

“Vậy người muốn chuyện gì khác xảy ra? Hơn nữa còn dùng thân phận của người?” Mộ Dung Cảnh hỏi vặn lại.

Tư Mã Lạc thoáng ghen lời, những lời vừa rồi của Mộ Dung Cảnh cũng không phải không có lí. Hơn nữa, nếu dùng thân phận của ngài thì Mộ Dung Cảnh có thể làm gì chứ? Bỗng ngài bật cười hỏi “Có phải người đã phải lòng Tố Nhi?”

“...” Mộ Dung Cảnh chìm trong im lặng nhưng xem thái độ không hề có ý phủ nhận.

“Chúng ta quả nhiên là huynh đệ... thậm chí đến sở thích cũng đặc biệt giống.”

Mộ Dung Cảnh cong miệng mỉm cười “Thẩm Tố Nhi rất ghét ta, người nói xem, liệu nàng có ghét người?”

“Đó là bởi vì nàng yêu thích ta.” Tư Mã Lạc tự tin đáp.

“Ha ha! Cùng một gương mặt, người thấy có gì khác biệt sao?” Ngài thực không muốn đả kích Tư Mã Lạc, người đệ đệ vốn luôn kiêu ngạo của mình.

“Người...” Tư Mã Lạc bỗng thấy bất an. Mộ Dung Cảnh nói không sai, thời gian ở bên Thẩm Tố Nhi không lâu, nhưng ngài có thể nhìn ra điểm khác biệt ở nàng. Nàng như thể biến thành một con người khác. “Nàng ấy chỉ đang giận đối ta mà thôi.”

“Sai rồi! Nàng ấy vốn không phải là người dễ dàng tức giận, hoặc có thể nói là... chẳng thèm tức giận. Ta còn việc phải giải quyết.” Dứt lời, khuôn mặt tuấn lãng lộ rõ nét mỗi một, ngài quay người rời khỏi.

Tư Mã Lạc nhìn kẻ có khuôn mặt chẳng khác gì mình, ánh mắt có phần lo lắng.

Bỗng một thị vệ áo đen xuất hiện, quỳ xuống bầm vào “Chủ nhân, mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa, bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường.”

“Ừm! Mộ Dung Cảnh đã xóa lệnh cấm xuất thành. Người chuẩn bị đi, chúng ta phải nhanh chóng quay về Nam Man. Các người đi trước đi, một canh giờ sau, bản vương nhất định sẽ đuổi kịp.” Tư Mã Lạc truyền lệnh, quốc gia đại sự làm trọng, vì tương lai, ngài tạm thời phải đặt chuyện nhi nữ tư tình sang một bên.

“Tuân lệnh.” Thị vệ áo đen vội vã rời khỏi.

Tư Mã Lạc đưa mắt nhìn về một góc khác. Nơi đó có một người ngài muốn gặp. Trước khi quay về, ngài muốn xác nhận một chuyện...

Cùng lúc đó, tại chính đường phủ tướng quân. Có hai người đang đứng, khoảng cách giữa họ chỉ là một bước chân. Để tiện nói chuyện, Tư Mã Lạc đã cho những người khác tránh đi. Thế nhưng đã hết một tuần hương, ngài chỉ nhìn Thẩm Tố Nhi mà không nói lời nào.

Ban đầu, Thẩm Tố Nhi không lấy gì làm lạ, bởi đang sống cuộc sống bị nhiều người nhòm ngó. Thế nhưng dần dần, nàng bỗng có cảm giác gai người, rợn cả tóc gáy, mặc dù ánh mắt Tư Mã Lạc vẫn nhất mực dịu dàng.

Nàng rất muốn lấy vẻ tự nhiên, thế nhưng... thế nhưng... sau cùng vẫn im lặng quan sát tình hình trước đã.

Có điều, cứ đứng mãi như vậy rất là mệt. Vào lúc nàng muốn động đậy thân mình...

“Tố Nhi, ngọc bội ta tặng nàng đâu rồi?” Tư Mã Lạc dịu dàng cất tiếng hỏi.

Thấm Tố Nhi lặng người, ánh mắt có phần hồ đồ. Ngọc bội? Ngọc bội gì chứ? Từ lúc xuyên không đến nay nàng không hề thấy miếng ngọc bội nào. Kì lạ, rốt cuộc chủ nhân của thân xác này yêu Tư Mã Lạc hay Mộ Dung Cảnh?

“Làm sao thế? Tại sao lại không trả lời?” Tư Mã Lạc đưa tay nhẹ vuốt khuôn mặt nàng. Trong trái tim ngài hiểu rõ một điều, không cần thiết phải hỏi nữa, nàng chính là Tố Nhi. Có điều...

“Ta chẳng nhớ chuyện ngọc bội nào hết.”

Đột ngột, ánh mắt Tư Mã Lạc tươi vui hẳn lên, hai tay mở rộng, dịu dàng ôm nàng thật chặt, nâng niu như thể báu vật trân quý, nhìn nàng vô cùng tình cảm. Dù thế nào thì người đang đứng trước mặt ngài vẫn cứ là nàng. Hơn nữa nàng không nhớ chuyện ngọc bội là đương nhiên, bởi ngài chưa từng tặng thứ đó cho nàng.

Nếu Thấm Tố Nhi biết ngài chỉ đang dò thám, đoán chắc nàng sẽ thổ huyết tại chỗ.

“Không sao! Ta sẽ tặng nàng một miếng khác. Lần này tuyệt đối không được làm mất, có biết không?”

“...”

“Ta phải rời khỏi đây rồi, đợi khi nào cục thế ổn định, ta sẽ tới đón nàng sau.” Tư Mã Lạc nói, dùng hai bàn tay to lớn, đỡ lấy vai nàng, nhìn nàng bằng đôi mắt sâu thẳm “Tố Nhi, nàng vẫn còn thích ta chứ? Mộ Dung

Cảnh nói nàng ghét hẳn... và vì thế cũng ghét cả ta! Điều đó có đúng không?”

“Không đúng...” Thẩm Tố Nhi thầm oán thán. Không ngờ Mộ Dung Cảnh lại lăm chuyen như vậy.

“Vậy lúc ở trong cung nhìn thấy hẳn, nàng có nghĩ đến ta?”

“Hả?” Nàng nghi hoặc, trực giác mách bảo có điều gì kỳ quái ở đây.

Rất nhanh sau đó, Tư Mã Lạc đã lấy từ trong người ra một miếng ngọc bội tinh tế, tuyệt đẹp, trên miếng ngọc bội có khắc đồ đằng kì lạ. Thẩm Tố Nhi chẳng rảnh rỗi nghiên cứu nhiều, cứ để mặc cho Tư Mã Lạc đeo miếng ngọc bội lên cổ cho mình. Nghe người nào đó nghiêm túc dặn dò “Miếng Phụng... miếng ngọc bội này nhất định không được làm mất, nàng biết không?”

“Rất quan trọng sao?”

“Đúng thế!”

“Nếu là đồ quan trọng, vậy thì đừng tặng cho ta nữa. Ngài cứ để bên người đi, ta sợ bản thân không cẩn thận làm mất.”

Tư Mã Lạc mỉm cười dịu dàng, đáp “Nàng cứ đeo luôn thế này đi. Chỉ cần nàng luôn mang theo người, không lấy xuống, vậy thì sao mà mất được. Miếng ngọc bội này, ngay cả lúc đi tắm cũng không cho phép nàng tháo xuống, nghe rõ chưa?”

Phụng ấn của thái tử phi nước Nam Man sao có thể để nàng đánh mất được?

“Ồ, thực đúng là...” Phiền phức.

“Sợi dây đeo này rất chắc, do được làm từ tơ Thiên Tâm. Cho nên, nàng dám đánh mất sẽ phải dùng tính mạng của mình đền đầy.” Tư Mã Lạc trịnh trọng đưa lời cảnh cáo. Nhưng lại hoàn toàn không nói cho nàng biết tính quan trọng của miếng Phụng Ấn này.

Lần này, không còn... đường lui nữa rồi.

Thời gian cứ tiếp tục trôi đi.

Tư Mã Lạc ở lại thêm một lúc nữa, sau khi âm thầm để lại vài người bảo vệ Thẩm Tố Nhi, ngài liền nhanh chóng rời khỏi kinh thành nước Bắc Uyển.

Mây đen u ám đã tản hết, rốt cuộc sau cơn mưa trời lại sáng.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Những Chuyện Xảy Ra Trên Sông Nước

Ngày hôm sau, tuyết ngừng rơi. Ngoài sân là một khoảng trắng ngần, trên cành cây, khóm lá vẫn đọng những bông tuyết trắng tinh.

Thẩm Tố Nhi và Sơ Tuyết rời khỏi phủ tướng quân, quyết định đi bằng đường thủy. Nếu ngồi thuyền, họ sẽ tránh được việc mệt mỏi khi phải ngồi xe ngựa, lại có thể thưởng thức cảnh đẹp hai bên bờ sông. Du sơn ngoạn thủy, còn gì vui bằng?

Thời cổ đại, xuất môn tại ngoại vẫn nên cải dạng nam nhi thì tiện hơn, nghĩ vậy Thẩm Tố Nhi liền cải trang thành một vị thiếu niên phong độ ngồi ngồi, dung nhan tươi tắn, tuấn nghị.

Chỉ là...

Cây quạt mà Thẩm Tố Nhi cầm trong tay khiến Sơ Tuyết cười ngất.

“Làm sao? Ngài cười cái gì?” Thẩm Tố Nhi không cảm thấy bản thân có điều lạ thường. Nhưng khi thấy Sơ Tuyết cứ nhìn chiếc quạt trên tay mình, lại nhìn sang lớp tuyết dày xung quanh, nàng đột nhiên hiểu ra, cong miệng mỉm cười, che đi sự lúng túng “Chuyện này... ngài đã từng nghe nói chưa? Chiếc quạt là món đồ dùng của các văn nhân nho nhã, dù chỉ là một thứ đồ trang sức... nhưng bốn mùa đều có thể cầm trên tay. Có như vậy mọi người mới biết mình là người có học. Còn nữa, bắt đầu từ ngày mai, Sơ Tuyết cũng phải cầm một chiếc quạt biết chưa.” Yêu cầu biến thái qua chiếc miệng nhỏ xinh của nàng bỗng trở nên vô cùng hợp lý.

Sơ Tuyết ngược lại rất vui vì có thể cùng nàng đi chu du thiên hạ.

Sau khi đã lựa chọn phương tiện xong, hai người ngồi lên xe ngựa, đi thẳng tới bến sông.

Trên xe ngựa, một người có tâm trạng đặc biệt vui vẻ, hân hoan, thi thoảng còn không nhịn được mà ngân nga điệu hát. Hát đến đoạn hứng khởi, thậm chí còn nhún nhảy thân người, đập nhịp vỗ phách, náo nhiệt ồn ào.

Lúc ra tới bến sông, hai người đi thẳng tới chiếc thuyền.

“Mục Hinh, đại ca đã chờ ngài lâu lắm rồi, sao bây giờ mới tới?” Lúc này, một người đàn ông tuấn lãng bước từ trong khoang chính ra. Người đó không ai khác chính là Tiểu Trọng Chi “Lên thuyền nào, hai người muốn đi đâu, để đại ca tiễn các vị một đoạn.”

Thẩm Tố Nhi chẳng suy nghĩ nhiều, kéo Sơ Tuyết lên thuyền của Tiểu Trọng Chi.

Chiếc thuyền không phải là tốt nhất, nhưng khá hoa lệ. Gỗ thuyền sáng bóng, các vách ngăn được chạm trổ khắc hoa, rèm treo màu xanh lục. Trên thuyền có phòng ngủ, phòng khách... Thẩm Tố Nhi hiếu kỳ đi thăm thú khắp thuyền một lượt, dáng vẻ cứ như người nhà quê lên thành phố vậy. Hồi sau, nàng cùng Sơ Tuyết, Tiểu Trọng Chi ngồi ở phòng khách thưởng trà.

Chiếc thuyền nhanh chóng khởi hành.

Tiểu Trọng Chi gọi thuyền gia, cùng trên dưới mười nô tỳ, gia đình đưa theo ra phòng khách, để họ biết mặt Thẩm Tố Nhi và Sơ Tuyết. Ngài còn không quên dặn dò người dưới tuyệt đối không được mạo phạm, thất lễ.

Kể từ khi bắt đầu lên thuyền, Sơ Tuyết vẫn luôn im lặng, sắc mặt không mấy tự nhiên.

Còn Thẩm Tố Nhi muốn nghỉ ngơi một lúc liền đi theo một tiểu nha đầu vào phòng ngủ.

Lúc này, trong phòng khách chỉ còn mỗi Sơ Tuyết và Tiểu Trọng Chi.

“Vương gia, ngài ở ngoài có cảm thấy quen?” Tiểu Trọng Chi mỉm cười đưa lời hỏi, như một câu hàn huyên để phá vỡ không khí im lặng lúc này.

“Cũng bình thường.” Sơ Tuyết nhẹ nhàng hồi đáp.

Sau vài câu nói đưa đẩy đầy khách khí, hai người họ lại chìm trong im lặng.

Một lúc sau, Sơ Tuyết ẩn ý sâu xa đưa lời hỏi “Vậy ngài định tiễn chúng ta tới đâu?”

“Cho tới khi nào vương gia hồi kinh mới thôi.”

“...”

“Nếu ta đi vài ba năm không quay về thì sao?”

“Vậy Tiểu mỗ sẽ theo hầu ngài ba năm. Mười năm không quay về thì sẽ là mười năm.” Câu trả lời thẳng thắn mà dứt khoát.

“Mười năm?...” Ánh mắt Sơ Tuyết hiện rõ vẻ mơ màng. “Mười năm đó quá dài mà cũng quá xa xỉ...”

“Vương gia, người sẽ khỏe lại thôi. Suốt một năm nay không phải rất tốt sao?”

“Sống chết có số, cuộc đời cứ thế này là ta mãn nguyện lắm rồi...” Sơ Tuyết nhẹ cười, không bao lâu sau cũng quay về phòng ngủ của mình. Chiếc thuyền tuy nhỏ, nhưng hoa lệ, thanh nhã, ngoài sách còn có cả đàn và tiêu theo sở thích của Sơ Tuyết. Xem ra, người bố trí chiếc thuyền đã tốn không ít công sức.

Sơ Tuyết ngồi trước đàn, ngây lạng người đi. Có nhiều chuyện, ngại không cần hỏi nhiều cũng có thể đoán ra được.

Đường đường một Chấn Quốc đại tướng quân, không có chỉ ý của hoàng thượng sao dám tự ý rời khỏi kinh thành? Hơn nữa, thuyền gia, người nào người nấy bước chân vững chãi, công phu không tệ, vừa nhìn là biết không phải người thường.

Chiếc thuyền nhẹ lướt trên sông, không vội vã cũng chẳng chậm chạp.

Sau nhiều ngày trời đổ mưa tuyết, để bảo đảm an toàn, thuyền gia được yêu cầu đêm khuya thuyền nên tìm bến neo đậu.

Thế nên khi thuyền dừng lại ở một sông nhỏ, thấy có vài con thuyền khác nữa. Vì quá tò mò, Thẩm Tố Nhi quyết định cùng Sơ Tuyết lên bờ dạo chơi, Tiểu Trọng Chi đương nhiên cũng theo cùng. Ba người dạo quanh thị trấn nhỏ một vòng. Thế nhưng trấn nhỏ thế này chẳng có gì đặc biệt. Thẩm Tố Nhi nhanh chóng mất hứng, luôn miệng đòi quay về thuyền. Suốt dọc đường đi Tiểu Trọng Chi và Sơ Tuyết chỉ đóng vai tùy tùng, mọi chuyện do thẩm Tố Nhi làm chủ. Kết quả, hai công tử thật tuấn lãng, theo hầu một công tử giả danh, bước dọc theo con đường của trấn nhỏ, tìm đường quay về bến sông.

“Hai vị thiếu gia! Chúng ta có nên trọ lại ở thị trấn này không?” Tiểu Trọng Chi đưa ra đề nghị.

Sơ Tuyết chớp mắt, cảm thấy lời đề nghị này không tệ chút nào liền quay sang Thẩm Tố Nhi “Đúng thế, thiếu gia, chúng ta có nên tìm một

quán trọ ở lại một đêm không?”

Thẩm Tố Nhi phụt cười, đôi mày tú lệ nhíu lại lắc đầu nói “Thị trấn nhỏ này chẳng có gì tốt lành cả, xem ra cũng chẳng có quán trọ đâu, hơn nữa điều kiện vệ sinh lại kém... chi bằng quay về thuyền nghỉ ngơi, còn sạch sẽ hơn.” Đứng thấy thường ngày nàng dễ tính, lười nhác mà xem thường. Thực ra ý thức giữ gìn vệ sinh của nàng cao hơn bất cứ ai. Bởi lẽ ít nhiều nàng cũng là một thiếu nữ trẻ trung đến từ thế kỉ hai mốt, tư tưởng chín chắn, đương nhiên biết có nhiều thứ không thể ăn uống, ngủ nghỉ tùy tiện và đi theo người lạ...

“Tiểu gia chúng ta vừa hay có một cửa tiệm nhỏ ở thị trấn này. Nếu người không chê, có thể... Tiểu Trọng Chi không nói nhiều, ánh mắt vô cùng thành khẩn.

Thẩm Tố Nhi vừa định từ chối “Thôi khỏi...”

“Mục Hình. Có phải đệ chưa từng qua đêm trên thuyền? Buổi đêm thuyền rất rung, đặc biệt là những ngày tuyết lớn như thế này. Ban ngày và đêm không giống nhau, vô cùng giá lạnh. Trên thuyền đương nhiên không thể tốt bằng ở khách điểm được.” Khi gọi biệt hiệu của Thẩm Tố Nhi, giọng Tiểu Trọng Chi nghiêm túc hẳn.

Buổi tối gió sông thổi mạnh, nhiệt độ hạ thấp, giá lạnh là điều đương nhiên.

Thẩm Tố Nhi suy ngẫm một hồi, lại nhìn sang Sơ Tuyết, sau cũng gật đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, ngoài trời đổ những bông tuyết li ti không ngừng.

Buổi trưa, tuyết ngưng, vàng mặt trời ấm áp mới dần dần nhô lên.

Thẩm Tố Nhi và Sơ Tuyết đứng ở đầu thuyền vui đến mức không muốn vào trong, họ nhặt những bông tuyết tinh khiết trên mạn thuyền, cười đùa, ngay đến Tiểu Trọng Chi đứng cạnh bên cũng mỉm cười rạng rỡ. Nếu bỏ thân phận thực sự của hai người đi, hình ảnh trước mắt đích thực chỉ là hai đứa trẻ mới mười mấy tuổi.

Vừa chớp mắt, ba ngày đã trôi qua, Sơ Tuyết và Thẩm Tố Nhi chính là những người biết tận hưởng chuyến đi nhất. Đến ngày thứ tư, đường sông càng lúc càng rộng, tuyết cũng đã dần tan.

Đêm hôm ấy, lần đầu tiên bọn họ qua đêm trên thuyền.

Trời còn chưa sáng, thuyền lại khởi hành, từ từ đi vào vùng non xanh nước biếc.

Dần dần, khung cảnh trước mặt họ là bầu trời xanh thẳm với những đám mây thanh khiết.

Nghe Tiểu Trọng Chi nói, mấy ngày tiếp theo trời sẽ hửng nắng, họ nhất định sẽ thấy mặt trời.

Trời còn chưa sáng, Thẩm Tố Nhi liền kéo bằng được Sơ Tuyết dậy cùng lên mạn thuyền, đợi mặt trời mọc, còn không quên nói cho ngài biết tác dụng của ánh nắng mặt trời là diệt khuẩn, và việc phơi nắng đặc biệt có lợi cho sức khỏe...

Kết quả, Sơ Tuyết hỏi, khuẩn là cái gì?

Nàng tỏ ra chán nản, đưa lời giải thích “Tiểu Tam, những thứ nấm mà ngài vẫn ăn được gọi là khuẩn.”

Sơ Tuyết nghe chẳng hiểu gì, có điều vẫn rất tin tưởng nàng, trên môi nở nụ cười thuần khiết. Trong khi, có người đang âm thầm cảm thấy áy náy, bản thân không tôn trọng thực tế khách quan, thay đổi chân tướng sự việc,

lừa gạt thiếu niên thiện lương, sau khi chết đi liệu có bị đày xuống địa ngục?

Ánh nắng ấm áp chiếu rọi khắp châu thân. Sự áy náy còn ngăn ngui hơn cả pháo hoa, biến mất tăm mất dạng ngay khi tia nắng đầu tiên xuất hiện. Mang theo tâm trạng tẩy rửa vi khuẩn, mọi nỗi phiền muộn trong lòng cũng theo đó mà tan biến sạch.

“Tiểu Tố Nhi, mau nhìn xem.” Sơ Tuyết chỉ tay về phía hai bên bờ sông gọi.

Do đêm qua tuyết tan, núi cao hiện rõ một màu xanh bất tận. Khắp không gian chẳng còn vương chút điêu tàn của ngày đông lạnh lẽo. Dưới ánh nắng ấm áp, long lanh, bà mẹ thiên nhiên đã trao cho bức tranh đại địa những màu sắc tươi sáng nhất, tuyệt đẹp nhất và hút hồn nhất.

Sơ Tuyết hiếm khi được ra ngoài du ngoạn, đương nhiên thấy cảnh không khỏi lạng người.

Thẩm Tố Nhi nhìn cảnh tượng trước mắt một hồi rồi quay sang nhìn Sơ Tuyết. Giang sơn như họa, thực không sánh nổi với thiếu niên tuấn mỹ? Trong mắt nàng, Sơ Tuyết lúc này còn rạng ngời, hút hồn hơn vạn lần so với non cao núi biếc.

“Hai vị thiếu gia, có muốn câu cá không?” Tiểu Trọng Chi cùng một thuyền viên tầm hai mươi tuổi đã chuẩn bị xong cần câu, mồi nhử và móc sắt.

Sơ Tuyết nghe vậy cực kỳ hứng thú.

Mặc dù đối với việc câu cá, Thẩm Tố Nhi không đặc biệt yêu thích, nhưng nghe lời mời gọi cũng không phải không chú ý.

“Tiểu đại ca, trời lạnh thế này câu cá, liệu có thể không?”

Ngài nhiều năm ở chung trong thâm cung, chỉ nghe kể đến việc này chứ chưa từng đi câu bao giờ.

“Thời tiết dần ấm hơn, ánh nắng rạng rỡ, xem ra có thể đem lại niềm vui bất ngờ.” Tiểu Trọng Chi bật cười sáng khoái, cứ như thể biết chắc mọi điều sẽ xảy ra vậy.

Sơ Tuyết sùng bái nhìn Tiểu Trọng Chi, cầm một cần câu, lấp môi, thả xuống dòng nước, gương mặt tuấn mỹ hiện rõ nét vui mừng “Thực sự sẽ có niềm vui bất ngờ chứ?”

“Ừm, một lúc sẽ biết thôi.” Tiểu Trọng Chi cố tình tạo sự tò mò.

“Ánh nắng rực rỡ, đích thực là lúc đám cá nổi lên mặt nước tìm thức ăn. Tiểu Tam, câu nhiều một chút, chốc nữa ta nướng cá cho mà ăn.” Thẩm Tố Nhi vui vẻ lên tiếng, rồi lười nhác tựa vào lan can, lặng ngắm bầu trời xanh thẳm trên cao.

Cho dù ngàn năm trôi qua, bầu trời vẫn cứ thủy chung một màu, trái lại con người thì không ngừng thay đổi.

Sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh. Người này biến mất người khác xuất hiện.

Chỉ có núi xanh còn mãi, nước biếc không ngừng chảy trôi.

Hôm nay mọi người cùng ở đây ngắm phong cảnh, biết ra sao ngày sau? Nhìn sơ Tuyết được Tiểu Trọng Chi chỉ bảo, vẻ hớn hờ, hân hoan trên gương mặt tuấn mỹ thật hiếm thấy biết bao. Nét biểu cảm thuần khiết và chân thật. Trái lại, Thẩm Tố Nhi trông có vẻ thoải mái dễ chịu nhưng trong lòng lại có dự cảm đần đo luôn túc trực. Nàng cứ đưa Sơ Tuyết theo du ngoạn thiên hạ thế này xem ra không phải kế sách lâu dài.

Sơ Tuyết vốn đường đường là một vương gia, sao có thể cùng nàng cả đời phiêu bạt?

Sớm muộn cũng sẽ có một ngày, ngài quay về kinh thành, sống cuộc sống cao quý vốn thuộc về mình. Đến lúc đó, đường ai nấy đi, nàng... rất cuộc vẫn cứ phải sống một mình mà thôi.

Có điều, mọi việc cứ thế này cũng không tệ chút nào.

Đây có lẽ là điểm tốt duy nhất của xuyên không, chẳng cần đi spa, cũng có thể trẻ lại nhiều tuổi. Thanh xuân, cần phải sống thật ý nghĩa nhất là khi nàng có cơ hội thứ hai.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi cong miệng mỉm cười tự giễu.

Tiểu Trọng Chi lặng ngồi cạnh bên Thẩm Tố Nhi, mỉm cười nói “Người đúng là biết cách tận hưởng nhất đấy.”

“Đây không phải tận hưởng mà là lừa...” Hầy, rốt cuộc nàng đang hưởng thụ hay là lừa nhác? Nếu được quyền lựa chọn, nàng thà để mọi người nói bản thân lừa nhác còn hơn. Làm người, vẫn là nên thâm lặng đôi chút.

Nghe vậy, Tiểu Trọng Chi chỉ mỉm cười nhẹ nhàng.

Chẳng có bất cứ người phụ nữ nào thừa nhận bản thân lừa nhác, cũng chẳng có người phụ nữ nào lại ăn nói tùy ý, không chút tâm tư như vậy với ngài trước đây. Nhưng thi thoảng ngài nhìn ra trong ánh mắt đó ẩn hiện nét buồn được che giấu khéo léo dưới vẻ thuần khiết, sáng trong thường ngày.

Tiểu Trọng Chi vốn quen viết không ít người, nhưng đây là lần đầu tiên ngài gặp một người phụ nữ vừa đặc biệt lại vừa phức tạp đến vậy.

Có lúc, ngài thực sự cảm thấy nghi ngờ... nàng có thực sự chỉ mới mười lăm?

Thẩm Tố Nhi lại hỏi “Trọng Chi đại ca, sắp tới, thuyền sẽ đỗ bến nào thế?”

“Sau buổi trưa, chúng ta sẽ đến thành Hàm, người có muốn ở lại đó chơi vài ngày không?” Chỉ là một câu hỏi thuần túy, nhưng không hiểu sao thi thoảng, Tiểu Trọng Chi cứ thấy buồn cười, bởi lẽ đi được năm, sáu ngày rồi mà ngài vẫn còn chưa biết đích đến rốt cuộc là nơi nào.

“Nơi đó có vui không?”

“Thành Hàm rất lớn, chỉ nhỏ hơn kinh thành một chút thôi, vui tươi náo nhiệt không kém chút nào đâu.”

“Vậy... chúng ta cứ quyết định ở lại chơi vài ngày trước đi, để rồi ta tính sau.” Bây giờ nàng không có hứng, bỗng như nghĩ ra điều gì đó, nàng liền hỏi “Tiền... mấy ngày qua là do ai chi vậy?” Nàng không hề quên, tất cả mọi khoản, nàng đều không phải xuất tiền. Bây giờ xem ra, cuộc sống của nàng rất ổn, ăn ngon, mặc đẹp, ngủ yên, du sơn ngoạn thủy, lại có người tài trợ tiền tiêu. Có điểm nào không tuyệt chứ?

Tiểu Trọng Chi cười không đáp.

“Có phải là ngài không?”

“Cứ coi như vậy đi...”

Nàng mỉm cười, chỉ có điều đôi mắt dần trở lên buồn bã.

“Tiểu Tố Nhi, cười gì thế?” Sơ Tuyết quay đầu, nhẹ nhàng hỏi.

Thẩm Tố Nhi chán nản ngồi xuống, tựa lưng vào thuyền, hai tay vòng qua ôm lấy đôi chân. Dáng ngồi nhàn nhã, nhưng lại có nét mỹ tuyệt khó tả,

cũng quỵến rũ lạ kì. Đôi mắt khẽ nhìn sang Sơ Tuyết, lại chuyển hướng nhìn vào mặt nước long lanh “Cá cắn câu rồi, Tiểu Tam.”

Sơ Tuyết hân hoan nhìn ra hướng nàg đang chỉ, quả là cá đã cắn câu, ngài vội vã kéo lên.

Woa! Quả nhiên có cá.

Chỉ có điều...

Tại sao con cá đó chỉ to bằng một ngón tay cái...

Gương mặt hân hoan tuấn mỹ của Sơ Tuyết dần chuyển sang thất vọng, khẽ cười nhìn Thẩm Tố Nhi, sau đó ném con cá khó khăn lắm mới câu được xuống sông. Cá nhỏ như vậy, không ăn được, chỉ còn cách thả nó về với dòng sông.

Thời gian trôi qua.

Đúng như những gì Tiểu Trọng Chi nói, sau buổi trưa, thuyền đã tới thành Hàm.

Trong khi thuyền gia phái người đi mua thêm đồ dùng hàng ngày cùng thực phẩm. Thẩm Tố Nhi và Sơ Tuyết lên bờ dạo chơi.

Hai người vào một quán nhỏ ven đường, đại thúc bán hàng vội bảo thế tử của mình ra chào hỏi. Hai người cũng chẳng ăn nhiều, chỉ gọi mỗi người một bát tào phớ đơn giản mà thôi.

Sơ Tuyết ăn rất ngon miệng, có lẽ là bởi ngài chưa từng được ăn qua món ăn dân dã thế này, có cảm giác mới mẻ là điều đương nhiên. Cùng lúc Thẩm Tố Nhi lại không tài nào ăn nổi. Bát tào phớ này quá nhạt! Bởi vì đã quen với các loại gia vị phong phú ở thời hiện đại, thế nên nàng khó lòng

một sớm một chiều thay đổi. Từ khi tới đây, nàng luôn ăn ngon, mặc đẹp, thực sự chưa nếm mùi vị khổ sở bao giờ.

“Tiểu Tam, có ngon không?”

“Rất ngon.”

“Cảm xúc không thể ngăn nổi...”

“Đúng vậy, món này thực khá ngon. Mùi vị rất tuyệt, đậu nguyên chất, gia giảm vừa miệng...”

“Không có đường, nhạt quá mức...” Không ngờ khẩu vị Sơ Tuyết lại thanh đạm đến vậy.

Sơ Tuyết nhìn sang Thẩm Tố Nhi, mỉm cười nói “Có phải thấy mùi vị không quen?”

“Kém quá xa so với những thứ ta thường ăn trước kia.” Đích thực cùng là một món ăn nhưng chẳng thể nào sánh bằng đồ ăn thời hiện đại.

“Tiểu ca, tào phớ do chúng ta làm được coi là ngon nhất ở đây rồi. Chúng ta chọn loại đậu ngon nhất, không hề trộn thêm thứ gì khác đâu.” Một lão bà hiền hòa đưa lời giải thích, đoán chắc đã bán hàng ở đây rất lâu rồi.

Thẩm Tố Nhi nghe vậy, cảm thấy có phần áy náy “Đại thẩm, xin đừng hiểu lầm, ta không hề chê tào phớ của đại thẩm không ngon, mà bởi vì... cá nhân ta không thích ăn thô, xin lỗi nhé.” Những người bán hàng rong thế này vốn đã rất vất vả. Nàng thực không nên để người ta cho rằng mình đang cố tình phá hỏng việc làm ăn của họ.

Nghe vậy, vị đại thẩm trước mặt mới thở phào nhẹ nhõm.

Suy cho cùng, những thứ mà người ta vất vả tạo ra, thực chẳng hi vọng bị người đời chê bai.

Thẩm Tố Nhi ngậm miệng, không nhiều lời thêm nữa. Chỉ là nàng có chút khó xử khi không biết xử lí bát tào phớ này ra sao? Nàng thực không muốn ăn nữa, mà nếu không ăn đồ đi... vậy thì... Nàng lén nhìn vị đại thẩm đang đứng gần đó, hồi hận vì đã nói mấy câu khi nãy. Bỗng, nàng cong miệng mỉm cười nhìn sang Sơ Tuyết, dịu dàng nói “Tiểu Tam à, ăn ngon không?”

“Ngon lắm.”

“Vậy ngài ăn nhiều vào, phần của ta cũng cho ngài luôn...” Nói xong, còn chưa đợi Sơ Tuyết từ chối, nàng đổ quá nửa bát tào phớ sang cho Sơ Tuyết. Sau khi giả bộ quan tâm, nàng lập tức giải quyết được phiền phức, giờ thì nếu ăn không hết thì người phung phí thức ăn là Sơ Tuyết, không phải nàng, ha ha.

Sơ Tuyết khóc cười không xong, thực chẳng còn cách nào với nàng.

Bỗng...

“Đại thúc, hôm nay ngài vẫn cần tranh chữ chứ?” Một giọng nói ấm áp vang lên.

“Được, cho ta một bức.” Đại thúc bán hàng đáp.

“Đa tạ.” Giọng nói có phần run rẩy, xem ra đang rất là cảm kích.

Thẩm Tố Nhi quay lại nhìn, chỉ thấy một thư sinh đang ôm mấy bức họa, đang đưa tranh cho đại thẩm, sau đó nhận lại một bát tào phớ từ tay đại thúc bán hàng, cậu thư sinh cảm kích nhận bát tào phớ, ngồi xuống ghế bắt đầu ăn.

Thẩm Tố Nhi thấy người thư sinh này rõ ràng đang rất đói, mặt mày gầy guộc, xem ra thiếu dinh dưỡng trầm trọng. Có điều, ngũ quan khá được, nhưng nếu đem so với Sơ Tuyết thì kém quá xa.

“Khụ khụ.”

Thẩm Tố Nhi quay sang, đưa lời quan tâm “Tiểu Tam, có phải đệ mắc nghẹn không?”

“Không... không...” Sơ Tuyết cúi đầu không dám nhìn thẳng vào nàng, vội vã ăn tiếp.

“Đừng ăn vội thế, dễ mắc nghẹn đấy...”

“Khụ khụ...” Sơ Tuyết rất cuộc không tránh khỏi bị sặc, ngài cố nén nhin đến mức mặt đỏ ửng lên, xem ra đang cực kỳ khó chịu.

Thẩm Tố Nhi vội vỗ nhẹ vào sau lưng Sơ Tuyết, đưa lời quan tâm “Đừng vội, đừng vội, cứ từ từ thôi, hít thở đều đặn đã.” Rốt cuộc Tiểu Tam bị sao thế?

Sơ Tuyết bị sặc đến mức nước mắt đầm đìa, khiến Thẩm Tố Nhi nhìn mà không khỏi xót xa. Nàng đưa tay áo mình lên chấm miệng cho ngài, lau sạch cả phần tào phớ còn dính bên góc miệng rồi nói “Sau này, ăn thứ gì cũng phải cẩn thận, ngộc quá, như vậy có thể chết người đó.”

“Người đang lo lắng cho ta sao?”

“Phí lời.”

“...” Sơ Tuyết mỉm cười ngốc nghếch.

Không ai biết, lúc này thấy nàng nhìn vị thư sinh đó, trong lòng ngài khó chịu đến mức nào. Ngài tính khê ho đưa lời nhắc nhở, lại sợ nàng nhận

ra điểm khác thường liền cúi đầu cảm cúi ăn tào phớ, ai ngờ trùng hợp thế nào lại bị sặc.

Khi người thư sinh rời khỏi, Thẩm Tố Nhi cũng chẳng để ý thêm nữa. Đại thúc bán hàng lúc này mới lắc đầu than thở.

“Ông lão, bức tranh chữ này...” Đại thẩm do dự hỏi.

“Để trong nhà đi, cho bọn trẻ chúng chơi. Người đọc sách đúng là quá đáng thương.”

Một bát tào phớ, một bức tranh chữ. Thư sinh thời cổ đại đích thực chẳng được tích sự gì.

Sau khi trả tiền, hai người đi dạo cả một buổi chiều, nhưng chẳng thấy thứ gì mới lạ... cũng chẳng phát hiện ra con đường tháo chạy nào khác. Sơ Tuyết trầm nghĩ, rốt cuộc họ chẳng thể cắt đuôi được bọn người theo sau.

Lúc trở lại thuyền, Tiểu Trọng Chi đã mỉm cười ngênh tiếp.

Ngày hôm sau.

Thẩm Tố Nhi và Sơ Tuyết lại đi dạo một vòng quanh thành Hàm. Thẩm Tố Nhi muốn tìm một nơi ẩn cư, nhưng xem ra thành Hàm không thích hợp, bởi lẽ chỗ này chỉ cách kinh thành vài ngày đi đường thủy mà thôi.

“Tiểu Tam, chúng ta rời khỏi đây thôi.”

“Người không thích chỗ này sao?”

“Ừm, nơi này cũng bình thường thôi.”

“Vậy chúng ta đi.”

Quay lên thuyền, Thẩm Tố Nhi nói muốn rời đi, Tiểu Trọng Chi đương nhiên cũng không nói thêm nhiều. Chỉ là những điều bất ngờ thường hay xảy ra.

Đúng lúc định khởi hành, đột nhiên lại thấy một đám quan sai lũ lượt lên thuyền, vừa lên đã đòi bắt Thẩm Tố Nhi và Sơ Tuyết lại. Họ nói hai người phạm tội cưỡng dâm giết người, sợ tội bỏ trốn...

Tiểu Trọng Chi tức đến độ nghiêng răng nghiêng lợi. Sự việc thật hoang đường! Hoang đường chết đi được!

Đặc biệt là Thẩm Tố Nhi, nàng thì có thể cưỡng dâm ai chứ? Cưỡng dâm phụ nữ hay là đàn ông?

“Này, quan gia, mau nói đi, ai đã chết, ai đã bị cưỡng dâm?” Thẩm Tố Nhi chẳng hề sợ hãi, ngược lại cảm thấy đặc biệt hiếu kì. Tiểu Trọng Chi đường đường một đại tướng quân, lẽ nào là giả mạo sao?

“Có gì thì đợi lên nha môn nói. Đám vô dụng này, mau lục soát, nhanh lên.” Mấy tên bổ đầu bước lên thuyền, mặt mày nghiêm trọng chỉ huy. Đôi mắt ti hí không ngừng đưa đi khắp nơi. Một đám người ăn mặc sang trọng, vậy mà chẳng ai hiểu quy tắc gì cả, lẽ nào không biết có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ sao?

Mấy thuyền gia trông chẳng phải dạng có tiền, có điều, những thứ lục soát được thực khiến bọn chúng sợ chết khiếp.

Ngân lượng? Những thỏi bạc trắng đến hoa cả mắt. Tiểu Trọng Chi vừa nhìn thấy số tiền liền không khỏi chau mày.

Tại phòng của Thẩm Tố Nhi, ngay cả hai trăm lạng bạc của nàng cũng bị lục ra. Thẩm Tố Nhi trợn trừng mắt, đám nha sai này lên đây phải chẳng chỉ để lục kiếm tiền bạc?

Quả nhiên, quan lại trong thiên hạ đều một giuộc vô lại như nhau.

Rồi tay nải của Sơ Tuyết cũng bị lôi ra. Trước mắt, ba người bọn họ đều bị áp giải ra phòng khách. Nghe nói, đám thuyền gia, nô tì đều đã bị bắt đứng bên ngoài.

Lúc này, một viên nha sai dâng tay nải của Sơ Tuyết lên, cười gian manh nói “Trình bố đầu, lại lục ra một tay nải đang nghi, rất nặng, không biết có phải là hung khí không?”

“Ừm, rất đáng nghi, mau mở ra xem.”

“Dạ.” Viên nha sai vừa định mở ra, đột ngột bị Sơ Tuyết một cước đá mạnh, tay nải bay thẳng ra ngoài cửa sổ. Lúc tay nải chuẩn bị rơi xuống mặt hồ, bỗng một bóng người vụt qua, bay thẳng về phía khoang thuyền, thân thủ nhanh nhẹn tóm lấy chiếc tay nải, bàn chân khẽ điểm xuống nước, thuận đà thi triển khinh công tuyệt đỉnh của mình. Có điều, vừa rồi Sơ Tuyết đã quá mạnh, tay nải bay xa khỏi thuyền, người đó muốn quay lại thuyền, e là có khinh công tuyệt đỉnh cũng đành bất lực...

Lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tiểu Trọng Chi nhanh chóng nhìn ra nguy hiểm. Vội kéo một tấm rèm cửa bên cạnh, dụng sức, ném tấm rèm kia rồi thét vào thân hình trước mặt “Mau tiếp lấy.”

Thân hình đó khẽ dừng giữa không trung, nhanh chóng mà chuẩn xác bắt lấy tấm rèm, mượn lực, an toàn bay lại đỉnh thuyền.

Người đó là ai? Tất cả mọi người trong phòng khách đều không nhìn rõ...

Tất cả hành động diễn ra trong một cái chớp mắt kinh ngạc của Thẩm Tố Nhi.

Quá đẹp, quá chấn động, thực khiến người ta không khỏi trầm trồ. Nàng thực hiếu kỳ về ‘người thần bí’ này. Không nghĩ nhiều, nàng vội chạy ra bên ngoài, mấy tên quan sai ngậy người lúc này xem ra vẫn chưa định thần lại được. Khi Thẩm Tố Nhi hớn hờ chạy ra bên ngoài, khoảnh khắc nhìn thấy dung mạo bất phàm của vị soái ca phiêu dật tựa tiên nhân, cùng ánh mắt phẫn nộ chẳng hề che giấu trong lúc tà áo bay phần phật trong gió, khuôn mặt tràn đầy kì vọng và hưng phấn của nàng lập tức xiu hẳn xuống...

Sơ Tuyết cũng chạy ra ngoài, cúi đầu đứng gọn một bên, bộ dạng giống hệt một đứa trẻ phạm lỗi.

Cho dù toàn thân bận thường phục, nhưng khí độ lãnh đạm, cùng tư thái ngạo nghễ của Mộ Dung Cảnh phát ra bừng bừng. Ngài phẫn nộ bước đến trước mặt Sơ Tuyết, không nói lời nào thưởng cho Sơ Tuyết một cái bạt tai.

Thẩm Tố Nhi tốt cùng kinh ngạc. Tình hình trước mắt cực kỳ nghiêm trọng, hơn nữa, nhìn dáng vẻ ảo não của Sơ Tuyết là biết, hình như tất cả là lỗi của ngài.

Đột nhiên, Sơ Tuyết quy gối quỳ xuống, cúi đầu, như một người làm sai, đang chờ hình phạt “Xin lỗi, đệ...”

“Này! Người nào lại dám ở đây...” Còn chưa nói hết câu, cả người Trình bổ đầu đã bay ra ngoài, bọt nước tung tóe, trực tiếp rơi thẳng xuống sông.

Mộ Dung Cảnh hạ thủ không chút lưu tình, nếu như Sơ Tuyết xảy ra chuyện gì, ngài tuyệt đối không tha thứ cho bất cứ ai ở đây.

“Trình bổ đầu...” Đám nha sai vừa định động thủ, liền bị ba thị vệ cải trang lên thuyền khống chế.

Tình thế đột ngột xoay chuyển, khiến mọi người không khỏi kinh hãi.

Trình bổ đầu toàn thân ướt đẫm lồm cồm bò lên bờ, coi như giữ lại được tính mạng, thế nhưng tình cảnh trước mặt còn đáng sợ hơn. Bao nhiêu thuộc hạ đều bị người ta kẻ kiếm trên cổ, không dám động đậy, còn hãn vừa chân ướt chân ráo bò lên cũng nhận một thanh kiếm kề cổ “Các vị đại gia...”

Tiểu Trọng Chi giẫm mạnh lên tay Trình bổ đầu, đưa lời cảnh cáo “Bây giờ tốt nhất hãy câm miệng lại, nếu không cả ta và người đều không giữ được tính mạng đâu.” Hoàng thượng đang trong cơn thịnh nộ, vương gia cũng chẳng suy nghĩ kỹ càng, thứ đồ quan trọng như vậy mà cũng dám vứt đi.

“Chuyện này... chuyện này... hoàng thượng đại nhân, Sơ Tuyết cũng chỉ là...” Thẩm Tố Nhi đột nhiên ngậm miệng lại, bởi ánh mắt của Mộ Dung Cảnh quá mức lạnh lùng, lạnh đến mức nàng run rẩy cả người. Thẩm Tố Nhi lén đưa mắt nhìn tay nải Mộ Dung Cảnh đang cầm trên tay, bên trong là gì chứ? Là thứ gì quan trọng mà khiến ngài căng thẳng như vậy?

Có điều, lòng hiếu kì của nàng chẳng hề được thỏa mãn.

Mộ Dung Cảnh nhìn Sơ Tuyết đang quỳ trên mặt đất “Vào trong, ta có chuyện muốn nói cùng đệ.”

Thẩm Tố Nhi nhìn Sơ Tuyết đầy lo lắng, sắc mặt Mộ Dung Cảnh như thể đang muốn nói “Vào đây, ta sẽ từ từ giáo huấn đệ một trận!” Thực sự là vô cùng đáng sợ...

Mộ Dung Cảnh bước vào trong khoang trước, Sơ Tuyết im lặng bước theo.

Thẩm Tố Nhi đang định nén bước lại gần nghe trộm liền bị Tiểu Trọng Chi ngăn lại.

Ngài khẽ đưa lời nhắc nhở “Đừng làm chuyện đại dột.”

Nàng chán nản, trong lòng có phần khó chịu “Ngài có biết bên trong tay nải đó là thứ gì không?”

“Không biết.” Có điều, ngài có thể đoán được. Chỉ là có một vài chuyện ngài không thể nói ra. Vương gia không ngại mạo hiểm vứt tay nải đi, rất có khả năng có liên quan đến nàng. Trực tiếp phủ nhận cũng vì muốn nàng không tiếp tục hỏi thêm nữa.

Thẩm Tố Nhi thấy Tiểu Trọng Chi không muốn nói, cũng chẳng miễn cưỡng. Dù thế nào, ngài cũng là người có trọng nhiệm trên người, làm sao dám nói chuyện của hoàng đế cho người khác biết? Nàng ghé sát lại để chỉ hai người nghe thấy rồi hỏi “VẬY hoàng thượng lên thuyền lúc nào?”

Tiểu Trọng Chi vừa nghe thấy, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái.

Điều này... phải nói thế nào đây? Hơn nữa có thể nói hay không?

Rốt cuộc ngài đành thì thầm đáp “Ngay buổi tối đầu tiên khi xuất thành...”

Ngay buổi tối đầu tiên? Góc mắt Thẩm Tố Nhi khẽ co giật. Thảo nào buổi tối hôm đó, Tiểu Trọng Chi sống chết đòi tìm khách điểm nghỉ trên bờ, ngoài việc kéo dài thời gian, e là còn lo nàng nhất thời giở quẻ, quyết định khởi hành giữa đêm khuya.

Thẩm Tố Nhi liếc nhìn Tiểu Trọng Chi đầy khinh khi, cặp môi hồng khẽ động, những lời mắng chửi ra đến cửa miệng sau cùng lại bị nuốt vào trong.

Tiểu Trọng Chi áy náy cười nhẹ, nhỏ giọng đưa lời giải thích “Ta cũng là thân bất do ki... Người đại nhân đại lượng đừng để bụng nhé.”

“Hừm.” Nàng hiểu, cũng có thể thông cảm, nhưng vẫn không khỏi có phần nào đó khinh bỉ ngài. Sau cùng, nàng thì thầm lên tiếng “Ngài mới là đại nhân, người lớn hơn ta bao nhiêu cơ mà.” Nói xong, nàng đưa mắt nhìn Tiểu Trọng Chi, từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên.

Tình cảnh khiến Tiểu Trọng Chi vô cùng ngẩn ngai.

Ở trong khoang thuyền. Sơ Tuyết đang quỳ trước Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh đặt tay nải lên bàn, từ từ ngồi xuống “Sơ Tuyết, đệ đã biết mình sai chưa?” Giọng ngài không còn tức giận như khi nãy.

Sơ Tuyết cúi mặt, vẫn không dám ngược lên nhìn thẳng vào Mộ Dung Cảnh, khẽ lên tiếng “Đệ biết, là lỗi của đệ.”

Mộ Dung Cảnh nhìn Sơ Tuyết trong giây lát, đưa lời hỏi “Bây giờ đã cảm thấy hối hận chưa?”

Cả người Sơ Tuyết cứng đờ, miệng nói “Không hề hối hận.”

“Đệ...” Đáp án này thực nằm ngoài dự đoán của Mộ Dung Cảnh. Cơ phần nộ trào dâng nhưng ngài kìm nén xuống “Rốt cuộc là vì sao? Nói mau.”

Sơ Tuyết mím môi, cũng không hề có ý giấu giếm “Vị quan sai đó định mở tay nải ra. Trong lúc gấp gáp, đệ không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ muốn tay nải đó không được mở ra... đệ không muốn để hoàng tẩu nhìn thấy, càng không muốn người biết chuyện của đệ. Nếu để người biết, nhất định sẽ không để đệ đi theo nữa...”

“Cho nên, đệ dám vứt tay nải đó đi?” Mộ Dung Cảnh quắc mắt, đập mạnh tay xuống bàn. Một tiếng động lớn phát ra, suýt chút nữa làm rung động cả chiếc thuyền. “Nếu ta không có ở đây, không kịp đón lấy tay nải, đệ định làm gì tiếp theo? Có định quay về kinh thành không?”

“Không...” Biết trước đáp án sẽ khiến hoàng huynh nổi trận lôi đình, thế nhưng Sơ Tuyết không muốn tiếp tục che giấu.

“Đệ đang khiến trẫm cảm thấy mình đã sai khi cho phép đệ ra ngoài, cũng đang ép trẫm... phải giết chết Thẩm Tố Nhi sao?” Mộ Dung Cảnh nghiến răng hỏi, trong lòng quặn lên từng trận đau đớn. Hôm nay Sơ Tuyết suýt chút nữa mất mạng vì nàng, đây chính là sự thật. Thẩm Tố Nhi đang là một mối họa, một mối họa chí mạng vây quanh ba huynh đệ ngài.

Hồng nhan họa thủy, biện pháp giải quyết lí trí nhất hiện nay chính là giết nàng. Chỉ khi nàng chết, tất cả mọi vấn đề mới có khả năng giải quyết êm đẹp.

“Hoàng huynh, xin đừng! Đệ biết lỗi rồi, lần sau không bao giờ dám làm chuyện đại dột đó nữa.” Nghe hoàng huynh nói muốn giết hoàng tẩu, Sơ Tuyết tốt cùng kinh hãi, vội ngược mắt nhìn về phía Mộ Dung Cảnh, vừa quỳ vừa tiến lại ôm chân Mộ Dung Cảnh nài van “Cầu xin hoàng huynh đừng vì đệ mà trách tội người khác. Chuyện này không liên quan đến hoàng tẩu. Thực chẳng có chút quan hệ nào. Tất cả là do đệ, tất cả là lỗi của đệ...”

“Trong lòng đệ, Thẩm Tố Nhi là người quan trọng nhất sao? Hoàng huynh ta cùng mẫu hậu chẳng lẽ đều không có chút địa vị nào... đúng không? Mười mấy năm tình cảm lại không thể bằng một người phụ nữ vừa mới quen biết?”

“Không phải đâu, hoàng huynh! Không phải là như vậy...” Sơ Tuyết căng thẳng đưa lời giải thích. Đôi mắt ngài đã loang loáng nước “Đệ không hề nghĩ vậy, thực sự chưa từng...”

“Thế nhưng đệ đã làm trái với suy nghĩ đó rồi.”

“Đệ...” Cổ họng Sơ Tuyết mắc nghẹn, chẳng thể thốt nên lời.

Vào lúc ném tay nải đó đi, ngài thực sự không hề suy nghĩ nhiều đến vậy, trong lòng chỉ nghĩ nếu Thẩm Tố Nhi biết được chân tướng, không biết người sẽ phản ứng ra sao? Bởi trong tay nải đó đựng thứ thuốc giúp ngài duy trì mạng sống. “Hoàng huynh, đệ... sẽ phái người quay về cung lấy thuốc.”

“Hồi cung lấy thuốc?”

“Dạ. Từ đây về kinh thành, phi ngựa nhanh cũng chỉ mất sáu, bảy ngày, hôm nay đệ đã uống thuốc... dừng một, hai ngày chắc không có chuyện gì cả.” Sơ Tuyết nói mà chẳng mấy tự tin, lúc ngài vứt tay nải đi, hoàn toàn không nghĩ đến những điều này, lúc đó đầu óc ngài chỉ nghĩ rằng tuyệt đối không thể để Thẩm Tố Nhi biết được mà thôi.

“Chắc là sẽ không có chuyện gì?” Đôi mắt của Mộ Dung Cảnh chất chứa nhiều tâm tư khó đoán. Chuyển đi lần này, Sơ Tuyết không hề biết ngài đã mang theo toàn bộ thuốc, lại càng không biết thứ thuốc đó có được khó đến chừng nào. Một khi làm hỏng số thuốc này, coi như đánh mất luôn cả tính mạng.

Vốn Sơ Tuyết khi vừa được sinh ra đã trúng phải kì độc, một loại độc hiếm gặp dị thường truyền từ mẹ sang con, Thôi thần y phải tận tâm chăm mới có thể giúp Sơ Tuyết sống đến ngày hôm nay. Trước kia, Thôi thần y từng dự báo, Sơ Tuyết không sống qua nổi tuổi mười lăm, thế nhưng, Mộ Dung Cảnh luôn không chịu từ bỏ, kiên trì cùng Thôi thần y tìm kiếm cách cứu mạng Sơ Tuyết. Và ông trời thực không phụ lòng người, sáu năm trước, đã cho ngài vô tình tìm thấy một loại thảo dược quý giá.

Thôi thần y mất thêm hơn trăm ngày đem thảo dược luyện thành viên đan, tạm thời khống chế được độc tính, kéo dài sinh mạng của Sơ Tuyết. Sơ Tuyết năm nay đã mười bảy tuổi, thậm chí xem ra còn sống rất khỏe mạnh. Thế nhưng điều duy nhất phiền phức chính là thứ thuốc này không được ngưng lại, một khi dừng lại, độc tính trong cơ thể sẽ phát tán rất nhanh.

Sau nhiều năm quan sát, Thôi thần y nói, chỉ cần Sơ Tuyết sử dụng thứ thuốc này liên tục, sống qua hai mươi tuổi không thành vấn đề. Thế nhưng thứ thuốc này không dễ tìm, cũng không dễ luyện, chỉ riêng việc tìm thuốc dẫn, cũng phải mất mấy tháng trời mới tìm được.

Mộ Dung Cảnh lợi dụng quyền lực, âm thầm phái một lượng lớn người thâm nhập vào dân gian truy tìm, nhưng vẫn luôn có nguy cơ bị dừng thuốc.

Sơ Tuyết và thái hậu hoàn toàn không biết chuyện Mộ Dung Cảnh âm thầm tiến hành này.

Nếu tay nải này thực sự bị ném xuống nước, hậu quả hoàn toàn không thể đoán trước được.

Điều khiến Mộ Dung Cảnh đau lòng nhất chính là lí do mà Sơ Tuyết ném thuốc chỉ bởi không muốn để Thẩm Tố Nhi biết được chân tướng sự việc và chỉ bởi lo sợ Thẩm Tố Nhi sẽ không cho Sơ Tuyết đi theo nữa?

“Hồi cung! Ngày mai Tiểu Trọng Chi sẽ đưa đệ về.” Mộ Dung Cảnh quả quyết hạ lệnh.

“Hoàng huynh. Xin đừng!”

“Đây là hình phạt, hồi cung, quay mặt vào tường hồi lỗi.”

“Hoàng huynh...” Giọng Sơ Tuyết mang theo sự thỉnh cầu ai oán.

“Nếu đệ sống tốt, đợi đến khi cây liễu lại đâm chồi, trăm sẽ cho đệ ra ngoài tìm nàng. Lúc đó vừa hay tiết trời vào xuân, trời cũng sẽ ấm hơn.”

“Đệ...” Sơ Tuyết không nói thêm gì, bởi hoàng huynh vẫn luôn quan tâm đến mình. Sơ Tuyết biết bản thân sức khỏe yếu, lại đặc biệt sợ lạnh. Trước kia chỉ cần hơi lạnh một chút, ngài sẽ phát sốt ngay. Những ngày gần

đây, cũng nhờ Tiểu Trọng Chi âm thầm chăm sóc nên mới có thể bình an vô sự. Đến lúc này xem ra, tất cả mọi thứ Tiểu Trọng Chi làm rất có khả năng đều do hoàng huynh chỉ thị.

Thẩm Tố Nhi đứng ở ngoài mạn thuyền, chờ đến độ chán nản. Nàng vô tình nhìn sang Trình bổ đầu mặt mũi thâm tím, bờ môi tụ máu, thân người không ngừng run rẩy. Ánh mắt hiện đầy vẻ hồ nghi, tại sao mới đến đây có vài ngày mà lại bị người ta vu cho tội cưỡng dâm giết người? Nàng đã đắc tội với ai chứ? Nghĩ vậy nàng tiến lại trước mặt hắn, có chuyện, nàng muốn làm rõ ràng “Vị sai gia này, vẫn câu hỏi cũ thôi, ta đã giết ai, cưỡng dâm ai hả?”

Trình bổ đầu ấp a ấp úng nói cả buổi trời vẫn chẳng thể rõ ràng nguyên do. Thì ra tên quan sai này nổi tiếng lòng tham, muốn moi tiền của các thương nhân đi ngang qua đây. “Tiểu đại ca, ngài thử nhìn ta xem, dáng vẻ có giống với kẻ cưỡng dâm giết người hay không?”

Tiểu Trọng Chi nhìn khuôn mặt thất vọng của Thẩm Tố Nhi, cong miệng mỉm cười. Tiếp đó, Thẩm Tố Nhi vén tóc mái sang một bên hào sảng hỏi Trình bổ đầu thêm câu nữa “Việc đó... người hãy nhìn cho thật kỹ, có phải trông ta rất thuần khiết không?” Ánh mắt rất nguy hiểm, đặc biệt nguy hiểm... Nàng nghĩ Mộ Dung Cảnh không xử chết hắn thì nàng ra tay thay cũng chẳng có vấn đề gì cả.

“Thuần khiết là sao chứ?” Tên bổ đầu mơ màng, hỏi lại, như thể đang giễu cợt.

Thẩm Tố Nhi từ từ nheo mắt, đứng lên, nho nhã nói “Bỉ phu đúng là bỉ phu, đầu óc bả đậu, toàn đất, phiền vị đại ca này tạt cho hắn ít nước để tỉnh táo lại. Đúng là tội lỗi, tội lỗi...” Dứt lời nàng phất tay áo, quay người bỏ đi.

Khi nàng quay người đi, phía sau truyền lại tiếng động, có người vừa rơi xuống nước.

Lúc này, Tiểu Trọng Chi được Mộ Dung Cảnh truyền gọi vào trong.

Một lúc sau, Tiểu Trọng Chi liền nhanh chóng áp giải mấy tên quan sai lên bờ, đoán chắc là đi thẳng tới nha môn. Tình hình trước mắt như kiểu chơi trò, quan binh bắt giặc, sau cùng lại biến thành giặc áp giải quan binh.

“Vào đây!” Bên trong truyền ra giọng nói của Mộ Dung Cảnh.

Thẩm Tố Nhi mở lớn hai mắt, chân vẫn không hề động đây. Mộ Dung Cảnh không chỉ mặt đặt tên, nếu không phải gọi nàng, nàng tự động vào, có phải là rất mất mặt sao?

“Có cần trẫm phải truyền thêm lần nữa không? Thẩm Tố Nhi?”

Thẩm Tố Nhi chán nản, cổ bước từng bước thật mạnh, tiến vào bên trong. Vừa nhìn cảnh tượng trước mặt, nàng không khỏi ngây lạng người, chỉ thấy một mình Mộ Dung Cảnh, Sơ Tuyết đâu? Nàng nghi hoặc đưa mắt nhìn ra khắp xung quanh.

“Không cần tìm nữa. Sơ Tuyết đã vào phòng nghỉ ngơi rồi.” Mộ Dung Cảnh bình thản lên tiếng.

“Dạ.” Nàng cúi đầu khiêm nhường đáp lại một từ đơn giản.

“Hồng nhan họa thủy, trẫm thực sự nhìn không ra... rốt cuộc nàng dựa vào cái gì? Hình như người nào cũng coi nàng là trung tâm vũ trụ.” Mộ Dung Cảnh nhìn nàng đầy nghi hoặc, ánh mắt lạnh lùng mà tĩnh lặng. Nhớ đến việc Sơ Tuyết suýt vì mình mà chết, nàng cảm thấy vô cùng hãi hùng.

Lẽ nào thực sự vì nàng mà huynh đệ tương tàn? Trở mặt? Phải chết sao?

Đột nhiên, Thẩm Tố Nhi quỳ xuống, trái tim co thắt đau đớn, trực giác nhạy cảm mách bảo cho nàng biết, hoàn cảnh bản thân lúc này vô cùng nguy hiểm. Ánh mắt đó, tuyệt đối mang theo sát khí, chỉ có điều vẫn đang do dự. Hoàng đế thời cổ đại chấp nhận hy sinh một hai người phụ nữ là chuyện bình thường. “Hoàng thượng! Xin hãy thả ta đi, ta đảm bảo sẽ không bao giờ gặp Sơ Tuyết nữa, cũng không gặp lại Tư Mã Lạc, càng không xuất hiện trước mặt ngài thêm nữa.” Sự việc hình như rất phiền phức, nàng phải làm sao đây?

Sẽ không xuất hiện trước mặt ngài thêm nữa? Chỉ một câu đơn giản đó thôi khiến trái tim Mộ Dung Cảnh đau đớn.

Đây rõ ràng là điều ngài mong đợi, tại sao khi nó đến lại khiến ngài có cảm giác khó chịu đến thế?

Ngài thu ánh mắt, không nhìn về phía nàng nữa. Người đang quỳ dưới đất kia... tại sao lại là nàng chứ? Tại sao nhất định phải gây ra cục diện ngày hôm nay?

“Nàng đang sợ hãi sao?” Ngài hỏi.

“Đúng, rất sợ hãi.” Nàng không phủ nhận, thẳng thắn đáp.

“Nàng đang sợ hãi điều gì?”

Ngưng lại một lúc, nàng bình thản đáp “Sợ hãi điều mà hoàng thượng sợ hãi, bởi vì thứ đó, rất có thể sẽ lấy mạng của ta.”

Mộ Dung Cảnh lặng người, nhìn người phụ nữ đang quỳ trước mặt, đột nhiên cười khổ sở “Chỉ vào những lúc nguy hiểm, nàng mới trở nên thông minh, không phải thông minh bình thường mà là đặc biệt, đặc biệt thông minh, thông minh đến mức khiến người ta sợ hãi, giống như thể nhìn thấu mọi việc. Giống như là lúc này. Có điều, thứ khiến người ta không thể hiểu nổi chính là... đầu óc nàng hàng ngày đều ngủ gục sao?”

Thẩm Tố Nhi chìm trong bi thương, có điều lời nói ra lại hoàn toàn khác biệt “Hoàng thượng, đầu óc của ta trước giờ vẫn ngốc nghếch, hoàn toàn không phải như ngài nghĩ đâu. Ta chỉ muốn sống cuộc sống của một người bình thường, không tranh đấu với đời, lấy chồng sinh con, sống một cuộc đời bình an, giản dị. Trước giờ, ta chưa bao giờ muốn trèo cao, cũng như ở cùng với bất cứ người nào hiện nay đang quen biết. Cầu xin hoàng thượng cho ta được toại nguyện, hãy để ta quay lại dân gian, tự sinh tự diệt.”

“Muốn sống một cuộc sống giản dị? Tự sinh tự diệt? Nàng cho rằng bản thân có tư cách đó sao?”

“Không có, cho nên mới mong được hoàng thượng toại nguyện.” Đôi mắt buồn sụp xuống, không dám nhìn trực diện vào ngài.

“Nàng thực sự muốn như vậy sao?”

“Đúng vậy, không dám nửa lời dối gạt.”

“...” Mộ Dung Cảnh chìm trong im lặng.

“Hoàng thượng, thực ra... ta chỉ là một người phụ nữ bình thường, rất bình thường, chẳng hiểu gì hết, chẳng biết gì cả, ở trong cung cũng chỉ là một người nhàn rỗi đến đáng thương. Thêm ta không nhiều, thiếu ta không ít.” Con người gặp lúc nguy hiểm, làm sao có thể suy nghĩ quá nhiều? Lúc này nàng chỉ cảm thấy bản thân đích thực là một kẻ ngốc, đến tận lúc nguy hiểm mới ý thức được những chuyện vốn đã bày ra trước mặt.

“Nàng cho rằng bản thân có năng lực sinh tồn sao?”

“Có.” Một người chỉ cần không quá xui xẻo mà gặp phải lưu manh, sơn tặc thì sinh tồn đương nhiên là có thể.

Mộ Dung Cảnh nghe vậy, phụt cười “Như cách sống ngớ ngẩn của nàng mấy ngày nay đó hả?”

Thẩm Tố Nhi cúi đầu, mím chặt môi, rõ ràng mấy ngày qua không có chuyện gì qua được mắt ngài cả. “Hoàng thượng, không dám giấu ngài, mấy ngày nay, ta vẫn đang tìm cơ hội đào thoát, cũng muốn xem xem thông thường khi lên bờ sẽ có bao nhiêu người đi theo?”

“Vậy bây giờ thế nào? Năm chắc mấy phần có thể thoát nổi?”

“Chẳng năm được phần nào. Bởi vì có hai tầng bảo vệ, một là người của hoàng thượng, một là do Tư Mã Lạc phái tới, ta trốn khỏi người của Tư Mã Lạc, cũng chẳng thể thoát nổi lòng bàn tay hoàng thượng cũng như của Tư Mã Lạc. Hai đội người, lại không cùng hoạt động một lúc.” Cho nên, nàng mới càng sống càng cảm thấy thâm.

“Nàng cũng hiểu rõ mọi chuyện đấy chứ?”

“Là bất lực, thưa hoàng thượng.”

“Rất thông minh.” Ngài dường như nghiêng răng khi thốt ra ba từ khen ngợi nàng.

“Ngài quá khen rồi. Chỉ là biết mình biết người mà thôi.”

“Biết mình biết người cái chết tiệt...” Chỉ khi đứng trước mặt ngài, nàng mới trở nên ‘biết mình biết người’. Mộ Dung Cảnh không tìm nổi cơn giận, bật ra câu hỏi từ tận đáy lòng “Vậy sao khi đứng trước Sơ Tuyết hay Tiểu Trọng Chi, không thấy nàng biết mình biết người?” Khi ngài nhìn thấy Thẩm Tố Nhi vui vẻ nô đùa với bọn họ, thần thái tự nhiên, không hề bị bó buộc trong khuôn phép, ngài mới nhận ra rằng trước mặt ngài, nàng chưa từng một lần thực lòng thực dạ vui vẻ. “Trẫm muốn nghe lời nói thật lòng.”

Đắn đo một hồi, Thẩm Tố Nhi không định chọc tức Mộ Dung Cảnh thêm nữa, bình thần đáp “Hoàng thượng, so với bọn họ ngài rất khác. Ngài là hoàng đế cao cao tại thượng, còn ta chỉ là một thường dân bé nhỏ... thực không dám làm bừa.”

Nghe vậy, Mộ Dung Cảnh đành mặt, bật cười nói “Trong mắt nàng, đế vương và người thường khác nhau lắm sao? Vậy mà trăm chẳng hề nhận thấy.”

“Chuyện đó...” Thẩm Tố Nhi không dám nói thêm, nàng biết Mộ Dung Cảnh thực sự rất hiểu mình. Thi thoảng nàng cũng cảm thấy kì lạ, tại sao người đàn ông trước mặt lại có thể tự tin đến vậy? “Hoàng thượng, ngài không hiểu ta rồi, những gì ngài nhìn thấy chỉ là ngoài mặt. Ta nói thật, liệu hoàng thượng có trách tội không?”

“Nói đi, trăm muốn nghe.”

“Vậy được, ta sẽ nói cho ngài hiểu. Hoàng thượng nhìn xem ta đang làm gì?”

“...” Mộ Dung Cảnh nghi hoặc nhìn Thẩm Tố Nhi, chẳng phải nàng đang quỳ trước mặt ngài sao?

Thẩm Tố Nhi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Mộ Dung Cảnh, cung kính mở lời “Ngài thấy rồi đúng không, là ta đang quỳ. Ở trước mặt Sơ Tuyết và Tiểu Trọng Chi, ta không cần phải quỳ, cũng không cần phải cúi đầu như ở trước mặt ngài. Đây chính là điểm khác biệt. Thử hỏi, một người đang quỳ nói chuyện cùng một người đang ngồi, từng lời nói ra sẽ phải thế nào? Chỉ một chút bất cẩn, hoặc giả có ý ă nói bình đẳng rất có khả năng sẽ gây họa sát thân, thậm chí chu di tam tộc...”

Mộ Dung Cảnh mím môi, ánh mắt khẽ động, nhưng rất nhanh ngài liền che giấu đi.

“Xin hoàng thượng nghĩ thật kỹ lại xem, kể từ khi ta và ngài quen biết, có lần nào khí thế từ ngài tỏa ra không tràn đầy sát khí?” Thẩm Tố Nhi không sợ hãi, không xác xược, ung dung nói ra những suy nghĩ trong lòng “Lần đầu tiên, hoàng thượng cầm kiếm uy hiếp ta, ta thừa nhận bản thân đã từng nghĩ, người đến trước làm chủ. Thế nhưng bắt đầu từ lúc đó, hoàng thượng trong lòng ta đã trở thành một bạo chúa. Đêm động phòng hoa chúc, ngài chẳng buồn nhìn mặt ta một lần, đã nói ba năm sau phế bỏ ta... nhưng ngay buổi sáng sớm hôm sau, ngài lại bảo ta đã phạm tội đại bất kính, hòng giết chết ta... Lúc ở Dao Trì nữa, thật không ngờ ngài lại xâm phạm ta... rồi buổi tối ngày mà ta muốn xuất cung, hoàng thượng đã hạ xuống lệnh gì? Ngài bảo ta không được gặp Sơ Tuyết, nếu gặp liền lập tức móc hai mắt ta... Ngay cả lúc này đây, hoàng thượng không phải cũng đang một lòng muốn giết ta...?”

Đích thực mỗi giây mỗi phút đối mặt với ngài, nàng đều phải thận trọng đề phòng.

Khoảnh khắc trái tim Mộ Dung Cảnh nhói lên từng cơn đau đớn, thì ra trong lòng nàng, ngài là một bạo chúa hỷ nộ thất thường, lại thêm lãnh đạm vô tình. Nàng đã không ngần ngại tin hết tất cả những lời ngài nói, thậm chí, ngay cả những lời chọc gheo nàng cũng coi là thật?

“Đủ rồi... không cần phải nói nữa.” Ngài thực sự không muốn nghe tiếp.

“Dạ! Hoàng thượng... ngài không sao chứ?” Nàng lên nhìn Mộ Dung Cảnh, không ngờ lại thấy mắt ngài đã rưng rưng lệ quang. Rốt cuộc là vì sao chứ?

“Ra ngoài! Lập tức!” Mộ Dung Cảnh không muốn để nàng thấy tâm trạng của mình lúc này.

“Dạ.”

Nói nhiều như vậy, tâm can Thẩm Tố Nhi cũng chẳng dễ chịu chút nào, ngược lại càng thêm nặng nề. Nàng nhanh chóng đứng dậy, cúi đầu lặng lẽ bước ra ngoài.

“Không ngờ nàng lại ra ngoài thật...”

Tiếng lẩm bẩm phía sau đưa tới khiến toàn thân nàng cứng sượng, chỉ một câu nói mà chứa đựng biết bao bi thương, bao nhiêu đau khổ khiến người ta không khỏi đau lòng xót dạ...

Giây phút đó, nàng không dám quay đầu nhìn lại, cũng chẳng thể cất được bước chân. Nàng định nói một câu gì đó nhưng cổ họng như nghẹn tắc lại, làm thế nào cũng không thể thốt thành lời. Mãi lâu sau, như bị ma sai quỷ khiến, nàng quay người nhìn lại... Trước mắt nàng, một bóng hình đã từng lãnh đạm đến cô ngạo, khoảnh khắc nhuộm màu đơn độc vô thường. Mãi cho tới khi Mộ Dung Cảnh bước vào phòng trong, nàng vẫn cứ đứng ngây tại chỗ.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đêm Xuân Lạnh Giá Nợ Phù Dung

Đêm từ từ buông xuống.

Thẩm Tố Nhi cùng Tiểu Trọng Chi đến tá túc trong một biệt viện.

Nàng đứng trước cửa sổ, ngây lạng người nhìn vào cảnh sắc vườn đêm, tâm tư bay bổng tận đâu đâu.

Cả một buổi chiều, nàng không hề thấy Mộ Dung Cảnh, ngay cả Sơ Tuyết cũng không. Nàng rất muốn hỏi Tiểu Trọng Chi, kết quả, lời ra đến miệng lại chẳng thốt lên được.

Cảnh tượng trên thuyền vẫn in đậm trong tâm trí nàng.

Lúc này, có người đang gõ cửa phòng.

“Ai đấy?” Khách khí như vậy, đoán chắc người tới không phải là Mộ Dung Cảnh.

“Nương nương, là thần.” Tiểu Trọng Chi cung kính đáp.

“Mau vào đi.”

“Không cần đâu. Thần chỉ muốn đến cáo biệt nương nương mà thôi.”

Thẩm Tố Nhi cũng không miễn cưỡng, hiểu được ngài đang cố né phiền phức, đặc biệt là khi hoàng thượng đang ở đây, hơn nữa chỗ hai

người lại là một căn phòng ngủ. “Ngài sắp rời đi hay sao?”

“Sáng sớm ngày mai thần sẽ hồi kinh.”

“Ồ! Đây là chỉ ý của hoàng thượng?”

“Đúng vậy! Thần nhận lệnh hộ tống Tam vương gia hồi kinh.”

Giây phút Thẩm Tố Nhi sững sờ cả người “Sơ Tuyết? Ngài ấy cũng quay về sao?”

Tiểu Trọng Chi đứng ngoài cửa, đáp lại một câu “Người hãy giữ gìn sức khỏe. Thời gian cũng muộn rồi, thần xin cáo biệt, vẫn còn vài việc cần phải chuẩn bị.”

“Đợi chút đã. Ngài có biết Sơ Tuyết hiện đang ở đâu không?”

“Tam vương gia lúc này có lẽ đang ở trong phòng của mình.”

“Là phòng nào chứ?”

“Chính là căn lầu người có thể nhìn thấy từ cánh cửa sổ này... có điều, vương gia đang ở cùng với hoàng thượng, nơi đó lại được canh phòng nghiêm ngặt.” Tiểu Trọng Chi dường như có ý đưa lời nhắc nhở. Rồi không nói nhiều nữa, ngài quay người rời khỏi.

Nghe tiếng bước chân dần xa, Thẩm Tố Nhi vẫn chưa thoát khỏi cảm giác bàng hoàng kinh ngạc, ở cùng với hoàng thượng, canh phòng nghiêm ngặt? Khoảnh khắc nàng có cảm giác bản thân như bị đẩy ra ngoài rìa. Lẽ nào đây chính là ý chỉ của Mộ Dung Cảnh? Cũng chẳng có gì phải nghi ngờ, người có thân phận cao nhất không phải là ngài sao? Ai có khả năng kháng chỉ của hoàng thượng chứ.

Chỉ là...

Sơ Tuyết ngày mai phải đi rồi, nàng rất muốn gặp ngài một lần, ngay cơ hội nói lời cáo biệt cũng không có.

Hơn nữa, sau này nàng sẽ sinh sống tại đâu. Mà giá như chọn được chỗ ẩn cư, nàng cũng không thể viết thư cho Sơ Tuyết. Mà dù có viết thư, chẳng phải Mộ Dung Cảnh sẽ là người đọc nó trước sao?

Thẩm Tố Nhi nghĩ thông, liền cầm áo choàng treo bên giá rồi bước ra ngoài. Hướng đi của nàng chính là căn lầu nhỏ đối diện.

Có nhiều chuyện chỉ nghĩ thôi mà không hành động thì không chấp nhận được.

Nàng muốn gặp Sơ Tuyết để nói lời tạm biệt. Nhưng liệu nàng có gặp được không? Thế nhưng dầu được hay không nàng cũng thử cố hết sức mình.

Bên ngoài cửa phòng quả thực có rất đông thị vệ canh gác, vừa thấy Thẩm Tố Nhi, đám thị vệ liền tỏ ra vô cùng khách khí, nhưng vẫn nhất quyết, ngăn nàng đứng ở bên ngoài.

“Ta muốn vào gặp Tam vương gia, liệu các người có thể vào thông báo một câu.”

Đám thị vệ quay sang nhìn nhau, lộ vẻ khó xử “Hoàng thượng có chỉ, Tam vương gia tạm thời không thể tiếp khách, mời công tử quay về.”

Công tử? Thẩm Tố Nhi nhìn lại y phục trên người, đích thực là y phục của nam nhân. Thế nhưng, điều nực cười nhất chính là tại sao những thị vệ này lại không nhận ra thân phận thật của nàng? “Vậy thì ta muốn gặp hoàng thượng, phiền các người đi thông báo một phen.”

“Xin lỗi, mong người quay về. Hoàng thượng có dặn hôm nay không tiếp khách.”

Thẩm Tố Nhi cong miệng mỉm cười đầy cay đắng. Không tiếp khách? Hay cho câu không tiếp khách. Nàng giờ đã trở thành khách rồi, đúng là vạch rõ ranh giới quá! Thôi cũng đành, cuộc đời nàng cũng đến lúc phải thuận theo tự nhiên thôi. Bất lực, trong lòng nàng cảm thấy tội độ khó chịu, nàng không hiểu nổi cảm giác này rốt cuộc là đến từ đâu, và là vì ai? Bỗng bóng dáng khiến người ta không khỏi đau lòng, xót xa thoáng hiện lên trong tâm trí nàng.

Rồi nàng buồn bã quay người.

Vào lúc nàng quay người đi ấy, một thân hình vạm vỡ bước ra từ một góc khuất, đôi mắt âu sầu nhìn theo bóng hình gầy guộc dần xa.

Thị vệ cung kính hành lễ.

“Hoàng thượng...” Trần Thủ đứng phía sau lưng.

“Sơ Tuyệt thế nào rồi?”

“Vương gia vừa uống thuốc xong, hoàng thượng, người có muốn lên thăm không?”

“Thôi khỏi, đệ ấy đang giận, gặp trẫm sẽ càng khiến cho tâm trạng không vui.”

“Vương gia đã trưởng thành rồi, hoàng thượng không cần phải lo lắng.” Đôi lúc, Trần Thủ thực sự chẳng thể nào nhẫn nhịn. Hoàng thượng phải gánh vác quá nhiều chuyện, mà lúc nào cũng chỉ có một thân một mình, thực khiến người khác không khỏi lo lắng.

“Đã trưởng thành?” Thực sự đã trưởng thành sao? Đôi mắt Mộ Dung Cảnh lóe lên. Ngài không nói chuyện cùng Trần Thủ mà nhẹ nhàng bước lên lầu. Căn lầu lớn thế này, đương nhiên không chỉ có một phòng. Ngài

với Sơ Tuyết ở cạnh nhau, chỉ cách một bức tường, nhưng cứ luôn cảm thấy xa cách.

Lúc bước chân vào cửa, Mộ Dung Cảnh dừng lại, rồi nhẹ giọng lên tiếng “Trần Thủ, ngày mai người hãy hộ tống Sơ Tuyết hồi kinh.”

“Hoàng thượng?” Trần Thủ có phần kinh ngạc. “Hoàng thượng, người muốn đi một mình sao...”

“Ừm.”

“Vương gia đã có Tiểu tướng quân hộ tống rồi, hãy để ti chức được đi theo người.”

“Không cần. Trẫm nhất định phải bảo toàn cho Sơ Tuyết, một mình Tiểu Trọng Chi... trẫm không yên tâm lắm.” Lúc này Mộ Dung Cảnh không hoàn toàn tin tưởng Tiểu Trọng Chi, bởi nói cho cùng ngài vừa mới rút gần hết quan chức tộc họ Tiểu, nên bản thân vẫn cần phải quan sát tộc họ Tiểu thêm một thời gian nữa.

Trần Thủ lo lắng nói “Thế nhưng hoàng thượng... vẫn phải có một người chăm sóc cho người chứ...”

“Đừng lôi thôi nữa, nhớ không được phép tiết lộ hành tung của trẫm cho người khác biết.” Mộ Dung Cảnh rời kinh lần này không hoàn toàn vì chuyện Sơ Tuyết và Thẩm Tố Nhi xuất cung, hơn nữa việc ngài xuất hiện trên thuyền cũng chỉ là tiện đường.

“Dạ.” Trần Thủ đáp, vừa định đóng cửa, Mộ Dung Cảnh dường như nhớ ra điều gì lại gọi “Người vào đây, hầu trẫm đi nghỉ.”

Trần Thủ cung kính tiến vào, sắc mặt tỏ rõ vẻ lo lắng.

Khoảng một tuần hương sau, đèn trong phòng cũng tắt.

Trần Thủ cung kính cúi đầu lui ra, còn tiện tay đóng cửa lại...

Sắc trời càng lúc càng khuya, mây đen che lấp cả vầng trăng, biệt viện phủ một màu mù mịt.

Gió lạnh quét qua, bóng cây trước lầu không ngừng đung đưa, mơ mơ màng màng, thoáng ẩn thoáng hiện.

Những người đang ẩn nấp ở chỗ kín đáo vẫn không ngừng giám sát mọi diễn biến xảy ra trong biệt viện, đặc biệt là căn phòng mà Thẩm Tố Nhi đang ở.

Thẩm Tố Nhi lúc này đang cực kỳ chán nản, năng lực của một người phụ nữ có hạn, làm thế nào mới có thể không gây chú ý cho đám người đó? Muốn tránh khỏi tai mắt của họ không phải chuyện dễ. Nàng nằm trên giường, lật người qua lại, ngày mai sẽ thế nào đây?

Nhắm mắt lại, nàng vẫn chẳng thể nào ngủ nổi. Mỗi lần định ngủ, trong đầu lại hiện lên bóng dáng đó... trái tim nàng ấm ức mà đau nhói. Cảm giác ngọt ngào, chẳng dễ chịu chút nào. Từ lúc rời thuyền cho tới bây giờ, trong tâm trí nàng ngập tràn bóng dáng đó.

“Nàng trúng độc rồi! Không ngờ chỉ một bóng dáng cũng có thể dễ dàng chuốc độc, hầy...” Bất giác, nàng cảm thấy có điều gì đó không ổn, đầu giường bỗng xuất hiện một bóng người? Là ai? Nàng tốt cùng kinh hãi, đang định hét lớn, tấm rèm liền bị vén lên, một thân hình cao lớn xuất hiện. Ngay giây sau, nàng bị người này ôm chặt, cùng lúc, một bàn tay lớn bịt chặt miệng nàng, đẩy nàng lên giường, tiếp đó, áp chặt thân người xuống.

Bên tai nàng khẽ vang lên giọng nói “Là trẫm.”

Vừa nghe thấy giọng Mộ Dung Cảnh, Thẩm Tố Nhi cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều, thân người mềm ra, thở phào nhẹ nhõm. Mãi lúc sau, mới

bình tĩnh hẳn lại.

Hơi thở của Mộ Dung Cảnh thổi tới bên tai, khiến nàng đặc biệt căng thẳng.

“Hoàng thượng...”

“Đừng nói chuyện...” Mộ Dung Cảnh cắn nhẹ vành tai nàng, càng lúc lại càng dùng sức, đến khi khiến nàng đau đớn mới thôi. “Đừng sợ hãi, trẫm không phải tới để giết nàng, ngược lại, trẫm tới giúp nàng thoát khỏi tai mắt của Tư Mã Lạc, để nàng có thể cao chạy xa bay. Sau này có bị hãm bắt lại hay không thì phải dựa vào bản lĩnh của nàng.” “Còn chúng ta... cũng đừng bao giờ gặp lại.” Câu nói sau cùng, ngài nói rất chậm, rất khẽ... khẽ đến mức như hoa tuyết bay bay, chỉ trong giây phút đã tan thành dòng nước.

Lúc cần dứt khoát thì phải dứt khoát, trước giờ, ngài không phải là người thích dây dưa, gặp phải nàng thực sự là một điều ngoại lệ.

Tối nay, ngài quyết định thả nàng...

Ngài ôm nàng dịu dàng, hít ngửi hương thơm thanh nhã trên người nàng, xem ra cực kỳ lưu luyến.

Bỗng Mộ Dung Cảnh khựng người, một đôi bàn tay mềm mại đã chủ động vòng qua, không một lời dự báo, đôi môi mềm mại lướt trên môi ngài, chỉ chạm nhẹ rồi rời đi... Trái tim ngài bỗng rung động dữ dội. Muốn cúi xuống nhìn cho thật rõ người phụ nữ trong vòng tay mình, nhưng khắp không gian một màu đen mịt mù, tấm rèm lại đang hạ xuống, ngoại trừ nhịp tim và hơi thở, mắt ngài chỉ nhìn thấy bóng dáng mơ hồ mà thôi.

Mộ Dung Cảnh nhận ra dường như nàng của hôm nay có chút khác biệt...

“Tối nay thực sự là lần sau cùng chúng ta gặp mặt nhau sao?” Giọng nói nhẹ nhàng, yếu điệu, vẫn như trước kia, như lần đầu tiên gặp gỡ.

“Đúng.”

Nghe thấy đáp án khẳng định này, cả người Thẩm Tố Nhi cứng lại, trong bóng đêm chẳng nhìn rõ được nét mặt. Mãi lúc sau, bên tai ngài bỗng vang lên lời thì thầm rất nhỏ “Ngài có thích ta không?”

Mộ Dung Cảnh dùng giọng nói bình tĩnh đẩy câu hỏi khó lại cho nàng “Nàng thấy sao hả?”

Thẩm Tố Nhi nghĩ một hồi, bình tĩnh đáp lại “Ta không biết. Có đôi lúc ta cảm thấy hoang thượng yêu thích mình, nhưng nhiều lúc lại thấy không phải, mà chỉ do... ta đã nghĩ quá nhiều. Chỉ là... đôi khi cảm thấy có phần khó hiểu, nếu tối nay là lần cuối chúng ta gặp mặt, ta muốn hỏi xem, bởi ta thấy rất tò mò...”

“Tại sao trẫm phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng?”

“Nếu đáp án khiến ta hài lòng, ta sẽ tặng ngài một món quà.”

“Món quà?” Thẩm Tố Nhi của tối nay thực sự khiến ngài bất ngờ.

“Ừm, một món quà... món quà chỉ thuộc về một mình ta...” Nhẹ nhàng, dịu dàng mà quyến rũ. Trong bóng tối, nàng lại đặt một nụ hôn lên môi ngài, sau đó lại thì thầm đầy nuối tiếc “Hôn lệch rồi...” Hình như nàng không hôn đúng môi mà là bên cạnh môi.

Không khí như cô đọng, ánh mắt đen hơn đêm bỗng sáng rực, giọng nói mang theo biết bao tâm sự “Ta có yêu thích nàng, đã hài lòng chưa?”

“Hài lòng!” Cho dù ngài nói là không thích, nàng cũng sẽ nói là hài lòng, và món quà đó vẫn cứ dành tặng cho ngài mà thôi. Chỉ là nếu vậy thì

sẽ không cảm thấy đau đớn như hiện tại... Nàng lại hôn ngài, nụ hôn nồng nàn mà cuồng nhiệt, say đắm hơn bất cứ lúc nào.

Đêm đen như mực, dễ dàng cởi bỏ những lớp ngụy trang bên ngoài.

Không cần lời nói, nụ hôn nồng cháy, mang theo đôi chút do dự, đôi chút khát vọng, tất cả đều do nàng chủ động. Bóng nàng lật người, đẩy Mộ Dung Cảnh xuống dưới thân mình. Hành động mạnh mẽ mà bá đạo đó không chỉ là quyền riêng của đàn ông, bất cứ người nào cũng có thể làm chủ. Những dồn nén chất chứa bấy lâu chỉ đợi giây phút này mà trào dâng dữ dội, như muốn thiêu đốt mọi thứ, dung hòa và giải phóng hết thảy.

Nụ hôn nồng nàn rơi xuống từ ánh mắt đầu mày cho đến khuôn mặt như tượng tạc của ngài, rồi tới bờ môi ấm nóng. Từ trên xuống dưới, từ phần cổ cho đến xương quai xanh động hồn. Nàng muốn thiêu đốt triệt để mọi thứ cho tới khi tan thành cát bụi.

Bóng dáng cô ngạo mà đơn độc đó đã không cách nào biến mất khỏi tâm trí nàng được nữa.

Là ngài, chính là ngài. Bóng dáng đã khắc trong tâm trí nàng quá sâu, đuổi không đi, giống như kiếp trước nàng đã thiếu nợ ngài vậy.

Khi ngài đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi thứ trong nàng dường như đã rõ ràng...

Chỉ là ngài vừa nói, ngài và nàng sẽ không gặp lại nhau nữa.

Tối nay chính là lần cuối cùng? Mấy từ này thật tàn nhẫn biết bao!

Mộ Dung Cảnh không hề động đậy, ánh mắt âm sâu nhìn Thẩm Tố Nhi cởi từng lớp y phục trên người mình. Nụ hôn dịu dàng của nàng khiến ngài không ngừng run rẩy, ngài nghiêng răng kìm nén cảm giác sục sôi trong lòng. Không được! Không được động đến nàng. Sau này họ sẽ không còn ở

bên nhau, vậy nên ngài càng không được động đến nàng. Là ngài muốn tốt cho nàng... ngài muốn đẩy nàng ra, nhưng cơ thể lại phản bội những gì ngài đang nghĩ, ngài chỉ muốn ghé sát hơn, gần hơn nữa vào nàng.

“Tố Nhi, mau dừng lại đi...” Giọng nói run rẩy, ngay cả thân người cũng run rẩy theo. Hơi thở nặng nề đã bán đứng ngài.

“Đây chính là món quà ta muốn tặng ngài.” Giọng Thẩm Tố Nhi tràn đầy quyến rũ, lại như có ý ngậm cười, vô cùng phong tình, khiến người ta chẳng thể cưỡng lại được.

“Nàng...” Món quà? Thì ra đây chính là món quà mà nàng nói đến.

Lúc định mở lời, đôi môi Mộ Dung Cảnh đã bị chiếm lĩnh. Ngài bị nàng hôn đến mê mẩn đầu óc, không tài nào thở nổi. Thế nhưng ngài không hề biết, Thẩm Tố Nhi hôn trong đau thương thế nào... nụ hôn trong nước mắt.

Tối nay, nàng sẽ khiến cho ngài cả đời chẳng thể nào quên được! Nụ hôn đó hạ dần xuống trước ngực, cơ bụng và dần hạ xuống thấp hơn...

“Nàng đang chơi với lửa đấy... chết tiệt!” Mộ Dung Cảnh tóm chặt lấy bờ vai của Thẩm Tố Nhi. Chết tiệt, nàng định hôn tới đâu nữa? Đột nhiên, Mộ Dung Cảnh nhớ lại khoảnh khắc bị nàng trói lại. Ngài cắn môi, cố gắng kìm nén dục vọng trong người.

Mỗi một hành động khiêu khích của nàng đều khiến thân người Mộ Dung Cảnh run lên bần bật... thân thể bất giác phối hợp nhịp nhàng theo từng động tác của Thẩm Tố Nhi. Thẩm Tố Nhi từ từ ngược đầu lên, mỉm cười nói “Hoàng thượng, thân thể của ngài thành thật hơn cái miệng của ngài rất nhiều...” Lần này, nàng lại càng lấn lướt, to gan hơn, y phục của Mộ Dung Cảnh đã bị nàng lột hết.

Tất cả mọi việc đều do nàng khống chế, đem lại cho ngài cảm giác quen thuộc phong tình.

Nhẹ nhàng kích thích, từ từ gợi dậy. Điều nàng muốn... chính là khiến ngài phải điên cuồng.

“Yêu tinh, tự tìm cái chết...” Chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm nữa, thân thể ngài bùng nổ mạnh mẽ, Mộ Dung Cảnh kéo cơ thể Thẩm Tố Nhi sát lại mình hơn, sau đó ôm chặt nàng vào lòng. Ngài chuyển người mạnh mẽ, nắm lấy thế chủ động. Nếu như y phục của nàng vẫn cứ nguyên vẹn như cũ, vậy thì ngài sẽ đích thân cởi xuống thay nàng...

“Đây là do nàng tự chuốc lấy, đừng có oán hận ta.” Dứt lời y phục của Thẩm Tố Nhi bị ngài xé toạc. Trong bóng tối, Mộ Dung Cảnh chẳng nhìn rõ được dáng vẻ của nàng, càng không nhìn thấy sắc mặt nàng thay đổi đến đâu, thế nhưng nhắm mắt lại, trong đầu ngài toàn là khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Thẩm Tố Nhi từ từ buông lỏng cơ thể.

Có ngài làm chủ, nếu ngài thích, nàng sẽ thuận theo ý ngài.

Giây phút này, ngoài tiếng hơi thở nặng nề, tiếng rên rỉ không kiềm lại được, chẳng có bất cứ điều gì ngăn cách họ nữa.

“Cộc, cộc, cộc!” Tiếng gõ cửa vang lên vào đúng lúc hai người đang hòa thành một thể.

Ai? Là ai dám gõ cửa phòng vào đúng lúc thế này.

Lúc này, bên ngoài truyền vào một giọng nói dụi dàng “Tiểu Tố Nhi, đã ngủ hay chưa?”

Cả người Mộ Dung Cảnh cứng sượng, cảm giác như bị ai đó đấm một quyền, đục vọng trong người giảm đi quá nửa...Cuộn chăn bông lại, ngài lập tức gói gọn Thấm Tố Nhi đang không mảnh vải che thân lại kín đáo.

“Tiểu Tam, có chuyện gì thế?” Nàng giả bộ vừa mới tỉnh lại, giọng nói mang theo chút lười nhác mọi khi.

“Ta... sáng sớm ngày mai phải rời khỏi đây rồi, có vài câu muốn nói cùng người.”

“Ồ, ta nghe rồi, có muốn vào trong không?” Trong lúc nói chuyện, nàng mơ màng nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng của Mộ Dung Cảnh có nét bực bội. Nếu như tối nay là lần gặp gỡ sau cùng, nàng hi vọng không ai nhìn rõ được dung nhan của nhau.

Sơ Tuyết đứng ngoài im lặng một hồi, nói “Thôi khỏi, chỉ là muốn nói vài câu thôi, người đi nghỉ sớm đi. Hoàng huynh đã nói rồi, đợi đến khi càn liễu chồi bông, ta có thể xuất kinh tìm người, người nhất định phải đợi ta đấy nhé.”

Lúc này, đến lượt Thấm Tố Nhi im lặng, Nàng phải trả lời sao đây? Nàng sẽ nói họ không cần gặp mặt hay một câu giả tạo nào đó? Bỗng, Mộ Dung Cảnh đưa người lại gần, kề bên tai thì thầm nói “Hãy hứa với Sơ Tuyết, nói là có thể đi.”

“Có điều ta sẽ không gặp lại hai ngài nữa...”

“Mau nói theo ý trẫm.”

“...”

Thấm Tố Nhi chán nản cao giọng, đủ để Sơ Tuyết có thể nghe thấy: “Được, đến lúc đó chúng ta gặp lại. Trên đường đi, ngài phải bảo trọng đấy.”

“Ừm, đã làm phiền người rồi, mau đi nghỉ sớm đi.” Dứt lời Sơ Tuyết quay người rời khỏi.

Khi tiếng bước chân dần xa, Mộ Dung Cảnh mới nhẹ nhàng lên tiếng “Đừng có châm đèn, mau mặc y phục vào, trẫm sẽ đưa nàng rời khỏi. Cắt đứt tai mắt của A Lạc hoàn toàn không thành vấn đề...”

“Đa tạ...”

“...”

Không đến một tuần hương, Thẩm Tố Nhi đã thay một bộ y phục nam nhân sạch sẽ, chẳng mang theo bất cứ thứ gì cả.

Mộ Dung Cảnh nghi hoặc “Đồ đạc của nàng đâu?”

“Đồ đạc nào?”

“Tay nải của nàng, lần này ra đi sẽ không bao giờ quay lại.” Nàng còn chẳng thèm mang theo tay nải sao?

Thẩm Tố Nhi mỉm cười khổ sở “Cả thân người này đã là tay nải của ta rồi, chẳng phải nó quá đổi nặng nề, nặng đến mức khiến ngài muốn giết chết đấy thôi.”

“...”

Sau khi sắp xếp mọi việc ổn thỏa, Mộ Dung Cảnh lặng lẽ đến trước cửa sổ, lấy vải đen bịt mắt, rồi ôm lấy phần eo thon nhỏ của Thẩm Tố Nhi, cả hai vọt lao ra ngoài. Động tác vô cùng thần tốc, rất nhanh họ đã thoát ra khỏi biệt viện rồi biến mất trong một con ngõ nhỏ tối tăm. Cùng lúc đó, cũng có những bóng đen đuổi theo phía họ... biến mất.

Mộ Dung Cảnh thần tốc rẽ sang một góc phố, nơi đó đã có một đôi nam nữ đợi sẵn, nhìn thấy bọn họ tiến vào, người nam nhanh chóng ôm lấy

người nữ phi như bay về phía trước. Những người đuổi theo vừa hay nhìn thấy liền thi triển khinh công đuổi theo hai bóng hình đó.

Thẩm Tố Nhi căng thẳng đến mức áp sát vào lồng ngực Mộ Dung Cảnh, không ngờ chiêu ‘thay ngày đổi trời’ lại có thể cắt đứt tai mắt của Tư Mã Lạc một cách dễ dàng. Một lúc sau, Mộ Dung Cảnh đưa nàng đi về hướng ngược lại, đến một nơi tường cao, ngài ôm nàng nhảy vào vườn nhỏ bên trong, đưa Thẩm Tố Nhi vào một căn phòng tối.

Căn phòng tối tám phút chốc sáng bừng lên.

“Đây là một khách điểm độc lập, ta đã trả tiền cả tháng, nàng có thể ở đây hoặc giả có thể trực tiếp rời đi. Hai người cải trang thành chúng ta khi này sẽ lên xe ngựa được chuẩn bị sẵn tại cửa thành, dẫn dụ đám người kia xuất thành theo. Những tai mắt của Tư Mã Lạc tạm thời sẽ không tìm được đến đây đâu.”

Mộ Dung Cảnh bình tĩnh nói, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ánh nến phập phùng.

Thẩm Tố Nhi lặng ngẫm khuôn mặt như tượng khắc của ngài, ánh mắt ẩn chứa nỗi đau đớn kì lạ. Lúc Mộ Dung Cảnh quay sang, nàng đã nhìn về phía khác.

Căn phòng này rất lớn, giường và phòng khách chỉ được ngăn cách bằng một tấm bình phong.

Nàng nhẹ bước vào trong, Mộ Dung Cảnh cũng tự nhiên theo vào. Không hề nhìn nhau, nên chẳng ai biết được đối phương đang nghĩ những gì.

Bên ngoài, một tiếng chim kêu giữa trời đêm lạnh giá, đơn cô.

“Trời sắp sáng rồi, ta phải đi đây.” Mộ Dung Cảnh quay người bước ra ngoài, ánh mắt nhuốm màu âu sầu. Khi ngài vừa đưa tay chạm lên cánh cửa, giọng nói của Thẩm Tố Nhi vang lên. Có chút vội vã, có chút run rẩy “Mộ Dung Cảnh, liệu có nên tiếp tục việc bị Sơ Tuyết cắt ngang khi này không? Món quà mà ta thiếu nợ ngài, ngài... hãy lấy đi, từ nay về sau chúng ta không còn gì vướng mắc.”

Mộ Dung Cảnh cảm thấy khá kinh ngạc. Ngài từ từ kéo cửa ra, nhìn bầu trời tối tăm bên ngoài, thực chẳng khác nào tâm trạng của ngài lúc này. Giọng ngài đột ngột vang lên kèm theo chút giận dỗi “Vậy thì nàng hãy thiếu nợ ta cả cuộc đời này đi.”

Nói xong, ngài hào sảng bước ra ngoài trời đêm, chẳng quay đầu nhìn lại.

Thẩm Tố Nhi quay người, nhìn cánh cửa vẫn còn đang rung động. Bóng dáng quen thuộc đã không còn nữa. Khoảnh khắc chẳng có ai nhìn thấy nét lưu luyến và hoảng loạn sáng lên trong đôi mắt nàng. Cùng lúc trái tim nàng thất lại, nàng không còn đứng vững trên đôi chân của mình được nữa.

Suốt đêm, Thẩm Tố Nhi không tài nào chợp mắt được, mãi cho đến tận gần sáng nàng mới thiếp đi được một lúc.

Ngày hôm sau, tinh lại trời đã giữa trưa, nàng nhìn tia nắng len qua khe cửa sổ chiếu vào phòng. Ngày đông, giữa trưa, ánh mặt trời khá ấm áp.

Lúc này, tâm trạng nàng đã không còn lạc lõng như đêm qua nữa.

Mộ Dung Cảnh đã thực sự rời khỏi. Những người Tư Mã Lạc phái tới cũng đã bị cắt đuôi.

Lúc này, một tiểu nha đầu gõ cửa “Khách quan, ngài đã tỉnh lại chưa?”

Thẩm Tố Nhi lặng người liền hạ giọng đáp “Ta tỉnh rồi, chuẩn bị cho ta chút nước nóng để rửa ráy, đặt bên ngoài phòng chính là được, không cần phải hầu hạ.” Nàng lười biếng nằm trên giường, tóc dài buông xõa, tạm thời không muốn để người khác biết được mình vốn là phụ nữ.

“Dạ.” Tiểu nha đầu đáp, rồi nhanh chóng ra ngoài chuẩn bị. Rất nhanh cô bé bê một chiếc chậu gỗ đựng nước nóng vào rồi bậm “Khách quan, ngài còn gì dặn dò nữa không?”

“Hãy chuẩn bị bữa ăn đơn giản, làm tốt sẽ có thưởng, mau đi đi.”

“Dạ! Nô tì lập tức đi chuẩn bị ngay.” Tiểu nha đầu nghe nói có thưởng, không giấu nổi niềm vui, hân hoan bước ra ngoài chuẩn bị.

Thẩm Tố Nhi quyết định ở lại trong tiểu viện ba ngày không bước chân ra ngoài nửa bước. Không có ai làm phiền, không có người gây chuyện, cũng chẳng có ai lượn lờ trước mặt. Không gian quá đổi yên tĩnh, yên tĩnh đến mức bản thân không khống chế nổi tâm tư cảm xúc nữa. Nàng xuyên không tới đây, vốn dĩ tưởng rằng bản thân luôn một mình đơn độc, bây giờ nghĩ lại, hình như không phải vậy. Chẳng biết từ lúc nào, bọn họ càng lúc càng trở nên quan trọng như vậy, quan trọng đến mức trở thành một phần trong cuộc sống của nàng.

Bỗng nàng nhận ra đây vốn không phải là cuộc sống mà nàng mong muốn. Chỉ là nàng biết rõ nàng đã chẳng còn đường quay lại.

Nàng đích thực không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng có thể thấy được nếu bản thân lại xuất hiện lần nữa sẽ gây ra không ít phiền phức cho Mộ Dung Cảnh.

Tư Mã Lạc và Sơ Tuyết chính là vấn đề lớn.

Nàng không biết quan hệ giữa Tư Mã Lạc và Mộ Dung Cảnh, thế nhưng hai khuôn mặt tuần nghị giống hệt nhau, nếu không phải cùng được

một mẹ sinh ra thì thực sự quá vô lí. Và nếu sự thật họ là huynh đệ nàng sẽ bị kẹt ở giữa, sẽ khiến cho mối quan hệ của họ đã phức tạp lại càng thêm phức tạp. Nàng có thể cảm nhận chủ nhân thực sự của thân xác này có mối quan hệ khá thân thiết với Tư Mã Lạc. Vậy giả như nàng ở cùng với Mộ Dung Cảnh thì sao? Mọi chuyện sẽ diễn biến đến đâu, nàng thực sự không dám tưởng tượng.

Thẩm Tố Nhi có thể tạm thời không nghĩ đến chuyện về Tư Mã Lạc. Nhưng còn Sơ Tuyết, nàng thực sự chẳng biết phải làm thế nào cho phải. Nàng vẫn luôn hi vọng Sơ Tuyết chỉ coi mình là bạn bè, tình cảm sâu sắc như những người tri kỉ. Thế nhưng với tình hình trước mắt, mối quan hệ của họ đang dần đi theo hướng mà nàng không mấy hi vọng.

Cứ tiếp tục thế này, đối với mỗi người đều là một sự tổn thương sâu sắc.

Nàng chẳng yêu ai, và cũng chẳng thể yêu ai.

Không có bọn họ, cuộc sống của nàng vẫn cứ diễn ra như thường...

Thời gian lại dần trôi, thêm vài ba ngày nữa...

Cuối cùng, Thẩm Tố Nhi quyết định rời khỏi nơi này rồi tính tiếp. Nàng bảo tiểu nha đầu trong khách điếm kiếm một bộ áo choàng lông dài cho nam nhân và một chiếc khăn len quấn quanh mặt.

Ăn vận thế này ra ngoài, thực sự khó ai có thể nhận ra nàng là một cô nương. Hơn nữa Mộ Dung Cảnh có để lại ngân lượng cho nàng dùng. Nàng có thể thuê cho mình một cỗ xe ngựa.

Vừa bước chân ra khỏi khách điếm, nàng bỗng thấy người thư sinh dùng tranh chữ đối tào phó hôm trước đang ngã dưới mặt đất, hơi thở hỗn hển, bộ dạng như sắp lìa già cõi đời. Nàng nhất thời động lòng trắc ẩn, liền

cho chàng ta một ít ngân lượng để đi khám bệnh, đồng thời hàn huyên thăm hỏi vài câu.

Sau đó bước lên xe ngựa, từ từ tiến ra khỏi thành.

Tiết trời dần ấm hơn, mùa xuân dường như đã đến, cảnh liễu cũng bắt đầu nảy chồi.

Thẩm Tố Nhi nữ cải nam trang, bắt đầu cuộc sống hành tẩu giang hồ, không điểm đích đã gần một tháng trời.

Chiều muộn, bọn họ tới thị trấn Ô. Nơi này có thể coi là một thị trấn nhỏ nhưng khá sầm uất, nghe nói nơi này thường xuyên có thương nhân qua lại. Nàng quyết định ở lại một tối tại thị trấn này. Sau đó sẽ rời đến thành Tề.

Bắt đầu cuộc sống mới bên ngoài thật không hề vui vẻ như nàng vẫn tưởng. Có lẽ phần lớn là do nàng đã đánh mất trái tim ở một nơi nào đó, thế nên nàng thường chẳng có hứng thú chơi bời, ngắm cảnh gì nữa. Nàng vẫn tưởng như người ta vẫn nói “xa mặt cách lòng” nhưng đối với nàng, thời gian càng lâu, trái tim lại càng nặng nề, rồi thành vết thương, thành tâm bệnh. Tối đó, nàng rất muốn xảy ra quan hệ gì đó với ngài, nhưng không ngờ lại bị Sơ Tuyết làm cho gián đoạn. Nếu ông trời cho nàng một cơ hội khác, nàng nhất định sẽ không để bản thân có chút tiếc nuối nào cả.

Khuôn mặt tuấn nghị đó, bóng dáng cô ngạo đó không ngừng hiện lên trong tâm trí nàng...

Đột nhiên, phía sau xe truyền lại tiếng quát tháo ầm ĩ, rồi tiếng vó ngựa dồn dập, hỗn loạn.

Nàng ngây lạng người, muốn biết chuyện gì xảy ra, liền thò đầu ra ngoài không ngừng ngó nghiêng. Thật không ngờ, cảnh tượng trước mặt khiến nàng suýt chút hồn bay phách tán.

Mộ Dung Cảnh y phục đơn giản, khoác theo một tay nải nhỏ, một tay cầm kiếm, một tay cầm cương điều khiển ngựa tiến nhanh về phía này. Đằng sau có mười mấy nam nhân mặc y phục màu tro tay cầm kiếm điên cuồng đuổi theo.

Gió lạnh thổi qua... Nhìn theo bóng hình quen thuộc dần dần biến thành một điểm nhỏ tít xa, Thẩm Tố Nhi không khỏi bàng hoàng kinh ngạc.

Có chuyện gì xảy ra vậy chứ? Hoàng thượng bị người ta truy sát sao? Một thân một mình? Thị vệ đâu rồi?

“Phu xe, mau lên, mau đuổi theo, mau lên.” Thẩm Tố Nhi không suy nghĩ được quá nhiều, đưa lời thúc giục phu xe.

Tuy rằng cảm thấy khả năng đuổi kịp là rất thấp, nhưng nàng vẫn muốn đuổi theo.

Thẩm Tố Nhi nói vài câu cùng phu xe, khuôn mặt người này hiện rõ vẻ bất lực. Thị phi trong giang hồ, người thường muốn tránh xa còn chẳng được, vậy mà không hiểu sao vị chủ nhân này lại muốn đuổi theo. Thậm chí còn nói sẽ thưởng thêm ngân lượng, rồi sốt ruột thế nào còn cướp cả roi ngựa, tự mình điều khiển.

Phu xe lo lắng còn chưa đuổi kịp theo đến nơi đã bị ngã chết, liền vội vã đoạt lại chiếc roi, miễn cưỡng điều khiển xe ngựa lao nhanh về phía trước.

Trên con đường phía xa, nàng có thể nhìn thấy những bóng đen nhỏ bé trước mặt. Nhưng rất nhanh những chấm đen đó không còn thấy đâu nữa. “Mục thiếu gia, không nhìn thấy người đó nữa. Người ta cười tuấn mã, cỗ xe ngựa nát của chúng ta chẳng thể đuổi kịp đâu.” Lúc này, phu xe cũng chẳng ngại cất lời hạ thấp công cụ kiếm ăn của mình nữa. Vốn dĩ phu xe thạo việc, chỉ cần nhìn qua là biết ngựa tốt hay không, nên càng hiểu rõ con ngựa rẻ mạt, gầy yếu của mình chẳng thể địch nổi con tuấn mã vừa xong.

“Mặc kệ, dù gì người cũng cứ tiến thẳng về phía trước cho ta, đến khi nào ta bảo dừng thì thôi.” Thấm Tố Nhi trong lòng lo lắng, bản thân cũng chẳng ý thức được điều này. Tận đáy lòng nàng hiểu rõ hơn ai hết cỗ xe ngựa này chẳng thể nào đuổi kịp, thế nhưng, nàng không muốn từ bỏ. Mắt nhìn thấy Mộ Dung Cảnh gặp nguy hiểm, bản thân lại không khỏi không để tâm, nàng không thể làm được...

Khoang mắt đỏ hồng, trong lòng nàng cứ liên hồi ráo riết muốn biết liệu ngài có xảy ra chuyện không?

Đường đi càng lúc càng gập ghềnh, nhỏ hẹp. Họ đã đuổi theo suốt nửa canh giờ rồi.

Lúc này, xe ngựa bắt đầu tiến vào một khu rừng nhỏ. Không thấy tung tích Mộ Dung Cảnh đã đành, điều quan trọng hơn cả là họ không biết có nên tiếp tục tiến về phía trước hay không?

“Mục thiếu gia, có tiếp tục tiến về phía trước không?” Phu xe lo lắng hỏi.

Tuy rằng chỉ có một con đường, thế nhưng chẳng biết người ta có rẽ ngang rẽ tắt ở đoạn nào không. Phu xe vốn định nói ra suy nghĩ của mình, thế nhưng nhìn thấy khoang mắt ngân ngấn nước của Thấm Tố Nhi, lại chẳng dám nói nữa.

Phu xe chỉ cảm thấy, dù có đuổi theo cũng chỉ tốn công vô ích, người mệt, ngựa cũng mệt. Thế nhưng trước mắt, xem tình hình rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện gì đó quan trọng...

Đột nhiên...

“Không phải nói sẽ không gặp nhau nữa sao? Tại sao lại còn đuổi theo?” Xe ngựa vẫn đang phi rất nhanh, thế nhưng giọng nói truyền tới tai người bên trong nghe rất rõ ràng.

Kinh ngạc quay đầu nhìn lại, phu xe bỗng thấy một người hào sảng đứng trên nóc xe của mình, ánh mắt lạnh lùng nhá lên những tình cảm rất phức tạp, đạo tặc sao? Phu xe có phần hốt hoảng, vội kéo dây cương, cả người ngã vào bên trong.

Thẩm Tố Nhi đang lúc hoảng hốt, không kịp phòng bị, suýt chút ngã nhào ra khỏi xe. Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người vụt tới, khiến nàng an lành ngã vào vòng tay ấm áp. Mộ Dung Cảnh căng thẳng ôm lấy Thẩm Tố Nhi, thân người không kìm được thoáng run lên, nếu lúc này nàng thực sự ngã xuống... ngài thật chẳng dám tưởng tượng.

Lạnh lùng lờm qua chỗ phu xe, ánh mắt Mộ Dung Cảnh tràn đầy sát khí.

Thẩm Tố Nhi mà xảy ra chuyện, ngài sẽ giết chết tên phu xe này đầu tiên. Con ngựa phi loạn một lúc, rồi từ từ dừng lại. Mộ Dung Cảnh đồng thời ra lệnh phu xe tiếp tục cho cỗ xe tiến về phía trước, tránh để người khác hoài nghi.

Sau đó ngài nhanh nhẹn bế người trong lòng vào trong, thả hết rèm xe xuống.

Trong không gian bé nhỏ, chật hẹp, suốt cả dọc đường khúc khuỷu, họ luôn chìm trong im lặng, chẳng nghe thấy bất cứ thứ gì khác ngoài nhịp tim của chính mình.

Mãi lâu sau, khuôn mặt nhỏ xinh vùi kín trong lòng Mộ Dung Cảnh đã làm ướt cả một mảng áo lớn của ngài.

Lúc này, nàng mới ý thức bản thân nhớ ngài đến mức nào.

Mộ Dung Cảnh cau chặt đôi mày, định buông tay rồi lại không nỡ. Mới hơn một tháng, ngài thực không ngờ họ lại gặp nhau trong tình cảnh thế này.

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh bỗng đột ngột trở nên nghiêm nghị, ngài biết đám người kia sắp đuổi đến nơi. Ngài ghé sát tai nàng khẽ nói “Hẹn gặp lại ở khách điểm Vân Lai, thành Tề.”

“Tại sao ngài lại bị truy sát?” Nàng nghi hoặc hỏi.

“Ta làm tặc!” Mộ Dung Cảnh lưu lại ba từ rồi bay vụt ra khỏi xe, lẫn vội vào trong rừng. Đợi khi Thẩm Tố Nhi định thần lại, ngài đã chỉ còn là một bóng hình mơ hồ xa xôi.

Thẩm Tố Nhi lập tức dặn phu xe không được nói cho bất cứ ai khác về người vừa gặp, nếu không thiên hạ sẽ đại loạn. Và quả thực lời dặn dò đó của nàng không hề khoa trương, nếu hoàng đế xảy ra chuyện, thử hỏi thiên hạ có thể không loạn được không? Còn nữa, hoàng đế mà đi làm tặc? Nàng thực có chút choáng váng.

Chỉ có điều nàng an lòng rồi, ngài sẽ không thể gặp chuyện gì bất trắc, bởi ngài có thể dễ dàng cắt đuôi đám người truy sát. Hai người họ bất ngờ gặp lại, có lẽ là do ông trời cố ý cho nàng một cơ hội để chữa lành tâm bệnh?

Cuộc đời còn nuôi tiếc, tương lai sao sống nổi?

Nàng thầm chê trách bản thân rồi không khỏi bật cười. Vấn đề là liệu Mộ Dung Cảnh có khiến nàng vừa lòng toại nguyện?

Lúc này, vừa hay có người tiến đến chặn chiếc xe ngựa của họ lại. Vì đã được dặn từ trước nên phu xe trả lời theo đúng những gì Thẩm Tố Nhi đã bảo. Thế nhưng đám người vẫn muốn kiểm tra xe ngựa. Khi thấy bên trong chẳng còn ai khác mới để cho họ tiếp tục lên đường.

Thẩm Tố Nhi nhìn y phục của người chặn xe liền nhận ra đám người này chính là mấy tên truy đuổi Mộ Dung Cảnh khi nãy. Có điều nhìn bộ dạng của bọn chúng, cũng chẳng có những hành động hiếp người quá đáng,

thậm chí còn tỏ ra khách khí với người phu xe. Bọn họ có vẻ không giống kẻ xấu cho lắm, vậy tại sao lại truy sát Mộ Dung Cảnh. Lẽ nào mọi chuyện thực giống như những gì ngài nói, ngài làm đạo tặc sao?

Xe ngựa tiếp tục tiến về thành Tề.

Buổi trưa, họ nghỉ lại bên bờ sông, ăn một ít lương khô. Thẩm Tố Nhi nhìn con đường trước mặt, hướng nàg đi là thành Tề, càng lúc càng cách xa kinh thành. Mộ Dung Cảnh nói gặp mặt ở thành Tề, lẽ nào cũng đang dần rời xa kinh thành? Trong lòng nàng, hết nghi ngờ này cho tới nghi ngờ khác dâng trào.

Chiều muộn, rốt cuộc họ cũng đến được thành Tề. Thẩm Tố Nhi dặn phu xe tiến thẳng tới khách điếm Vân Lai thì dừng lại.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, nàng lặng lẽ ra ngoài mua một số thứ, rồi lại nhanh chóng quay về khách điếm. Ăn xong bữa tối, nàng lại dặn phu xe lúc nào lên đường tiếp, sau đó quay về phòng mình.

Trời vẫn còn lạnh, nhưng đã không còn là mùa đông nữa.

Trong phòng có một chiếc lò hương nhỏ, thoang thoang mùi thơm dịu nhẹ.

Nàng chuẩn bị một bình rượu, đương nhiên, không phải là loại rượu thông thường mà có cho thêm một thứ khác nữa, hương thơm kia cũng không phải tầm thường mà là thứ hương mê đắm lòng người.

Dưới ánh nến chập chờn, nàng ngồi bên bàn, chờ mãi mà vẫn chưa thấy ngài đến.

Nàng đợi từ lúc bên ngoài vẫn còn ồn ào, cho tới khi không gian tĩnh lặng như tờ, vẫn chẳng thấy bóng dáng ngài đâu.

Cửa chỉ khép hờ, cửa sổ cũng đã được mở rộng.

Thời gian cứ thế trôi qua. Đêm càng lúc càng khuya, mí mắt nàng dần trĩu nặng. Nằm tựa bên giường trúc, nàng cố ép bản thân nhìn về phía cửa.

Bên ngoài phòng, Mộ Dung Cảnh đang ẩn thân tại một góc khuất, khước miệng nhếch lên thành một nụ cười, qua cửa sổ, ngài có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của Thẩm Tố Nhi. Vốn dĩ ngài chỉ định âm thầm nhìn mặt rồi lặng lẽ rời đi, nhưng không ngờ ngài đã đứng đây lâu đến vậy.

Vừa định quay người rời đi, bỗng trong phòng truyền ra một tiếng kêu nhỏ.

Lại nhìn qua cửa sổ, người phụ nữ ấy đã không thấy đâu. Không có nhiều thời gian để suy ngẫm, ngài đẩy cửa bước vào... kết quả khước miệng không khỏi co giật, không ngờ nàng đang nằm trên mặt đất.

Dáng vẻ lười nhác, khi thấy Mộ Dung Cảnh bàng hoàng tiến vào, người trên mặt đất giả bộ kinh ngạc “Hoàng thượng, ngài cũng biết chọn thời điểm quá nhỉ, xuất hiện đúng lúc ta mất mặt thế này.”

“Nàng ấy à, đúng là lăm trò...” Mộ Dung Cảnh tiến lại bế bổng nàng lên, đặt xuống giường trúc, lại đưa mắt nhìn quanh căn phòng một lượt, thấy trước mặt một bàn rượu thịt đã nguội “Nàng đã chuẩn bị sao?”

“Ta chỉ bỏ tiền mua về thôi, có điều hình như không có tác dụng. Ngài đến muộn quá, nên nguội hết cả rồi.” Nàng bình thản đáp, ánh mắt khẽ nheo lại, chăm chăm nhìn về phía Mộ Dung Cảnh “Không phải, nói chính xác là ngài vào phòng quá muộn.”

“Nàng biết ta ở bên ngoài?”

“Không biết.” Chỉ vừa nãy nàng mới biết thôi.

Bỗng Mộ Dung Cảnh bật cười. Người phụ nữ này quả là thông minh, thế nhưng thi thoảng lại khiến người khác cảm thấy nàng rất ngốc.

Lúc này, Thẩm Tố Nhi nhẹ nhàng đứng lên, đi tới trước bàn, rót một ly rượu. Bản thân cạn trước rồi nói “Hoàng thượng, đêm khuya sương xuống, ngài có muốn uống một ly cho ấm người không?” Nàng lại rót thêm một ly khác đưa tới cho Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh mỉm cười nhưng không nhận lấy ly rượu.

“Trẫm muốn uống ly rượu mà nàng uống khi nãy kia.”

“Nhưng ly này ta vừa uống, hoàng thượng không chê bẩn sao?”

Lời còn chưa dứt, Mộ Dung Cảnh đã đưa tay ra, vòng chặt chiếc eo thon của nàng, kéo nàng vào trong lòng, cúi đầu đặt nụ hôn lên môi nàng, nhiệt huyết mà nồng cháy. Mãi một lúc sau ngài mới rời ra, mỉm cười nói “Rất ngọt, rất thơm, hơn nữa trước nay ta chưa từng vì thế mà cảm thấy bẩn.”

Mộ Dung Cảnh đón lấy ly rượu nàng uống khi nãy, ngửa cổ cạn sạch.

Ngài biết trong hai ly rượu này, nhất định một ly có vấn đề.

Nàng cầm ly rượu còn lại, mỉm cười rồi ngửa cổ cạn sạch.

Nhìn ly rượu trống rỗng, ánh mắt Mộ Dung Cảnh lộ rõ vẻ kinh ngạc, lẽ nào bản thân đã quá mức nghi kị? Đột ngột Thẩm Tố Nhi đưa hai tay ôm lấy ngài, cả người áp chặt vào trước ngực ngài, hôn lên đôi môi ngài. Mềm mại đến mức khiến người ta rung động, khoảnh khắc rượu được truyền từ miệng nàng sang miệng ngài. Đến sau cùng, khóe miệng nàng nhếch lên, thành một nụ cười giảo hoạt.

Nàng đã thành công. Nàng yếu điệu bước ra đóng cửa, động tác vô cùng dịu dàng. Mộ Dung Cảnh lặng người, lần đầu tiên ngài thấy một người phụ nữ khi đóng cửa lại có phong thái đẹp mắt, quyến rũ đến vậy.

Cửa sổ cũng được đóng lại.

Lúc sau, ánh mắt Mộ Dung Cảnh càng lúc càng kì quái, hai má ửng đỏ như đượm men rượu. Cơ thể dường như có phản ứng quái lạ.

“Thẩm Tố Nhi. Nàng có biết bản thân đang làm việc gì không?” Ngài muốn tức giận nhưng lại chẳng thể cưỡng nộ với nàng. Ngài vội vã lại gần chiếc bàn, rót trà, nước trà lạnh giá, rồi ngài uống hết ngụm này đến ngụm khác.

“A... a... hoàng thượng, trong bình trà đó, ta còn bỏ nhiều hơn đấy.” Nàng đưa lời nhắc nhở.

“Phụt...” Mộ Dung Cảnh nghe vậy lập tức phun hết cả trà ra ngoài.

Kết quả...

“À, ta lừa ngài thôi... phản ứng mạnh mẽ quá.” Giọng nói bình thản mà tự nhiên, cứ như thể đang xem trò tiêu khiển.

Mộ Dung Cảnh khẽ nheo mắt lại, người phụ nữ này lúc sợ hãi sẽ biến thành một con cừu non bé nhỏ, khi không ý thức được nguy hiểm, sẽ biến thành một con hổ cái dữ dằn. Ngài nghiêng răng nói “Rồi cũng có một ngày nàng sẽ phải hối hận vì những gì đã làm tối nay.”

“Trong từ điển của bản tiểu thư xưa nay không có từ hối hận.” Dứt lời, cả người nàng uyển chuyển ngã người xuống chiếc giường được trải một lớp đệm mềm mại. Nàng từ từ cởi bỏ lớp y phục trên người.

Mộ Dung Cảnh vẫn lạnh lùng đứng đó, lãnh đạm nhìn tất cả mọi thứ đang diễn ra, dường như được tính vẫn chưa hoàn toàn phát tác. Chỉ có điều, thân người ngài càng lúc càng nóng, có thứ gì đó đang sục sôi, như thể ngọn lửa bùng cháy trong ổ bụng. Nàng nói trong trà có thuốc, có khả năng là sự thật. Lúc này, ngài lại nhìn sang lò hương đặt ở góc phòng, mùi hương thật quen thuộc, xem ra tối nay nàng đã chuẩn bị vô cùng chu đáo.

“À đúng rồi, hoàng thượng, tại sao đột nhiên ngài lại đi làm đạo tặc thế?” Lúc này, mỹ nhân đã nằm lên giường, trên người chỉ còn mỗi một lớp áo mỏng manh, khiến những đường cong hoàn mỹ thoát ẩn thoát hiện. Mày kia tựa thể non xa, mắt kia thuần khiết thướt tha nhẹ nhàng.

Dáng vẻ của nàng mang sức quyến rũ khiến Mộ Dung Cảnh không rời mắt được, thế nhưng ngài vẫn chưa mất hết lí trí. Khoảnh khắc ngài quả quyết quay người, đúng lúc đó... “Không được phép đi, nếu không... ta sẽ sang phòng kế bên...” Lời nói mang ý đe dọa mà đượm tình quyến rũ, rất nhẹ nhàng, như có như không. Chỉ một câu rất ngắn nhưng lại có sức nặng đáng sợ, ép Mộ Dung Cảnh phải dừng chân.

Sang phòng kế bên? Lời uy hiếp trần trụi.

Nàng cũng đã tự hạ thuốc mình, đây chính là điều mà ngài lo lắng nhất.

Xuân dược không được coi là độc dược, thế nhưng nếu không giải...

“Ta khó chịu...” Khuôn mặt nhỏ bé, xinh xắn hiện lên sắc đỏ, cũng không biết là do tác dụng của xuân dược hay là do bản thân nàng đang cố tình tạo ra. Đôi môi hồng mấp má, ánh mắt quyến rũ, tạo nên sức lôi cuốn vô hạn.

Mộ Dung Cảnh vẫn đứng nguyên tại chỗ, và nàng chính là người chủ động tiến đến bên ngài. Hơi thở đượm mùi hương lan, đôi bàn tay mềm mại, ấm áp vòng lên cổ ngài.

Mộ Dung Cảnh không hề động đậy, nhưng dễ dàng cảm nhận thân thể người phụ nữ trước mặt mềm mại tựa bông gòn đang áp sát vào người ngài. Hơi thở hỗn hển chẳng khác nào một thứ bùa mê khiến ngài không khỏi say mê.

Dục vọng khi này vừa lắng xuống giờ lại bùng lên dữ dội, càng lúc càng mãnh liệt...

“Hãy tiếp tục chuyện còn dang dở hôm trước đi, hoàng thượng...”

Giây phút đó, Mộ Dung Cảnh chẳng thể nào kìm chế được nữa, ôm chặt nàng vào lòng, trao nàng nụ hôn say đắm mà nồng nàn. Giữa lúc thần tình chưa hoàn toàn chìm trong dục vọng, Mộ Dung Cảnh đau khổ thốt lên một câu “Nàng... đừng có hận ta.”

Cả căn phòng tràn ngập không khí tươi đẹp của mùa xuân ấm áp. Mọi thứ dường như không còn biên giới.

Chìm đắm, lại càng chìm đắm hơn.

...

Sau khi ngài tỉnh dậy, bên cạnh đã chẳng còn ai, hoàn toàn trống trải...

Tại ngự thư phòng, trong hoàng cung, kinh thành.

Mộ Dung Cảnh mặt mày lạnh lùng ngồi trên long ý, mấy thị vệ run rẩy quỳ trước mặt đang bẩm báo kết quả sau mấy ngày tìm kiếm.

“Vẫn chưa tìm thấy sao?” Giọng Mộ Dung Cảnh âm trầm, sau cái đêm điên cuồng đó, tâm thái của ngài dường như đã thay đổi. Nếu nàng đã trở thành người phụ nữ của ngài, vậy thì ngài tuyệt đối không bao giờ để nàng ra đi một cách dễ dàng như vậy được.

Không thấy tung tích, hoàn toàn không tìm được tung tích. Xem ra, nàng rất biết cách che giấu hành tung của mình.

“Hoàng huynh, huynh vừa về được mấy ngày, tại sao lại nổi trận lôi đình như vậy chứ...” Ngoài cửa vọng vào giọng nói ôn hòa mà ấm áp, Sơ Tuyết từ từ bước vào trong.

Mộ Dung Cảnh hạ mày, sắc mặt dịu đi rất nhiều. “Không có gì, đệ tới rồi sao?” Sau đó ngài khẽ vẫy tay, đám thị vệ quỳ trước mặt lập tức lui ra ngoài.

Sơ Tuyết chậm rãi bước vào, ngồi xuống một chiếc ghế.

“Ừm! Sao hoàng huynh lại ra ngoài lâu thế?”

“Ta đi làm chút việc triều chính. Mẫu hậu thế nào rồi? Mấy ngày nay mới quay về được, việc triều chính bận rộn, ta còn chưa có thời gian đến thỉnh an người...”

“Mẫu hậu vẫn khỏe.”

“Ừm.” Mộ Dung Cảnh cầm tấu chương lên, chăm chú đọc.

Sơ Tuyết chìm trong im lặng, đoán chắc đang dẫn đo xem nên mở miệng thế nào, một hồi sau mới nói “Hoàng huynh, lá liễu trong ngự hoa viên đã mọc ra rất nhiều rồi.”

Mùa xuân đã đến được hơn một tháng rồi, đương nhiên liễu đã thay lá từ lâu.

Khi nghe những lời ấy, Mộ Dung Cảnh không khỏi âm thầm sâu muộn, ngài phải mở miệng nói với Sơ Tuyết thế nào đây khi Sơ Tuyết rõ ràng đang ám chỉ chuyện xuất cung đi tìm Thẩm Tố Nhi. Chỉ là hiện nay, ngay bản thân ngài cũng không tìm được dấu vết của Thẩm Tố Nhi, Sơ

Tuyết liệu có thể tìm thấy không? Ngài cảm thấy Sơ Tuyết sẽ có giải pháp hữu hiệu “Đệ định xuất cung?”

“Dạ.”

“Xuất cung làm gì?”

“Đệ đi tìm người...”

“Tìm ai?”

“Tìm Tố Nhi...”

“Đệ có biết nàng đang ở đâu không?”

“Đệ không.”

“Trẫm cũng không. Đệ hãy đợi người mà trẫm phái đi, tìm thấy nàng ấy đang ở đâu, rồi đệ hãy xuất cung cũng chưa muộn.”

“Hoàng huynh, đệ muốn tự đi tìm...”

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh sầm lại, bình tĩnh nói “Sơ Tuyết, nàng ấy là hoàng tẩu của đệ. Bây giờ là vậy, sau này cũng thế.”

“Đệ... đệ biết mà...” Sơ Tuyết cúi đầu, ánh mắt dần chuyển sang ảm đạm.

Hai người lại nói thêm vài câu. Lúc này, một tiểu thái giám truyền chỉ bước vào, nói Thôi thái y mời hoàng thượng đến gặp mình một chuyến.

Mộ Dung Cảnh quay sang bảo Sơ Tuyết tạm thời quay về, rồi vội vã đến phòng luyện đan ở phủ thái y.

“Thôi tiên sinh.” Mộ Dung Cảnh cung kính chào hỏi, ở nơi này, ngài luôn lấy thân phận là một văn bối để nói chuyện. Nhớ lại năm đó, Thôi thần

y vì nể mặt phụ vương mới chịu ở lại trong cung, suốt mười bảy năm chỉ toàn tâm toàn ý nghiên cứu cách duy trì tính mạng cho Sơ Tuyết.

Trong phòng luyện đan là một ông già râu tóc bạc phơ, đang sầu muộn nhìn bông Tuyết Liên trong hộp băng trên bàn. Vừa nghe thấy giọng nói của Mộ Dung Cảnh, ông lập tức đứng dậy, lắc đầu than thở “Ngài bị lừa rồi.” Ngữ khí của ông rất bình thản, không thể hiện rõ thân phận thấp cao. Trong cung, những người dám đứng trước mặt hoàng đế nói những lời như vậy thực không nhiều, hoặc nói cách khác, ngoại trừ thái hậu ra thì chẳng còn ai cả.

Mộ Dung Cảnh nghi hoặc, bước đến cạnh bên Thôi thần y hỏi “Sao ngài lại nói vậy?”

Thôi thần y liền đáp “Tuyết Liên mà ngài mang về không phải là Tuyết Liên ngàn năm.” Sau mấy ngày nghiên cứu, kết quả đã khiến ông hoàn toàn thất vọng.

Mộ Dung Cảnh cau chặt đôi mày, khuôn mặt hiện rõ nét sầu muộn “Thứ này được trăm đích thân trộm về từ Linh Vân sơn trang, lẽ nào có thể giả được?”

“Ừm.”

“Trăm sẽ tìm cách khác, chỉ cần Tuyết Liên ngàn năm có ở Linh Vân sơn trang là được.” Thật không hiểu nổi, hơn tháng nay, ngài đã tìm hết cả Linh Vân sơn trang, sao có thể là giả được.

“Theo chỉ dẫn của tiên sư, đích thực Tuyết Liên ngàn năm có tại Linh Vân sơn trang, cho nên thông tin này không thể nào giả được. Liệu có phải ngài đã không tìm kĩ?” Thôi thần y lắc đầu nói. Ngài hành y mấy chục năm, cũng mới chỉ biết Tuyết Liên ngàn năm thực sự tồn tại trên đời này cách đây không lâu qua một trang giấy được kẹp trong cuốn sách y, trên đó có vẽ bông Tuyết Liên ngàn năm, và địa điểm bông Tuyết Liên tồn tại.

Thế nên, ông quyết định tìm hiểu tất cả các cuốn sách y học để xem thực sự Tuyệt Liên ngàn năm có thể giải bách độc hay không? Nhưng tài liệu rất ít, hiệu quả thế nào ông hoàn toàn không biết rõ. Thế nhưng Tuyệt Liên có thể dùng làm thuốc giải độc là chuyện có thật.

Thời gian trước Mộ Dung Cảnh xuất cung là muốn tìm bảo bối trấn trang của Linh Vân sơn trang... Tuyệt Liên ngàn năm. Ngài thậm chí đã từng âm thầm phái Trần Thủ đến sơn trang bí mật gặp trang chủ, còn tính đến chuyện trao đổi báu vật, thế nhưng đều bị từ chối. Không còn cách nào khác, ngài đành phải dùng hạ sách, tiếm phục trong Linh Vân sơn trang cả tháng trời, dùng đủ loại phương thức nghe ngóng về chỗ cất giữ Tuyệt Liên ngàn năm, kết quả lại thành ra bị lừa.

Phủ thái tử tại nước Nam Man, mây đen mịt mù.

“Tiếp tục tìm! Không tìm được người, các người vĩnh viễn đừng quay về Nam Man.” Tư Mã Lạc lạnh lùng hạ lệnh. Ngài đã cho tìm tới tìm lui, không ngờ chẳng có bất cứ dấu vết nào của Thẩm Tố Nhi cả. Lúc bắt đầu, ngài còn nghi ngờ Mộ Dung Cảnh đã giấu Thẩm Tố Nhi đi, đến khi nắm được tin Mộ Dung Cảnh cũng phái người đi khắp nơi tìm nàng, thậm chí, suýt nữa còn lật tung cả nước Bắc Uyển lên thì ngài mới biết đây hoàn toàn là thật.

Rốt cuộc Tố Nhi đã đi đâu chứ?

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Quán Ô Long Tại Trấn Đào Hoa

Một năm sau, tại trấn Đào Hoa nước Bắc Uyển.

Một vùng núi hẻo lánh, dân cư hiền lành, cả thị trấn cũng chỉ có một ngàn mấy trăm nhân khẩu.

Hôm nay, một đám đông hiếu kì tụ tập rất đông trước của lớn uy vũ tại huyện nha. Trên công đường, hai hàng nha sai đứng gọn mỗi bên đập trượng liên hồi.

Đang thẳng đường...

Đang uy vũ...

Cuối cùng, huyện thái gia có khuôn mặt tuấn tú, nhưng phong thái chẳng mấy chinh tề, mặt mày lười nhác, ngay đến mũ ô sa cũng đội lệch, từ từ bước ra... Dáng đi khật khừ, đứng không ra đứng, đoán chắc mới bị người ta lôi từ trên giường xuống. Ngài lười biếng ngồi xuống, khi mọi người cho rằng đại lão gia chuẩn bị thẩm án, ngài đột nhiên đưa hai tay lên giữa không trung, sau đó một hồi vươn vai ưỡn ngực.

Ngay lúc sau, huyện thái gia nhào cả người ra bàn, tiếp tục ngủ...

“Đại nhân, đại nhân mau tỉnh lại. Thăng đường rồi.” Lão sư gia ghi chép án tình khẽ đưa lời nhắc nhở. Người đọc sách trong huyện rất ít, biết chữ cũng không có mấy người. Lão sư gia đọc sách nửa cuộc đời, mới chỉ

có được một cái danh tú tài... Cả huyện này cũng chỉ có mình ông đồ tú tài mà thôi. Mấy chục năm rồi, huyện Đào Hoa này chẳng có chút tiền đồ gì cả, đời sau chẳng bằng đời trước, chỉ lo vùi đầu làm nông.

“Hãy...” Cuối cùng huyện thái gia cũng đã tỉnh táo hơn đôi chút, nhưng đối với tình hình trước mặt hoàn toàn mờ mịt, ngài mơ màng chớp mắt, sau đó nhìn ra khắp xung quanh, đập “bộp” một tiếng xuống bàn, khiến mọi người đang đứng xung quanh giật hết cả mình, ngay đến lão sư gia cũng phải lui lại phía sau vài bước.

Chỉ là tiếng sấm to mà mưa đến nhỏ. Huyện thái gia thản nhiên lên tiếng “Người dưới công đường kia là ai?”

Lúc này, Ngưu đại thẩm bên dưới giật mình sợ hãi, bật khóc, lấy tay áo lau đi lau lại khuôn mặt, như thể có nước mắt vậy...

“Nước mắt của người làm gì có chứ? Lau cái khi...” Huyện thái gia lẩm bả lẩm bẫm.

Đám quan sai phía dưới công đường nhẩn nhện đến mức mặt đỏ bừng bừng.

Huyện thái gia này thực sự khác thường, khi huyện thái gia trước tại nhiệm, quan sai luôn cảm thấy thăng đường là chuyện phiền phức, giờ thì ngược lại, người nào người nấy đều mong đến ngày xử án. Thậm chí chỉ là những chuyện vặt vãnh nhỏ nhặt cũng lôi bằng được huyện thái gia ra thăng đường xét xử. Chẳng còn cách nào khác, ai bảo ngài quá đổi thân thiện, lại quá dễ nói chuyện như vậy chứ?

Thực ra, ai đến nha đường đều có dã tâm cả.

Do huyện thái gia dung mạo tuấn mỹ, lại chưa có hôn phối, cho nên các cô nương trong huyện đang không ngừng tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán.

Mỗi lần huyện thái gia thăng đường, bên ngoài các tiêu cô nương tụ tập đông đúc, bao vây xung quanh, vô cùng khí thế. Các cô nương đến đây cũng đủ loại, thanh khiết có, quyến rũ có, khiến cho đám quan sai nhìn mà vui sướng, chỉ muốn dắt đại một người về nhà làm thê tử luôn thôi. Đáng buồn, đã hơn một năm trôi qua, thế nhưng tình hình chẳng mấy sáng sủa.

Lúc này, Ngưu đại thẩm khóc lóc cực kỳ thảm thiết, gần như có thể hình dung bằng cụm từ “kinh thiên động địa”, vừa khóc vừa nói “Huyện thái gia, ngài nhất định phải làm chủ cho dân phụ, vì tên đàn ông vô lương tâm kia, dân phụ đã làm trâu làm ngựa, vất vả, vất vả nuôi hăn bao năm, bây giờ... bây giờ... hăn lại vô lương tâm phụ bạc...”

“Tiểu dân... tiểu dân nào có... Tiểu dân oan ức lắm, oan ức lắm.” Ngưu đại thúc đứng cạnh bên Ngưu đại thẩm bật kêu lên, chỉ là dáng điệu có phần ngốc nghếch. Xem ra là người thật thà, chất phác.

“Ông có, chắc chắn có, chắc chắn có...”

Lúc này, hai người lại thành ra quay sang cãi cọ.

Cãi cả buổi trời, cuối cùng huyện thái gia cũng hiểu ra, thì ra Ngưu đại thúc có một lần đưa mắt nhìn tiểu quả phụ ở nhà kế bên, nghe nói tiểu quả phụ này trông khá hương sắc, tuổi tác lại còn trẻ. Hành động “bất trung” của Ngưu đại thúc tức thì bị Ngưu đại thẩm bắt tại trận, thế là họ cãi nhau, rồi cãi đến tận công đường.

Dân toàn huyện này không ai không biết Ngưu đại thẩm là một người hay ghen bóng ghen gió.

Đôi mắt tuyệt đẹp của huyện thái gia sầm xuống, khẽ nheo mắt nhìn sang mấy quan sai gần đó, lại cả sư gia... bọn họ tức thì đều né tránh ánh mắt nghi hoặc của huyện thái gia, nghiêng ngó xung quanh, im lặng không nói gì...

Huyện thái gia tức giận, nắm cục gỗ vuông đập mạnh xuống bàn.

Công đường huyện náo động nhiên tĩnh lặng hẳn.

Thanh quan khó xử việc gia đình, hơn nữa, chuyện hai phu thê người ta cãi nhau, bảo ngài phải thẩm án sao đây?

“Chuyện này... các người tự thương lượng, có kết quả rồi hãy gọi bản quan.” Nói xong, trước mặt đám đông, huyện thái gia lại ngủ gục xuống bàn, như thể dù sấm đánh ngang tai cũng không chút lay động.

“Đại nhân... đại nhân, sắp kết án rồi, phải phán thế nào đây?” Lão sư gia đưa lời nhắc nhở.

Huyện thái gia nheo mắt, liếc xuống đôi phu thê đang cãi nhau đến độ mặt đỏ tía tai, lười nhác nói: “Phán thế nào? Đương nhiên là phải xét xử công bằng rồi.”

Thế là, “bộp” một tiếng, huyện thái gia lại đập bàn, đứng lên rồi đưa lời tuyên án “Bản quan tuyên, hôm nay vì hành vi bất trung của Ngưu Nhị, uổng làm phu người, theo lí phải xin lỗi Ngưu đại thẩm trước đám đông...” Có điều, ngài cứ cảm thấy bất công, không phù hợp với đề xướng người người bình đẳng ở trấn Đào Hoa, nên sau khi suy nghĩ một hồi, ngài quyết định đổi lại thế này “Bản quan cho phép Ngưu đại thẩm không cần phải giữ đạo làm vợ, có thể hồng hạnh vượt tường! Án này đã định, từ chối tái thẩm...”

Giơ cao cục gỗ vuông, huyện thái gia đang định kết án, kết quả... dưới công đường truyền lên những tiếng cười rộ khiến Ngưu đại thẩm mặt lúc đỏ ửng lúc tím ngắt.

Ngưu đại thúc biết điều kéo thê tử tránh đi, vừa đi vừa thét “Bà lão, chúng ta không cáo nữa, không cáo nữa.”

“Đúng thế. Không cáo nữa, rút án rút án, không cáo nữa.” Ngưu đại thắm cho dù da mặt dày cỡ nào cũng chẳng thể ở lại thêm được nữa, vội vã kéo tướng công quay về nhà.

Huyện thái gia mơ màng mím đôi môi hồng, nhìn đại đa số thị dân không có ý kiến gì, bằng tuyên “Được rồi, có chuyện thì trình, không chuyện bãi đường.”...

Đúng vào lúc đang định bãi đường...

“Ây da, đại lão gia, tiểu nữ tử có chuyện cần cáo.” Lúc này, một người phụ nữ trẻ tuổi, xinh đẹp, trang điểm tinh tế bước ra từ đám đông, hơn nữa còn có ý ý mình có chút nhan sắc mà công khai đưa mắt liếc nhìn xung quanh.

Đám nha sai nhìn người phụ nữ với ánh mắt thèm khát chẳng khác nào loài lang báo, đặc biệt lưu tâm tại phần ngực của nàng.

“Có chuyện gì thế?” Đôi mắt đan phụng của huyện thái gia vẫn cứ nheo lại, liếc nhanh qua dáng vẻ mê hồn người của vị mỹ nhân trước mắt.

Người phụ nữ này dường như chẳng có ý thẹn thùng, đánh một ánh mắt gợi tình lại, yếu điệu lên tiếng “Lão gia, tiểu nữ tử gần đây hay buồn rầu... chỗ này đặc biệt khó chịu...” Vừa nói vừa đưa đôi bàn tay hồng hào, nhỏ xinh, liên tục vê lên phần ngực, vừa phong tình lại vừa gợi cảm.

Ây dô, không ngờ lại có người muốn mê hoặc huyện thái gia ngay trước mặt đám đông?

Đám đàn ông nhìn đến mức thèm nhỏ dãi, còn đám phụ nữ thì liên hồi nhổ nước miếng đầy khinh bỉ.

Có điều, huyện thái gia dường như chẳng hề hấn gì, nhìn khuôn ngực của người phụ nữ trước mặt với ánh mắt hoài nghi.

Đám phụ nữ xung quanh thấy vậy, người thì ngưỡng mộ, kẻ thì ghen tức.

Có điều, rất nhanh thôi...

Vị huyện thái gia yêu quý của bọn họ hạ lệnh xuống “Su gia! Ngài kinh nghiệm phong phú, mau xuống sờ thử, xem xét kỹ càng phần ngực cho vị tiểu thư này xem có việc gì không? Bản quan lui vào hậu đường tìm chút đồ ăn đã, sau khi tìm ra nguyên nhân thì bẩm báo lại sau...” Dứt lời, ngài đưa tay điều chỉnh lại chiếc mũ ô sa, từ tốn bước vào trong hậu đường.

Khoảnh khắc đại đường huyện nha ào ào tiếng cười chế giễu. Đám phụ nữ là những người cười sảng khoái nhất.

Đáng đời! Muốn mê hoặc huyện thái gia, nhìn xem, đây chẳng phải ứng với câu trộm gà không được còn mất một đấu thóc sao?

May mà bản thân họ không làm trò mất mặt này...

Quay vào trong nội đường, Thẩm Tố Nhi chỉnh lại chiếc ô sa trên đầu. Một năm nay, để tránh tai mắt của Tư Mã Lạc và Mộ Dung Cảnh, nàng sống dưới cái tên Thư Sinh. Đây chính là người thư sinh dùng tranh chữ đổi một bát tào phớ mà nàng và Sơ Tuyết tình cờ bắt gặp tại quán ven đường năm xưa.

Thư Sinh thân thể yếu đuối lên kinh dự thi, không ngờ chỉ đỗ được vòng ngoài, đoán chắc vì không cho quan giám khảo tiền nên bị đẩy đến vùng thôn quê vắng vẻ, hẻo lánh như thị trấn Đào Hoa làm một vị quan thất phẩm bé nhỏ. Chàng vốn dĩ đưa theo người mẫu thân mù lòa đến đây nhậm chức, ai ngờ giữa đường bệnh tật liên hồi, tình cờ lại được Thẩm Tố Nhi cứu tế.

Thẩm Tố Nhi thấy mẫu thân Thư Sinh đáng thương liền nhận bà làm mẹ nuôi, ở cạnh bên chăm sóc, rồi vì nhất thời nhàn rỗi nên quyết định thay

Thư Sinh làm một huyện thái gia tại thị trấn Đào Hoa.

Thời gian trôi thật nhanh, giờ đã hơn một năm rồi. Lúc vào tới nội đường, nàng cũng thấy một tiểu nha hoàn đang hầu hạ lão phu nhân ăn uống. Nghe tiếng bước chân, lão phu nhân liền hiền từ lên tiếng “Con à, mau lại đây ăn sáng đi.”

“Con đây ạ.” Thấm Tố Nhi luôn nghiêm túc trước mặt lão phu nhân, không dám làm bừa, im lặng dùng bữa sáng.

Lúc này, lão phu nhân mỉm cười dịu dàng nói “Công đường sáng ra thế nào?”

“Rất ổn, thị trấn Đào Hoa bé tí bé tẹo thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ?” Toàn là những chuyện nhỏ nhặt, đối với Thấm Tố Nhi mà nói, hoàn toàn là giết gà bằng dao mổ trâu.

“Mẫu thân ngồi đây liên tục nghe thấy tiếng cười từ công đường vọng vào.” Điều này khiến cho tâm trạng của bà cũng vui lên rất nhiều. “Mỗi lần con thăng đường đều hoan hoan hỉ hỉ, e là cả nước Bắc Uyển này cũng chỉ có một huyện lệnh như con mà thôi. Đối với mẫu thân, con không hề kém Phụng Sở tiên sinh chút nào đâu.”

Đạo hiệu của Bàng Thống, mưu sỹ của Lưu Bị dưới thời Tam Quốc, cùng tề danh với Gia Cát Khổng Minh ở thời Tam Quốc.

“Người đừng có chọc gheo con... hầy, những chuyện xấu hổ này, chẳng có gì đáng kể.” Thấm Tố Nhi mỉm cười cổ quái, giọng điệu có phần khoa trương. Nghe nói lão phu nhân năm xưa cũng là tiểu thư của một gia đình giàu có, nên cũng được đọc sách không ít. Thư gia trước kia cũng thuộc diện phú hộ, chỉ có điều nay đã lụi bại, chẳng còn gì nữa.

Sau khi ăn sáng xong, Thấm Tố Nhi nói muốn đi ngủ, nhưng sự thực không phải vậy. Bởi vì một khi đã tỉnh, muốn ngủ tiếp không phải là

chuyện dễ. Hơn nữa ở nhà lâu rồi, nàng bỗng muốn ra ngoài dạo chơi một lúc.

Đúng vào lúc xuân ấm hoa nở, ra ngoài đi dạo không tệ chút nào. Lúc này, nàng chỉ hi vọng không gặp phải người nào đó là được... Hầy, cuộc sống bình dị nàng muốn sống đôi khi lại gặp phải những rắc rối, phiền phức không đáng có.

Trước khi đi, nàng vẫn còn một việc phải làm. Nghĩ vậy nàng từ tốn bước ra đại đường.

Quả nhiên, nhìn thấy một đám nha sai đang ngồi tán gẫu, chơi xúc xắc, chỉ là bọn họ không được cược tiền mà thôi. Bởi vì trong nhà người nào cũng phải nuôi phụ mẫu, chút bổng lộc mỗi tháng chỉ đủ miếng ăn, làm gì còn tiền mà đặt cược?

Vừa thấy huyện thái gia bước ra, bọn họ vội vã tiến lại, mặt mày hớn hở, gật đầu khom lưng chờ nàng ra lệnh. Một tiểu nha sai lại gần, khôn khéo đưa lời “Lão gia, chúng ta có nên ra ngoài đi dạo không?” Bởi bọn họ biết ra ngoài là được ngắm mỹ nhân thoải mái. Lão gia đôi khi thoải mái, cũng để cho bọn họ chọc ghẹo một hồi, đương nhiên không được dùng tay, chỉ âm thầm bàn tán sau lưng xem ai xinh đẹp, ai gợi cảm hơn thôi.

Hơn nữa mắt nhìn người của lão gia rất độc đáo, chỉ cần nhìn đằng sau mỹ nhân là có thể nói được người đó trông như thế nào.

Đương nhiên, Thẩm Tố Nhi chỉ suy đoán vì muốn chọc cho mọi người vui vẻ, chứ chẳng có gì ghê gớm. Nàng vẫn luôn là một người tùy tiện, thẳng thắn.

Nhìn ra ngoài cửa nha môn, sắc mặt Thẩm Tố Nhi bình thản, lặng lẽ. Đám nha sai thấy vậy đều nín thở, chẳng ai dám manh động, ánh mắt kỳ vọng, lại mong chờ. Thực ra, đám phụ nữ ngoài kia, chẳng có ai xứng với huyện thái gia cả, cũng chẳng có ai có thể sánh với nét đẹp của ngài.

Thân hình dong dỏng cao, răng trắng môi hồng, mặt trái xoan, lúc tươi tỉnh đẹp đến thoát thực, khi cau mày lại càng động lòng người, cử chỉ hào sảng, phong lưu, mặc dù đôi khi hành vi tùy tiện, có chút lười nhác, gây ra biết bao chuyện vui cười. Đôi lúc bọn họ có nảy sinh hoài nghi, huyện thái gia là một người phụ nữ.

“Vô vị quá, tất cả ra ngoài thôi.” Thẩm Tố Nhi cảm thán một câu.

“Dạ vâng.” Đám nha sai tức thì hân hoan đáp lại.

Có điều, thường vui quá hóa buồn. Vào lúc bọn họ đang hân hoan, hứng khởi, Thẩm Tố Nhi lại đột nhiên hạ lệnh “Các người hãy chạy ba vòng quanh thị trấn Đào Hoa cho ta. Để tránh các người nhàn rỗi quá, chẳng có việc gì cũng kéo bản quan thẳng đường.”

“Á... á... á” Người nào người nấy mặt mày nhăn nhúm, lúc thẳng đường họ đã cảm thấy vô cùng kỳ quái. Tháng trước, nha sai họ Tần đúng là ăn gan báo, cho rằng huyện thái gia dễ bắt nạt, dám mạo phạm huyện thái gia ngay trước mặt đám đông, sau vụ đó nha sai họ Tần mất quan chức đã đành, đến giờ vẫn còn nằm liệt giường chưa dậy được.

Sau đó, Thẩm Tố Nhi chậm rãi, từ tốn bước ra ngoài.

Vừa bước ra ngoài cửa...

“Phụ thân.” Một bé trai mặt mày non nớt hân hoan xông lại, hơn nữa còn ôm đùi Thẩm Tố Nhi mãi chẳng chịu buông. Điều này khiến đám nha sai chuẩn bị chạy ba vòng quanh thị trấn Đào Hoa vô cùng kinh ngạc.

Thẩm Tố Nhi khẽ mím môi, nướng mày đầy cổ quái, lại cúi đầu nhìn đứa bé trai đẹp đến mức khó tin, khuôn mặt bé nhỏ đỏ hồng, đôi mắt sáng trong, con người đen láy, cực kỳ đáng yêu. Thẩm Tố Nhi ngán ngẫm ngẫm đầu nhìn về phía không xa, nơi đó có một thiếu nữ hoạt bát, đáng yêu đang say đắm nhìn nàng, khiến nàng cảm thấy sờn cả gai ốc. Thẩm Tố Nhi chán

nản thét lớn “Tiền Tam Tam, mau đưa tiểu quý nhà mình về đi, sau này nàng đừng có dạy nó nhận phụ thân bừa bãi như vậy.”

Tiền Tam Tam chớp mắt tình tứ, bật cười hỉ hả, nhẹ bước lại gần, cất cao giọng nói trong trẻo “Huyện thái gia, Tiểu Bảo nói nhất định phải tìm một người đẹp trai làm phụ thân, toàn huyện này chỉ có ngài là đẹp nhất, đương nhiên ngài sẽ là phụ thân của nó rồi. Nếu ngài đồng ý, tiểu nữ sẽ đem thứ tốt nhất nhất nhất... ở nhà mình tặng miễn phí cho ngài...”

“Dừng lại!” Thẩm Tố Nhi hô lớn, khuôn mặt xinh đẹp lộ rõ nét chán nản.

Trong huyện vẫn luôn có lời đồn, hành vi của vị cô nương với biệt hiệu Tam Tiền này vô cùng cổ quái, thấy lợi quên nghĩa, đặc biệt nhiều chú ý quý quái vô cùng. Gặp phải nàng chính là cơn ác mộng của Thẩm Tố Nhi. Đừng cho rằng thứ tốt nhất nhất nhất trong nhà Tiền Tam Tam đem tặng miễn phí là thứ bảo bối trân quý gì, nếu ai nổi lòng tham đồng ý, khi biết được chân tướng nhất định sẽ mất thần trí luôn.

Bởi vì thứ đồ tốt nhất nhất nhất mà Tiền Tam Tam nói không phải thứ nào khác mà chính là quan tài.

“Bản quan đang độ tuổi thanh xuân, đừng có giở chiêu này, ta không mắc lừa đâu...” Thẩm Tố Nhi giả bộ tức giận, quắc mắt lườm Tiền Tam Tam, quàng vào mớ bong bóng này cũng chính là lỗi của nàng.

Mấy hôm trước, trong lúc đi dạo, nàng vô tình gặp phải tên tiểu quý này, thấy đứa bé xinh đẹp, đáng yêu, nàng không nhịn được vuốt ve khuôn mặt dễ thương của nó. Kết quả, ác mộng ập tới, nàng liền bị cô nương Tiền Tam Tam bám riết lấy, lại còn trình bày một đống lí do ngớ ngẩn, nói rằng huyện thái gia đã vô lễ với Tiểu Bảo nhà mình, sống chết bắt huyện thái gia phải chịu trách nhiệm.

Chịu trách nhiệm? Chịu trách nhiệm kiểu gì?

Lần này thì hay rồi.

Chuyện đã lắng nhắng nhiều hôm vẫn chẳng thể kết thúc được.

“Tiền cô nương, đừng nói là cô nương đứng canh bên nha môn này suốt đấy nhé?” Thấm Tố Nhi thực sự chán nản, trước tiên bế lấy Tiểu Bảo, bởi vì tên tiểu tử này vẫn dính chặt lấy nàng như kẹo cao su quyết không chịu buông.

“Đúng thế, lão gia.” Tiền Tam Tam mỉm cười thân mật.

“Các người tìm bản quan có việc gì?”

Tiểu Bảo vừa nghe vậy đã hân hoan lên tiếng “Đi thả diều thôi, phụ thân phải thả thật cao vào nhé.” Đôi tay bé nhỏ quàng lấy cổ Thấm Tố Nhi, đôi mắt to lí lách, đảo liên tục, vừa nhìn đã biết đây là một tên tiểu quỷ.

Thấm Tố Nhi ngán ngẩm, lẽ nào nàng phải nhận một đứa con trai vô duyên vô cố thế này sao?

Ra khỏi thị trấn Đào Hoa, hai người tới thẳng chân núi phía Tây.

Nơi đây đồng cỏ xanh tươi, là nơi thích hợp để thả diều.

Tiểu Bảo xem ra đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi.

Thấm Tố Nhi không muốn chạy, càng không muốn động đậy. Nàng tùy ý tìm một chỗ êm ái, thoải mái nằm xuống, ngửa đầu lên nhìn trời xanh mây trắng, ánh mắt bỗng chuyển sang mơ màng, đắm say. Chia tay Mộ Dung Cảnh hơn một năm, sau đêm ân ái đó, nàng lặng lẽ rời đi...không biết sau khi tỉnh dậy, sắc mặt ngài trông sẽ như thế nào?

“Phụ thân.” Tiểu Bảo chơi mệt rồi liền tấp tễy bước đến bên Thấm Tố Nhi, sà vào lòng nàng, rúc đầu lên bụng nàng, mặt mày rạng rỡ, tỏ ý mãn nguyện vô cùng.

Nếu không phải tiểu quý này còn nhỏ, Thẩm Tố Nhi thực sự hoài nghi nó là một tên quý háo sắc.

“Tiểu quý, cháu mấy tuổi rồi?”

“Ba tuổi ạ...” Giọng nói có phần do dự, lại mang theo chút tự ti.

Lần này, Thẩm Tố Nhi khẽ lặng người, một tiểu quý bé tí cũng biết che giấu tuổi thật của mình sao? Nàng lại hỏi thêm một câu “Tiểu Bảo, rốt cuộc cháu mấy tuổi rồi?”

“Ừm, ba tuổi, phụ thân không tin à... vậy năm tuổi đi, sáu... sáu tuổi cũng được...”

Chết ngất! Trong khoảnh khắc trán Thẩm Tố Nhi đầm đìa mồ hôi. Tiểu quý này càng lúc càng đáng nghi. Nàng giả bộ tức giận, nghiêm mặt hỏi “Mới tí tuổi đầu đã học nói dối? Thật chẳng ngoan chút nào, ta không chơi cùng những đứa trẻ không ngoan.”

“Hu hu, không đâu, Tiểu Bảo nào có không ngoan, là do mẫu thân dạy thế... hu hu, phụ thân xin đừng tức giận. Mẫu thân nói, nếu phụ thân hỏi tuổi, Tiểu Bảo phải nói nhỏ... nhỏ đi một chút...” Nói xong, nước mắt ứa ứa từ từ ứa ra.

Nghe vậy nàng có cảm giác bản thân như sắp ngất đến nơi. Hóa ra lại như vậy... Tại sao Tiên Tam Tam lại dạy trẻ nhỏ thế chứ?

Lúc này, Tiên Tam Tam đứng từ xa gọi lại, trong tay vẫn còn cầm dây diều nói “Tiểu Bảo, sao không thả diều nữa? À đúng rồi, kéo phụ thân con lại đây.”

Thẩm Tố Nhi nghe vậy liền xị mặt ra. Nàng thực chẳng muốn động đậy chút nào.

Tiểu Bảo nhìn Thẩm Tố Nhi bằng đôi mắt sáng ngời “Phụ thân, người có đi không?”

“Không đi đâu, Tiểu Bảo đi đi.”

“Tiểu Bảo cũng không đi, Tiểu Bảo muốn đợi phụ thân rồi cùng đi.”
Cậu bé dính chặt lấy nàng đưa lời đe dọa.

Thẩm Tố Nhi chẳng còn cách nào khác, liền dỗ dành “VẬY Tiểu Bảo đứng lên trước đi, để ta ngồi dậy nào.” Lúc này vừa nằm xuống, Tiểu Bảo xông lại, nhào cả lên người nàng. Tiểu quý này cũng gồm thật, tính coi nàng là cái đệm sao?

“Ừm, được ạ...”

“Không được động đậy thân người.” Thẩm Tố Nhi đột nhiên hét lên... trước mặt nàng có rắn. Không biết từ lúc nào trong bụi cỏ xuất hiện một đầu rắn có hình tam giác, thân rắn to bằng ngón tay cái, đang thè lưỡi đe dọa đầy nguy hiểm. Thẩm Tố Nhi mồ hôi lạnh toát ra đầy mình, hơn nữa bản thân cũng không biết nhiều về loài rắn, chẳng hiểu nó thuộc loại gì, độc tố đến đâu. Thế nhưng nàng biết nó là rắn độc.

Nàng chết sững, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Mặc dù đối với động vật tự nhiên, chúng chỉ tấn công loài người khi cảm thấy có nguy hiểm. Nhưng vẫn có những tình huống bất ngờ xảy ra.

Con rắn từ từ bò tới, càng lúc càng tiến gần tới chân trái của Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo thấy ánh mắt sợ hãi của Thẩm Tố Nhi, liền quay đầu nhìn theo ánh mắt nàng đầy nghi hoặc. Khoảnh khắc cậu quay người, toàn thân thoáng động, hơn nữa bàn chân cũng lùi lại phía sau, đụng trúng vào đầu con rắn.

Trước tình hình nguy cấp, nàng có thể lờ đi? Chẳng suy nghĩ nhiều, Thẩm Tố Nhi liền bế Tiểu Bảo sang một chỗ an toàn, rồi dùng tay áo dài đập về phía thân rắn, hi vọng hất được nó ra xa.

Ai ngờ...

Tất cả đã quá muộn.

“Ây da...” Chết chắc rồi!

Tiểu Bảo kinh ngạc, cau chặt đầu mày “Con súc sinh đáng chết.” Bàn tay nhỏ mũm mĩm cầm một viên đá lên ném mạnh. Trong nháy mắt chẳng còn thấy bóng dáng con rắn đâu, cũng chẳng biết nó có bị hòn đá kia ném trúng?

Thẩm Tố Nhi vội cởi giày, vén quần lên, gằn đầu gối trái quả nhiên xuất hiện hai chấm màu đỏ, đang rỉ máu. Nàng vội rút thắt lưng, buộc chặt quanh đùi, không để độc tính lan rộng “Tiểu Bảo, mau bảo mẫu thân cháu quay về huyện tìm đại phu lại đây.”

“Mẫu thân, phụ thân bị rắn cắn rồi! Mau đi tìm đại phu về đi, mau lên.” Tiểu Bảo sợ hãi thét lên, chiếc miệng bé xinh mếu xệch như thể sắp khóc.

“Hả? Rắn? Được rồi, mẫu thân sẽ đi ngay đây.” Tiền Tam Tam nghe vậy không khỏi thất sắc, vội vã chạy về thị trấn, vừa chạy vừa thét “Huyện thái gia, ngài đừng có động đậy, động đậy là khí huyết lưu thông, độc sẽ lan đi càng nhanh đó...”

“Ây dà, trời muốn ta phải chết mà... đương yên đương lành ra ngoài chơi làm gì?” Thẩm Tố Nhi rên rỉ, đưa tay tiết máu độc ra ngoài.

Máu lúc này đã chuyển sang màu đen, Thẩm Tố Nhi thập phần kinh hãi, mỉm cười khổ sở “Tiểu Bảo, xem ra hôm nay ta khó tránh khỏi kiếp

nạn... chẳng thể đợi được đại phu nữa. Thật không ngờ loại rắn này lại độc đến vậy.”

Bỗng vết thương của Thẩm Tố Nhi đau nhói. Tiểu Bảo chẳng hiểu lấy thứ gì chữa một vết nhỏ trên miệng vết thương, máu đen theo đó từ từ chảy xuống. Còn chưa kịp ngạc nhiên, Tiểu Bảo đã cúi thấp đầu, chẳng do dự hút máu độc ra cho nàng.

Thẩm Tố Nhi kinh ngạc thét lớn “Tiểu Bảo, đừng làm vậy. Tuyệt đối không được nuốt vào, mau nhổ ra ngoài, mau kiếm nước sạch súc miệng.” Cậu bé còn quá nhỏ, nếu bất cẩn nuốt phải máu độc, vậy thì lại mất thêm một tính mạng vô tội.

Tiểu Bảo cứ như thể không hề nghe thấy, hút rồi lại nhổ, hút rồi lại nhổ, động tác liên tục được lặp đi lặp lại.

“Quá nguy hiểm. Đừng hút nữa.” Thẩm Tố Nhi đang định ngăn cản, mới phát hiện động tác xử lý vết thương của Tiểu Bảo rất thuần thục. Trực giác mách bảo nàng có điều gì đó lạ thường, nhưng lại chẳng thể nói rõ ra được.

Vào lúc nàng còn đang do dự, máu từ vết thương chảy ra đã dần chuyển sang màu đỏ. Rồi Tiểu Bảo lấy một chiếc bình sứ nhỏ từ trong người ra đổ ra lòng bàn tay một viên đan dược màu đen, nói “Phụ thân, mau ăn nó vào sẽ không sao nữa.” Nói xong, cậu bé liền đưa viên đan dược lên trước miệng Thẩm Tố Nhi.

Tiểu Bảo muốn cứu, Thẩm Tố Nhi đương nhiên chẳng có lí do gì không uống, chỉ là nàng lo lắng nhìn vết máu dính bên miệng của cậu bé, trái tim không ngừng đau nhói, liền lấy tay áo lau đi cho Tiểu Bảo. Thật không thể ngờ nàng lại được một tiểu quý cứu mạng, trái tim lạnh giá bấy lâu bỗng ấm áp trở lại, nàng dịu dàng nói “Cháu không sao chứ? Có nên uống một viên giống ta không?”

Lúc này, Tiểu Bảo mới mím cười thuần khiết, ngây ngô đáp “Không cần, chút độc tầm thường này chẳng làm gì được Tiểu Bảo đâu.” Bàn tay mũm mĩm mềm mại lại lấy thêm một viên, nghiền nát rồi đổ lên miệng vết thương cho nàng, sau đó đắp một chiếc lá sạch lên. Chẳng hiểu Tiểu Bảo lấy đâu ra một chiếc khăn tay, buộc chặt vết thương cho Thẩm Tố Nhi, sau đó kéo quần xuống, đi giày lại cho nàng.

Hành động thuần thực liên tiếp, rất dịu dàng...

“Tiểu Bảo, rốt cuộc cháu mấy tuổi?”

“Cháu...” Tiểu Bảo đột nhiên mím cười rạng rỡ. “Tại sao phụ thân lại hỏi câu này thế?”

“Ta cảm thấy cháu không giống như trẻ nhỏ, sao có thể biết nhiều thứ như vậy?”

Tiểu Bảo nhún vai, cúi đầu, thi thoảng lén ngược lên nhìn Thẩm Tố Nhi, giống như trẻ con khi làm sai việc gì đó, thì thầm nói “Tiểu Bảo năm nay... chín tuổi. Bởi vì có khuôn mặt trẻ con, mọi người đều nghĩ con mới tầm năm, sáu tuổi.”

Tuy rằng sự thật rất hoang đường, trái lại Thẩm Tố Nhi lại rất tin, trẻ con chín tuổi ở thời cổ đại hiểu biết nhiều như vậy không hề kỳ quái, “thần đồng” ở thế kỷ hai một đâu đâu chẳng có. Dáng dấp Tiểu Bảo hơi nhỏ nên khiến người ta nảy sinh nghi ngờ.

Một lúc sau, đại phu cũng được đưa tới. Nghe nói huyện thái gia bị răn cấm, dân làng cũng vội vã tới xem. Đám nha sai cũng tất tưởi chạy tới, thậm chí còn khiêng theo chiếc kiệu cũ duy nhất trong thị trấn.

Tiểu Bảo như thế sợ đám đông liền trốn trong vòng tay Thẩm Tố Nhi.

“Tiểu quý, mau xuống đi, đại phu còn phải xem vết thương cho lão gia nữa.” Sư gia hồi hả hét lên.

Tiểu Bảo vẫn không chịu buông tay “Phụ thân đã không sao rồi, lúc này có một người qua đường đã tới giúp trị thương cho phụ thân.” Cậu bé nói, ánh mắt tràn đầy cảnh giác, giống như sợ thứ đồ bảo bối của mình bị người khác cướp mất.

“Tiểu Bảo, mau đứng dậy đi, làm sao có thể làm vậy với huyện thái gia được? Hơn nữa, cho dù... cho dù không sao nữa, cũng phải cho đại phu khám lại thì mới an tâm chứ?” Tiền Tam Tam đưa lời dỗ dành, kéo Tiểu Bảo tránh đi, có điều Tiểu Bảo không chịu, quyết tâm dính chặt lấy Thẩm Tố Nhi không chịu rời nửa bước.

Tình cảnh có phần lộn xộn, một vài nha sai định xông vào lôi Tiểu Bảo ra, trong khi dân làng cũng xúm vào vây quanh Tiểu Bảo. Rốt cuộc Tiểu Bảo sợ đến mức bật khóc, vẫn cứ cứng đầu quyết không buông tay, mọi chuyện càng lúc càng thêm hỗn loạn.

Thẩm Tố Nhi không biết nên khóc hay nên cười, mong muốn bảo vệ nàng của tiểu quý này quá mạnh mẽ, thậm chí dù có phải nói dối. Có điều, nàng phải cảm ơn Tiểu Bảo, nàng vốn không muốn để lộ bàn chân nhỏ của mình ra trước mặt mọi người, sợ rằng đến lúc đó, mọi người lại được dịp bàn tán, nói rằng bàn chân của vị huyện thái gia sao lại giống chân của phụ nữ...

“Dừng lại, dừng lại.” Thẩm Tố Nhi lớn tiếng nói.

Xung quanh nhanh chóng im lặng như tờ.

Quay sang đại phu, Thẩm Tố Nhi nói “Đại phu à, phiền ngài hãy bắt mạch kiểm tra, xem xem có hiện tượng bị trúng độc không?” Rất nhanh đại phu bắt mạch liền thông báo tất cả đều bình thường.

Lúc này, nàng nghe thấy rất nhiều tiếng thở phào nhẹ nhõm... Thật không ngờ một huyện thái gia giả mạo, ngổ ngáo như nàng lại được nhân tâm như vậy.

“Tiểu Bảo nói không sai, bản quan bây giờ đã không sao rồi, mọi người không cần phải lo lắng, tất cả giải tán đi.” Thẩm Tố Nhi lên tiếng an ủi, khoanh khắc đấy, huyện thái gia đẹp tựa ngàn bông mai nở rộ.

Sau đó, Thẩm Tố Nhi ngồi lên chiếc kiệu cũ nát của nha môn, được một đám nha sai bảo vệ, khiêng về.

Trên đường đi, có nha sai không tìm được hiếu kì liền hỏi “Lão gia, từ khi nào ngài có thêm một người con trai vậy?”

Thẩm Tố Nhi mỉm cười cúi đầu nhìn Tiểu Bảo vẫn còn đang bám chặt lấy mình, “Vừa mới nhận thôi.”

Mọi người nghe vậy liền hiểu ra mọi chuyện. Hóa ra là con trai nuôi. Vậy thì chẳng sao rồi.

Có người bắt đầu chọc ghẹo “Tiểu Bảo, cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ba tuổi. Phụ thân cháu có cháu năm mươi bốn tuổi...” Giọng nói ngây thơ, ai lại nghi ngờ?

“Ô...” Đám đông tức thì rú lên.

Con trai riêng? Huyện thái gia còn không thừa nhận?

Thẩm Tố Nhi không giải thích, chỉ mỉm cười nhìn Tiểu Bảo, cuộc sống bình an thế này, nhận thêm một đứa con nàng sẽ không còn cảm thấy nặng nề nữa.

Thẩm Tố Nhi quay về nha môn, Tiểu Bảo vẫn không chịu rời khỏi, thậm chí còn muốn ở lại trong nha môn. Cho dù cậu bé muốn ở lại bên

cạnh nàng vì lí do gì, cũng có chút bất thường, nhưng nói đi nói lại Tiểu Bảo cũng là ân nhân cứu mạng của nàng. Vậy nên không cần thiết phải nghi kị.

Buổi tối, mọi người ai về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Lúc Thẩm Tố Nhi định lên giường, liền phát hiện chiếc chăn phồng lên, sụt chút nữa giật mình sợ chết khiếp.

Khi nhìn thấy chiếc đầu nhỏ nhô ra khỏi chiếc chăn, nàng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Tên tiểu quý này lại còn muốn ngủ cùng một giường với nàng sao?

Tuy rằng đây không phải là vấn đề, nhưng hiện nàng đang nữ cải nam trang, để lộ ra ngoài sẽ gặp nhiều phiền phức, liền nghiêm mặt nói “Tiểu Bảo, cháu làm gì thế?”

“Đi ngủ ạ.”

“Muốn đi ngủ thì phải về phòng của mình biết không?”

“Không ạ, phụ thân, Tiểu Bảo muốn ngủ cùng người, nằm ngủ một mình sợ lắm...” Đôi mắt đỏ hiện rõ nét vô tội mà uất ức.

Thẩm Tố Nhi từ tốn ngồi xuống giường, theo thói quen cuộn một lọn tóc lên mũi người, hương thơm dịu nhẹ, ánh nến chập chờn toát lên nét đẹp đằm say khó diễn tả bằng lời. Nàng nhìn Tiểu Bảo chăm chú, mỉm cười nói “Trẻ con nói dối là mũi sẽ dài ra đấy.” Nói cho cùng Tiểu Bảo vẫn còn nhỏ, nàng chẳng nói qua nói lại với nó nhiều, cởi chiếc áo ngoài ra, nằm xuống.

Chiếc giường không lớn, nhưng thêm một Tiểu Bảo cũng chẳng cảm thấy chật chội. Tiểu Bảo rất ngoan, Thẩm Tố Nhi thấy vậy có chút bất ngờ, mỉm cười khen ngợi “Tiểu Bảo đúng là rất biết cách quan tâm người khác.”

“Bởi vì không có ai quan tâm Tiểu Bảo. Bình thường ngủ, Tiểu Bảo cũng muốn có ai đó kéo chăn cho, nhưng kết quả chẳng có ai hết... Cho nên, con không muốn phụ thân cũng giống như Tiểu Bảo. Sau này, Tiểu Bảo sẽ kéo chăn cho phụ thân, được không?” Tiểu Bảo ngô nghê nói, trong giọng nói ẩn chứa chút buồn bã, sau cùng trở thành mong chờ.

Thẩm Tố Nhi ngây lạng người, lòng không khỏi xót xa, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Bảo. Tiểu Bảo lúc này cũng thoáng sững người, sau đó định thần, rúc vào trong lòng nàng, tìm một vị trí thoải mái.

“Tiểu Bảo đến từ nơi nào hả?”

“Nước Tang.”

“Hả? Nước Tang có phải là nước lân cận với Bắc Uyên không?” Nàng đã từng nghe nói, nước Tang mưu sinh bằng cách nuôi tằm, là một tiểu quốc chuyên sản xuất tơ lụa.

“Chỉ cần đi qua ngọn núi lớn phía Đông thị trấn Đào Hoa thì chính là biên giới nước Tang rồi.” Có vẻ Tiểu Bảo rất thông thuộc.

Thẩm Tố Nhi cũng chưa thấy buồn ngủ, liền quay sang nói chuyện cùng Tiểu Bảo.

“Vậy làm sao Tiểu Bảo quen được Tiền Tam Tam?” Hai người này tuyệt đối không phải là mẫu tử, chỉ cần để ý một chút là biết.

“Trên đường, Tiểu Bảo suýt chút nữa bị kẻ xấu bắt đi, mẫu thân đã cứu Tiểu Bảo, vậy là Tiểu Bảo liền theo tới đây, sau đó vẫn luôn ở cùng mẫu thân.”

Theo lời Tiểu Bảo, vì ham chơi, chạy ra ngoài, nên cậu không nhớ đường quay về. Sau đó bị một đại thúc xấu xa lừa lên xe ngựa, hình như là bán đến một nơi nào đó. Vì lan lợi cậu lén trốn đi thì gặp được Tiền Tam

Tam, rồi thêm một vài chuyện vặt vãnh khác. Sau cùng, cậu bé chu miệng, đưa lời cầu cạnh “Phụ thân, người nhất định phải đối tốt với Tiểu Bảo và phải quan tâm đến Tiểu Bảo. Còn nữa, bây giờ người phải hát ru, dỗ Tiểu Bảo ngủ...”

Thẩm Tố Nhi không nhịn được thớm lên má cậu bé, đáp “Được thôi.” Nàng không muốn truy xét nhiều, cũng không muốn nghi ngờ tính chân thực trong lời kể của Tiểu Bảo. Là thật hay giả đối với nàng chẳng sao hết. Dù gì, nàng cũng chẳng có gì để mất. Nàng khẽ ngâm nga theo một điệu nhạc mà nàng biết, dỗ cậu bé dần chìm vào giấc ngủ.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thoáng Nhìn Tương Tư Hóa Diên Cuồng

Hai người ngủ ngon lành đến tận sáng hôm sau.

Thẩm Tố Nhi hiếm khi có được giấc ngủ ngon như thế. Sau khi tỉnh dậy, nàng kiểm tra vết thương ở chân, không ngờ nó đã lên da non.

Dùng xong bữa sáng, Thẩm Tố Nhi quyết định ở lại thư phòng, đọc công văn cả buổi.

Lúc Tiền Tam Tam xuất hiện, trên khuôn mặt giữ nguyên nụ cười, nàng ta nói “Lão gia, bây giờ, người trong toàn huyện đều biết con trai ta đã trở thành con trai ngài. Ngài nói ta phải làm sao đây?” Tiền Tam Tam ghé sát khuôn mặt nhỏ xinh, thanh tú lại gần khiến Thẩm Tố Nhi giật mình.

Giả gốc ai mà không biết, ngay cả Thẩm Tố Nhi cũng không ngoại lệ “Phải làm sao? Cái gì mà phải làm sao chứ?” Bả nàng lấy nàng ta về làm vợ sao?

“Có phải ngài quá đổi keo kiệt không? Ít nhiều gì cũng phải tặng quà để bày tỏ lòng thành chứ? Hoặc miễn thuế cho gia đình ta vài năm cũng được.” Cửa hàng bán quan tài tuy rằng không kiếm ra nhiều tiền, thế nhưng tháng nào cũng phải nộp thuế.

“Bày tỏ thành ý? Có chứ! Nếu không... cô nương đưa con trai về đi.” Thẩm Tố Nhi mới thở một câu, đã khiến Tiểu Bảo không mãn nguyện, chu miệng tức giận.

“Không vội, không vội, Tiểu Bảo đừng như rất thích ngài đấy.” Tiền Tam Tam vội vã đưa lời hòa hoãn, mỉm cười hân hoan nói “Lão gia, có chút việc liệu ngài có thể giúp không? Chuyện này rất nhỏ, rất nhỏ, rất rất nhỏ, đối với ngài mà nói... thực chỉ là một chuyện con con thôi. Ngài chỉ cần nói một câu là xong.”

“Chuyện gì thế?”

Tiền Tam Tam cau chặt đôi mày tú lệ, mỉm cười như hoa đáp “Thu lại thứ này... ha ha. Thư tình á? Thực khiến ta không khỏi ngưỡng mộ. Điều này cho thấy người hâm mộ đại nhân rất nhiều, ầm ầm như sóng, dào dạt không ngừng. Ta cũng chẳng có cách nào khác, trái tim quá mềm yếu, không địch lại lời cầu cạnh của bọn họ. Thế là... hãy, dù gì bản thân ta cũng tiện đường tới đây, coi như giúp họ một việc.” Nói xong, nàng cố ý than dài một tiếng, sau đó đưa mắt liếc sang Thẩm Tố Nhi. Trong lòng có phần lo lắng, nếu huyện thái gia không phối hợp nhíp nhàng, vậy thì lẽ nào phải trả lại số tiền mà thần tài đã dâng tặng? Tiền Tam Tam lảng lạng đá Tiểu Bảo một cước, ít nhiều gì cũng nên nói đỡ cho nàng ta vài câu chứ?

“Phụ thân, người cứ nhận lấy thư tình đi, nếu không mẫu thân lại phải trả tiền cho người ta đấy.” Giọng nói ngô nghê của Tiểu Bảo vang lên, ánh mắt khẩn cầu, giọng nói ngây thơ, nghe ra thì như muốn có ý tốt, chỉ là...

Dẫu vậy, Tiền Tam Tam lúc ấy chỉ muốn ngắt tại chỗ, bị con trai bóc mẽ khiến nàng ta nghiêng răng ken két, sau đó mỉm cười thẹn thùng nói với Thẩm Tố Nhi “Trẻ con không hiểu chuyện nên mới nói mấy câu đó, huyện thái gia đừng coi là thật, Tam Tam làm thế này... xuất phát từ lòng tốt, đưa thư đến đây giúp họ miễn phí hoàn toàn.”

Tiểu Bảo đưa lời nịnh nọt “Con gái Thân đại má vì không có tiền, phải đi trộm một con gà mái tặng mẫu thân, Tiểu Bảo tận mắt thấy mà.”

“Thằng tiểu tử thôi, định qua cầu rút ván hả? Dám chơi ta...” Tiền Tam Tam thực sự phát nộ. Nàng xắn tay áo lên định dạy cho Tiểu Bảo một bài học. Hai người đuổi đánh nhau quanh căn phòng, ồn ào, náo nhiệt, chỉ là Tiểu Bảo sao có thể ngoan ngoãn nghe Tiền Tam Tam dạy dỗ? Tìm được cơ hội, thằng bé liền sà vào lòng Thẩm Tố Nhi, khóc thảm thiết “Phụ thân, mẫu thân thường đánh Tiểu Bảo, hu hu... Mẫu thân hay ngược đãi Tiểu Bảo...” Nói xong, cậu bé liền chui tọt vào vòng tay của Thẩm Tố Nhi khóc ầm lên.

Tiền Tam Tam vẫn còn biết giữ chừng mực, chỉ trợn mắt lườm Tiểu Bảo nhưng chẳng dám làm gì thằng bé cả.

Thẩm Tố Nhi mới sáng ra đã gặp phải hai con người này, tuy chán nản nhưng cũng có phần hứng thú, mỉm cười nói “Ừm, thôi cứ đặt mấy bức thư tình lại đi.”

Mục đích đã đạt được, Tiền Tam Tam nở nụ cười rạng rỡ tựa hoa xuân.

Đợi đến khi Tiền Tam Tam rời đi, Tiểu Bảo liền cầm mấy bức thư tình Tiền Tam Tam để trên bàn lên đọc. Còn Thẩm Tố Nhi mãi chăm chú xem công văn cũng không để ý.

Được một lúc, bỗng Tiểu Bảo cười rộ thành tràng lớn, thân hình nhỏ bé lăn lộn trên mặt đất vì cười quá nhiều. Thẩm Tố Nhi nhìn lên, vô cùng ngạc nhiên, bàn tay mũm mĩm của cậu bé vẫn còn nắm một tờ giấy.

“Tiểu Bảo, cháu làm gì thế?” Chẳng phải chỉ là mấy câu thơ tình sến súa, sướt mướt hay sao?

“Ha ha, quá đặc biệt, thực sự quá thú vị. Phụ thân, người có muốn xem hay không?” Tiểu Bảo khó khăn lắm mới bò dậy được, cười đến độ nước mắt đầm đìa. “Phụ thân, vị đại tỷ này viết mà con đọc thấy buồn cười quá,

chẳng biết được mấy chữ, lại còn vẽ cả tranh nữa. Nhìn xem, có bức trông giống con gà, chiếc bát, còn có cả... một đồng phân, ha ha...”

“Phân?” Thẩm Tố Nhi khẽ cau đôi mày.

“Để Tiểu Bảo dịch cho phụ thân nghe nhé, cố gắng nghe cho kĩ đây: Huyện thái gia, tiểu nữ... cái gì đó thích ngài. Cái gì đó là bởi vì đọc không hiểu, chỉ vẽ một thứ trông giống bãi phân. Có lẽ là ‘phân’ thích ngài. Hì hì! Thôi để con nói lại. Huyện thái gia, tiểu nữ ‘phân’ thích ngài, ‘phân’ thích đến... thân? Trong thân thể, trà... bát không ngủ? Hầy, ngài trông giống như...’con gà mái’, tiểu nữ chỉ muốn ôm ngài vào lòng. Tiểu nữ biết điều này không mấy thực tế, thế nhưng ngài chính là căn nhà xí trong gia đình, mỗi ngày tiểu nữ đều muốn vào trong ít nhất một lần.” Đọc đến đây, Tiểu Bảo lại cười phá lên.

Thẩm Tố Nhi nghe vậy suýt chết vì sặc nước. Nàng biết huyện này chẳng có mấy người đi học, những người biết chữ lại càng ít. Thế nhưng... thế nhưng... là ai đã viết bức thư này? Tại sao lại có thể cực phẩm đến độ đó?

“Hi hi! Phụ thân, mấy chữ này hình như là do mẫu thân viết thay thì phải. Ồ, không đúng, hình như là đã có thương lượng trước rồi mới viết. Gần đây, mẫu thân bận rộn lắm, hàng ngày đám cô nương tìm đến nhà quá nhiều. Có điều, mẫu thân lại cảm thấy rất vui, thu nhập một ngày còn nhiều hơn so với thu nhập một năm của cửa hàng quan tài. Điều này do chính mẫu thân nói lại đấy.” Nói đến sau cùng, Tiểu Bảo cố tình bổ sung thêm.

Thẩm Tố Nhi không biết nên khóc hay nên cười, chuyện này thực sự là chuyện tốt do hai mẫu tử nhà này gây ra. Giờ thì nhìn xem, chẳng phải nàng đang tự đào huyệt chôn mình rồi hay sao?

Cả nửa ngày trời, Thẩm Tố Nhi ở đâu Tiểu Bảo ở đó, nửa bước không rời, tung tẩy xung quanh, cực kỳ vui vẻ.

Qua giờ ngộ, cuối cùng Tiểu Bảo cũng thấm mệt.

Thẩm Tố Nhi thấy Tiểu Bảo đã ngủ, một mình bước ra ngoài nha môn. Trong vô thức, nàng quay lại chỗ mình bị răn cắn hôm qua. Nàng cứ cảm thấy hình như bản thân đã bỏ sót chuyện gì. Nheo mắt nhìn những ngọn núi phía xa, bên kia ngọn núi chính là nước Tang. Ngắm một lúc, nàng vẫn chẳng nghĩ ra điều gì, hứng thú vì thế cũng giảm đi ít nhiều.

Lúc sau, Thẩm Tố Nhi không khỏi ngây lạng người, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì trong bụi cỏ dưới chân nàng là một con răn độc đã chết. Rất giống với con răn đã cắn nàng hôm qua.

Nàng bất giác ngồi xổm xuống kiểm tra một lượt, không nhìn thì thôi, vừa nhìn nàng đã không khỏi giật nảy mình. Đầu răn bị một hòn đá nhỏ đập nát, hơn nữa đầu răn ẩn dưới lớp bùn, chỉ lộ ra một chút mà thôi.

“Trời đất ơi!” Như bừng tỉnh cơn mơ, Thẩm Tố Nhi không dám tin những gì mình đang nhìn thấy. Một đứa trẻ chừng năm, sáu tuổi, kể cả thực tế có là chín tuổi, cũng không thể là một cao thủ như vậy được? Lúc đó, cậu bé đích thực có nhặt một hòn đá nhỏ ném về phía bờ cỏ trong cơn tức giận, lại còn mắng một câu...

“Phụ thân, người đang nhìn gì thế?” Từ xa, một thân hình bé nhỏ chạy lại bên nàng, rất nhanh khuôn mặt nhỏ chằm lên mặt nàng với vẻ thích thú. Cậu bé đưa mắt nhìn xuống bãi cỏ, bỗng khuôn mặt hiện lên vẻ lạ thường.

Thẩm Tố Nhi lạng người khi thấy chút sắc ý lạ lùng thoáng qua trong đôi mắt thơ dại. Ánh mắt đó tuyệt đối không phải của một đứa trẻ mới mấy tuổi đâu. Tại sao thế? Trực giác chỉ cho nàng thấy, có điều gì đó không đúng. Trong ánh mắt chỉ thoáng qua rất nhanh ấy, nàng cảm nhận nó mang theo sự lạnh lẽo đến giá băng. Mắt nàng đanh lại, do thám một câu “Tiểu Bảo biết võ công à, phụ mẫu... của cháu là người như thế nào?”

Sắc mặt Tiểu Bảo sầm hẳn lại, tự biết nàng thông minh nhanh nhẹn, chẳng thể giấu được lâu. Cậu liền đưa đôi tay mũm mĩm, hồng hào ôm lấy cổ nàng, khuôn mặt đột nhiên hiện rõ vẻ phiến não, giọng nói đơn thuần, cũng giảm bớt đi mấy phần thơ ngây “Chúng ta quay về sơn trang thành thân nhé!”

“Phụt...”

Thẩm Tố Nhi kinh ngạc, rồi bật cười thành tiếng. Sống mà được người khác cầu hôn thực sự có cảm giác hạnh phúc vô cùng. Không phải điều đó nói lên rằng bản thân nàng có sức quyến rũ? Thế nhưng người cầu hôn hay đúng hơn là cưỡng hôn lại là đứa trẻ mới mấy tuổi đầu, thực khiến nàng khóc cười không xong.

“Không được cười, những lời ta nói là thực đó.” Giọng Tiểu Bảo có phần dịu dàng nhưng khó che được sự quyết đoán “Ta là Hoàng Phủ Dịch, năm nay... mười lăm tuổi.” Ba từ sau cùng lúc nói ra có phần run rẩy, hoặc giả đó là sự thật mà cậu không dám thừa nhận.

“Cái gì?” Thẩm Tố Nhi đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Sao lại đột nhiên nói mình đã mười lăm tuổi chứ?

“Nàng nghi ngờ những lời ta nói sao?” Hoàng Phủ Dịch khẽ cau nhẹ đôi mày tú lệ.

“Đổi lại là cậu, cậu có tin không?” Thẩm Tố Nhi nhìn Hoàng Phủ Dịch soi xét, mỉm cười dịu nhẹ, quyết định phớt lờ những lời cậu nói khi này. Nàng định đặt Hoàng Phủ Dịch xuống đất, nhưng lại phát hiện cậu không hề có ý buông tay, Thẩm Tố Nhi mỉm cười nói tiếp “Tiểu Bảo, ngoan nào, mau xuống đi. Có phải Tiên Tam Tam dạy cháu nói mấy câu này không? Rốt cuộc vì mục đích gì?”

Hoàng Phủ Dịch buông tay Thẩm Tố Nhi ra, bàn chân vừa chạm đất, cả thân người đã bay lên cành cây bên cạnh, dáng người nhanh nhẹn tựa

như làn sương. Từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt trong sáng mọi khi của cậu giờ mang vài nét phức tạp, lại chẳng thể nói rõ được cảm xúc, cử chỉ, nét mặt. Đích thực chẳng hề giống những đứa trẻ mấy tuổi. Cậu không còn che giấu giọng nói, lạnh lùng lên tiếng “Ta muốn cưới nàng làm thê tử, cũng đã sai người đi chuẩn bị rồi.”

Thẩm Tố Nhi lại càng thêm kinh ngạc, nhìn đôi mắt tựa hồ như vô cùng thuần khiết nay đã hiện lên vài phần cuồng ngạo xen lẫn nét đẹp của sự cứng rắn mà bi ai. Sau đó, nàng bình tĩnh hỏi “Ta nhớ trang chủ của Linh Vân sơn trang họ Vân.” Tuy rằng không màng thế sự, nhưng mấy tháng lưu lạc trên giang hồ, nàng đã nghe đến một số chuyện. Hơn nữa, Linh Vân sơn trang có địa vị, có danh tiếng cực cao, tác phong chính phái, làm sao lại giống như Hoàng Phủ Dịch đi cường hôn?

“Hoàng Phủ... là họ hoàng tộc nước Tang, mẫu thân ta họ Vân”. Từ trước đến nay, cậu chưa bao giờ nói cho ai biết lai lịch của bản thân, thế nhưng không hiểu sao lại muốn nói rõ điều này với Thẩm Tố Nhi.

“Ồ!” Nàng thu lại ánh mắt, bình thần buông một từ cảm thán, quay người bước về phía huyện nha như không có chuyện gì xảy ra.

“Nàng không tin sao?”

“Ta tin chứ.” Dựa vào những lời vừa rồi. Thẩm Tố Nhi không muốn hoài nghi thêm nữa. Có điều, nếu như những lời cậu nói là thực, vậy thì cậu... thực sự khiến nàng thương hại và xót xa. Một thiếu niên mười lăm tuổi, lại mang dáng hình của một đứa trẻ năm, sáu tuổi. Thử hỏi, thế gian này, có mấy người chịu được?

Thẩm Tố Nhi vừa bước được vài bước, toàn thân tức thì mềm nhũn, không động đậy được, bên người rất nhanh xuất hiện một bóng hình, khe khẽ nàng ngồi xuống một gốc cây. Hoàng Phủ Dịch cũng nhẹ nhàng nằm

xuống, gối đầu trên đùi nàng, bộ dạng an nhàn, những lời uy hiếp ban nãy như thể một giấc mộng thoáng qua, hoàn toàn là ảo giác.

Thẩm Tố Nhi trái lại chẳng hề kinh hãi, chỉ than dài một tiếng, cúi đầu nhìn Hoàng Phủ Dịch: Mái tóc đen như mực buộc gọn gàng, lông mày cong cong, lông mi vừa dài lại vừa dày, khê rung động như một chiếc quạt lông vũ. Đôi mắt to sáng ngời tròn xoe, khuôn mặt hồng hào, thực sự là một đứa trẻ khiến người ta yêu thích từ tận đáy lòng. Ở Tiểu Bảo không có đặc điểm nào của đứa trẻ mười lăm, thực sự chẳng thể tìm được điểm sơ hở nào cả?

“Không cần hoài nghi, ta đã sống trên đời này mười lăm năm. Còn về nguyên nhân... đợi lúc trở thành thê tử của ta rồi, ta sẽ nói cho nàng biết.” Hoàng Phủ Dịch vừa nói, ánh mắt đen láy như mực nhìn chăm chăm về phía nàng. Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, đôi mắt thuần khiết hiện rõ vẻ vui mừng. Không một nét chán ghét trong đôi mắt của Thẩm Tố Nhi, cũng chẳng hề có sự khinh bỉ, kì thị, càng không coi cậu là một quái vật khác người. Hơn nữa, ánh mắt nàng còn rất dịu dàng, ấm áp, có chút xót thương, đau lòng... giây phút trái tim Hoàng Phủ Dịch khê rung lên...

Thân hình bé nhỏ bất giác tựa vào Thẩm Tố Nhi, đôi bàn tay vòng qua eo nàng, ánh mắt long lanh, trong sáng, chẳng động chút bụi trần.

“Tiểu Bảo, ta không thể gả cho cậu được, ta là...”

“Không gả cũng phải gả, dám từ chối... ta sẽ giết chết tất cả người trong thị trấn Đào Hoa này.” Giọng nói bình thản nhưng ngập tràn sát khí khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Thẩm Tố Nhi chìm trong im lặng.

Một lúc sau, Hoàng Phủ Dịch khê cất tiếng hỏi “Nàng tên là gì? Ta không thích gọi tên của người chết.” Xem ra, cậu không phải không biết chút gì về nàng.

“Mục Hình.” Nàng thuận miệng nói ra tên trước kia, ở thế kỉ hai mốt, nàng họ Mục.

Đột nhiên.

“Lão gia, lão gia, không hay rồi! Xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi...” Một viên nha sai chạy tới, thở hỗn hển, trán đầm mồ hôi.

Hoàng Phủ Dịch đứng dậy, ấn một huyệt vị nào đó trên người nàng, tức thì nàng lại có thể hoạt động bình thường.

Thẩm Tố Nhi nghi hoặc hỏi “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão... lão... lão phu nhân đột nhiên bị ngất.” Viên nha sai báo lên.

Thẩm Tố Nhi kinh ngạc, vội vã chạy về phía phủ nha. Tiểu Bảo cũng lặng lẽ đi theo nàng.

Lúc nàng và Tiểu Bảo về đến nha môn, sư gia đã mời đại phu tới, nha hoàn cũng đã được sai đi sắc thuốc cho lão phu nhân.

Phu nhân gọi Thẩm Tố Nhi lui vào phía sau, không muốn giấu diếm, bà nói bệnh tình mình rất trầm trọng, e là không còn nhiều thời gian nữa, bảo nàng sớm chuẩn bị tâm lý. Thẩm Tố Nhi nghe vậy không nói nên lời, bình thường lão phu nhân có mấy khi đổ bệnh đâu, sao đột nhiên lại nói với nàng những lời như vậy. Sau đó, nàng mới biết, thì ra sức khỏe của lão phu nhân đã yếu đi từ lâu, chỉ là lúc gặp nàng không nói, chắc là sợ nàng lo lắng, bản thân lại không muốn gây thêm phiền phức cho nàng... Nghe những lời này, hai mắt nàng ửng đỏ, ầng ậc nước... mãi lúc lâu sau vẫn không định thần lại được.

Sinh lão bệnh tử, đã là con người nhất thiết phải trải qua.

Thế nhưng khi thực sự phải đối mặt, cảm giác khó chịu và đau đớn không thể diễn tả bằng lời.

Ngày hôm sau.

Từ sáng sớm, lúc Thẩm Tố Nhi tỉnh dậy đã không thấy Hoàng Phủ Dịch đâu, lúc lật người chuẩn bị thức dậy, hỏi nha hoàn nàng mới biết Hoàng Phủ Dịch tới phòng của lão phu nhân. Nàng cứ thấy thấp thỏm trong lòng, liền vội chạy sang, bất ngờ thấy cậu đang bắt mạch cho lão phu nhân, lại còn chọc cho lão phu nhân cười, không khí đầm ấm hòa nhã.

“Phụ thân, người cũng tới sao?” Hoàng Phủ Dịch cất giọng, ngô nghê hỏi, cứ như thể là một đứa trẻ thuần khiết, ngây thơ. Nói mãi nói mãi, cậu liền ngược mặt như chờ đợi ánh mắt tán thưởng rồi tựa cả người vào Thẩm Tố Nhi. Đích thực là hành động của một đứa trẻ.

“Ừm, lại đây? Bà nội sao rồi?” Thẩm Tố Nhi cũng phối hợp nhịp nhàng cùng cậu.

“Bà nội trông đã khỏe ra nhiều rồi.”

“Liệu có cách nào khiến bà nội khỏe hẳn không?” Đôi mắt Thẩm Tố Nhi lóe lên tia hi vọng.

Hoàng Phủ Dịch cau chặt đôi mắt, khẽ liếc Thẩm Tố Nhi rồi nói “Ta đâu phải là thần tiên.”

Sắc mặt của Thụ lão phu nhân không hề tốt hơn, khiến tâm trạng Thẩm Tố Nhi sầm hẳn lại “Mẫu thân, người thấy tốt hơn chưa?”

Lão phu nhân mỉm cười, đôi mắt mơ màng, chẳng nhìn thấy bất cứ vật gì. “Con đừng lo lắng, cũng đừng buồn bã. Mẫu thân cảm thấy rất vui, nhìn xem... con còn mang Tiểu Bảo tới cho mẫu thân nữa. Có người gọi tiếng

bà nội, coi như nguyện ước của đời đã được thực hiện. Chỉ là, mẫu thân lo không biết tương lai con sẽ thế nào...”

“Bà nội. Tương lai sau này của phụ thân sẽ do Tiểu Bảo gánh vác, sẽ không có ai dám ăn hiếp phụ thân đâu.” Hoàng Phủ Dịch đưa lời đảm bảo, không nghe ra được là thật hay giả.

Lão phu nhân nghe vậy dường như cảm thấy an ủi ít nhiều “Tiểu Bảo ngoan quá.”

“Dạ, bà nội cũng mau chóng khỏe lại nhé.” Cậu bước tới trước giường, nắm lấy bàn tay của lão phu nhân, cảm giác như đang nũng nịu.

Lúc này, nha hoàn bê thuốc vào, sau khi uống xong, lão phu nhân lại nói chuyện thêm một hồi sau đó mới ngủ thiếp đi. Hai người nhanh chóng bước ra ngoài.

Trong vườn.

“Cảm ơn cậu nhé!” Thẩm Tố Nhi đưa lời cảm tạ.

“Cảm ơn ta? Những thứ của nàng là của ta, mẫu thân của nàng đương nhiên cũng là mẫu thân ta.”

“...”

“À, đúng rồi, ta đã cho mẫu thân uống một viên thuốc, chắc là có thể cầm cự được thêm một tháng nữa. Coi như cũng để nàng có chút thời gian chuẩn bị tâm lý.” Hoàng Phủ Dịch nói, trong giọng nghe ra ý ngậm ngừ, dường như không muốn cho người khác biết việc mình đã làm.

“Cảm... cảm ơn nhé!”

Ánh mắt Hoàng Phủ Dịch lóe lên, quay đầu đi không nhìn nàng thêm nữa.

Cuộc sống cứ thế lặng lẽ trôi. Do lão phu nhân bị ốm, khách đến nha môn bỗng đông hẳn lên, bách tính trong huyện nườm nượp đưa quà hỏi thăm, an ủi. Đa số các loại thuốc bổ, hoặc mấy con gà, vịt, ngan, hay giò trứng.

Thẩm Tố Nhi vốn không muốn nhận, nhưng lại khó từ chối được tấm lòng của người dân. Chỉ có điều, vừa mới nhận quà, nàng liền gặp phải phiền phức.

Đám phụ nữ vẫn thường quan tâm đến huyện thái gia, nhân cơ hội tới thăm sức khỏe lão phu nhân thường tùm tùm thành một nhóm lớn. Lo lắng việc này ảnh hưởng đến không gian tĩnh dưỡng thanh tịnh của lão phu nhân, Thẩm Tố Nhi trong lúc tức giận đuổi hết bọn họ ra ngoài, đồng thời sai quan nha canh giữ, không cho phép bất cứ ai bước vào thêm nữa. Ngay đến những người có tâm muốn đến thăm hỏi chân thành cũng bị cự tuyệt. Thế là người phụ nữ ở tiệm quan tài kia lại bắt đầu tìm cơ hội kiếm tiền...

Lúc Thẩm Tố Nhi bước ra từ phòng ngủ của lão phu nhân, bên ngoài trời đã chập tối. Chẳng có việc gì để làm, nàng lại cảm thấy mệt mỏi, liền nhanh chóng quyết định quay về phòng ngủ. Lúc đẩy cửa bước vào, nàng bỗng có cảm giác là lạ, có lẽ là do không có bóng dáng bé nhỏ sà vào lòng như mọi khi.

Buổi tối tại thị trấn Đào Hoa đặc biệt yên tĩnh.

Địa thế heo hút, lại ở sát núi, buổi tối, nơi đây thường vọng lại tiếng hú của các loài dã thú.

Lúc này, trên một thân cây ở ngoài thị trấn, có một thân hình bé nhỏ đứng đó.

Gió đêm khẽ thổi qua y phục, ánh mắt trong sáng thuần khiết chẳng khác nào một viên đá quý màu lam sáng chói trong đêm, dịu dàng mà ấm áp, tuyệt mỹ mà quái dị.

Một người đàn ông đeo kính mặc y phục màu ghi đang quỳ bên dưới.

“Quay về truyền lệnh, đại hôn lùi lại một tháng, các kế hoạch khác không có gì thay đổi.” Đó chính là Hoàng Phủ Dịch, giọng nói lạnh lùng không mang cảm xúc.

“Dạ, thưa chủ nhân.” Rất nhanh, người đàn ông mặc y phục màu ghi biến mất trong bóng đêm.

...

Đêm càng lúc càng khuya.

Thẩm Tố Nhi đứng ngồi không yên, càng lúc càng thấy lo lắng.

Khi thấy cánh cửa bị đẩy nhẹ, nàng khẽ chau mày...

“Tiểu Bảo, tại sao ra ngoài không nói với ta một tiếng?” Nàng không vui, tùy ý đưa lời trách móc. Do thói quen, nàng vẫn gọi cậu là Tiểu Bảo thay vì Hoàng Phủ Dịch.

“Nàng đang đợi ta?”

“...”

“Nàng quan tâm ta?” Giọng nói bình thản hòa lẫn cảm giác kì lạ.

Thẩm Tố Nhi nhẹ nằm xuống giường, kéo chăn lên, định đi ngủ. Dường như vừa rồi trong vô thức nàng đã coi cậu như người thân của mình? Ở bên nhau một thời gian, làm gì có khả năng không nảy sinh chút tình cảm thân thiết?

Hoàng Phủ Dịch cong miệng mỉm cười, nhẹ nhàng cởi giày rồi trèo lên giường.

Thời gian dần trôi, một tháng sau.

Đúng như những gì Hoàng Phủ Dịch từng nói, Thư lão phu nhân qua đời.

Ngày đưa ma, Thẩm Tố Nhi mặc áo chịu tang, làm tròn nghĩa vụ của một người con.

Nha môn buồn bã, ngay cả thị trấn Đào Hoa cũng bao trùm không khí ảm đạm.

Sau khi thọ tang bảy ngày, đến buổi tối ngày thứ tám, lúc chỉ còn hai người, Hoàng Phủ Dịch nghiêm nghị nói “Thời gian đến rồi, nàng hãy thu dọn đồ đạc theo ta rời khỏi nơi này.”

“Hả? Cái gì cơ?”

“Đại hôn đã chuẩn bị xong rồi!”

“Đại hôn?” Thẩm Tố Nhi tột cùng kinh ngạc.

“Ừm.” Hoàng Phủ Dịch tĩnh lặng nhìn ra cửa sổ, buông một tiếng.

Thẩm Tố Nhi nhú chặt đôi mày “Ta muốn từ chối, hơn nữa việc thành thân không phải hai bên tình nguyện.”

“Nàng vốn không có quyền lựa chọn.”

“Tại sao?”

“Nếu nàng từ chối, ta sẽ giết hết người trong thị trấn Đào Hoa này, đến lúc đó, một câu nói ra không dễ dàng thu lại. Còn nữa, cho dù kết cục là gì, nàng vẫn cứ bị ép phải lên kiệu hoa mà thôi.” Giọng Hoàng Phủ Dịch rất nhẹ, nhưng không hề để nàng có ý hoài nghi.

“Ta là huyện thái gia ở huyện này, làm sao có thể tùy tiện rời đi được...” Thẩm Tố Nhi thực đã chẳng tìm được cái cơ nào khác.

“Ta đương nhiên sẽ có sắp xếp ổn thỏa.”

Thẩm Tố Nhi không nói thêm bất cứ câu nào. Những lúc thế này, có phản đối cũng vô ích, chi bằng biết điều một chút, giả vờ bằng lòng, sau đó tìm cơ hội trốn khỏi sự an bài của Hoàng Phủ Dịch vậy.

Đêm tĩnh mịch, trong căn phòng chỉ còn một ngọn đèn chập chới.

Ngoài cửa sổ, tiếng côn trùng kêu thi thoảng lại vọng vào.

Thẩm Tố Nhi sắp xếp qua hành lý của bản thân. Hoàng Phủ Dịch đứng một bên quan sát. Đến lúc đã xong, cậu liền phát tay về phía bình phong, một chiếc áo choàng ngoài rơi nhẹ trên vai của Thẩm Tố Nhi “Mau khoác chiếc áo lên, ban đêm bên ngoài nhiều sương lắm.”

Lúc này, bỗng có một bóng người thoáng qua cửa sổ.

Khi bóng người này xuất hiện, dưới ánh nến khi mờ khi tỏ, Thẩm Tố Nhi giật mình sợ hãi, không ngờ người xuất hiện có dáng vẻ giống hệt mình, từ thân hình, y phục, cử chỉ, thậm chí cả giọng nói cũng đặc biệt giống. Sau khi hỏi rõ mọi chuyện, nàng mới biết đây chính là người Hoàng Phủ Dịch sắp xếp, rất giỏi dịch dung, có thể dễ dàng thay đổi giọng nói. Người này sẽ thay nàng tiếp tục cuộc sống tại thị trấn Đào Hoa.

Nửa tháng trôi qua, tất cả mọi thứ đều ổn thỏa đâu vào đó.

Thẩm Tố Nhi cảm thấy cực kỳ buồn chán, vốn định tìm thời cơ rời khỏi, ai ngờ từ sáng đến tối đều có người kề cận bên mình.

Buổi trưa, xe ngựa dừng lại trước một khách điếm lớn.

Viên tùy tùng vén rèm xe lên, Thẩm Tố Nhi từ từ bước xuống, trên thân nàng vẫn mặc bộ y phục của nam nhi. Bọn họ tùy ý gọi vài món ăn đơn giản. Ở khách điểm khó lòng tránh khỏi hỗn loạn, tạp nham, nhưng lại là nơi nắm được tin tức nhanh nhất, chuẩn xác nhất. Lúc này, ngồi cạnh bên là mấy người trên giang hồ đang bàn tán sôi nổi.

Ngay lúc sau, Hoàng Phủ Dịch đánh mặt. Thẩm Tố Nhi cũng tỏ ra không mấy tự nhiên.

“Các người nghe nói gì chưa? Linh Vân sơn trang chuẩn bị có hỷ sự?”

“Ta biết rồi! Đây quả là một chuyện lớn trên giang hồ. Nghe nói thiếu gia Hoàng Phủ Dịch thành thân, tân nương tử hình như họ Mục.”

“Người thiếu gia lấy vợ cuộc là con gái nhà nào nhỉ?”

“Haha, về cái này thì vô cùng bí mật, hai người quen biết... hình như là từ một năm trước, khi Tuyết Liên ngàn năm của Linh Vân sơn trang vừa bị trộm...” Lúc này, có một người không biết từ đâu xông lại đưa lời bổ sung, thế nhưng giọng nói cứ ngắt quãng khiến người ta không khỏi tò mò.

“Nói đi, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Vật báu trấn trang của Linh Vân sơn trang không phải đã bị đánh cắp một năm trước sao? Nghe nói, lúc đó người của Linh Vân sơn trang đã bắt gặp xe ngựa của Mục tiểu thư trên đường truy đuổi thích khách... vậy nên họ đã quen biết nhau...” Người này nói giọng đặc biệt hứng khởi, không biết đúng sai được mấy phần.

Thẩm Tố Nhi chán nản, quả nhiên, chuyện trên giang hồ không nên tin hết. Thế nhưng, trên thực tế nàng lại cảm thấy có phần lo lắng, thậm chí còn sinh nghi. Một năm trước? Trên đường? Xe ngựa... Mộ Dung Cảnh từng nói, ngài đi làm đạo tặc. Có rất nhiều thông tin trùng hợp. Thế nhưng,

đường đường là hoàng đế nước Bắc Uyển muốn có thứ gì mà không được, tại sao lại phải làm kẻ trộm thế chứ?

Lúc này, bọn người kia vẫn không ngừng bàn luận sôi nổi.

“Không biết người phụ nữ đó là người thế nào? Không ngờ lại có thể chiếm trọn tình cảm của thiếu gia Hoàng Phủ Dịch.”

“Điều này... ta chưa từng nghe nói.”

“Nói ra thì, cũng đã lâu lắm rồi, thiếu gia Hoàng Phủ Dịch không lộ diện công khai, chẳng biết bây giờ trông đẹp trai đến mức nào. Nếu giống mẫu thân của ngài, tuyệt đối là một thiếu niên tuyệt thế, khuynh đảo chúng sinh.”

“Chắc không sai đâu, Vân tiểu thư năm đó từng được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ, con trai của người nhất định chẳng thể kém cạnh.”

“Ừm, chớp mắt mà đã mười lăm năm rồi...”

“Nghe nói, chưa ai từng gặp...”

“Phụt!” Thâm Tố Nhi phun cả ngụm rượu trong miệng lên khuôn mặt bé nhỏ của Hoàng Phủ Dịch. Nàng kinh ngạc trước sự thực “mười lăm tuổi” của cậu. Khi ở thị trấn Đào Hoa, nàng chỉ nghĩ những lời đó là từ một phía Hoàng Phủ Dịch, còn không mấy tin tưởng. Nay, được nghe sự thật từ miệng người khác, nàng còn lý do gì mà không tin nó là thật nữa đây.

Khuôn mặt nhỏ bé, xinh xắn của Hoàng Phủ Dịch nhăn lại, đưa tay áo lên lau vết nước đọng trên mặt “Có phải đến tận bây giờ nàng vẫn không tin những lời ta nói?”

Thâm Tố Nhi then thùng mỉm cười, trực tiếp hỏi thẳng “Tuyệt Liên ngàn năm... của cậu bị trộm mất rồi sao?”

“Giả thôi!” Thoáng bất ngờ, Hoàng Phủ Dịch phủ nhận, ngưng lại đôi chút rồi nói thêm “Có nhiều chuyện, qua một vài ngày tới, nàng sẽ biết cả thôi.”

Thẩm Tố Nhi khẽ lặng người, nói như vậy, Hoàng Phủ Dịch vẫn còn chuyện giấu giếm. Nàng đã từng làm quan, cũng từng thẩm án, điều này thực khiến nàng nghi hoặc vô ngần. Thứ bị đánh cắp là Tuyết Liên ngàn năm giả, vậy mà lại truyền ra giang hồ là đồ thật, đối với Linh Vân sơn trang mà nói, đây không phải chuyện xấu. Tục ngữ có câu, nhà giữ vật báu, dụ trộm tứ phương.

Đột nhiên, Thẩm Tố Nhi kinh hãi, đôi mày tú lệ nhíu chặt lại, để lộ ra nỗi phiền muộn. Cho dù lời đồn thổi trên giang hồ có thật có giả, nhưng cũng đủ để thu hút sự chú ý của người có lòng, ví dụ như Mộ Dung Cảnh. Nếu nghe được, ngài nhất định sẽ nghĩ tới nàng, cũng giống như nàng vừa liên tưởng đến ngài vậy. Hoàng Phủ Dịch liệu có biết được hậu quả nghiêm trọng của việc này? Nếu Linh Vân sơn trang thực sự cử hành hôn lễ liệu có xảy ra chuyện gì? Dựa vào một mình nàng, có thể khống chế được cục diện? Chắc không thể nào. Thực sự càng lúc lại càng thêm hỗn loạn...

Thẩm Tố Nhi than dài một tiếng, mãi chẳng thể nào tìm ra được cách giải quyết vấn đề.

Rời khách điểm, họ lại tiếp tục lên đường. Xe ngựa dần rời khỏi huyện thành.

Thẩm Tố Nhi chìm trong im lặng, tâm trí hoàn toàn sầu muộn. Nàng cảm thấy hôn lễ lần này không hề đơn thuần như nàng vẫn nghĩ, thế nhưng nàng vẫn chưa nắm được điểm mấu chốt để suy luận ra hướng phát triển của sự việc, hoặc giả có lẽ do bản thân nàng cũng đã lún vào sâu trong... Lúc này, nàng bất giác quay sang nhìn Hoàng Phủ Dịch, đôi mắt cậu ẩn chứa những tâm trạng phức tạp. “Những lời đồn thổi trên giang hồ là do cậu phái người truyền ra ngoài đúng không?”

Hoàng Phủ Dịch khẽ cau đôi mày, im lặng, nhắm mắt không trả lời.

Một lúc sau...

Thẩm Tố Nhi tức giận nói “Ta không muốn trở thành một quân cờ.”

Hoàng Phủ Dịch mím chặt môi, từ từ cất tiếng “Những lời đồn trên giang hồ đó đích thực do ta sai người tung ra.” Người phu xe đã từng chở nàng đã khai nhận, thấy nàng tiếp xúc cùng với tên đạo tặc kia.

“Thế nhưng tại sao, phải một năm sau, cậu mới ra ngoài điều tra.”

“Một năm trước, chúng ta không hề truy cứu thêm bởi vì thứ bị đánh cắp là một củ Tuyết Liên bình thường, đối với sơn trang chẳng phải chuyện xấu. Chỉ có điều lần này, hẳn thực sự hiếp người quá đáng, ăn trộm hết các thứ trong dược phòng thì thôi, lại còn khiến người trong sơn trang bị thương...” Ánh mắt Hoàng Phủ Dịch dần chuyển sang lạnh lùng đáng sợ.

Lúc này, trán Thẩm Tố Nhi đầm mồ hôi, không tin vào sự thật đang bày ra trước mắt. Lẽ nào Mộ Dung Cảnh không tìm thấy vị thuốc hay sao? Vì lí gì hết lần này đến lần khác dùng cách trộm để giải quyết vấn đề?

Vừa chớp mắt, năm ngày nữa trôi qua.

Thẩm Tố Nhi mấy lần liền tìm cơ hội đào thoát, thế nhưng liên tục bị Hoàng Phủ Dịch tóm được. Càng lúc lại càng tiến gần đến Linh Vân sơn trang, hộ vệ đeo kiếm đi theo càng lúc càng nhiều. Dần dần, nàng cảm thấy có điều gì đó dị thường, nụ cười trên môi Hoàng Phủ Dịch ngày càng ít, thái độ cũng càng lúc càng thêm trầm trọng, cứ như thế... trên đường quay về sơn trang sẽ xảy ra chuyện lớn lắm. Hơn nữa, thái độ của đám hộ vệ cũng vô cùng nghiêm nghị, luôn giữ vững đội hình.

Nhân lúc Hoàng Phủ Dịch ra ngoài, nàng liền hỏi một viên hộ vệ “Xin hỏi vị đại ca này, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Đúng vậy, theo tin cấp báo, sẽ có người tới...” Viên hộ vệ đang định nói tiếp, đột nhiên bị đôi mắt lạnh lùng, đầy sát khí của Hoàng Phủ Dịch vừa mới quay về quét đến, lập tức run rẩy cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa.

Bữa tối nhanh chóng được phục vụ trong phòng.

Khi thức ăn được ba tiểu nhị đưa lên, có tiểu nhị lặng lẽ đưa mắt nhìn Thẩm Tố Nhi.

Vô tình, Thẩm Tố Nhi liếc mắt nhìn lên... Giật... giật cả mình. Trần Thủ? Trần Thủ không phải là thị vệ tùy thân của Mộ Dung Cảnh à? Sao lại ăn mặc y như tiểu nhị của quán? Vậy thì Mộ Dung Cảnh phải chăng cũng đang ở rất gần đây?

Có điều, kinh hãi là một chuyện, đó chỉ là cảm xúc được giấu kín trong lòng. Ngoài mặt Thẩm Tố Nhi vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhìn Trần Thủ một lần nữa như thể không có chuyện gì, sau đó đưa mắt nhìn chăm chú vào số thức ăn đã bày trên bàn.

Trần Thủ cũng không có bất cứ hành động dị thường nào, nhanh chóng lui ra.

Chiều muộn, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường.

Khách điểm này khá lớn, hậu viện được xây dựng một vài biệt viện, chuyên phục vụ cho những vị khách giàu có, một dạng phòng VIP của thời hiện đại, người bình thường khó lòng đến ở, thế nhưng Hoàng Phủ Dịch là ai chứ?

Màn đêm dần buông, đèn nến thấp sáng.

Tại biệt viện riêng, trong căn phòng của Thẩm Tố Nhi, ánh sáng yếu ớt hắt ra.

Trước căn phòng có bốn viên thị vệ canh giữ.

Bốn thành thường xung quanh có đến mười người liên tục tuần tra. Nghe nói, cả thầy có đến mười tám viên hộ vệ, tất cả đều là tinh anh, kiệt xuất của Linh Vân sơn trang. Ở góc khuất, có hai người bịt mặt đang ẩn thân, ánh mắt sáng quắc như chim ưng nhìn chăm chăm vào căn phòng đó. Lúc này, có hai tiểu nhị bê một chiếc thùng lớn xuất hiện.

Thùng lớn bốc khói nghi ngút, đoán chắc người trong phòng muốn được tắm.

Thẩm Tố Nhi đến từ thời hiện đại, nên luôn có thói quen tắm rửa trước khi đi ngủ. Khi thấy một trong hai người bê thùng nước vào là Trần Thủ, nàng lại âm thầm kinh hãi, trong lòng càng lúc càng thêm bất an.

Trần Thủ lặng lẽ quan sát tứ phía, động tác vẫn không ngừng tay, vừa nhìn vừa đổ nước. Trần Thủ lập tức xác nhận người nữ cải nam trang trước mặt chính là Thẩm Tố Nhi, chỉ có điều lạ là... tại sao nàng lại mang theo một đứa bé con? Đi vào cùng nhau, ngay cả lúc nàng chuẩn bị tắm rửa, cậu bé đó vẫn ở trong phòng, tuy rằng có ngăn cách bằng một tấm bình phong.

Thẩm Tố Nhi đưa mắt nhìn thẳng vào Trần Thủ, sau đó bình thản nói cùng người bên trong “Hoàng Phủ Dịch, ta chuẩn bị tắm rửa... cậu có thể ra ngoài trước được không?”

“Ừm... ta cũng đâu có nhìn chứ?” Giọng Hoàng Phủ Dịch hoàn toàn là của một đứa bé con. Trong khoảng thời gian ở cạnh bên Thẩm Tố Nhi, bất cứ khi nào có người ngoài, cậu đều nói chuyện bằng giọng này.

Thẩm Tố Nhi ra hiệu Trần Thủ đừng nói gì.

Đáng tiếc, nhân lúc đổ nước, Trần Thủ thầm nói “Nương nương, chúng thần tới cứu người...”

Nàng kinh ngạc, đang định ngăn cản nhưng chẳng kịp nữa rồi.

Hai ánh bạc lóe lên, thần tốc phi tới.

Trần Thủ tức thì động thân, may mắn thoát khỏi thế hiểm, thế nhưng vẫn bị thương nhẹ ở cánh tay, một thị vệ cải trang thành tiểu nhị khác không được may mắn như vậy, khễ kêu một tiếng rồi ngã vật xuống đất, không biết sống hay chết. Lúc này, một thân hình nhỏ bé vọt tới, kéo Thẩm Tố Nhi ra phía sau.

Lúc Trần Thủ định thần lại được, liền biết mọi chuyện không lành... có chút hối hận là bản thân đã cẩn trọng đến tận lúc này, sau cùng vẫn mắc phải sai lầm. Vốn định sẽ trong ứng ngoại hợp, bảo đảm an toàn cho hoàng hậu nương nương, lần này thì hay rồi, kế hoạch còn chưa bắt đầu đã bị nhìn thấu. Hi vọng người bên ngoài đừng vội ra tay. Chỉ là khi thời gian giao ước tới... Không xong rồi!

“Nói mau! Người là ai?” Hoàng Phủ Dịch bình thản đưa lời tra hỏi. Một vài cao thủ khuôn mặt càng ung dung tự tại thì lại càng nguy hiểm. Đó chính là tố chất tâm lí cần thiết trước khi ra tay giết người.

Lúc này, bên ngoài truyền vào tiếng đao kiếm va chạm.

“Thiếu chủ nhân, có thích khách.” Lúc này hai viên hộ vệ thần sắc căng thẳng cầm kiếm xông vào, chứng kiến cảnh tượng bên trong thì không thốt thành lời.

Hoàng Phủ Dịch nghiêm mặt hạ lệnh “Mau bắt bọn chúng, không cần biết sống hay chết.” Hai viên hộ vệ quay sang nhìn nhau, rồi lập tức công kích Trần Thủ.

Trần Thủ không mang theo kiếm, chỉ còn cách tùy ý cầm đòn gánh lên chống đỡ. Sau mấy chiêu, đích thực khó lòng đối địch. Cho dù Trần Thủ có

võ công thượng hạng, ở một nơi chật hẹp thế này, tay không tắc sắt, chỉ dựa vào một thanh gỗ sao có thể địch lại kiếm sắc của người ta?

Hơn nữa, hai đấu một, trận này vốn dĩ không công bằng.

Rất nhanh, Trần Thủ rơi vào thế hạ phong.

Còn Hoàng Phủ Dịch đương nhiên cũng biết không thể ở lại nơi này quá lâu, đang định đưa Thâm Tố Nhi rời đi...

Thâm Tố Nhi thấy Trần Thủ lâm nguy, trong lúc cấp bách, liền hét lớn “Dừng tay! Tất cả lui xuống.”

Hai viên hộ vệ bị bất ngờ, thoáng do dự. Chớp thời cơ, Trần Thủ liền nhân cơ hội trốn ra ngoài... Chỉ là Trần Thủ đã đánh giá thấp năng lực của Hoàng Phủ Dịch. Ngay lúc đó, một thân hình bé nhỏ vọt tới, đứng chặn trước Trần Thủ ở cửa ra, cánh tay khẽ vung lên, đẩy cả người Trần Thủ lui lại phía sau hơn một trượng. Khoảnh khắc, sắc mặt Trần Thủ đại biến, miệng thổ máu tươi.

Hoàng Phủ Dịch tấn công, chẳng chút lưu tình.

“Tiểu Bảo, không được giết người.” Thâm Tố Nhi đứng chặn trước Trần Thủ, nhìn Hoàng Phủ Dịch cảnh giác. Lúc này, Trần Thủ đã bị hai tên hộ vệ kia bắt lấy.

Ai ngờ, hành động trong lúc cấp bách của Thâm Tố Nhi lại khiến Hoàng Phủ Dịch bị tổn thương.

Ánh mắt đầy cảnh giác của nàng? Nàng đang cảnh giác cậu sao?

Hoàng Phủ Dịch đứng ngay ngoài cửa, lặng lẽ đưa mắt nhìn qua, đã có thể nắm hết tình hình bên ngoài. Dao kiếm giao thoa, có mười mấy thích khách mặc áo đen đang chiến đấu kịch liệt cùng thủ hạ của cậu, còn mười

mấy người do cậu sắp xếp bên ngoài, không ngờ chỉ còn một nửa? Tình hình trước mắt thực sự bất lợi cho Linh Vân sơn trang, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị tiêu diệt toàn bộ.

Cậu đã liệu trước được thực lực của đối phương không hề yếu, thế nhưng không ngờ mười mấy cao thủ của Linh Vân sơn trang lại chẳng thể nào chống đỡ.

“Bất cứ kẻ nào dám động đến người của Linh Vân sơn trang đều phải chết.” Lúc nói câu này, thân hình bé nhỏ kia đã bay vụt ra ngoài như một tia chớp.

“Tiểu Bảo, không được giết người, nếu không ta...” Thẩm Tố Nhi cực kỳ kinh hãi, cảnh tượng trước mặt, đoán chắc cả đời này nàng chẳng thể nào quên được. Hoàng Phủ Dịch có thực sự là con người? Là người tại sao có thể để những thanh kiếm sắc nhọn xuyên qua rồi khiến người ta bị thương?

Những nơi Hoàng Phủ Dịch tới, dường như ngay cả kiếm cũng trở thành ảo ảnh. Những bóng người áo đen hết người này đến người khác bay lên, rồi lại rơi bịch xuống, máu túa đầy sàn, vùng vẫy mấy lần mà chẳng người nào có thể bò dậy được.

Võ công của Hoàng Phủ Dịch gần như đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa...

Thẩm Tố Nhi nhìn những người bị mặt lăn lượt ngã xuống, trong lòng không khỏi lo lắng. Bởi vì nàng không biết, liệu trong số những người đó có người mà mình quan tâm không? Nếu người đó xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!

“Không được giết người! Đừng có đánh nữa...” Thẩm Tố Nhi bước ra ngoài, thần thái căng thẳng. Chẳng để ý quá nhiều, thân hình gầy guộc xông nhanh về phía đám người. Chỉ có như vậy mới có thể khiến Hoàng Phủ Dịch dừng tay... chỉ là nàng sắp điên rồi! Điên rồi! Thực sự điên rồi! Dao kiếm làm gì có mắt? Trong tình cảnh sống chết mong manh, ai có thể lo liệu được cho ai? Ai lại có thể cho rằng một người phụ nữ sức trời gà không chặt lại dám không sợ chết mà xông tới?

Mắt nhìn người phụ nữ đầu óc ngốc nghếch sắp hương tan ngọc tòn... Bóng người ở một góc khuất xông tới, nhanh như luồng điện lưu.

Thân hình cường tráng, ánh mắt nghiêm nghị mà thâm tình đó cũng đang cực kỳ lo lắng.

Chính lúc này, một cơn gió lạnh vụt qua. Dưới ánh kiếm sắc lạnh, Thẩm Tố Nhi biến mất giữa không trung... hoàn toàn biến mất trước ánh mắt của mọi người có mặt.

Người mặc áo đen chẳng tóm được gì cả.

Tất cả im lặng như tờ, cũng chẳng hề có chút máu tươi nào bắn ra như dự kiến...

Đưa mắt nhìn kỹ, trên mái nhà, Hoàng Phủ Dịch đã dùng tốc độ không tưởng để cứu lấy Thẩm Tố Nhi đồng thời kéo xa khoảng cách với đám người phía dưới.

Chẳng ai có thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc cậu có được coi là một con người hay không?

Là người... thần? Hay là quý?

Tốc độ đó hoàn toàn vượt qua cực hạn của nhân loại, cũng càng vượt xa đỉnh cao của võ học.

Trong sân viện, tất cả mọi người đều ở trong trạng thái kinh ngạc, hãi hùng, nín thở chờ đợi.

Trận chiến ác liệt khi nãy, giờ trở nên tĩnh lặng...

Tĩnh lặng như tờ!

Tĩnh lặng đến mức kì bí...

Ánh trăng âm đạm, ngay cả mấy ngọn đèn lồng treo bên ngoài cũng âm đạm chẳng chiếu rõ được bất cứ khuôn mặt nào.

Tuy nhiên...

Trong đám đông hỗn loạn, nhiều người vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng của nhau.

Không cần lời nói, chỉ cần ánh mắt khuôn mặt, hình bóng của người kia như đã tồn tại trong họ từ rất lâu, cảm giác nhớ nhung đến đau cắt tâm can, nỗi tương tư chẳng thể nói thành lời, lúc này đang dâng trào dữ dội...

Đôi mắt cháy bỏng của Thẩm Tố Nhi dán chặt vào thân hình vững chãi đứng giữa sân, dáng vẻ cô ngạo, kiêu hùng. Đôi môi run rẩy, trái tim run rẩy, toàn thân không ngừng run rẩy, tâm trí nàng trở nên trống rỗng... Là ngài? Thực sự là ngài sao? Sau đêm đó, trong lòng nàng liền nảy sinh một cảm giác, một cảm giác chỉ thuộc riêng về ngài. Cho dù họ có chia cách ngàn năm, chỉ cần nhìn qua là có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương rất rõ rệt...

Mộ Dung Cảnh, sau bệ ngoài cô ngạo là đôi mắt sáng trong lạ thường, nhìn Thẩm Tố Nhi không chớp mắt. Dường như trong trời đất chỉ còn lại mỗi người con gái nhỏ bé trước mặt ngài mà thôi...

Thời gian không hề khiến ngài quên đi, ngược lại càng khiến ngài nhớ nhung hơn, sâu đậm hơn.

Mỗi khi đêm đến, ngài chẳng khác nào kẻ bị trúng độc, chỉ nhớ mỗi dáng vẻ của nàng, nhớ mỗi nét mặt yêu kiều của nàng khi nàng nằm gọn trong vòng tay mình, hơi thở ấm áp mà nồng nàn, những lời dịu dàng mà thiết tha... Cứ liên tục lặp lại, như thể chưa bao giờ ngừng.

Không thể quên! Vĩnh viễn cũng chẳng thể nào quên được. Hình ảnh đêm đó đã ăn sâu vào xương cốt, tâm can ngài...

Lúc này, Trần Thủ đã được một người bịt mắt khiêng ra, cứu thoát khỏi hiểm cảnh.

Đôi mày tú lệ của Hoàng Phủ Dịch khẽ nhíu chặt, nắm lấy bàn tay của Thẩm Tố Nhi “Mục Nhi, bằng hữu của nàng trong phòng đã được cứu, nàng không cần phải lo lắng nữa.” Lúc nói chuyện, cậu đã đặt Thẩm Tố Nhi ngồi lên chỗ an toàn ở trên mái nhà, dường như vừa đưa ra một quyết định nào đó.

Thẩm Tố Nhi lặng người, hồi lâu mới định thần lại được. Mục Nhi? Cậu đang gọi nàng sao? Hay, hình như Hoàng Phủ Dịch vẫn luôn nghĩ rằng nàng tên là Mục Hình?

Hoàng Phủ Dịch ngạo nghễ nhìn Mộ Dung Cảnh đang đứng dưới sân, khí tiết phát ra hoàn toàn không phù hợp với diện mạo thuần khiết của cậu chút nào. Vừa trải qua trận chiến kịch liệt, bước ra khỏi ánh đao bóng kiếm sắc lạnh, y phục của cậu chẳng hề dính máu tanh. Cậu lạnh lùng đưa lời châm chọc “Ta đợi người đã rất lâu rồi.”

Mộ Dung Cảnh cuối cùng cũng đưa mắt nhìn đi chỗ khác, nghi hoặc chuyển ánh nhìn sang Hoàng Phủ Dịch, một đứa trẻ năm, sáu tuổi sao lại có năng lực đáng sợ đến thế? Ngài âm trầm cất giọng hoài nghi “Nhóc, rốt cuộc người là ai?”

“Cậu ấy là Hoàng Phủ Dịch, không phải là...” Thâm Tố Nhi khẽ nói một câu, thực sự rất nhỏ, nhỏ đến mức như thể đang tuyên bố thay cho đứa trẻ trước mặt đám đông hỗn loạn.

Tuy rằng bịt mắt, nhưng ánh mắt Mộ Dung Cảnh vẫn lộ ra vài phần kinh ngạc.

Sắc mặt Hoàng Phủ Dịch càng lúc càng khó coi.

Trong màn đêm yên tĩnh, nhịp tim nàng rành rọt đến mức ai cũng có thể nghe thấy chứ đừng nói là những lời nàng vừa nói ra.

Chỉ là...

Hành động này thực chẳng giống với tác phong của nàng xưa nay chút nào.

Không giống! Thực sự không giống!

Một người phụ nữ bình thản tùy ý, một người phụ nữ lười đến mức chẳng mấy khi muốn dùng trí não...

Không ngờ lại đưa lời giải thích...

Thực ra, Thâm Tố Nhi muốn nhắc Mộ Dung Cảnh chớ có coi thường Hoàng Phủ Dịch. Đôi khi, nàng thân bất do kỷ, có cảm giác bất lực muốn trốn mà chẳng thể nào trốn nổi, cứ như thể vận mệnh cho nàng xuyên không về đây là để người ta khống chế đi khống chế lại... Tâm trạng rối bời khi mới gặp lại Mộ Dung Cảnh dần dần chìm lắng, nhìn những người nằm ngổn ngang dưới sân, không biết sống hay chết, trong lòng nàng bỗng thấy vô cùng áy náy.

Là bởi vì nàng sao? Là nàng đã hại bọn họ?

“Mục Nhi, phàm là người nào biết được thân phận của ta đều có kết cục bi thảm, nàng biết không?” Hoàng Phủ Dịch khẽ cau mày, từ ánh mắt truyền ra cảm giác nguy hiểm, đáng sợ.

“Cậu đâu phải là loại người đó.” Thẩm Tố Nhi bình thản buông lời khẳng định. Còn về việc là loại người thế nào, thì nàng thực sự không nói rõ hẳn. Có nhiều việc không cần phải quá rõ ràng, trong lòng mọi người tự hiểu là được.

Hoàng Phủ Dịch lặng người, nhưng đó chỉ là chuyện trong giây lát.

“Nếu mặt ta không thể nào từ bỏ mọi ân oán...”

“Nàng cho rằng hẳn chỉ là một đạo tặc trộm thuốc đơn giản hay sao?” Ánh mắt Hoàng Phủ Dịch sầm lại, ẩn chứa biết bao oán hận.

Lúc này, Tiểu Trọng Chi đứng chặn trước Mộ Dung Cảnh cung kính đưa lời khuyên giải “Xin ngài bình tĩnh, hãy nghĩ tới toàn cục. Người bên trong đã được cứu, xin ngài hạ lệnh rút lui, chúng ta phải tính kế lâu dài.” Đôi khi không thể ỷ vào sức mạnh, chiến hay không chiến, đều phải tính kỹ, nếu không nắm được một phần chắc mà cứ làm, sẽ khiến thế nhân cười chê là ngu muội vô tri, không tự lượng sức.

Hoàng Phủ Dịch của Linh Vân sơn trang hành tung ẩn mật, võ công thâm sâu khó lường. Đây là điều mà bất cứ ai trong thiên hạ đều biết.

Tuy hoàng thượng có võ công thượng hạng, nhưng chưa phải là cái thế, đệ nhất. Miễn cưỡng xông lên cướp người, không những bất thành mà có khả năng còn mất cả tính mạng. Vốn dĩ cho rằng kế hoạch tối nay là rất cẩn mật, cẩn kẽ, thực không ngờ đứa trẻ con bé nhỏ kia lại chính là Hoàng Phủ Dịch. Nếu không phải do chính miệng Thẩm Tố Nhi nói ra, bọn họ chắc cũng chẳng dám tin.

Đúng là sai một ly đi một dặm.

Mộ Dung Cảnh không hề có ý cưỡng cầu xông lên cướp lấy Thẩm Tố Nhi. Chỉ riêng khoảnh khắc xông ra cứu người vừa rồi đã đủ phân thắng bại. Mục đích của bọn họ là cứu người chứ không phải giết người... Cứu người không nhất định phải dùng vũ lực.

Lúc này, khoảng không tĩnh mịch bỗng vang lên tràng cười ngạo nghễ.

Là Hoàng Phủ Dịch.

Tiếng cười đó mang theo sắc lạnh, trong sắc lạnh còn ẩn chứa cả đôi chút bi thương và phẫn nộ.

Thẩm Tố Nhi cau mày, tâm trạng dần trở nên nặng nề.

Mọi dấu hiệu đều chỉ ra rằng người trước mắt tuyệt đối không chỉ đơn giản là một đạo tặc trộm thuốc thông thường...

Mộ Dung Cảnh cũng bắt đầu hoài nghi...

“Tối nay, các người, đừng ai hòng trốn thoát, thiên hạ này... chưa ai trốn thoát nổi ta.”

Mộ Dung Cảnh lại ngạo nghễ nhìn thẳng về phía Hoàng Phủ Dịch, không hề lui bước, cũng chẳng hề sợ hãi khi phải đối diện với cái chết, toàn thân ngài toát ra khí thế dù Thái Sơn có đổ sập ngay trước mặt cũng quyết không đổi sắc. Thực khiến người ta tột cùng khâm phục.

“Hoàng Phủ Dịch, người trong thiên hạ có thể sợ người, nhưng ta thì không. Người phụ nữ của ta... trừ phi ta chết, người đừng mong có được.” Dứt lời Mộ Dung Cảnh rút thanh kiếm sắc nhọn, nhún người bay lên, để lại một đường kiếm tuyệt sắc giữa không trung, tiến thẳng lên mái nhà với tốc độ thần sầu.

Không làm được. Ngài không thể rút đi lúc này được!

Thân thể ngài không nghe theo lý trí, các tế bào thần kinh cũng không hề nghe lệnh, một mực lao nhanh về phía trước.

Nàng đang ở ngay trước mặt ngài, ngài chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới. Hơn một năm rồi, rốt cuộc họ đã có thể gặp mặt. Thế nên ngài sao phải chạy trốn? Giả như hôm nay trốn đi, sau này ngài còn mặt mũi nào gặp lại nàng chứ? Lòng tự tôn cao ngạo không cho phép ngài làm thế! Trừ phi ngài chết...

Thanh kiếm lạnh giá, chém đứt màn đêm.

“Tiểu Bảo, đừng tùy tiện để bàn tay của mình dính máu.” Thẩm Tố Nhi lo lắng cau mày, ánh mắt bình tĩnh lại nghiêm túc, nàng tự biết bản thân không thể ngăn nổi, điều duy nhất có thể làm chỉ là thế này thôi.

Ánh mắt Hoàng Phủ Dịch bình thản, không đợi mũi kiếm của Mộ Dung Cảnh chỉ tới, bước chân đã cất lên. Xuất chưởng như điện, xoay người né mũi kiếm sắc nhọn, thuận thế chủ động tấn công Mộ Dung Cảnh.

Hai người thân nhẹ như chim én, gần như cùng lúc đặt chân xuống sân, chủ động tránh khỏi mái nhà, để tránh làm cho người phụ nữ ngồi trên bị tổn thương. Cao thủ xuất chiến, không cho bất kỳ ai có thể nhúng tay vào. Ngay cả đám người Tiểu Trọng Chi muốn xuất thủ tương trợ cũng chẳng thể có cơ hội. Tất cả mọi người nhanh chóng lui gợn sang một bên, ngay cả những người bị thương, nằm la liệt trên mặt đất cũng biết điều dịch người gợn vào một góc.

Tiểu Trọng Chi bất ngờ phát hiện những người nằm la liệt trên mặt đất vừa rồi đều không hề bị giết.

Điều này thực khiến ngài vô cùng kinh ngạc. Trước sát khí mạnh mẽ của Hoàng Phủ Dịch, không ngờ lại chẳng hề giết chết một ai? Việc này... việc này, hoàng thượng, phải chăng có điều gì đó bất ổn? Cứ như thế từ đầu

bọn họ đều là tiểu nhân, ngược lại Linh Vân sơn trang luôn như uy danh tồn tại trên giang hồ bấy lâu, tuyệt đối không lạm sát kẻ vô tội.

Trước mắt, hai bóng người giao đấu trong đình viện, thân ảnh nhanh nhẹn như thể sao băng, hoàn toàn chẳng thể phân biệt.

Võ công của Mộ Dung Cảnh tuy không bằng Hoàng Phủ Dịch, thế nhưng Hoàng Phủ Dịch muốn chiến thắng cũng không dễ dàng. Nếu một đối thủ mang theo tâm nguyện nhất định phải thắng... quyết tâm không màng sống chết, bất cứ ai cũng khó lòng chiến thắng.

Tiểu Trọng Chi dần thích ứng, cuối cùng cũng nhận ra được thân hình cùng tốc độ của hai người. Ngài âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hoàng thượng sẽ không gặp nguy hiểm tính mạng, bởi lúc từng chiêu Hoàng Phủ Dịch xuất ra không hề mang theo sát khí. Một người trong lòng đã có điều cấm kị, cũng hạn chế đi ít nhiều uy lực của bản thân, cộng thêm quyết tâm của hoàng thượng, hai người tạm thời ở thế giằng co, có điều hoàng thượng rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong. Cứ tiếp tục đánh thêm, khó đảm bảo không thể bị thương. Tiểu Trọng Chi bất giác cảm thấy lo lắng, liền đưa mắt nhìn lên Thẩm Tố Nhi. Nàng chính là mồi hỏa dẫn đến trận chiến kịch liệt này, bản thân nàng thông minh nhanh trí, liệu có thể nghĩ ra được cách để hoàng thượng và Hoàng Phủ Dịch dừng tay?

“Dừng tay!” Thẩm Tố Nhi hét lớn, bình thân đứng dậy “Hai người đang tranh cái gì? Đấu cái gì? Người có địa vị cao như mấy người vậy mà chẳng có ai đáng yêu hết. Ngoài người nhưng nhớ trong lòng, ngoài việc thỏa mãn dục vọng, chẳng ai chịu để tâm đến cảm nhận của người khác. Ví dụ như ta?” Chiếc cằm xinh đẹp khẽ hất lên, dáng vẻ bất cần. Trong cơn giá lạnh đêm khuya, tóc xanh cuộn bay, tiêu diêu giữa trời đất, nàng như thể một nữ hoàng, như thể chính nàng mới là người làm chủ mọi chuyện.

Câu nói này không chỉ dành cho Hoàng Phủ Dịch mà còn cho cả Mộ Dung Cảnh.

Nàng lặng lẽ lắc đầu, mỉm cười như có như không, ánh mắt lạnh đậm, “Các người cứ từ từ mà đấu, chị đây không rảnh chơi cùng các người. Sau này... cũng đừng có tới làm phiền ta nữa, gặp ai ta cũng thấy buồn nôn...”

“Vậy còn ta thì sao?” Một giọng nói đột ngột vang lên ngay phía sau nàng, đôi bàn tay rần rỏi vòng lại, ôm chặt lấy vòng eo nhỏ xinh. Nhìn hai người ở trong đình, khóe miệng người này cong lên, nở nụ cười chiến thắng đầy ngạo nghễ.

Câu hỏi này, chiếc ôm này, vòng tay đó! Người của ngài đã vội vã lui về phía sau, đưa theo Thẩm Tố Nhi biến mất trong màn đêm đen tối.

Đây chính là chiêu, bộ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình phía sau.

Tư Mã Lạc chính là chờ đợi một thời cơ như thế.

Trước khi hai bóng người biến mất, một thân hình nhỏ bé thần tốc lao vụt về phía trước, cũng nhanh chóng mất tăm mất dạng.

Mộ Dung Cảnh một mình đứng giữa đình viện, khẽ lặng người, biến cố chớp nhoáng khiến ngài trở tay không kịp, thế nhưng trong khoảnh khắc cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nếu Thẩm Tố Nhi không thể ở trong tầm bảo vệ của ngài, giữa Tư Mã Lạc và Hoàng Phủ Dịch, ngài đương nhiên hi vọng nàng được Tư Mã Lạc đưa đi. Dù thế nào, Tư Mã Lạc cũng tuyệt đối không gây tổn thương cho Thẩm Tố Nhi, thậm chí còn liều mạng để bảo vệ an toàn cho nàng.

“Thiếu chủ nhân của các người đã rời khỏi, lẽ nào các người còn muốn đánh tiếp sao?” Mộ Dung Cảnh lạnh lùng nói, đám hộ vệ của Linh Vân sơn trang quay sang nhìn nhau, từ từ lui về phía sau, nhanh chóng rút đi trong nháy mắt.

Mộ Dung Cảnh thấy đám người của Linh Vân sơn trang đã lui đi, bất giác bật ho, phun ra cả miệng máu tươi. Hoàng Phủ Dịch quá mạnh, mỗi

chường xuất ra đều mang theo nội công, không cần phải đập thẳng lên người địch thủ cũng có thể khiến lục phủ ngũ tạng của đối phương bị tổn thương. Vốn dĩ khí tiết trong người ngài đã hỗn loạn, miễn cưỡng đấu đến nay cũng chỉ dựa hoàn toàn vào ý chí và ngạo khí mà thôi.

“Hoàng thượng!” Tiểu Trọng Chi thất kinh, vội vã xông lại, nhanh chóng đỡ lấy Mộ Dung Cảnh đang run rẩy như sắp ngã.

Mộ Dung Cảnh cũng dần dần mất đi ý thức, từ từ ngã xuống...

Lại nói về Tư Mã Lạc.

Ngài đã cứu người thất bại. May mắn dưới sự bảo vệ hết mình của thuộc hạ mới bị thương nhẹ, rồi an toàn thoát hiểm. Điều bất ngờ là, người mọi khi thâm sâu khó đoán, giờ lại có suy nghĩ “Sau này nhất định không bao giờ mạnh động như vậy nữa.”

Và đây chính là nỗi đau không thể xóa nhòa trong ngài. Kế hoạch chạy trốn vốn đã được lập không chút sơ hở, thế nhưng chẳng thể ngờ được xung quanh lại có rất nhiều thị vệ mai phục, vô tình bị cuốn vào trong. Vô tình bị cuốn vào đã đành, thế nhưng chẳng thể ngờ người đàn ông đó lại biết Hoàng Phủ Dịch? Rồi chỉ một chốc không để tâm, Hoàng Phủ Dịch đã đuổi kịp theo.

Thất bại thảm hại! Trước giờ, ngài chưa từng chịu thất bại nào thảm hại đến vậy. Có điều, có lẽ ngài phải khâm phục Mộ Dung Cảnh, không ngờ hẳn ta lại có thể đấu với tên tiểu quái vật kia nhiều chiêu đến vậy. Trong khi ngài, người không cứu được mà còn bị thương đến thảm hại, thực sự là một vết nhơ không thể xóa trong cuộc đời ngài.

Lúc này, ở trong một tiểu lâu. Ánh nến sáng rực chiếu rọi cả căn phòng.

Thẩm Tố Nhi đưa tay chống cằm ngồi trên một chiếc ghế tròn, nhìn về hai người một lớn một bé trước mặt. Đã một lúc lâu rồi, hai người bọn họ chỉ có lờm qua lờm lại, một người phẫn nộ, một người mỉm cười, một người nheo mắt, một người vỗ tay.

Căn phòng này thực sự có chút kì quái, kể từ khi gặp mặt tới nay, bọn họ không ai nói bất cứ câu nào?

Hoàng Phủ Dịch đang nhìn chăm chăm vào vị ‘mỹ nhân’ yêu kiều quyến rũ trước mặt.

‘Mỹ nhân’ không hề sợ chết đưa bàn tay trắng trẻo néo chiếc má của Hoàng Phủ Dịch? Ánh mắt nụ cười tươi tắn thực sự chẳng khác nào bông hoa hàm tiếu, trông ‘mỹ nhân’ lúc này vô cùng thoải mái, hết lòng tận hưởng. Chỉ là tại sao ‘mỹ nhân’ lại cao ráo đến vậy cơ chứ? Khuôn mặt tuyệt sắc vẫn còn màu đỏ hồng nồng thắm, y phục mở rộng, rõ ràng là vừa rồi... Sai rồi! Khuôn ngực bằng phẳng rắn chắc, làm da trắng trẻo, đàn ông thực thụ. Thiên hạ này sao lại có người đàn ông đẹp đến mức này chứ? Giả nữ?

Bộp! Ghế của một người bị đổ...

Người mới rồi còn nhìn chăm chăm về phía hai người nay đã vội vã đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Thẩm Tố Nhi khẽ ho một tiếng, từ tốn bò dậy, khẽ phẩy tay áo, cảm thấy ngượng ngùng... vì đã làm phiền đến người ta.

“Hãy... hai người cứ tiếp tục đi, tiếp tục đi! Mắt đưa mày dằm! Mắt đưa mày...”

“Im miệng.” Hoàng Phủ Dịch quát lớn, đôi mày tú lệ nhíu lại.

Ai ngờ...

Hoàng Phủ Khuynh Thành liền cất tiếng cười quyến rũ, từ tốn di chuyển vài bước tiến lại chỗ nàng, dịu dàng đưa lời mê hoặc “May mắn được gặp, mỹ nhân. Bản vương tên là Hoàng Phủ Khuynh Thành, chính là đại hoàng huynh của tên tiểu tử này, ừm... quốc vương tương lai của nước Tang, đi theo bản vương nàng sẽ trở thành hoàng hậu...” Còn chưa nói hết câu, ngài đã liếc thấy ánh bạc lóe lên phía đuôi mắt.

Hoàng Phủ Khuynh Thành hất cánh tay, cũng vội vã tránh sang một bên khác né được ám khí của Hoàng Phủ Dịch, trong lòng thầm than quá đổi nguy hiểm...

Hoàng Phủ Dịch nghiêng răng đưa lời cảnh cáo “Còn nói thêm câu nào nữa, kết thúc của ngươi chính là trở thành oan hồn.”

“Ha ha.” Hoàng Phủ Khuynh Thành không những chẳng tức giận mà còn bật cười sảng khoái. “Tiểu tử, cuối cùng cũng đã động lòng xuân rồi sao? Chỉ là... mắt nhìn của ngươi thực chẳng ra làm sao cả, nghe ta nói đây, người phụ nữ này thì có gì xinh đẹp? Còn chẳng bằng người trong phủ của bản vương... á.”

Hoàng Phủ Dịch giơ bàn tay nhỏ, ánh bạc lại lóe lên.

Tránh! Lại tránh!

“Vèo vèo.” Hai tiếng, ám khí cắm sâu vào gỗ đến ba thốn.

“Này này này, tại sao ngươi lại như thế? Định giết chết ta thực sao?” Hoàng Phủ Khuynh Thành vừa né vừa hét lớn, chỉ là giọng nói mang nhiều ý trêu ghẹo hơn mà thôi...

Họ liên tục đánh đánh cãi cãi, đêm càng lúc càng khuya.

Sau đó Thâm Tố Nhi được đám nô tì đưa vào trong nghỉ ngơi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại mỗi hai huynh đệ. Hoàng Phủ Dịch như trở thành một người khác, im lặng ngồi trên ghế, từ tốn hớp một ngụm trà, từ từ liếc sang Hoàng Phủ Khuynh Thành, sau đó lại liếc ra ngoài cửa sổ. Hoàng Phủ Khuynh Thành ngồi phía đối diện, như thể hiểu hết mọi suy nghĩ ẩn sau trong đôi mắt của Hoàng Phủ Dịch, thu lại thái độ cợt nhả khi nãy, bình thản nói “Đại hôn của đệ, người làm huynh trưởng như ta đương nhiên phải xuất hiện rồi. Cho dù, đệ không mời thì ta cũng sẽ tới.”

“Ừm.” Hoàng Phủ Dịch nhẹ nhàng đáp.

“Dịch, đệ phải lòng người phụ nữ đó sao?” Đôi mày tú lệ khẽ cau.

“Ừm...”

Hoàng Phủ Khuynh Thành chân thành hỏi thêm “Liệu có thể đổi sang người khác?”

“Tại sao thế?” Hoàng Phủ Dịch nhíu chặt đôi mày.

“Lúc này, ta cố ý thả người đàn ông đeo mặt nạ, chắc là đệ đã nhìn ra. Người đó, chúng ta không thể giết, tuyệt đối không thể đắc tội. Nước Tang chỉ là một nước nhỏ, không thể sánh bằng Bắc Uyển. Người đàn ông đó... rất có khả năng chính là Tư Mã Lạc, thái tử của nước Nam Man.” Mặt nạ, chiếc mặt nạ độc đáo đó dường như đã trở thành tượng trưng cho thân phận của ngài. Chuyện này cũng liên quan đến mối giao hảo giữa hai nước, chiến tranh... luôn khởi phát từ những chuyện cỏn con, đơn giản thế này.

Nếu nước Nam Man nhân cơ hội này phát động chiến tranh, nước Tang hoàn toàn không thể nào chống đỡ.

Hoàng Phủ Dịch càng lúc càng níu chặt đôi mày.

“Hoàng huynh nói với đệ nhiều như vậy, Dịch, ít nhiều đệ cũng phải đáp lại một câu chứ?” Hoàng Phủ Khuynh Thành nói, cũng đồng thời biết

vết thương trong lòng hoàng đế vô cùng sâu sắc, không ai có thể xoa dịu.

Có điều, Hoàng Phủ Khuynh Thành cứ nói, Hoàng Phủ Dịch vẫn mãi chìm trong im lặng.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Vô Phúc Thụ Hưởng Kiếp Đào Hoa

Chiều muộn ba ngày sau.

Tại một khách điểm, Mộ Dung Cảnh vẫn hôn mê, thương tích vô cùng trầm trọng.

Tiểu Trọng Chi và Trần Thủ lòng như lửa đốt, họ đã gọi không biết bao đại phu đến thăm khám. Lúc này, cả hai đang canh gác bên ngoài. Bên trong là một vị khách không mời mà tới, Tư Mã Lạc.

Tư Mã Lạc mang tâm trạng phức tạp nhìn khuôn mặt giống hệt mình đang nằm trên giường, điều khác biệt duy nhất lúc này là khuôn mặt đó không một tia sắc máu, đôi mày cau chặt như thể rất đau đớn. Mãi lúc sau, ngài bước lại gần giường, giơ cao tay như thể định cho Mộ Dung Cảnh cái bạt tai, nhưng tay giơ lên một hồi lại từ từ hạ xuống. Sau đó, ngài ngạo nghễ lên tiếng “Này, người tưởng rằng... bản vương chưa cho phép người chết, người có thể chết sao? Người chết đi, ai sẽ trả nỗi hận trong lòng ta? Thế nên chớ có vọng tưởng.”

Tư Mã Lạc lấy từ trong người ra một bình thuốc, mím đôi môi tuyệt mỹ nói “Coi như người được hời. Cho người thứ đồ quý giá này, tính ra người lại thiếu nợ ta, đợi sau khi người khoẻ lại, ta sẽ tính sổ với người sau. Có điều, thứ đồ này... cũng coi như là của người. Ha ha.” Lời vừa dứt, khi nắp bình mở ra, một mùi hương nồng nàn khiến tinh thần con người thoải mái, dễ chịu lan toả khắp không gian.

Tư Mã Lạc chẳng hề khách khí kéo cầm Mộ Dung Cảnh ra, đổ dịch thể trong bình sứ vào miệng ngài không chừa lại một giọt, rồi đưa lời lầm bầm “Đừng có lãng phí giọt nào, nghe nói thu hoạch sương Tuyết Liên mười năm chẳng dễ dàng gì. Trong nháy mắt để người uống hết, coi như mạng người tốt. Nghe nói, thứ dịch thể này còn tăng cường tuổi thọ, uống một ngụm sống đến trăm tuổi chắc không thành vấn đề.”

Mấy tháng trước, tiện đường đi qua Linh Vân sơn trang, ngài nghe người ta đồn thổi nên nhất thời hiếu kì, liền tiếm phục vào trộm lấy. Chỉ là không ngờ trong sơn trang ngoại hồ tàng long, bị người ta phát giác, đồng thời còn kéo cả mặt nạ xuống. Ngài đã thương không ít người, cũng gây ra một số chuyện bất ngờ nữa...

Sáng sớm hôm sau.

Mộ Dung Cảnh từ từ mở mắt, ánh sáng chói loá khiến ngài lập tức nheo mắt lại. Có chút bất ngờ, ngài nhìn thân hình cao ráo mà quen thuộc đang đứng bên cửa sổ. Cảm giác như bản thân vừa ngủ một giấc rất dài. Khẽ động cánh tay, Mộ Dung Cảnh thấy thân thể có điều dị thường, ngài âm thầm vận chân khí, khuôn mặt tuần mỹ hiện rõ vẻ kinh ngạc. Thân thể sáng khoái, cảm giác như có dùng thể nào cũng chẳng hết sức lực, hơn nữa, hình như nội lực còn tăng tiến vài phần? Chuyện gì đã xảy ra?

Nghe thấy động tĩnh, Tư Mã Lạc quay đầu nhìn lại, khoé miệng cong lên “Nhìn dáng vẻ quý quái của người đi, thật khó coi!”

Mộ Dung Cảnh khẽ mỉm cười, hiện nay, ngài thực không có tâm trạng đấu khẩu cùng Tư Mã Lạc, bởi ngài vừa quay về từ tử môn quan. “Đa tạ đã quan tâm, Tố Nhi đâu?” Mộ Dung Cảnh hoàn toàn không hề hay biết chính Tư Mã Lạc là người đã cứu mạng mình.

“Ở Linh Vân sơn trang.” Chuyện đã qua mấy ngày, chắc giờ nàng đang bình an ở đó rồi.

Mộ Dung Cảnh nhíu chặt đôi mày “Người thất thủ?”

“Xảy ra chút bất ngờ ngoài ý muốn. Hừm!” Tư Mã Lạc khẽ buông lời, đây là nỗi nhục của ngài, tại sao hẳn lại nhắc đến? Quay người, lấy lại dáng vẻ ban nãy, Tư Mã Lạc nhìn ra xa phía ngoài cửa sổ.

Tiểu Trọng Chi và Trần Thủ đồng thời xuất hiện, nhanh nhẹn hầu hạ Mộ Dung Cảnh thay y phục, chỉnh đốn lại đầu tóc “Các người sao thế? Cứ như đã lâu rồi không được ngủ vậy.”

“Chúng thần...” Tiểu Trọng Chi và Trần Thủ vô cùng kích động. Mấy ngày nay bọn họ như ngồi trên đống lửa, chẳng có tâm trí mà chớp mắt nghỉ ngơi, vẫn luôn hầu hạ bên giường. Hoàng đế xảy ra chuyện, việc can hệ đến cả quốc gia, họ sao có thể ngủ nổi?

“Hoàng thượng, ngài có thấy chỗ nào không khoẻ không?” Trần Thủ lo lắng nhìn Mộ Dung Cảnh. Mới hôm qua, hoàng thượng vẫn còn hôn mê bất tỉnh, hơi thở yếu ớt. Vậy mà sáng nay sắc mặt hồng hào, da dẻ tràn đầy sức sống, ngay cả mái tóc dường như cũng đen nhánh hẳn.

Mộ Dung Cảnh nghi hoặc đáp “Không hề, cảm giác vô cùng sáng khoái.”

Tiểu Trọng Chi và Trần Thủ lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng dấy lên nỗi nghi hoặc.

Tiểu Trọng Chi bước đến trước mặt Tư Mã Lạc, quỳ xuống, dập đầu ba cái, thành khẩn nói “Đa tạ ân đại đức của điện hạ, Tiểu mỗ không bao giờ dám quên.”

Trần Thủ cũng theo Tiểu Trọng Chi hành lễ. Mộ Dung Cảnh dần đoán ra được chuyện gì, ánh nhìn dành cho Tư Mã Lạc có phần khó hiểu.

Tư Mã Lạc chẳng hề né tránh, bình thản cong miệng, mỉm cười đầy tà niệm nói “Các người đừng cảm tạ vội, kịch hay còn chưa bắt đầu. Hẳn có thể khoẻ lại nhanh đến vậy, các người có biết hẳn đã uống thứ gì không?... Ha ha!” Ngài bật cười ngạo nghễ, ngưng lại một chút lại nói “Hẳn đã uống sương Tuyết Liên của Linh Vân sơn trang. Mấy tháng trước, bản vương trộm sương Tuyết Liên, đã vô tình chọc giận Hoàng Phủ Dịch. Vừa rồi ta còn cảm thấy chuyện này rất lạ, nghe đồn, lần trước, đánh mất Tuyết Liên ngàn năm, Hoàng Phủ Dịch vẫn không hề xuất đầu lộ diện. Lần này chỉ đánh mất nửa bình sương Tuyết Liên, hẳn đã xuất hiện nhanh vậy.” Nói đến đây, ngài dừng lại nhìn Mộ Dung Cảnh đầy dụng ý.

Mấy năm nay, Mộ Dung Cảnh vẫn luôn âm thầm tìm kiếm một số vị thuốc quý, hành động này sao ngài lại không truy xét ra chứ? Tuyết Liên ngàn năm liên quan tới Linh Vân sơn trang, liên quan tới Hoàng Phủ Dịch, bao năm nay, ngoại trừ vị hoàng đế này, chẳng một ai dám to gan lớn mật? Đã vậy, không tìm được thuốc còn bị ép đến mức chó cùng dút dậu?

Mộ Dung Cảnh cho Tiểu Trọng Chi cùng Trần Thủ lui ra ngoài, dặn dò chuẩn bị bữa sáng. Không cần Tư Mã Lạc nói rõ, ngài hiểu mình đang phải chịu tiếng xấu do Tư Mã Lạc gây ra. Nhưng... đích thực ngài cũng đã uống sương Tuyết Liên rồi.

Mộ Dung Cảnh bước ra gần cửa sổ, đứng cạnh bên Tư Mã Lạc, hướng ánh nhìn về phía xa xăm, nơi vầng thái dương đỏ hồng vừa nhô lên, mây trắng đầy trời, hoa trong vườn mỹ lệ, tuyệt sắc.

“Mộ Dung Cảnh, chúng ta tạm thời... hoà bình nhé!” Tư Mã Lạc đưa mắt nhìn về phía chân trời, ánh mắt mơ màng. Giọng nói rất bình tĩnh, không còn lạnh lùng như trước.

“Hả?” Mộ Dung Cảnh có phần bất ngờ.

“Chúng ta tạm thời hoà bình vài hôm, người thấy bất ngờ sao?”

“Chính vì người đề nghị nên mới thấy bất ngờ...”

“Người...” Đang chực tức giận, nhưng khi nhìn khoé miệng Mộ Dung Cảnh cong lên, Tư Mã Lạc mỉm cười nói “Có phải người đang cảm kích ta không? Ta cứu người không phải xuất phát từ ý tốt, nếu người chết dễ dàng như vậy, món nợ người thiếu ta, ai sẽ là người trả? Ta muốn giữ lại mạng sống cho người thêm một khoảng thời gian nữa, sau đó từ từ dày vò...”

“Được thôi! Trầm đợi người...”

“...”

Tại Linh Vân sơn trang, đèn đuốc sáng rực, đâu đâu cũng tràn ngập không khí vui tươi, hứng khởi. Gia đình, nha hoàn ra ra vào vào, luôn tay luôn chân trang hoàng sơn trang. Tiếng sai bảo, cười đùa hoà lẫn, người nào người nấy hớn hở ra mặt.

Cả sơn trang chìm trong không khí u ám cả nửa năm nay, cuối cùng đã lấy lại được sức sống.

Lúc này, tại Dịch Thuỷ Cư nho nhã, nơi ở của thiếu chủ nhân.

Hoàng Phủ Dịch đứng trước cửa phòng, không hề có ý định bước vào. Đã năm ngày rồi, trông nàng chẳng có chút gì lạ thường, ăn ngon, vui vẻ, ngủ tốt, lại không hề bước chân ra khỏi cửa. Thế nhưng, năm ngày này, nàng cũng chẳng hề nói chuyện với cậu dù chỉ một câu, thậm chí... chẳng thèm nhìn cậu dù chỉ một lần.

Chỉ cần cậu bước vào, nàng liền đi ngủ. Cậu đợi trong đó bao lâu, nàng sẽ ngủ bấy lâu, thậm chí không thiết cả ăn uống.

“Dịch, đệ đang làm gì thế? Lễ nào còn chưa lấy nương tử về đã bị phạt đứng ngoài cửa rồi?” Hoàng Phủ Khuynh Thành đưa lời chọc ghẹo, bước

lại gần Hoàng Phủ Dịch, ánh mắt hiện rõ nét kinh ngạc, tên tiểu tử này đang buồn bã?

Hoàng Phủ Dịch liếc nhìn Hoàng Phủ Khuynh Thành, khẽ hừm một tiếng, sau đó phẩy tay bỏ đi. Hoàng đệ của hắn hình như đang trốn tránh. Xem ra tân nương cướp về khá ghê gớm.

Ngài đưa tay gõ cửa, lịch sự nói “Mục cô nương, bản vương có thể vào trong không? Ta có chuyện muốn nói cùng cô.”

“Xin mời.” Mùi hương nhẹ nhàng, lời nói không vội vã, không chậm chạp.

Hoàng Phủ Khuynh Thành đẩy cửa bước vào liền thấy Thẩm Tố Nhi đang nằm trên giường.

Hoàng Phủ Khuynh Thành đứng một lúc lâu, không thấy nàng nói gì, cũng không hành lễ, bất giác nhướng cao đôi mày, mỉm cười nói “Mục cô nương, cô đang nghĩ gì thế?”

“Ta chẳng suy nghĩ điều gì cả.”

“Vậy trong lòng có oán thán không?”

“Không oán thán.”

“Có căm hận không?”

“Tại sao phải căm hận?”

Hoàng Phủ Khuynh Thành kinh ngạc, rõ ràng nàng không muốn gả đi, nhưng lại không khóc lóc, cũng không hề có ý gây chuyện? Rất nhanh, ngài tìm một chiếc ghế ngồi xuống “Mục cô nương, phụ nữ cần phải ngoan ngoãn, chẳng phải các cụ xưa có câu, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó sao?”

“...”

“Có phải cô thấy việc thành thân chỉ là cách để tóm được đạo tặc? Ha ha!” Hoàng Phủ Khuynh Thành gõ nhẹ tay xuống bàn, tiếp tục nói thêm “Một người kiêu ngạo như Dịch... liệu có thể vì dụ một người mà dễ dàng nói ra chuyện hôn nhân đại sự? Có nhiều chuyện, ngoài nhìn bằng mắt thì thoảng cũng nên dùng trái tim mà suy nghĩ, cô có hiểu dụng ý của ta không?”

Một lúc sau, cuối cùng Thẩm Tố Nhi cũng dụi dàng lên tiếng: “Vẫn dùng câu nói vừa rồi của ngài, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó. Giờ ta có cần phải lên tiếng không? Khi bản thân đã được gả cho người khác rồi!”

“Cô...” Hoàng Phủ Khuynh Thành vô cùng kinh ngạc, không ngờ, Dịch lại có ý cướp thê tử của người ta? Chết mất, rốt cuộc đang diễn ra chuyện gì? Lẽ nào nàng ấy đã được gả cho... Tư Mã Lạc? Thoảng lạng người, Hoàng Phủ Khuynh Thành đưa lời dò hỏi “Vậy có thể hỏi một câu, tướng công của Mục cô nương là ai không?”

“Là ai ấy hả? Nói thực là giờ ta không muốn nhắc tới. Chỉ là, hẳn là người luôn khiến người khác vừa đau đầu lại vừa phiền phức, là một người mà cả Linh Vân sơn trang cũng chẳng thể nào chống cự. Nếu vì sự an nguy của sơn trang, ta không thể thành thân được. Đến lúc đó... chẳng phải ta sẽ hại chết bao nhiêu người sao? Hơn nữa, cũng tạo tai họa cho hai đất nước...” Thẩm Tố Nhi lặng than dài một tiếng không biết phải nói gì thêm. Đây cũng chính là nỗi bi thương khởi phát từ tận đáy lòng, nỗi đau không bút nào tả xiết.

Hoàng Phủ Khuynh Thành vừa nghe những lời này của nàng, bất giác nghĩ ngay tới Tư Mã Lạc, vừa thận trọng lại cố tỏ ra mơ hồ, đưa lời hỏi “Như vậy là ý gì? Ta nghe mà chẳng hiểu nổi.”

Thẩm Tố Nhi liếc mắt nhìn sang, đôi mày tú lệ hiện rõ vẻ u sầu. Nàng vô thức đưa tay cuộn lọn tóc, đột nhiên, một miếng ngọc bội rơi ra từ ống tay áo.

Khoảnh khắc nhìn thấy miếng ngọc bội, Hoàng Phủ Khuynh Thành lạng cả người. Lúc Thẩm Tố Nhi định nhặt ngọc bội lên, ngài liền hô lớn “Đừng động đây.”

Trước tiên hô to bất ngờ của Hoàng Phủ Khuynh Thành, Thẩm Tố Nhi khựng lại, chớp mắt đầy nghi hoặc “Có chuyện gì thế?”

Hoàng Phủ Khuynh Thành bước lại, khom lưng nhặt miếng ngọc lên, lau nhẹ một cái rồi mỉm cười đưa cho Thẩm Tố Nhi “Không có gì, chỉ là muốn... làm thay nàng mà thôi.” Phụng ấn? Phụng ấn của thái tử phi nước Nam Man?

Trước đây, Hoàng Phủ Khuynh Thành từng đại diện cho nước Tang đi sứ đến Nam Man, vào hoàng cung, thậm chí còn từng thấy phụng ấn, nên biết rất rõ về miếng ngọc bội này. Hơn nữa, ở Nam Man, người phụ nữ có phụng ấn thế này, ngoài hoàng hậu thì chỉ còn mỗi thái tử phi. Hoàng hậu thì ngài đã đích thân gặp mặt, còn nàng... chính là thái tử phi của nước Nam Man sao? Dịch rối cuộc đang muốn làm gì chứ? Không ngờ dám cướp cả thái tử phi của Nam Man?

Hoàng Phủ Khuynh Thành ngồi thêm một lúc rồi xin phép lui ra ngoài.

Khoảnh khắc ngài bước khỏi phòng, Thẩm Tố Nhi lười biếng nằm xuống, ánh mắt ánh lên tia giao hoạt. Nàng không thể thuyết phục Hoàng Phủ Dịch, càng không thể ngồi đó chờ chết, vì thế nàng phải thử liều một phen. Một mình ở đây, nàng biết bản thân đang ở trong tình cảnh thế nào và chỉ có thể làm được gì. Không quen thuộc địa hình, cho dù nàng có chạy lung tung như kiến trên chảo lửa, cũng chẳng thể ngăn được hôn lễ sắp diễn

ra. Chi bằng cứ ở yên một chỗ, nghĩ ra được cách giải quyết thích hợp mới mong đạt hiệu quả tốt nhất.

Đắn đo lợi hại, nàng liền đặt cược mọi hi vọng lên Hoàng Phủ Khuynh Thành.

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi phía sau Linh Vân sơn trang.

Một thân hình bé nhỏ đang ngồi trên mỏm đá cao nhất, đưa đôi mắt trống rỗng nhìn về đường chân trời xa xăm.

Từ lúc hoàng hôn cho tới khi bầu trời đã lấp lánh đầy sao, cậu vẫn ngồi im bất động. Đằng sau khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt thất thần là cảm giác lạnh lẽo, cô đơn đến tận xương tuỷ.

Đêm khuya, mây đen từ từ bao trọn hết bầu trời.

Mưa bụi lất phất, sầu muộn vẫn vương.

Ngày hôm sau lại đến, rồi màn đêm lại buông, thân hình bé nhỏ vẫn cứ ngồi im giữa trời đất rộng lớn, như hoá đá, cũng như hoà thành một thể cùng thiên nhiên bốn bề.

Đêm trước hôn lễ.

Tại nội đường của Linh Vân sơn trang.

Vân trang chủ tuổi đã vào độ trung niên đang vội vã bước vào “Tìm được thiếu chủ chưa?” Ngài hỏi hết lần này đến lần khác.

Rất nhiều người trong sơn trang đang toả đi khắp nơi tìm kiếm. Thế nhưng ở trong nội đường, người duy nhất không hề tỏ ra sốt sắng hay lo lắng chính là Hoàng Phủ Khuynh Thành. Năm ngón tay ngọc ngà ôm lấy chén trà, chậm rãi thưởng thức.

“Đừng lo lắng thế! Dịch sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, trong thiên hạ này chẳng ai có thể khiến đệ ấy thương tổn... ngoại trừ bản thân đệ ấy.” Nửa câu trước mang ý khẳng định, nhưng nửa câu sau Hoàng Phủ Khuynh Thành lại có phần không mấy đoan chắc. Lúc này, người có thể làm tổn thương đệ ấy chính là người phụ nữ đang ở trong Dịch Thủy Cư. Vết thương trên cơ thể, theo thời gian sẽ dần hồi phục, thế nhưng vết thương trong tim thì sao? Người giữ tâm được lại chẳng phải là bản thân.

“Đại diện hạ, ngài nói... Dịch Nhi có thể ở đâu được?”

“Cho dù ở đâu, trước giờ lành nhất định đệ ấy sẽ xuất hiện.” Hoàng Phủ Khuynh Thành thấy có chút kì lạ, sao Vân trang chủ lại lo lắng thế chứ? Trước đây chẳng phải Dịch cũng thường ẩn hiện bất ngờ đó sao? “Gần đây có phải trong trang đã xảy ra chuyện gì?”

Vân trang chủ nghe vậy, bỗng ngây người, sau đó than dài một tiếng: “Một lời khó nói hết mọi chuyện. Đại diện hạ không phải là người ngoài, hi vọng, ngài có thể khuyên Dịch Nhi.”

“Hả? Chuyện gì thế?”

“Sự việc... nên kể lại từ mười năm trước, ngài đi theo ta.” Vân trang chủ suy ngẫm một hồi, sau cùng vẫn quyết định nói ra sự thực. Lúc Hoàng Phủ Dịch đột nhiên nói muốn thành thân, ngài ngược lại còn thấy lo lắng hơn cả trước kia.

Linh Vân sơn trang được xây dựng ở ngoài thành, lưng tựa vào núi. Lúc này hai người họ đang đi tới một nơi bí mật trong sơn trang, càng đi lại càng thấy ít người, sau cùng, họ đến trước một gian nhà gỗ.

Vân trang chủ dừng lại cách căn nhà gỗ ba trượng, nghiêm nghị nói “Xin hãy đi theo đúng bước chân ta, xung quanh căn nhà gỗ này đều được bài bố cơ quan, chỉ cần đi sai một bước là cơ quan sẽ khởi động ngay.”

“Ta hiểu rồi, vậy xin phiền ngài.” Hoàng Phủ Khuynh Thành tỏ ra đặc biệt thận trọng.

Trong phòng, đồ vật được bài trí nho nhã, thanh đạm. Vân trang chủ đưa tay nhấn vào một cơ quan, căn phòng tức thì lộ ra một cửa động. Vân trang chủ lấy một tấm áo lông lớn đưa cho Hoàng Phủ Khuynh Thành, rồi giải thích “Đại diện hạ, xin ngài khoác thứ này lên trước. Nơi này chính là động tuyết của Linh Vân sơn trang chúng ta, ngoài tuyết ngàn năm, khí ở đây lạnh đến thấu xương, chỉ cần bất cẩn đôi chút là sẽ bị giam không cách nào ra được.”

Hoàng Phủ Khuynh Thành gật đầu, khoác tấm áo lông lên người. Bên trong quả thực có tuyết ngàn năm, những khối tuyết tạo thành những hình dạng kỳ quái, giống như tạo hoá đã dày công khắc ra những tác phẩm nghệ thuật tinh tế vậy. Xung quanh được chiếu sáng bởi những viên dạ minh châu có giá trị liên thành, sáng lung linh, đẹp như mộng ảo. Chẳng khác nào tiên cảnh giữa nhân gian.

Càng đi sâu vào trong, nhiệt độ càng hạ thấp.

Đi vào khoảng trăm bước chân, cảnh tượng trước mắt bắt đầu thoáng đặng, trên chiếc bàn dài được đặt giữa trung tâm có một cỗ quan tài bằng thủy tinh tuyệt đẹp.

Hoàng Phủ Khuynh Thành lúc này đã thực sự kinh ngạc. Trước mặt là một mỹ nhân khuynh nước khuynh thành đang say ngủ trong cỗ quan tài đó. Lại gần đưa mắt nhìn kỹ dung mạo, ngài càng thêm hãi hùng, buột miệng thốt lên hai tiếng “Vân Phi?”

“Thật không ngờ điện hạ lại có nhãn lực đáng khâm phục như vậy. ‘Đi qua biển lớn chẳng màng sóng. Mây ngoài Vu Sơn chẳng đáng nhìn.’ Phụ vương của các ngài cũng là một bậc tình lang mà thôi.” Vân trang chủ ai

oán đưa lời than vãn. Những chuyện tình ái trên thế gian này vốn vẫn vương tơ vò, càng gỡ càng loạn.

Hoàng Phủ Khuynh Thành chau mày, không biết nên nói gì cho phải. Bất giác hồi tưởng lại mười hai năm về trước, lúc đó, ngài mới tròn tám tuổi. Nước Tang lập hậu, Vân Phi xuất thân giang hồ, tâm cao khí ngạo, vì phụ vương không phong người làm hậu liền cho rằng phụ vương đã hết yêu thương người, nhất thời tức giận phất áo ra đi, lập lời thề trong những năm còn lại của cuộc đời, quyết không bước vào địa phận nước Tang nửa bước.

“Có lẽ ngài nghĩ, con gái ta nhất thời tức giận, bỏ phụ vương ngài một thân một mình quay về Bắc Uyển, bỏ cả đứa con của mình không lo lắng. Thế nhưng, sự thật không phải vậy. Tất cả vì... con gái ngoan của ta tự biết mình sống không còn lâu nữa, vậy là... liền làm những chuyện cuồng ngạo vô tình, vậy mà các ngài chẳng có một lời hỏi han quan tâm...” Vân trang chủ đứng trước quan tài của con gái, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Phu nhân ngài sớm qua đời, chỉ để lại một mụn con gái, năm đó, đích thực là kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Hoàng Phủ Khuynh Thành nghe vậy kinh ngạc đến mức đầu óc trống rỗng, thật không ngờ chuyện năm đó lại là như vậy.

Thì ra, năm đó Vân Phi quay về Bắc Uyển, Vân trang chủ định dùng Tuyệt Liên ngàn năm, vật báu trấn trang cứu chữa bệnh tình cho người, chỉ có điều người tính tình cương liệt, cũng chẳng còn khát khao gì khác, cương quyết từ chối. Mãi đến sau này, khi con trai người tìm đến, nhất nhất đòi gặp người... Khoảnh khắc hai mẹ con gặp nhau, người lại bắt đầu có khát khao được sống tiếp.

Đáng tiếc, ông trời không chiều lòng người, đúng lúc đó lại xảy ra chuyện bất ngờ.

Năm đó, Hoàng Phủ Dịch còn nhỏ, đi lạc vào trong động tuyết, lại ăn nhầm cả củ Tuyết Liên ngàn năm, dẫn đến hôn mê bất tỉnh suốt mười ngày mười đêm. Kết quả sau khi tỉnh lại, mười năm qua rồi, cậu vẫn giữ nguyên tướng mạo như hồi mới năm tuổi.

“Dịch Nhi vẫn luôn cho rằng mình đã hại chết mẫu thân...” Vân trang chủ rưng rưng kể lại chân tướng năm xưa cùng nỗi lo lắng trong lòng bấy lâu “Ngày nào Dịch Nhi cũng nghĩ cách làm thế nào để mẫu thân sống lại. Đã mười năm rồi, mỗi khi đông về, Dịch Nhi sẽ ở trên núi tuyết ba tháng, thu thập tất cả Tuyết Liên mọc ở đó, chuyển vào trong động này, tận tâm tận lực hứng hết những giọt sương rỏ ra từ Tuyết Liên tìm về, sau đó cho mẫu thân uống... Dịch Nhi vẫn luôn làm như vậy, và tin rằng một ngày nào đó, mẫu thân sẽ tỉnh lại, thậm chí Dịch Nhi còn...”

Vân trang chủ không nói thêm nữa, đột nhiên, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc “Dịch Nhi!”

Hoàng Phủ Khuynh Thành cũng kinh hoàng quay đầu lại, Dịch bước vào từ lúc nào chứ? Tại sao ngài chẳng hề cảm nhận được.

Hoàng Phủ Dịch đứng ở ngoài cửa động, thần sắc bình thản “Ra ngoài! Ta muốn một mình nói chuyện cùng mẫu phi...”

“Hôn sự...” Vân trang chủ đưa lời dò hỏi.

“Vẫn làm như đã định.” Chỉ vài chữ đơn giản, nhưng kiên định và quyết đoán. Tiếng nói vang lên trong động, cực kì rõ ràng.

Hôm sau, ngày đại hôn.

Trời vừa tờ mờ sáng Thâm Tố Nhi đã được đám nha hoàn gọi dậy, chải đầu, trang điểm.

Ngoài đại đường Linh Vân sơn trang, đèn treo rực rỡ, chữ song hỷ lớn được dán ngay chính giữa đại đường. Bài vị tổ tiên được đặt trang trọng, hoa quả, hương trầm, cùng một đôi nến đỏ lớn đã được bày lên.

Vân trang chủ ngồi ở ghế chính diện, cạnh bên là Hoàng Phủ Khuynh Thành.

Hoàng Phủ Dịch thân mặc áo tân lang đứng phía trước, ánh mắt cup xuống, chẳng ai nhìn rõ được tâm trạng ẩn sâu trong đôi mắt đó là gì.

Tất cả mọi người đều đứng chờ tân nương tử bước ra.

Lúc này trên đại đường, ngoại trừ người hầu, chẳng có bất cứ thân bằng cố hữu nào cả. Thiệp hỷ phát trên giang hồ, đều chỉ là lời đồn thổi, hay nói cách khác, đó chỉ là một vở kịch mà Hoàng Phủ Dịch bày ra để dụ Mộ Dung Cảnh xuất hiện. Hơn nữa, nếu thực sự thành thân, Hoàng Phủ Dịch cũng tuyệt đối không có ý định phát thiệp hỷ ra ngoài? Lẽ nào muốn mời mọi người đến để cười chê, nhạo báng?

Thế nhưng, kịch giả giờ đã biến thành thật...

Bà mối hôn hoan hô lớn mấy tiếng, giờ lành đã đến, tân nương tử sẽ nhanh chóng xuất hiện. Nếu quan sát kỹ, không khó nhận ra không khí căng thẳng ẩn sau vẻ hôn hoan, nhộn nhịp, càng gần đến giờ lành, họ càng nâng cao cảnh giác.

Toàn bộ sơn trang trong tình trạng giới bị tuyệt đối.

Một lúc sau, tân nương tử đầu đội mũ phượng, trùm tấm khăn đỏ từ từ xuất hiện, bước vào dưới sự dẫn đường của bà mối. Tân lang và tân nương không hề nói với nhau câu nào, mỗi người nắm một đầu dây lụa đỏ. Trong tiếng vỗ tay chúc phúc của mọi người, họ bái đường thành thân theo đúng tục lệ xưa.

Trong suốt quá trình, cả Linh Vân sơn trang không hề xuất hiện bất cứ hiện tượng dị thường nào.

Lúc người chủ hôn hô “Lễ...” Còn chưa kịp nói hết câu, bên ngoài bỗng vang lên tiếng hô “Hoàng thượng giá đáo.”

Tiếp đó, tiếng thét sau phủ đẩy lên tiếng thét trước, càng lúc càng tiến lại gần hơn.

Mọi người vô cùng kinh hãi, ngay cả đám hộ vệ đang tiềm phục bên ngoài cũng không ngoại lệ. Hoàng thượng giá đáo? Tại sao hoàng thượng lại giá đáo đến Linh Vân sơn trang? Thánh giá đến thì ai có thể to gan lớn mật đứng ra ngăn cản?

Rất nhanh, kiệu rồng của hoàng đế đã tiến thẳng vào Linh Vân sơn trang, chẳng gặp bất cứ trở ngại gì.

Các tầng mai phục dày đặc của Hoàng Phủ Dịch nhanh chóng trở nên vô dụng.

Nhìn kiệu rồng cao quý xuất hiện giữa đại viện, Hoàng Phủ Dịch cau chặt đôi mày, cậu nhất định không dễ dàng từ bỏ. Liếc mắt nhìn về phía người chủ hôn, cậu khẽ quát “Mau hô lễ thành đi!” Chỉ một câu nữa thôi nàng ấy sẽ mãi mãi trở thành nương tử của cậu rồi.

“Dạ... vâng.” Lão chủ hôn hăng giọng, chuẩn bị hô lớn...

“Hoàng thượng giá đáo! Cấm chỉ tuyên hô, toàn bộ ra ngoài nghênh tiếp thánh giá.” Trần Thủ lớn giọng nói, khoảnh khắc giọng điệu vang lên rất đúng thời điểm, ngay cả người đang ngồi trong kiệu cũng thẫn thờ phào nhẹ nhõm.

Và không chỉ mỗi mình ngài thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng Phủ Khuynh Thành không khỏi ngạc nhiên. Đường đường hoàng đế Bắc Uyển sao lại xuất hiện tại Linh Vân sơn trang? Phải chăng đã nghe được lời đồn thổi nào đó? Không đúng! Đây rõ ràng là chuyện riêng của Linh Vân sơn trang. Hơn nữa cả sơn trang này, ngoại trừ Thẩm Tố Nhi, chẳng ai biết được... Vậy rốt cuộc là vì sao?

Thân phận Hoàng Phủ Dịch cùng Hoàng Phủ Khuynh Thành đều được giấu kín, trước mắt chưa nên lộ diện, vậy nên hai người nhanh chóng cùng Vân trang chủ ra ngoài nghênh tiếp thánh giá. Khi tất cả mọi người quỳ xuống, tấm rèm vàng óng được kéo lên, một đôi bàn tay trắng ngọc đưa ra, tiếp đó, đôi giày vàng thêu hình rồng cao quý cũng xuất hiện.

Mộ Dung Cảnh thân mặc long bào đầu đội mũ đế ung dung bước ra. Khuôn mặt tuấn tú, khoé miệng mỉm cười, cử chỉ nho nhã mà uy nghiêm “Tất cả bình thân.”

Chỉ một câu đơn giản, khiến những người đang quỳ đều cung kính tung hô vạn tuế. Người thường, có thể gặp mặt đế vương cao cao tại thượng đã là được ông trời ban phước cho rồi. Thế mà, lúc này ngài lại đang đứng trước mặt họ, khiến họ kích động đến mức muốn ngẩng đầu lên nhìn nhưng lại không dám nhìn thẳng. Có điều, không nhìn còn may. Vừa nhìn, tất cả liền sợ chết khiếp. Miệng người nào người nấy há hốc, ngây lạng, hoàng... hoàng thượng... không ngờ lại chính là đạo tặc mà bọn họ đang chờ bấy lâu.

Cả đình viện rộng lớn lạng như tờ, tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng lá rơi chạm đất, tiếng hơi thở dường như đã hoàn toàn biến mất.

“Hoàng thượng bảo các người bình thân, mau bình thân đi.” Thái giám hầu cận hoàng thượng lớn giọng nói, thanh âm cố tình cao vút lên, nghe đến giả tạo. Quả thực người được chọn lên tiếng chỉ là một thị vệ mặc y phục thái giám, xem ra là đang tạm thời được chọn nhập vai mà thôi.

Lúc này, trong lòng những người có mặt đều bàng hoàng tinh lại, đặc biệt là Vân trang chủ. Thì ra tên đạo tặc lần trước chính là đương kim hoàng thượng? Lúc đó, hoàng đế phái người đến đòi Tuyết Liên ngàn năm, ngài đã kiên quyết từ chối. Không phải ngài không dâng mà thực sự là không thể dâng được, bởi lẽ Tuyết Liên ngàn năm đã không còn tồn tại trên đời này từ lâu rồi.

Lúc này, ngoại trừ Hoàng Phủ Khuynh Thành vừa không hiểu rõ chân tướng sự việc lại chưa từng thấy long nhan hoàng đế Bắc Uyển, mặt mày nghi hoặc... Phiền phức lớn rồi, rốt cuộc có phải bắt tên ‘đạo tặc’ này nữa không?

Bắt? Bắt ai chứ? Bắt đương kim hoàng thượng sao?

Trời cao thương xót, bọn họ trên còn mẹ già, dưới còn con nhỏ, ngoài ra còn có thân thích mấy tộc nữa.

Thực sự muốn khóc mà không ra nước mắt, muốn thét mà chẳng dám cất lời.

Mộ Dung Cảnh bình thân đưa mắt nhìn lướt qua một lượt.

Vân trang chủ lại gần tiếp giá, đưa lời cung kính “Hoàng thượng, thảo dân không biết thánh thượng đại giá quang lâm, không ra nghênh tiếp từ sớm, mong ngài thứ tội.”

Mộ Dung Cảnh ung dung mỉm cười, hào sảng lên tiếng “Kẻ không biết không có tội, Vân trang chủ không cần khách khí. Trẫm đi ngang qua đất này, nghe nói trong trang có hỷ sự, tiện đường ghé vào uống ly rượu mừng. Chỉ là... liệu có đường đột quá chăng?”

Ngay giây sau, Mộ Dung Cảnh liền được cung nghênh vào đại đường.

Ngài vừa bước vào, tất cả những người còn lại cũng theo vào trong.

“Hả? Tại sao lại có thể... gián dị như vậy chứ?” Nhìn qua đại đường, Mộ Dung Cảnh giả bộ bất ngờ.

Thật sự quá là giả dối! Người người đều hiểu, nhưng chẳng ai dám nói ra.

Vân trang chủ là người từng trải, mặt không cái sắc cung kính đưa lời đáp “Đã để hoàng thượng phải cười chê rồi.”

Lúc này, Hoàng Phủ Dịch và tân nương cũng đã bước vào đại đường.

Quản gia nhanh chóng dẫn người dưới chuẩn bị trà. Nghi thức thành thân cứ như vậy mà bị đứt đoạn.

Hoàng Phủ Khuynh Thành không theo vào bên trong, lặng lẽ tóm lấy một người dưới, khẽ hỏi “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mọi người đều cổ quái như vậy?”

“Hoàng... hoàng thượng, và... và đạo tặc trước đó... tướng mạo rất giống nhau.”

Hoàng Phủ Khuynh Thành tức thì hiểu ra chuyện không hề đơn giản. Cục thế lúc này... càng lúc càng thêm hỗn loạn. Hoàng đế Bắc Uyển? Thái tử Nam Man? Dịch? Người phụ nữ này rốt cuộc có bản lĩnh gì? Tại sao lại khiến cho cả ba nhân vật lợi hại phải cam nguyện quỳ dưới chân nàng? Cục diện trước mắt, ngài thân là đại hoàng tử của nước Tang, không tiện lộ diện, nên đành lặng lẽ lui ra.

Trên đại đường, không khí quái dị, khác thường.

Mộ Dung Cảnh bước đến bên tân nương tử, tĩnh lặng đưa mắt, chấp tay sau lưng đi vòng quanh vài vòng.

“Vân trang chủ một đời hào kiệt, cháu dâu do ngài chọn nhất định là trang khuynh nước khuynh thành.”

“Hoàng thượng quá khen rồi...”

“Ấy! Không cần phải khiêm tốn. Nếu là người tầm thường, làm sao có thể xứng với cháu trai của ngài được?” Lúc nói câu này, ngài lại đưa mắt về phía Hoàng Phủ Dịch. Mộ Dung Cảnh giả bộ suy nghĩ, ánh mắt sau cùng lại đăm đõi nhìn lên người tân nương tử. “Ta cảm thấy... hình dáng của tân nương rất giống với một vị cố nhân của ta.”

“Cố nhân?” Vân trang chủ nghi hoặc.

“Đúng! Người đó đã rời khỏi cung, không biết liệu đây có phải người đó không nữa?”

“Hoàng thượng nói đùa rồi!” Vân trang chủ thận trọng ngôn hành. Trong lòng cũng đã cảm thấy, màn kịch này không cần phải diễn thêm nữa. Tuy rằng bọn họ là người trong giang hồ, thế lực không nhỏ, thế nhưng, đặc tội với hoàng đế thật chẳng dễ dàng gì. Đối đầu với đế vương, coi như là đối đầu với cả Bắc Uyển. Bản thân dù võ công cao cường nhưng không tránh khỏi cảnh nhà tan cửa nát, chết không có chỗ nương thân.

Ai sống trên giang hồ đều biết, không thể đắc tội với quan phủ. Bởi nha môn không giống giang hồ, có ân oán quyết không thể giải quyết đơn giản một lần. Một khi truy nã toàn quốc, một hai năm không thành vấn đề, thế nhưng mười, hai mươi năm thì sao? Chẳng lẽ cả cuộc đời sống chui lủi?

Từ khi bước xuống khỏi kiệu rồng, sắc mặt Mộ Dung Cảnh chưa từng biến đổi một lần.

Hoàng Phủ Dịch đứng cạnh bên tân nương tử cũng chìm trong yên lặng.

Hộ vệ của Linh Vân sơn trang đã đổi thành thị vệ do Mộ Dung Cảnh đưa tới. Nói cho cùng hoàng đế giá lâm, chuyện thành ra như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

“Tân nương tử, nàng có quen trẫm không?” Mộ Dung Cảnh mỉm cười, đưa lời chọc ghẹo. “Liệu nàng có thể để trẫm vén khăn trùm đầu lên xem dung mạo được không?” Miệng vừa nói, tay ngài vừa đưa lên định vén tấm khăn đỏ rực đó.

Chúng kiến cảnh tượng, ai nấy đều không khỏi hãi hùng, tại sao hoàng thượng lại đường đột như vậy chứ?

Đúng vào lúc Mộ Dung Cảnh định vén khăn trùm đầu lên, Hoàng Phủ Dịch động thân, chặn Mộ Dung Cảnh lại.

“To gan! Người dám tấn công hoàng đế.” Tiếng quát của thị vệ vang vọng cả đại đường.

Soạt! Soạt! Soạt!

Tất cả các thị vệ đại nội lập tức vây lại, rút kiếm ra đây uy vũ.

Không khí trong đại đường đột nhiên trở nên căng thẳng.

Tất cả hộ vệ của Linh Vân sơn trang đều bị chặn ở ngoài, hơn nữa, bọn họ không có đủ tự tin... Họ không dám đối đầu với đương kim hoàng thượng.

“Hoàng thượng, xin thứ tội. Linh Vân sơn trang tuyệt đối không hề có ý mạo phạm thánh quân.” Vân trang chủ đã tức thì xuất hiện.

Mộ Dung Cảnh khẽ đáp một tiếng, nâng tay ra hiệu cho đám thị vệ lui xuống.

Lúc này, Hoàng Phủ Dịch lạnh lùng nhìn về phía Mộ Dung Cảnh, cả người đã đứng chặn trước tân nương tử, bàn tay vẫn nắm chặt tấm lụa đỏ kia. Lễ chưa thành, cậu quyết không thể buông tay “Hoàng thượng, lúc này ngài nói tới đây là muốn uống rượu hỷ, vậy thì... người đâu? Mau dâng rượu lên cho hoàng thượng.”

Rượu nhanh chóng được nô tì dâng lên.

Hoàng Phủ Dịch đích thân lấy một chén đưa tới trước mặt Mộ Dung Cảnh, còn bản thân cậu cũng cầm một chén khác, không hề tỏ ra sợ hãi. Hai người đứng bên nhau, một người cao lớn, trưởng thành, một người bé nhỏ, non nớt, nhưng khí thế không hề kém cạnh.

Mộ Dung Cảnh bình thản liếc mắt nhìn ly rượu được đưa đến trước mặt mình, không nhận ngay, từ từ đưa ánh mắt sang tân nương tử. Thần thái cực kỳ nghi hoặc, có phải nàng quá mức im lặng chẳng? Im lặng đến mức chẳng giống nàng chút nào...

“Ly rượu này, trẫm muốn đích thân tân nương tử dâng lên. Nghe nói, được uống rượu do tân nương tử dâng, vận khí của người nhận sẽ đặc biệt tốt lành...”

Hoàn toàn vớ vẩn, ăn nói hàm hồ! Chỉ có điều, những lời này thốt ra từ miệng ngọc răng ngà của hoàng đế lại giống như sự thật rành rành.

Sắc mặt Hoàng Phủ Dịch đanh lại, nghiêng răng thốt lên hai chữ: “Đừng hòng.”

Nỗi nghi hoặc trong lòng Mộ Dung Cảnh càng lúc càng cao, ngài từ tốn bước lại, khoé miệng nhẹ cười, chậm rãi vượt qua Hoàng Phủ Dịch tiến lại gần tân nương tử.

Hoàng Phủ Dịch sao lại không biết được ý đồ của Mộ Dung Cảnh chứ? Trong lòng thầm nghĩ tân nương tử của mình tuyệt đối không thể để

cho người đàn ông khác vén khăn trùm đầu lên được. Theo bản năng, cậu nắm lấy bàn tay ngọc của tân nương tử, thế nhưng khi hai tay chạm nhau, cảm giác đầu tiên, cậu không khỏi lạng người. Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Gần như cùng lúc, vào đúng khoảnh khắc Hoàng Phủ Dịch còn đang kinh ngạc, Mộ Dung Cảnh tìm được cơ hội, nhanh chóng đưa tay gạt tấm khăn trùm đầu của tân nương tử xuống.

Khoảnh khắc, tất cả mọi người đều trợn mắt, kinh ngạc.

Kinh ngạc! Tột cùng kinh ngạc... tân nương tử luôn có mặt tại đây, đã bị đánh tráo từ lúc nào?

Người ta đang tổ chức hôn sự, việc kéo khăn trùm đầu xuống là việc của tướng công người ta, Mộ Dung Cảnh sao có thể vượt quyền? Rất nhanh, ngài phủ tấm khăn đó lên cho tân nương, thành tâm nói “Hãy, tân nương tử quả nhiên là trang tuyệt sắc, rất xứng với thiếu trang chủ. Chúc hai người đầu bạc răng long, vĩnh kết đồng tâm. Nào, tiếp tục, tiếp tục đi, đừng vì trâm mà để lỡ giờ lành.”

Tân nương tử không phải là Thẩm Tố Nhi mà là một tiểu tì nữ có thân hình tương đương như nàng mà thôi. Nhìn đôi mắt mơ màng liền biết tiểu tì này đã trúng phải một thứ mê hồn dược, đang trong trạng thái thần trí ngờ nghệch.

Mộ Dung Cảnh coi như nhận được một viên định tâm hoàn, giải được mối nghi hoặc trong lòng, miệng cười hân hoan bước đến bàn tiệc, tà áo phất cao, ngồi xuống mà không hề khách khí, hào sảng cười lớn “Nào, để hôm nay trâm làm người chứng hôn cho hai người...”

Tình thế chuyển biến bất ngờ, lúc này không khí xem ra lại vô cùng hoà hợp.

Cùng lúc đó, tại một căn phòng khách hẻo lánh trong Linh Vân sơn trang, Hoàng Phủ Khuynh Thành đang đứng trước đầu giường, nhìn chăm chú mỹ nhân đang ngủ say. Thế nhưng, cho dù ngài có nhìn thế nào cũng không cảm thấy Thẩm Tố Nhi là một mỹ nhân tuyệt thế, sao có thể khiến Dịch Nhi say đắm đến vậy? Đặc biệt còn khiến cho cả Tư Mã Lạc và Mộ Dung Cảnh đích thân xuất hiện. Chỉ cần một trong ba người này khẽ giậm chân lập tức chấn động cả sơn hà.

Hoàng Phủ Khuynh Thành bất giác ngồi xuống mép giường.

Do tâm lí hiếu chiến của đàn ông, ngài thực rất muốn tham dự vào trận tranh giành này. Không liên quan đến tình ái, chỉ đơn giản vì lòng hư vinh, giống như việc có thể đoạt được tình yêu cả ba người đàn ông đỉnh thiên lập địa, cao quý khác thường này, ngài sẽ đạt được vinh quang chí cao vô thượng.

Đương nhiên, việc này chỉ dừng lại ở suy nghĩ mà thôi.

Bởi Hoàng Phủ Khuynh Thành biết nếu ngài tham dự vào chuyện này, thứ ngài đạt được tuyệt nhiên không phải là cảm giác thành tựu, vinh quang mà là chết vô cùng thê thảm. Có phần tiếc nuối, ngài đưa bàn tay ngọc vuốt nhẹ lên khuôn mặt nõn nà, cảm giác mềm mại, khiến người ta đặc biệt thoải mái “Đáng tiếc, thực là quá đáng tiếc, bản vương cũng muốn có được nàng, ha ha! Chỉ là... không muốn dây vào mớ bòng bong này thôi.”

“Suy nghĩ rất sáng suốt, cho nên mời ngài hãy bỏ bàn tay bẩn thỉu ra ngay.” Lúc này, một thân hình xông từ cửa sổ vào, trên khuôn mặt là chiếc mặt nạ bạc quen thuộc. Người mới đến là Tư Mã Lạc. Ngài nhẹ bước lại gần, thần thái có phần ung dung quá mức, bình tĩnh lên tiếng “Nói mau, người dụ bản vương tới đây là có dụng ý gì?” Ngài cũng mới tới đây thôi. Vừa rồi nếu không phải Hoàng Phủ Khuynh Thành cố tình đi trước dẫn đường, ngài chắc khó lòng tìm được nơi này.

“Giúp các ngài thôi! Các ngài dẫn người phụ nữ này đi đi.” Hoàng Phủ Khuynh Thành mỉm cười, trên thân người đã bắt đầu phát ra khí thể nguy hiểm.

“Người? Là ai hả?”

“Hử?” Lúc trước, Hoàng Phủ Khuynh Thành không hề có chút nghi hoặc, nhưng khi nghe Tư Mã Lạc hỏi, đáy mắt ngài dần hiện lên nét hoài nghi. Ngài quay người đứng đối diện với Tư Mã Lạc, nho nhã nói “Người phụ nữ này không hiểu bị làm sao nữa. Ta chỉ dùng có chút thuốc mê, vậy mà đến tận lúc này vẫn chưa tỉnh. Đây cũng là lí do khi nãy ta đưa tay sờ lên mặt nàng ấy, hi vọng ngài đừng để bụng.”

Thế nhưng... tâm lý cảnh giác trong lòng Hoàng Phủ Khuynh Thành ngày một nâng cao.

Tư Mã Lạc tiến lại, khoảnh khắc đến gần... Hoàng Phủ Khuynh Thành đột nhiên đổi ý, phát ra một chưởng, chưởng lực ghê gớm, trúng phải không chết cũng tàn phế. Chiêu thức tàn độc mà dứt khoát, biến cố bộc phát khác thường khiến đối phương không liệu kịp. Thế nhưng, người bị công kích cũng không phải hạng vừa. Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, liền phiêu lãng lui về phía sau, vút đi như một ngôi sao băng, vừa hay tránh được đòn tấn công bất ngờ của Hoàng Phủ Khuynh Thành.

“Nói mau, người là ai? Sao dám cải trang thành Tư Mã Lạc?” Hoàng Phủ Khuynh Thành quát lên. Nói là vạch mặt, nhưng âm thanh lại không chế vừa đủ, để người bên ngoài nếu không chú tâm thì khó có thể sinh lòng hoài nghi.

Lúc này, đôi mắt nghiêm nghị ẩn sau chiếc mặt nạ lạnh như băng kia nhìn Hoàng Phủ Khuynh Thành chăm chăm. Tiếp đó, Mộ Dung Cảnh thân nhiên tiếp nhận mọi biến hoá khôn lường trước mặt. Nếu đã có khả năng nhìn thấu thân phận của ngài, đoán chắc đây là người quen cũ của Tư Mã

Lạc. Hiện nay, chẳng ai liệu được hoàng đế đang phong quang ngoài đại đường kia lại do Tư Mã Lạc cải trang.

Hai người phối hợp rất nhịp nhàng, một người ngoài sáng, một người trong tối, cùng ngồi một kiệu vào đây, sau đó đánh tráo thân phận, Tư Mã Lạc thay Mộ Dung Cảnh xuất hiện trước mặt mọi người. Khi kiệu rỗng nhắc lên, lúc mọi người đổ dồn sức chú ý về phía ‘hoàng đế’, Mộ Dung Cảnh đã nhân cơ hội, thoát ra ngoài theo cách thần không biết, quỷ không hay.

Thế nhưng không ngờ, có người lại liệu trước được việc Tư Mã Lạc sẽ tới đây.

Hoàng Phủ Khuynh Thành nheo đôi mắt tuyết đẹp lại, mang theo ý dò thám, âm trầm cất tiếng “Người hãy nhìn kĩ lại xem ta... là ai?”

“Lúc này, người tự xưng là bản vương?” Mộ Dung Cảnh sầm mặt, lạnh lùng chất vấn “Rốt cuộc người là ai? Tại sao lại dám xâm nhập vào Bắc Uyển? Người có ý đồ gì?” Khí chất cao quý cùng uy nghiêm bẩm sinh đột nhiên bùng phát.

Ngạo khí oai nghiêm thậm chí còn mãnh liệt hơn cả Tư Mã Lạc.

Trên thế gian này, có một số người không cần phải nói bất cứ điều gì, chỉ đứng đó thôi cũng đủ khiến người đối diện cảm thấy áp lực, cảnh giác.

Hoàng Phủ Khuynh Thành cũng đâu phải kẻ ngô nghê?

Chuyện gì thế này? Lời này chẳng phải đã biến ngài thành gian tế địch quốc.

Ngay lúc sau, Mộ Dung Cảnh không hề cho ngài thêm cơ hội, chưởng lực như sấm vung ra liên hồi công kích chính diện Hoàng Phủ Khuynh Thành. Hoàng Phủ Khuynh Thành phản ứng cực nhanh, vút ra ngoài cửa,

tránh được chiêu này. Tuy nhiên, vừa rồi Mộ Dung Cảnh chỉ đánh hư chiêu, mục đích sau cùng chính là người đang nằm trên giường lúc này. Nhân lúc Hoàng Phủ Khuynh Thành tránh chiêu, ngài vội tiến đến bên giường, để người nằm trên giường trong phạm vi bảo vệ của mình.

“Bằng hữu, ta chỉ là một mình du sơn ngoạn thủy tới đây, hoàn toàn không có bất cứ ý đồ gì khác. Riêng về điểm này thì mong ngài cứ an tâm. Tạm biệt.” Nói xong, Hoàng Phủ Khuynh Thành không hề tham chiến, nở nụ cười rất nhẹ rời khỏi.

Bỏ lại Mộ Dung Cảnh trong tâm trạng nghi hoặc khác thường.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Mộ Dung Cảnh nhanh chóng kiểm tra xem người nằm trên giường có bị sao không. Là nàng. Thực sự là nàng. Nàng đang ở gần ngay trước mắt ngài. Gần đến mức ngài chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm được. Ngay giây sau, người trên giường đã nằm gọn trong vòng tay của ngài. Khoảnh khắc trong lòng Mộ Dung Cảnh trào dâng niềm kích động khó diễn tả bằng lời, mỗi tế bào trên cơ thể đều run rẩy vì người con gái trong vòng tay ngài lúc này.

Mộ Dung Cảnh nhanh chóng cởi áo choàng bên ngoài, cuốn gọn người trong lòng lại, rồi bế bổng lên. Ngài thận trọng đi ra trước cửa, lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Khi không nghe thấy tiếng bước chân, ngài mới lặng lẽ mở cửa, đi về phía đại đường.

Khi đi tới hành lang...

Có hai gia đình bê theo chiếc khay bước tới, vừa đi vừa nói chuyện.

Một trong hai người nói “Huynh nói xem, hiện nay đại đường thế nào rồi? Tại sao không nghe thấy tiếng pháo nổ nhỉ?”

“Cũng phải, giờ chắc đã bãi đường xong chứ nhỉ?”

“...”

Mộ Dung Cảnh bế Thẩm Tố Nhi trên tay thầm kêu khổ, lần này e là sẽ để người ta phát hiện. Giữa ban ngày thế này, muốn trốn cũng thật khó.

Cách duy nhất chính là quay về theo đường cũ. Tình hình càng lúc càng nguy ngập, vừa định lui sang góc khác, đột nhiên lại có mấy tiểu nha đầu nói nói cười cười đi tới. Ngài bế theo Thẩm Tố Nhi, thực sự quá gây chú ý, hơn nữa chưa đến lúc bất đắc dĩ, ngài không muốn gây ra hỗn loạn.

Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, một giọng nói lạnh lùng vang lên “Các người! Hai tên bê đồ kia mau lại đây!” Là Hoàng Phủ Khuynh Thành.

Mấy tên gia đình nghe vậy, vội cung kính chạy về phía Hoàng Phủ Khuynh Thành.

Mộ Dung Cảnh thoáng cau mày, người đàn ông này đang cố tình giúp ngài? Nhưng không có thời gian nghĩ nhiều, nhân đám gia đình đi về hướng khác, ngài vội vã thoát ra.

Cùng lúc này, cục thế trong đại đường một lần nữa trở nên căng thẳng.

Tư Mã Lạc như sợ thiên hạ này chưa đủ loạn, nhất định đòi làm người chứng hôn. Còn Hoàng Phủ Dịch là dạng người nào chứ, làm gì có chuyện ngoan ngoãn chịu trận? Hai người cứ hăm hăm nhìn nhau, dường như bất cứ lúc nào cũng có khả năng động thủ. Chỉ là... ai sẽ là người ra tay trước? Đây là một trận chiến đầy kịch tính, ai ra tay trước thì người đó sẽ là kẻ thua trận.

Bởi vì trong cuộc chiến này sẽ không có kẻ thắng. Nếu hoàng thượng động thủ trước, vậy thì ngài sẽ là một bạo chúa, hôn quân, ý thể hiếp người, vô duyên vô cớ đến phá đám hôn lễ của gia đình người khác. Nếu Hoàng Phủ Dịch động thủ trước, thì sẽ trở thành trọng phạm mưu sát hoàng đế,

chu di cứu tộc. Cho dù bản thân có khả năng bảo vệ, vậy còn những người khác thì sao? Khác nào đánh đổi cả Linh Vân sơn trang này.

Tĩnh lặng! Đại đường vô cùng tĩnh lặng đến mức người ta có thể nghe thấy tiếng tim đập thành thịch. Không một ai biết trước sự việc sẽ diễn biến theo chiều hướng nào.

Tư Mã Lạc đột ngột đứng dậy, vươn vai ưỡn ngực, khẽ phất tay áo, bình thân nói “Được rồi, hôm nay trăm tới đây coi như chẳng được gì cả, bãi giá.” Biến cố thay đổi khác thường khiến người ta lặng người chừng hững. Dứt lời, hoàng đế chậm rãi cất bước, bình thân rời khỏi phòng.

“Cung tiễn hoàng thượng!...”

Vân trang chủ quý xuống tung hô, những người còn lại trong Linh Vân sơn trang cũng tức thì quý xuống. Cả đại đường chỉ có duy nhất một người không quý, ấy là Hoàng Phủ Dịch. Cậu nheo mắt nhìn theo bóng dáng Tư Mã Lạc, mãi cho tới khi ngài bước lên kiệu, được tám kiệu phu khiêng đi.

“Dịch. Hãy nghĩ thoáng một chút, suy cho cùng, người ta cũng là hoàng đế Bắc Uyển.” Hoàng Phủ Khuynh Thành không biết từ đâu xuất hiện, đưa lời an ủi “Phụ nữ trong thiên hạ này còn đây...”

“Cút! Mau cút về nước Tang cho ta.” Hoàng Phủ Dịch quay đầu, miệng phun ra một bùm máu tươi, nhìn Hoàng Phủ Khuynh Thành căm hận. Ánh mắt thậm chí còn giá lạnh hơn cả băng tuyết trên đỉnh núi kia. “Đừng tưởng ta không biết ngươi đã lén lút làm chuyện gì, đã thế còn dám xuất hiện trước mặt ta... Ta không đảm bảo sẽ không giết ngươi đâu.” Lạnh lùng quay người, bóng dáng nhỏ bé cương quyết, mà cũng rất cô đơn.

Hoàng Phủ Dịch lặng người, lúc định thần lại được, trong lòng cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Bọn họ đều là hoàng tử, không chỉ đại diện cho một người mà cho cả một quốc gia. Quyết định nông nổi rất có khả năng khiến

nước Tang chìm vào tai hoạ diệt vong, chết chóc. Hơn nữa, nếu Nam Man liên thủ cùng Bắc Uyển, cả trung nguyên sẽ rơi vào cục thế khó lòng cân bằng.

Cùng lúc đắc tội hai người này, trăm hại mà chẳng có lợi lộc gì.

Kiệu rồng đã ra khỏi sơn trang, Mộ Dung Cảnh bế Thâm Tố Nhi vẫn chưa tỉnh lại bước vào.

Tư Mã Lạc thấy vậy nhíu chặt đôi mày, nghi hoặc hỏi “Nàng ấy bị sao thế?”

Mộ Dung Cảnh lúc này đã tháo mặt nạ xuống. Trong kiệu rồng, hai người với khuôn mặt giống hệt nhau, nếu ăn vận giống nhau nữa thì thực khó mà phân biệt.

“Nghe người đàn ông đó nói, nàng ấy trúng phải thuốc mê.”

“Người đàn ông? Người nào?” Tư Mã Lạc vừa rồi đứng trong đại đường, thân ở chỗ sáng, đương nhiên không biết góc khuất đã xảy ra chuyện gì.

“Đó là... Một tên đàn ông trông như phụ nữ, chắc người biết hẳn.”

Tư Mã Lạc nhướn cao đôi mày, hỏi lại “Một tên đàn ông giống phụ nữ?” Trong tâm trí Tư Mã Lạc tức thì hiện lên diện mạo Hoàng Phủ Khuynh Thành. Vừa rồi trên đại đường, hình như không thấy bóng dáng hẳn đâu. Thì ra người ngài gặp buổi tối hôm đó chính là hẳn.

Hoàng Phủ Dịch? Cũng họ Hoàng Phủ?

Chuyện này càng lúc lại càng thêm thú vị...

Tư Mã Lạc không hề có ý định nói cho Mộ Dung Cảnh biết chuyện này. Giờ Thâm Tố Nhi đã được cứu ra ngoài, ngài coi như đã hết lo lắng.

Xem ra, thời gian hợp tác của hai người cũng có thể chấm dứt ở đây.

“Mau đưa Tố Nhi cho ta.” Nhìn cảnh Tố Nhi nằm trong vòng tay Mộ Dung Cảnh, Tư Mã Lạc thực thấy vô cùng gai mắt.

Mộ Dung Cảnh khép chặt cánh tay, ánh mắt hiện rõ niềm đau đớn.

Không nhận được hồi đáp của Mộ Dung Cảnh, Tư Mã Lạc khẽ nhướn mày, đưa lời cười nhạt “Sao thế? Đừng nói với ta rằng, người đã yêu Tố Nhi, nếu quả thực là vậy... người không sợ sẽ phải chết rất thê thảm sao? Chi bằng, chúng ta chơi một trò, quyết định xem ai có quyền đưa Tố Nhi đi...”

“Trò gì chứ?”

“Hãy để Tố Nhi tự quyết định...”

Chiều muộn.

Thăm Tố Nhi từ từ tỉnh lại. Khoảnh khắc mở mắt ra, nàng thấy một người đàn ông đang lặng lẽ ngồi bên giường mình, toàn thân bận bộ y phục trắng, tuấn mạo bất phàm, ánh mắt chưa từng rời khỏi từ khi nàng tỉnh dậy, dường như trong đôi mắt đen láy ấy nguyện chỉ thấy một mình nàng thôi.

Bên cạnh ngài, Trần Thủ đang đứng đó.

Thăm Tố Nhi chống tay ngồi dậy “Là ngài đã đưa ta ra ngoài sao?”

“Trẫm đã cứu, nàng không cảm kích sao?”

Thăm Tố Nhi khẽ nhướn đôi mày thanh tú, liếc sang Trần Thủ đứng cạnh bên, mỉm cười bất lực “Đúng thế! Đa tạ ngài, cũng cảm ơn Trần Thủ đại nhân.”

“Gặp trẫm, nàng không vui sao?”

“Vui chứ!” Dứt lời nàng liền vui vẻ ngay, khuôn mặt lộ ra nụ cười dịu dàng, ấm áp. Lúc đưa mắt nhìn qua, nàng chợt thấy bên ngoài cửa sổ còn có một người nữa đang đứng yên lặng, dáng vẻ suy tư. Trên người khoác bộ y phục màu đen, tóc xoã ngang vai, trước trán vài lọn tóc buông lơis, khẽ bay trong gió, dáng vẻ siêu phàm thoát tục. Áo đen, là sở thích của Tư Mã Lạc, khí độ đó, nàng dường như đã nhìn thấy trong bức hoạ...

Thẩm Tố Nhi nhíu chặt đôi mày, nghi hoặc nhìn hai người đàn ông xuất sắc trước mặt. Người ở trước giường rõ ràng là Tư Mã Lạc, sao lại mặc y phục màu trắng? Còn người đứng ở cửa là Mộ Dung Cảnh, sao lại mặc y phục màu đen? Lẽ nào mới không gặp một thời gian, hai người họ đã đổi thói quen cho nhau? Nàng bất giác mím môi, mím cười nói “Nói đi, hai ngài có phải là huynh đệ?”

Một câu hỏi bật ra, khiến không khí trong phòng đột ngột trở nên quái dị. Tư Mã Lạc và Mộ Dung Cảnh cùng lúc quay sang nhìn nhau. Tiếp đó, hai người họ đều quay người lui ra khỏi phòng.

Thẩm Tố Nhi kinh ngạc, không biết rốt cuộc hai người này đang giở trò gì.

Trần Thủ lúc này mới cung kính lên tiếng “Nương nương, chuyện là thế này. Hôm nay vi thần sẽ làm người trung gian, muốn mời người nói rõ xem ai là hoàng thượng, ai là Tư Mã điện hạ?”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Đúng vậy.”

“Làm vậy có mục đích gì?”

“Chuyện này... sẽ do hoàng thượng và Tư Mã điện hạ trả lời.” Trần Thủ mặt mày khó xử, đáp.

Thẩm Tố Nhi cũng không làm khó Trần Thủ, trong lòng trào dâng một cảm giác bất lực. Ở bên họ, nàng vẫn luôn trong tâm thái bị động, vẫn luôn chỉ có thể tiếp nhận mọi quy tắc do họ cưỡng cầu. Thân là nhi nữ, nàng chỉ có thể âm thầm bi thương. “Bọn họ bao tuổi rồi? Sao còn chơi cái trò ấu trĩ, con trẻ này chứ?”

“Nương nương, chuyện này...”

“Không cần phải đoán, ta vừa nhìn qua đã nhận ra hai người họ là ai.”

“Hả?” Trần Thủ tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Hai người đứng bên ngoài căn phòng này cũng kinh ngạc đến mức không thốt thành lời.

Những lời này là thật hay giả? Nàng chỉ nhìn qua là có thể nhận ra? Hai người họ quyết định bước vào phòng, nét mặt bình thản, cử chỉ hào sảng, giống nhau đến mức khó lòng phân biệt.

Thẩm Tố Nhi chán nản nhìn hai người, thực cảm thấy đau đầu, hai người rốt cuộc vì cái gì, sao lại đổi vị trí vào đây? Tại sao? Muốn khiến nàng bị đảo lộn thị giác rồi. “Được thôi, nói thật là ta có thể phân biệt hai người. Dù hai người có thay đổi thế nào thì kết quả cũng như nhau thôi...?” Nghĩ một hồi, nàng không biết phải giải thích thế nào cho họ hiểu. Thế nhưng, nàng biết mình có thể phân biệt.

Hai người liền đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Trần Thủ.

Trần Thủ không khỏi âm thầm kêu khổ “Nương nương, xin người hãy nói rõ. Ai là ai? Hơn nữa... phải nói ra mới được tính.”

Thẩm Tố Nhi bật cười, nhìn Trần Thủ đầy hứng thú “Đại nhân chủ trì, đoán đúng thì được thưởng gì?”

“Chuyện đó...” Trần Thủ đường đường là nam tử hán đại trượng phu, bị nàng nhìn như vậy, đôi tai bất giác đỏ lựng lên. Ngay lúc đó, Trần Thủ thoáng rùng mình, hai ánh mắt lạnh lùng từ trái phải bắn tới khiến chàng chẳng dám thở mạnh.

“Được thôi, Mộ Dung tiên sinh, Tư Mã tiên sinh, các người cứ từ từ mà chơi vậy, ta xin cáo từ trước. Chuyện hôm nay xin cảm tạ hai vị, ân đức quá lớn, khó lòng báo đáp, đành làm trâu làm ngựa cho hai vị ở kiếp sau.” Khi Thẩm Tố Nhi gọi một tiếng Mộ Dung tiên sinh, nàng nhìn ra ngoài cửa, còn gọi Tư Mã tiên sinh, nàng liền nhìn về phía cửa sổ. Đáp án nàng đưa ra hoàn toàn chính xác.

Dứt lời, nàng liền bước ra ngoài.

Mộ Dung Cảnh đứng đó, ánh mắt sâu thẳm tựa hồ thu cứ chăm chú nhìn mãi về phía nàng.

Thẩm Tố Nhi vội vã lẩn tránh ánh nhìn. Ở khoảng cách gần như vậy, đột nhiên, trong lòng nàng trào dâng một cảm giác sợ hãi. Sợ hãi chìm đắm, sợ hãi không rời xa. Nàng nhẹ lướt ngang qua ngài, khoé miệng cong lên thành một nụ cười, có chút bất lực, có chút đặng cay, và có chút đau thương...

Ngay lúc sau, cổ tay nàng liền bị một bàn tay to lớn nắm chặt.

“Người đầu tiên nàng nhận ra là ai?” Mộ Dung Cảnh hỏi, thanh âm rất nhẹ nhàng.

“Điều này quan trọng lắm sao?”

“Quan trọng chứ...” Vì căng thẳng, đôi môi ngài theo đó thoáng run rẩy.

Người đứng trong phòng cũng không thoát khỏi tâm trạng ấy.

Thẩm Tố Nhi mơ màng nhìn về phía trời xa, thẳng thắn nói “Tư Mã Lạc, đó là người đầu tiên mà ta nhận ra.”

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh hiện rõ vẻ đau đớn, nét mặt theo đó cứng đờ lại.

“Ta thắng rồi, ha ha.” Tư Mã Lạc vui vẻ nở nụ cười chiến thắng.

Thẩm Tố Nhi hất tay Mộ Dung Cảnh ra, chẳng hề quay đầu, bước thẳng qua cửa, trái tim nàng đã quá mệt mỏi, thực chẳng còn tâm trạng chơi đùa cùng hai người này nữa.

Tư Mã Lạc nhìn Mộ Dung Cảnh, tư thái ngạo nghễ, đưa lời nhạo báng “Đã nghe rõ chưa? Mộ Dung Cảnh, ha ha! Đừng mơ mộng huyễn nữa, nàng ấy vốn là của ta, vĩnh viễn sẽ thuộc về ta, ha ha.”

Trong khoảnh khắc, Tư Mã Lạc chưa từng cảm thấy đặc ý như thế. Hôm nay quả là một ngày may mắn của ngài.

Không những trị cho Hoàng Phủ Dịch một trận, lại còn thành công trong việc khiến Mộ Dung Cảnh nếm mùi vị đau đớn, thống khổ.

Niềm đau khi bị người thân thiết nhất của mình chối bỏ...

“Theo đúng quy ước từ đầu, ta sẽ đưa Tố Nhi đi.” Một câu nói đơn giản của Tư Mã Lạc chẳng khác nào nhát kiếm vô hình đâm thẳng vào trái tim Mộ Dung Cảnh.

Giao ước của họ? Chính là Thẩm Tố Nhi nhận ra người nào trước thì người đó được quyền đưa nàng đi.

Mộ Dung Cảnh nắm tay chặt đến mức móng tay nghiền cả vào da thịt, một dòng máu đỏ tươi rơi xuống, giống như trái tim đang đau đớn lúc này vậy, đẫm máu vì đau thương.

Trần Thủ thấy vậy cả kinh, liền xông ra ngoài cửa, vội vã đưa lời hỏi Thẩm Tố Nhi đang bước xuống bậc thang “Nương nương, người xác định người đầu tiên người nhận ra là Tư Mã điện hạ sao? Điều này vô cùng quan trọng. Nương nương, người nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi hãy nói.” Nếu đáp án thực sự là vậy, nương nương sẽ không thể cùng hoàng thượng quay về cung được nữa.

Thẩm Tố Nhi nghi hoặc quay mình, thấy Trần Thủ lo lắng, hoảng loạn, lại thấy Tư Mã Lạc mặt mày hân hoan, rồi bóng hình sững sờ của Mộ Dung Cảnh, đôi mày tú lệ khẽ chau “Ngay khi vừa tỉnh dậy, người đầu tiên ta nhìn thấy là ngài ấy, chẳng phải người đầu tiên nhận ra chính là ngài ấy sao? Có gì mà phải xác định rõ ràng?”

Ba người cùng lúc lặng người, đây là đáp án gì chứ?

Mộ Dung Cảnh vội vã xông ra ngoài, giữ chặt lấy đôi vai gầy guộc của nàng nhẹ hỏi “Những lời nàng vừa nói nghĩa là sao? Người đầu tiên nàng nhận ra chính là hãn, vì khi vừa mở mắt tỉnh dậy hãn đã ngồi trước mặt nàng?” Đôi mắt u sầu trước giờ chưa từng hoảng loạn, hoang mang và căng thẳng như lúc này.

“Nếu lúc đó ngài ngồi bên giường, thì người đầu tiên ta nhận ra cũng chính là ngài. Nỗi bi ai của những người thông minh chính là lúc nào cũng muốn chơi những trò vô vị...” Rốt cuộc Thẩm Tố Nhi cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Giả như trẫm ngồi bên giường, vậy người đầu tiên nàng nhận ra chắc chắn là trẫm...” Ngay giây sau, Mộ Dung Cảnh liền ôm chặt nàng vào lòng.

Sắc mặt của Tư Mã Lạc thay đổi liên tục, rồi không khỏi lặng người. Đột nhiên, ngài phát hiện đây vốn là một chủ ý cực kỳ tồi tệ. Đáp án chính là... không có đáp án, thực là một chuyện vớ vẩn. Không đúng! Trò chơi

này không phải hoàn toàn vô nghĩa, bởi ít nhất, ngài có thể xác nhận một điều, Mộ Dung Cảnh đã yêu Thẩm Tố Nhi.

Vậy thì...

“Mộ Dung Cảnh, người đã ôm đủ chưa? Bản vương phải đưa Tố Nhi đi rồi!” Cho dù mọi chuyện đã sáng tỏ, nhưng quy tắc trò chơi chẳng thể thay đổi. Ngài chính là người đầu tiên Thẩm Tố Nhi nhận ra.

Nghe vậy, Mộ Dung Cảnh cứng đờ người.

Trong khoảnh khắc, Thẩm Tố Nhi có thể cảm nhận được sự do dự trong ngài. Có lẽ Mộ Dung Cảnh mãi mãi chẳng thể nào biết được, người phụ nữ trong lòng ngài lúc này đang rất đau lòng trước sự biến đổi dù là rất nhỏ đó. Hơn nữa, nỗi đau không ngừng phát tán, lan rộng khắp cơ thể. Nàng không rõ giữa hai người có ân oán thế nào, nhưng nàng biết, bản thân không được Mộ Dung Cảnh coi trọng, đối với ngài mà nói, nàng chỉ là một người phụ nữ đơn thuần, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Phụ nữ, hai người họ không thiếu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Đứng trước quyền thế, danh lợi và tham vọng, phụ nữ vĩnh viễn chỉ đứng sau, thậm chí còn là vật hi sinh để hoàn thành những việc được coi là trọng đại.

Nhớ lại chuyện trên sông trước kia, khi đó, Mộ Dung Cảnh hình như cũng từng nảy sinh ý định muốn giết chết nàng.

Thẩm Tố Nhi nhẹ đẩy Mộ Dung Cảnh ra, nở nụ cười dịu dàng. Càng vào những lúc thế này, nàng càng phải bản lĩnh. Nhưng, trái tim nàng đang chìm đắm trong đau khổ... Ngọn lửa trong tim cơ hồ đã lụi tắt.

“Hoàng thượng.” Thẩm Tố Nhi từ từ hành lễ trước Mộ Dung Cảnh “Vô cùng cảm tạ ngài vẫn luôn quan tâm, chăm sóc ta. Mong ngài bảo trọng.”

Dứt lời nàng quay người, không hề do dự bước ra khỏi cửa lớn của khách điếm. Trời càng lúc càng khuya, sương rơi ướt đẫm, màn đêm mờ ảo mà cô liêu.

Thẩm Tố Nhi chán nản lê bước trên đường, đôi chân cứ bước, nàng hoàn toàn chẳng biết sẽ đi đâu về đâu.

“Tố Nhi, nàng còn định đi bao lâu nữa?” Tư Mã Lạc khẽ cất tiếng hỏi. Từ lúc rời khỏi khách điếm, ngài vẫn luôn theo sát nàng.

Thẩm Tố Nhi dừng bước, đứng giữa đường, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt cô tịnh. Một lúc sau, cặp môi hồng khẽ động “Có người nói, muốn yêu hãy cứ yêu đi, nếu yêu hãy ở bên nhau. Ta vốn tự cho mình là người hào sảng, thế nhưng mãi không thể hiểu được. Chẳng phải trong quá trình yêu, nếu một bên do dự, bên còn lại có thể phớt lờ sao?” Giọng nàng rất nhẹ, mênh mang như thể một lớp sương mù, trong hư vô không tìm nổi phương hướng.

“Tố Nhi?”

“Ta không muốn chen vào giữa hai người.” Tình yêu, nếu quá mệt mỏi, nàng thà không có. Hơn nữa, trước giờ nàng vẫn mong chỉ có thế giới của riêng hai người, bọn họ có thể cho nàng không?

Tư Mã Lạc mơ màng hỏi “Rốt cuộc nàng bị sao thế?” Một cảm giác hoàn toàn xa lạ phút chốc nhấn chìm ngài.

Thẩm Tố Nhi buồn bã đáp “Tư Mã điện hạ, liệu ngài có thể buông tha cho ta?”

“Không được.”

Kết quả này, nàng hoàn toàn liệu trước, đắng cay nói “Ta hỏi ngài một chuyện, hi vọng ngài thành thật trả lời.”

“Chuyện gì thế?”

“Ở Nam Man, ngài còn người phụ nữ nào khác không?”

“Ừm... có vài người.” Tư Mã Lạc thành thật đáp, thân là thái tử, có vài người phụ nữ bên cạnh cũng là chuyện hết sức bình thường.

“Nếu ta gả cho ngài, cả đời còn lại liệu ngài chỉ có một mình ta không? Thậm chí cho dù ta đã già nua xấu xí, tóc trắng, răng rụng, cũng mãi mãi không thay lòng, chỉ cần riêng ta, ngài có làm được không?” Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt ngài, dường như đang nhìn một người khác, đang chờ đáp án của một người khác.

Tư Mã Lạc chìm trong im lặng.

Thẩm Tố Nhi nhanh chóng tìm ra đáp án, giây phút đó nàng mỉm cười thảm bại, đi vòng qua ngài tiếp tục tiến về phía trước. Khoảnh khắc Tư Mã Lạc nắm lấy cổ tay nàng, mím môi bá đạo lên tiếng “Đủ rồi, nàng cũng ngang bướng đủ rồi đó, mau theo ta về Nam Man.”

“Đừng ép buộc ta, cũng đừng quá coi trọng bản thân mình.” Thẩm Tố Nhi phút chốc cảm thấy cực kỳ chán ghét cuộc sống hiện tại. Nàng thực không muốn giả tạo, che giấu thêm nữa. Nàng chỉ là một người phụ nữ bình thường, nàng muốn sống một cuộc sống bình đạm. Thế nhưng, vận mệnh xui xẻo, cũng thật vô tình. Hơn một năm nay, nàng chẳng thể nào xua đuổi hình bóng người đó trong tâm trí mình. Nàng muốn hào sảng, cũng không muốn bận tâm, thế nhưng, chỉ cần nghĩ đến, nỗi đau đớn lại không ngừng trào dâng, khiến nàng như tan thành ngàn mảnh. Trước mắt, nàng đang phải nhìn khuôn mặt giống người đó đến đáng sợ.

Thẩm Tố Nhi bất lực bật khóc, rồi không muốn để người ta nhìn thấy, nàng hất tay Tư Mã Lạc, chạy nhanh về phía trước. Ánh mắt Tư Mã Lạc phút chốc nheo lại đầy nguy hiểm.

Ánh trăng âm đạm, con ngõ nhỏ tối đen như mực.

Thẩm Tố Nhi cần thời gian để lấy lại bình tĩnh. Lúc nàng định bước ra ngoài, đột nhiên có một thân hình vụt tới trước mặt, vì bất ngờ, nàng liền đâm sầm vào thân hình đó. Còn chưa kịp phản ứng, người đó đã ôm chặt lấy vòng eo nhỏ của nàng.

Ngay lúc sau, bờ môi hồng bị chặn lại, phủ lên với tâm trạng trừng phạt và phẫn nộ. Ngài không chịu được cảnh nàng dẫn vật bản thân, cũng không chịu được một nha đầu vốn ngoan hiền như cừ non lại dám phản kháng ngài.

“Tư Mã... ngài... ừm...” Thẩm Tố Nhi định trốn tránh, nhưng làm sao mà trốn được. Nàng muốn quay đầu, nhưng sau gáy liền bị bàn tay lớn cố định, không thể vùng vẫy, cũng không thể động đậy. Muốn thét, bờ môi vừa mấp máy đã tiếp tục chìm đắm trong một nụ hôn tiếp theo.

Nàng cắn mạnh một cái, tiếng ngài khẽ rên, sau đó hành động bá đạo cũng dừng lại.

Ngài đưa đầu lưỡi liếm máu trên môi, hành động quyến rũ mê hoặc, nhưng ánh mắt lại tràn đầy lửa hận. Ngọn lửa phẫn nộ dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nhấn chìm nàng, khiến nàng tan thành tro bụi, không để lại chút vết tích.

Hành động này của nàng đồng thời kích thích dục vọng chinh phục của một con thú ngạo nghễ.

“Thẩm Tố Nhi. Nàng dám phản kháng?” Bàn tay lớn của ngài vẫn đang giữ chặt phần gáy nàng, không cho nàng trốn tránh. Một lần nữa ngài hôn lên đôi môi mềm kia, không hề có ý định tiến sâu vào trong, chỉ lưu luyến bên ngoài, bàn tay còn lại vòng qua eo nàng, ôm chặt lấy, cố định cả thân người nàng, thô bạo ấn nàng vào tường.

“Ngài định làm gì? Mau dừng tay lại...” Nàng vừa mở miệng, ngài liền chớp thời cơ, một lần nữa hôn nàng cuồng nhiệt... Dần dần, một chiếc hôn đơn thuần đã chẳng thể làm ngài thoả mãn, đôi bàn tay nóng bỏng không ngừng di chuyển, xâm phạm nàng một cách bá đạo, ngang ngược...

Thấm Tố Nhi không khỏi hoảng loạn. Gần đây phải chăng nàng đã đắc tội thần tiên? Có phải ngày chết của nàng sắp tới? Tại sao chỉ trong một ngày ngắn ngủi, nàng lại trải qua nhiều chuyện đến vậy, đã thế đến tối còn bị người ta chiếm đoạt?

Đúng lúc như đang ngồi trên đồng lửa, cả nửa thân trên nàng khẽ run lên, làn da trắng ngần lộ hẳn ra ngoài, còn Tư Mã Lạc đang vùi đầu trước ngực nàng... hôn hít, cuồng nhiệt...

Có nhiều chuyện, một khi đã bắt đầu thì khó lòng dừng lại. Hành động này của Tư Mã Lạc bắt nguồn từ sự bị tổn thương. Đáng lẽ ngài phải phát hiện ra từ đầu, ánh mắt nàng nhìn ngài đã không còn tình yêu như trước, nàng đã thay lòng.

Cả người Thấm Tố Nhi run lên bần bật, khuôn mặt trắng nhợt đỏ hồng khác lạ. Nàng tức giận. Muốn khóc mà không còn nước mắt, tuy bản thân đã không còn là thiếu nữ trong trắng, thế nhưng nàng không có hứng thú chơi đùa cùng ngài lúc này.

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Nàng nhất định phải bình tĩnh. Nàng liên tục trấn an bản thân không được hoảng loạn.

Động tác của Tư Mã Lạc cũng theo đó dần chậm lại, dường như ngài đã cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể nàng.

“Tố Nhi, nàng chấp nhận sao?” Giọng nói không lớn, mang theo sự bá đạo, ngang ngược, thế nhưng nàng chẳng hề đáp lại.

“Mau trả lời bản vương, nàng chấp nhận rồi sao?”

Thế nhưng, sự bá đạo của ngài chỉ đổi lại là nụ cười rất lớn của Thẩm Tố Nhi “Tư Mã Lạc, ngài muốn làm thì làm nhanh lên, đừng chần chừ mãi thế, lão nương không có nhiều thời gian...”

Giọng nói bình thản, không mang cảm xúc, dường như chẳng còn chút bận tâm “Dù gì ta cũng không phải là một thiếu nữ chưa trải qua chuyện nam nữ hoan hợp, hơn nữa... còn là người đàn ông có thể chất tuyệt vời và khuôn mặt tuấn lãng như điện hạ nữa. Bị ngài chiếm đoạt coi như đi tìm ngư lang một đêm... Hãy, xem ra có thể miễn phí thưởng thức một đêm.”

“Nàng nói vậy là có ý gì? Ai đã động đến nàng?” Đôi mắt ngài trừng lên, cơn giận trong người bùng phát dữ dội. Tư Mã Lạc tóm chặt bờ vai nàng, căng mắt vội nhìn, quả nhiên, thủ cung sa đã không còn nữa.

Thẩm Tố Nhi nhận ra cơn phẫn nộ của Tư Mã Lạc, trái lại còn mỉm cười nhẹ nhàng “Tư Mã điện hạ, hà tất phải tức giận như vậy chứ? Những người phụ nữ giống ta, ngài cần bao nhiêu mà chẳng có?”

“Nói đi! Là ai đã động đến nàng?”

“Điều này... ta không nhớ rõ. Có điều, đa số đều là chàng hữu tình, thiệp hữu ý, hai bên đều tình nguyện cả.”

“Câu này là có ý gì?” Nghe khẩu khí của nàng thì hình như không phải chỉ là một người đàn ông?

Thẩm Tố Nhi cười nhạt, dáng vẻ toát ra sức mê hoặc “Điện hạ, phụ nữ là loài động vật nhanh thay đổi, trái tim cũng vì thế dễ dàng biến đổi theo. Đã lâu như vậy không gặp mặt, một người phụ nữ... ngài nói xem làm thế nào để sinh tồn chứ? Không có võ công, cũng không có năng lực. Ta có thể dựa vào thứ gì đây? Phóng đảng... Ta thì chẳng sao cả, dù gì thêm một người như ngài không nhiều, thiếu một người như ngài cũng chẳng ít, nào thay đổi được gì?”

Tư Mã Lạc nghiêng răng, bóp chặt cánh tay Thẩm Tố Nhi, như thể ngay giây sau sẽ nghiền nát nó ra, cơn phẫn nộ của ngài đã đạt đến cực điểm. Nghĩ tới việc vô số đàn ông đã đi qua cuộc đời nàng... ngài liền cười dai lưng, nộ khí ùng ùng thét “Được! Rất tốt! Hôm nay bản vương sẽ cho nàng toại nguyện.”

Ngài tựa vào ngực nàng, ra sức mà hôn hít, một tay còn lại đưa xuống dưới định kéo quần nàng xuống.

Thẩm Tố Nhi kinh hoàng, muốn ngăn cản nhưng lực bất tòng tâm. Hai dòng lệ bất giác tuôn trào khỏi bờ mi, khuôn mặt ngập tràn nỗi bi thương và tuyệt vọng, giờ chẳng có ai đến cứu nàng. Ở một nơi như thế này, vào những lúc thế này, ai có thể tới cứu nàng đây? Trước nay nàng vẫn luôn đơn độc một mình, trái tim chưa từng cảm thấy mãi nguyện.

Nỗi cô độc đó chưa một phút giây lắng dịu trong lòng. Không có ai! Không một ai có thể khiến nàng an toàn và tin cậy. Trái tim lang bạt, không ngừng run rẩy, tương tư mà chẳng có chốn quay về, vẫn không ngừng lưu lạc khắp nơi...

Khoảnh khắc, động tác Tư Mã Lạc bỗng chậm lại. Mũi kiếm nhọn lạnh lẽo đang loé ánh bạc trên cổ ngài. Tư Mã Lạc không biết từ lúc nào, người trông giống ngài y hệt đã đứng phía sau, lạnh lùng buông tiếng “Mau bỏ nàng ra.”

“Nếu bản vương không buông thì sao?” Tư Mã Lạc nhếch miệng cười đầy nguy hiểm. Lời vừa dứt, cả người ngài cứng đờ, phần cổ truyền tới cơn đau dữ dội, còn có cảm giác nóng bỏng của máu tươi... máu trên cổ ngài đang chảy xuống.

“Mộ Dung Cảnh, người cũng to gan lắm. Ha ha! Độc, coi như người đủ độc...” Ánh mắt lạnh lùng của Tư Mã Lạc tràn đầy nét điên cuồng, tức

giận. “Cửa tiếp đi, tại sao không ra tay chứ? Ta sẽ làm điều ta muốn, không ai có thể ngăn cản được.”

Tư Mã Lạc vừa định ôm lấy vòng eo của Thẩm Tố Nhi.

Mộ Dung Cảnh nhanh như điện, phong toả các huyết đạo chính và huyết cam trên người Tư Mã Lạc. Nét mặt lạnh lùng, nhưng ánh mắt lại tràn đầy đau thương. Nếu đổi lại là người đàn ông khác, đường kiếm khi này, ngài đã ra tay không chút do dự. Ngài vội cởi áo khoác bên ngoài bọc lấy người Thẩm Tố Nhi, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng: “Xin lỗi nàng, trẫm tới muộn...”

Thẩm Tố Nhi run rẩy nói không thành lời, úp mặt vào lồng ngực của Mộ Dung Cảnh, nước mắt tuôn trào, thấm đẫm cả phần y phục trắng của ngài.

Mộ Dung Cảnh ôm nàng chặt hơn, lạnh lùng nhìn sang Tư Mã Lạc rồi đưa lời nhắc nhở: “Hãy quay về Nam Man đi! Nơi này đã không còn thứ mà ngươi muốn có nữa, Tố Nhi trước kia là hoàng hậu của ta, bây giờ và sau này vẫn như vậy.” Đáng ra, những lời này ngài phải nói từ rất lâu rồi, vậy thì đã không để phí mất khoảng thời gian vừa qua.

Mộ Dung Cảnh bế bổng Thẩm Tố Nhi lên, hào sảng bước khỏi con ngõ tối tăm.

Lúc này...

“Mau bỏ nàng xuống! Nàng là của ta. Nhanh vậy mà ngươi đã định nuốt lời giao ước khi xưa sao?” Khoé miệng Tư Mã Lạc rướm máu, vừa rồi, ngài đã cố dùng nội lực giải huyết cam, khiến cho khí huyết không ngừng đảo lộn.

Mộ Dung Cảnh dừng bước chân, không hề quay đầu, lăm lăm một câu: “Giao ước?”

“Giao ước ba năm.”

“Lúc đó, ta không hề đồng ý.”

“Thế nhưng người cũng không chối bỏ. Người thực không cần ba thành đó sao?” Tư Mã Lạc không để lãng phí bất cứ giây phút nào.

Mộ Dung Cảnh nghiêm mặt, thái độ có phần đau khổ. Thế nhưng ngài liền quả quyết bước về phía trước.

Năm đó, khi Mộ Dung Cảnh tùy ý chọn Thẩm Tố Nhi của thành Hoài làm hoàng hậu, thật không ngờ trước ngày đại hôn, Tư Mã Lạc lại tới. Tư Mã Lạc có đưa ra điều kiện dùng ba toà thành để đổi lấy Thẩm Tố Nhi, đồng thời đặt ra ‘giao ước’ ba năm. Mộ Dung Cảnh bề ngoài không hề đồng ý, nhưng trong lòng cũng có ý muốn toại nguyện cho ngài. Cho nên, vào hôm đại hôn ngài mới nói ra giao ước phế hậu, chỉ tiếc là sự an bài của ông trời quá đổi kì diệu.

Tư Mã Lạc nghiêng răng, thét lớn: “Mộ Dung Cảnh, ngài muốn đổi địch với ta sao? Muốn đổi địch với Nam Man?”

“Hả? A Lạc, đừng có đem ân oán cá nhân trút lên lê dân bách tính vô tội. Cho dù là vậy, ta cũng không thay đổi đâu.” Thanh âm cứng rắn, không gì có thể lung lay.

“Mộ Dung Cảnh! Đứng lại!...”

Mộ Dung Cảnh bế Thẩm Tố Nhi thần tốc rời khỏi đó, rất nhanh họ biến mất trong màn đêm mờ ảo. Ngay sau một góc rẽ, một cỗ xe ngựa sang trọng đã đợi sẵn ở đó.

Trần Thủ và Tiểu Trọng Chi nắm chắc dây cương, thận trọng phòng thủ. Mộ Dung Cảnh vội bước vào, hạ lệnh: “Lập tức xuất thành.”

Xe ngựa nhanh chóng phi như bay trên đường.

Đôi tay vững chắc của Mộ Dung Cảnh chưa hề buông rời, ngài im lặng ôm chặt Thẩm Tố Nhi trong lòng, cảm nhận rõ rệt nhịp tim và hơi thở của nàng qua làn áo mỏng.

Kể từ khi vào trong xe ngựa, hai người chưa nói với nhau câu nào. Vô thanh thắng hữu thanh, họ cứ như vậy, lặng lẽ tựa vào nhau.

...

Thời gian dần trôi.

Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng dịu dàng, tĩnh lặng, cảnh vật thấp thoáng, mơ màng.

Chiếc xe lắc lư theo nhịp ngựa phi. Ánh nến rơi lên thân người Thẩm Tố Nhi, khiến khuôn mặt trắng nhợt của nàng nhuộm chút ánh đỏ, yêu kiều, e ấp như đoá Hàm Tiếu. Cặp lông mi dày đen hắt chiếc bóng dài, dịu dàng rung động lại có phần đáng thương. Càng nhìn càng khiến Mộ Dung Cảnh đau lòng mãi không thôi, hai hàng lông mày cong cong nhíu chặt, chất chứa nỗi sầu muộn. Ngài biết, có lẽ lúc này trong lòng nàng đang sợ hãi.

Đôi tay Mộ Dung Cảnh bắt giắc thu chặt hơn, cúi đầu hôn nhẹ lên mái tóc nàng “Tố Nhi, đừng sợ... có ta đây.”

Rất lâu sau, Thẩm Tố Nhi run rẩy đưa đôi tay bé nhỏ vòng qua cổ ngài, đầu nàng rúc tìm một vị trí thoải mái trước ngực ngài.

“Hoàng thượng, liệu ngài có giết ta không?” Khi hỏi những lời này, trái tim nàng thoáng run rẩy. Lúc này, nàng cũng đồng thời nhận ra, trước mặt Mộ Dung Cảnh, nàng yếu đuối mà vô dụng đến độ nào. Nàng chỉ muốn tựa vào ngài, tựa sát vào ngài mà thôi, cho dù thực tâm nàng có phần sợ hãi. Trái tim yếu mềm, nhạy cảm, cũng trở nên đa nghi, bất an... Đây là

nỗi sợ hãi xuất phát từ nơi sâu thẳm nhất trong trái tim nàng, không lớp nguy trang giả tạo, cũng không có bất cứ phòng tuyến nào để ẩn nấp.

“Ngài nói đi... liệu ngài có giết ta không?” Nước mắt không khống chế được bỗng tuôn trào. Nàng áp sát khuôn mặt vào lồng ngực Mộ Dung Cảnh, cố gắng để không bật ra thành tiếng.

Mộ Dung Cảnh lặng người, đôi mắt hiện rõ vẻ áy náy. Ngài cúi đầu hôn nhẹ lên trán, lông mày, hàng mi, đôi mắt xinh đẹp của nàng. Những nụ hôn khiến người ta an tâm, vừa dịu dàng vừa nồng thắm: “Đừng sợ... là trăm không tốt, sau này sẽ không như thế nữa...” Dường như trong mơ màng, mê man, đôi môi ngài đã chuyển sang bên má, rồi cắn yêu phần vành tai mẫn cảm của nàng, thân người nàng khẽ rung, sức lực toàn thân dường như mất hết, bất giác thốt ra tiếng rên. Tiếng rên động hồn đó tức thì khiến Mộ Dung Cảnh rạo rức.

Ngay lúc sau, cánh môi mềm mại của ngài đã chiếm trọn bờ môi hồng thắm của nàng.

Ánh trăng mơ màng, mờ ảo rọi chiếu muôn nơi. Bóng dáng hai người càng lúc càng đan chặt, càng lúc càng thêm nồng nhiệt.

Chiếc áo bông choàng bên ngoài thân nàng rơi xuống, phần y phục bị xé rách lộ ra, cả thân trên trần trụi, đôi mắt say đắm ánh lên sắc màu mê man. Bàn tay bé nhỏ mềm mại đưa sâu vào phần y phục trước ngực của Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh tóm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, “Tố Nhi, nơi này là xe ngựa, đừng làm bậy.” Bởi lẽ cứ tiếp tục thế này, ngài lo bản thân sẽ không kìm nén được.

Thấm Tố Nhi ngưng lại, cúi đầu không biết đang nghĩ gì. Do dự một hồi, nàng lại ghé sát vào thân hình rắn chắc của ngài, chủ động hôn lên môi ngài, sau đó lại di chuyển xuống phần xương quai xanh như được điêu khắc

ting tế, khiêu khích và chọc ghẹo. Bàn tay mềm mại tiếp tục tiến sâu vào bên trong lớp y phục của Mộ Dung Cảnh.

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh âm thầm, nhuốm lên chút dục vọng, hơi thở cũng càng lúc càng thêm nặng nề, vội tóm chặt lấy bàn tay đang tác quái của nàng nói: “Tố Nhi...”

Rất lâu, Thẩm Tố Nhi dường như đã tức giận. Nàng cắn mạnh lên môi ngài, khiến ngài đau đớn, sau đó nàng lại vội vã lách chiếc lưỡi tinh ranh vào bên trong, nhẹ nhàng thăm dò, đùa nghịch, càng lúc càng thêm khiêu khích, càng lúc càng thêm động hỏa.

Hôn thôi mà, nàng tức giận đưa lời cảnh cáo: “Mộ Dung Cảnh, ta cần ngài. Không được phản kháng! Nếu không ta sẽ rút ngài ra khỏi xe ngựa.”

Mộ Dung Cảnh ngạc nhiên một lúc lâu, khoé miệng khẽ co giật, trong lòng dâng trào cảm giác vui vẻ lạ thường. Trước giờ, chưa có người phụ nữ nào dám nói với ngài như vậy, lại càng chưa có ai khiến ngài muốn chiếm lĩnh trọn vẹn ngay tức khắc như nàng.

Rất nhanh, ngài chuyển từ thế bị động sang chủ động, ra sức lấy lòng nàng. Bên ngoài xe ngựa, bóng cây lay động, gió nhẹ thổi qua. Trong xe ngựa, xuân sắc vô biên.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thiếu Niên Tuấn Mỹ Đang Nguy Cấp

Phía đông, vầng mặt trời dần nhô cao, thi thoảng lại nghe thấy tiếng gà gáy râm ran phá vỡ sự im lặng.

Lúc Thẩm Tố Nhi tỉnh lại, nàng thấy mình đã ở trong một căn phòng giản dị, nhìn căn phòng rộng rãi, nàng bỗng thấy trống trải vô cùng. Bên mép giường có đặt một bộ y phục sạch sẽ, sau khi mặc lên, nàng nhẹ bước ra ngoài.

Bên ngoài là một đình viện cũ kỹ, cỏ dại mọc khắp nơi, đoán chắc là chỗ do Mộ Dung Cảnh tìm trong gấp gáp. Vừa định bước ra khỏi đình viện, một giọng nói bình thản vọng từ phía sau hòn giả sơn “Nàng muốn đi đâu?”

Thẩm Tố Nhi lặng người, căng thẳng nắm chặt hai bàn tay, không dám động đậy, cũng không dám quay đầu. Nàng tự nhắc bản thân không được phép lưu luyến, có được đêm qua đã là quá đủ rồi, nó chính là ân huệ mà ông trời ban cho, là giấc mộng xa xỉ mà nàng từng mong ước. Trước kia, nàng đã nói sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ngài nữa, cũng đã giao ước là... không bao giờ gặp lại.

“Hoàng thượng, xin lỗi, tối hôm qua, ta... đã thất lễ rồi. Ta sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này. Xin ngài hãy bảo trọng.” Nàng vội vã rời đi, nhưng mới đi được vài bước, đã cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ, cường liệt từ phía sau ập tới, tiếp đó, cả người bỗng nhẹ bẫng, ngã thẳng vào vòng tay của Mộ Dung Cảnh.

Đến bậc thềm trước nhà, Mộ Dung Cảnh im lặng ngồi xuống, để nàng ngồi trên đùi mình. Hai người cứ im lặng ngồi như vậy, mãi mà chẳng ai mở lời.

“Hoàng thượng...”

“Hơn một năm nay nàng đã đi đâu, làm gì?”

“Đi... đi làm quan...” Nàng thận trọng đáp, sau đó kể qua cho ngài nghe chuyện nàng làm quan tại thị trấn Đào Hoa, khuôn mặt cúi gằm. Không hiểu sao trước mặt ngài, nàng lại luôn bé nhỏ đến vậy.

Mộ Dung Cảnh càng ôm nàng chặt hơn. Năm ngoái, sau khi ngài lấy cặp Tuyết Liên tại Linh Vân sơn trang, khi quay lại khách điểm tìm nàng, không ngờ nàng đã bỏ đi. Sau một năm tìm kiếm, dù biết Hoàng Phủ Dịch gài bẫy, ngài vẫn không thể không tới đó cứu nàng.

“Cảm ơn ngài tối qua đã cứu ta...”

Mộ Dung Cảnh nghe vậy không khỏi cảm thấy bất lực, đột nhiên, rất muốn tìm một người để giải bày tâm sự “Tổ Nhi, đừng có trách hần, muốn trách... phải trách người làm ca ca như ta, năm đó là ta đã có lỗi với hần...” Nói tới đây, ngữ khí của Mộ Dung Cảnh nhuộm màu đau thương.

Thậm Tổ Nhi nhẹ nắm lấy bàn tay to lớn của Mộ Dung Cảnh ngầm khuyến khích.

“Đế vương nước Nam Man hiện nay chính là phụ vương của ta.”

Thì ra, mẫu hậu của Mộ Dung Cảnh chính là hoàng hậu nước Nam Man. Sau khi gả vào hoàng cung liền được hoàng thượng rất mực sủng ái, sau đó đã hạ sinh hai vị hoàng tử. Chỉ tiếc, đàn ông luôn là kẻ có mối nói cũ, mẫu hậu của ngài cô đơn trong thâm cung nhiều năm, chịu biết bao khổ sở, lại thường xuyên bị các phi tần ám toán, thậm chí đã mấy lần đối đầu

với cái chết. Dần dần, bà cảm thấy chán ghét cuộc sống trong cung, đúng lúc tâm tư lạnh giá, thi thoảng thường tìm thời gian xuất cung dạo chơi, và những lần đi chơi đó bà đã gặp thái tử Bắc Uyển khi ấy đang vi hành tại Nam Man. Hai người nhất kiến chung tình, liền tìm cơ hội bỏ trốn cùng nhau, và cơ hội trốn thoát đã được đánh đổi nhờ A Lạc. Lúc đó, A Lạc đã ngây thơ níu giữ phụ vương, kéo dài thời gian để mọi người trốn thoát.

Nghe nói lúc đó, hai huynh đệ ngài mới chừng bảy tuổi, cũng đã xem như hiểu được chuyện đời. A Lạc lại rất hay dựa dẫm vào ca ca, bất cứ chuyện gì cũng nghe theo lời dặn của ca ca. Lúc ấy, mẫu hậu bảo hai huynh đệ đến chỗ phụ vương thỉnh an. Người còn nói rằng, ai có thể chọc cho phụ vương vui vẻ thì sẽ có phần thưởng. Khi đó vì không muốn tranh giành cùng A Lạc nên ngài quyết định lùi một bước, cố ý rời đi trước. Lúc đó, A Lạc không chịu, chu miệng lên nói muốn đi cùng. Kết quả, Mộ Dung Cảnh liền lừa đệ đệ rằng ngài sẽ nhanh chóng quay lại. Thế nhưng, lúc rời khỏi chính môn, ngài liền thấy mẫu hậu mặc y phục nam nhi. Ngài vừa nhìn một cái là nhận ra ngay, còn gọi mẫu hậu rất to, tiếng gọi ấy đã quyết định vận mệnh của ngài. Mẫu hậu mắt lệ đầm nhòa, đã bế ngài trốn thoát khỏi cung.

Kể từ đó, họ không bao giờ bước chân vào nước Nam Man thêm một lần nào nữa.

Lúc mẫu hậu trốn khỏi Nam Man, vốn cho rằng nửa đời còn lại có thể tránh khỏi chốn thâm cung, sống cuộc đời bình thường, ai ngờ lúc này mới phát hiện, người mà mình chung tình lại chính là thái tử nước Bắc Uyển. Bà vô cùng kinh hãi, từ chối vào cung, có điều lúc này, bà bỗng phát hiện mình đã mang thai, và đứa bé ấy chính là Sơ Tuyết. Sau một vài biến cố, mẫu hậu đồng ý vào cung, hơn mười năm liền bình an vô sự. Còn về việc, tại sao mẫu hậu lại để hoàng đế nước Nam Man tìm được thì phải kể từ khi ngài lên ngôi làm hoàng đế.

“Lúc đó, phụ vương... hiện nay của ta, đối xử với ta chẳng khác nào con ruột, hành động đó khiến mẫu hậu cảm động mà chấp nhận nhập cung.

Sau khi mẫu hậu nhập cung, phụ vương cũng quyết định cả đời chỉ có duy nhất một mình mẫu hậu ta mà thôi.”

“Không đúng, ta nghe Sơ Tuyết nói, cũng có mấy chục...”

“Ha ha, có thì có, thế nhưng cũng chỉ để nguy trang mà thôi, phụ vương chưa bao giờ động đến họ. Nàng cũng biết chuyện triều chính mà, không thể giải quyết một cách dễ dàng, có một vài đại thần luôn thích tống công vào việc này. Tính cách của phụ vương ta lại rất... ôn hoà.”

Mộ Dung Cảnh không nói rõ, nhưng Thẩm Tố Nhi hiểu, đế vương đôi khi cũng không thể làm theo ý của mình. Hai người im lặng rất lâu, rồi Mộ Dung Cảnh lại nói tiếp: “Phụ vương không nói, không từ chối cũng là có lý do cả. Lúc còn làm thái tử, vì bảo vệ ta và mẫu hậu, ngài nói với bên ngoài rằng, ta chính là huyết mạch chính thống của mình. Trong lòng ngài luôn cảm thấy áy náy với mẫu hậu ta, còn các vị đại thần lại có ý kiến là vì phụ vương chỉ có mỗi ta và Sơ Tuyết nên... Nhưng Sơ Tuyết vừa ra đời thì đã...” Ánh mắt Mộ Dung Cảnh phút chốc nhuộm màu bi thương.

“Sức khoẻ của Sơ Tuyết không tốt, đúng không?” Nhớ lại chuyện Tuyết Liên ngàn năm, nàng đoán, chắc phải có lý do gì đó.

“Đúng, đệ ấy vừa sinh ra đã mang trong người độc tính, là mẫu hậu... là di chứng để lại trong người mẫu hậu khi bị các phi tần ám toán hồi còn ở Nam Man. Bà trúng một loại độc không cách nào hoá giải. May mà có Thôi thần y nên mới cứu được mạng của mẫu hậu và Sơ Tuyết.”

Ánh trăng nhuộm một màu ảm đạm, khiến người ta vô cùng buồn bã.

Thẩm Tố Nhi ôm Mộ Dung Cảnh thật chặt, sau đó nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên đôi môi ngài, ánh mắt dịu dàng: “Bao năm nay, hẳn ngài sống rất vất vả?” Quả thực ngài đang phải gánh vác bao nhiêu trách nhiệm? Tất cả đều quá đỗi nặng nề.

Có nhiều người sinh ra đã trải qua quá nhiều đau khổ, để che đi trái tim chẳng chịt những vết sẹo ấy mà cố tình tạo lớp nguy trang lạnh lùng, ngạo nghễ.

“Xin lỗi, trước giờ ta không hề để tâm...” Nước mắt bất giác tuôn rơi, nàng nhớ bản thân đã khiến ngài tổn thương, thậm chí còn trốn tránh, coi thường ngài. Nàng chưa từng nghiêm túc cảm nhận ngài, càng chưa bao giờ thực sự quan tâm ngài, hoặc giả hiểu cho nỗi thống khổ cùng trách nhiệm nặng nề ngài đang gánh trên vai.

Ngoài việc ôm chặt ngài, nàng chẳng biết phải an ủi thế nào nữa.

Đôi mắt của Mộ Dung Cảnh loang loáng nước, lớp nguy trang bao năm dần sụp đổ từng chút từng chút một, mỗi khi đối diện với nàng. Nàng có thể cảm nhận được không? Có cảm nhận được những mệt mỏi và đau đớn trong tim ngài? Rốt cuộc đã có người thấu hiểu được ngài rồi sao? Ngài không còn phải một mình đơn độc nữa...

Đêm khuya.

Thẩm Tố Nhi đã ngủ từ lúc nào.

Mộ Dung Cảnh bước ra khỏi phòng, đứng trên bậc thềm, nhìn sang một góc sân rồi nói: “Mau ra đây.”

Lúc này, một bóng người xuất hiện, quỳ dưới mặt đất, là Trần Thủ.

“Chuyện đó thế nào rồi?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, vi thần đã bí mật gặp Vân trang chủ một chuyến, ngài ấy vẫn phủ nhận sự tồn tại của Tuyết Liên ngàn năm. Cho dù là phái đại quân san bằng sơn trang, tắm máu khắp nơi cũng vô dụng...” Trần Thủ không dám nhìn thẳng vào Mộ Dung Cảnh, cúi đầu nói.

“Nói dối, rõ ràng có Tuyết Liên ngàn năm.” Nếu đó chỉ là lời đồn thổi ngài sẽ không tin, nhưng thông tin này do Thôi thần y nói, chắc chắn là tin tưởng được. Đã bao lâu rồi, Linh Vân sơn trang vẫn không chịu nhượng bộ, cho dù họ đưa ra điều kiện trao đổi cũng quyết chưa từng đồng ý, thậm chí đến điều kiện cũng chẳng hề nói ra.

“Hoàng thượng, có một chuyện vi thần muốn nói.”

“Chuyện gì?”

“Khi ở đó... lúc ra khỏi Linh Vân sơn trang, vi thần có gặp một người...”

“...”

Sáng sớm hôm sau.

Thẩm Tố Nhi hết hoảng tỉnh dậy thì thấy một Mộ Dung Cảnh hoàn toàn khác xuất hiện trước mắt mình. Bao nhiêu lạnh lùng ở ngài đã tan biến không để lại chút tăm tích. Nhớ lại mọi chuyện, đột nhiên, nàng lại cảm thấy kinh hãi trước sự yêu chiều đột ngột này. Người đàn ông cao ngạo đó đã thuận ý mở lòng với nàng? Nếu quả thực là vậy, nàng nên thế nào đây? Hồi đáp lại ngài? Có đủ... dũng khí mà hồi đáp lại không?

“Hoàng... hoàng thượng?”

“Nàng tỉnh rồi sao? Muốn ăn chưa, trước giờ ta chẳng bao giờ làm những điều thế này cho người khác.” Ngài nghiêm mặt nói, có điều ánh mắt tràn ngập yêu thương, sủng ái.

“Phụt...” Nàng bật cười, bao nhiêu do dự khi này đã hoàn toàn biến mất.

Sau khi tắm rửa, ngồi trước bàn, nàng từ từ ăn, trong lòng dâng trào cảm giác ngọt ngào. Có lúc, tình cảm kì diệu và lạ thường như thế đấy.

Mộ Dung Cảnh mỉm cười lấy ngón tay gạt thức ăn dính trên miệng cho nàng nói: “Sáng mai, chúng ta sẽ hồi kinh.”

“Chúng ta? Ta... ta?” Thẩm Tố Nhi do dự.

“Ừm. Lẽ nào nàng lại muốn bỏ đi?”

“Thế nhưng, trước đó chúng ta đã giao hẹn...” Không bao giờ gặp lại!

“Hãy quên hết những lời đó đi.”

“...” Thực sự có thể sao? Thẩm Tố Nhi không dám tin vào tai mình, trong lòng bỗng có vài phần cảm khái. Chỉ là nàng và ngài liệu có kết quả gì không? Thế nhưng, lúc này nàng không muốn nghĩ đến tương lai. Bởi lẽ tương lai chẳng thể nào đoán định.

Trần Thủ mặt mày nghiêm nghị đứng bên ngoài cửa, tỏ ý không dám làm phiền. Buổi trưa, Mộ Dung Cảnh nói có chút việc nên ra ngoài trước, đến tối sẽ quay về.

Thẩm Tố Nhi nghe vậy không tiện hỏi, chỉ mỉm cười tiễn ngài đi, khoảnh khắc ngài định rời bước chân, nàng nói: “Ta sẽ đợi ngài.” Thanh âm rất khẽ, lại có chút nhu tình.

“Nàng mệt thì ngủ đi, không cần phải đợi ta.” Mộ Dung Cảnh hôn nhẹ lên trán nàng, lúc quay người không quên dặn dò Trần Thủ: “Hãy bảo vệ an toàn cho nương nương.”

“Hoàng thượng...” Trần Thủ định nói gì đó nhưng khi bắt gặp đôi mắt sắc lạnh của Mộ Dung Cảnh, bao lời muốn nói bỗng trôi sạch, cúi đầu đứng lặng sang một bên.

Thẩm Tố Nhi nhìn theo bóng dáng dần khuất, trong lòng đột nhiên bùng lên cảm giác lo lắng.

“Trần đại nhân, người có thể nói cho ta biết, hoàng thượng đang đi đâu không?”

“Nương nương, xin thứ tội ti chức không thể nhiều lời.”

Thẩm Tố Nhi ngẫm nghĩ một hồi, sau đó lại nói thêm: “Ừm, vậy coi như vừa rồi ta chưa hỏi. Chỉ là... chuyến đi này của hoàng thượng có nguy hiểm không?”

Trần Thủ im lặng, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng.

Nàng vốn định dò thám thêm, thấy phản ứng của Trần Thủ, trái tim tức thì thắt chặt: “Trần Thủ.”

“Dạ có ti chức.”

“An nguy của hoàng thượng quan trọng, hay là tính mạng của ta quan trọng hơn?” Nàng lạnh lùng đưa lời chất vấn.

“Hoàng hậu nương nương, điều này...”

“Phải trả lời thành thật.”

“Là... là hoàng thượng...” Trần Thủ cúi đầu đáp nhưng nếu lúc này chàng rời đi, coi như là kháng chỉ.

“Vậy thì ngài còn do dự điều gì? Lấy đại cục làm trọng, lấy thiên hạ làm trọng, đặt tính mạng của hoàng thượng lên vị trí hàng đầu. Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm, nếu mệnh lệnh đưa ra quá đổi ngang ngược, ngài có thể không nghe theo. Hoàng thượng cũng là con người, cũng có những lúc phạm sai lầm, thân là thần tử phải nỗ lực hết mình để tránh sai sót. Nếu ngài không thể đặt an nguy của hoàng thượng

lên hàng đầu, không thể bảo toàn được tính mạng của ngài ấy, vậy thì ngài sẽ có tội với lê dân bách tính toàn thiên hạ, cũng có tội với liệt tổ liệt tông...”

Trần Thủ đang vô cùng mâu thuẫn, nghe vậy liền quỳ rạp xuống, dập đầu ba cái cung kính đáp: “Vi thần tuân mệnh. Nương nương, xin người tuyệt đối không được tùy tiện ra ngoài, nhất định phải ở trong này chờ mọi người quay về.”

“Bản cung biết rồi, không cần phải lo lắng.” Lặng nhìn theo bóng Trần Thủ rời đi, trong lòng Thẩm Tố Nhi vẫn cực kỳ lo lắng. Trong đình viện, ánh hoàng hôn rải lớp ánh sáng màu hồng cam lên người nàng.

Lúc quay vào trong phòng, Thẩm Tố Nhi bất giác lặng người. Không biết từ lúc nào, trong phòng đã có thêm một người nữa? Người này đang ung dung ngồi trước bàn ăn điểm tâm, thấy nàng, liền nhìn nàng bằng ánh mắt quyến rũ.

“Hoàng Phủ điện hạ, ngọn gió nào đưa ngài tới đây vậy?” Thẩm Tố Nhi giấu đi tâm trạng lo lắng, bình thản nói rồi bước vào trong phòng.

Hoàng Phủ Khuynh Thành cong miệng mỉm cười, dung mạo tuyệt mỹ: “Hoàng hậu? Nàng là thái tử phi của Nam Man sao còn là hoàng hậu của Bắc Uyển? Thật không đơn giản chút nào... Giả như mấy hôm trước nàng thành thân cùng Dịch, chẳng phải còn là vương tử phi của nước Tang chúng ta?” Nghe khẩu khí chắc hẳn Hoàng Phủ Khuynh Thành đã đến đây từ lâu.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười, bình thản nói: “Thực ra, ta rất bình thường, chỉ là bản thân ngài đã làm phức tạp hoá vấn đề lên thôi.” Nàng ngồi xuống đối diện với Hoàng Phủ Khuynh Thành, nhìn ngài ăn vẻ rất hứng thú, nàng hỏi thêm: “Tại sao ngài lại đến đây?”

Hoàng Phủ Khuynh Thành chớp mắt đầy ám muội, mỉm cười nói: “Nàng... cảm thấy bản vương thế nào?”

Thẩm Tố Nhi khẽ giật mình, liếc mắt nhìn ngài rồi tặng luôn hai chữ:
“Quá nữ.”

“Quá nữ?”

“Chính là quá giống phụ nữ đó!”

“Nàng nói gì chứ? Có muốn đích thân thử xem... liệu ta có phải đàn ông thực sự không?” Ánh mắt Hoàng Phủ Khuynh Thành hiện lên chút tà niệm.

“Trông ngài quá giống phụ nữ, thực chẳng thể nào gọi được... cảm hứng trong ta.”

Nàng nói xong, khuôn mặt khuynh thành trước mặt đã tiến sát lại gần, đôi mắt động hồn lấp lánh ý cười, dị thường đến mức bí ẩn, đột ngột đưa lời dụ dỗ: “Thi thoảng thay đổi khâu vị cũng hay... không đổi thì làm sao biết được thứ nào mới tốt hơn chứ?”

“Ngài đang chọc ghẹo ta?” Nàng nhẹ cười, đôi mắt trong sáng, thuần khiết, không chút tạp niệm.

Hoàng Phủ Khuynh Thành nhìn vào đôi mắt trước mặt, bao nhiêu tức giận tức thì theo đó tan biến hết. Ánh mắt nàng chẳng có lấy một chút ngưỡng mộ hay kinh ngạc nào cả. Ngài bất giác kính phục, lại thêm chút uất ức: “Mọi người không phải đều nói ta có khuôn mặt khuynh nước khuynh thành sao? Tại sao nàng lại không có cảm hứng gì hết vậy? Còn có người nào đẹp hơn bản vương sao?”

“Đương nhiên có rồi, ví dụ như Mộ Dung Cảnh, Tư Mã Lạc...”

“Hãy công bằng chút đi, bọn họ sao có thể đẹp bằng bản vương?”
Thẩm mỹ của người trước mặt có vấn đề sao? Hay là nàng đang cố tình chọc ghẹo?

“Được thôi, mỗi người một quan niệm riêng. Chỉ nói về độ đẹp trai, trong cung Bắc Uyển có một người, còn đẹp hơn ngài nhiều. Ngài ấy thẳng thắn, trong sáng, đơn thuần, khi ở bên cạnh ngài ấy... cảm giác như gió nhẹ dưới ánh trăng vậy.” Thẩm Tố Nhi lại nói “Hoàng Phủ điện hạ, ngài tâm tư quá sâu xa, mưu mô xảo quyệt, mắt liếc nhìn qua là y rằng đang định bày mưu tính kế.”

Những lời tâng bốc nhằm chán Hoàng Phủ Khuynh Thành đã nghe quá nhiều, nay đột nhiên có người chê bai, ngài lại không hề cảm thấy tức giận. Khuôn mặt tuấn mỹ tươi tắn... có điều ánh mắt không hề hân hoan mà thâm sâu khó đoán.

“Đàn ông đều có một căn bệnh chung, hoàng hậu, nàng có biết không?”

“Xin rửa tai lắng nghe.”

“Phàm là những người phụ nữ không động đến được thì lại càng muốn...”

“Đúng là ti tiện.”

“Ha ha, tưởng tượng rất tuyệt.” Hoàng Phủ Khuynh Thành đột nhiên di chuyển vị trí, ngồi xuống cạnh Thẩm Tố Nhi, gần đến mức chỉ cần đưa tay ra là có thể ôm nàng vào lòng. Chỉ có điều, ngài không làm vậy, ánh mắt như tơ, khí độ như lan, giữ khoảng cách nhất định, giống như một tuyệt đại mỹ nhân trên người khoác y phục mỏng manh, muốn mê hoặc nhưng lại cố tỏ ra nèn nã.

Ở khoảng cách gần, Thẩm Tố Nhi ngửi thấy mùi hương thanh đậm toả ra từ thân người Hoàng Phủ Khuynh Thành, đó là mùi hoa tường vi. Nàng có phần hiếu kì, có phải trên người đàn ông đẹp thời cổ đại đều có mùi hương nào đó? Sơ Tuyết là hoa mai, bởi ngài sống nhiều năm trong Mai Viện. Trên người Tư Mã Lạc cũng thoang thoảng hương thơm. Mộ Dung

Cảnh trái lại không hề có, thế nhưng, luồng hơi sạch sẽ trên người ngài toả ra lại rất quyến rũ.

“Nàng đang nghĩ gì thế?” Hoàng Phủ Khuynh Thành lên tiếng hỏi, chất giọng lại đặc biệt mê hoặc.

“Ngài muốn biết sao?” Nàng không hề né tránh, chỉ chớp nhẹ hàng mi.

Hoàng Phủ Khuynh Thành chán nản, rõ ràng đã bất thành trong việc mê hoặc nàng, từ đôi mắt trong sáng của người đối diện, ngài không đọc ra bất cứ dự vọng, lưu luyến hay kinh ngạc nào hết, hoảng hốt nói: “Giờ bản vương đã hiểu, tại sao họ lại phải lòng nàng.” Một người phụ nữ như vậy ở cạnh bên lâu ngày không thích mới lạ. Thân là những người đàn ông cao cao tại thượng, họ gặp quá nhiều phụ nữ son phấn tầm thường, hoặc giả vẻ ngoài có tuyệt sắc, hoa lệ đến mức nào, nhưng nội tâm vẫn cứ có đôi chút tham lam quyền lực.

Thẩm Tố Nhi nghe vậy thì lấy làm ngạc nhiên, đáp: “Hoàng Phủ điện hạ cũng là một người đàn ông quang minh lỗi lạc.”

“Xem ra trước đó, trong ấn tượng của nàng, bản vương không được đẹp cho lắm...”

Thẩm Tố Nhi nhẹ mỉm cười, tiếp tục chìm trong im lặng.

Rất lâu sau, hai người vẫn không nói thêm gì. Thật kì lạ, ngài đường đường là một vương gia, tại sao lại nhàn rỗi vậy chứ? Nhân tâm, thực sự khó đoán.

Hoàng Phủ Khuynh Thành nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, lại lặng nhìn Thẩm Tố Nhi một hồi, trong mắt thoáng hiện lên chút áy náy, chậm rãi nói: “Hôm nay tới đây, cũng vì được người khác nhờ vả... trước tiên ta phải thành thật nói lời xin lỗi, nếu nàng định báo thù, vậy hãy đi tìm Tư Mã Lạc.”

Thẩm Tố Nhi nghe vậy kinh ngạc, không khỏi chớp mắt liên hồi.

Xin lỗi? Tư Mã Lạc? Nói vậy là ý gì chứ?

Ngay giây sau, Hoàng Phủ Khuynh Thành đột nhiên vung tay, điểm vào huyệt ngũ trên người nàng.

Khoảnh khắc ngất đi, nàng chẳng thể đoán được dụng ý của Hoàng Phủ Khuynh Thành.

Hoàng Phủ Khuynh Thành rất nhanh, vội bế Thẩm Tố Nhi lên, khẽ nói: “Mạo phạm rồi, xin thứ tội.” Thế gian lắm chuyện khó lường, ngài vốn cho rằng đã đắc thủ, thế nhưng không ngờ vừa bước ra khỏi cửa, sau gáy liền bị ai đó đập mạnh một quyền, trước mắt tối đen, ngất lịm. Người phụ nữ trong tay tự nhiên cũng rơi vào tay một người khác...

Một canh giờ sau, trên đỉnh núi phía sau Linh Vân sơn trang.

Mặt trời đã lặn về tây, ánh nắng yếu ớt sau cùng dần tắt nhưng vẫn nhuộm đỏ cả bầu trời xa xa.

Cả thiên địa chìm trong không khí im lặng, hoà bình.

Mộ Dung Cảnh đã tới. Phong độ ngời ngời, bước đi dưới ánh hoàng hôn như người từ trên trời hạ xuống, gió nhẹ thổi qua, mái tóc ngài tung bay, tuấn lãng mà thanh ngạo. Vẻ mặt lạnh lùng, ngài che giấu đi mọi sầu muộn trong lòng, đứng cách Hoàng Phủ Dịch ba trượng.

Hoàng Phủ Dịch lặng ngồi trên một phiến đá lớn, cúi đầu nhìn những áng mây bay qua, và cả đáy cốc vạn trượng không thấy đáy. Cậu quay người, gần như cùng lúc, trên khuôn mặt trẻ thơ non nớt xuất hiện những nét già dặn. Mái tóc đen rối loạn, ánh lên mấy phần buồn bã, mấy phần tiêu tụy. Y phục sang trọng trên người nhuộm màu phong sương.

Hai người đứng đó, lặng lẽ nhìn nhau.

“Đã có quyết định chưa?” Hoàng Phủ Dịch lạnh lùng hỏi.

Trước đó, Hoàng Phủ Dịch đã nhờ Trần Thủ chuyển cho Mộ Dung Cảnh hai lựa chọn.

Một là Tuyết Liên ngàn năm, hai là Thảm Tố Nhi. Hai thứ đó chỉ được phép chọn một, tuyệt đối không thể có cả hai.

Trong thiên hạ này, chỉ có Hoàng Phủ Dịch có Tuyết Liên ngàn năm. Nếu bắt Mộ Dung Cảnh phải lựa chọn, căn bản chẳng thể quyết định. Hoàng Phủ Dịch còn nghĩ, có lẽ Mộ Dung Cảnh sẽ lựa chọn lấy Tuyết Liên ngàn năm. Bởi tính mạng của Sơ Tuyết hiện đáng lo hơn.

Lúc này, Mộ Dung Cảnh bình thản nói “Tuyết Liên, trăm cần. Người, trăm cũng cần.”

Hoàng Phủ Dịch lặng người, lạnh lùng nói: “Mộ Dung Cảnh, hình như ngài vẫn chưa hiểu ra.”

“Không cần phải lựa chọn, trăm cần cả hai.” Mộ Dung Cảnh quả quyết đáp lời, khí thế lạnh lùng khiến nhiệt độ xung quanh cũng hạ thấp vài phần. Sau đó ngài chậm rãi lấy một thứ từ trong người ra, ngón tay khẽ bung, dưới sợi dây hồng treo ở ngón giữa, một miếng ngọc bội rơi xuống, lắc lư giữa không trung. Mộ Dung Cảnh lạnh lùng nói: “Dùng hẳn đổi lại, thế nào?” Nếu không có chuẩn bị, ngài sao có thể tay không tới đây được?

Mộ Dung Cảnh khẽ động ngón tay, miếng ngọc bội bay thẳng về phía Hoàng Phủ Dịch. Sau khi định thần, đôi mày Hoàng Phủ Dịch cau lại, miếng ngọc đang nằm trong tay tượng trưng cho thân phận của Hoàng Phủ Khuynh Thành.

“Đại hoàng tử điện hạ hiện đang nhận sự đón tiếp thịnh tình của Bắc Uyển chúng ta.” Mộ Dung Cảnh ngạo nghễ đưa lời uy hiếp.

Hoàng Phủ Dịch thoáng nheo mắt, nhìn chăm chăm về phía Mộ Dung Cảnh. Hoàng đế Bắc Uyển mười lăm tuổi đã đăng cơ, biết một giang sơn đang lung lay sắp đổ trở nên vững chãi, quy củ. Chỉ riêng điểm này, không thể không thừa nhận năng lực của ngài. Hoàng Phủ Dịch cong miệng nhẹ cười, đưa lời mỉa mai “Ngài đã lấy nhảm con tin rồi, sự sống chết của hãn thì liên quan gì đến ta?”

Mộ Dung Cảnh với chất giọng đầy tà niệm đáp: “VẬY CÁI NÀY THÌ SAO...” Bàn tay ngài một lần nữa khẽ động, lại cầm thêm một chiếc trâm cài tóc đơn giản, cũ kĩ.

Ánh mắt Hoàng Phủ Dịch đột ngột trở nên kinh hãi, nhưng vẫn bình tĩnh đưa lời chế nhạo “Ta thực sự đã đánh giá thấp ngài, ông ngoại ta sao rồi?”

“Tạm thời an toàn.” Mộ Dung Cảnh nhẹ tiến lên một bước, gió thổi y phục ngài tung bay “Người có biết Bắc Uyển bình giá thế nào về trẫm không? Lạnh lùng, vô tình. Hôm nay để đạt mục đích, cho dù phải tắm máu cả Linh Vân sơn trang cũng chẳng phải chuyện gì to tát? Tiêu diệt toàn bộ gia tộc nhà người thì đã sao? Hơn nữa, mọi chuyện đều là danh chính ngôn thuận.”

“Danh chính ngôn thuận?” Hoàng Phủ Dịch nắm chặt bàn tay nhỏ lại, đôi mắt đen láy tràn đầy phẫn nộ.

Mộ Dung Cảnh ung dung cất chiếc trâm đi, tùy ý buông một câu: “Linh Vân sơn trang câu kết lân bang, mưu đồ bất chính, tội danh này đã đủ lớn chưa?”

“Ngài... không ngờ lại đi ngược với đạo nghĩa giang hồ?”

“Không, trẫm là hoàng đế, giang hồ là cái quái gì chứ?” Giang hồ là cái quái gì? Khẩu khí lớn thật! Thế nhưng lại khiến người ta cảm thấy là chuyện đương nhiên, ngày nay, cả thiên hạ Bắc Uyển đã thuộc về ngài, vậy giang hồ là cái gì chứ? Chẳng là cái gì cả.

Cục diện căng thẳng tiếp tục kéo dài thêm một lúc.

Cơn phần nộ của Hoàng Phủ Dịch dần lắng xuống, khoé môi nhếch lên thành một nụ cười, càng lúc càng thêm tươi tắn, sau cùng chuyển thành những tràng cười điên cuồng. Sau khi thu lại tiếng cười, Hoàng Phủ Dịch khẽ nheo mắt, từ từ lên tiếng: “Đã nghe thấy chưa? Hình Nhi, đây chính là vị đế vương có tình có nghĩa mà nàng vẫn thường nói đấy.”

Mộ Dung Cảnh cau chặt đôi mày. Hình Nhi? Ở đây vẫn còn người khác?

Vừa hay ngài nhìn thấy một người phụ nữ bước ra từ phía sau một phiến đá lớn.

“Tố Nhi?” Ánh mắt Mộ Dung Cảnh hiện rõ vẻ bất ngờ. Không phải nàng đang ở dưới núi, được Trần Thủ bảo vệ sao? Thế nhưng, ngài không hề trốn tránh, thẳng thắn nhìn về phía nàng, nhẹ vẫy tay “Mau lại chỗ trẫm.”

Thẩm Tố Nhi khẽ mỉm cười, bước về phía Mộ Dung Cảnh.

Trong khi đó, Hoàng Phủ Dịch không khỏi đau lòng, lại có chút mơ màng hoang mang, tại sao sự việc lại thành ra như vậy? “Hình Nhi, ngài ấy là người như vậy... nàng vẫn yêu sao?”

“Nếu ta làm sai việc gì đó, cậu có tha thứ cho ta không?” Thẩm Tố Nhi nhẹ quay người cất lời hỏi.

“Có... có...”

“Tiểu Bảo, sau này cậu sẽ hiểu những chuyện này thôi.” Không ai hiểu được vết thương trong lòng Mộ Dung Cảnh hơn nàng lúc này. Nghĩ vậy, Thẩm Tố Nhi nắm lấy bàn tay to lớn của ngài thật chặt, hơi ấm truyền tới, mang theo cảm giác an tâm và mãn nguyện.

Mười ngón tay đan chặt vào nhau, Mộ Dung Cảnh nhẹ nhàng, dịu dàng đến vô bờ bến.

Ánh mắt Hoàng Phủ Dịch sầm lại, từ từ quay người.

“Chúng ta đã gây nhiều phiền phức cho cậu rồi, là chúng ta không đúng, xin lỗi.” Thẩm Tố Nhi nói, thanh âm có phần lo lắng. Nàng biết, là Mộ Dung Cảnh sai trước, một lòng muốn cướp đi báu vật chấn trang của người ta. Tuy rằng là vì cứu Sơ Tuyết, đáng được cảm thông, thế nhưng, cướp là đánh mất đạo nghĩa.

Nàng nhẹ kéo y phục của Mộ Dung Cảnh, ngẫm ra hiệu. Mộ Dung Cảnh lặng người đi, rốt cuộc Thẩm Tố Nhi muốn gì chứ?

Thẩm Tố Nhi trợn mắt lườm ngài, sau đó quay sang bóng hình đang chậm chậm rời đi, ngữ điệu thành khẩn: “Tiểu Bảo, chúng ta hãy hoà hữu đi, có được không?” Lúc nói câu này, nàng lại trợn mắt lườm Mộ Dung Cảnh một cái.

Tại sao phải xin lỗi? Cho dù là làm sai, nhưng...

“Trẫm... trẫm là hoàng đế...”

Thẩm Tố Nhi nhe răng trợn mắt, sau đó ghé sát tai Mộ Dung Cảnh nói “Việc này thì có liên quan gì đến việc có là hoàng đế hay không? Dám thừa nhận sai mới là quân tử... Hoàng thượng, ta rất tin tưởng nhân cách của ngài.”

Mộ Dung Cảnh âm thầm kêu khổ, không biết lúc này nên khóc hay nên cười nữa.

Bỗng...

“Các người đi đi! Bởi lẽ mười năm trước, Linh Vân sơn trang đã không còn Tuyết Liên ngàn năm rồi!” Cuối cùng Hoàng Phủ Dịch cũng lên tiếng.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Thẩm Tố Nhi kinh ngạc hỏi.

Mộ Dung Cảnh trái lại chìm trong im lặng, bởi lẽ nàng đã giúp ngài hỏi ra điều ngài đang muốn biết.

“Linh Vân sơn trang trước kia đích thực từng có Tuyết Liên ngàn năm, có điều, mười năm trước đã không còn nữa. Bởi lẽ... Tuyết Liên ngàn năm đã bị người ta ăn mất rồi.” Hoàng Phủ Dịch bình thản đáp, sự việc này cũng cần có một cái kết, ngưng lại đôi chút, cậu mím môi nói ra chân tướng sự việc. “Và người đã ăn mất Tuyết Liên ngàn năm đó chính là ta. Đáng vẻ ta lúc này chính là đáng vẻ lúc ta ăn phải Tuyết Liên ngàn năm. Thứ được gọi là kì trân dị bảo, quý giá tuyệt thế hoàn toàn chẳng đáng giá chút nào. Nó khiến ta, người không ra người, quý không ra quý.”

Hoàng Phủ Dịch vừa nói vừa đột ngột quay người, đôi mắt sắc nhọn nhìn về phía Mộ Dung Cảnh và Thẩm Tố Nhi, ánh mắt không hề che giấu niềm đau đớn “Một người đã mười lăm tuổi mà hình dáng vẫn cứ là một đồng tử, võ công trong thiên hạ không ai địch nổi. Thế nhưng tất cả vì lẽ gì chứ?”

Mộ Dung Cảnh và Thẩm Tố Nhi đều vô cùng kinh ngạc.

Tuy câu chuyện này có phần vượt quá sức tưởng tượng, nhưng vẫn cứ khiến người đối diện phải tin.

“Mộ Dung Cảnh, ngài ba lần bốn lượt tới, tìm kiếm gần như tất cả mọi góc ngách trong Linh Vân sơn trang, thực ra chỉ tốn công vô ích. Ông ngoại ta không nói ra chân tướng sự việc chính vì muốn bảo vệ ta, không muốn chuyện của ta bị đồn ra ngoài. Còn ta biến thành bộ dạng của ngày hôm nay cũng chính là niềm tiếc nuối cả đời của ông ngoại. Giờ thì hãy thả ông ngoại ta ra, nếu dám động đến một sợi tóc của người...” Hoàng Phủ Dịch nói tới đây, ánh mắt toả ra luồng hàn khí lạnh lẽo.

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh tức thì biến đổi, ánh mắt hiện rõ vẻ lo lắng, nếu thực sự là vậy, Sơ Tuyết phải làm sao đây?

“Trẫm đã làm phiền rồi, xin lỗi.”

Hoàng Phủ Dịch lạnh lùng hừm một tiếng, không hề đáp lại. Ngay lúc sau, cậu quay người ngồi thiền trên phiến đá lớn.

Lúc này, ánh hoàng hôn sau cùng đã tắt, những cánh chim vội vàng bay về tổ. Tiếng gió vi vu, cây cỏ lay động.

Mộ Dung Cảnh nắm tay Thẩm Tố Nhi, cùng bước xuống núi.

Khắp không gian dần lấy lại vẻ tĩnh lặng như tờ, cuộc đối thoại giữa họ cũng trở nên vang vọng hơn bao giờ hết.

“Hoàng thượng, làm thế nào mà ngài lấy được chiếc trâm cài đầu đó vậy?”

“Cái đó... Hầy, là Vân trang chủ tạm thời cho ta mượn.”

“Cho mượn? Người ta cũng đồng ý với ngài sao?”

“Ừm, lúc lên sơn trang, thuận đường mượn tạm, thế nên ta nhất định phải đưa trả lại cho chủ nhân của nó.”

“Vậy còn miếng ngọc bội kia thì sao?”

“Cái đó...”

“Làm người thì phải thành thật. Hoàng thượng, ta tin tưởng ngài.”

“Là... vào ngày ta cứu nàng, để tra xét thân phận thực sự của Hoàng Phủ Khuynh Thành, trong lúc giao đấu, ta đã nhanh tay trộm được.”

“Hả?”

“Vậy còn nàng, tại sao lại xuất hiện tại chỗ đó?”

Thì ra người thần bí đánh ngất Hoàng Phủ Khuynh Thành, cướp Thẩm Tố Nhi đi không ai khác chính là Hoàng Phủ Dịch. Hai người họ sau đó cùng lên đỉnh Linh Vân. Hoàng Phủ Dịch cũng không che giấu, đem chuyện Mộ Dung Cảnh sắp đến nói cho nàng biết.

“Chúng ta hãy thử xem Mộ Dung Cảnh chọn gì, nàng hay là Tuyết Liên ngàn năm. Thế nhưng, một khi hã đã chọn, thì sau này tuyệt đối không được đến làm phiền sự yên bình của Linh Vân sơn trang nữa.” Hoàng Phủ Dịch nhìn về đỉnh núi xa xăm, đột nhiên quay sang, chăm chú nhìn Thẩm Tố Nhi.

Khoảnh khắc đó, Thẩm Tố Nhi đang thất thần nhìn về phía đỉnh núi ngập trong mây mù trước mặt.

“Nếu hã chọn Tuyết Liên ngàn năm, liệu nàng có cam tâm tình nguyện theo ta?”

“Tiểu Bảo...” Thẩm Tố Nhi không biết phải trả lời thế nào. Nếu không có cậu, e là nàng đã sớm chết bởi con rắn độc lúc trước chứ chẳng nói đến chuyện sau này. Chỉ là... hầy! Nàng khẽ than dài một tiếng, tựa vào phiến đá sau lưng, nói “Câu hỏi này của cậu... thực quá tồi!”

Hoàng Phủ Dịch nghi hoặc nhìn nàng, không hiểu ẩn ý bên trong câu nói này.

Thẩm Tố Nhi thấy vậy dịu dàng cười nói “Có phải cậu cảm thấy ngài ấy sẽ chọn Tuyết Liên ngàn năm? Trên thực tế, đây là sự lựa chọn... hoàn toàn không có đáp án. Có nhiều chuyện không thể chỉ nhìn bề ngoài, mà phải truy xét cả những thứ tiềm ẩn bên trong. Ngài ấy chọn Tuyết Liên ngàn năm, cũng không có nghĩa ngài ấy không xứng đáng để ta yêu thương, hoặc nói cách khác... giả như ngược lại càng đáng để ta thương thức, kính mến, thương yêu.”

“Nàng?” Hoàng Phủ Dịch lại càng mơ màng hơn.

“Một người đàn ông lòng mang đại nghĩa, niệm tình thân mà từ bỏ dục vọng của riêng mình, ta chẳng có lí do gì mà không yêu thương cả.” Đáng chết! Sao nàng cứ cảm thấy bản thân thích bị ngược luyến, không ngờ lại thích loại đàn ông như Mộ Dung Cảnh. Ngưng một hồi, Thẩm Tố Nhi lại nói “Ta không nói rõ được cảm giác lúc này, trong lòng ngài ấy, là ta hay Sơ Tuyết quan trọng hơn? Thế nhưng, ta không muốn so sánh. Cho dù thua Sơ Tuyết, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Nàng nói, thần thái bình tĩnh, giống như thể cho dù kết quả thế nào cũng tiếp nhận một cách vui vẻ.

Hoàng Phủ Dịch im lặng không nói, hòn đá trong tay không biết đã bị nghiền nát thành bột từ lúc nào, cậu không thể không thừa nhận những lời Thẩm Tố Nhi nói rất hợp đạo lí. Nội tâm vô cùng mâu thuẫn, cậu ngẩng đầu, đưa đôi mắt mơ màng nhìn ra đường chân trời xa tắp, thăm ngưỡng mộ người đàn ông đó.

“Hình Nhi, nàng có thích nơi này không? Núi cao, mây trắng...” Giọng cậu khê khàng như cơn gió thoảng qua, cũng mờ ảo giống lớp sương mù giăng giăng khắp núi.

“Ta...”

“Ta rất thích nơi này, thực sự yêu thích nó. Một ngày nào đó, nếu giả như ta chết đi, ta muốn được chôn cất tại đây.”

“...”

Thời gian dần trôi.

Mặt trời dần lặn khuất sau núi.

Ánh hoàng hôn ngập trời, chim muông nháo nhác bay về tổ.

“Nàng sai rồi, Mộ Dung Cảnh sẽ không chọn Tuyết Liên ngàn năm...”
Lúc này, trái tim Hoàng Phủ Dịch chợt thoáng dâng hơn nhiều, cũng đã liệu trước được phần nào kết cục.

Thẩm Tố Nhi nghi hoặc nhìn Hoàng Phủ Dịch.

“Còn một lựa chọn thứ ba...” Nói đến đây, Hoàng Phủ Dịch đột nhiên quay sang Thẩm Tố Nhi “Lại đây, hẩn sắp đến nơi rồi. Nàng hãy ở yên trong này, không được lên tiếng, cũng không được gây ra bất cứ tiếng động nào. Hãy lắng tai mà nghe, xem hẩn sẽ đưa ra lựa chọn thế nào.” Chỗ Thẩm Tố Nhi ngồi chính là phía sau một phiến đá lớn, cho dù Mộ Dung Cảnh lên đây, cũng không thể nào nhìn thấy được.

Sau đó, Hoàng Phủ Dịch còn bổ sung thêm một câu: “Đây là lời thỉnh cầu của ta, đưa nàng lên đây kịp thời, ta đã không còn gì hối hận.”

Cả người Thẩm Tố Nhi cứng đờ, trái tim khê động. Một chữ ‘thỉnh’ đơn giản nếu nàng vẫn còn coi cậu là trẻ con, vậy thì nàng quá ngu muội rồi. Thân là băng hữu, nàng cũng bất giác sinh lòng kính trọng từ tận đáy lòng với Hoàng Phủ Dịch.

Tiếng gió thổi xào xạc qua đám cây lá, đồng thời che đi tiếng hơi thở rất nhẹ của nàng. Thẩm Tố Nhi im lặng đợi chờ, nghe từng lời họ nói...

Lúc hai người quay về đại viện, trời đã tối. Đêm đó, Mộ Dung Cảnh không ngủ được, Thẩm Tố Nhi cũng chẳng thể chợp mắt.

“Hoàng thượng... bệnh tình của Sơ Tuyết có nghiêm trọng không?” Nàng nép trong vòng tay Mộ Dung Cảnh, đôi bàn tay bất giác níu lấy y phục của ngài, vồn vã hỏi “Lẽ nào ngoại trừ Tuyết Liên ngàn năm ra, không còn bất cứ cách nào có thể cứu mạng Sơ Tuyết?”

Mộ Dung Cảnh khẽ gật đầu, ánh mắt ảm đạm, nói “Thôi thần y có nói, nếu không có được Tuyết Liên ngàn năm... Sơ Tuyết sẽ như ngọn đèn cạn dầu, không biết khi nào thì tắt.”

“Tại sao lại như vậy chứ?”

“Hiện nay, Tuyết Liên ngàn năm đã không còn, đành phải tìm cách khác thôi.” Mộ Dung Cảnh nói rồi ôm chặt nàng hơn, thân người ngài khẽ run, hình như bao nhiêu dẫn vật dồn nén đã lâu, sau cùng khẽ nói “Sơ Tuyết đã hôn mê bất tỉnh rồi...”

Lúc này, Mộ Dung Cảnh thực sự cảm thấy quá mệt mỏi.

“Tố Nhi, Sơ Tuyết ngã bệnh, mẫu hậu cũng...” Mộ Dung Cảnh khẽ nghẹn lời, giọng nói trầm ồm lạc dần đi, giống như đang phải gồng mình để bản thân không thể suy sụp. Chỉ cần là con người, cho dù ngài có cường mạnh đến đâu, lãnh đạm đến thế nào, cũng sẽ có khoảnh khắc cảm thấy yếu mềm muốn được bật khóc thành tiếng. Thế nhưng từ rất lâu rồi, bao nhiêu khổ sở ngài đều giấu trong lòng, có lẽ bởi ngài chưa tìm được bờ vai để có thể dựa vào mà khóc.

Thanh cao mà lãnh đạm, đó chỉ là vẻ ngoài để mọi người nhìn thấy.

Nàng nhẹ nhàng hôn lên giọt lệ nhạt nhoà ở cuối đuôi mắt ngài, bất cứ lời an ủi nào cũng chẳng thể bì với nụ hôn dịu dàng này.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Cảnh quyết định quay về kinh. Lúc họ lên xe ngựa thì Vân trang chủ đích thân tới, mỉm cười hoà nhã tiễn đưa thánh giá, thể hiện hết mình sự chân thành của một người chủ nhà, lại còn đặc biệt tặng một món lễ vật. Nghe nói, phần lễ vật này do Hoàng Phủ Dịch tặng, một hộp hàn ngọc được phong kín tinh tế, chạm tay vào cảm thấy rất lạnh.

Mộ Dung Cảnh vốn định từ chối, khi Vân trang chủ khẽ thì thầm bên tai ngài vài câu, Mộ Dung Cảnh thoáng sững sờ sau đó liền nhận lấy.

Suốt dọc đường, Mộ Dung Cảnh luôn ôm hộp hàn ngọc đó trên tay, thái độ vô cùng kích động.

Thẩm Tố Nhi lo lắng nhẹ vỗ lên tay ngài, dịu dàng nói “Hoàng thượng, ngài...”

Mộ Dung Cảnh xúc động, đưa tay kéo Thẩm Tố Nhi vào lòng, bàn tay kia vẫn nắm chặt chiếc hộp hàn ngọc, cố sức giữ bình tĩnh, che đi sự kích động trong lòng. “Sơ Tuyết có lẽ sẽ tránh được kiếp nạn này.”

“Có thật không?”

“Ừm...”

“Chiếc hộp đó đựng gì thế”

“Lá và cành của... Tuyết Liên ngàn năm. Nghe Vân trang chủ nói, cũng có được tính cứu người, tuy rằng không thể so với Tuyết Liên ngàn năm, nhưng cũng là vật báu khó tìm.” Mộ Dung Cảnh giải thích “Đưa những thứ này cho Thôi thần y, khẳng định sẽ có cách cứu Sơ Tuyết.”

Giữa lúc tuyệt vọng, đột nhiên lại thấy một tia hi vọng, cho dù tia hi vọng đó rất nhỏ, song nó cũng được phóng đại lên rất nhiều, cứu vớt những linh hồn đang bế tắc.

Vậy là bọn họ ngày đêm lên đường, thần tốc quay về kinh.

Đường thủy, đường bộ, đường nào nhanh hơn thì đi đường đó, cuối cùng cũng về sớm hơn mấy ngày so với dự kiến. Lúc đặt chân vào kinh thành, hít thở bầu không khí nơi đây, Thẩm Tố Nhi đặc biệt cảm khái. Nàng vốn tưởng cả cuộc đời sẽ không bao giờ có thể xuất hiện tại đây, chỉ là vận mệnh trêu ngươi, vòng vo một hồi cũng không thoát khỏi chốn cũ.

Mộ Dung Cảnh nắm chặt tay Thẩm Tố Nhi, đưa nàng vào cung.

Lúc Lưu tổng quản ra nghênh tiếp, nhìn thấy Thẩm Tố Nhi cũng không khỏi lạng người, sau đó liền cung kính hành đại lễ tiếp kiến hoàng hậu.

“Thôi thần y đang ở đâu?” Mộ Dung Cảnh vội hỏi.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Thôi thần y đang ở dược phòng.”

Mộ Dung Cảnh biết Thẩm Tố Nhi muốn đi gặp Sơ Tuyết, liền dặn dò Lưu tổng quản đưa nàng tới Mai Viện. Còn mình đích thân đưa thuốc đến dược phòng cho Thôi thần y.

Thẩm Tố Nhi ngồi trên chiếc kiệu không đỉnh, được Lưu tổng quản dẫn đường đến thẳng Mai Viện. Tâm trạng lúc này của nàng vô cùng phức tạp, vốn định quay về cung Triều Phụng trước nhưng trong lòng lại gấp gáp muốn gặp Sơ Tuyết “Lưu công công, trong lúc bản cung không ở đây, hoàng cung có xảy ra chuyện gì không?”

“Có ạ! Thậm chí toàn là chuyện đại sự, Tam vương gia đổ bệnh, sức khoẻ của thái hậu nương nương cũng vì thế mà kém hẳn đi.”

“Vậy còn chuyện nhỏ nhặt nào khác không?” Thăm Tố Nhi tự biết nói chuyện với những người đã ở trong cung nhiều năm, phải hỏi thật cận kề, nếu không sẽ bỏ sót rất nhiều chuyện đặc sắc.

“Chuyện nhỏ, đương nhiên là không ít ă, phải xem xem nường nường muốn nghe chuyện thuộc lĩnh vực nào.”

“Những chuyện liên quan đến hoàng thượng, Tam vương gia và cả cung Triều Phụng nữa.”

“Cung Triều Phụng vẫn bình thường như mọi khi. Tất cả nô tài, cung nữ khi nường nường còn trong cung vẫn giữ nguyên như trước. Tất cả đều đang chờ người quay về. Những ai muốn xuất cung có thể xuất cung, muốn ở lại cung Triều Phụng thì cứ ở lại, kết quả đám nô tài đó đều vì nường nường, nhất loạt ở lại.”

Thăm Tố Nhi nghe vậy cảm động vô cùng “Vậy còn hoàng thượng?”

“Hoàng thượng thường không ở trong cung.”

“Vậy Tam vương gia?”

Hỏi đến Sơ Tuyết, Lưu tổng quản có phần do dự, sau đó mới cung kính hồi đáp “Lát nữa, người gặp thì sẽ biết ngay thôi.”

Thăm Tố Nhi biết dù muốn hỏi thêm cũng chẳng ích gì, liền chuyển hướng khác “Tam vương gia bắt đầu hôn mê bất tỉnh khi nào?”

“Bẩm nường nường, đã được ba tháng rồi!”

“Ngài mau nói qua tình trạng đi.”

“Ba tháng trước, Tam vương gia quay về từ bên ngoài, đột nhiên ngất ngay tại cửa cung, miệng còn thổ máu đen. May nhờ có Thôi thần y hết lòng cứu chữa, coi như giữ được tính mạng, nhưng từ đó nằm liệt giường,

lúc tỉnh lúc mê, thi thoảng cũng có thể xuống giường đi lại. Sau đó bệnh tình càng lúc càng thêm nghiêm trọng...”

Cuối cùng, Thẩm Tố Nhi coi như cũng biết được một số chuyện. Lúc sinh bệnh, Sơ Tuyết vẫn ở trong cung Thiên Thọ, tuy nhiên, không hiểu sao cứ cố chấp đòi chuyển về Mai Viện. Còn về việc tại sao, Sơ Tuyết chỉ im lặng không nói.

Thẩm Tố Nhi lặng lẽ nhìn cung điện nguy nga với tường xanh ngói đỏ. Rốt cuộc nàng cũng tới Mai Viện.

Khoảnh khắc bước chân qua cửa cung, trái tim Thẩm Tố Nhi bỗng run rẩy.

Hè đến, nơi đây không còn hương hoa mai nhưng vẫn tràn đầy sức sống. Ấy vậy mà khung cảnh trước mặt vẫn khiến nàng có cảm giác tiêu điều, thê lương.

Nàng đi theo con đường nhỏ, đến trước căn gác nơi Sơ Tuyết ở. Bên ngoài cửa lúc này có mấy cung nữ cùng tiểu thái giám lạ mặt đang đứng hầu.

Khi thấy Thẩm Tố Nhi, họ không khỏi nghi hoặc. Tuy nhiên, họ rất lễ độ đứng chặn bên ngoài, không cho nàng bước vào. Thấy vậy, Lưu tổng quản khẽ mắng “Các người không được vô lễ, sao thấy hoàng hậu nương nương lại không quỳ?” Lưu tổng quản cố khống chế giọng nói, hẳn là sợ sẽ làm kinh động đến người đang ở trong.

Nghe vậy, đám cung nữ, thái giám vội quỳ rạp xuống, còn bậm lên là thái hậu nương nương đang ở đây để tiện cho việc chăm sóc Tam vương gia. Sau khi cho Tam vương gia uống thuốc, người hiện đang nằm trên giường trúc nghỉ ngơi.

“Ừm, các ngài cứ tiếp tục canh giữ, một mình bản cung đi vào xem sao, sẽ không làm phiền đến mẫu hậu đâu.” Thẩm Tố Nhi dặn dò đám người Lưu tổng quản, sau đó lặng lẽ đẩy cửa bước vào.

Vừa hít thở không khí trong phòng, Thẩm Tố Nhi liền cau chặt đôi mày.

Mùi thuốc nồng nặc đã tích tụ quá lâu nên không dễ tan hết được, ngoài ra cửa sổ trong phòng còn bịt kín. Nàng nghe nói người cổ đại thường dưỡng bệnh trong phòng kín, thế nhưng không ngờ lại đến mức này. Thật là chẳng khoa học chút nào. Nàng nhìn thái hậu nằm trên giường trúc, một cung nữ già đứng bên hầu hạ. Vị cung nữ này vừa thấy Thẩm Tố Nhi liền kinh hãi một lúc lâu, chắc cũng nhận ra nàng là hoàng hậu, lập tức hành lễ.

Thái hậu trông già đi khá nhiều, tóc đã bạc quá nửa đầu.

Thẩm Tố Nhi nhẹ vén rèm, bước vào phòng trong, mọi thứ vẫn được bài trí như cũ. Trước mắt nàng là một chiếc giường được buông rèm, qua lớp rèm mỏng, nàng thấy một người nằm đó. Tuy chưa nhìn rõ mặt nhưng nàng biết, người đó chính là Sơ Tuyết. Bỗng trái tim nàng quặn thắt, cả người cứng đờ ra, không ngờ có lúc bước chân lại nặng nề đến thế, cứ như thể không còn chịu sự khống chế của bản thân nữa.

Bên cạnh giường Sơ Tuyết lúc này có hai cung nữ túc trực, vừa nhìn thấy Thẩm Tố Nhi, cũng bất ngờ hồi lâu mới cúi đầu hành lễ. Sau khi Thẩm Tố Nhi ra hiệu cho họ ra ngoài, nàng mới hít một hơi thở sâu, điều chỉnh lại tâm trạng và cảm xúc bản thân lúc này.

Thẩm Tố Nhi nhẹ cất bước, mỗi một bước chân, nàng có cảm giác trái tim lại co bóp mãnh liệt, như thể đã làm sai chuyện gì. Đúng thế, nàng đã sai! Tại sao nàng không quay về sớm hơn để nói chuyện, gặp mặt ngài. Ở cạnh bên chọc cho ngài vui vẻ mà quên đi bệnh tật.

Lưu tổng quản nói, Sơ Tuyết đã hôn mê rất lâu rồi.

Hiện nay, hình dáng Sơ Tuyết ra sao, nàng hoàn toàn không có đủ dũng khí để nhìn.

Bước chân nàng ngập ngừng, từng trận chua xót ập đến, cổ họng như bị thứ gì đó nghẹn chặt lại.

Lúc mím chặt môi bước lại gần, đưa mắt nhìn người đang nằm trên giường, nước mắt nàng không kiềm chế được tuôn trào, từng giọt từng giọt lăn xuống không ngừng.

“Sơ... Sơ Tuyết...”

Đây thực sự là Sơ Tuyết nàng quen sao? Người thiếu niên tuấn mỹ tuyệt sắc... lúc này khuôn mặt gầy chảnh còn thấy chút thịt, làn da trắng muốt như được làm từ giấy, đôi môi hồng thắm giờ khô khan tím ngắt. Đôi bàn tay gầy guộc lộ ra ngoài chần, lúc này chỉ còn mỗi xương... không, nói chính xác là xương sấp đâm rách làn da mỏng kia rồi. Ngài thực chảnh giống Sơ Tuyết mà nàng đã gặp trước đây.

Không tìm thấy phong thái quen thuộc khi xưa... chảnh còn chút nào cả. Nàng nhắm mắt, lặng im như đã chết ngắt.

“Sơ Tuyết...” Thâm Tố Nhi ngồi xuống bên giường, nắm chặt bàn tay gầy guộc đó nói “Xin lỗi nhé! Ta không hề hay biết... nếu biết, ta nhất định sẽ quay về.”

“Liệu ngài có hận ta không...”

Lúc này nàng thực sự sợ hãi, sợ vô cùng. Nước mắt lăn chảnh tuôn rơi, nàng vốn không phải là người hay khóc, hoặc giả là người phụ nữ yếu mềm. Nhưng nhìn bộ dạng này của Sơ Tuyết, nỗi đau xót không ngừng trào dâng mạnh mẽ trong lòng.

“Tiểu Tam, ngài nhất định phải khoẻ lại. Ngài là người đầu tiên đối xử tốt với ta, ta không muốn ngài chết, không muốn...” Ngài chính là người đầu tiên đối xử tốt với nàng kể từ khi mới nhập cung, chính ngài đã mang đến cho nàng tình yêu thương ấm áp, dịu dàng.

Sơ Tuyết vẫn luôn thuận theo ý nàng, để nàng sống đúng theo mong muốn của mình. Tâm ý và sự tốt đẹp của ngài, ngay cả Mộ Dung Cảnh cũng chẳng thể cho nàng được. “Tiểu Tam, ngài hãy tỉnh lại đi, ta về thăm ngài đây. Ngài không được để xảy ra chuyện gì có biết không? Nhất định không được. Trong lúc cuộc đời ta buồn bã, đau khổ nhất, cũng là lúc xui xẻo nhất, chính ngài đã đứng một bên giúp đỡ, an ủi... Ngài phải tiếp tục giúp đỡ ta đây. Nếu ngài không tỉnh lại, sau này ai sẽ giúp ta? Giả như lúc bị người khác ăn hiếp, ai sẽ vì ta mà ra tay che chở? Sơ Tuyết...”

“Sơ Tuyết... Tiểu Tam...”

“...”

“Người đang làm cái gì thế? Ra ngoài.” Từ sau bỗng truyền đến giọng nói cực kỳ tức giận, là của thái hậu. Người xuất hiện trước tấm rèm châu, ánh mắt từ bi, nhân ái trước kia giờ đã không còn nữa. “Người còn quay về đây làm gì? Cút đi! Cút ra ngoài. Tất cả đều do người, đều do người cả.”

“Con? Con...” Thẩm Tố Nhi nghe vậy không khỏi kinh ngạc và chấn động. Ngay lúc sau, nàng bị thái hậu kéo ra khỏi giường, đuổi khỏi phòng.

Ngồi bệt trên bậc thềm, nàng nhìn vào cánh cửa khép chặt kia, mãi hồi lâu vẫn không thoát khỏi sự kinh hãi, bàng hoàng.

Nhìn ánh mắt đó của thái hậu khiến nàng thấy bản thân như một kẻ tội đồ, hình như chính nàng... là kẻ đã gây ra mọi chuyện. Sơ Tuyết trở thành bộ dạng ngày nay cứ như thể là do nàng? Tại sao chứ? Rốt cuộc là vì sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mộ Dung Cảnh không nói, Lưu tổng quản cũng không nói, chẳng ai nói với nàng đã xảy ra chuyện gì và vì sao.

“Hoàng hậu nương nương, người mau đứng dậy đi. Mặt đất bần lả, sẽ làm hỏng hết y phục của người.” Lưu tổng quản dứt lời, vội sai cung nữ đỡ Thẩm Tố Nhi đứng dậy.

Thẩm Tố Nhi vội gạt nước mắt, hỏi “Lưu công công, bản cung muốn biết chuyện của Tam vương gia.”

Lưu tổng quản cúi đầu, khẽ khom người rồi kính cẩn đáp “Về chuyện này... nương nương, lão nô cũng không rõ lắm, cho nên không dám to gan tự kể.”

Thẩm Tố Nhi cau chặt đôi mày, cũng không hỏi thêm nữa, cuối cùng lặng lẽ quay về cung Triều Phụng.

Trước cung Triều Phụng, có mấy người đang quỳ, kích động đến độ nước mắt đầm đìa.

Thẩm Tố Nhi lập tức bảo họ đứng dậy, rồi người trước kẻ sau tiến vào cung. Nàng đi rất chậm, nhìn ngắm tỉ mỉ từng góc nhỏ trong cung. Nơi đây chẳng có một chút thay đổi. Bước vào đại đường, nàng than dài một tiếng, từ từ ngồi vào vị trí chính điện. Tất cả đám người dưới đều đang lặng người đứng trước cửa lớn, ánh mắt mơ màng như thể không dám tin đây là sự thật, nước mắt theo đó lại tiếp tục trào ra.

“Các người định thần lại đi, ai có thể dâng ly trà cho ta không? Khát nước quá!” Thẩm Tố Nhi dịu dàng nói, thế nhưng nàng không ngờ chỉ một câu nói đơn giản mà lại hiệu quả đến vậy.

“Dạ... dạ... oa.” Bọn họ ôm nhau khóc òi, nước mắt tuôn ra chẳng khác nào trận đại hồng thủy, có khả năng nhấn chìm cả cung Triều Phụng.

“Là chủ nhân. Chủ nhân đã về rồi!”

“Đúng thế, đây không phải là mơ... Người mau nhéo ta một cái thử xem.”

“Ây da! Hình như là nường nường thật.”

“Người quay về rồi!”

“Hu hu!”

“...”

Thẩm Tố Nhi nản lòng nhìn họ, đổi lại là lúc khác, chắc nàng sẽ vui đến mức bật cười, thế nhưng, bệnh tình Sơ Tuyết còn chưa có chuyển biến, lại thêm nhiều ngày bôn ba lao碌, toàn thân mệt mỏi, đừng nói là cười, cho dù nói một câu cũng cảm thấy rất tốn sức lực.

Nàng cùng đám người nói qua vài câu, sau đó về phòng nghỉ ngơi. Ngả người xuống giường, rất nhanh nàng chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại, trời đã chuyển hoàng hôn. Nghe bọn Tiểu Dung nói, hoàng thượng có ghé qua đây một lần, thấy nàng ngủ liền nhanh chóng rời đi.

Buổi tối, Thẩm Tố Nhi dọn ngự thiện phòng đặc biệt chuẩn bị, nói muốn ăn một bữa ngon lành cùng đám người dưới trong cung Triều Phụng, khiến họ cảm động đến mức nước mắt không ngừng tuôn. Nàng ngồi trước bàn ăn, mỉm cười chán nản “Đừng khóc nữa, người nào người nấy khóc sưng cả mắt lên rồi, trông như hột đào vậy, còn khóc nữa là sẽ luột chín đấy.”

Nghe nàng nói vậy, mọi người không khỏi bật cười.

“Tất cả đều tại người hết, tại sao lại bỏ chúng em đi? Muốn trốn thì phải để bọn em cùng trốn chứ?” Tiểu Dung là người đầu tiên đưa lời oán trách.

Tiểu Xuân Nhi cũng theo đó mà phụ họa một câu “Đúng thế, tại sao người chẳng thương lượng lấy một câu đã vội vã rời đi thế?”

Thẩm Tố Nhi nhìn lướt đám người một lượt, giấu đi tâm trạng trầm trọng của bản thân. Hiếm khi mọi người vui thế này, nàng cũng không muốn để mọi người mất hứng. Chỉ có điều, người nào người nấy đều nhìn nàng bằng ánh mắt uất ức, oán thán, nàng cảm giác như thể bản thân đã mắc phải đại tội. “Ta cũng là muốn tốt cho các em thôi... nếu bị bắt lại, ta thì không sao, chứ các em... sẽ vô cùng nguy hiểm. À đúng rồi, hoàng thượng có làm khó các em không?”

“Không... không ạ...”

Lúc này, bọn họ người nào người nấy đưa lời kể khổ. Thậm chí người này tranh lời cướp ý của người kia.

Cứ người này một câu, người kia một câu, gần như đã kể lại hết toàn bộ những chuyện xảy ra trong hoàng cung cả năm nay. Một năm qua, hoàng thượng không cho bất cứ ai tới cung Triều Phụng quấy nhiễu. Nói đi nói lại, cuộc sống của tám người bọn họ khá là bình ổn, chỉ cần không bước chân ra khỏi cung Triều Phụng, sẽ không bị bất cứ cung nữ, thái giám cung nào bắt nạt.

Câu chuyện cứ như nước chảy tuôn ra không ngừng, vô tình lại nhắc đến Sơ Tuyết, Thẩm Tố Nhi nở nụ cười gượng gạo trong khi sắc mặt của đám người cũng đờ đẫn hẳn. Người nào người nấy ủ rũ, buồn rầu, vô cùng đau lòng, xót xa. Chuyện của Sơ Tuyết bọn họ cũng đã nghe nói.

“Những chuyện liên quan đến Tam vương gia, các em có thể kể lại cho ta nghe không?”

Thẩm Tố Nhi nhìn sắc mặt đám người biến đổi, liền nói thêm một câu: “Cho dù là những lời mắng chửi, cũng phải nói ra bằng hết.”

Thế nhưng đám người vẫn chìm trong im lặng.

Thẩm Tố Nhi đưa mắt nhìn quanh, sau cùng dừng lại ở Tiểu Dung nói: “Tiểu Dung, em hãy nói trước đi, mau đem hết những chuyện mình biết kể ra một lượt cho ta nghe.”

“Tiểu thư, em... em chỉ biết là... Tam vương gia sẽ chết...”

“Ai nói thế?” Thẩm Tố Nhi tức giận quát lớn: “Sơ Tuyết tuyệt đối không thể chết được.”

Tiểu Dung nhăn nhó mặt mày, nín lấy y phục của Tiểu Xuân Nhi ngồi cạnh bên, còn Tiểu Xuân Nhi lại ngô nghê kéo y phục của người bên cạnh, ra hiệu cho người này nói, cứ người này đùn đẩy cho người kia, kết quả, chẳng ai dám lên tiếng nữa.

Thẩm Tố Nhi liền nói “Tiểu Xuân Nhi, em hãy nói đi.”

“Chủ nhân, trong cung đồn rằng... tuy không biết là thật hay giả. Chỉ là... chúng em đã không nhìn thấy Tam vương gia hơn một năm nay rồi. Trước kia, Tam vương gia thường hay đến cung Triều Phụng, ngồi một mình trong sân... rất lâu, rất lâu...” Tiểu Xuân Nhi càng nói lại càng lí nhí: “Hình như Tam vương gia rất nhớ chủ nhân đó...”

“Là nhớ chủ nhân thật mà...”

Lúc này, mọi người lại nhộn nhạo, bắt đầu nhiệt tình trở lại.

Thì ra, trong khoảng thời gian Thẩm Tố Nhi rời cung, Sơ Tuyết thường tới thăm cung Triều Phụng. Lại nói Sơ Tuyết đã từng xuất cung thêm hai lần, mà còn trong khoảng thời gian dài. Lần cuối cùng, khi quay về ngài còn ngắt ngay trước cửa cung.

Càng nghe, Thẩm Tố Nhi càng cảm thấy bất an. Lúc này, Tiểu Thất Tử cứ ấp a ấp úng, dường như định nói gì lại thôi. Sau cùng, lén nhìn mọi người một lượt, cậu ta mới nói: “Nương nương, nô... nô tài còn nghe được một lời đồn khác.”

Thẩm Tố Nhi đưa mắt nhìn về phía Tiểu Thất Tử “Nói mau, không phải sợ.”

Đang chờ Tiểu Thất Tử lên tiếng, đột nhiên một vị khách không mời xuất hiện.

Thấy nàng ta bước vào, bọn người Tiểu Dung vội vã đứng dậy, hành lễ.

Thẩm Tố Nhi nhìn người phụ nữ rất quen mặt, thấy nàng ta xinh đẹp, trông thanh nhã lại có nét thư hương, thậm chí còn mang phong thái mặn mà của người phụ nữ trưởng thành. Nàng liền nhớ ra, đây chẳng phải là Tuyết Phi trước kia sao?

Tuyết Phi nhẹ bước vào, đi thẳng tới trước mặt Thẩm Tố Nhi, ánh mắt quắc sắc lạnh, bàn tay năm ngón ngọc ngà giơ cao, tiếng bạt tai vang lên lanh lảnh.

Thẩm Tố Nhi lạng người, chẳng kịp để tâm đến cảm giác đau đớn truyền tới từ bên má, nghi hoặc đưa lời chất vấn: “Mau nói ra lí do người đánh bản cung, nếu không khiến bản cung tín phục, bản cung sẽ trả lại người gấp đôi.”

Khuôn mặt đẹp đẽ của Tuyết Phi nhăn lại vì tức giận, nàng ta quát lớn “Đồ tiện nhân không biết liêm sỉ, theo trai trốn khỏi cung thì thôi, lại còn hại Tam vương gia bị an nguy đến tính mạng. Thân là một người phụ nữ, người đáng lẽ phải lấy cái chết mà tạ tội.”

“Lấy cái chết để tạ tội?” Thẩm Tố Nhi nghi hoặc nhìn vị Tuyết phi trước mặt. Dưới đôi mắt kia, đang ẩn chứa những suy nghĩ gì thế. “Tuyết Phi, mau nói rõ mọi chuyện, bản cung vừa về, có nhiều chuyện vẫn chưa thể hiểu hết được.”

Tuyết Phi đẩy cao chiếc cằm xinh đẹp, ngạo nghễ nhìn Thẩm Tố Nhi “Nếu không phải người tự ý xuất cung, sao Tam vương gia lại phải ra ngoài tìm? Nếu không vì người, làm gì có chuyện Tam vương gia bệnh tình nghiêm trọng như vậy mà vẫn quyết đi không muốn quay về? Người còn mặt mũi về đây ư, hừm! Mau rút khỏi cung đi!”

Tuyết Phi khinh thường phất mạnh tay áo, rồi lạnh lùng bước ra khỏi đại đường.

Nàng ta vội vàng đến rồi vội vàng đi, cứ như một trần cuồng phong kiêu ngạo.

Thẩm Tố Nhi cau chặt đôi mày, từ từ đưa ánh mắt sang chỗ Tiểu Thất Tử nói “Tiểu Thất Tử, những lời Tuyết Phi nói có phải là sự thật không?”

“Chủ nhân, những lời Tuyết Phi nương nương nói... là... là thật.” Tiểu Thất Tử cúi đầu đứng lặng, muốn nói lại thấy không nhẫn tâm “Nô tài nghe nói, Tam vương gia xuất cung tìm người, dọc đường thiếu thuốc... quay về quá muộn. Nô tài... nô tài nghe từ miệng mấy cung nữ hầu cận bên cạnh thái hậu... Lúc đó, Tam vương gia không mang theo nhiều thuốc. Ngài định dùng hết thuốc sẽ quay về cung, nhưng trên đường quay về lại nghe được tin tức về người, cho nên chẳng để tâm đến bệnh tình của mình...”

Trời đất quỷ thần ơi!

Thẩm Tố Nhi mím chặt môi, cả người ngây lặng, cảm giác áy náy, hối hận dâng trào dữ dội. Nàng đáng lẽ phải đoán ra chứ, đúng là gốc nghềch.

Thảo nào thái hậu lại căm hận nàng, oán trách nàng, đối xử với nàng như vậy...

Nàng không có lòng hại ngài nhưng vì nàng mà tính mạng ngài nguy ngập từng giờ.

Đem theo tâm trạng thấp thỏm, đau buồn, Thẩm Tố Nhi rầu rĩ cả một buổi tối. Nàng rất muốn đến Mai Viện, nhưng lại lo sẽ gặp thái hậu. Không phải nàng sợ, nhưng thái hậu đã không còn trẻ nữa, lại đang mang bệnh trong người. Nếu lúc này cố chấp đến chăm sóc Sơ Tuyết, khiến thái hậu tức giận thì không hay chút nào.

Nằm trên giường trúc, nàng từ từ nhắm mắt lại.

Rất nhanh, nàng bỗng cảm nhận được một luồng hơi thở ấm áp, lại một lúc nữa, nàng đã được ôm chặt trong vòng tay vững chắc, “Đừng lo lắng, Sơ Tuyết sẽ không sao đâu. Thôi thần y nói, cảnh của Tuyết Liên ngàn năm xem ra cũng có tác dụng, ngài ấy sẽ dốc toàn lực giúp Sơ Tuyết tránh được kiếp nạn này.” Dứt lời, Mộ Dung Cảnh cúi đầu đặt lên trán nàng một nụ hôn.

Hành động dịu dàng hiếm có này khiến Thẩm Tố Nhi vô cùng cảm động, khoé mũi cay cay, đôi mắt đỏ hồng, nàng nhẹ nép chặt trước lồng ngực ngài.

Đêm đã khuya, Thẩm Tố Nhi dần chìm sâu vào giấc ngủ. Mộ Dung Cảnh đưa mắt nhìn người phụ nữ trong lòng, nhẹ nhàng vuốt lên hai má vẫn còn ửng đỏ, hằn rõ vết năm ngón tay, ánh mắt tột cùng phần nộ.

Nửa canh giờ sau, tại Lưu Tiên Uyển.

Trong phòng ngủ của Tuyết Phi, đèn đuốc sáng rực.

Mộ Dung Cảnh lạnh lùng đứng giữa phòng lớn, nhìn người phụ nữ trước đó còn hân hoan tiếp đón, giờ đã mặt ủ mày chau “Bàn tay nào đã đánh hoàng hậu?”

“Hoàng thượng...”

“Trẫm đang hỏi người dùng bàn tay nào đánh hoàng hậu?” Ánh mắt ngài lạnh như băng.

Tuyệt Phi lạnh run người, dững khí khi này giờ đã mất hết “Tay... tay phải.”

“Người đâu, chặt tay phải.” Mộ Dung Cảnh tuyệt tình hạ lệnh.

“Hoàng thượng...” Tuyệt Phi kinh hãi, ánh mắt bàng hoàng, không dám tin vào tai mình, nàng ta không ngờ hoàng thượng lại đối xử với mình như vậy. Đôi vai mềm run lên bần bật: “Hoàng... hoàng thượng, ngài không thể đối xử với thiếp như vậy được.”

“Gây chuyện thị phi, lại dám phạm thượng, có tội danh nào không thể đem người ra trừng trị?... Đưa vào lãnh cung, cả đời không được phép rời khỏi nửa bước.”

Sắc mặt Tuyệt Phi trắng nhợt, trong kinh hoàng, nàng cố gắng trấn tĩnh “Hoàng thượng, hai năm trước, lúc ngài lấy chiếc trâm vàng nạm ngọc đã từng nói, sẽ đối xử thật tốt với thiếp, nhưng chuyện hôm nay cho thấy ngài nói lời không giữ lời.”

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh không hề có chút thương xót. Sơ Tuyệt xuất cung là sự thật, ngắt đi trước cửa cung cũng không phải chuyện giả, thế nhưng lí do Sơ Tuyệt xuất cung ngài chưa từng nói cho ai biết, lại càng không để người khác biết việc ngài đi tìm Tố Nhi. Nếu ngài đã không nói, làm sao mẫu hậu biết được?

Việc Sơ Tuyết vì Tố Nhi coi nhẹ việc uống thuốc hoàn toàn là bịa đặt. Bởi khi ngất đi trước cửa cung, trên người Sơ Tuyết vẫn còn thuốc. Kết quả của ngày hôm nay hoàn toàn do bệnh tình Sơ Tuyết tái phát, thuốc trước kia đã dần mất tác dụng. Ngài vì lo mẩu hậu không chịu nổi sự thật nên chưa nói ra chân tướng sự việc, không ngờ lại để người ta gây chuyện thị phi.

Ngài muốn tìm ra kẻ đầu tiên phát tán lời đồn thất thiệt này. Khẽ “hừm” một tiếng, ngài quay lưng bước ra khỏi phòng, hoàn toàn không để tâm đến tiếng kêu thảm thiết truyền lại từ phía sau.

Mộ Dung Cảnh về cung Triều Phụng, lặng lẽ nằm xuống cạnh Thẩm Tố Nhi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ngày mai, ngài sẽ đi gặp mẩu hậu, sẽ giải thích rõ ràng với người mọi chuyện.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chính Biến Nhuộm MáU Cả Thành HÀM

Sáng sớm hôm sau, lúc Thẩm Tố Nhi tỉnh lại, Mộ Dung Cảnh không còn ở bên nàng nữa. Theo lời Tiểu Dung và Tiểu Xuân Nhi nói lại thì hôm nay ngài thượng triều sớm.

Dùng xong bữa sáng, việc đầu tiên Thẩm Tố Nhi muốn làm chính là đến Mai Viện thăm Sơ Tuyết, thế nhưng nàng sợ sẽ gặp thái hậu ở đó. Đứng trước căn lều nhỏ của Mai Viện, nàng dẫn đo một hồi, đột nhiên thấy thái hậu đích thân ra ngoài mời mình vào trong. Sau mấy câu hàn huyên, người nói tất cả chỉ là hiểu lầm, cũng không còn để tâm đến chuyện trước đó rồi cùng nàng vào thăm Sơ Tuyết.

Hôm nay, Thôi thần y có đến một lần, mang theo thứ thuốc được sắc từ cành Tuyết Liên ngàn năm.

Thời gian dần trôi, cả tuần qua Thẩm Tố Nhi đều ở Mai Viện từ sáng sớm cho đến tối muộn. Trong khoảng thời gian này, ngày nào nàng cũng vội vội vàng vàng về cung Triều Phụng tắm táp, thay y phục, ăn vài món đơn giản, sau đó lại nhanh chóng trở lại Mai Viện.

Chỉ là, sắc mặt Thôi thần y càng ngày càng trầm trọng, cành và lá của Tuyết Liên ngàn năm đã dùng quá nửa, trong khi bệnh tình của Sơ Tuyết tuy không còn tăng thêm nhưng vẫn chẳng mấy khởi sắc.

Mai Viện càng lúc càng thêm buồn bã. Người nào người nấy mặt mày lo lắng, mệt mỏi.

Thẩm Tố Nhi quyết định ở lại Mai Viện để tiện bề chăm sóc cho Sơ Tuyết. Mỗi khi xung quanh không còn ai, nàng lại một mình lặng lẽ ngồi bên giường, đôi mắt long lanh đẫm lệ. Trong lòng trào dâng cảm giác đau đớn, xót xa.

“Sơ Tuyết, ngài phải sớm tỉnh lại nhé! Ta rất muốn nhìn thấy nụ cười của ngài, bởi lúc cười trông ngài vô cùng tuấn tú, lại thuần khiết và ấm áp...”. Nàng đưa tay lên vuốt nhẹ má Sơ Tuyết, lướt qua mái tóc đen trước trán của ngài. “Ngài gầy quá, đợi khi nào tỉnh dậy, phải ăn thật nhiều để bồi bổ mới được.”

Nàng nắm bàn tay nay chỉ còn da bọc xương của Sơ Tuyết, nước mắt từng giọt, từng giọt... chẳng kịp rơi mà rơi xuống.

“Ta thật quá vô dụng, Tiểu Tam. Rốt cuộc cũng chẳng thể làm được gì cho ngài cả... xin lỗi nhé... ngài nhất định phải khỏe lại mới được...” Thẩm Tố Nhi nghẹn ngào, nói không thành tiếng.

Một buổi sớm, Mộ Dung Cảnh sai người chuyển chiếc giường trúc ra giữa vườn rồi đích thân bế Sơ Tuyết ra ngoài. Khoảnh khắc bế tiểu đệ của mình, ngài cảm thấy không khỏi đau đớn, xót xa. Sơ Tuyết vốn dĩ đã gầy, giờ chẳng khác nào một cành liễu nhẹ tênh.

Ánh bình minh ôn hòa, gió nhẹ tà tà thổi. Cả Mai Viện ngập tràn trong hương mùa hè thanh mát.

Chim chóc ca hát véo von, tạo nên một bức tranh đầu hè rộn ràng ấm áp. Chỉ có điều, nơi đây vẫn nhuốm màu sầu muộn, thảm thương.

Thẩm Tố Nhi cùng Mộ Dung Cảnh ngồi xuống, tựa lưng vào chiếc giường trúc mà Sơ Tuyết đang nằm. Mọi thứ dần trở nên yên lặng khi tất cả kẻ dưới đã lui xuống.

“Tổ Nhi”. Mộ Dung Cảnh nhẹ vuốt tóc nàng, ánh mắt đượm buồn. Mấy ngày nay, ngài thấy nàng luôn tay luôn chân chăm sóc cho Sơ Tuyết, trong lòng lo lắng nhưng không hề có ý ngăn cản. “Mẫu hậu bệnh rồi, Sơ Tuyết lại chưa khỏi nàng không được đỡ bệnh đâu đấy... có biết không?”

“Ừm...” Thấm Tổ Nhi khẽ tựa đầu lên vai Mộ Dung Cảnh, trong lòng hiểu rõ tâm trạng của ngài lúc này. Trên vai ngài đã gánh vác nhiều trọng trách, lại phải cáng đáng quá nhiều việc, nếu ba người thân quan trọng nhất đều ngã bệnh, chẳng khác nào như tảng đá đè nặng lên vai ngài hơn.

Ánh mặt trời càng lúc càng gắt, hai người nhanh chóng quyết định chuyển Sơ Tuyết về phòng.

Ở lại thêm một lúc, Mộ Dung Cảnh nói trong triều còn nhiều việc chính sự, phải đi xử lí sau đó liền rời khỏi.

Còn lại một mình, Thấm Tổ Nhi sai người mở hết cửa sổ ra, để không khí trong lành tràn vào, bởi điều này rất quan trọng với người mang bệnh.

Nàng lặng ngồi xuống cạnh giường, ngây người nhìn Sơ Tuyết. Rốt cuộc phải làm thế nào thì ngài mới khỏe lại? Để ngài có thể như trước kia cùng nàng nói chuyện trên trời dưới đất, uống trà bàn luận cả ngày.

“Tiểu Tam, có phải ngài rất ghét ta? Vậy nên mới không tỉnh lại...”

“Nàng tát cho hăn vài cái, nói không chừng sẽ tỉnh lại đấy.” Bỗng một giọng nói bất ngờ vang lên.

Tư Mã Lạc? Ngài lúc này đang bận bộ y phục của Mộ Dung Cảnh, cũng không hề đeo mặt nạ. Với cách ăn vận thế này, cho dù ngài nghênh ngang đi giữa hoàng cung, chắc chẳng có ai dám ngăn cản?

“Sao ngài lại xuất hiện ở đây?”

“Chỉ là một hoàng cung Bắc Uyển nhỏ bé. Ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.” Ngài liếc mắt về phía Sơ Tuyết đang nằm trên giường, nương cao đôi mày “Hắn sắp chết rồi, sao các người chưa chuẩn bị hậu sự.”

Thẩm Tố Nhi nghe vậy, phần nộ trào dâng, hai tay nắm chặt, tức giận quát lớn “Ngài cút đi! Sơ Tuyết sao có thể chết được.” Lần đầu tiên, Thẩm Tố Nhi tức giận chỉ vì một câu nói, hơn nữa còn cảm thấy đặc biệt tức giận, trong cơn giận xen lẫn cả nỗi sợ hãi và đau khổ.

“Đúng là tự lừa mình lừa người...” Tư Mã Lạc bước đến trước bàn, tự rót cho mình một ly trà, chậm rãi thưởng thức, sau đó như thể cố ý nhẹ buông một câu “Hôm nay hắn sẽ chết thôi.”

“Dựa vào cái gì mà ngài có thể khẳng định như vậy...” Thẩm Tố Nhi tức đến độ đỏ bừng mặt. Nhưng rất nhanh, cơn giận của nàng tự nhiên nguôi hẳn, khi nàng chợt nhớ đến quá khứ đầy khổ sở của Tư Mã Lạc mà Mộ Dung Cảnh từng kể cho mình. Cảm giác tức thì bùng lên là bội phục lại pha lẫn vài phần thương hại. Hơn nữa, giây phút này ngài đã không còn người phụ nữ mà mình yêu thương.

Vận mệnh trớ trêu đã sắp xếp mọi chuyện trở nên trùng hợp ngẫu nhiên, khiến con người ta không khỏi buồn bực xót xa.

“Hôm nay, hắn sẽ chết... nếu không bệnh chết thì bản vương cũng sẽ giết hắn.”

“Ngài ấy là đệ đệ của ngài.” Thẩm Tố Nhi đứng giữa Sơ Tuyết và Tư Mã Lạc, tâm thái bảo vệ bao bọc, cho dù nàng biết chẳng có tác dụng, nhưng nàng buộc phải làm vậy.

Tiếp đó, tiếng ly trà rơi vỡ tan. Khoảnh khắc Tư Mã Lạc tức giận ném chén trà xuống đất, mắt nhìn Thẩm Tố Nhi chăm chú, lại có vẻ như đang cố kìm nén bản thân. Sau khi nhắm mắt định thần, giây phút Tư Mã Lạc mở mắt ra, cơn thịnh nộ vừa nhen nhóm đã vơi quá nửa “Tố Nhi, sau này

không được nói linh tinh nữa. Lần trước là ta không phải, đánh mất lý trí nên suýt gây thương tổn cho nàng. Ta đã nghĩ thông rồi, cho dù một năm vừa qua, nàng đã làm chuyện gì, ta cũng không để bụng. Hãy quay về bên ta được không?”

“Thực sự xin lỗi ngài! Xin ngài hãy quên ta đi, được không?” Thẩm Tố Nhi nhẹ buông lời. Giả như có người làm tổn thương nàng, bằng cách chế giễu, đả kích, có lẽ nàng sẽ bình thản mà đối mặt với họ, để họ thấy nàng có thể sống vô cùng sáng khoái. Thế nhưng, bọn họ vì nàng, đối xử với nàng, trái lại càng khiến nàng cảm thấy cực kỳ áy náy.

Rất nhanh, đôi mắt đen láy của Tư Mã Lạc tối sầm, sau đó ném ánh nhìn ra phía ngoài cửa.

Thẩm Tố Nhi cũng kinh ngạc không kém khi quay đầu nhìn lại “Mẫu...mẫu hậu...”

Cơn chấn động trào dâng trong lòng khiến thái hậu đứng im tại chỗ, cả người run lên bần bật. Nếu không phải được một cung nữ già đỡ lấy, chắc bà đứng không vững rồi.

“Lâu rồi không gặp, sức khỏe của ngài dạo này thế nào?” Khuôn mặt tuấn tú của Tư Mã Lạc hiện rõ nụ cười, nhưng vẫn chẳng thể xua đi sự lạnh giá như băng trong ánh mắt.

Sau khi bình tĩnh lại, thái hậu bảo vị cung nữ già lui ra, dặn dò không được cho bất cứ người nào vào quấy rầy, người mới dịu dàng lên tiếng “Lạc nhi, sao con lại tới đây...”

Sắc mặt Tư Mã Lạc trở nên lạnh lẽo đến kì dị. Trong lòng Thẩm Tố Nhi liền biết sắp xảy ra chuyện không hay. Quả nhiên, liền nghe thấy Tư Mã Lạc bình thản lên tiếng “Bản vương tới vì muốn tìm... thái tử phi.”

“Thái tử phi của con?” Kinh ngạc, thái hậu đưa mắt nhìn về phía Thăm Tố Nhi.

“Thái tử phi của Nam Man chúng ta không ngờ lại trở thành hoàng hậu của Bắc Uyển, người nói xem... phải làm thế nào mới được đây?”

Hắn đang ăn nói hàm hồ gì chứ? Đừng nói thái hậu, ngay cả Thăm Tố Nhi cũng cảm thấy đau đầu, vội quát “Không được nói linh tinh. Ta là thái tử phi của Nam Man lúc nào?”

“VẬY PHỤNG ẮN MÀ BẢN VƯƠNG ĐƯA CHO NÀNG ĐÂU?”

“Ta...” Thăm Tố Nhi nghe vậy thì tột cùng kinh hãi, sức nhớ ra miếng ngọc bội được Hoàng Phủ Khuynh Thành mượn xem. Bây giờ chẳng biết đã để đâu rồi?

“Nàng đánh mất rồi?” Gương mặt tuấn lãng của Tư Mã Lạc đành lại.

“Ta... hình như đánh mất rồi.” Thôi thôi, lúc đó, Tư Mã Lạc từng nói nếu nàng đánh mất, đích thân ngài ấy sẽ lấy đi mạng sống của nàng. Nghĩ vậy, Thăm Tố Nhi nhìn Tư Mã Lạc đầy áy náy “Việc đó, ta thực sự xin lỗi.”

Ánh mắt Tư Mã Lạc nhìn Thăm Tố Nhi vốn đang tột cùng phẫn nộ, bỗng dưng dịu hẳn, thậm chí tràn đầy tình ý, khóe miệng cong lên mỉm cười dịu dàng “Đồ ngốc, đánh mất rồi thì thôi, nàng bình an vô sự là được...” Ai nghe thấy câu này cũng cho rằng tình yêu ngài dành cho nàng là vô bờ bến, không gì sánh được.

Tuy nhiên, Thăm Tố Nhi lại âm thầm cảm thấy bất an, trực giác mách bảo cho nàng lại bị lừa. Quả nhiên lúc mắt nhìn sang, sắc mặt thái hậu đã trắng nhợt, nàng như bừng tỉnh, quát lớn “Tư Mã Lạc, đừng diễn kịch nữa, trước giờ ta chưa từng là thái tử phi của ngài. Có chuyện gì ra ngoài rồi nói, đừng làm phiền không gian nghỉ ngơi yên tĩnh của Sơ Tuyết.”

“Làm phiền thì đã sao? Đối với hần mà nói, chết sớm hay muộn một chút thì có gì khác biệt?”

“Tư Mã Lạc, người đừng có quá đáng.” Thẩm Tố Nhi cố nén cơn giận, bước tới trước mặt Tư Mã Lạc, ánh mắt bùng bùng nộ khí. “Ta có thể tha thứ bất cứ chuyện gì ngài gây ra với ta, thế nhưng ngài không được ăn nói linh tinh trước mặt Sơ Tuyết...”

Tư Mã Lạc nhướn cao đôi mày, dường như cảm thấy cực kỳ hứng thú. “Ăn nói linh tinh thì đã sao? Ta muốn nói cho hần biết, mẫu hậu mà hần một mực tôn kính là loại phụ nữ dâm đăng đến mức nào? Là người thay đổi tướng công không hề ngần ngại...”

Tiếng bặt tai bỗng vang lên lạnh lạnh.

Tư Mã Lạc vừa bất ngờ vừa kinh ngạc, mãi lúc lâu sau vẫn không thể định thần lại được.

Thẩm Tố Nhi vốn không phải là kẻ sùng bái bạo lực, thế nhưng nếu Tư Mã Lạc cứ tiếp tục nói thêm, nàng biết, đó tuyệt đối là những lời cay nghiệt, chua chát. Tất cho ngài một cái là hi vọng ngài có thể tỉnh lại.

Ánh mắt Tư Mã Lạc ẩn chứa niềm đau đớn tột cùng, nhưng rất nhanh lại được thay thế bằng sự lạnh giá. Vậy mà lời ngài nói ra hoàn toàn trái ngược với biểu hiện tình cảm trên khuôn mặt lúc này “Tố Nhi, nàng đừng tức giận, nàng bảo ta không nói thì ta sẽ không nói. Cho dù nàng bảo ta làm gì, ta cũng sẽ thuận theo, chỉ cầu xin nàng đừng tức giận, cũng đừng vì thế mà rời bỏ ta... Ta không thể không có nàng.”

Khoảnh khắc, sắc mặt thái hậu càng lúc càng trắng nhợt, cả người lay động không ngừng. Nộ hỏa công tâm, miệng trào máu tươi, rồi ngã lăn xuống đất.

“Mẫu hậu.” Thâm Tố Nhi kinh hãi, vội xông lại đỡ lấy bà, sau đó lập tức gọi cung nữ, thái y vào chăm sóc. Chính lúc này, thái hậu than dài một tiếng, hơi thở cũng đều hòa trở lại, đôi mắt long lanh ngấn lệ, tâm trạng phức tạp nhìn chăm chăm về phía Tư Mã Lạc. Ánh mắt ẩn chứa nỗi nhớ nhung dành cho đứa con ruột thịt.

Trong căn phòng nhỏ lúc này, mọi thứ đang cực kỳ hỗn loạn nhưng lại rất có trình tự.

Tư Mã Lạc mím môi, lạnh lùng quan sát mọi thứ diễn ra xung quanh.

Rất nhanh thái hậu được đưa về cung Thiên Thọ tịnh dưỡng, căn phòng chỉ còn lại Tư Mã Lạc và Thâm Tố Nhi.

Thâm Tố Nhi đứng lặng giữa phòng, nhìn Tư Mã Lạc bằng ánh mắt phức tạp “Đây chính là kết quả mà ngài muốn thấy?” Để xảy ra tình trạng này, nàng biết bản thân có một phần trách nhiệm. Rồi nàng đưa ánh mắt bi thương nhìn ra ngoài cửa sổ, đoán chắc người đứng bên ngoài cũng đang đau khổ như nàng.

Tư Mã Lạc vẫn tỏ ra bình thản, khóe miệng cong lên thành một nụ cười “Không chọc cho bà ta tức chết, đúng là chẳng thú vị gì cả...”

Bỗng một thân hình cao to bay vào từ cửa sổ, tốc độ thần sầu xuất hiện đưa năm ngón tay bóp chặt lấy cổ họng Tư Mã Lạc.

Lúc này, Mộ Dung Cảnh chỉ cần dùng thêm chút lực, Tư Mã Lạc chắc chắn sẽ chết ngay tức khắc.

Thế nhưng, Tư Mã Lạc không hề sợ hãi, miệng cười nhạo báng, bất cần lên tiếng “Muốn giết chết ta? Còn không mau động thủ. Không làm thì người chỉ là hạng thất phu yếu đuối... khụ khụ...”

Gân xanh trên tay Mộ Dung Cảnh nổi lên chằng chịt, gia tăng thêm vài phần lực đạo, ánh mắt ngập tràn đau khổ và mâu thuẫn. Khuôn mặt Tư Mã Lạc dần chuyển sang màu xanh tím, hơi thở càng lúc càng khó khăn... Giết hay không giết giờ chỉ là một hành động rất đơn giản.

Thẩm Tố Nhi thấy vậy tiến lại gần, nắm chặt lấy bàn tay Mộ Dung Cảnh, dịu dàng đưa lời khuyên giải “Hoàng thượng, đừng làm chuyện đại đột. Cũng đừng làm chuyện khiến ngài phải hối hận.”

“Tố Nhi, lẽ nào trẫm không thể ngang ngược một lần sao?”

“Ngài phải bình tĩnh. Suy nghĩ cho thật kỹ, người chết là người may mắn nhất, bởi vì bản thân họ được giải thoát trong khi người sống là những người phải gánh chịu đau đớn. Hà tất phải khổ sở như vậy? Hơn nữa, không phải một mình ngài, còn có cả ta nữa...” Giọng nàng dường như có ma lực an ủi lòng người, tức thì khiến người nghe cảm thấy bình yên.

Mộ Dung Cảnh từ từ thả lỏng bàn tay, ôm chặt Thẩm Tố Nhi rồi lùi ra sau một bước, lạnh lùng nói “Tư Mã Lạc, cho dù ta là ca ca của người thì cũng tuyệt đối không cho phép người làm hại bất cứ người thân nào. Nếu tái phạm thêm lần nữa, ta tuyệt đối không bỏ qua cho người dễ dàng như vậy đâu.”

Tư Mã Lạc lúc này đã hít thở lại bình thường, nhưng đôi mắt vẫn chưa lấy lại thần tình. Người chết đi là người được giải thoát, người sống ngược lại mới đau khổ... Ngài lặng người nhìn Thẩm Tố Nhi, tâm trạng ngài lúc này chẳng ai có thể hiểu nổi. Đột nhiên, ngài thi triển khinh công bay vụt ra ngoài cửa sổ. Cho dù chỉ là trong khoảnh khắc quay người, ánh mắt ngài vẫn cứ nhìn chăm chú về phía nàng.

Mộ Dung Cảnh vòng tay ôm chặt lấy Thẩm Tố Nhi và nàng cũng vậy, vòng tay ôm chặt ngài.

Bởi vì trái tim ngài đang rất lạnh, và nàng muốn truyền sang cho ngài chút hơi ấm...

“Tổ Nhi, trầm như vậy... có phải là sai không?”

“Không phải, ngài không hề sai. Bọn họ là người thân của ngài, rồi có một ngày họ sẽ thông cảm và yêu thương nhau như trước thôi.”

“Nàng sẽ luôn ở bên trầm chứ?”

“Chỉ cần ngài không bảo ta rời khỏi, ta sẽ mãi mãi ở bên ngài.” Lúc này, nàng chợt hiểu ra một điều, tình cảm một khi đã sâu đậm, lời nói ra theo đó cũng tự nhiên như nước chảy mây trôi, cứ như thế trước nay đều như vậy.

Họ cứ đứng đó ôm chặt nhau, hai trái tim giao hòa làm một, mọi băng giá trong lòng cũng theo đó mà tan đi.

Mãi một lúc lâu sau, hai người truyền gọi cung nữ và thái giám bên ngoài vào, dặn dò họ chăm sóc Sơ Tuyết, rồi cùng nhau đi thẳng đến cung Thiên Thọ. Hai người vĩnh viễn không biết được rằng, vào khoảnh khắc hai người rời đi, khóe mắt Sơ Tuyết bỗng trào ra một giọt lệ tinh khiết, từ từ lăn xuống...

Cung Thiên Thọ.

Thôi thân y sau khi đích thân đến thăm khám, liền nói rằng thái hậu ngộ khí công tâm, thổ số máu ứ trong người, ngược lại không hề lâm bệnh mà nhờ đó huyết mạch lưu thông, sức khỏe cũng đỡ hơn rất nhiều.

Thẩm Tổ Nhi và Mộ Dung Cảnh nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

Đến lúc bình tĩnh lại, ánh mắt Mộ Dung Cảnh có phần phức tạp, trong khi Thẩm Tổ Nhi lại tỏ ra hoài nghi. Phải chăng hai người họ đã hiểu lầm

chuyện gì đó? Sự việc rõ ràng rất đơn giản, vậy tại sao người thông minh lại cứ muốn hành động phức tạp?

Vừa hay Trần Thủ vội vã tiến vào, thì thầm bẩm báo bên tai Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh không khỏi kinh ngạc, sau đó dịu dàng nắm lấy bàn tay thái hậu, nói “Mẫu hậu, xin người hãy an tâm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Hôm nay, A Lạc không phải tới đây để chọc tức người đâu, tính cách của đệ ấy... chính là như vậy. Chuyện đơn giản mà đệ ấy cứ thích làm cho phức tạp lên. Thực ra, đệ ấy đến đây là để trị bệnh giúp mẫu hậu đó.”

“Thực... thực vậy sao?” Đôi mắt thái hậu ánh lên tia hi vọng.

“Đúng thế, A Lạc của chúng ta vẫn luôn là một đứa trẻ lương thiện, không bao giờ thay đổi.” Mộ Dung Cảnh đưa lời đảm bảo.

Thẩm Tố Nhi cũng cong miệng mỉm cười, đưa lời phụ họa “Đúng thế, mẫu hậu, người đừng quá lo lắng. Ngài ấy từng cứu mạng hoàng thượng, lại cứu cả con nữa.”

Nghe vậy, thái hậu đưa mắt nhìn sang Thẩm Tố Nhi, tâm trạng phức tạp, ba đứa con của bà lẽ nào đều yêu thích một người phụ nữ? Chuyện tình cảm thực khiến người ta khó lòng suy đoán, liệu những chuyện gì sẽ xảy ra?

...

Cùng lúc này, tại Mai Viện.

Trong phòng Sơ Tuyết có một người đang đứng đó. Xung quanh, cung nữ, thái giám đều ngắt lịm.

Tư Mã Lạc nhìn Sơ Tuyết đang nằm trên giường, lạnh lùng buông tiếng “Tỉnh rồi? Người rõ ràng đã tỉnh, tại sao lại không chịu mở mắt?”

Lúc này, đôi mắt vẫn nhắm chặt bỗng lay động, rồi chậm chậm mở ra. Ánh mắt âm đạm, mơ màng, nhìn người đàn ông đang đứng cạnh bên giường. “Ngài là... ngài là Tư Mã Lạc...” Giọng nói nghẹn ngào lại rất nhỏ. Nếu không lắng tai nghe kỹ, thật khó lòng biết Sơ Tuyết đang nói gì.

“Mau há miệng ra.” Tư Mã Lạc ra lệnh.

Lúc này, toàn thân Sơ Tuyết đều yếu ớt, chẳng thể nào cử động, ngoài việc mở mắt, nhắm mắt, cũng chỉ miễn cưỡng nói được vài từ đơn giản “Ngài... thực sự là... ca ca của ta... khụ khụ...”

Tư Mã Lạc đột nhiên bắn viên thuốc kẹp giữa ngón tay vào miệng Sơ Tuyết, sau đó lạnh lùng buông tiếng “Thuốc độc đó, uống rồi, người sẽ mất mạng.”

Ánh mắt Sơ Tuyết hiện rõ nụ cười hiền hòa, rất thản nhiên, không hề hoang mang, sợ sệt. Thuốc vào miệng lập tức tan ngay, trong vị đắng còn mang theo chút lành lạnh, cổ họng khô rát trước đó bỗng dễ chịu hơn nhiều. Trong thiên hạ này liệu có thứ thuốc độc nào như vậy không? Hơn nữa, thuốc độc cũng không dễ có, cần gì phải lãng phí dùng cho một người sắp chết?

“Ca ca, có phải cuộc sống của huynh không hạnh phúc...” Ánh mắt Sơ Tuyết hiện rõ nỗi xót xa. “Xin lỗi huynh.” Sơ Tuyết lương thiện, trong lòng đã ngập tràn cảm giác áy náy. Ngài cảm thương cho Tư Mã Lạc, trong sự cảm thương không có chút tà niệm hay giả dối. Ánh mắt trong sáng, thuần khiết, chẳng hề pha chút tạp niệm.

Tư Mã Lạc lặng người, vẻ lạnh lùng nguy tạo bên ngoài nhanh chóng sụp đổ, ngài quay đầu, dường như có ý trốn tránh. Tại sao lại như vậy? Trên thế gian này sao lại có ánh mắt tin tưởng mà trong sáng đến thế? Ánh

mắt đó không hề oán thán, không hề căm hận, thanh trong như nước suối thuần khiết trên đỉnh núi tuyết ngàn năm. Trước giờ, quả thực chưa có ai nhìn ngài với ánh mắt như vậy. Thực là trước nay chưa từng có.

“Nếu không muốn chết, trong vòng ba ngày tới, đừng uống bất cứ thuốc nào.” Đôi mắt Tư Mã Lạc thoáng phủ một lớp sương mỏng. Thứ ngài cho Sơ Tuyết uống, đương nhiên không phải là thuốc độc mà chính là viên Hồi Hồn đan độc nhất vô nhị trên thế gian.

Rời khỏi phòng của Mộ Dung Sơ Tuyết, Tư Mã Lạc nhẹ bước dọc theo con đường nhỏ, dưới ánh mặt trời, bóng hình tuấn lãng in xuống lòng đường. Ngài tới để trả thù, để xem kịch hay của họ. Thế nhưng, lúc này ngài đang làm gì chứ? Hơn nữa, thậm chí đến cả viên Hồi Hồn đan duy nhất để tự cứu bản thân, ngài cũng cho nốt.

“A Lạc, ta đưa đệ ra ngoài nhé!” Mộ Dung Cảnh xuất hiện giữa rừng mai, dường như đã đứng đây đợi từ rất lâu rồi.

Cả người Tư Mã Lạc cứng đờ, cô ngạo nhướng mày, lạnh lùng đáp “Không cần! Mà người nhìn ta bằng ánh mắt gì thế?”

Thương hại? Coi thường?

“Là ánh mắt khi có được đệ.” Mộ Dung Cảnh dịu dàng mỉm cười, nụ cười chẳng khác nào một cơn gió xuân ấm áp. Một con người lãnh đạm khi cười thực có khả năng khiến cho người khác đắm say. “Chúng ta là huynh đệ song sinh, quan hệ còn thân thiết hơn những cặp huynh đệ bình thường, ngay đến Sơ Tuyết cũng không thể so sánh được.”

“Nực cười.” Ánh mắt Tư Mã Lạc hiện lên ý mỉa mai.

“Có nhiều lúc, khi bình tĩnh lại, tâm linh của chúng ta... hoàn toàn tương thông, cũng giống như khi ở Linh Vân sơn trang, phối hợp ăn ý, nhịp nhàng mà không cần thương lượng.”

“Hừm! Đừng có tưởng bở.”

“Ha ha!...” Mộ Dung Cảnh như gỡ được gánh nặng trên vai. Lúc đưa mắt nhìn lên phần cổ Tư Mã Lạc, thấy nơi đó vẫn in rõ năm ngón tay mình, ngài cảm thấy hồi hận vô cùng. Lúc đó, ngài thực sự đã quá mất bình tĩnh. “Sau này có chuyện gì cứ tới Bắc Uyển tìm ta.”

“Không cần thiết.”

“Không cần thiết cũng có thể tới đây. Ngày nào mẫu hậu cũng nhớ đệ đây.”

“Chỉ giả tạo.”

“Chúng ta là người thân thực sự, cho nên tuyệt đối không làm đệ bị tổn thương.”

“...”

“Khi mệt mỏi rồi thì hãy quay lại, đây mãi mãi là nhà của đệ.”

“Người càng lúc càng giống đàn bà rồi, lắm mồm thế !”

Đôi mày của Mộ Dung Cảnh nhướng cao, lần đầu tiên có người hình dung ngài giống phụ nữ.

Tư Mã Lạc lạnh lùng nói “Ta đánh giá sai sao? Tổ Nhi tạm thời để cạnh người. Đợi khi nào ổn định cục thế, ta sẽ quay lại đưa nàng ấy đi.”

“A Lạc...” Giọng nói mang theo ý cầu cạnh vang lên.

“Ta sẽ không buông tay đâu. Nàng là người của ta, trên thế gian này, trên thế gian này chỉ có nàng mới thực sự quan tâm, yêu thương ta mà thôi.” Tư Mã Lạc cố chấp nói. Bất cứ thứ gì ta cũng có thể từ bỏ, thế

nhưng, chỉ duy nhất nàng, ngài sẽ không chịu buông tay, cũng nhất quyết không thả hiệp.

Mộ Dung Cảnh đau lòng hỏi lại: “Nếu như vậy, lúc đầu đệ không nên đồng ý đưa nàng đến chỗ ta.”

“Người cho rằng ta muốn sao?” Tư Mã Lạc buộc miệng phản đối, phần nộ mà cực kỳ đau khổ.

Mộ Dung Cảnh nghe ra không khỏi lạnh người, hình như mọi việc không hề giống ngài vẫn nghĩ, liền hạ giọng hỏi “Có phải đệ đang trong tình cảnh khó khăn?”

“Liên quan gì đến người?” Dưới ánh mắt lạnh lùng, cô ngạo dường như đang che giấu một linh hồn yếu đuối. Có nhiều lúc, ngài rất giống Mộ Dung Cảnh. Nhưng để đem ra so sánh, hoàn cảnh của ngài lại càng gian khổ, khó khăn hơn. Mộ Dung Cảnh ít nhất còn có người thân bên cạnh, ví như mẫu hậu, như Sơ Tuyết, cục thế cũng đã dần ổn định, nắm quyền cả giang sơn xã tắc. Còn ngài thì sao chứ? Một thân một mình ở Nam Man, cho dù là phụ vương, cũng không biết liệu lúc nào sẽ gài bẫy mình chứ đừng nói những huynh đệ cùng cha khác mẹ khác. Vì hoàng quyền, họ hoàn toàn có khả năng rầy động can quan.

Chỉ đôi chút bất cẩn, có khả năng mất cả tính mạng mà cũng chẳng hay biết. Trong hoàn cảnh khó khăn như vậy, nếu không đưa Thẩm Tố Nhi tới hoàng cung Bắc Uyển, để Mộ Dung Cảnh hết lòng bảo vệ, ngài làm sao dứt bỏ được mối lo sau lưng? Bình tĩnh suy nghĩ lại thật kỹ, lúc này chưa phải thời cơ tốt nhất để đưa Thẩm Tố Nhi rời khỏi nơi này.

“Ta sẽ giúp đệ.” Mộ Dung Cảnh quả quyết nói.

“Giúp ta? Quay về Nam Man làm thái tử, vị trí vốn dĩ thuộc về người, thế nào?” Ngồi vị thái tử, theo đúng quy tắc tổ tiên thì vốn phải truyền cho con trai trưởng. Lúc xưa, Mộ Dung Cảnh chính là con trai trưởng của nước

Nam Man, còn ngài chỉ là con thú. Bây giờ, Mộ Dung Cảnh không còn ở đó, ngôi vị thái tử đương nhiên thuộc về ngài.

Mộ Dung Cảnh bỗng nghẹn lời. Chỉ một yêu cầu mà Tư Mã Lạc đưa ra, ngài chẳng cách nào làm được, còn muốn giúp gì chứ?

“A Lạc, nếu đệ không muốn làm thái tử, vậy hãy tìm cơ hội rút lui đi.”

“Rút lui? Có phải người làm hoàng đế rồi biến thành kẻ ngốc không?”
Đã bị cuốn vào cuộc phân tranh đẫm máu, lui ra ngoài coi như là chết.

“...”

Mộ Dung Cảnh mím môi, đưa mắt nhìn đi chỗ khác, ánh mắt lo lắng. Chính vì quá hiểu, cho nên ngài mới cảm thấy lo lắng.

Ánh mắt Tư Mã Lạc hiện rõ nét căm hận “Ta nhất định sẽ phải lên ngôi hoàng vị, thậm chí sẽ trừng trị thích đáng những kẻ đã hãm hại ta xưa nay, để bọn chúng muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong... Và người... sẽ là người cuối cùng trong số đó.” Lạnh lùng hừm một tiếng, ngài lãnh đạm phất mạnh tay áo rồi quay người, tiếp tục tiến lên phía trước, càng lúc càng nhanh hơn .

Mộ Dung Cảnh bất lực nhìn theo bóng Tư Mã Lạc. Trong lòng ngài hiểu, đôi khi bất lực cũng chính là đời người.

Tuy nhiên, sau chuyện ngày hôm nay, trong lòng mỗi người đã có những thay đổi nhỏ.

Vì cải trang thành Mộ Dung Cảnh nên Tư Mã Lạc có thể quang minh chính đại đi lại trong cung mà không gặp bất cứ cản trở nào. Có điều hướng đi của ngài không phải là xuất cung mà là viện thái y.

Sau đó, Mộ Dung Cảnh bước vào phòng Sơ Tuyết, khoanh khắc ngài thấy mọi người đều bị điểm huyết ngủ, sau khi giải huyết cho họ, ngài liền lớn tiếng quát “Trẫm lệnh cho các người chăm sóc Tam vương gia, không ngờ các người lại dám lười biếng? Mau lui cả xuống cho trẫm.” Đám nô tài run rẩy quỳ dưới đất, đập đầu liên hồi, sau đó vội vã lui ra khỏi phòng.

Lúc này...

“Hoàng huynh...”

Mộ Dung Cảnh vừa bước đến bên giường, nghe thấy tiếng Sơ Tuyết gọi, toàn thân không khỏi run lên, kích động đến mức khí huyết toàn thân bùng bùng.

“Sơ... Sơ Tuyết ? Đệ đang gọi ta...” Ngài vén rèm, quả nhiên thấy một đôi mắt sáng trong như nước đang mỉm cười nhìn chăm chú về phía mình.

Mộ Dung Cảnh tột cùng vui sướng, không ngăn được kích động hét vọng ra ngoài cửa “Người đâu, mau mời Thôi thần y tới đây, lại phái người báo cho thái hậu và hoàng hậu một tin, nói rằng Tam vương gia đã tỉnh rồi...” Ngài nắm chặt lấy bàn tay gần guộc của Sơ Tuyết, dường như vẫn chưa tin vào sự thật này.

Một lúc sau, căn phòng nhỏ trở nên vô cùng náo nhiệt.

Thôi thần y bắt mạch cho Sơ Tuyết, sau đó bình tĩnh nói “Hồi phục rất tốt, có lẽ sẽ không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.” Lúc Thôi thần y rời đi còn đặc biệt dặn dò Sơ Tuyết nội trong ba ngày tới tuyệt đối không được uống bất cứ loại thuốc nào. Đối với Mộ Dung Cảnh và Thẩm Tố Nhi mà nói, chỉ cần Sơ Tuyết không gặp nguy hiểm tính mạng thì bất cứ việc gì cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Lúc này, ánh mắt Sơ Tuyết sáng lên, đôi môi khô cần định nói điều gì đó, nhưng lại không thốt thành lời. Người nào người nấy ở trong trạng thái vui mừng đến mức kích động.

Hoàng cung u sầu âm đạm bấy lâu, cuối cùng cũng đón được ánh nắng ấm áp của mùa hè.

Thời gian trôi nhanh, mới đó mà nửa tháng đã qua đi vội vã. Dưới sự chăm sóc tận tình của Thẩm Tố Nhi, Sơ Tuyết dần dần đã có thể xuống giường đi dạo.

Trong vườn mai, sáng sớm tinh khôi, mặt trời tỏ ánh nắng ấm áp.

Thiếu niên gầy guộc đứng đó như thể chỉ một trận gió nhẹ thoảng qua là bay đi vài trượng. Thẩm Tố Nhi đau lòng, cầm đồ ăn tới, chỉ chăm chú nhìn Sơ Tuyết ăn, cả câu nàng nói nhiều nhất chính là “Tiểu Tam, ngài phải ăn nhiều vào, ăn nhiều thì mới hồi phục nhanh được. Ngài gầy quá, trông chẳng đẹp chút nào.”

“Có phải người định ép ta ăn thành con heo không?” Sơ Tuyết đưa mắt nhìn bữa sáng được chất thành ngọn núi nhỏ trên bàn, cảm thấy có chút sầu muộn nhưng cũng đặc biệt ấm lòng.

“Đúng thế! Ha ha.” Tiếng cười lạnh lạnh của nàng truyền đi rất xa, rất xa.

“Các con nói chuyện gì mà vui thế?” Giọng nói hiền từ của thái hậu đột ngột truyền lại.

Trong khi đó, Mộ Dung Cảnh mặt mày nghiêm nghị làm đứa con hiếu thảo đỡ thái hậu lại gần. Khi đưa mắt nhìn Thẩm Tố Nhi, vừa hay nàng cũng đang nhìn về phía ngài.

Khoảnh khắc bốn mắt giao thoa, cả hai cùng mỉm cười ngọt ngào.

“Mẫu hậu, sao hôm nay người lại tới đây vào lúc này?” Sơ Tuyết mỉm cười đặt chiếc đĩa trên tay xuống, vội vàng nghênh tiếp.

Thái hậu mỉm cười hiền từ “Có phải không muốn ăn nữa không? Phải nghe lời hoàng tẩu, ăn nhiều một chút mới được.”

Sơ Tuyết nghe vậy có phần bất lực, vội đưa lời oán thán “Thảo nào mà hoàng tẩu lại đối xử với con như vậy, thì ra là có mẫu hậu đứng sau hậu thuẫn.”

Tiếp đó là những tiếng cười giòn giã mà hạnh phúc của mọi người.

Vườn mai tràn ngập hơi thở vui vẻ mà tươi tắn của cuộc sống. Người sống, còn hi vọng điều gì hơn nữa? Chẳng phải chính là những giây phút thế này thôi sao?

Mãi đến gần trưa, Sơ Tuyết phải nghỉ ngơi, thái hậu quay về cung Thiên Thọ mọi người mới giải tán.

Thẩm Tố Nhi và Mộ Dung Cảnh tay nắm tay chậm bước, hai bóng dáng thân thiết thực khiến vô số người ngưỡng mộ, ao ước.

“Tố Nhi, nàng đang nghĩ gì thế?” Mộ Dung Cảnh thấy nàng quá mức im lặng, hiếu kì không biết rốt cuộc trong đầu nàng đang suy nghĩ những gì.

Nàng ngược mắt nhìn lên, nghiêm túc đáp “Chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh nhé!”

“Chuyện gì thế?”

“Ngài có muốn ở cạnh bên ta không?”

“Phí lời.” Ngài quả quyết đáp.

“Vậy thì phải quy định rõ ràng, có được không?” Đối với chuyện tình cảm, nàng thực không được tự tin cho mấy.

“Quy định gì chứ?”

“Có ta rồi, ngài không được động đến bất kì người phụ nữ nào khác. Nếu ngài ngoại tình, thì cũng phải chấp nhận việc ta ngoại tình.”

“Nàng nói thêm lần nữa xem?” Đôi mắt Mộ Dung Cảnh nheo lại, truyền rõ tín hiệu nguy hiểm.

“Có ta rồi, ngài không được động đến bất cứ người phụ nữ nào khác? Làm sao há?” Nàng không ý thức được trọng điểm vấn đề...

“Không phải câu ấy!”

“Nếu ngài ngoại tình, thì cũng phải chấp nhận...”

“Không ngờ nàng lại dám nghĩ đến chuyện vượt tường?”

“Tường thành trong cung cao thế, Sơ Tuyết nói rằng trừ cửa chính ra thì không thể ra ngoài được...”

“Nàng...”

“Ha ha!...”

Hai người quay sang nhìn nhau bật cười vui vẻ. Thế nhưng, khoảnh khắc hạnh phúc đó chỉ kéo dài một lúc trước khi Trần Thủ xuất hiện. Khi thấy Thẩm Tố Nhi, Trần Thủ chỉ cúi đầu mà không bẩm báo ngay.

Mộ Dung Cảnh hiểu ý, liền bảo Thẩm Tố Nhi về cung Triều Phụng trước, lại bảo mọi người xung quanh lui ra “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, Tư Mã điện hạ trên đường quay về Nam Man gặp phải phục kích, hiện nay đã mất tích, không biết sống chết ra sao?”

“Cái gì?” Mộ Dung Cảnh nghe tin mặt mày biến sắc, cực kỳ kinh hãi.

Trần Thủ nói vừa rồi nhận được tin do bồ câu đưa tin, ba ngày trước ở thành Hàm xảy ra một trận hỗn chiến, Tư Mã Lạc lúc đi ngang qua thành Hàm liền bị đám người bịt mặt phục kích, những thị vệ bảo vệ ngài đều anh dũng hi sinh, hiện nay thi thể đang được tập kết trong nha môn.

“Hoàng thượng, thần còn nhận được tin, tìm được lệnh bài của tướng sỹ Bắc Uyển chúng ta tại nơi xảy ra trận phục kích.”

“Lệnh bài của tướng sỹ?” Lẽ nào có người Bắc Uyển tham dự vào chuyện này? Khuôn mặt Mộ Dung Cảnh lạnh như băng, nếu A Lạc xảy ra chuyện, tình hình sẽ cực kì nghiêm trọng. Nghĩ vậy, ngài liền quyết đoán lên tiếng “Mau đi chuẩn bị. Trẫm phải đích thân tới thành Hàm một chuyến.” Sau khi dặn dò xong, ngài liền thu lại tâm trạng lo lắng, lúc xuất hiện trước mặt Thẩm Tố Nhi, khuôn mặt tuấn nghị đã dịu đi rất nhiều.

Tại cung Triều Phụng, Mộ Dung Cảnh im lặng ngồi đó một lúc lâu, sau đó mới nhẹ nhàng lên tiếng “Trẫm phải xuất cung vài ngày.”

“Ồ, lúc nào vậy?”

“Ngay bây giờ.”

“Tại sao lại gấp thế?”

“Ừm, lúc trẫm không ở cung, Sơ Tuyết và mẫu hậu nhờ nàng chăm sóc.”

“Ta sẽ làm thật tốt.” Thẩm Tố Nhi mỉm cười, ánh mắt thoáng chút lo lắng.

Mộ Dung Cảnh đứng dậy rồi vội vã rời khỏi.

Thẩm Tố Nhi nhìn theo bóng Mộ Dung Cảnh, mãi cho tới khi không còn trong tầm mắt của mình nữa.

Giữa đêm khuya, bên ngoài truyền lại tiếng bước chân gấp gáp, khiến Thẩm Tố Nhi vừa chớp mắt đã bừng tỉnh. Tiếp đó, Tiểu Dung và Tiểu Xuân Nhi bước vào bẩm báo “Tiểu thư, mau tỉnh dậy đi, trong cung xảy ra chuyện rồi!”

Thẩm Tố Nhi nghi hoặc lên tiếng “Có chuyện gì?”

Tiểu Xuân Nhi lo lắng đáp “Tuyệt Phi tự... tự sát rồi!” Hậu cung lại xảy ra chuyện, hoàng thượng không ở đây, nàng thân là hoàng hậu, đương nhiên phải xuất diện làm chủ.

Nghĩ vậy, Thẩm Tố Nhi vội vã đi tới lãnh cung. Trước cửa lãnh cung có vài người dưới, bên trong vẫn sáng đèn. Nàng dừng bước, trong thâm tâm thực sự không muốn nhìn thấy người chết. Sau khi hỏi rõ sự tình, nàng dặn người chôn cất Tuyệt Phi cẩn thận, lại giao toàn quyền cho Lưu tổng quản đang đứng một bên xem xét.

Vất vả suốt cả đêm, lúc Thẩm Tố Nhi quay về cung Triều Phụng, trời đã tờ mờ sáng.

Nàng ngồi nghỉ một lúc, lại sai người chuẩn bị bữa sáng, đưa tới Mai Viện. Sau khi miễn cưỡng dùng bữa cùng Sơ Tuyết, hai người bước khỏi phòng để sưởi nắng.

Sơ Tuyết nhìn nàng mỉm cười dịu dàng. Ngài đã thấy sự mệt mỏi hiện trong ánh mắt nàng, và vì mệt nên thi thoảng nàng không nhìn được lại ngập dài ngập ngắn. Khi người ta mệt mỏi, đương nhiên cũng nói ít hơn bình thường.

“Tiểu Tố Nhi, nếu buồn ngủ thì nằm lên giường trúc nghỉ ngơi một lúc đi.” Lúc này Thẩm Tố Nhi mới biết, Sơ Tuyết sai người bê giường ra ngoài không phải vì bản thân mình nên nàng cũng tùy tiện nằm xuống nghỉ ngơi.

Lúc tỉnh dậy, nàng phát hiện mình đã ở trong căn phòng nhỏ của Sơ Tuyết, thậm chí còn chiếm luôn cả chiếc giường của ngài. Trong khi Sơ Tuyết đang ngồi đánh cờ cùng thái hậu, thi thoảng lại nói nói cười cười.

“Con tỉnh rồi sao?” Thái hậu là người lên tiếng đầu tiên.

Thẩm Tố Nhi đột nhiên cảm thấy ngại ngùng, khẽ đáp lại một tiếng.

“Chuyện tối qua, chắc khiến con mệt mỏi nhiều, thế nhưng đừng có để trong lòng nhé! Tuyết Phi, đứa trẻ này thật là đáng tiếc, tại sao lại nghĩ ngẩn như vậy chứ? Sinh mệnh quý giá đến độ nào...”

Sơ Tuyết đưa mắt nhìn Thẩm Tố Nhi, rồi nói “Mẫu hậu, người cũng đừng than thở nữa. Hoặc có lẽ, kết quả như vậy chính là điều mà Tuyết Phi mong muốn, cũng coi như là một cách giải thoát.”

Thẩm Tố Nhi nghe vậy không khỏi quặn lòng, cau mày lên tiếng “Tiểu Tam, không được phép nói những lời như vậy.” Nàng rất nhạy cảm, ngữ khí bất giác cũng trở nên nặng nề.

Sơ Tuyết nhìn vào khuôn mặt nghiêm trọng của Thẩm Tố Nhi, đột nhiên bật cười... nụ cười vô cùng thuần khiết “Người nghĩ đi đâu rồi? Ta chỉ tiện miệng nói vậy thôi.”

Thẩm Tố Nhi vẫn chưa dịu tâm trạng xuống, kiên quyết nói “Sau này, tiện miệng cũng không được phép.”

Thái hậu lập tức đồng tình đưa lời phụ họa “Đúng đấy, sau này con không được ăn nói linh tinh như vậy nữa.”

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đấy mà đã bốn ngày trôi qua.

Mấy người Mộ Dung Cảnh ngày đêm lên đường, cuối cùng cũng tới được thành Hàm vào chiều ngày thứ tư. Suốt dọc đường, họ không một phút ngơi nghỉ, Mộ Dung Cảnh còn thay liền ba con tuấn mã. Vừa tới nơi, ngài lập tức nghe nhóm thám tử bẩm báo tình hình mới nhất... Có người phát hiện một thi thể đeo mặt nạ bên bờ sông. Sau khi kiểm tra thì phát hiện người này bị trọng thương, tử vong vì mất máu quá nhiều. Thi thể đang được đặt trong phòng chữa của nha môn cùng với đám thi vệ nước Nam Man.

“A Lạc chết rồi sao?” Khí huyết toàn thân Mộ Dung Cảnh như thể đông cứng lại. Trong cơn chấn động, mãi lúc lâu sau, ngài vẫn chẳng thể thốt được thành lời.

Có nhiều chuyện, ngài vẫn phải đích thân đi xác thực một lần. Bọn họ liền cho ngựa phi thẳng tới nha môn. Lập tức có người dẫn đường đến trước phòng chữa thi thể. Khi bọn họ đặt chân vào sân trong, liền thấy một người bận y phục nhung gấm, một thanh kích dài, oai nghiêm mà tuấn nghị.

“Không ngờ ngài lại thực sự xuất hiện.” Khoảnh khắc người đó quay người, gương mặt Tiểu Trọng Chi hiện ra. Ngài không hề quỳ xuống mà nhìn Mộ Dung Cảnh bằng ánh mắt thâm sâu khó đoán.

“To gan, Tiểu Trọng Chi, gặp hoàng thượng mà người dám không quỳ?” Trần Thủ thét lớn.

Ai ngờ, Tiểu Trọng Chi sắc mặt vẫn không đổi, nghiêm nghị lên tiếng “Hoàng thượng? Thực sự là hoàng thượng tới hay sao? Người đừng có lừa ta. Người này không phải là hoàng thượng.”

“Tiểu Trọng Chi, người dám mưu nghịch phạm thượng sao?” Trần Thủ dự cảm tình hình trước mắt có gì đó không ổn.

“Mau bao vây bọn họ lại cho ta.” Tiểu Trọng Chi lập tức hạ lệnh.

Bất ngờ, rất nhiều tướng sỹ cầm binh khí trong tay xông ra từ những chỗ ẩn nấp bí mật, sát khí trùng trùng, tọa thành ba lớp bao vây. Thậm chí, ngay cả trên mái nhà, quanh tường cũng có binh sỹ mai phục, ai nấy đều cung nỏ hằm hằm.

Tình thế trước mắt đúng là thiên la địa võng, có chấp cánh cũng khó mà bay được.

Đám binh sỹ này, Mộ Dung Cảnh không biết lấy một người. Cho nên có thể thấy, Tiểu Trọng Chi đã tốn rất nhiều công sức.

Trần Thủ thấy vậy uy phong rút kiếm đứng trước bảo vệ Mộ Dung Cảnh “Bảo vệ hoàng thượng.” Ngự tiền thị vệ nghe lệnh lập tức bày binh bố trận, thề chết không lùi bước, thần tốc bao quanh Mộ Dung Cảnh. Thế nhưng, số người vẫn cứ chênh lệch quá nhiều, tất cả bọn họ đều bị vây chặt bên trong.

Mộ Dung Cảnh ngẩng đầu, nhìn ra xa, thấy một người đứng trên lầu gác cách đó một đoạn, bất giác ngài cong miệng đầy chế giễu. Lẽ nào khi xưa ngài không nên động lòng trắc ẩn? Trong lòng ngài nghĩ vậy, ngoài mặt Mộ Dung Cảnh lại nheo mắt nhìn chăm chú Tiểu Trọng Chi “Tư Mã Lạc thực sự ở bên trong sao?”

“Đúng vậy.”

“Đã chết hay còn sống?”

“Chết rồi.”

“Người đã giết sao?” Ánh mắt Mộ Dung Cảnh lóe lên tia lạnh lùng mà sắc nhọn, sát khí đằng đằng.

Tiểu Trọng Chi mặt không cải sắc, điềm đạm đáp “Không phải. Thế nhưng, có một điều ngài nên biết rõ, một người chỉ cần còn sống, thì sẽ có lúc rơi vào tình huống thân bất do kỉ.” Tiếp đó, Tiểu Trọng Chi lạnh lùng buông tiếng “Các tướng sỹ nghe lệnh, mau bắt kẻ mạo nhận hoàng thượng lại, dù sống hay chết.”

Hôm nay, đây chính là cục diện mà họ Tiểu dồn toàn tâm toàn lực tạo riêng cho Mộ Dung Cảnh.

Thế nhưng, Mộ Dung Cảnh đã sớm đặt sự sống chết sang một bên, lập tức rút trường kiếm ra, ánh kiếm sắc lạnh quét trong không trung mang theo tầng tầng sát khí. Thân hình ngài nhanh như tia điện, bất ngờ lao nhanh về phía Tiểu Trọng Chi. Hôm nay, cho dù có chết, ngài cũng phải bắt một người nhà họ Tiểu chết cùng. Chỉ là, trong khoảnh khắc tuyệt vọng đó, trong tâm trí ngài hiện lên một khuôn mặt nhỏ xinh cùng nụ cười dịu dàng, ấm áp... Nàng nói, nhất định muốn ngài quay về... Quay về? Ngài sợ bản thân sẽ không giữ được lời hứa đó với nàng...

Chỉ trong khoảnh khắc, đao kiếm lóe lên, máu thịt tung tóe. Nha môn thành Hàm chốc lát trở thành chiến địa đẫm máu.

Giết người, nhiều đến độ đỏ hồng cả mắt, đến mức không còn cảm giác gì nữa. Thậm chí càng không thể do dự, bất cứ đắn đo nào cũng có khả năng đánh mất tính mạng của chính mình.

Ngài không muốn chết. Trận giao tranh diễn ra từ lúc mặt trời còn tỏa sáng, đánh cho tới tận khi hoàng hôn, mặt trời lặn đi rồi màn đêm hạ xuống. Máu tươi nhuộm đỏ cả thành Hàm vậy mà người của Tiểu Trọng Chi dẫn theo không ngừng tràn từ ngoài vào.

Đám ngựa tiền thị vệ từng người lần lượt ngã xuống.

Trần Thủ toàn thân đầm đầy máu tươi, đã không còn phân biệt được là máu của bản thân hay máu của địch thủ nữa.

Đột nhiên, qua đuôi mắt, Trần Thủ thấy Mộ Dung Cảnh bị trúng một kiếm, tâm thần chợt hoảng, hét lớn tựa như phát cuồng, rồi không để tâm đến mọi thứ, xông lại “Kẻ dám gây thương tích cho hoàng thượng, ta dù có biến thành quỷ cũng quyết không tha.”

Ngay lúc này, giữa cảnh hỗn loạn, một tướng sỹ hét lên, giọng điệu đặc biệt kinh hoàng “Á, người này có phải là Trần Thủ. Thủ lĩnh cấm quân không?” Các tướng sỹ thông thường hiếm có cơ hội gặp mặt Mộ Dung Cảnh, thế nhưng gặp Trần Thủ thì không ít. Trong khoảnh khắc, những tướng sỹ đang ulla vào trong liền do dự. Họ thực sự không thể phân biệt rõ cuộc ai là bạn ai là thù, ai đúng ai sai?

Lúc này, Mộ Dung Cảnh thừa cơ xông vào phòng chứa thi thể bên trong.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng hét đồng loạt “Các tướng sỹ nghe lệnh, lập tức phóng tiễn vào căn phòng kia cho ta.”

“Không, hoàng thượng, cẩn thận...” Trần Thủ kinh hãi hét lớn.

Những ngự tiền thị vệ cũng không tránh khỏi cảm giác hãi hùng, nhưng tất cả đã quá muộn. Tên nhọn bắn vào phòng tựa mưa xuân, đầu tiên còn chậm theo mỗi lửa.

Tàn cục dường như đã được định sẵn...

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Băng Tuyết Tan Đi Người Dàn Ấm

Nửa tháng sau.

Vụ huyết án tại nha môn thành Hàm đã truyền đi khắp đại giang nam bắc với tốc độ kinh người.

Không khí âm u, mịt mù bao trùm khắp đất nước Bắc Uyển, cứ nhắc đến vụ huyết án này ai nấy mặt mày trắng bệch. Đêm hôm đó, hơn một ngàn tướng sỹ tham gia vào vụ huyết án chẳng ai còn mạng quay về, đại đa số đều chết một cách kì lạ, không tìm được vết thương, cũng chẳng điều tra được nguyên nhân ngọn ngành. Lúc đó rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì? Chẳng ai biết được, cũng chẳng có cách giải thích nào khiến cho người nghe thuyết phục. Vụ huyết án đó dường như đã trở thành một câu đố lớn mãi chẳng thể nào giải đáp.

Thế nhưng, có một sự thực bi thương cực độ chính là... Mộ Dung Cảnh đã chôn thân trong biển lửa.

Nhất đại đế vương bất ngờ băng hà, cả nước đau đớn, nhà nhà đều treo cờ trắng tỏ lòng tiếc thương.

Hoàng cung Bắc Uyển, thê lương, bi phần, thảm thiết, sầu não.

Thẩm Tố Nhi như mất đi hồn phách, không gào không hét, nàng chỉ ngơ ngê, lặng lẽ ngồi phệt bên cạnh cửa, miệng lẩm bẩm điều gì đó mà chẳng ai nghe hiểu, nước mắt dường như đã khô cạn...

Dù thế nào đi nữa, cái chết của Mộ Dung Cảnh cũng đã thành sự thực. Thái hậu hay tin ngã bệnh, liên tục được Thôi thái y hết lòng chăm sóc.

Trong ba người, chỉ có một mình Sơ Tuyết kiên cường đứng vững. Vào những lúc thế này, ngài không thể trốn tránh, cũng không có thời gian để mà đau buồn. Mộ Dung Cảnh đã không còn nữa, ai sẽ gánh vác cả Bắc Uyển? Ai sẽ bảo vệ những người thân quan trọng nhất? Chỉ có mình ngài mà thôi.

Một tháng sau, dưới áp lực của các đại thần trong triều, Sơ Tuyết bắt đầu phải đăng ngôi đế vị.

Thái hậu vẫn cứ bệnh mãi không đỡ, Thẩm Tố Nhi trái lại dần trở nên kiên cường, hoặc có thể nói, thăm sâu trong tiềm thức, nàng luôn tin Mộ Dung Cảnh chưa chết. Nàng tin một ngày, ngài sẽ quay về, nói với nàng rằng... ta đã tránh được kiếp nạn đó.

Chỉ cần chưa tuyệt vọng, vậy thì nàng càng phải sống thật kiên cường, mạnh mẽ.

Giữa thu, tiết trời càng lúc càng lạnh lẽo.

Hôm nay, sau khi Sơ Tuyết thoái triều, liền không ngồi kiệu rồng mà một mình chậm bước trên con đường của hoàng cung. Ngài kiên cường, nghị lực gánh vác cả mảnh giang sơn Bắc Uyển trên đôi vai gầy yếu.

“Sơ Tuyết, tại sao ngài lại không biết cách chăm sóc bản thân vậy chứ?” Một chiếc áo choàng thô hình rồng nhẹ nhàng khoác lên vai Sơ Tuyết.

Sơ Tuyết quay đầu liền thấy đôi mắt tươi tắn của Thẩm Tố Nhi, chỉ nhẹ nhàng đáp “Đa tạ hoàng tẩu.”

“Ừm. Sức khỏe của ngài vẫn chưa hồi phục hẳn, phải cẩn thận nhiều hơn nữa.”

“Chốc nữa, ta còn phải đến ngự thư phòng một chuyến.”

“Những chuyện đó hãy giao lại cho ta. Ngài đến thăm mẫu hậu đi, người rất nhớ ngài đó.” Nàng nhẹ nhàng cất tiếng, dường như có phần buồn bã.

“Được thôi.” Sơ Tuyết khẽ đáp.

Khoảng thời gian này, đại bộ phận tấu chương triều chính đều do Thẩm Tố Nhi âm thầm xem xét, xử lí. Nàng không muốn Sơ Tuyết quá đổi lao lực, nói cho cùng, sức khỏe của ngài vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Thế nên rất nhanh, nàng bắt đầu học cách quản lí chuyện triều chính. Nhiều việc do chính nàng định đoạt. Sơ Tuyết thông qua, truyền xuống, tất cả đều khiến cho các đại thần khâm phục từ tận đáy lòng.

Chỉ là, nàng cứ ngày một gầy guộc, héo hon...

Vụ huyết án tại nha môn thành Hàm đã trôi qua hơn một tháng, Trần Thủ vẫn bật vô âm tín, cũng chẳng tìm thấy thêm bất cứ manh mối nào. Cả vụ án chỉ có một điểm cần điều tra là Trần Thủ mất tích ở đâu. Lúc trước, Trần Thủ hộ tống Mộ Dung Cảnh rời cung, sau khi xảy ra vụ huyết án, chẳng thể nào tìm được thi thể của Trần Thủ. Điều này đồng nghĩa với việc có thể Trần Thủ vẫn còn sống.

Tại lao địa tối đen trong Bắc Uyển, truyền ra tiếng ho khụ khụ liên hồi.

Tiếng ho không chỉ của phạm nhân trong địa lao mà còn của một lão già với bộ y phục sạch sẽ, đang ngồi nghiêm chỉnh giữa chiếc ghế gỗ vững chắc.

Lúc này, trong lao ngục đang giữ một người y phục xộc xệch, tóc tai lòa xòa, tay chân đều bị cùm xích sắt. Người đó đang nhìn lão già kia bằng ánh mắt đỏ lòm, nghiêng răng cắn hận nói “Lão bỉ phu, tại sao người không chết luôn đi? Nếu hoàng thượng gặp điều gì bất trắc, sau này, nhất định có hàng ngàn hàng vạn oan hồn đến nguyên rủa người, nguyên rủa họ Tiểu nhà người đời đời không được chết tử tế.”

Lão già này lại ho khù khụ một hồi, thở hỗn hển, hiển nhiên toàn thân cũng đang run rẩy, lại đưa lời khuyên giải “Trần Thủ, quay đầu là bờ. Thế cục giờ đã thay đổi, tân hoàng đã đăng cơ. Lão phu có thể nhìn thấy huyết mạch của thái tổ hoàng đế đăng cơ trong những năm còn sống trên đời này, coi như đã hoàn thành tâm nguyện, bây giờ có chết cũng ngậm cười nơi chín suối.”

“Ăn nói hàm hồ, tự cho mình là đúng.”

“Khốn kiếp. Mắt nhìn giang sơn Bắc Uyển rơi vào tay kẻ ngoại tộc, đó mới là kẻ bất trung bất nhân bất nghĩa.” Lão tướng gia năm đó thay thái tổ hoàng đế nam chinh bắc chiến, khó khăn lắm mới giữ vững được giang sơn, vậy mà giang sơn này lại giao vào tay kẻ ngoại tộc thì làm sao có thể nuốt trôi cơn giận này? Ta tự cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều nữa nên mới liều một phen, người trẻ tuổi đừng quá cố chấp, có một ngày, người sẽ hiểu được dụng tâm của lão phu thôi. Thế nhưng, nếu người đã không chịu khuất phục, ta cũng chẳng còn gì để nói... Cho hẳn một cái chết dễ dàng đi.”

“Phụ thân, thực sự phải giết sao...”

“Trọng Chi, Mộ Dung Cảnh còn sống hay đã chết giờ không còn quan trọng nữa. Tân hoàng đã đăng cơ, chính sự cũng được giải quyết đâu vào đấy, các đại thần vẫn một lòng tận trung với Bắc Uyển, giang sơn vững chắc vô cùng.” Lão tướng gia từ từ quay người bước ra khỏi địa lao, vừa đi vừa nói.

“Dạ, hài nhi tuân mệnh.”

Trần Thủ nghe vậy không khỏi lòng đau như cắt.

Ngày nay, hoàng thượng không biết sống chết thế nào, còn bản thân bị giam giữ tại đây. Thực là lực bất tòng tâm.

“Đúng là cổ hủ, trì trệ, Trần Thủ ta tuy rằng chỉ là một kẻ biên phu, nhưng cũng có thể biết rằng hoàng thượng chính là một vị hoàng đế tốt.” Trần Thủ mắt ngấn lệ nhạt nhòa, anh hùng khó tránh những lúc bi thương. “Hy vọng ông trời có mắt, hoàng thượng có thể thoát được kiếp nạn này... Tiểu Trọng Chi, họ Tiểu nhà ngươi sẽ không phải là công thần mà đời đời sẽ bị ghi danh tội nhân thiên cổ.” Trần Thủ càng nói càng thêm căm hận.

Tiểu Trọng Chi im lặng không đáp, dưới ánh đuốc chập chờn, ánh mắt ngài càng thêm khó hiểu. Trong ánh mắt đó không có sự điên cuồng, tức giận mà cực kì bình tĩnh, như không hề màng đến quyền lợi hay chức vị.

Một con người như vậy lại làm ra chuyện khiến người khác khó lòng lí giải hoặc giả ngài từng rất mâu thuẫn.

“Trần đại nhân, ta hiểu được ý ngài. Trước kia ta cũng từng do dự, chỉ là... ngài ấy vốn mang họ Tư Mã, là đại thái tử của nước Nam Man, theo quy định của tổ tiên nước Nam Man, đế vị chắc chắn nằm trong tay ngài ấy. Tương lai ngài ấy sẽ đưa Bắc Uyển quy thuận Nam Man, như vậy chẳng phải sẽ chiếm trọn được đất nước chúng ta mà không tốn một binh một tốt hay sao?”

“Ha ha, nực cười. Các ngươi tìm một cái cớ nực cười như vậy để thích sát hoàng thượng, chẳng qua vì muốn thực hiện nguyện vọng của một mình lão bĩ phu kia mà thôi. Ngươi thân là đại tướng quân, lẽ nào không biết thứ Bắc Uyển cần không phải là huyết mạch đế vương mà là một quân vương chân chính? Ngày nay, khó khăn lắm bách tính thiên hạ mới có cuộc sống

thái bình, thịnh trị, vậy mà lại bị nhà họ Tiểu các người hủy hoại chỉ vì mong muốn riêng tư của chính mình...”

“Tiểu Trọng Chi, nếu không phải người cứu ta, ta cũng sẽ chết tại nha môn của thành Hàm. Thế nhưng tại sao người lại không cứu hoàng thượng? Ta là kẻ thô lỗ, chẳng hiểu biết gì nhiều. Thế nhưng ta có thể nói, trong mười năm nay, nếu không phải hoàng thượng anh minh, thần trí, Bắc Uyển liệu có được cục diện thái bình? Hoàng thượng chết đi, cho thấy ngày đất nước suy vong sắp sửa cận kề.”

Tiểu Trọng Chi thất kinh lên tiếng “Câu nói này của người có ý gì?”

“Những lời ta nói có ý gì người lại không hiểu? Chuyện ở thành Hàm, người tính sai rồi?... Mấy ngày nay ta luôn nghĩ, người nhất định sẽ hối hận. Bởi vì sống còn đau khổ hơn cả chết.” Trần Thủ mím cười đầy mỉa mai rồi cảm hận nói “Hoàng thượng là một tấm vương bài kết nối Bắc Uyển và Nam Man, hiện nay vương bài đã hủy... sớm muộn gì Nam Man cũng sẽ động binh xâm chiếm Bắc Uyển, đến lúc đó, một mình Tiểu Trọng Chi nhà người liệu có thể cầm cự được bao lâu?... Tiểu gia nhà người đã hại đến ai? Không phải hoàng thượng mà là hàng ngàn hàng vạn lê dân bách tính của Bắc Uyển.”

“Ha ha...” Trần Thủ cất tiếng cười điên cuồng mà bi thương, sau đó lại quát lên đầy cảm hận “Ngu hiểu! Ngu trung! Lão đầu đó sắp chết rồi, thế nên người quyết định giúp lão ta hoàn thành tâm nguyện sao? Lấy giang sơn Bắc Uyển làm cái giá để mà đánh đổi? Người có chết trăm lần, ngàn lần cũng chẳng đủ đền tội đâu...”

Một lời như đánh thức người chìm trong mộng. Ánh mắt của Tiểu Trọng Chi tràn đầy cảm giác cô độc, quạnh quẽ.

Bắc Uyển ngoài mặt bình yên, nhưng thực tế đang nguy hiểm trùng trùng, ở thế ngàn cân treo sợi tóc.

“Tiểu Trọng Chi, chuyện khiến người phải hối hận không chỉ có vậy đâu.” Trần Thủ càng lúc càng thêm điên cuồng, nỗi căm hờn càng nén lại càng bùng phát dữ dội. “Các người tốn bao công sức để đưa Tam vương gia lên làm hoàng đế? Nhưng các người có biết, trước khi xảy ra chuyện, ta đã vô tình biết được một bí mật, đó là bí mật mà ngay cả hoàng thượng cũng không hề hay biết. Bí mật có liên quan đến Tam vương gia...” Trần Thủ nhìn Tiểu Trọng Chi, đột nhiên ngừng lại. Trong lòng Trần Thủ luôn biết rằng Mộ Dung Cảnh... người mà mình kính phục từ tận đáy lòng, cam tâm tình nguyện từ bỏ cả tính mạng của bản thân, quyết đi theo suốt kiếp, chính là một người mà không phải ai cũng có thể sánh kịp. Cho dù là Sơ Tuyết, cũng chẳng thể sánh bằng.

Ánh mắt âm đạm của Tiểu Trọng Chi càng thêm lo lắng, cau mày gặng hỏi “Ngài muốn nói điều gì?”

Từng chữ một, Trần Thủ dùng thứ giọng chỉ vừa đủ cho Tiểu Trọng Chi nghe, nói ra chân tướng được ẩn giấu bấy lâu nay: “Tính mạng của Tam vương gia...”

“Cái gì?” Tiểu Trọng Chi thất kinh, tiếp tục ngây dại, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

“Ha ha!... Hãy nghĩ xem rốt cuộc Tiểu gia các người đã phạm tội ác tà trời đến mức nào?”

“...”

Hối hận, dù thế nào cũng chẳng thể quay ngược thời gian được nữa.

Quyết định sai lầm, nông nổi của một người có địa vị sẽ khiến nhiều sinh mệnh vô tội chết đi. Cũng giống như một người đi sai một bước cờ, sai một li đi một dặm, sau cùng coi như thua toàn ván.

Một lúc sau, Tiểu Trọng Chi từ từ rút kiếm, chỉ trong nháy mắt, ngài đã chặt đứt sợi xích ở chân Trần Thủ, cũng tháo đi tất cả mọi gông cùm, lại cởi chiếc áo choàng của mình ra, ném cho Trần Thủ nói “Mau khoác nó lên, ta sẽ đưa ngài ra ngoài.”

“Tiểu Trọng Chi? Cho dù người có thả ta, ta cũng không tha mạng cho các người đâu.”

Ánh mắt Tiểu Trọng Chi hiện rõ sự thống khổ tột cùng. Tất cả mọi thứ, đã không còn giống như mong muốn ban đầu của ngài. Nhưng việc đã làm thì phải chấp nhận gánh chịu hậu quả...

Sau khi thả Trần Thủ ra, Tiểu Trọng Chi lại cho chàng ít ngân lượng cùng một con ngựa tốt. Từ đây về kinh thành, nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng.

Lúc Tiểu Trọng Chi quay về, thấy lão tướng gia đang ngồi đợi trong chính đường, ảo não lên tiếng “Trọng Chi, trái tim con quá mềm yếu.”

Ánh mắt Tiểu Trọng Chi ảm đạm, ngờ nghếch, từ từ quỳ xuống trước mặt phụ thân “Phụ thân, có phải chúng ta đã làm sai không?”

“Chúng ta không làm gì sai hết. Ngày nay, tân hoàng xử lí triều chính rất được lòng các vị đại thần, ai nấy tán thưởng không ngớt khiến cho ta cảm thấy vô cùng thanh thản. Cho dù bây giờ bắt ta phải chết, coi như ta cũng nhắm mắt an lòng.”

Tiểu Trọng Chi cúi đầu, có lời muốn nói mà cứ thấy khó mở miệng. Thôi vậy, cứ để phụ thân an lòng mà ra đi.

“Phụ thân biết, những tướng sỹ dưới trướng của con chết đi là một chuyện hoàn toàn bất ngờ. Rốt cuộc là ai, trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại có thể giết chết toàn bộ quân lính, hơn nữa trên người còn không hề có chút thương tích, thậm chí ngay đến vết tích của sự giằng co cũng không

có... Điều này thực khiến ta nghĩ mãi không ra. Trên đất Bắc Uyên này, là ai mà lại bản lĩnh cao cường đến vậy?”

Tiểu Trọng Chi mơ màng nghĩ tới một người. Thế nhưng, suy đi nghĩ lại thì cảm thấy không thể nào, Hoàng Phủ Dịch trước nay không lạm sát người vô tội.

Lúc này, lão tướng gia nở nụ cười, tiếp tục nói thêm “Chân tướng của vụ việc đêm đó chẳng còn quan trọng. Bây giờ, cho dù Mộ Dung Cảnh có quay về thì cũng chẳng thay đổi được cục diện. Trọng Chi, con nhất định phải sống khỏe mạnh, cùng tân hoàng giữ vững giang sơn. Ta nhận được tin, Nam Man đang bận lo nội loạn, trong thời gian ngắn sẽ không phát động chiến tranh đâu.”

“Dạ, hài nhi sẽ chuẩn bị.” Tiểu Trọng Chi cung kính đứng dậy, đáp lời.

Lúc này, đột nhiên họ nhận được một bức thư do bồ câu đưa tới.

Tiểu Trọng Chi nhanh chóng lấy ống trúc buộc dưới chân chim, không mở ra mà dâng lên cho phụ thân.

Lão tướng gia rút hai bức thư nhỏ bên trong ra. Mãi đến khi đọc, ngài vẫn không động tay lên giấy viết thư đó.

Tiểu Trọng Chi biết, ống trúc bên ngoài vô hại, chỉ có giấy viết thư đã được bôi đầy kịch độc. Kẻ không biết đụng vào nhất định sẽ chết.

Sau khi lão tướng gia đọc nội dung bức thư, liền bất giác chau mày nói “Tư Mã Lạc vẫn chưa chết? Lúc đó, hãn cũng ở trong phòng đặt xác. Nếu hãn chưa chết vậy thì Mộ Dung Cảnh chắc chắn sẽ còn sống. Chỉ có điều tại sao đến giờ Mộ Dung Cảnh vẫn chưa xuất hiện?” Ngài nói ra những nghi ngờ trong lòng mình. Đột nhiên, một cơn ho dồn dập ập đến, khiến ngài không kịp lấy không khí mà thổ huyết.

Tiểu Trọng Chi kinh hãi, vội vã lại gần “Phụ thân, sức khỏe của người không tốt, đừng ra ngoài nữa.”

“Hừm, không sao. Ho ra được cảm giác dễ chịu hơn nhiều.”

“Trời đã muộn rồi, người nên đi nghỉ thôi.” Tiểu Trọng Chi không nói thêm, trực tiếp đỡ ngài vào phòng trong.

Quả thật, thần sắc của lão tướng gia không tệ, cho dù ho ra máu nhưng xem ra tâm trạng lại khá tốt. “Mấy ngày nữa, bảo mọi người tới đây tụ họp, cùng nhau ăn một bữa cơm, nói chuyện nhà, ta muốn nhìn thấy mọi người...”

“Dạ, hài nhi sẽ nghe theo lời dặn của phụ thân.”

“Ừm, ta sống đến tuổi này rồi, cũng thấy mệt mỏi lắm rồi...”

Vài ngày sau, mặt trời tỏa sáng, không khí khô khan, nóng nực khiến người ta không khỏi khó chịu.

Trước cửa hoàng cung nguy nga tráng lệ, một hàng đội ngũ nghiêm trang đứng trước kiệu rồng.

Bỗng một con ngựa phi nhanh tới, thị vệ truyền lệnh bước nhanh tới trước mặt Sơ Tuyết và Thẩm Tố Nhi, vội vã quỳ xuống đưa lời bẩm báo “Khởi bẩm hoàng thượng, Trần đại nhân đã vào kinh rồi, hiện đang tiến về phía hoàng cung, đoán chừng khoảng một khắc nữa sẽ tới nơi.”

Sơ Tuyết nghiêm mặt, chăm chú quan sát Thẩm Tố Nhi đứng lặng một bên chờ đợi. Nàng mình hạc xương mai đứng đó, khuôn mặt gầy guộc, bình tĩnh một cách lạ thường.

Một lúc sau, bỗng phía trước xuất hiện vài bóng người. Người cưỡi ngựa phi ngay đầu tiên, không ai khác chính là Trần Thủ.

Thân người Thẩm Tố Nhi khẽ động, ánh mắt tràn đầy cảm xúc, lúc này nỗi lo lắng trong lòng đã chẳng thể kìm nén được thêm nữa. Khi nhìn thấy phía sau Trần Thủ không hề có bóng dáng quen thuộc, ánh mắt nàng tràn ngập vẻ thất vọng.

Nửa khắc sau, tại ngự thư phòng.

“Trần đại nhân, xin mới nói tất cả những gì ngài biết.” Khí độ Sơ Tuyết biểu hiện rất có phong phạm của bậc quân vương, trầm lặng mà bình tĩnh. Trên vai ngài giờ phải gánh vác nhiều thứ, thế nên ngài nhất định phải đứng thật vững, như vậy mới xứng đáng với vị hoàng huynh trước nay vẫn luôn bao bọc, bảo vệ mình.

Trần Thủ liền y lệnh kể lại một lượt mọi chuyện. Khi nhắc đến đoạn tìm thấy di thể của Mộ Dung Cảnh trong phòng để xác và nhớ đến trận mưa tiền đêm đó, trái tim Trần Thủ quặn thắt, sắc mặt tím xanh “Lúc đó, hoàng thượng bước vào căn phòng...”

Trái tim tràn đầy hy vọng của Thẩm Tố Nhi vạn phần nhói đau, toàn thân không còn sức lực, tựa vào chiếc bàn cạnh bên, đơn độc mà bàng hoàng.

“Hoàng tâu!” Sơ Tuyết nhẹ đỡ lấy nàng, đôi mắt chứa đựng đầy ý quan tâm “Trước tiên đừng suy nghĩ linh tinh, hãy nghe Trần đại nhân nói hết đã. Xác chết bị thiêu cháy đó liệu có phải hoàng huynh hay không, chúng ta vẫn chưa thể xác định. Chỉ dựa vào miếng ngọc bội của đế vương, hoàn toàn không nói lên điều gì... hoặc giả có người nào đó nhặt được...”

Thẩm Tố Nhi yếu đuối đáp lại Sơ Tuyết bằng một nụ cười thảm thương.

Nhặt được? Có cần phải dùng giả thiết đó để an ủi nàng không? Trong tình cảnh ấy, ai còn tâm trạng nhặt miếng ngọc bội, sau đó đặt nó trong phòng chứ?

Vụ huyết án xảy ra tại nha môn thành Hàm đã có hơn ngàn tướng sỹ bị chết, triều đình cũng điều tra nhà họ Tiểu nhưng không có bất kì bằng chứng nào. Người của Tiểu Trọng Chi một mực khẳng định, ngài nghe thấy tin tức mới đến hộ giá hoàng thượng. Thế nên, Sơ Tuyết chưa biết điều tra từ đâu, cho dù nghi ngờ cũng phải nắm được chứng cứ. Lúc này, Trần Thủ đã quay về, thế nhưng cũng chỉ là lời nói từ một phía, khó lòng khiến cho người khác tâm phục khẩu phục.

Sau đó, Trần Thủ kể lại những lời đối thoại của lão tướng gia trong địa lao.

“Lão tướng gia là nguyên lão tam triều, khi phụ vương chưa tiếp vị, ngài đã là trụ cột của triều đình. Hồi nhỏ ta từng nghe phụ vương nói, khi người còn làm thái tử, lão tướng gia đã phụ trách toàn bộ việc bảo vệ an toàn cho phụ vương... Ngài ấy biết hoàng huynh không phải con trai ruột phụ vương là chuyện không có gì lạ...”

“Trần Thủ! Lúc này ở trong địa lao... lão đầu đó đã nói gì với Tiểu Trọng Chi? Ngài có thể nói lại một lần nữa không?” Thẩm Tố Nhi vô cùng căng thẳng, xông tới trước mặt Trần Thủ, ánh mắt tràn đầy đau thương, buồn bã đột nhiên sáng lóe lên.

Trần Thủ lặng người, hồ nghi đáp “Hắn nói, hoàng thượng còn sống hay đã chết chẳng còn quan trọng nữa, tân hoàng đế đã đăng cơ rồi...”

“Dừng lại, chính là câu nói này.” Thẩm Tố Nhi mỉm cười. Đôi mắt mặc dù vẫn ngấn lệ, nhưng khóe miệng đã cong lên thành nụ cười vô cùng xán lạn mà tràn trề hi vọng.

Sơ Tuyết kinh ngạc, cũng không khỏi suy ngẫm câu nói vừa rồi. Rất nhanh, ánh mắt ngài lộ rõ sự vui vẻ lạ thường, sau đó ôm chặt lấy Thẩm Tố Nhi rồi thét lên trong nước mắt “Hoàng tẩu, thì ra là như vậy. Tiểu Trọng

Chi và lão bị phu đó khẳng định không nhìn thấy thi thể của hoàng thượng, nên đã lấy xác chết của người khác để tấu lên trên.”

Thoáng chốc mắt Sơ Tuyết đỏ bừng, nước mắt không kìm được mà tuôn trào. Tâm trạng kích động nói “Hoàng huynh sẽ không bao giờ chết một cách dễ dàng như vậy, huynh ấy nhất định sẽ quay về. Đúng rồi, ta phải báo tin này cho mẫu hậu mới được. Những chuyện tiếp theo, hoàng tâu hãy liệu mà làm.”

“Được, ngài đi đi, để mẫu hậu cũng được vui mừng đôi chút. Có điều, Sơ Tuyết, ngài không nên nói chuyện của Tiểu gia ra. Án tình vẫn chưa làm rõ, còn nhiều biến chuyển, đừng để mẫu hậu lo lắng.”

“Ừm. Ta sẽ báo tin tức tốt lành thôi!” Sơ Tuyết đang trong tâm trạng kích động chạy ra ngoài như một đứa trẻ. Bậc đế vương trưởng thành, chín chắn khi này, giờ đây đã khôi phục lại bản tính thường ngày.

Thẩm Tố Nhi nhẹ lau nước mắt. Nàng biết bây giờ mình phải làm những gì, đầu tiên là lệnh cho Trần Thủ quay về báo tin bình an cho người nhà, sau đó hạ lệnh triệu gấp Tiểu Trọng Chi hồi kinh diện thánh. Nàng đặc biệt nhấn mạnh là triệu chứ không phải tróc nã, lại càng không phải bắt về quy án.

Ánh mắt nàng hiện lên một luồng hàn khí, vì đoán chắc Tiểu Trọng Chi nhất định sẽ không trốn chạy. Hơn nữa, cho dù trốn được một hai người, liệu có trốn được vài ngàn người hay không? Nàng vẫn chưa quên nạn kiếp của Tiểu gia hồi nàng mới vào cung, cho dù ngài trốn, nàng cũng có cách để bắt ngài về kinh bằng được...

Nước Nam Man, phía sau núi phủ đệ thái tử, đang giữa trời đông mà chẳng hề tiêu điều. Ánh mặt trời chiếu từ phía tây, cây cỏ xanh mướt, non xanh nước biếc, lưu lại một chút ấm áp sau cùng.

Giữa lưng chừng núi có một căn đình viện nhỏ mà thanh nhã. Trong đình viện có đặt một chiếc giường trúc sơn son điêu khắc tinh tế, một người đàn ông anh tuấn tuyệt thế đang nằm đó, trên người còn đắp một tấm chăn da chồn, hai bàn tay trắng ngọc đặt trước ngực, vẻ mặt khi ngủ dịu dàng mà yên lành, hòa thành một thể cùng non xanh nước biếc.

Bên cạnh, một người đàn ông khác đeo mặt nạ đang lặng lẽ đánh đàn. Tiếng đàn nho nhã, thanh tao, mang theo chút bi thương.

Dám hỏi sầu muộn sâu mấy độ?

Xin hãy đo nước Đông Hải xem nông sâu, ngắn dài.

Bỗng dây đàn bị đứt.

Tâm loạn, đàn tuyệt.

Đôi mắt buồn bã nhìn chăm chú người đang nằm ngủ say trên giường trúc. Lát sau, ngài mím chặt môi, từ từ đứng dậy bước đến bên cạnh, đưa đôi tay trắng ngọc thon dài, dịu dàng vuốt mái tóc bị gió thổi xòa xuống gương mặt của người đàn ông anh tuấn kia. Đôi môi đỏ hồng hoàn mỹ, giọng nói âu sầu, ảo não, trầm lắng mà nghẹn ngào.

“A Lạc, đừng có lười biếng quá. Đệ còn định ngủ bao lâu nữa đây?”

“Cục thế tại đây... ta sẽ nhanh chóng ổn định lại cho đệ. Những người trước kia đã từng làm đệ tổn thương, ta sẽ bắt chúng phải nhận sự trừng phạt đích đáng. Kẻ đã phái người đi thích sát đệ, ta sẽ khiến hẳn cả đời này không thể nào nhìn thấy mặt trời.”

“Buổi sáng hôm nay phụ vương có nói, ngài sẽ truyền ngôi vị lại cho đệ, ngày đại hỉ sắp tới rồi, đệ hãy mau tỉnh lại đi.”

“Không phải đệ nói muốn đích thân báo thù ta hay sao? Ngủ mãi như vậy làm sao mà trả thù được...”

Đôi mắt Mộ Dung Cảnh long lanh nước mắt. Người nằm ở đây, đáng lẽ phải là ngài mới đúng. Tuy nhiên, người đệ đệ luôn miệng nói muốn giết chết ngài lại ba lần bốn lượt cứu mạng ngài không hề suy tính. Ngài thực không cách nào kiềm chế tâm trạng của mình thêm nữa.

“A Lạc đợi khi nào ta thu dọn hết tàn cục nơi đây, sẽ quay về Bắc Uyển trừng trị bọn chúng...” Ánh mắt lạnh lùng hướng về phía Bắc Uyển, nỗi đau hương giờ được thay thế bằng thù hận.

Vào đêm xảy ra vụ huyết án tại thành Hàm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Màn kí ức đẫm máu dần dần được kéo ra...

Vào lúc Mộ Dung Cảnh cầm kiếm bước vào căn phòng, đập vào mắt là bảy, tám cỗ quan tài. Ngài còn chưa kịp tìm xem Tư Mã Lạc đang nằm ở đâu, bên ngoài vọng vào tiếng thét kinh hãi của Trần Thủ, mưa tiễn ngập trời, muốn tránh cũng chẳng thể tránh kịp. Chính vào lúc đó, một cỗ quan tài đột nhiên bay tới, vừa hay chặn lấy hầu hết những mũi tiễn kia, hóa giải nguy nan cho ngài.

“Thực đánh giá người quá cao, mưu kế tầm thường thế này mà cũng bị mắc bẫy?” Tư Mã Lạc bước từ một cỗ quan tài ra, vừa mỉm vừa thuận tay ném một cỗ quan tài khác tới, chống đỡ đợt mưa tiễn tiếp theo.

Trên đầu mũi tên có lửa, trong phòng lại có củi khô từ trước, nên rất dễ bắt lửa. Ngọn lửa càng lúc càng lớn, nếu không ra ngoài coi như chỉ có một con đường chết.

Mộ Dung Cảnh cau mày hỏi “Đệ không sao chứ?” Thấy Tư Mã Lạc vẫn còn sống, nỗi căng thẳng trong lòng ngài nhanh chóng nguôi ngoai, lí

trí mất đi trong trận chém giết vừa rồi dần hồi phục. Ánh mắt càng lúc càng thêm nghiêm nghị.

“Ta đã nói mà, kẻ có lòng nhân từ như phụ nữ sao có thể làm hoàng đế? Thôi sớm thoái vị quay về Nam Man đi.” Nếu nhìn kĩ, trên người Tư Mã Lạc có vài vết máu khô, chắc chắn là đã bị thương trước đó.

“Ngậm miệng lại.” Mộ Dung Cảnh trợn mắt lườm Tư Mã Lạc.

“Hừm! Hôm nay bản vương gặp nạn rồi sẽ có một ngày, bản vương sẽ tận diệt Bắc Uyển các ngươi. Dám thích sát ta!” Tư Mã Lạc tức tối cao giọng, nhưng lại không nói rõ chân tướng hoàn toàn. Có điều, ngài đã bị người của Bắc Uyển gây thương tích.

“Kẻ nào thích sát đệ?”

Tư Mã Lạc mỉm cười, không hề ác ý, bĩu môi đáp “Người gây thương tích cho ta nhiều lắm. Người mau nghĩ cách mà rời khỏi đây đi, nếu không, không thành bia đỡ tiễn cũng thành heo quay giòn đấy! Nói cho người biết một chuyện, Tiểu Trọng Chi bố trận gấp, gây nội loạn nhưng hoàn toàn có ẩn tình bên trong. Ha ha, hửn làm sao biết được, hai ngày trước người đã đến thành Hàm rồi?” Thời gian hai ngày đến trước đó, tốc độ thực là kinh hồn, người bình thường, cho dù không ăn không nghỉ liều mạng phi ngựa cả ngày cũng khó mà làm được. Nếu Mộ Dung Cảnh đến muộn một ngày, e là chưa vào được thành Hàm đã bị tiêu diệt.

Khoảnh khắc này, trái tim Tư Mã Lạc ấm áp lạ thường.

“Khói bốc lên rồi, đừng nói chuyện nữa.” Mộ Dung Cảnh trấn tĩnh đưa tay che mũi cảnh cao, tên bắn từ chính diện và đỉnh nhà xuống rất nhiều, hơn nữa ba mặt còn lại là tường, dù có mọc cánh cũng khó thoát ra ngoài. Lui lại bờ tường sau lưng, ngài thận trọng dặn dò “Ta sẽ chạy ra như bọn chúng về phía đông, đệ chờ một chút, tìm thời cơ trốn ra ngoài, có biết

không?” Ngài đi tiên phong, vậy nên nguy hiểm cũng cao hơn một phần. Thân là huynh trưởng, ngài đương nhiên phải đảm nhận trọng trách.

“Từ khi nào đến lượt ngươi ra lệnh cho ta? Ta muốn ra ngoài thì ra ngoài, hơn nữa còn bước ra một cách quan minh chính đại.” Lời nói mang theo ý giận dữ, thực sự có cơ hội thì ngài đã trốn đi từ lâu, còn để cho Tiểu Trọng Chi áp giải về đây sao?

“Đệ...” Mộ Dung Cảnh cảm thấy đầy bất lực.

Tư Mã Lạc lấy hai quả cầu tròn màu đen to bằng ngón tay cái từ đôi ủng bên cạnh ra, chứng minh rằng những lời mình nói khi này không hề giả dối “Ta có thể tiễn hết thầy bọn chúng sang tây thiên chỉ trong một giây.”

“Đây là thứ gì?”

“Thứ tốt.” Sư phụ của Tư Mã Lạc vốn là cao thủ dùng độc, thế nên ngài học được vài ngón nghề, mang theo phòng thân cũng chẳng có gì kì lạ. Có điểm chưa hoàn mỹ chính là thứ độc này không có thuốc giải. Thứ duy nhất có thể cứu người bị trúng độc chính là viên Hồi Hồn Đan mà ngài đã cho Sơ Tuyết. Khi ngài vứt hai viên này ra, tất cả mọi thứ biết hít thở trong nha môn thành Hàm đều trúng độc mà chết.

Mộ Dung Cảnh chợt nhớ đến đám người Trần Thủ, liền ngăn Tư Mã Lạc, đưa lời nhắc nhở “Bọn Trần Thủ còn ở đó, không được dùng.”

“Vậy... không thể dùng càng tốt, thứ này cũng không dễ làm chút nào.” Tư Mã Lạc bất ngờ nghe lời một cách kỳ lạ, thu lại không chút do dự. “Có điều thứ độc luyện ra còn khó hơn là tìm thuốc giải, nếu thực sự phải dùng thì có chút không nữa...”

Ngọn lửa càng lúc càng lớn hơn.

Mộ Dung Cảnh khẽ vận nội công, một tiếng động lớn vang lên, bức tường phía sau bị đá thủng một lỗ lớn. Ngài cầm kiếm nhảy ra ngoài trước, bất ngờ phát hiện bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, nơi nào cũng đầy các tướng sỹ, lại bị mai phục dày đặc hơn.

Ngài đưa mắt nhìn về phía lầu gác trước mặt. Bóng người khi nãy đã không còn nữa, cũng không biết tình hình của đám Trần Thủ thế nào.

“Tướng quân có lệnh, giết chết bọn chúng. Lên!” Tướng sỹ hùng hực tiến tới.

Mộ Dung Cảnh cầm kiếm ứng chiến, hạ thủ không chút lưu tình. Do phía sau ngài còn phải bảo vệ một người vô cùng quan trọng. Khoảnh khắc đó, ngài tự nhủ bản thân không được chết tại nơi này, nhất định phải cứu A Lạc ra ngoài... đột nhiên, ngài nghe thấy phía sau truyền lại tiếng rên rất khẽ. Trái tim quặn thắt, lúc quay người, ngài thấy A Lạc đang trừng mắt nhìn mình đầy oán hận, lại mắng “Người lúc nào cũng... khiến cho người ta thù ghét. Ta hận người chết đi được...” Trong lúc đưa lời oán thán, ngài từ từ ngã xuống.

Mộ Dung Cảnh vội chạy lại đỡ Tư Mã Lạc, kinh hãi nhìn mũi tên dài cắm sau lưng ngài, vết thương đó đang không ngừng chảy máu. Bởi lẽ vừa rồi ngài đã thay vị ca ca đáng kính đỡ một mũi tên chí mạng.

Vào khoảnh khắc, đôi mắt khó khăn lắm mới thanh trong giờ lại tràn ngập phần nộ kinh người.

“A Lạc!...” Giọng run rẩy, đi kèm cảm giác bi phần tột độ, Mộ Dung Cảnh điên cuồng hét lên.

“Gọi cái gì mà gọi, ta cũng đã chết đâu... chỉ là... mệt mỏi quá thôi...”

“Võ công của đệ?”

“Tạm thời mất rồi... cái tên Tiểu Trọng Chi đáng chết đó...” Chỉ là một câu nói thôi mà cũng vô cùng tổn lực, Tư Mã Lạc lúc này dường như rất yếu ớt.

Thần kinh toàn thân Mộ Dung Cảnh căng như dây đàn, suy nghĩ duy nhất chính là muốn tiêu diệt tất cả mọi thứ ở đây, run run nói “Đừng nói chuyện nữa, tựa vào ta, ta nhất định sẽ cứu đệ ra ngoài. Ta tuyệt đối không để đệ xảy ra bất cứ chuyện gì. A Lạc! Đừng ngủ, hãy kiên trì thêm chút nữa...”

Ngài quên hết mọi thứ xung quanh, đỡ lấy A Lạc, vung kiếm giết sạch chướng ngại, mở đường ra ngoài.

Chỉ có điều, binh lực mai phục cực kì đông.

Ngài giết mãi chẳng hết, cho dù dưới chân đã chất đầy thây xác, cũng chẳng thể mở đường ra khỏi đình viện. Y phục lúc này rách nát tơi tả, trên người cũng vô số vết thương. Có vết thương từ kiếm, có vết thương từ tiễn.

Thời gian càng lâu, thể lực càng yếu, cho dù là vậy, ngài quyết không để lại đệ đệ một mình tẩu thoát. Bước chân càng lúc càng nặng nề, động tác cũng theo đó mà chậm dần. Bản thân ngài cũng đã vô số lần dùng cơ thể mình che cho A Lạc những đường tên mũi kiếm. Ngài chính là đang dùng sinh mệnh của mình để bảo vệ cho người đệ đệ máu thịt, chỉ cần còn một hơi thở, ngài cũng quyết không để đệ đệ chịu thêm chút thương tổn nào nữa.

Khóe mắt Tư Mã Lạc trào dâng dòng lệ ấm nóng. Ngài đã nhìn thấy tất cả mọi hành động của ca ca mình.

“Lẽ nào, ông trời muốn tận diệt cả hai huynh đệ ta sao? Á...” Mộ Dung Cảnh thét lên đầy bi phẫn.

Cơ hội thoát khỏi nơi này càng lúc càng nhỏ nhoi.

Bọn họ càng kéo dài thời gian, người của Tiểu Trọng Chi càng đến nhiều.

“Một mình huynh chẳng thể nào thoát nổi đâu... trong nửa khắc tới không được hít thở, mà phải tìm cách trốn thoát ra ngoài... càng xa càng tốt, nhớ kỹ, tuyệt đối không được hô hấp...” Tư Mã Lạc hỗn hển lên tiếng. Đột nhiên, ngài dùng sức tàn, nỗ lực ném hai viên hình cầu màu đen lên không trung.

Cùng lúc, ngài cũng theo đó mà mất đi tri giác...

Tiếp đó, một làn khói màu tím nhạt lan tỏa khắp không gian.

Mộ Dung Cảnh nhanh chóng hiểu ra, liền nín thở, cũng không quên bịt mũi cho Tư Mã Lạc, sau đó vội vã xông ra khỏi nha môn, chỉ là... họ trốn ra được, nhưng Tư Mã Lạc đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Sau sự việc, hai người liền quay về Nam Man.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, mới đó mà đã hơn nửa năm trôi qua.

Mộ Dung Cảnh lặng người nhìn đê đê đang ngủ say, tâm hồn buồn bã, ủ dột.

“Ha! Tên tiểu tử xấu xa đó vẫn chưa chết? Biểu cảm của ngài khiến ta còn tưởng hẳn đã ngừng thở rồi đấy.” Bất chợt một giọng nói già nua vang lên. Trước mặt là một lão già tóc bạc da nhăn, thần thái ung dung xuất hiện. Trên người mặc một bộ y phục giản dị, bên thắt lưng đeo một bình hồ lô đựng rượu, sau lưng là một giỏ đựng rất nhiều thảo dược.

Xem ra lão vừa đi hái thuốc về, lại vừa hay bắt gặp vẻ mặt bi thương của Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh ngại ngần đứng lên nghênh đón, cử chỉ đặc biệt cung kính “Dược lão tiên bối, ngài quay về rồi sao?”

Dược lão tiên bối đáp một câu, sau đó liếc về phía Tư Mã Lạc, lắc đầu than thở “Thực khổ cho người làm ca ca như ngài.” Nghe giọng nói pha vài phần đáng tiếc.

Đây chính là sư phụ mà Tư Mã Lạc thường nhắc tới, ngoại hiệu Dược lão nhân, tên tuổi thực sự không rõ, trên giang hồ cũng không hề có bất cứ lời đồn thổi nào khác. Không một ai biết dược ngài chính là một thể ngoại cao nhân, say mê nghiên cứu độc dược, y thuật, hơn nữa khả năng còn bất phàm?

“Lão tiên bối, A Lạc sẽ tỉnh lại chứ?” Mỗi lần gặp Dược lão nhân, Mộ Dung Cảnh luôn hỏi như vậy.

“Không tỉnh nhưng cũng không chết được, cứ yên tâm đi làm việc mà ngài muốn làm đi, ngài không thấy mặt mày A Lạc hồng hào, càng lúc càng anh tuấn hơn sao?” Dược lão nhân vừa nói vừa lắc đầu chán nản. Đặt giỏ thuốc xuống, ngài bước vội vào trong phòng, không thấy đỡ bận lòng hơn.

Mộ Dung Cảnh nghe Dược lão nhân nói vậy, đưa mắt nhìn kỹ khuôn mặt Tư Mã Lạc, ánh mắt dần hiện nét vui mừng. Có lẽ vì ngày nào cũng nhìn nên ngài không dễ nhận ra điều này, sau lời nhắc nhở của Dược lão nhân, Mộ Dung Cảnh như choàng tỉnh. Thế nhưng, ngay lúc sau, ngài lại bàng hoàng lên tiếng “Trước giờ A Lạc vẫn vậy, nhìn chẳng khác gì người khỏe mạnh, chỉ là không biết tại sao vẫn chưa tỉnh dậy? Có phải ông trời đang trừng phạt ta không...”

“Ngài đừng suy nghĩ nhiều quá! Tên tiểu tử xấu xa đó không chết được đâu, lần sau ngài đến nói không chừng nó đã tỉnh rồi!” Giọng Dược lão nhân truyền ra, chỉ một câu rất bình thường, thần tình không hề lo lắng hay vội vã.

Mộ Dung Cảnh khẽ than một tiếng “VẬY A LẠC PHIÊN NGÀI CHĂM SÓC, ta còn chút việc phải đi giải quyết.”

“Ừm, nhớ cẩn thận một chút.” Dược lão nhân đưa lời nhắc nhở.

“Được.” Mộ Dung Cảnh điềm nhiên đáp. Những ngày tháng ở Nam Man, ngài mới hiểu hoàn cảnh của A Lạc nguy hiểm đến độ nào, cứ cách năm, ba hôm lại có thích khách đến phủ viếng thăm, hơn nữa đều là tử sỹ cương liệt. Câu nói “Nhớ cẩn thận một chút” khi nãy của Dược lão nhân, chính là một câu nói cửa miệng, bởi vì trước đây ngài thường nhắc A Lạc như vậy. Nghe nói mỗi lần A Lạc xuất hiện, trên người đều là những vết thương, hoặc lớn hoặc nhỏ. Nếu không phải Dược lão nhân y thuật cao minh, e là A Lạc đã mất mạng từ lâu rồi.

Mộ Dung Cảnh biết càng nhiều lại càng cảm thấy đau khổ, càng thấy áy náy. Để mặc đệ đệ ruột thịt của mình ở nơi này, thân là ca ca, ngài lại chẳng giúp được gì. Lúc này, ngài muốn vận toàn tâm toàn ý dốc sức cho việc trả thù. Những kẻ từng ức hiếp A Lạc toàn bộ sẽ bị ngài khiến cho thân bại danh liệt, kẻ chết, người bị thương, lưu đầy biên ải.

“Khoan dung với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân, cũng là bất trung với người thân của mình.” Mộ Dung Cảnh luôn ghi nhớ câu này. Bởi vì... sau cùng người bị thương, chịu khổ không phải ngài mà chính là người thân của ngài. Nếu lúc xưa không phải ngài nhân từ với nhà họ Tiểu, liệu A Lạc có trở thành bộ dạng hôm nay? Tuyệt đối không!

Mộ Dung Cảnh kéo lại chiếc chăn trên người A Lạc, nhìn người đệ đệ đầy thương xót, sau đó quay người xuống núi.

Dược lão lấy hai chiếc làn nhỏ từ trong phòng ra, bắt đầu điều chế thuốc.

Khoảnh khắc nhìn theo bóng hình dần xa của Mộ Dung Cảnh, ngài chỉ còn biết than dài một tiếng rồi lẩm bẫm “Tên tiểu tử xấu xa à, trước đây ta

chẳng có chút ấn tượng tốt đẹp nào về người ca ca này của con, đó là bởi vì con cứ năm ba ngày lại ôm theo thương tích chạy tới. Nhưng xem ra ta đã trách lầm ngài ấy rồi, tên tiểu tử như con còn xấu xa hơn ngài ấy nhiều.”

Không khí bỗng nhiên trở nên cô quái. Người lúc này nằm im trên giường đột nhiên động đậy. Đôi bờ mi khẽ động như cánh bướm.

“Y thuật và các môn tuyệt học của ta con chẳng học được môn nào, thế nhưng lại luyện được công phu dày vò người ta đến mức xuất thần nhập hóa. Tên tiểu tử xấu xa, lòng dạ con đúng là sắt đá.” Dược lão nhân thực sự chẳng biết làm cách nào với người đồ đệ của mình. Nút thắt trong lòng hẳn quá chặt, hơn nửa năm qua rồi mà hẳn vẫn chưa thể tháo được mối hận trong lòng? Dược lão nhân lại tiếp tục nói “Lúc vi sư xuống núi có nghe người ta kháo nhau rằng, mấy kẻ hãm hại con trước đây đều bị trừng trị thích đáng, kẻ chết, người bị thương, kẻ lại bị lưu đày biên ải, cả đời không được đặt chân vào kinh thành nữa. Hơn nữa, nói đi cũng phải nói lại... tên tiểu tử xấu xa à, thủ đoạn của vị ca ca này còn mạnh mẽ hơn con nhiều, chỉ trong nửa năm đã giúp con giải quyết triệt để nhiều phiền phức mà con gặp trong suốt bao năm nay.” Tuy rằng nền tảng đại sự đã được Tư Mã Lạc sắp đặt trước, thế nhưng nếu không được một người có bản lĩnh, tài năng tiến hành thì làm sao xoay chuyển sang cục diện như hiện nay?

Ngưng lại đôi chút, giọng của Dược lão nhân lại truyền tới, trong lời nói có sự cảm khái ngút trời “Phủ thái tử hiện nay như mặt trời giữa trưa, không ai dám đối địch. Có điều, ca ca dù lợi hại đến đâu cũng không đấu được tên đệ đệ xấu xa động chút là giả vờ sắp chết, để mọi chuyện phiền phức cho người ta giải quyết, sau đấy ngồi mà an hưởng thái bình thịnh trị.”

Lúc này, người nằm trên giường trức nhếch miệng nở nụ cười hoàn mỹ, hai hàng mi lay động, đôi mắt đan phụng khẽ mở ra, dịu dàng tựa mặt nước an lành dưới ánh trăng hiền hòa giữa đêm.

Một lúc sau, ngài lặng nhìn theo bóng dáng dần khuất của Mộ Dung Cảnh.

Người lúc này còn hôn mê bất tỉnh giờ nói tỉnh là đã tỉnh ngay? Nếu không biết nội tình từ trước, có lẽ trông thấy cảnh này liền dọa cho sợ chết khiếp.

Tư Mã Lạc ngồi dậy, vươn vai, ưỡn ngực, hoạt động gân cốt một hồi, tiếp đó mở miệng cất giọng mê hồn, quyến rũ “Sư phụ! Người càng lúc càng lảm chuyện rồi! Ngày nào con cũng ở đây cùng người sao? Cuộc sống nhàn hạ thế này hiếm hoi lắm!”

“Được được được. Vậy mau lại đây phân loại thuốc cho vi sư, sau đó đi chuẩn bị thức ăn cho bữa tối.”

“Sư phụ! Thuốc con có thể phân loại nhưng không nấu cơm đâu.”

“Ồ, con còn dám mặc cả với ta? Hiện con đang ăn tiền của ta, ở chỗ của ta đấy!”

“Ca ca con không trả tiền cho người sao?”

“Ngài ấy đưa, ta dám lấy sao?”

“Ha ha... Là do người không thể từ bỏ chút thể diện thôi.” Tư Mã Lạc bật cười lớn tiếng, tức thì một ngọn cỏ thuốc bay vụt tới. Tư Mã Lạc đành nhin cười đến độ mặt đỏ rực lên, khuôn mặt tuấn tú bất phàm lại càng thêm động hồn, trác tuyệt.

Được lão nhân trợn mắt lườm đồ đệ bảo bối một cái, trong lòng không khỏi hân hoan, vui mừng, bởi hiếm khi thấy A Lạc cười vui vẻ đến vậy.

Tư Mã Lạc bước lên phía trước, năm ngón tay trắng trẻo ngọc ngà bắt đầu phân loại thảo dược, động tác thành thục, bởi đây không phải là lần đầu

tiên ngài làm những việc thế này.

“Con vẫn chưa thể đặt xuống được sao?” Dược lão nhân than thở.

“Làm sao mà dễ dàng như vậy được? Huynh ấy nợ con nhiều như vậy, mới có mấy tháng thì sao mà trả hết được?”

“Ừm, tên tiểu tử con lấy được mạng sống, chẳng phải đều dựa vào vị ca ca đó sao?” Dược lão nhân nhớ lại tháng ngày khi Tư Mã Lạc còn bệnh nặng, hôn mê hơn nửa tháng trời, tình hình lúc ấy thực nguy cấp, là ngài đã tốn biết bao tâm huyết, dùng hết cả hòm bảo dược tích lũy mười mấy năm mới có thể cứu được mạng cho A Lạc.

“Sư phụ, phải để cho huynh ấy hiểu cuộc sống của con những năm qua khổ cực như thế nào? Tiếp sau đó... hà, cho dù con có tự tay giết chết, đoán chắc huynh ấy cũng không oán thán nửa câu.”

“Nhìn xem kìa, lại ăn nói linh tinh rồi!” Dược lão nhân thực không biết làm cách nào để khuyên giải đồ đệ của mình.

“Đi làm cơm đi, con đói rồi!”

“Ây ô, người khác nhận đồ đệ ta cũng nhận đồ đệ, người ta thì đồ đệ hầu hạ sư phụ, tại sao đến lượt ta thì đảo ngược thế này....” Dược lão nhân vừa lắc đầu vừa đưa lời oán thán, có điều, đôi mắt vẫn ánh lên niềm vui sướng.

Tia nắng cuối cũng trong ngày dần biến mất phía trời tây, sắc trời càng lúc càng âm đạm.

Tư Mã Lạc tăng tốc độ phân loại thảo dược, sau đó vào phòng thu dọn đồ đạc. Ở với sư phụ, trước giờ ngài chưa từng lo lắng vấn đề an toàn, nói cách khác là không cần quan tâm đến bọn thích khách. Võ công của sư phụ cao hơn ngài gấp bội, nếu gặp phải thích khách mà sư phụ cũng không đối

phó được thì ngài hoàn toàn chẳng thể tránh khỏi được con đường tử lộ. Hơn nữa, những kẻ có âm mưu xấu xa muốn lên núi cũng không dễ dàng, Mộ Dung Cảnh phái rất nhiều người canh giữ nơi này, bất cứ ai cũng không được phép lên xuống.

Chỉ là cuộc sống tiêu điều, an bình này, ngài biết là chẳng thể kéo dài qua lâu.

Cục diện chính trị tại Nam Man về cơ bản đã ổn, Mộ Dung Cảnh cũng nói, phụ vương sẽ nhanh chóng thoái vị. Đến lúc đó, ngài muốn ngủ tiếp cũng không thể.

Ngày hôm sau, lúc hoàng hôn, Mộ Dung Cảnh lại tới ngọn núi phía sau phủ thái tử. Lúc đến đình viện, đã thấy Dược lão nhân đang chẻ củi trước cửa.

“Dược lão tiên bối, A Lạc hôm nay thế nào rồi ạ?”

Dược lão nhân mỉm cười, lắc đầu nhẹ đáp “Vẫn như vậy, nó đang ở trong phòng.”

“Dạ, ta vào trong thăm đệ ấy.”

“Đi đi.”

Mộ Dung Cảnh bước vào phòng, lại rẽ sang phòng ngủ bên góc trái. Hình ảnh đập vào mắt ngài là Tư Mã Lạc đang nằm lạng trên giường trúc.

Lúc này, bên ngoài không khí rất ổn, ngài theo thói quen đưa Tư Mã Lạc ra ngoài tắm nắng. Hôm nay, Mộ Dung Cảnh không mang đàn ra ngoài mà ngồi bên cạnh Tư Mã Lạc rất lâu.

“A Lạc, không biết vài ngày nữa thời tiết liệu đã chuyển lạnh chưa, đệ phải chú ý nhiều hơn đấy!” Mộ Dung Cảnh khẽ nói, trong lời nói hàm ý

như thế ngài sắp lên đường đi xa. Ngừng lại đôi chút, ngài lại nói thêm “Triều đình đã sắp xếp nghi thức truyền vị. Trước khi truyền vị, phụ vương nói muốn đệ sang Bắc Uyển, lấy cơ chúc mừng tân hoàng đế, mục đích chính là tìm tung tích của ta. Phụ vương vẫn chưa biết ta còn sống, vẫn cố chấp muốn tấn công Bắc Uyển. Nếu ta không đi, phụ vương sẽ phái người khác đi, ta lo cho mấy người Sơ Tuyết...”

Việc đi sứ Bắc Uyển cũng phải chuẩn bị một vài ngày, trong những ngày này, Mộ Dung Cảnh phải tranh thủ trừ sạch sẽ những dư đảng bất lợi còn lại tại Nam Man. Chỉ có vậy ngài mới an tâm rời khỏi nơi này một thời gian.

Mộ Dung Cảnh ở lại đó thêm một lúc, sau khi đưa A Lạc về phòng, ngài mới rời khỏi. Khoảnh khắc Mộ Dung Cảnh rời đi, Tư Mã Lạc từ từ mở mắt, thình lạng như không, chìm trong suy tư về một việc vô cùng khó hiểu. Tư Mã Lạc nhẹ bước đến trước cửa phòng bếp, lạng nhìn bóng dáng bận rộn của sư phụ.

“Sư phụ, con không muốn làm hoàng đế.” Tư Mã Lạc u sầu buông nhẹ một câu.

Dược lão nhân nghe vậy không khỏi lạng người, tên tiểu tử này sao lại có chút bất thường, liền theo thói quen đáp “Có thể nhận ra.”

“Trước kia con muốn làm hoàng đế bởi vì nếu không làm hoàng đế thì không báo được thù, bởi vì không làm hoàng đế thì không thể sống an lành được...” Ngài là người luôn sống trong thù hận... nay lại không muốn căm hận thêm nữa.

“Ừm, vi sư biết.”

“Con căm hận bao năm nay, trái tim cũng theo đó mà mỗi mệ, rệu rã lắm rồi...” Giọng nói Tư Mã Lạc bỗng mang theo chút nũng nịu con trẻ.

“Mệt mỏi rồi thì nghỉ ngơi đi, trên thế gian này chẳng còn bất cứ người nào để con căm hận nữa.”

“Còn người phụ nữ đó, con không muốn tha thứ... Chỉ là con nghe nói, năm đó bà ta cũng rất khổ cực, hơn nữa còn trúng độc, nếu không trốn khỏi cung thì chắc chắn sẽ chỉ còn một con đường chết. Cho nên...” Suy cho cũng đã nhiều năm trôi qua, ngài cũng hiểu được thế nào gọi là cung đấu.

Dược lão nhân dừng công việc dang dở lại “Tên tiểu tử xấu xa, mỗi người đều phải bước đi trên con đường độc nhất vô nhị, con muốn đi thế nào chính là tùy ở con. Thế nhưng, trong lúc bước đi khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một vài người qua đường, mà những người qua đường này cũng có con đường cần đi riêng của họ. Con không thể thao túng bọn họ và cũng không thể bắt họ phải sống theo suy nghĩ của mình. Phải học cách thấu hiểu và tôn trọng quyết định của họ.”

“Sư phụ, những lời người nói hôm nay sâu sắc quá...”

“Vậy thì từ từ suy ngẫm. Vừa nói xong đã hiểu, vi sư cũng nghi ngờ rốt cuộc con đã nghe hiểu cái gì?”

“Con biết rồi! Bữa tối sắp xong chưa ạ, con thấy đói quá!”

“Tên tiểu tử xấu xa, cầm lấy.” Dược lão nhân đưa quả trứng vừa chiên xong cho Tư Mã Lạc. Tức thì khuôn mặt ngài dịu hẳn lại, mỉm cười vui vẻ “Sau này con sẽ đối tốt với người.”

“Sao thế? Lương tâm bỗng trời dậy à?”

“Sư phụ...” Khuôn mặt Tư Mã Lạc khẽ đỏ ửng lên, phảng phất nét ngại ngùng.

“Được rồi, trước hết con hãy học hết những tuyệt học của sư phụ, đừng để chúng bị thất truyền là được.”

“Cái này... ha ha, sư phụ, đối xử với người tốt không nhất định phải học những thứ đó chứ.”

“Có phải lại lừa dối biếng?”

“Không... không... Con sẽ cố gắng hết sức. Tuyệt học của người thực quá đổi bác đại cao thâm, đồ nhi sẽ từ từ học hỏi, từ từ học hỏi. Thế nhưng cũng đã lâu như vậy rồi, rốt cuộc người đã nghiên cứu ra cách trị liệu hay chưa?”

Dược lão nhân đang vui vẻ, bỗng bực bội cau mày “Vi sư đã tận lực rồi. Dựa theo miêu tả của con về bệnh tình, e là khó lòng mà giải độc. Nếu người đó vừa sinh ra thì còn có cách, thế nhưng đã sống mười mấy năm rồi, cũng uống quá nhiều loại thuốc, thế nên độc tính đã ăn sâu vào xương cốt.”

“Sư phụ từng dạy con, trên thế gian này mỗi chất độc đều có cách phá giải hết mà, lẽ nào lại sai sao?”

“Không sai, hơn nữa sư phụ là người không phải là thần tiên. Dù gì trong thời gian ngắn... cũng không cách nào tìm ra được.”

“Con... sư phụ!”

“Không nhẽo vô ích, la hét cũng không hiệu quả.”

“...”

Sắc mặt Tư Mã Lạc trầm trọng hẳn rồi chìm sâu trong suy tư...

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Truy Tìm Chân Tướng

Khoảng nửa tháng sau tại kinh thành Bắc Uyển.

Tiểu Trọng Chi đã quay về được vài ngày, thế nhưng Sơ Tuyết chẳng hề hỏi han đến.

Hoàng cung, sau buổi triều sớm, tại một đình viện trong ngự hoa viên.

“Hoàng tẩu, Nam Man sẽ phái sứ thần sang.” Sơ Tuyết nhấp một ngụm trà, đem chuyện trong buổi triều sớm kể lại cho Thẩm Tố Nhi nghe một lượt.

Thần sắc Thẩm Tố Nhi thoáng lặng đi “Có nói sẽ phái ai tới không?”

“Không thấy nhắc đến.”

“Ừm, vậy khoảng thời gian nào thì đoàn sứ thần tới nơi?”

“Theo thông đạo bình thường, ít nhất cũng vài ba tháng.”

Đường xa, mất khoảng hai, ba tháng cũng chẳng có gì kì lạ.

Lúc này, Lưu tổng quản vội bước tới, khom lưng cúi đầu, cung kính hành lễ “Khởi bẩm hoàng thượng, Tiểu tướng quân cầu kiến.”

Sơ Tuyết đưa mắt nhìn sang Thẩm Tố Nhi đang tựa người vào lan can.

Thẩm Tố Nhi suy nghĩ một hồi, khẽ lắc đầu.

Sơ Tuyết tức thì hiểu ý, liền bảo Lưu tổng quản nói Tiểu Trọng Chi hãy quay về. Sau khi Lưu tổng quản lui ra, Sơ Tuyết liền hỏi “Hoàng tấu, người làm vậy là có ý gì? Không phải nói có chuyện gấp triệu kiến ngài ấy sao? Bây giờ ngài ấy đã về được mấy ngày rồi!”

“Không sao, cứ để đó đi.” Thẩm Tố Nhi vừa nói vừa tung thức ăn cho lũ cá trong hồ, ánh mắt bình thản che đi sự phẫn nộ bùng bùng cháy trong lòng. Lần này, Tiểu Trọng Chi thực sự đã chọc giận nàng.

“Á... tại sao thế?”

“Sơ Tuyết, nếu đổi lại là ngài, do một quyết định nông nổi, sai lầm của bản thân, mà hại chết hơn ngàn binh sĩ tâm phúc, đổi mặt với người nhà bọn họ, đổi mặt với lương tâm của mình, liệu tâm trạng sẽ thế nào? Dày vò tinh thần còn đáng sợ hơn dày vò thể xác.”

Nàng một thân liễu yếu đào tơ, khoác chiếc áo choàng nhẹ, không hiểu sao càng nhìn, Sơ Tuyết lại càng thấy nàng giống một người... hoàng huynh.

Thời gian dần trôi, mới chớp mắt lại bảy ngày nữa trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ tám, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, Tiểu Trọng Chi đã quỳ trước đại điện xin cầu kiến.

Sơ Tuyết chờ đợi quyết định của Thẩm Tố Nhi, nhưng nàng chỉ cười rất nhạt, hoàn toàn không để tâm.

Tiểu Trọng Chi cứ thế quỳ suốt ba ngày ba đêm, trong lòng hạ quyết tâm dù có quỳ đến chết cũng phải gặp hoàng thượng cho bằng được.

Tiểu Trọng Chi cứ thế hứng chịu sương gió mấy ngày vô cùng khổ, hai chân quỳ đến độ tê dại. Lúc này, các đại thần cũng lấy làm lạ, đường đường một đại tướng quân sao lại ra nông nổi này? Thậm chí có

người còn trình tấu trước điện, Sơ Tuyết cũng chỉ đáp qua loa vài câu, không hề có ý để tâm.

Cho dù thân hình làm từ sắt thép, không ăn, không ngủ, không nghỉ ngơi thì cuối cùng cũng sẽ ngã quy.

Đến ngày thứ năm, khi Tiểu Trọng Chi tỉnh lại, ngài đã nằm trong một căn phòng tại thái y viện.

Sau đó, lúc trời còn tờ mờ sáng, tại ngự thư phòng, Tiểu Trọng Chi rốt cuộc cũng gặp được Sơ Tuyết theo sở nguyện.

“Tiểu tướng quân, có chuyện gì cứ nói thẳng.” Sơ Tuyết không thích vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Tiểu Trọng Chi thoáng im lặng, sau mới đưa lời bẩm tấu “Hoàng thượng, vụ huyết án tại thành Hàm hoàn toàn do lỗi của tội thần, xin ngài hãy ban thần tội chết.”

“Người muốn một mình gánh hết trách nhiệm vụ huyết án tại thành Hàm sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy người nói xem, rốt cuộc chân tướng hôm đó là như thế nào?”

Tiểu Trọng Chi siết chặt bàn tay, nghiến răng bầm báo “Tội thần vì tư thù cá nhân đã phạm tội tày trời, kính mong hoàng thượng sớm ngày định án.”

Sơ Tuyết ra vẻ trầm tư, vẫn không đồng ý với Tiểu Trọng Chi, nói “Cứ như vậy mà định án thì qua đổi qua loa, trăm cũng không làm chủ được, chuyện này vẫn phải giao cho hình bộ thẩm tra rõ ràng mới được.”

“Không, hoàng thượng, chỉ cần một câu nói của ngài là có thể lập tức định án.”

“Tiểu tướng quân, ý của người chính là muốn trẫm không theo vương pháp? Người nên nhớ một điều, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, bất kì ai cũng phải tuân theo.”

Tiểu Trọng Chi chìm trong im lặng. Sơ Tuyết nói đúng, khiến ngài không cách nào phản bác.

Sơ Tuyết từ từ đứng dậy, đi tới trước thư án, sau đó tiến đến trước mặt Tiểu Trọng Chi. Vụ án này nên làm thế nào cho phải? Động án tình sẽ là thăm sát. Tội này của Tiểu gia đáng phải tru di cửu tộc. Thế nhưng ngài không muốn liên lụy đến những người vô tội.

“Tiểu tướng quân, trẫm vẫn luôn tôn trọng con người ngài.” Sơ Tuyết dịu dàng đỡ Tiểu Trọng Chi dậy, ánh mắt không hề có chút căm hận. “Trẫm vẫn còn nhớ lúc nhỏ, khi trẫm nhìn thấy người cười trên con tuấn mã cao to trong trường ngựa, thiếu niên anh tuấn, oai phong lẫm liệt, thực sự khiến người ta ngưỡng mộ. Lúc đó trẫm đã nghĩ, nếu một ngày có thể nói chuyện cùng người đó mấy câu thì tốt biết mấy.”

Ánh mắt Tiểu Trọng Chi tràn đầy vẻ hối hận, áy náy.

“Nay lại có người nói với trẫm là người đã giết chết hoàng huynh, là người đã gây ra vụ huyết án tại thành Hàm. Trẫm thật không cách nào tin được. Đối lại là người khác, có lẽ là trẫm đã nghĩ hãn phản bội lại Bắc Uyển, phản bội lại hoàng đế. Thế nhưng, người sẽ không làm vậy. Trẫm tin tưởng người, cho dù trước đây hay bây giờ... trẫm đều tin tưởng người.”

Sơ Tuyết điềm đạm quay người, ánh mắt hiện đầy vẻ đau thương, than dài một tiếng: “Chỉ là... hoàng tẩu của trẫm lại không tin. Người đừng trách người, bởi vì... cái chết của hoàng huynh là một đả kích rất lớn với người. Đối lại là ai cũng không thể nào tha thứ cho người được.”

“Hoàng thượng, tội thần có thể hiểu được, cũng cảm ơn lòng tín nhiệm của hoàng thượng.” Tiểu Trọng Chi lại quỳ xuống rồi bầm tiếp “Xin hoàng thượng hãy ban cho thần tội chết, vụ huyết án tại thành Hàm coi như cũng được khép lại.”

“Trẫm thực sự không hiểu, tại sao ngươi lại làm những chuyện đó?”

Ánh mắt Tiểu Trọng Chi lóe lên, rồi bầm tấu “Tội thần đã nhất thời để ma quỷ làm mờ lí trí.”

“VẬY... vậy còn hơn một ngàn tính mạng oan uổng kia thì sao?”

“Đó thuần túy là... điều ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Sơ Tuyết thất kinh, tại sao lại như vậy?

Tiểu Trọng Chi thành thật thừa nhận “Đúng vậy, tội thần cũng không điều tra ra được. Nếu không phải tội thần đột nhiên đưa Trần đại nhân rời khỏi hiện trường, đoán chắc cũng không tránh khỏi kiếp nạn.”

“VẬY thì, đây lại là một điều bí ẩn khác? Tiểu tướng quân tại sao ngươi lại phục kích hoàng huynh?”

“Hoàng thượng, Mộ Dung Cảnh không phải nòi giống chính thống của đế vương. Hơn nữa, ngài ấy câu kết cũng Nam Man, tiếp xúc với Tư Mã Lạc, để mặc cho Tư Mã Lạc làm loạn tại Bắc Uyển. Điều này đã đủ chứng minh ngài ấy có hai lòng, muốn bao bọc cho Tư Mã Lạc.” Tiểu Trọng Chi điềm nhiên nói ra những điều trong lòng mình. Thân là đại thần, sự việc bày rõ trước mắt, ngài quyết không để nguy cơ đáng sợ hơn xuất hiện.

Sơ Tuyết cau mày, lí do này quá đủ đầy đủ, lại hỏi “Ngươi có biết Tư Mã Lạc là ân nhân cứu mạng của trẫm?”

“Đó là vì muốn lấy lòng tín nhiệm của chúng ta.”

“Cho dù như vậy, người dựa vào cái gì để gây chuyện mưu sát đế vương?” Vô tình, Sơ Tuyết để lộ rõ oai nghiêm của một đế vương khiến người khác không khỏi kinh động sợ hãi.

“...”

Ngưng một hồi, Sơ Tuyết thu lại vẻ oai nghiêm, than dài một tiếng “Trẫm nghe nói người làm vậy là vì lão tướng gia? Người đích thực là một đứa con hiếu thảo, chỉ là... trẫm không cho rằng đây chính là chân tướng. Đường đường là một đại tướng quân, việc phải làm chính là tận trung. Tuy rằng mọi người thường nói hiếu trung khó có thể lưỡng toàn, thế nhưng nếu có người nói người vì hiếu mà từ bỏ trung, trẫm thực sự cảm thấy nực cười. Tiểu đại ca mà trẫm từng biết... tuyệt đối không phải là loại người đó.”

“Hoàng thượng...”

“...”

“Xin tha cho tội thần không thể bẩm báo. Thế nhưng, hôm nay nghe được những lời này của ngài, cho dù bắt thần phải chết ngay tại đây, cũng coi như không còn gì tiếc nuối.”

“Được, hay cho câu chết cũng không còn gì tiếc nuối...” Sơ Tuyết từ từ bước đến trước bàn, ngồi xuống, đau khổ, đưa tay chống trán nói “Người không còn gì tiếc nuối, vậy để lại tiếc nuối cho ai? Vụ huyết án tại thành Hàm, trẫm phải giải thích cho người thiên hạ ra sao? Giải thích thế nào với thân thích của những người đã chết? Giết hết cừu tộc nhà họ Tiểu sao? Trẫm không muốn để đôi bàn tay mình nhuộm máu...”

“Hoàng thượng, Tiểu gia chúng thần cũng chỉ là tận lòng trung thôi. Đó là...” Tiểu Trọng Chi mím môi, dường như định nói ra điều gì, sau cũng bỗng nghẹn lại, không nói thêm.

“Lưu tổng quản có chuyện gì thế?” Sơ Tuyết liếc mắt thấy Lưu tổng quản đứng bên ngoài liền hỏi.

“Hoàng thượng, thái hậu phái người tới, mời ngài đến Mai Viện dùng bữa.” Lúc nói câu này, Lưu tổng quản khẽ liếc mắt sang tấm bình phong đặt trong điện.

“Bây giờ là canh mấy? Ăn bữa trưa phải chẳng còn quá sớm?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, đây là ý chỉ của thái hậu, lão nô cũng không rõ.”

“Ừm, trăm biết rồi, người lui xuống trước đi.”

Tiểu Trọng Chi giờ đã lấy lại được bình tĩnh. Cho dù Sơ Tuyết dùng cách nào, Tiểu Trọng Chi cũng quyết không nói thêm nữa. Không còn cách nào khác, Sơ Tuyết liền bảo Tiểu Trọng Chi quay về thái y viện nghỉ ngơi trước.

Sau khi bảo mọi người lui ra hết, Sơ Tuyết từ từ đứng dậy, dịu dàng nói “Hoàng tấu, người có thể ra được rồi!”

Thẩm Tố Nhi nhẹ cất bước từ sau tấm bình phong. Những chuyện vừa xảy ra, nàng đã nhìn thấy, nghe thấy hết cả. Sơ Tuyết thực không hổ danh đã lớn lên trong hoàng cung từ nhỏ, tâm sáng như gương nhưng vẫn hiểu cách dĩ nhân trị thiên hạ, lấy nhu trị cương. Có lẽ đã đến lúc nàng yên tâm để ngài một mình gánh vác triều cương.

“Người có nghe ra được điểm sơ hở gì chẳng?”

“Tiểu Trọng Chi nói... Tiểu gia làm vậy cũng là tận hết lòng trung? Rốt cuộc là tận hết trọng trách gì? Là ai đã đưa mệnh lệnh cho họ?” Rốt cuộc là ai lợi hại đến vậy? Có thể điều khiển Tiểu Trọng Chi mưu sát Mộ Dung Cảnh? Tranh đấu hoàng quyền, cho dù nàng đến từ thế kỉ hai mươi

mốt, có trí tuệ thông suốt thì cũng chẳng thể đoán biết được, chẳng thể tìm ra đáp án sau cùng.

Sau đó hai người cũng đi về phía Mai Viện.

Thái hậu quả nhiên đã đợi hai người tại Mai Viện. Lúc họ đến, thái hậu dắt tay hai người, bước trên con đường nhỏ “Việc công quan trọng, sức khỏe lại càng quan trọng hơn, các con nhất định phải chú ý nghỉ ngơi. Nếu bận quá, cũng không cần thiết phải đến dùng bữa với ai gia, đi qua đi lại càng mệt mỏi hơn...”

Thẩm Tố Nhi mỉm cười nói “Mẫu hậu, thấy người bình an, khỏe mạnh, chúng con dù mệt hơn nữa... hãy, nhất thời chưa cảm thấy mệt.”

Sơ Tuyết cũng mỉm cười phụ họa “Con cũng đồng ý với lời của hoàng tẩu nói. Còn nữa, đợi hoàng huynh về, chúng con nhất định sẽ cho huynh ấy một trận, không ngờ lâu như vậy còn chưa chịu về.”

“Cảnh Nhi, thực sự... không sao chứ?”

Thẩm Tố Nhi lờm Sơ Tuyết, giọng nói mang theo vài phần tức giận “Mẫu hậu, xin người đừng hoài nghi. Có điều, lần này con cùng chiến tuyến với Sơ Tuyết, ngài ấy thực quá đáng ghét, khi nào quay về, chúng ta đừng để ý đến ngài ấy.”

“Đúng thế, hoàng tẩu. Một tháng liền chúng ta sẽ không nói chuyện với hoàng huynh.”

“Một tháng quá nhẹ, ít nhất cũng phải một năm, Tiểu Tam, ngài quá dễ dãi rồi!”

“Ừm, không thể tha thứ được. Hại người ta lo lắng là vậy, à đúng rồi, còn hại ta phải làm hoàng đế vất vả nữa.”

Nghe đoạn đối thoại, thái hậu bật cười thành tiếng, tâm trạng theo đó mà thoải mái hơn.

Sau khi bữa trưa kết thúc.

Sơ Tuyết triệu Lưu tổng quản đến dặn dò vài câu rồi cùng Thẩm Tố Nhi tiến thái hậu quay về cung Thiên Thọ, cuối cùng quyết định đến ngự thư phòng.

Thời gian dần trôi, Sơ Tuyết vẫn kiên trì phê duyệt tấu chương, còn Thẩm Tố Nhi nằm trên chiếc giường nhỏ, bên cạnh có đặt một chiếc bàn trà điêu khắc tinh xảo. Trên bàn là một bình rượu hoa mai, hai đĩa quả khô và một ly rượu làm từ bạch ngọc cho riêng mình.

Thẩm Tố Nhi không cho phép Sơ Tuyết uống rượu, đối với nàng, rượu chính là chất độc, nàng tuyệt đối không để cho Sơ Tuyết động đến chất độc này.

Bỗng Lưu tổng quản vội vã bước vào phòng.

“Chuyện đó đã làm thế nào rồi?” Sơ Tuyết hỏi.

“Hồi bẩm hoàng thượng, lão nô đã làm theo lời dặn của ngài.” Lưu tổng quản lấy bình sứ nhỏ có họa tiết hoa mai nổi từ trong tay áo nhẹ nhàng đặt trên chiếc bàn cạnh giường, trên thân bình ghi rõ hai chữ: chất độc.

Thẩm Tố Nhi điềm nhiên liếc mắt qua, cạn hết ly rượu trong tay, nàng khẽ cầm chiếc bình đó lên, nhìn kỹ một lượt rồi lên tiếng “Đây đúng là thuốc độc sao?”

“Đúng vậy, một giọt cũng có thể chết người, ngàn vàng khó cầu.”

Thẩm Tố Nhi lại hỏi “Uống vào sẽ chết ngay? Không có thuốc giải đúng không?”

Cả người Lưu tổng quản cứng đờ, lập tức đoán ra người nàng muốn giết là ai. Có điều vẫn cung kính đáp “Không có thuốc giải. Uống vào chắc chắn sẽ chết.”

“Vậy thì tốt...” Ánh mắt nàng hiện rõ sát khí, mở chiếc bình ra, từ từ nhỏ ra một giọt, sau đó bê bình rượu lên đổ đầy một ly. Nàng từ từ đứng dậy, bê ly rượu độc đổ vào bồn hoa lan cạnh bên.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, hoa lập tức khô héo mà chết.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười đầy tà niệm nói: “Quả nhiên là đủ độc.”

Sơ Tuyết lòng đầy lo lắng, đưa lời khuyên giải “Hoàng tẩu, thực sự phải làm như vậy sao?”

“Ngài đừng ngăn cản ta nữa, đây là việc của riêng ta.”

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng gì hết.” Thẩm Tố Nhi tức giận nói. “Hoàng huynh của ngài đối với ta quan trọng thế nào, ngài có biết không? Người dám cả gan hại ngài ấy, ta quyết không để hắn sống trên thế gian này.” Nàng cầm ly rượu, lại đến trước bàn, đổ nửa bình thuốc độc sang, sau đó lại đổ thêm rượu vào. Nàng đặt rượu độc lên chiếc khay bạc hình tròn, sau đó lấy chiếc khăn tay hình vuông phủ lên ly rượu, ra lệnh Lưu tổng quản bê đến cho Tiểu Trọng Chi.

Lưu tổng quản mồ hôi đã lấm tẩm đầy trán, ngài suy cho cùng cũng là người trải qua nhiều sóng gió, liền vội đánh mắt sang nhìn Sơ Tuyết.

Sơ Tuyết mặt mày khỗ não, vẫn chưa hạ ý chỉ.

“Sao thế? Lưu tổng quản, người còn do dự gì?” Thẩm Tố Nhi cau chặt đôi mày.

“Dạ, lão nô sẽ mang đi ngay đây ạ?” Thân là nô tài, phục tùng theo mệnh lệnh chủ nhân chính là việc quan trọng nhất.

Thẩm Tố Nhi lại nói “Ngài phải tận mắt chứng kiến hẳn uống hết ly rượu này, không bỏ sót một giọt.”

“Nô tài tuân mệnh.” Lưu tổng quản vừa định quay người, Sơ Tuyết liền vẫy tay về phía Lưu tổng quản nói “Người mau lại đây.” Sau đó ghé sát tai Lưu tổng quản, khẽ nói “Chuyện này tuyệt đối không được truyền ra ngoài. Đặc biệt phải xử lý xác chết cho thực tốt, nghe nói lão tướng gia bệnh nặng...” Than dài một tiếng nữa, ngài thực không muốn nói nhiều thêm, liền ra lệnh Lưu tổng quản hãy làm theo ý mình.

Lưu tổng quản nhanh chóng gọi một cung nữ vào, nhắc phải thận trọng bê khay bạc rồi cả hai vội vã lui ra. Suốt dọc đường tới thái y viện, bước chân của ông càng lúc càng chậm, thi thoảng lại đưa mắt nhìn sang ly rượu độc.

Rất nhanh ông ta quyết định gọi một tiểu thái giám lại gần, lặng lẽ dặn dò vài câu, sau đó đưa tấm lệnh bài đang dắt bên lưng cho tiểu thái giám “Mau tìm một con ngựa tốt, cho dù dùng cách gì, người nhất định phải nhanh lên. Dám chậm chạp, coi chừng cái đầu của người.”

Tiểu thái giám run rẩy, cầm theo lệnh bài của Lưu tổng quản, vội vã đi luôn.

Lưu tổng quản chần chừ hồi lâu, thế nhưng dù chậm thế nào, ly rượu độc ấy cũng được đặt đến trước mặt Tiểu Trọng Chi. Khoảnh khắc nhìn thấy khay bạc, khuôn mặt Tiểu Trọng Chi cực kì bình thản. Ngài nhẹ cầm chiếc khăn tay, hít một hơi dịu dàng nói “Đây là đồ của người sao?”

“Đúng thế. Ngài...” Ánh mắt của Lưu tổng quản hiện rõ nét nghi hoặc.

“Người đã dùng ly rượu này?”

“Ừm, nhưng ngài hãy mau chóng nghĩ ra cách gì đó...”

“Nếu dùng cách này để kết thúc mọi chuyện, biết đâu là cách hay.”
Tiểu Trọng Chi đưa tay định cầm ly rượu độc, liền bị Lưu tổng quản ngăn lại.

“Tướng quân, xin hãy suy nghĩ thật kỹ, ta vừa phái người đi thông báo cho lão tướng gia một tiếng rồi!”

“Ngài...” Tiểu Trọng Chi kính hãi, buốc miệng kêu lên “Phụ thân ta cũng ở trong kinh thành sao?”

“Đúng thế. Cho nên lúc ở ngự thư phòng, lão nô bất đắc dĩ phải nhắc nhở tướng quân, đừng nói ra chân tướng sự việc. Ngài đừng quá lo lắng, đương kim hoàng thượng trái tim nhân hậu, bình thường hiếm khi động ý sát sinh, dù là động vật nhỏ, chứ đừng nói chi người vô tội.”

Tiểu Trọng Chi xem ra không hề thoải mái, ngược lại càng thêm sầu muộn. Với tính cách đó, ngài ấy có thích hợp làm vua một nước không?

“Lưu tổng quản quả nhiên thấu hiểu con người trăm.” Bỗng nhiên một giọng nói dịu dàng vang lên, Sơ Tuyết toàn thân áo gấm vàng nhẹ bước vào. Gương mặt tuấn mỹ điềm đạm, đôi mắt sáng trong, hiền hòa thực chẳng khác nào một cơn gió nhẹ giữa mùa hạ oi bức. Ngài liếc mắt nhìn hai người trong căn phòng đang vô cùng kính ngạc nói “Thế nào? Tiếp tục nói đi chứ.”

“Hoàng thượng...” Lưu tổng quản sợ hãi lên tiếng.

Vừa hay lúc này, một người nữa từ ngoài bước vào, mang theo mùi hương dịu nhẹ, rồi cong miệng mỉm cười bình đạm nhìn những người đang đứng trong phòng. Phía sau lưng còn có một người nữa lúc này đang cúi

thấp đầu, nhìn kỹ ra đó chính là tên tiểu thái giám được Lưu tổng quản vừa rồi sai đi làm việc. Tiểu thái giám đó lúc này đang sợ đến mức mặt mày tái xanh, vừa bước vào đã run rẩy quỳ xuống, liên hồi dập đầu không dám lên tiếng.

Lưu tổng quản vừa nhìn thấy tiểu thái giám đó, sắc mặt xám như tro, lập tức quỳ gối quỳ xuống.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười cất tiếng “Lưu công công, người sao thế?” Nàng thực muốn hỏi một câu, ẩn ý chế giễu đến cực điểm.

Lúc này, Tiểu Trọng Chi cũng quỳ xuống hành lễ trước Sơ Tuyết.

Khoảnh khắc, không khí trong phòng bỗng trở nên kì quái. Hai vị chủ nhân như thể đang chơi trò mèo vờn chuột, bắt được con mèo, chưa vội ăn thịt mà muốn thưởng thức dáng vẻ hoang mang sợ hãi, hoảng loạn của lũ chuột.

Sơ Tuyết bình thân mỉm cười, sau đó quay sang hỏi Lưu tổng quản “Người mau nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng thượng, lão nô đang khuyên giải... khuyên giải tướng quân...”

“Khuyên giải Tiểu tướng quân uống ly rượu này sao?” Thẩm Tố Nhi mỉm cười tiếp lời

“Đúng... đúng vậy...” Lưu tổng quản cúi thấp đầu lắp bắp đáp, không dám nhìn thẳng lên.

“Rượu do bản cung ban thưởng, Tiểu tướng quân dám chê không uống?”

“Không... không phải, thái hậu nương nương, tướng quân là...” Lưu tổng quản run rẩy sợ hãi, mồ hôi túa đầy trên trán, ấp a ấp úng, không nói rõ lời.

Lúc này, Tiểu Trọng Chi mỉm cười khỗ sở, thành khẩn lên tiếng “Hoàng thượng, tội thần xin hỏi một câu, việc giao cho tiểu thái giám này có phải đã thất bại?” Hoặc có lẽ, ngay từ đầu Lưu tổng quản đã bị mắc mưu, có người dụ ông ta vào bẫy.

Nếu lúc này Lưu tổng quản còn viện thêm cớ khác, chẳng khác nào tội nặng thêm một bậc.

“Tiểu tướng quân hỏi vậy là có ý gì?”

“Mỹ tửu được ban, tội thần nhất thời không nữ uống, xin hãy thứ tội.” Vừa nói, Tiểu Trọng Chi liền cầm lấy ly rượu trên bàn. Rất nhanh, thân hình Sơ Tuyết khẽ động, đã nắm lấy cánh tay của Tiểu Trọng Chi. “Từ từ đã.”

“Hoàng thượng còn lời dặn dò sao?” Tiểu Trọng Chi kinh ngạc, cung kính hỏi lại một câu.

Sơ Tuyết đành mặt nói “Ly rượu ấy, cứ tạm đặt đây một lúc.” Dứt lời, Sơ Tuyết cầm ly rượu đặt xuống bàn. Khoảnh khắc Tiểu Trọng Chi có cảm giác bản thân đang rơi vào hoàn cảnh bị bắt cố thả.

Trái tim tràn đầy lo lắng của Lưu tổng quản thoải mái hơn đôi chút, ông ta lặng lẽ đưa tay vuốt mồ hôi đang túa ra trên trán.

Thẩm Tố Nhi ngược lại tỏ ra vô cùng bình thản trước cảnh tượng trước mắt “Tiểu tướng quân, trước khi uống cạn ly rượu hãy gặp phụ thân của mình trước đã. Bản cung vừa phái người đi mời ngài ấy vào cung rồi!” Chỉ một câu nói, Thẩm Tố Nhi đã tức thì chặt đứt ý định tiếp tục uống rượu độc của Tiểu Trọng Chi.

Tiểu Trọng Chi thất kinh, nàng muốn làm gì chứ?

Lúc này, hai cung nữ dâng lên hai ly trà sâm nóng hổi. Thẩm Tố Nhi nho nhã uống một ngụm, tựa người vào ghế, bình tĩnh đến mức khiến người ta thấp thỏm lo âu. Một lúc sau, nàng đưa mắt nhìn người đang quỳ dưới đất, lạnh lùng nói “Người đâu. Lôi Lưu công công ra ngoài, phạt đánh ba mươi trượng trước, không chết thì lại giải vào trong này.”

Lưu tổng quản biết có cầu xin cũng vô ích, toàn thân run rẩy như chiếc lá giữa cơn gió thu. Để mặc các thị vệ nhanh chóng trói mình lại, giải ra tiểu đình viện bên ngoài. Không bao lâu sau, người ở trong phòng liền nghe thấy tiếng cầu xin tha mạng của Lưu tổng quản, nói cho cùng ông ta cũng đã già lắm rồi.

Tiểu Trọng Chi quỳ trước mặt Thẩm Tố Nhi, thần thái không bất kính, cũng không hề thấp hèn. Chuyện đến nước này, bản thân ngài chẳng khống chế nổi nữa.

Sơ Tuyết cau mày nói “Tiểu tướng quân, việc nói ra chân tướng mọi việc thực sự quan trọng với người như vậy sao?”

“Hoàng thượng...”

“Trẫm thực sự không hiểu, trong lòng người, những người nhà của đám tướng sĩ kia có là cái gì không? Có lẽ người cho rằng trẫm như những gì Lưu tổng quản nói, sẽ không tuyên bọn họ tội chết?” Sơ Tuyết khẽ hừm một tiếng rồi cười nhạt nói thêm “Có phải các người đã đánh giá trẫm quá thấp rồi không? Hoàng huynh ta là nhân vật thế nào? Lúc huynh ấy còn tại vị đã trị nước ra sao, trẫm nhìn thấy rất rõ. Đối với việc chấp pháp, hoàng huynh chưa bao giờ hàm hồ. Nếu chiếu theo luật pháp của Bắc Uyển, người thân của đám tướng sĩ đó cũng không thoát tội, trẫm dù có nhân từ đến đâu cũng không thể không hành pháp.”

Tiểu Trọng Chi nghe vậy tâm trạng mâu thuẫn vạn phần. Thực ra không phải ngài không muốn nói ra chuyện này, chỉ là... không thể truyền ra ngoài được.

“Hoàng thượng! Thần có thể nói, thế nhưng có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Thần chỉ có thể nói cho một mình ngài biết thôi, hơn nữa ngài phải thề sẽ không nhắc lại chuyện này trước mặt bất cứ ai.” Tiểu Trọng Chi nhượng bộ nói.

Sơ Tuyết quay sang Thẩm Tố Nhi, như muốn xin ý kiến của nàng.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười dịu dàng, nhẹ gật đầu nói “Vậy bản cung ra ngoài trước.” Lúc đi ngang qua chỗ Tiểu Trọng Chi, nàng khẽ dừng lại, nhìn ra phía ngoài cửa sổ nói “Tiểu Trọng Chi, đại trượng phu có điều nên làm, có điều không nên làm. Trung là gì? Hiếu là gì?” Dứt lời, nàng nhẹ bước ra khỏi cửa.

Cách căn phòng đó không xa, Lưu tổng quản đang phải chịu hình trượng, đánh đến độ hơi thở héo hắt, gần như ngất lịm đi. Thế nhưng rất nhanh, một chậu nước lạnh dội xuống, khiến ông ta choàng tỉnh.

Thẩm Tố Nhi điềm nhiên sai người giải Lưu tổng quản đến trước mặt mình.

Đúng lúc đang định cất tiếng, bên ngoài đình viện bỗng truyền vào tiếng ồn ào. Lão tướng gia đang được người hầu khiêng kiệu đưa vào trong. Gương mặt ngài hiền từ, ánh mắt dịu dàng, dáng vẻ điềm đạm, từ từ bước xuống. Nếu không phải biết trước chân tướng sự việc, Thẩm Tố Nhi thực khó lòng tin rằng ngài chính là người lập mưu thích sát Mộ Dung Cảnh.

Hơn nữa, dù thế nào đi nữa, địa vị lúc này của Thẩm Tố Nhi đang cao hơn lão tướng gia vài bậc.

Lão tướng gia được người đỡ xuống, đang định hành lễ chào Thẩm Tố Nhi, nàng liền mỉm cười, nhẹ cất tiếng “Lão tướng gia, không cần hành lễ. Hôm nay truyền ngài vào đây...” Thẩm Tố Nhi nhìn lão tướng gia cười nhạt, định nói gì đó thì bất ngờ thấy bên trong truyền ra tiếng thét lớn.

“Tiểu tướng quân, đừng uống!...” Là tiếng của Sơ Tuyết, thanh âm lo lắng hoang mang. Tiếng thét dường như phát ra từ nội tâm, cứ như thể ngay giây sau Tiểu Trọng Chi sẽ chết vậy...

Lưu tổng quản mặt mày biến sắc “Ly... ly rượu đó...” Chứa kịch độc.

Trong phòng lại truyền ra tiếng thét “Mau nhổ ra đi! Người đâu. Mau truyền Thôi thần y tới đây.” Sơ Tuyết hoang mang xông ra ngoài cửa. Ngài vốn là một thiếu niên lương thiện, thấy người chết, làm sao lại không động lòng trắc ẩn?

Trần Thủ trước tiên đưa mấy thị vệ xông vào.

Lúc này lão tướng gia đưa mắt nhìn sang Lưu tổng quản hỏi “Có chuyện gì thế?”

“Lão tướng gia à, ly rượu đó... ly rượu đó... có... có... kịch độc.”

Nghe thấy, lão tướng gia bàng hoàng kinh hãi, hai mắt trợn ngược, lập tức thổ huyết tại chỗ.

Tiểu Trọng Chi bất ngờ xông ra đỡ lấy lão tướng gia đang thân thể run rẩy “Phụ thân, người sao thế?”

Lão tướng gia dùng chút sức tàn, run run lên tiếng “Trọng Chi... Trọng...”

“Phụ thân. Xin đừng lo lắng. Con không sao...”

Vừa hay lúc đó, mấy vị thái y cùng Thôi thần y đã tới, liền lập tức bắt mạch, châm cứu giúp lão tướng gia.

Sơ Tuyết nghi hoặc nhìn ly rượu trên bàn, lại nhìn về phía Thẩm Tố Nhi đang đứng bên ngoài đình viện. Ly rượu độc đó, Tiểu Trọng Chi đích thực đã uống, tại sao vẫn bình an vô sự?

Không nghĩ nhiều, Sơ Tuyết nhẹ bước ra ngoài nói “Lão tướng gia đức cao vọng trọng, trăm cho phép được ở lại trong cung tĩnh dưỡng. Tiểu tướng quân thân là con trai, đương nhiên phải tận hiếu đạo làm con, cũng ở lại chăm sóc phụ thân đi. Một mình Tiểu tướng quân e là vẫn chưa đủ, Trần Thủ, người cũng chịu khó quan tâm đấy!”

Tiểu Trọng Chi lập tức khấu đầu tạ ơn.

Trần Thủ cũng nghiêm chỉnh lãnh chỉ.

Chỉ duy có Thẩm Tố Nhi vẫn giữ bên môi nụ cười rất nhạt. Vừa rồi Sơ Tuyết đã lùi một bước để tiến hai bước, mượn cố giam lỏng hai cha con họ Tiểu lại đây với hy vọng nắm vững cục diện. Thực đúng là cao minh, ngay cả nàng nhất thời cũng chẳng thể nghĩ ra được.

Sự việc rốt cuộc coi như cũng đi đến hồi kết.

Lưu tổng quản chịu xong hình phạt, bị nhốt vào đại lao, cắt chức tổng quản.

Thẩm Tố Nhi trước sau vẫn giữ im lặng, không hỏi chân tướng, để tránh làm cho Sơ Tuyết khó xử. Suy nghĩ này của Thẩm Tố Nhi khiến Sơ Tuyết cảm thấy vô cùng cảm kích. Có nhiều chuyện, ngài muốn một mình gánh chịu, và cũng chỉ có một mình ngài mới có thể đối mặt...

Tình hình trong cung vẫn vô cùng tĩnh lặng.

Sơ Tuyết lương thiện, sau chuyện này còn cho Lưu tổng quản một số tiền để ông ta cáo lão hồi hương. Thôi thần y diệu thủ hồi xuân, coi như cũng giữ lại được tính mạng cho lão tướng gia. Sau khi Tiểu Trọng Chi khẩn cầu, Sơ Tuyết cuối cùng cũng cho phép họ được xuất cung.

Vào đêm thứ hai sau khi xuất cung, lão tướng gia bệnh nặng qua đời tại phủ tướng quân.

Tiểu Trọng Chi quyết định sau khi thủ linh bốn chín ngày, sẽ chọn giờ lành đưa linh cữu phụ thân hồi hương.

Cái chết của lão tướng gia không hề khiến kinh thành có bất kì động tĩnh nào.

Vụ huyết án ở thành Hàm, đành gác sang một bên, không có ai dám nhắc lại thêm nữa.

Mới đó lại một tháng nữa trôi qua.

Hoàng cung tĩnh lặng đột nhiên náo nhiệt hơn ngày thường, nghe nói sứ giả nước Nam Man sắp đến, mọi người cũng vì thế mà tất bật chuẩn bị nghi thức tiếp đón.

Chiều muộn, Trần Thủ luân phiên được xuất cung về nhà. Tình hình Bắc Uyển nay đã khá bình ổn, những chuyện mà Trần Thủ lo lắng trước chưa hề xảy ra. Còn về việc sứ giả Nam Man sẽ đưa ra yêu cầu gì, vẫn còn là một bí ẩn không lời đáp.

Bước trên con đường tấp nập, phồn hoa, bước chân Trần Thủ khựng lại, ánh mắt bỗng thất thần ngây dại, trước mặt một bóng hình quen thuộc, lập tức thu hút sự chú ý của chàng.

“Hoàng thượng...” Trần Thủ vội chạy lên phía trước, chỉ tiếc đuổi theo mấy con đường cung không theo kịp người đó. Vừa rồi ngài nhìn không rõ mặt người đó, chỉ thoáng lướt qua dáng người. Nhưng chỉ trong chớp mắt, ngài đã không còn thấy bóng dáng người đó đâu nữa.

Trần Thủ lo lắng hết quay trái lại quay phải, một bóng hình mà ngài đã theo hầu mười năm, lẽ nào còn nhận nhầm sao? Không thể!

Chỉ là, người đã biến đi đâu mất rồi?

Đêm khuya, tại phủ tướng quân, cờ trắng treo rủ.

Tiểu Trọng Chi đột nhiên mở mắt, quát lớn “Ai đó?” Cách chỉ một lớp rèm, ngài nhìn rõ trước giường có một bóng người. Tiểu Trọng Chi lật người ngồi dậy, nắm lấy thanh kiếm vẫn treo bên thành giường. Vừa kéo rèm lên, bất giác không khỏi lạnh người. Người trước mặt toàn thân mặc bộ y phục màu đen, ánh mắt sắc lạnh ẩn sau chiếc mặt nạ đang nhìn ngài chăm chú. Tiểu Trọng Chi bất giác mỉm cười bất lực nói “Thì ra là Tư Mã điện hạ, ngài... đến đây để...”

Người đàn ông đeo mặt nạ vẫn đứng im tại chỗ, thần thái đĩnh đạc, thản nhiên.

Không khí dần trở nên lắng đọng...

“Báo ân?” Giọng nói tràn đầy tà niệm, lại nhuộm màu chế giễu.

Nghe vậy Tiểu Trọng Chi mỉm cười đầy đắng cay nói “Ngài đã về.” Sau đó, từ từ buông thanh kiếm trong tay ra, bước xuống giường, hai chân khụy xuống, khấu đầu ba cái.

Sát khí trong mắt của người trước mặt vẫn không hề giảm.

Tiểu Trọng Chi cúi đầu, nhẹ nhàng lên tiếng “Là ta đã thiếu nợ ngài, đại diện cho chính cá nhân ta, chứ không cho toàn bộ gia tộc họ Tiểu. Đây cũng không phải là lễ quân thần, mà vì tình cảm thâm trọng trước kia. Ngay chính bản thân ta cũng không ngờ mình lại làm điều đó với ngài. Tiểu Trọng Chi ta trước nay vẫn luôn tuân thủ đạo đức, đã tròn ba mươi năm, rất nhiều chuyện bản thân không muốn làm, sống cuộc sống bản thân không hề thích. Hôm nay, coi như cũng muốn phóng túng một lần.”

Quả nhiên, sau khi bái xong ngài đứng dậy, ánh mắt đã thay đổi hoàn toàn, từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ, khẽ cười như thể chế nhạo những chuyện trần thế tầm thường. Sau đó, Tiểu Trọng Chi cất tiếng “Từ giây phút này trở đi, không có quân thần, cũng không có trọng trách Tiểu gia gì hết. Cho dù trước kia ngài từng là đế vương, cho dù trước kia vẫn luôn cao cao tại thượng, giờ cũng chỉ là người bình thường. Lúc này muốn giết ta, cũng không phải chuyện dễ...”

Không ngờ sát khí ẩn sau ánh mắt dưới chiếc mặt nạ dần nhạt đi. Đột nhiên, ngài quay người, thân hình tuấn lãng vụt đi, lẳng lẳng bay ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa, Trần Thủ đã đứng thủ tại đó tự bao giờ.

Mộ Dung Cảnh dừng lại, nhìn về phía hoàng cung, bình thản lên tiếng “Ta muốn gặp bọn họ.”

Trần Thủ có phần khó xử, do dự một hồi đáp “Vi thần sẽ thử xem sao. Chỉ là ngài tạm thời phải chịu uất ức rồi.”

“Ừm.”

“Vi thần...” Trần Thủ thoáng ngập ngừng.

Mộ Dung Cảnh quay đầu, chăm chú nhìn Trần Thủ, đợi một câu nói tiếp theo.

Đợi một lúc, rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng của Trần Thủ thốt lên “Tại sao ngài lại tha cho Tiểu Trọng Chi?” Trần Thủ biết đây là câu hỏi nằm ngoài bốn phận của mình, nhưng không thể không hỏi bởi vì trong số những người đã hi sinh tại thành Hàm, án tử được gác sang một bên, sau đó theo thời gian sẽ coi như không còn tồn tại.

Trần Thủ cúi đầu đáp “Là do vi thần đã quá đổi gấp gáp.”

Sau đó thân hình nhanh chóng di chuyển trong đêm. Giữa đường, Trần Thủ đột nhiên dừng lại, sau đó rời đi. Lát sau quay lại, trên tay Trần Thủ có cầm theo một bộ cung tên và một tay nải lớn, bên trong là bộ y phục của đại nội thị vệ, trong tay còn cầm thêm một chiếc đèn lồng.

Khoảng một khắc sau, Mộ Dung Cảnh thân mặc y phục thị vệ xuất hiện trước cửa lớn hoàng cung.

Trần Thủ lấy ra một tấm lệnh bài buộc vào mũi tên, sau đó chặt mũi nhọn ở đầu tên, lại buộc một đoạn vải vào, sau cùng châm lửa, kéo cung, bắn về phía cửa cung, tạo thành điểm sáng giữa trời đêm.

Một lúc sau, trên tường thành bỗng truyền xuống lời mắng nhiếc “Người ở dưới thành là ai thế?” Nghe giọng điệu có lẽ là người vừa nhặt được mũi tên bắn vào khi nãy.

Trần Thủ liền đáp “Thống lĩnh cấm quân, Trần Thủ, thỉnh cầu mở cửa cung.”

“Có quân tình gì?”

“Không có quân tình...” Vốn thường, chỉ có việc quân vô cùng gấp gáp, muộn thế này mới được mở cửa cung, bằng không chẳng hề có ngoại lệ.

“Là việc công hay việc tư?”

“Việc tư...” Trước mắt Trần Thủ vẫn chưa nghĩ ra lý do nào hay ho. Dứt lời, Trần Thủ áy náy nhìn sang phía Mộ Dung Cảnh. Bình thường, Trần Thủ vốn quang minh lỗi lạc, kỉ luật nghiêm minh, trước nay chưa từng nói dối. Hôm nay xuất hiện tại đây vào giờ này, thực không giống với tác phong hành xử xưa nay của mình, cho nên...

Vừa nghĩ đến đây, bên trên lại truyền xuống tiếng quát “Đại tặc to gan, không ngờ dám mạo nhận danh thống lĩnh. Phóng tiễn. Bắn.”

Quả nhiên!

Bên trên lập tức phóng tiễn xuống liên hồi, Trần Thủ vội chần trước Mộ Dung Cảnh, bảo vệ ngài lui về chỗ an toàn.

“Đại gia, chuyện này... chuyện này...” Trần Thủ có phần hổ thẹn, nói.

“Mọi khi người giáo huấn bọn chúng thế nào?” Giọng nói bình thản mang theo chút mỉa mai khẽ vang lên.

“Nghiêm túc chấp hành, không được hành tư chống lại luật định. Nếu không có đại sự, kẻ nào làm sai, nhẹ sẽ chịu hình phạt một trăm trượng, nặng thì cắt chức điều tra, cho dù là thần... cũng không cần phải nể mặt...” Trần Thủ ấp úng báo lại thực tình. Lần này, nếu mở cửa cung, bất cứ thị vệ nào trực đêm nay đều phải nhận hình phạt một trăm trượng, và Trần Thủ đương nhiên cũng sẽ chịu phạt cùng. Cho nên, những thị vệ này cho dù biết rõ Trần Thủ đang ở bên dưới, cũng không dám tự ý mở cửa cung.

Thế nhưng, đối đãi bằng tiễn phải chăng hơi quá...

Mộ Dung Cảnh khom lưng nhặt một mũi tên dưới đất lên, giao lại cho Trần Thủ đứng cạnh bên, cong miệng mỉm cười “Đi thôi, ngày mai nghĩ cách khác.”

“Dạ.” Trần Thủ cầm tiễn Mộ Dung Cảnh đưa cho, thái độ ngần ngại, trong lòng biết chắc đám tiểu tử thối đó sẽ tìm được cơ hội trừng trị mình. Cứ nhìn thì biết, những mũi tiễn bắn xuống đều đã được cắt bỏ đầu nhọn. Đột nhiên, Trần Thủ nghe thấy tiếng cười truyền từ phía trên xuống. Đoan chắc ngày mai, đám tiểu tử này sẽ cung kính bâm lại một câu với mình rằng “Thống lĩnh, tối qua có một đạo tặc nhặt được lệnh bài của ngài, đã thế còn dám giả danh ngài đòi nhập cung. Thế nhưng ngài yên tâm, hãn đã bị thuộc hạ phóng tiễn, sợ quá chạy mất...”

Con đường phía trước hoàn toàn tĩnh lặng. Có hai bóng người đang lặng lẽ bước đi.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Huynh Đệ Song Sinh Thăm Đọ Sức

Sáng hôm sau, sắc trời còn tờ mờ.

Khi cửa cung vừa mở, Trần Thủ một người một ngựa vội vã xuất hiện, đoạt lấy lệnh bài từ tay đám thị vệ, sau đó phi thẳng về phía Mai Viện bởi Sơ Tuyết vẫn chưa dọn vào tấm cung của hoàng đế.

Cung nữ, thái giám canh giữ bên ngoài, thấy Trần Thủ xuất hiện đột ngột, bất giác lặng cả người.

Trần Thủ cũng thấy có phần ngần ngại, may mà trước giờ giấc ngủ của Sơ Tuyết không sâu. Khi Trần Thủ lại gần, khẽ thì thầm bên tai ngài vài câu, Sơ Tuyết lập tức nhảy xuống giường, gương mặt tuấn mỹ kích động đến độ đỏ hồng lên, vội vã nói: “Mau lên, mau thay y phục để trẫm xuất cung.”

Cung Triều Phụng xưa nay là nơi các đời hoàng hậu sinh sống, thế nên trước mắt đây vẫn là nơi Thẩm Tố Nhi ở. Tuy rằng không hợp lễ tiết, trước đó cũng từng có vị đại thần dâng tấu về việc này, thế nhưng Sơ Tuyết thản nhiên đáp, việc riêng của ngài mà họ cũng muốn quản? Vậy thì để cho công bằng, sau này ngài cũng sẽ quản lý việc riêng của họ, ví như buổi sáng các vị ăn gì, buổi tối đi những đâu, tiêu hết bao nhiêu tiền, lấy bao nhiêu tiểu thiếp...

Kết quả, các vị triều thần đó đều im thin thít.

Thẩm Tố Nhi vừa dậy, nghe Sơ Tuyết báo tin, hồn phách tức thì như bay mất, vội vã theo Sơ Tuyết xuất cung.

Bình mình vừa ló, cả hoàng thành đã bắt đầu hoạt động, sức sống bừng lên rạo rức.

Xe ngựa từ trong cung ra đang tiến thẳng về phía Túy Nguyệt Lâu.

“Thật... thật sự đã quay về sao?” Cổ họng Thẩm Tố Nhi như bị thứ gì đó chặn lại, khó khăn lắm mới cất thành lời.

“Đúng thế, Trần Thủ sẽ không gạt chúng ta đâu.”

“Có thật không? Ngài ấy đã về?” Đột nhiên, Thẩm Tố Nhi cảm thấy sợ hãi. Liệu có phải nàng đang mơ? Trước kia, nàng đã từng nghĩ tới cảnh tượng ngài xuất hiện vô số lần, thế nhưng không có lần nào giống như thế này.

Xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại. Trần Thủ chạy đến trước, cung kính vén rèm xe.

Khoảnh khắc, Thẩm Tố Nhi thở gấp, sắc mặt trắng nhợt. Trong vô hình, nàng cảm thấy căng thẳng tới mức tê dại, sức lực toàn thân như bị trút hết, lại có cảm giác như thể vẫn còn trong giấc mộng.

“Hoàng tấu, đừng căng thẳng quá, xuống xe là chúng ta có thể gặp được hoàng huynh rồi...”

“Ừm!” Trái tim Thẩm Tố Nhi đập cuồn loạn không ngừng, nhắm mắt hít một hơi thật sâu sau đó nhẹ bước xuống xe.

Trần Thủ nói khẽ một câu.

Giây phút hai người ngẩng đầu nhìn lên, trên lan can lầu hai, một vị công tử phong độ ngời ngời đang nhìn xuống. Ánh mắt giao nhau, dung

nhan quen thuộc, ánh mắt quen thuộc, con người quen thuộc...

Là ngài!

Là nàng!

Ánh mắt hai người cứ thế đăm đũa, cuốn lại với nhau, chẳng thể tách rời, cứ như thể chủ nhân của chúng đã phân cách ngàn năm. Không thể diễn tả cảm giác trong lòng họ lúc này, càng không thể tả được nỗi nhung nhớ ghi khắc trong tim, bởi lẽ bất cứ lời nói nào cũng trở thành vô nghĩa.

Thẩm Tố Nhi lệ tuôn không ngừng, kích động chạy thẳng vào trong.

Sau một giây bất ngờ, khi Sơ Tuyết và Trần Thủ lấy lại tinh thần, định vào Túy Nguyệt Lô, ai ngờ, một tiểu nhị nhanh chóng bước ra, khom lưng, mỉm cười nói “Nhị vị đại gia, vị đại gia trên lầu nói xin mời hai vị chờ một lúc, nghe tiểu nhân nói vậy hai vị sẽ tự hiểu thôi.” Ánh mắt của tiểu nhị đó vô cùng ám muội, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Sẽ hiểu thôi, sẽ hiểu thôi...”

Sơ Tuyết và Trần Thủ mỉm cười gằn gại, giả như không đợi thì họ đúng là người không biết thế sự rồi.

Bỗng một thân hình bay vụt từ trên lầu xuống, ánh mắt lo lắng, nhìn ra ngoài cửa hỏi “Tố Nhi đâu rồi?”

Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đứng ngoài cửa này giờ tột cùng kinh hãi. Định thần nhìn kỹ bên trong, tiểu nhị ban này đã hoàn toàn biến mất. Đại đường bên trong nhìn qua là thấy rõ hết mọi thứ. Chỉ là Thẩm Tố Nhi đang ở nơi nào?

“Ta hỏi các người, nàng ấy đâu rồi!” Ánh mắt Mộ Dung Cảnh tối sầm lại.

“Hoàng huynh, lúc này hoàng tẩu... đi vào trong rồi, mới được một lúc thôi.” Sơ Tuyết hoảng hốt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hoàng tẩu mất tích rồi sao?

“Mau hạ lệnh cấm không cho bất cứ ai xuất nhập thành. Lúc này, chắc nàng ấy vẫn ở trong kinh thành thôi.”

Một người như vậy, không phải nói biến mất là có thể biến ngay được. Nửa canh giờ sau, cả Túy Nguyệt Lô đã bị cấm quân vây lại. Tất cả tiểu nhị, chưởng quầy bao gồm cả khách khứa, từ trẻ đến già đều được giải đến trước đại đường, thẩm tra từng người một. Thế nhưng vẫn không tìm thấy người, càng không hỏi thêm được bất cứ manh mối nào hết.

Tiểu nhị ban này cũng biến mất một cách lạ thường.

Mộ Dung Cảnh tức giận đập mạnh tay xuống bàn, chiếc bàn tức thì biến thành vô số mảnh vụn “Nghe đây, nếu nàng xảy ra chuyện, toàn bộ các người đều phải...”

“Hoàng huynh! Tất cả là tại đệ, xin lỗi huynh.” Sơ Tuyết đột nhiên lên tiếng “Xin hoàng huynh hãy bình tĩnh. Hoàng tẩu sẽ không có chuyện gì đâu, nhất định là như vậy.”

Mộ Dung Cảnh nhìn dáng vẻ đó của Sơ Tuyết, ánh mắt lặng hẩn đi. Thu lại cơn tức giận, ngài rút ra một thanh chủ thủ, cắm vào cánh tay, từ từ nhắm mắt rồi ngồi xuống.

Sơ Tuyết thấy vậy, vô kinh hãi “Hoàng huynh, huynh định làm gì thế?” Đang định gọi người, Sơ Tuyết liền bị Mộ Dung Cảnh ngăn lại.

“Sơ Tuyết, đừng lo lắng, ta chỉ muốn để bản thân bình tĩnh lại thôi.” Lúc này, ngài đã quá mất bình tĩnh, nếu bình tĩnh đã không để người ta chạy thoát. Ngài vốn định lặng lẽ gặp mặt họ một lần, ai ngờ lại bị người khác lợi dụng.

Nhờ cơn đau, Mộ Dung Cảnh dần bình tâm lại, khẽ lên tiếng “Sơ Tuyết, đệ có trách hoàng huynh không?”

“Tại sao đệ lại phải trách hoàng huynh?”

Mộ Dung Cảnh xem ra cực kỳ áy náy, nếu Sơ Tuyết biết trách móc thì đó đã chẳng còn là Sơ Tuyết nữa. Vừa nói, Mộ Dung Cảnh vừa đeo mặt nạ lên “Sơ Tuyết, thân phận hiện nay của ta là Tư Mã Lạc, đệ nhất định không được tiết lộ cho ai biết đâu nhé!”

“Dạ, thế nhưng... mẫu hậu thì sao?”

“Tạm thời đừng nói, ta sẽ đến gặp người sớm thôi. Bây giờ điều quan trọng nhất chính là tìm ra hoàng tẩu của đệ trước đã.” Rốt cuộc là ai mà có thể nắm rõ được hành tung của ngài như vậy? Ngay đến vai tiêu nhị đó cũng xuất hiện rất hợp lí, hơn nữa, ngài vừa mới đến kinh thành...

Tiếp đó, ánh mắt Mộ Dung Cảnh lạnh hẳn đi, thét lớn “Trần Thủ.”

“Có thuộc hạ.”

“Tiểu Trọng Chi có điều gì bất thường không?”

Nghe Mộ Dung Cảnh hỏi, Sơ Tuyết hoàn toàn không hiểu, chuyện này thì có liên quan gì tới Tiểu Trọng Chi?

Trần Thủ im lặng một hồi, lập tức hồi báo lại tình hình tại phủ tướng quân. Lúc này, Tiểu Trọng Chi đã cho hết gia nô về quê. Nghe nói ngày mai, ngài sẽ đưa linh cữu của lão tướng gia rời khỏi kinh thành.

Mộ Dung Cảnh lập tức ra lệnh Trần Thủ theo dõi phủ tướng quân suốt mười hai canh giờ.

Đợi đến khi Trần Thủ lui xuống, ánh mắt Sơ Tuyết lấp lánh, khẽ đưa lời nghi hoặc “Hoàng huynh, tại sao lại cho người theo dõi Tiểu đại ca?”

“Tôi qua ta đã đến gặp Tiểu Trọng Chi... Sơ Tuyết, hãy nói thật mọi chuyện với ta, tại sao đệ lại không xử lý nhà họ Tiểu?” Về chuyện này, ngài đã nghe Trần Thủ báo lại.

“Chuyện này... hoàng huynh, chúng ta đừng truy cứu, hoàng huynh cũng đừng hỏi thêm, có được không? Mỗi người trong chúng ta đều có chuyện... thân bất do ki.” Sơ Tuyết cúi đầu buồn bã, quay người không muốn nói thêm về chủ đề này. Trong lòng ngài không ngừng đấu tranh, trước giờ ngài luôn có gì nói nấy, đặc biệt là trước mặt người thân.

Mộ Dung Cảnh cau chặt đôi mày, cũng không truy hỏi thêm nữa. Đột nhiên, ngài nghe thấy tiếng ồn ào từ lầu dưới vọng lên.

Lúc này, một thị vệ chạy lên, quỳ trước mặt Sơ Tuyết, bẩm báo “Khởi bẩm hoàng thượng, có một lão nông nói đã nhìn thấy một người đàn ông bế một người phụ nữ nhảy qua tường Túy Nguyệt Lâu ra ngoài.

“Truyền.” Sơ Tuyết và Mộ Dung Cảnh cùng lúc sợ hãi, vội vã truyền người đó vào.

Người thị vệ lui xuống, không bao lâu, dắt theo một lão nông chừng bốn, năm mươi tuổi. Lão nông đó vừa trông thấy Sơ Tuyết đã vội vã quỳ xuống. Đoan chắc có tích phúc mấy đời cũng chẳng thể ngờ bản thân lại có thể gặp được thiên tử, nên lời nói vì thế cũng trở nên gấp gáp, lắp bắp vì sợ sệt. Việc này khiến Mộ Dung Cảnh và Sơ Tuyết phải nhẫn nại hết mức mới hiểu ông ta muốn nói gì.

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh càng lúc càng thêm thâm sâu khó đoán, liền hỏi “Nếu bây giờ hấn đứng trước mặt, ông có thể nhận ra không?”

Lão nông ấp úng đáp “Tuy rằng rất mơ hồ, thế nhưng lúc nhìn thấy người đó... có lẽ sẽ nhớ rõ hơn đôi chút.”

“Ừm, ta tin ông.” Mộ Dung Cảnh đánh mắt ra hiệu cho Sơ Tuyết.

Sơ Tuyết lập tức hiểu ý, ngài quay sang đám thị vệ xung quanh “Các người lui xuống trước đi, không có lệnh của trẫm, không được lên đây.”

Thị vệ nhận lệnh, lập tức lui cả xuống dưới.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Sơ Tuyết, Mộ Dung Cảnh và lão nông khi nãy. Lão nông quỳ dưới đất, không dám đứng dậy, thân người run rẩy, xem ra ông ta chưa từng trải qua tình huống nào như vậy.

Mộ Dung Cảnh nhanh chóng gỡ mặt nạ xuống, nhìn lão nông rồi nói “Mau ngẩng đầu lên, nhìn xem có phải là ta không?” Ngài hỏi, trong lòng thoáng hồ nghi, vấn đề Tư Mã Lạc vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh.

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt của Mộ Dung Cảnh, cả người lão ngậy ra, vội nhìn kĩ hơn sau đó lắc đầu nói “Không... không giống.”

“Không giống?” Mộ Dung Cảnh cau chặt đôi mày. “Ông hãy nhìn cho kĩ một chút.”

“Thực không phải, người đàn ông đó không tuấn tú như ngài... thảo dân tuyệt đối không dám nói dối nửa lời.”

Sơ Tuyết dịu dàng lên tiếng “Lão à, ông hãy nghĩ lại xem, người đàn ông đó có điểm gì đặc biệt? Ví dụ như... trên người có đeo thứ gì? Có mang theo đao kiếm gì không?”

“Không có kiếm. Chỉ là có chút kì quái, người... đàn ông đó thực sự có chút kì quái...”

“Kì quái kiểu gì?” Sơ Tuyết vội hỏi.

“Hình như là đeo tang...” Lão nông dáng vẻ đôn hậu, hoàn toàn không hề có dấu hiệu nói dối.

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh chuyển sang sắc lạnh, nói “Sơ Tuyết, lập tức đưa người tới bao vây phủ tướng quân. Đúng rồi, đưa cả lão nông này theo, để ông ta nhìn Tiểu Trọng Chi xem có phải là hắn không?”

Suy nghĩ thật kỹ, tại kinh thành này có thể nhanh chóng nắm rõ được hành tung Mộ Dung Cảnh, lại biết được hành động của Sơ Tuyết và Thẩm Tổ Nhi, hơn nữa, trong thời gian ngắn như vậy đã đưa ra được hành động cụ thể, ngoại trừ Tiểu Trọng Chi ra, không còn ai khác. Cho dù là Tư Mã Lạc cũng không thể làm được đến mức đó.

Khoảng nửa canh giờ sau, trước cửa lớn đóng chặt của phủ tướng quân.

Cờ trắng, đèn lồng trắng treo khắp nơi. U ám, sầu thảm, không khí tràn ngập nỗi bi thương.

Đột nhiên, cửa lớn bật mở, Trần Thủ đi từ bên trong ra.

Mộ Dung Cảnh và Sơ Tuyết bước vào.

Bình thường, phủ tướng quân chẳng mấy khi náo nhiệt, kể từ khi cho hết nô bộc về quê lại càng thêm u tịch, vắng lặng.

Bên cạnh linh đường khói hương nghi ngút, một lão nô đang ngồi đó đốt tiền giấy.

Tiểu Trọng Chi điềm nhiên nhắm mắt, lặng lẽ quỳ trước linh đường, cho dù Mộ Dung Cảnh và Sơ Tuyết xuất hiện cũng không hề động đậy, thậm chí còn chẳng thèm quay đầu, chỉ có lão nô bộc kia là vội vã quỳ bái.

Sơ Tuyết nhìn linh đường của lão tướng gia, không khỏi xúc động, liền ngăn các thị vệ tiến vào. Sau đó đích thân ngài tiến lên phía trước, rút ra sáu nén hương, châm nến rồi đưa cho Mộ Dung Cảnh ba nén, ánh mắt tràn đầy hi vọng muốn ngài lên hương cho lão tướng gia.

Đứng trước kẻ suýt chút nữa hại chết bản thân, lại còn suýt nữa hại chết cả huynh đệ, Mộ Dung Cảnh không khỏi ngần ngừ. Nhưng ngài là ai chứ, ngài là người có thể nâng lên thì cũng có thể đặt xuống, đối diện với người đã khuất, tất cả mọi ân oán liền tan theo mây khói.

Ngài thu lại sự lãnh đạm, nhận mấy nén hương, thần thái bình thản, thành tâm lại cung kính định vào trong thắp nén hương, chỉ là lúc gần đến nơi... đột nhiên có một cánh tay đưa ra trước mặt Mộ Dung Cảnh.

Tiểu Trọng Chi đứng dậy, quay lưng lại với Mộ Dung Cảnh.

“Tiểu đại ca, lúc này ân oán có thể tạm thời đặt sang một bên không?”
Ánh mắt Sơ Tuyết tràn đầy lo lắng.

Tiểu Trọng Chi mặt mày nghiêm nghị, nhìn linh bài của phụ thân nói
“Khi còn sống phụ thân ta chú trọng nhất chính là hoàng thượng, nếu hoàng thượng đích thân tới thắp hương, phụ thân nhất định sẽ rất vui.”

Sơ Tuyết nghe vậy không khỏi lo lắng, xem ra ân oán giữa hai người rất sâu.

Lúc này, Mộ Dung Cảnh lui lại một bước, đưa mấy nén hương cho Sơ Tuyết. Ngài đến cũng không phải vì muốn thắp hương cho người chết.

Sơ Tuyết không nói gì bước lên cung kính hành lễ, lại đích thân cắm hương vào lư, sau đó cất lời “Tiểu đại ca, có vài chuyện, chúng ta cần phải nói. Trẫm không muốn làm phiền đến sự thanh tịnh của lão tướng gia.”

Tiểu Trọng Chi rất sáng khoái, không nói lời nào, nhanh chóng bước ra khỏi linh đường. Ngài của lúc này dường như không còn gì để sợ nữa. Điều đáng sợ nhất với ngài chính là sống không bằng chết. Có điều, ngài đã không còn tư cách để chết đi, vậy thì ngài muốn được sống một cuộc sống bình an tự tại, không cần khép nép, không còn cấm kỵ.

Tại đình viện trước linh đường, xung quanh, thị vệ âm thầm vây chặt, ngay đến Trần Thủ cũng chưa từng một khắc rời khỏi thân hình Tiểu Trọng Chi.

Tiểu Trọng Chi nhìn trận thế trước mặt, diêm nhiên cong miệng mỉm cười “Hoàng thượng, thị vệ theo hầu ngài hôm nay nhiều quá. Chỉ là tại sao người nào người nấy đều nhìn thảo dân cứ như thể thảo dân là đạo tặc vậy?” Lúc này, ánh mắt Tiểu Trọng Chi đưa tới lão nông gần đó, bất giác nường mày.

Mộ Dung Cảnh và Sơ Tuyết cùng lúc nhìn về phía lão nông, chỉ thấy lão nông quỳ sụp xuống, nói “Giống... rất giống với người này... chính là cách ăn mặc như vậy.”

Sơ Tuyết đưa lời hỏi trước “Tiểu đại ca, có người nói, là huynh đã đưa hoàng tấu của ra từ Túy Nguyệt Lô ra, có phải thật không?”

Im lặng một hồi, Tiểu Trọng Chi đột nhiên bật cười lớn tiếng, gần như cười ra cả nước mắt “Hoàng thượng, người chỉ dựa vào những lời nói từ một phía sao? Lúc này ông ta nói gì chứ? Giống... giống ta. Còn nữa, cách ăn mặc lúc này của ta. Lẽ nào toàn thành chỉ có một mình phủ tướng quân ra đang làm tang sự?” Ngài mỉm cười tự giễu, chỉnh lại bộ phục tang trên người, tiếp tục mỉa mai “Các ngài nói vậy, khiến ta lại cảm thấy hận phụ thân mình rồi, tại sao phụ thân sớm không chết, muộn không chết mà lại chết vào đúng lúc này chứ?”

Trong giọng nói dường như phảng phất ý mỉa mai chính mình... Đời thật quá thất bại, lại quay sang nhìn Sơ Tuyết, trong mắt Tiểu Trọng Chi ngập tràn cảm giác áy náy, đồng tình pha lẫn thương xót...

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh sầm lại “Tiểu Trọng Chi, rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Ha ha!...” Tiểu Trọng Chi cười lớn, sau đó nụ cười nhạt dần, nhường mày hỏi “Hiện tại ngài đang nói với ta bằng thân phận nào đây?”

Mộ Dung Cảnh nhìn thẳng vào mắt của Tiểu Trọng Chi. Giây phút đó, ánh mắt hai người chẳng khác gì hai ngọn lửa, bùng bùng cháy sáng.

Lúc này, có thị vệ lại gần hồi báo, không tìm thấy bất cứ ai trong phủ tướng quân có dấu hiệu bất thường.

Mộ Dung Cảnh lại liếc mắt nhìn sang lão nông, lạnh lùng nói “Ông hãy nhìn lại cho thật kỹ, có phải hãn không? Nếu nói thật, sẽ được trọng thưởng. Thế nhưng, dám dối nửa lời...” Ngài chậm rãi nhấn mạnh từng câu từng chữ ẩn chứa sự oai nghiêm, cùng áp lực đáng sợ. Cứ như thế nếu lão nông đó dám dối nửa câu, bất cứ lúc nào cũng có thể chết ngay tại chỗ.

Tức thì tất cả ánh mắt đều dồn về phía lão nông.

Lão nông sắc mặt tím xanh, quỳ sụp dưới đất không dám đứng dậy, thân người run rẩy, sợ hãi đến độ không thốt nên lời, dập đầu liên hồi, đến mức bật cả máu tươi. “Hoàng thượng... cầu xin hoàng thượng tha mạng... là... là...”

“Là ta làm đó, vậy thì đã sao?” Trước khi lão nông kịp lên tiếng, Tiểu Trọng Chi thẳng thắn nói, những lời thốt ra hoàn toàn nằm ngoài sự đoán của Sơ Tuyết và Mộ Dung Cảnh.

Sơ Tuyết lại gần vồn vã hỏi “Tiểu đại ca, tại sao huynh lại làm vậy?”

“Ta... muốn làm, chỉ là muốn vậy thôi.” Tiểu Trọng Chi buột miệng đáp.

Thân hình Mộ Dung Cảnh vụt tới, đứng chặn giữa Tiểu Trọng Chi và Sơ Tuyết. Theo trực giác, ngài thấy Tiểu Trọng Chi lúc này đặc biệt nguy hiểm “Tố Nhi đang ở đâu?”

“Dù biết ta cũng không nói.” Nhướn mày, Tiểu Trọng Chi đáp.

“Có phải người muốn chết?” Mộ Dung Cảnh tức giận như sắp đến giới hạn của sự bùng nổ.

Ai ngờ, Tiểu Trọng Chi chỉ bình thản mỉm cười, khẽ rờ ngón tay rồi cười nhạt tự giễu “Đối đầu với ngài, ta đã chẳng nghĩ bản thân có thể sống mà bước chân ra khỏi kinh thành. Nếu có thể ngài hãy giết ngay ta đi, chỉ tiếc là, ngài không thể thôi. Ngài đã không còn được như xưa...”

Tiểu Trọng Chi lúc này đã thực sự thay đổi, như thể biến thành một người khác, có chút nửa chính nửa tà.

Sơ Tuyết cũng dần phát hiện ra, chỉ là ngài có cái nhìn và cảm nhận hơi khác. Dường như vì nỗi đau ăn sâu vào cốt tủy, va dường như vì áy náy trong tâm chưa từng vơi đi chút nào.

Khoảnh khắc Mộ Dung Cảnh đứng giữa hai người, đồng thời vung tay xuất chưởng, chưởng khí lan ra chứa đựng cả cơn phẫn nộ. Nhưng Mộ Dung Cảnh hoàn toàn không ngờ, Tiểu Trọng Chi không hề có ý định né tránh... chưởng này nếu đánh lên người, không chết thì cũng trọng thương.

Cùng lúc này, sắc mặt Mộ Dung Cảnh đanh lại, khẽ ho, máu tươi trào khỏi miệng. Lúc này cường chế thu hồi nội lực, hiển nhiên đã bị chính nội lực của mình làm tổn thương.

“Hoàng huynh.” Sơ Tuyết kinh hãi đỡ Mộ Dung Cảnh, Trần Thủ cũng tột cùng hoảng loạn.

Mộ Dung Cảnh đẩy tay Sơ Tuyết ra, ánh mắt tức giận trước nay chưa từng có, máu tươi lại trào khỏi miệng, đưa lời chất vấn “Tại sao lại cứu hẳn?” Không ngờ chỉ vì một tên khốn kiếp mà suýt nữa đã khiến ngài gây ra một sai lầm lớn.

“Hoàng huynh, không phải đâu! Huynh ấy... huynh ấy...” Sơ Tuyết muốn đỡ Mộ Dung Cảnh nhưng bị ngài đẩy ra.

“Cút đi, không cho phép động đến ra.”

“Không! Hoàng huynh, đệ... đệ...” Sơ Tuyết lo đến độ nước mắt sắp trào mi.

Khoảnh khắc Mộ Dung Cảnh ngã xuống, Trần Thủ kịp thời đỡ lấy ngài và trái tim Sơ Tuyết như bị bóp ngạt. Đột ngột Sơ Tuyết quay người, phần nộ đưa tay không chút lưu tình tát cho Tiểu Trọng Chi một cái, phần nộ lên tiếng “Nếu người muốn chết, hãy tìm một nơi không có bóng người, tự ra tay. Đừng có mượn tay người khác. Nhược phu!”

Tiểu Trọng Chi tức thì chết lặng.

Rất nhanh Sơ Tuyết ra lệnh cho thị vệ rút lui, quay về tìm Thôi thần y.

Khoảnh khắc Sơ Tuyết quay người, Tiểu Trọng Chi đột ngột cất tiếng, thanh âm bình thản “Hoàng thượng, xin hãy đợi một chút.” Sau đó rút một phong thư từ trong người ra, cung kính giao lên cho Sơ Tuyết rồi trở lại linh đường. Lúc bước qua thềm cửa, Tiểu Trọng Chi còn nói thêm một câu “Vào lúc các ngài quyết định rời khỏi Túy Nguyệt Lô, chuyện đã định trước thất bại rồi!”

Sơ Tuyết nghi hoặc, cầm bức thư, quyết định hồi cung trước, bởi vết thương của Mộ Dung Cảnh vẫn quan trọng hơn.

Phủ tướng quân nhộn nhạo cả một buổi, cuối cùng cũng có thể yên tĩnh lại.

Lúc mọi người rời đi, Tiểu Trọng Chi quay sang dặn dò lão nô bên cạnh “Mau cho lão nông ngoài cửa một trăm lượng bạc, bảo ông ấy tìm cơ

hội rời khỏi kinh thành ngay. Nhớ phải cảnh cáo ông ta không được nói cho bất cứ ai khác chuyện ngày hôm nay, để tránh mang họa sát thân.”

Lão nô gật đầu, cầm ngân lượng đưa cho lão nông, cũng không quên chuyển lời cảnh cáo. Lão nông vui vẻ nhận tiền, miệng liên hồi vâng dạ rồi nhanh chóng rời khỏi. Xem ra tất cả những chuyện vừa rồi đều đã được lên kế hoạch. Thế nhưng đạo diễn đứng sau là ai, nghĩ kỹ tức thì sáng tỏ, thế nhưng sau cùng ai sẽ là người chiến thắng mới là điều bí ẩn.

Trên chiếc xe ngựa tiến vội về hoàng cung, Sơ Tuyết nhìn Mộ Dung Cảnh đang nằm hôn mê bất tỉnh, lòng nóng như lửa đốt, tay vẫn cầm bức thư của Tiểu Trọng Chi, nhưng chẳng còn tâm trạng để đọc.

Bỗng một bàn tay lớn nắm lấy bức thư trong tay Sơ Tuyết.

Sơ Tuyết kinh ngạc nhìn xuống Mộ Dung Cảnh, liền thấy hoàng huynh từ từ mở mắt, sắc mặt trắng bệch ban nãy dần hồi tỉnh lại. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Một người vừa rồi hơi thở yếu ớt, làm sao có thể hồi phục nhanh đến vậy? Lẽ nào đây cũng là kế sách? Vết thương đó là thật, nhưng có lẽ không hề nghiêm trọng như ngài thể hiện ra ngoài. Vừa rồi nhất thời manh động, chưa đủ chứng cứ để kéo đến phủ tướng quân, vậy nên thu dọn tàn cục không dễ dàng, liền chỉ còn cách tìm ra một cái cớ để rút lui.

Mộ Dung Cảnh vốn đang nằm tựa vào thành xe đột nhiên ngồi thẳng dậy, mở bức thư Tiểu Trọng Chi đưa cho.

“Làm sao thế? Trong đó viết những gì?”

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh ngây lạng, tiếp đó, bật cười thành tiếng.

Bên ngoài, Trần Thủ nghe thấy tiếng cười của Mộ Dung Cảnh, cũng cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

“Trần Thủ.” Mộ Dung Cảnh dặn dò Trần Thủ vài việc, thanh âm còn vương nét vui cười. Trần Thủ nhận lệnh, nhanh chóng chọn ra mấy thị vệ rồi phóng ngựa theo hướng ngược lại.

Trong xe ngựa lúc này chỉ còn hai người.

“Hoàng huynh, vết thương của huynh...” Sơ Tuyết uất ức nhìn Mộ Dung Cảnh, sau đó thận trọng cầm lấy bức thư, ngài muốn đọc nhưng lại sợ hoàng huynh tức giận. Dáng vẻ thận trọng quá mức đó của Sơ Tuyết càng khiến Mộ Dung Cảnh tức giận, có điều cũng không hề lên tiếng ngăn cản.

“Mộ Dung Cảnh, khi người nhận được bức thư này, chúng ta đã rời khỏi kinh thành. Ha ha, Tố Nhi là do ta đưa đi, tạm thời sẽ không quay về Nam Man đâu.”

Sơ Tuyết thoáng lạng người “Bức thư này là... của Nhị hoàng huynh sao?”

“Ừm, chính là nét chữ của đệ ấy.” Khi ở Nam Man, gần như ngày nào Mộ Dung Cảnh cũng bắt chước theo nét chữ của Tư Mã Lạc, thế nên sao lại không nhận ra nét chữ của A Lạc chứ? “Đệ ấy muốn chơi, vậy thì người làm ca ca là ta sẽ chơi cùng đệ ấy một phen.”

Đúng lúc này, giữa linh đường, sau khi tìm cách cho tất cả mọi người lui xuống Tiểu Trọng Chi bèn than dài một tiếng “Người đã đi hết rồi!”

Lúc này, Tư Mã Lạc điềm nhiên bế Thẩm Tố Nhi đang mê man bước ra từ sau linh đường.

Lại nghe Tiểu Trọng Chi nói “Ngài thực to gan, dám nhân lúc Mộ Dung Cảnh vẫn còn ở phủ tướng quân đã lên vào đây?”

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.” Tư Mã Lạc mỉm cười đáp. “Có điều, vẫn phải cảm ơn lão nông mà người đã sắp xếp, xem ra rất

biết cách diễn kịch.” Thì ra sau khi Tư Mã Lạc bắt Thẩm Tố Nhi đi, không hề trốn theo đường bộ mà quyết định ẩn thân ngay trong Túy Nguyệt Lâu.

Xem ra, chính hai người họ đã cùng diễn một vở kịch không chút sơ hở.

“Ân oán của chúng ta đến đây là hết.” Tiểu Trọng Chi buông nhẹ một tiếng.

“Vẫn còn chưa đâu. Nay kinh thành đang giới nghiêm, người còn việc phải giúp ta đây!” Tư Mã Lạc lập tức ngắt lời.

“Nếu ta từ chối thì sao?” Tiểu Trọng Chi nhướn mày hỏi lại.

“Người sẽ không từ chối.”

“Dựa vào cái gì mà ngài nói vậy?”

Tư Mã Lạc mỉm cười, hào sảng đáp “Bởi vì người căm ghét nhà Mộ Dung.”

“Ngài...” Tiếp đó, Tiểu Trọng Chi bật cười, đưa lời tự giễu “Tốt, rất tốt. Thế nhưng... cho dù ta ghét nhà Mộ Dung, cũng không câu kết với nước Nam Man các ngài. Ngài đừng có tốn công sức ở đây thêm nữa, xin mời, không tiễn.”

Tư Mã Lạc điềm đạm nói “Người đã câu kết rồi đấy. Nếu ngày mai vẫn chưa xuất thành được, ta sẽ bố cáo cùng người trong thiên hạ rằng, Tiểu gia các người câu kết cùng Nam Man, mưu đồ tạo phản. Người nói xem liệu có bị chu di cửu tộc?”

Độc, thực là quá độc! Chỉ một câu nói, Tư Mã Lạc đã tức thì cuốn cả Tiểu gia vào cuộc.

Trong một gian phòng khách, Tư Mã Lạc nhẹ đặt Thâm Tố Nhi xuống giường. Lúc Tiểu Trọng Chi chuẩn bị rời khỏi, lại nghe A Lạc nói “Mau bảo người đưa đồ ăn tới, và chuẩn bị thêm nước nóng.”

Tiểu Trọng Chi thoáng dừng bước chân, bình thản đáp “Xin lỗi, trong phủ không có nô tài, muốn ăn thì tự làm, phòng bếp ở...” Tiếp đó, ngài làm động tác bước trái rẽ phải, đi một hồi, rẽ mấy lần lại nói “Cứ thấy trước cửa có một đồng củi, đó chính là phòng bếp. Còn muốn thêm thứ gì, cứ việc đi hỏi lão nô. Chỗ của bản công tử chỉ bao ở chứ không hầu hạ.” Nói xong, Tiểu Trọng Chi chẳng đợi xem Tư Mã Lạc phản ứng thế nào, phất áo hào sảng rời đi.

Tư Mã Lạc khẽ lạng người, mãi lúc sau, bất giác bật cười thành tiếng, cuộc sống lúc này xem ra càng lúc càng thêm thú vị, tại sao nhìn ai cũng thấy thuận mắt hơn trước kia là thế nào chứ?

Lúc này, ngài lại đưa mắt nhìn về phía Thâm Tố Nhi, lại đưa tay điểm khẽ lên một huyết đạo trên người nàng. Rất nhanh, Thâm Tố Nhi từ từ mở mắt, lúc nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Tư Mã Lạc, anh mắt nàng tức thì sầm hẳn lại. Nàng nhớ lúc bản thân xông vào Túy Nguyệt Lô, chưa được vài bước thì trước mắt tối sầm, sau đó liền ngất lịm đi. Bây giờ nghĩ lại thì ra là có người giở trò.

“Tư Mã điện hạ...”

“Đừng gọi ta là điện hạ, gọi Tư Mã hoặc A Lạc là được rồi. Nếu không... gọi là tướng công cũng được.”

Thâm Tố Nhi muốn trợn mắt lên, nàng ngồi dậy hỏi thêm “Tại sao ta lại ở đây?”

“Mộ Dung Cảnh đưa nàng tới.” Tư Mã Lạc nói dối mà không thèm chớp mắt.

“Ngài nói cái gì?” Thẩm Tố Nhi nghi hoặc hỏi lại.

“Ha ha, giao ước ba năm qua từ lâu, huynh ấy đương nhiên phải đưa nàng đến chỗ ta.”

“Ngài hãy nói rõ một chút xem nào.”

Có người bắt đầu nói dối một cách vô sỉ, lại xem ra vô cùng thuận miệng, vài phần là thật, cộng thêm vài phần giả dối “Nàng quên rồi sao? Không phải lúc cưới, Mộ Dung Cảnh đồng ý, sau ba năm sẽ phế bỏ nàng, để nhận lấy ba thành trì và hai vạn lạng vàng.” Nhất thời hứng thú, ngài lại muốn thêm dầu vào lửa, tăng thêm tính thuyết phục.

Thẩm Tố Nhi nhìn Tư Mã Lạc bằng ánh mắt nghi hoặc, thầm coi những lời ngài nói là vớ vẩn. Lúc xưa, Mộ Dung Cảnh từng nói, ngài không hề gạt đầu, lẽ nào lúc ấy nàng nghe không hiểu? Tuy nàng không biết lúc mình bất tỉnh đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng, nàng có thể khẳng định Mộ Dung Cảnh tuyệt đối không làm như vậy.

Việc này nàng sẽ từ từ làm rõ, bất giác nàng mím chặt môi, bình thản mắng người “Thôi bỏ đi, tóm lại, kẻ nào dám lừa ta tuyệt đối là kẻ khốn kiếp.”

Tư Mã Lạc nghe mà thấy vô cùng kì quái, tại sao lại cứ có cảm giác như nàng đang chỉ gà mắng chó? Kẻ nào dám lừa gạt nàng? Giờ không phải ngài đang gạt nàng sao? Khoảnh khắc, ngài có miệng mà chẳng thể phản bác.

Ngay lúc sau, hai người đã đến phòng bếp, Tư Mã Lạc tìm lão bộc trong nhà xin ít gạo, lại lấy được một miếng thịt và mấy quả ớt xanh. Đồ ăn rất đơn giản, có điều, Tư Mã Lạc không hề phàn nàn. Trước mắt, có thể không ra khỏi cửa là điều tốt nhất, hơn nữa, ngài cũng không phải là chưa từng chịu khổ.

Rồi ngài nhóm bếp còn nàg vo gạo.

Sau đó, ngài lại thái thịt thành từng miếng nhỏ, thái ớt xanh, nói rằng sẽ đặt trên mặt gạo để hấp.

Thẩm Tố Nhi có phần bất ngờ, nhìn dáng vẻ của Tư Mã Lạc xem ra rất hay vào bếp, rốt cuộc ngài có phải là thái tử điện hạ của một nước không? “Ngài thường xuống bếp nấu đồ ăn sao?”

“Ừm, có thể coi là như vậy.”

“Hả?”

“Nàng thấy bất ngờ à?”

“Đổi lại là người khác ta sẽ không bất ngờ, nhưng là ngài nên càng thấy kì lạ.”

“Chuyện này... Có lẽ vì ta là người đặc biệt, không phải nàng đã biết từ trước rồi sao? Cứ tiếp tục ở cạnh bên ta, nàng sẽ phát hiện ra nhiều điều bất ngờ, thú vị khác nữa.” A Lạc càng nói, ánh mắt càng sáng lên.

Thẩm Tố Nhi ghen lòng, hai người họ lúc này thực quá đỗi ám muội.

“A Lạc, có một chuyện ta luôn muốn nói với ngài.”

“Chuyện gì thế?”

“Từ rất lâu trước đây, lúc ta trốn ra khỏi cung đó.” Nàng mím đôi môi đỏ hồng, nói ra chuyện vẫn giấu kín trong lòng “Ngài có biết tại sao ta lại trốn khỏi cung không? Đó là vì Mộ Dung Cảnh muốn giết chết ta, vì sợ hãi nên ta mới bỏ trốn.”

Tư Mã Lạc vừa định cho thêm củi vào lò, nghe vậy liền khựng lại, kinh ngạc quay sang nhìn Thẩm Tố Nhi “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Tố Nhi mỉm cười khờ sở nói “Có phải là giật mình không? Lí do thực sự rất đơn giản, bởi vì... trong lòng ngài ấy ta không quan trọng bằng ngài và Sơ Tuyết.”

Tư Mã Lạc vốn thông minh tuyệt đỉnh, có nhiều chuyện không cần nói rõ, ngài cũng tự hiểu được. Quả nhiên, sau khi nghe xong, ánh mắt ngài tức thì tối lại, tràn đầy cảm xúc và vô cùng phức tạp khiến người ta khó lòng dò đoán. Nếu tình huynh đệ bị hủy hoại chỉ vì một người phụ nữ, đổi lại là ngài, đoán chắc cũng sẽ có suy nghĩ giống hệt.

Đêm hôm đó, trước đại đường, trong đình viện u tịch có đặt một bộ áo quan bằng gỗ thượng hạng, mới tinh.

Tiểu Trọng Chi cả đêm không ngủ, ôm một hũ rượu, lặng lẽ ngồi trên bậc thềm trầm tư suy ngẫm.

Bỗng, Tư Mã Lạc xuất hiện, đoạt lấy bình rượu từ tay Tiểu Trọng Chi, không khách khí uống một ngụm rồi nói “Nói đi, người định dùng cách gì đưa ta cùng Tố Nhi rời khỏi kinh thành?”

“Ừm, ngài tự nhìn đi.” Tiểu Trọng Chi đưa mắt về cỗ quan tài, lại nói “Mới đây, có thích hợp cho hai người không?”

Tư Mã Lạc khẽ lạng người.

Nếu là người thường, vừa nghe những lời này nhất định sẽ cho rằng Tiểu Trọng Chi đang rửa mình, thế nhưng, Tư Mã Lạc rất hiểu hàm ý bên trong. Tiếp đó, ánh mắt ngài dần sáng lên, sáng khoái cười, đưa lời tán thưởng “Tuyệt diệu! Diệu kế. Lần này xem Mộ Dung Cảnh có thể làm gì được ta? Ha ha.”

“Sáng sớm ngày mai khởi hành, giờ ngài hãy về chuẩn bị đi.” Dứt lời Tiểu Trọng Chi đứng dậy, bước về phía phòng nghỉ của mình.

“Đa tạ! Tiểu Trọng Chi, ta bỗng phát hiện ra người không hề đáng ghét chút nào.”

“Ta lại cảm thấy... ngài rất đáng ghét.”

“?” Khóe miệng Tư Mã Lạc khẽ giật.

Ngày hôm sau, lúc trời còn chưa sáng, Tiểu Trọng Chi đứng trước cỗ quan tài, đưa mắt cảnh giác nhìn ra tứ phía, sau khi xác nhận không có ai liền hét lớn một tiếng “Mau ra đây đi, không còn sớm nữa. Mệnh lệnh phong tỏa kinh thành đã được giải trừ, xem ra bức thư đó đã có tác dụng.”

Tư Mã Lạc không muốn đêm dài lắm mộng nên đã quyết định cho Thẩm Tố Nhi ngủ chút hương mê.

Bên trong cỗ quan tài được trải chăn bông, cho dù rung lắc đến cỡ nào cũng không bị đau, hơn nữa ngài còn cho đục vài lỗ nhỏ ở những nơi khuất làm lỗ thông khí.

Tư Mã Lạc bước vào, rồi bế Thẩm Tố Nhi từ từ nằm xuống. Bên trong cỗ quan tài khá hẹp, nên Thẩm Tố Nhi gần như nằm hoàn toàn trên người Tư Mã Lạc. Còn Tư Mã Lạc ôm chặt lấy nàng, cố gắng để nàng không bị rung lắc quá mạnh.

“Được rồi, mau đóng lại đi.” Tư Mã Lạc mỉm cười lên tiếng.

Tiểu Trọng Chi nhẹ đáp rồi đóng nắp quan tài lại. Khi cầm chốt gỗ, ngài ngẫm vận nội công, chốt chặt chẳng khác nào được đóng bằng đinh. Dùng quan tài đưa người ra khỏi thành không phải là chiêu thức mới mẻ, nhưng họ đã dựa vào uy danh của Tiểu lão tướng gia.

Linh cữu của lão tướng gia, ai dám mở ra tra xét? Cho dù người hạ lệnh là Sơ Tuyết, Mộ Dung Cảnh thì dưới ánh mắt của lê dân bách tính, chắc chẳng thể đưa ra mệnh lệnh. Nếu tìm thấy người thì coi như không có

chuyện gì, nhưng giả như đó là linh cữu của lão tướng gia thì sao? Bọn họ không chỉ đánh mất danh dự của bản thân mà còn là cả hoàng tộc. Đến lúc đó, thế nhân sẽ thương tiếc nhà họ Tiểu, âm thầm mắng chửi nhà Mộ Dung là ý thế hiếp người.

Sau khi kiểm tra, Tiểu Trọng Chi thấy không có hiện tượng lạ thường liền gọi lão nô, cùng những người tạm thời thuê về vào trong giúp đỡ, nhẹ nhàng khiêng cỗ quan tài ra, đặt lên cỗ xe ngựa đã được chuẩn bị ngoài phủ tướng quân.

Rất nhanh, mọi việc hoàn tất khi trời còn chưa sáng hẳn, khắp không gian âm u, ảm đạm, rất thích hợp với không khí bi thương lúc này.

Tiểu Trọng Chi ôm theo linh vị, áo gai tận hiếu, dắt thêm một con tuấn mã. Xe chở linh cữu do lão nô dắt đi, chậm chậm tiến về phía cổng thành.

Bỗng, một người đàn ông say rượu không biết từ đâu loạng choạng lao tới, mơ màng đứng cạnh linh cữu không ngừng nôn mửa, có điều may là nôn ra mặt đất chứ không phải trên xe.

Lão nô thấy vậy tiến lên trước, sau khi đuổi người đàn ông này đi, lại tiếp tục dắt xe ngựa tiến về phía trước. Người bình thường đều không hi vọng mới sáng sớm ngày ra đã gặp phải người chết nên Tiểu Trọng Chi rất biết ý chọn cách lên đường vào lúc trời còn chưa sáng hẳn, thật không ngờ vẫn gặp phải một gã say rượu.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng tại tửu lâu ven đường, Mộ Dung Cảnh và Sơ Tuyết đang ngồi nghe hồi báo chi tiết của Trần Thủ.

“Cỗ quan tài mới? Có lỗ nhỏ?” Mộ Dung Cảnh nhẹ gõ ngón tay lên thành ly trà, thần thái bình thản. Sơ Tuyết xem ra lại đứng ngồi không yên, vội vã nói “Hoàng huynh, phải làm thế nào đây? Lần này, chúng ta không thể giương mắt nhìn họ xuất thành được.

Mộ Dung Cảnh đánh mắt ra hiệu, Trần Thủ hiệu ý lập tức đi chuẩn bị.

Sau đó, Mộ Dung Cảnh mỉm cười kì quái nói “Tiểu Trọng Chi muốn xuất thành, ta sẽ cho hãn toại nguyện.”

Sơ Tuyết bắt đầu cảm thấy mơ hồ, một lúc sau, từ trên ban công lầu hai, ngài nhìn thấy Tiểu Trọng Chi xuất hiện ở góc đường phía Bắc, tốc độ di chuyển không nhanh lắm “Hoàng huynh, bọn họ xuất hiện rồi! Rất nhanh sẽ tới ngõ Vĩnh Ninh thôi.”

Vĩnh Ninh là một ngõ nhỏ thanh vắng, bình thường chỉ đủ rộng cho một cỗ xe ngựa qua. Sau này ngõ được sửa thành con đường mới, thế nhưng vẫn rất ít người qua lại, có điều, vì là nút giao giữa hai con đường lớn nên không hề bị bỏ hoang.

Nơi bọn họ đang ngồi là một tử lâu, nằm ngay cạnh ngõ Vĩnh Ninh.

Tiểu Trọng Chi chậm rãi bước đi, nét mặt bình thản, nhưng trong lòng bắt đầu hoài nghi. Ngoài việc nhìn thấy thị vệ mai phục bên ngoài phủ tướng quân ra, suốt dọc đường mọi thứ quá đổi bình lặng. Trước mặt đã tới con ngõ Vĩnh Ninh, chỉ cần qua hết con ngõ lại đi thêm hơn trăm mét nữa là tới cổng thành. Lẽ nào Mộ Dung Cảnh đã đợi sẵn ở cửa thành, hòng mở quan tài tra xét ngay trước mặt đám đông?

Nếu quả thực như vậy, đây sẽ là một trận hỗn loạn lớn.

Đánh cược bằng danh dự cả đời ngài ấy và tương lai cả Bắc Uyển.

Và ngài thực sự muốn chờ xem, Mộ Dung Cảnh liệu có cái gan này không.

Đang miên man nghĩ, Tiểu Trọng Chi bỗng nghe tiếng chiêng trống vui mừng, hoan hỷ, dường như phía trước có một đám rước. Khi nhìn kĩ,

đôi mày ngài cau chặt, phía trước có một đội khiêng kiệu rước dâu đang tới. Một bên hỷ sự, một bên tang gia, không ngờ lại đối đầu nhau thế này.

Đội người rước dâu gặp xe chở linh cữu, thực là xui xẻo tám đời. Khi gặp chuyện này, lão bách tính thường sẽ tránh sang một bên. Nhưng tại sao lại trùng hợp vậy chứ? Tiểu Trọng Chi liền ngoái trước nhìn sau, chỉ có một con đường, cho dù lui lại cũng không kịp, bởi xe chở linh cữu đi rất chậm. Còn đội người rước dâu lại đang tiến đến rất nhanh.

“Thiếu gia, trước mặt là ngõ Vĩnh Ninh, chúng ta tạm thời lui xe linh cữu vào đó, đợi đám rước dâu này qua rồi ra ngoài, được không?” Lão nô đang dắt xe linh cữu nói với thiếu gia nhà mình.

“Cũng được, chỉ còn cách đó thôi.” Tiểu Trọng Chi cũng là một người thấu tính đạt lí, nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Thế là họ quyết định đẩy nhanh tốc độ, lựa cho xe chở linh cữu rẽ sang ngõ Vĩnh Ninh. Tiểu Trọng Chi đang hướng ngựa tiến vào ngõ thì không hiểu sao con tuấn mã đang cưỡi dường như bị kinh hãi, phi nhanh ra khỏi đó.

Suýt nữa cả người và ngựa xông thẳng vào đội rước dâu, khiến kiệu tân nương nghiêng nghiêng ngả ngả mấy lần mới đứng vững. Bà mối nghênh dâu nói mấy câu cát tường rồi lại tiếp tục mỉm cười hân hoan tiến về phía trước.

Lại nói đến con ngựa của Tiểu Trọng Chi, nó phi thêm một đoạn đường nữa mới dừng lại. Nói cho cùng ngài vốn xuất thân là một tướng quân, bản lĩnh huấn luyện ngựa thuộc dạng thượng thừa. Lúc Tiểu Trọng Chi quay lại chỗ cũ thì đội nghênh dâu đã đi xa, tiếng trống kèn rộn rã dần nhỏ lại.

Nghĩ lại, khoảnh khắc vừa rồi, trong lòng Tiểu Trọng Chi bỗng trào dâng dự cảm chẳng lành, liền lập tức giục ngựa phi về ngõ Vĩnh Ninh, thế

nhưng hoàn toàn không có hiện tượng dị thường nào xảy ra cả. Lão nô vẫn đứng trước con ngựa kéo xe chở linh cữu, quan tài vẫn còn.

Tiểu Trọng Chi liền thét lớn “Đội đón dâu đã đi rồi, mau ra đi, chúng ta phải nhanh chóng lên đường.”

Lão nô dắt theo cỗ xe ra khỏi ngõ, rẽ sang con đường nhỏ khác, tiếp tục tiến về phía cổng thành. Càng đến gần cổng thành, Tiểu Trọng Chi lại càng đề cao cảnh giác. Ngài nghi hoặc đưa mắt nhìn từng cảnh tượng diễn ra xung quanh, thậm chí ngay đến người đi đường cũng không bỏ qua từng chi tiết. Thế nhưng chẳng có bất cứ điều gì bất thường.

Cuối cùng cổng thành đã ở ngay trước mặt.

Người giữ thành vừa thấy Tiểu Trọng Chi liền vội thi lễ. Không kiểm tra, cũng không cần hỏi han, trực tiếp để đoàn xe đưa linh cữu đi qua.

Nỗi nghi hoặc trong lòng Tiểu Trọng Chi càng lúc càng lớn.

Đường đi thênh thang, lại đi thêm một đoạn nữa, mãi cho tới khi cổng thành dần lùi lại phía sau, ngài mới ra lệnh cho lão nô dắt xe chở linh cữu vào một khu rừng gần đó. Đến khi xung quanh không còn ai cả, ngài bước tới trước quan tài, nhìn vào bên trong, hồn phách không khỏi tiêu tan. Đã có chuyện gì xảy ra? Quan tài bị tráo từ lúc nào chứ?

Lúc ngài mở nắp quan tài ra, quả nhiên, đó chỉ là một cỗ quan tài trống.

Tiểu Trọng Chi bỗng nhớ lại chuyện vừa rồi, hình ảnh đội rước dâu, lại nhớ đến con ngựa đột nhiên tâm tính bất thường... Đáng chết, không ngờ đến tận lúc này ngài mới phát hiện ra.

Tiểu Trọng Chi chán nản nhìn về phía kinh thành, chỉ còn một chút xíu nữa là chạm đến thành công vậy mà lại thành ra thất bại. Có điều bây giờ,

ngài không thể quay về kinh thành được nữa, Tư Mã Lạc cũng đành tự cầu phúc cho bản thân thôi. Ngài bỏ cỗ quan tài gỗ, lấy hũ tro cốt của phụ thân ra, lại bảo lão nô đánh xe cùng lên đường hồi hương.

Mộ Dung Cảnh chưa chết, vậy chuyện kinh thành ngài cũng không muốn quản thêm nữa. Trời đất rộng lớn, ngài cũng muốn được giống như muội muội của mình, tiểu ngạo giang hồ.

...

Lại nói về Tư Mã Lạc, nằm trong cỗ quan tài mà càng lúc càng thấy lạ thường.

Ban này vẫn còn lắc lư, vậy mà bỗng dừng lại, rồi lại lắc lư, rồi lại đột ngột dừng, rõ ràng có người đang khiêng vậy mà không có động tĩnh gì.

Khoảnh khắc mọi thứ tĩnh lặng một cách dị thường.

Bên ngoài không còn tiếng vó ngựa, cũng không có tiếng ồn ào của con phố tấp nập người qua kẻ lại. Tư Mã Lạc ngậm vận nội công, khẽ vỗ vào nắp quan tài “bụp” một tiếng, ngài thuận thế bế Thẩm Tố Nhi nhảy ra ngoài. Chỉ là người đang ở ngoài không trung bỗng nhiên xuất hiện một tấm lưới lớn, tóm gọn lấy con cá lớn là ngài.

Lúc đó, ngài thực muốn ngắt ngay tại chỗ, không ngờ bên ngoài đã sắp sẵn hố chờ ngài nhảy vào? Bị lưới chặn, lại đang bế theo người, Tư Mã Lạc hoàn toàn không thể thi triển toàn lực, hơn nữa tấm lưới này không biết được làm từ thứ gì, chẳng thể làm đứt được. Ngay giây sau, giống như có người chờ sẵn, ra tay thần tốc, thừa cơ điểm mấy đại huyệt lên người ngài, khiến ngài toàn thân mềm nhũn, không động đậy nổi. Mẹ kiếp, vẫn còn cạm bẫy chờ ngài? Có thể tính đến mức độ này, thực đúng là... khốn kiếp.

Không lâu sau, Tư Mã Lạc chỉ còn cách đứng im đó mà nhìn mọi thứ.

Sơ Tuyết đứng một bên theo dõi toàn bộ quá trình, ánh mắt ngậy đại cả đi.

Tình hình lúc này là sao chứ?

Mộ Dung Cảnh mỉm cười, động tác dịu dàng gỡ tấm lưới trên người A Lạc xuống, lại bế người phụ nữ đang ngủ say trong vòng tay A Lạc ra, ôm vào lòng như bảo bối tuyệt thế. Lúc nhìn thấy sắc mặt nàng, ngài cau chặt mày kiếm, nghi hoặc hỏi “Nàng ấy bị sao thế?”

Tư Mã Lạc không can tâm tình nguyện, lẩm bẩm đáp “Hương mê, khoảng một canh giờ nữa sẽ tỉnh lại thôi.”

“Ồ! Vậy Sơ Tuyết, đệ mau đưa con cá lớn này về cung đi. Ta nhắc đệ trước, cứ để thế này mang về, con cá này không ngoan lắm đâu, cẩn thận không cá lại chạy mất đấy!” Sau đó Mộ Dung Cảnh ôm Thẩm Tố Nhi đi trước một bước, tâm trạng kích động chẳng thể kìm nén được.

Tư Mã Lạc trợn mắt nhìn Mộ Dung Cảnh bế Thẩm Tố Nhi đi mất, tức giận nghiêng răng nói “Sơ Tuyết, mau thả ta ra...”

Sơ Tuyết bị Tư Mã Lạc quát, sau cùng cũng định thần, khi hiểu ra mọi chuyện, ngài mỉm cười thẹn thùng nói “Chuyện này... lúc này hoàng huynh đã nói rồi, không thể thả huynh ra được.”

“Những lời huynh ấy nói đệ đều phải nghe theo sao?” Tư Mã Lạc lại trợn mắt lườm người, vốn định cho Mộ Dung Cảnh ném mùi đau khổ, kết quả lại thành ra thế này.

“Chuyện này, à, đệ bỗng nhớ vẫn còn chuyện trong triều chưa giải quyết, đệ đi trước đây.” Sơ Tuyết thuần khiết sau cùng cũng biết nói dối, chỉ là không mấy cao minh, vừa nhìn là biết đang tìm cơ để lẩn mất. Lúc trốn, còn không quên vớt lại một câu “Trần Thủ, nơi này giao lại cho người.”

Lúc này, lại đến lượt Trần Thủ thẹn thùng.

Các chủ nhân, sao chẳng người nào có lương tâm hết vậy?

Tư Mã Lạc nhìn nơi đang đứng một lượt, hóa ra chỉ là một con ngỗng vắng vẻ, hẻo lánh. Đúng như làm thân cá bị mắc lưới, hơn nữa lại còn tự đóng hộp, tự nhảy vào rọ của người ta, cái tên Tiểu Trọng Chi đáng chết, trông có cỡ quan tài mà cũng không nên thân, thực đúng là đã đánh giá hẩm quá cao. Nếu đây thực sự là quan tài của phụ thân hẩm, để người ta trộm đi như vậy chẳng phải là mất mặt mười tám đời tổ tông sao?

Có điều, ngài lại không nghĩ tới một điều, nếu đây là cỗ quan tài của lão tướng gia, vậy thì chẳng có ai tới cướp.

Sau đó, dù Tư Mã Lạc trợn mắt lườm nguýt thế nào, cũng vẫn bị người ta ấn vào một cỗ kiệu đỏ rực, rồi được bốn thị vệ khiêng đi. Tư Mã Lạc biết đây vốn là một cỗ kiệu hi, là cỗ kiệu khi này đoàn tang gia gặp trên đường. Lúc này tâm trạng Tư Mã Lạc không dễ chút nào. Thế nhưng cũng chỉ có trời biết, đất biết, ngài biết mà thôi.

“Trần Thủ, người nói xem, có phải các người đã nhận được tin gì từ trước rồi không?” Liệu có phải ngài bị tên Tiểu Trọng Chi bán đứng?

Trần Thủ mím môi, mỉm cười đáp “Điện hạ, chuyện đó... chúng thần vẫn luôn theo dõi, giám sát nhất cử nhất động tại phủ tướng quân. Tối qua Tiểu Trọng Chi nhân đêm hôm mua về một cỗ quan tài mới, đại gia liền lệnh cho chúng thần làm một cỗ quan tài y hệt. Lúc đó, thần vẫn không biết được dụng ý của hành động này. Bây giờ nghĩ lại mới thấy, di thể của lão tướng gia đã được hỏa táng từ lâu rồi, hơn nữa trong linh đường đã có quan tài, mua một cỗ mới chẳng phải là thừa thãi sao?”

“Chết tiệt, Tiểu Trọng Chi đúng là đã hành động thừa thãi.”

“Ngài cũng đừng trách hần nữa, hần cũng vì ngài nên mới đi mua một cỗ quan tài mới thôi. Muốn trách phải trách đại gia của chúng thần quá đổi thông minh. Ha ha.” Đương nhiên là phải thay rồi, chiếc quan tài cũ từng đặt thi thể của lão tướng gia, nay để họ nằm vào chẳng phải là đại bất kính lại vừa không cát tường sao?

Thì ra là vậy, thì ra ngài đã nhìn rõ chân tướng từ trước đó rồi.

Tư Mã Lạc khê động môi, định mắng người mà không thốt được thành tiếng, đành tự nhận bản thân xui xẻo. Ngày hôm qua còn nghĩ mưu kế này tuyệt đối không bại, kết quả thì sao? Nhìn xem, thất bại thảm hại, thậm chí còn bị bắt sống. Ngài hận, mà hận ai đây chứ?

Dù không mấy tình nguyện nhưng sau cùng Tư Mã Lạc vẫn bị đưa thẳng vào cung.

Sau khi Tư Mã Lạc bị vớt vào đại đường của cung Thiên Thọ, bắt ngồi xuống ghế, bọn người Trần Thủ nhanh chóng lui ra, ngay cả đám cung nữ, thái giám cũng lui ra ngoài hết. Một hồi lâu, thái hậu được Sơ Tuyết đỡ ra, nét mặt mừng rỡ, hân hoan.

“Nhìn gì mà nhìn? Mau giải huyết cho ta.” Tư Mã Lạc thét lớn, mặt mày đã hết nhẫn nại. Thế nhưng lúc Sơ Tuyết định giải huyết cho ngài, Tư Mã Lạc lại lăm bẫm mắng thêm một câu: “Nơi này ta thực chẳng muốn ở lại dù chỉ một khắc. Nghệt thờ chết đi được...” Đúng là ngoài miệng trái hần với lòng.

Thế nhưng, câu nói này lại khiến Sơ Tuyết khựng người, bàn tay trắng trẻo vừa định giải huyết bỗng ngưng lại giữa không trung.

Hành động này khiến Tư Mã Lạc không khỏi cuống quýt.

Sơ Tuyết định thần, quay phắt người “Ừm... ca ca, thủ pháp điểm huyết của hoàng huynh quá đổi cao minh, đệ không biết giải. Nghe nói,

bình thường sau một canh giờ sẽ tự động giải thôi, đệ còn việc phải xử lí, đệ xin phép đi trước đây.”

Mẹ kiếp, lại nói dối.

Tư Mã Lạc thực muốn thổ huyết, lúc này rõ ràng Sơ Tuyết định giải huyết cho ngài, vậy mà đột nhiên lại biến quẻ. Ngài tức tưởi nhìn theo bóng của Sơ Tuyết dần biến mất ở cửa lớn, nghiến răng thét: “Chết tiệt, Sơ Tuyết, đệ mau lại đây. Dám lẩn đi sao, ta sẽ cho đệ biết tay.”

“Á á, đệ đang rất vội mà. Mẫu hậu, con giao ca ca lại cho người chăm sóc, chắc là ca ca vẫn chưa ăn gì đâu.” Từ phía xa vọng lại tiếng dặn dò thân thiết của Sơ Tuyết.

Tư Mã Lạc nhìn thấy đôi mắt dịu hiền mà tràn đầy áy náy của mẫu hậu, lập tức mềm lòng.

Sơ Tuyết đi một đoạn đường nữa, sau đó dừng lại. Nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ dần tắt, ngài ngược mắt nhìn về cung Triều Phụng, ánh mắt trong sáng đột nhiên trở nên lạng lạng. Ngay người một lúc, ngài lại nhẹ mím cười, có nhiều nỗi khổ chẳng thể thốt thành lời và hoàn toàn bất lực.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đóa Mai Tàn Lụi Còn Động Máu

Tại cung Triều Phụng, gió khê thổi qua, ánh nắng rực rỡ chan hòa chiếu sáng khắp nơi.

Trong đình viện là hình bóng của một đôi nam nữ.

Đôi mắt Mộ Dung Cảnh dụ dằng nhìn người phụ nữ trong lòng, rồi ngài cúi thấp đầu, chạm cằm lên vầng trán trắng trẻo của nàng, thi thoảng lại hôn nhẹ lên đó để giảm bớt tình cảm đang không ngừng trào dâng.

Ngài vẫn đang đợi, đợi nàng tỉnh lại.

Thẩm Tố Nhi cảm thấy toàn thân ấm áp, khắp không gian là cảm giác quen thuộc, mùi hương quen thuộc. Nếu đây là mộng, nàng không bao giờ muốn tỉnh lại. Đã bao đêm, nàng tỉnh dậy từ trong giấc mộng ngọt ngào, gối chăn lạnh giá, chẳng thấy bóng ngài đâu. Một mình nàng cô đơn trong căn phòng quạnh quẽ, có nhiều lúc nàng oán thán, cũng có lúc lại cảm hận, tại sao ngài không sớm quay trở về. Tại sao ngài lại nhẫn tâm vứt bỏ nàng lại? Chỉ là, nàng vẫn luôn lừa gạt bản thân, bởi nàng thực sự nhớ ngài... thực sự rất nhớ, rất nhớ. Nàng nhớ đến độ trái tim như quặn thắt, đau đớn như sắp rỉ máu.

“Tố Nhi...” Giọng nói dụ dằng, trầm lắng mà quen thuộc đã bao lần thoát ẩn thoát hiện trong giấc mộng của nàng giờ xuất hiện rồi sao? Không, đây chỉ là giấc mộng? Chắc chắn là giấc mộng? Nàng không muốn tỉnh lại bởi nàng sợ, chỉ sợ vừa mở mắt ra ngài sẽ biến mất.

“Tố Nhi, là ta, ta đã về... đừng sợ.”

Thấm Tố Nhi run rẩy lắc đầu, nàng không muốn tỉnh lại, tuyệt đối không thể tỉnh lại.

Nếu đây là giấc mộng, nàng mong mãi mãi không bao giờ tỉnh nữa.

“Tố Nhi, tỉnh dậy nào.”

“Không, ta không muốn, ta không muốn... Đừng có bắt ta phải dậy...” Rồi nàng bật khóc thành tiếng. Nép mình trong vòng tay ngài, nước mắt nàng không ngừng tuôn rơi, giống như muốn dùng sinh mệnh để ôm trọn lấy ngài, cả đời này quyết không rời xa.

“Xin lỗi nàng...”

Mộ Dung Cảnh khẽ hôn người phụ nữ trong vòng tay mình, hôn lên mái tóc, hôn lên vầng trán trắng trẻo. Thấm Tố Nhi dường như đang rất sợ hãi, vừa khóc lại vừa run rẩy toàn thân, an toàn, chẳng khác nào một chú chim non, khiến người ta nhìn mà xót thương vô hạn.

Đột nhiên, trên vai Mộ Dung Cảnh truyền lại cảm giác đau nhói.

Nàng đang cắn ngài, thế nhưng ngài không có ý định đẩy nàng ra xa, ngược lại càng ôm nàng chặt hơn.

“Ngoan nào, đừng sợ nữa...” Ngài thì thầm những lời an ủi như thể đang đọc lời chú, khiến người phụ nữ trong lòng dần dần không còn bất an và sợ hãi. Rồi nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp, đặt lên những nụ hôn nơi khóe mắt, bờ mi, nuốt lấy những giọt lệ long lanh của nàng. Ngài nhẹ hôn lên đôi môi đỏ mọng, biến nỗi tương tư không thể diễn tả bằng lời thành những nụ hôn đắm đuối.

Nàng say mê, còn ngài chìm đắm.

Ngấn lệ trên má nàng vẫn còn, chỉ là khuôn miệng đã chuyển thành nụ cười hạnh phúc.

Đôi mắt Mộ Dung Cảnh say sưa nhìn ngắm người phụ nữ đang mệt đến độ ngủ thiếp đi. Đôi tay thu chặt lại, để nàng càng khếp chặt vào người mình hơn, bàn tay nắm ngón trắng trẻo khẽ đỡ tấm lưng nàng.

Tiếp đó, ngài mỉm cười, rồi bật cười thành tiếng.

Đôi mi xinh đẹp của Thẩm Tố Nhi khẽ động, lúc mở mắt ra, nàng liền thấy khuôn ngực rắn chắc của ngài, khoanh khắc nàng nép đôi má hồng vào trong lồng ngực rộng lớn đó, khuôn mặt bất giác nóng bừng lên.

“Tại sao ngài lại cười chứ...”

“Vì ta vui, cho nên ta muốn...” Đôi tay ngài lại khếp chặt hơn, khiến cơ thể nàng ép sát vào ngài. Da thịt tiếp xúc, họ có thể dễ dàng cảm nhận nhiệt độ truyền sang từ cơ thể đối phương, thậm chí cả nhịp tim, hơi thở... Tất cả đều khiến cho người ta tham lam quyến luyến, cả đời chẳng tài nào đủ được.

“Ngài cười giống như tên ngốc vậy.”

“Vậy sao? Bảo bối của ta, ta muốn thêm...” Ngài cúi đầu hôn lên chiếc miệng bé xinh của nàng, càng lúc càng thêm đắm đuối. Hơi thở của hai người mỗi lúc một nặng nề, nhịp tim cũng theo đó mà tăng lên.

Chính vào lúc tình cảm nồng cháy nhất, tiếng gõ cửa vang lên, thậm chí có vẻ đặc biệt khoa trương.

“Mộ Dung Cảnh, mau rút ra đây, chúng ta đấu tay đôi... Tố Nhi đâu rồi? Tố Nhi đang ở đâu hả?” Giọng Tư Mã Lạc vang lên.

Khuôn mặt tuyệt mỹ đang ửng hồng vì kích động, đột nhiên trở nên then thừng, xấu hổ. Nếu lúc này, Tư Mã Lạc mạnh động xông vào thì đúng là... Mộ Dung Cảnh cau mày, cẩn nhẹ bờ môi của người phụ nữ trong lòng rồi thì thầm đưa ra lời cảnh cáo “Không được phân tâm! Vào lúc này, nàng chỉ có thể nghĩ đến một mình ta...” Ngài bất giác tăng nhanh động tác.

“Cảnh...”

Lại nghe thấy bên ngoài cửa, giọng nói Sơ Tuyết đột ngột vang lên “Đừng có làm phiền họ, hãy để hai người đó ở bên nhau thêm một lúc.”

“Đệ con nít thì hiểu cái gì? Cút sang một bên!... Tránh ra, để ta vào.” Tư Mã Lạc đầy tức giận “Cô nam quả nữ ở trong đó không biết họ đang làm những gì?... Hừm, tên khốn đó dám động đến Tố Nhi, ta nhất định sẽ bắt hắn làm thái giám.”

“Ca ca.”

“Tránh sang một bên, con nít mau tránh sang một bên.”

“Ca ca đừng làm thế...”

Tư Mã Lạc liên tục giăng co cùng Sơ Tuyết ở phòng ngoài, cứ như thế bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào trong.

“Bọn họ...”

“Yên tâm đi, ngoan nào, đừng phân tâm... cứ từ từ hưởng thụ...” Màn kịch cung xuân, làm sao có thể để họ thương thức?

Đột nhiên... Không ngờ cánh cửa bị đá bay.

Chỉ là lúc Tư Mã Lạc xông vào đã thấy Mộ Dung Cảnh phi vội ra cửa sổ. Nhưng ngài còn kịp thấy trong lòng kẻ vừa bỏ chạy thấp thoáng dáng hình của một người phụ nữ.

Sơ Tuyết cũng đã vào trong, khi chứng kiến chiếc giường hỗn loạn, chẳng cần đoán cũng biết lúc này trong phòng đã xảy ra chuyện gì.

“Chúng ta phải chẳng quá xấu...” Làm phiền hoàng huynh thân mật cùng thế tử? Sơ Tuyết có phần bất an, run giọng hỏi.

Tư Mã Lạc trợn mắt lườm Sơ Tuyết, xông ra khỏi phòng, phần nộ vút lại một câu “So với Mộ Dung Cảnh, chúng ta mới thực quá đổi lương thiện.” Có nhiều chuyện ngài có thể đặt xuống được, nhưng lại cứ cảm thấy như vậy quá dễ dàng cho một người nào đó.

Lại nói, Mộ Dung Cảnh thi triển khinh công bế theo Thẩm Tố Nhi xông ra ngoài, bay thẳng đến Dao Trì Cư.

Sau khi tắm tấp, hai người liền thay một bộ y phục sạch sẽ.

Thẩm Tố Nhi ngồi trước bàn trang điểm, còn Mộ Dung Cảnh đang cầm chiếc lược nhỏ, dịu dàng giúp nàng chải tóc. Khoảnh khắc này, giữa họ không cần bất cứ lời nói nào cũng có thể cảm nhận được tình cảm của đôi phương.

Thế nhưng có một việc luôn khiến Thẩm Tố Nhi lo lắng, nàng không muốn thấy huynh đệ Mộ Dung Cảnh bất hòa. Mím chặt môi, sau cùng nàng vẫn quyết định lên tiếng “Chúng ta... trước mặt A Lạc, đừng có hành động thân mật quá, được không?”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Mộ Dung Cảnh tức thì sầm lại.

Thẩm Tố Nhi sợ Mộ Dung Cảnh hiểu lầm, liền giải thích “Ta... ta không có ý gì đâu, chỉ là lo lắng ngài ấy... ngài ấy...” Phải nói thế nào mới được đây? Nàng càng muốn giải thích thì lại càng thấy khó khăn.

Bỗng Mộ Dung Cảnh nhẹ ôm nàng vào lòng. Một đế vương trước kia cô ngạo, lẻ loi, bất cứ thứ gì hiện ra trước mắt đều mang theo cảm giác ảm

đạm, thế lương, thực ngài chưa từng nghĩ mình sẽ có được như ngày hôm nay?

Đôi cánh tay gầy guộc của nàng khẽ vòng qua người Mộ Dung Cảnh khiến trái tim nàng rung động hơn bất cứ lời lẽ đường mật nào đã từng nghe.

Và họ không hề hay biết, ở một góc khuất tại Dao Trì Cư đang có một thân hình cao cao tựa liễu, giống như một linh hồn lạnh lẽo chăm chú nhìn họ bằng đôi mắt đen láy, ẩn chứa đau thương.

Ngày hôm sau, tại ngự thư phòng.

Sơ Tuyết phê duyệt tấu chương, còn Mộ Dung Cảnh ngồi một bên quan sát.

Lúc lật đến tấu chương nói về vụ huyết án thành Hàm, sắc mặt Mộ Dung Cảnh đột ngột nghiêm nghị khác thường.

“Sơ Tuyết, có nhiều chuyện đệ không muốn nói cho hoàng huynh nghe sao?”

Nghe vậy, Sơ Tuyết lặng người, tiếp đó, ánh mắt chuyển sang lo lắng, nhẹ nhàng nói “Hoàng huynh muốn biết chuyện gì?”

“Chuyện của Tiểu gia, đệ định xử lí thế nào?”

Bàn tay cầm tấu sớ của Sơ Tuyết đột nhiên siết chặt lại, ngài biết hoàng huynh vẫn chưa hoàn toàn bỏ qua chuyện này “Chuyện này... chứng cứ không đủ... tạm thời gác sang một bên.”

“Hiện nay ta đã về, lời ta nói liệu có được coi là chứng cứ không?”

“Hoàng huynh! Chúng ta hãy tha cho Tiểu gia đi... có được không?”

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh tối lại, bình tĩnh nói “Hãy cho ta một lí do đủ thuyết phục.”

“Hoàng huynh cứ coi như không nghĩ đến nó nữa, không được sao?”

Càng che giấu, Mộ Dung Cảnh càng muốn biết chân tướng sự việc. Người chưa từng trải qua những chuyện trong đêm hôm ấy làm sao có thể thấu hiểu tâm trạng của ngài? Cảm giác tuyệt vọng khi ấy có lẽ cả đời ngài cũng chẳng thể quên được. “Sơ Tuyết, đệ có biết hơn một năm nay ta sống thế nào không? Nỗi căm hận của ta với Tiểu gia cứ như thè mà tích tụ, chẳng cách nào xóa nhòa được. Sở dĩ ta tạm thời buông tha cho chúng là bởi có một số việc chưa làm rõ. Hơn nữa không ngờ lão đầu đáng chết đó lại dám chết trước khi ta quay về. Coi như lão may mắn!”

Sơ Tuyết không dám nhìn thẳng vào Mộ Dung Cảnh, khi nhắc đến chuyện này, ngài chỉ muốn trốn tránh. Bởi ngài sợ, sợ hậu quả nghiêm trọng sau khi nói ra... bởi nếu chỉ còn một mình trên thế gian này ngài làm sao sống tiếp được?

Ngài không muốn mất đi bọn họ...

“Sơ Tuyết! Ta chính là người suýt nữa đã chết đi, lẽ nào đệ vẫn muốn giấu?” Mộ Dung Cảnh lại gần nhìn chăm chú Sơ Tuyết, bỗng cảm thấy người đệ đệ này vô cùng xa lạ. Mãi lúc sau, vẫn chẳng có được đáp án mà mình mong muốn, Mộ Dung Cảnh nhíu chặt đôi mày nói “Nếu đệ còn tiếp tục như vậy, hoàng huynh sẽ tức giận đấy.”

Sơ Tuyết đau khổ cúi đầu, cả người cứng đờ, bàn tay đang nắm chặt bản tấu đã bắt đầu trắng nhợt, sắc mặt càng lúc càng tồi tệ.

Mộ Dung Cảnh thấy vậy không khỏi bất ngờ. Rốt cuộc là vì sao chứ? Rốt cuộc chân tướng là gì?

“Sơ Tuyết...”

Mộ Dung Cảnh còn định hỏi thêm, nhưng hoàn toàn kinh ngạc vì Sơ Tuyết đã cắn môi đến bật máu “Sơ Tuyết, ta... đệ đừng buồn nữa. Được rồi, được rồi, không hỏi nữa. Đệ đừng...”

Đột nhiên, Mộ Dung Cảnh lại càng thêm thất kinh khi thấy Sơ Tuyết từ từ lả đi, rơi vào trạng thái hôn mê.

Còn máu ở trên miệng, hoàn toàn không phải do cắt đứt môi mà chảy.

Mộ Dung Cảnh kinh hãi thét lớn “Người đâu! Mau truyền Thôi thần y tới đây. Sơ Tuyết...”

Tân đế hôn mê, cả cung lại chìm trong âu sầu ảm đạm.

Tại Mai Viện.

Thôi thần y đang chuẩn trị cho Sơ Tuyết, thì thấy một người tiến vào. Bất giác cau chặt đôi mày, bởi vì vừa rồi ngài đã dặn, bất cứ ai cũng không được phép vào trong. Thế nhưng khi thấy chiếc mặt nạ trên khuôn mặt anh tuấn đó, đôi mắt ngài bừng sáng “Là ngài! Ngài...”

“Ta vừa tới kinh thành.” Tư Mã Lạc đưa lời giải thích.

“Thì ra là vậy.” Thôi thần y đứng dậy, để Tư Mã Lạc xem xét bệnh tình cho Sơ Tuyết, lại đứng một bên đưa lời giải thích “Hơn một năm nay, ta mong ngài tới lắm. Sự phụ của ngài đâu? Đã nghĩ ra được cách chữa trị nào chưa?”

Tư Mã Lạc diềm nhiên đáp “Có lẽ ngài ấy cũng sắp tới đây rồi, còn cách chữa trị...”

Khoảng nửa canh giờ sau, Mộ Dung Cảnh, Thẩm Tố Nhi và cả thái hậu đều không ngừng lo lắng đứng bên ngoài chờ đợi.

Tư Mã Lạc bước ra khỏi phòng trước, sau đó đến lượt Thôi thần y.

“Ây dô, người đã đến đủ rồi.” Tư Mã Lạc lười nhác đứng tựa bên thành cửa, bình thản nói “Sơ Tuyết đã không còn gì nguy hiểm, chỉ là nhất thời khí huyết kém lưu thông nên mới thành ra như vậy, nghỉ ngơi vài hôm sẽ khỏe mạnh như thường thôi. Có điều, các người không được để Sơ Tuyết tức giận nữa, phải nghĩ cách khiến đệ ấy vui vẻ. Một người tâm trạng vui vẻ, bệnh tình tự nhiên cũng sẽ lành lại nhanh chóng.”

Thôi thần y khẽ gật đầu, xem ra cũng đồng tình với Tư Mã Lạc. Mộ Dung Cảnh nhìn Sơ Tuyết đang im lặng nằm trên giường. Có thứ gì đó đang dần thay đổi? Hình như sắp có chuyện xảy ra?

Tương lai như thế nào, chẳng ai có thể đoán trước.

Sơ Tuyết ngã bệnh, chuyện triều chính tạm thời do Mộ Dung Cảnh xử lí. Hơn nữa việc Mộ Dung Cảnh xuất hiện cũng làm dấy lên nhiều xáo động trong triều. Tin ngài còn sống nhanh chóng truyền đi khắp kinh thành. Cùng thời điểm đó, cả ngày Tư Mã Lạc ở chỗ Thôi thần y, không biết làm những gì, chỉ khi nào trời tối mới xuất hiện ở Mai Viện. Hơn nữa, tính khí của ngài có phần cổ quái, không ở bất cứ chỗ nào trong cung, chỉ thích ở lại căn lầu của Sơ Tuyết.

Hai ngày sau, Dực lão nhân tới kinh thành, lập tức được mời thẳng vào trong cung, còn chưa ngồi ấm chỗ đã bị Tư Mã Lạc kéo tới Mai Viện.

Dực lão nhân bắt mạch cho Sơ Tuyết, cũng kiểm tra kĩ mọi triệu chứng phát bệnh. Lúc này, ngài sai người lấy một bát nước tới, lấy một gói bột màu vàng ra, rắc lên bát nước sạch, lại lấy một cây kim bạc đâm lên đầu ngón tay Sơ Tuyết. Một giọt máu tươi lăn xuống nhỏ vào bát nước.

Máu từ từ tan ra, ánh lên màu tím nhạt.

Dực lão nhân nghiêm nghị nhìn sự biến đổi của bát nước, bên cạnh người, Tư Mã Lạc mặt mày cũng đành lại.

Thẩm Tố Nhi ngồi một bên, nhìn hành động của Dược lão nhân, nàng đoán chắc đây là cách kiểm nghiệm của người thời cổ đại. Thế nhưng kết quả là thế nào? Trong lòng nàng đặc biệt căng thẳng. Ai ngờ, Dược lão nhân chẳng nói câu nào, chỉ dặn Sơ Tuyết phải nghỉ ngơi, rồi cùng Tư Mã Lạc rời khỏi Mai Viện.

Đọc theo con đường cắt ngang vườn mai, Tư Mã Lạc nhẹ bước theo sau Dược lão nhân.

Dược lão nhân chìm trong im lặng, sắc mặt càng lúc càng nghiêm nghị, đôi mắt nheo lại thành một đường chỉ. Tư Mã Lạc hiểu, sư phụ của ngài chỉ có dáng vẻ như vậy mỗi khi bó tay chịu trận, bất giác cảm thấy lo lắng, khẽ cất tiếng hỏi “Sư phụ, Sơ Tuyết... có thể cứu được không?”

Dược lão nhân than dài rồi nói “Trong lòng con đã biết rồi, lại còn hỏi ta, hãy chuẩn bị sẵn tâm lí đi.” Chất độc sản sinh từ mẫu thể, đã ăn sâu vào xương cốt từ lâu, có thể sống được hai mươi năm nay cũng đã được coi là kì tích.

“Sư phụ.” Giọng Tư Mã Lạc gần như van nài.

“Ta sẽ tận lực chữa trị. Tiểu tử ngốc.”

Dứt lời hai người đi thẳng tới thái y viện nơi Thôi thần y đã đợi ở đó từ lâu.

Đêm đã khuya, tại Mai Viện.

Sơ Tuyết lặng im ngồi tựa thành giường, mơ màng nhìn ngọn nến leo lắt trước mặt, dường như cảm thấy sinh mệnh bản thân sẽ sớm tắt giống như ngọn nến này. Thu ánh mắt lại, trong vô tình, ngài đưa mắt đến thư án, trong một góc khuất, có ẩn giấu một bí mật khác mà ngài chẳng thể nào nói ra. Nếu sau cùng, bản thân không tránh khỏi cái chết, vậy thì ngài hi vọng có thể mang theo bí mật này xuống mồ.

Sơ Tuyết bước lại thư án, mở ngăn bí mật ra, bên trong có để một chiếc gỗ sơn đỏ, bên ngoài được điêu khắc tinh xảo, bên trong có đặt một tấm gấm màu vàng thêu hình rồng. Do dự khá lâu, Sơ Tuyết liền lấy tấm gấm vàng đó ra, đặt bên ngọn lửa, định đốt. Thế nhưng khi ngọn lửa bén vào một góc nhỏ của tấm gấm thì xảy ra chuyện bất ngờ...

“Sơ Tuyết, sao đệ vẫn còn chưa ngủ?” Là giọng của Tư Mã Lạc.

Sơ Tuyết kinh hãi, vội dập ngọn lửa ở góc nhỏ kia đi, nhanh chóng thu tấm gấm lại giấu trong một bức họa rồi giả vờ bình tĩnh đáp “Ca ca, sao giờ này huynh vẫn chưa ngủ?”

“Ta thấy đèn trong phòng đệ còn sáng, nên muốn tới xem sao.”

“À, đệ đi ngủ đây... ca ca còn việc gì không?”

“Không, đệ nghỉ sớm đi.”

“Dạ...” Nghe tiếng bước chân dần xa, Sơ Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng, ngài loạng choạng đi tới bên giường, còn chưa kịp cởi y phục bên ngoài đã ngủ thiếp đi.

Tư Mã Lạc khẽ tựa vào thành cửa, khuôn mặt trầm tư. Chuyện Sơ Tuyết làm khi này, ngài nhìn rõ ràng qua lớp giấy mỏng. Tấm gấm vàng đó là thứ gì? Tại sao Sơ Tuyết lại muốn đốt đi?

Ánh mắt mơ màng nhẹ giăng khắp chốn.

Tư Mã Lạc cố tình bước thật nhẹ, quay lại phòng nghỉ của Sơ Tuyết. Nơi này không hề giống các chỗ khác, chỉ là một căn lầu nhỏ thanh nhã, bên trong cũng không lớn lắm, đưa mắt nhìn qua là có thể thấy rõ mọi thứ. Lúc này, Sơ Tuyết đang nằm trên giường nghỉ ngơi, không đắp chăn, thậm chí khoác cả áo ngoài đi ngủ.

Tư Mã Lạc lặng lẽ bước đến trước một đồng bức họa, tìm một hồi, quả nhiên thấy một tấm gấm vàng bị đốt một góc nhỏ. Ngài vội nhét vào trong tay áo, đang định rời đi, nhưng nhìn sang thấy Sơ Tuyết nằm vậy rất dễ bị nhiễm phong hàn, liền đi tới bên giường, cởi giày, đắp thêm chăn cho Sơ Tuyết, động tác rất nhẹ nhàng. Có lẽ cả cuộc đời này, ngài chưa từng làm chuyện này cho bất cứ ai khác.

“Ca ca...” Trong lúc mơ màng, Sơ Tuyết từ từ mở mắt.

“Ngủ đi, ta chỉ tới xem đệ thế nào thôi.” Tư Mã Lạc dịu dàng kéo chăn lên cho Sơ Tuyết, lại còn thả rèm buông xuống.

Sơ Tuyết cảm thấy lòng ấm hân lên, nhìn Tư Mã Lạc bằng đôi mắt trong sáng mà hiền hòa, sau đó lại an tâm nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Quay trở lại phòng, Tư Mã Lạc lập tức lấy gấm vàng từ trong ống tay áo ra. Không đọc thì thôi, vừa đọc liền cảm thấy vô cùng hoảng hốt. Mãi một lúc sau, khước miệng để lộ nụ cười tự giễu “Thảo nào mà Sơ Tuyết lại muốn đốt đi... Thật đáng thương, phải chăng lão hoàng thượng cho rằng con trai mình chẳng thể nào sống đến bây giờ? Ha ha, nếu người đàn bà ấy biết được, liệu có tức chết hay không...”

Tư Mã Lạc thu lại đạo thánh chỉ đó, rời khỏi Mai Viện, sau cùng đứng trước phòng ngủ của Mộ Dung Cảnh “Cảnh ba nửa đêm, đệ không nghỉ ngơi mà tới đây làm gì?”

“Có thứ đồ hay muốn cho huynh xem. Sau khi xem xong, tốt nhất là huynh hãy ngoan ngoãn theo đệ quay về Nam Man mà làm hoàng đế đi.”

“Chuyện đó sau này hãy nói!... Mà thứ đệ đưa đến là thứ gì?”

“Làm sao đây? Lúc này ta không muốn đưa cho người xem. Để khi nào ta vui vẻ đã.” Có nhiều lúc, Tư Mã Lạc thực không muốn nói chuyện tử tế với Mộ Dung Cảnh.

“Đệ?” Mộ Dung Cảnh nhìn Tư Mã Lạc hoài nghi.

Tư Mã Lạc bực bội lấy di chỉ ra, đang định đưa cho Mộ Dung Cảnh thì bất chợt trong tâm trí hiện lên đôi mắt trong sáng như nước hồ thu kia. Khoảng khắc ngài như bưng bình, tự hỏi bản thân đang làm gì? Sơ Tuyết thà chết cũng muốn giữ kín bí mật, lẽ nào ngài lại muốn công khai?

Dù thế nào, Sơ Tuyết cũng là đệ đệ của ngài, và mang trong mình một nửa quan hệ huyết thống.

Mộ Dung Cảnh vừa định cầm lấy, Tư Mã Lạc liền rút lại, nhưng ngài vẫn nghi hoặc lên tiếng “Đạo thánh chỉ đó... viết gì thế?” Ngài đã làm hoàng đế bao lâu như vậy, làm sao có thể không nhận ra đó là một đạo thánh chỉ chứ? Thế nhưng xem ra, đạo thánh chỉ này hình như không phải do ngài hạ bút, cũng không phải của Sơ Tuyết vì chất liệu đã cũ lắm rồi.

“Không có gì hết. Ta đi trước đây, huynh hãy coi như ta chưa từng tìm đến.” Tư Mã Lạc hối hận, quay người định đi.

Mộ Dung Cảnh nheo mắt, nghiêm giọng hỏi “Từ từ đã, nếu đệ đã đến, ta vừa hay có chuyện muốn cùng đệ bàn bạc.”

“Hả? Có chuyện gì?” Tư Mã Lạc quả nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Mộ Dung Cảnh chờ đợi.

Mộ Dung Cảnh cảnh giác nhìn ra xung quanh, cố ý hạ thấp giọng “Lại gần một chút, đây là chuyện có liên quan đến Tố Nhi...”

Tư Mã Lạc vừa nghe có liên quan đến Tố Nhi, chẳng chút nghi ngờ, liền nhanh chóng bước lại gần chỗ Mộ Dung Cảnh “Tố Nhi có chuyện gì?”

“Hôm nay, nàng ấy...” Ngài không nói nữa, cũng không cần thiết phải nói thêm.

Toàn thân Tư Mã Lạc cứng đờ, không thể nào động đậy, mấy đại huyết trên người bị điểm trúng, vừa định mở miệng mắng người, Mộ Dung Cảnh càng nhanh tay, điểm nốt cả huyết cam của ngài.

Mộ Dung Cảnh vội tước lấy đạo thánh chỉ, quay người bước vào trong phòng, khi đọc rõ nội dung bên trong, sắc mặt ngài càng lúc càng tối đen lại, ánh mắt hiện rõ nỗi đau đớn. Hai tay không ngừng run, nắm chặt lấy đạo di chỉ. Giờ thì ngài hiểu sao Sơ Tuyết lại hành động như vậy.

Thảo nào Sơ Tuyết phải che giấu, thảo nào Sơ Tuyết lại muốn tha cho Tiểu Trọng Chi.

Mộ Dung Cảnh lại trở ra, giải huyết đạo cho Tư Mã Lạc “Đệ lấy di chiếu này ở đâu? Xem ra có người đang định đốt nó đi.” Ngài đưa mắt nhìn về góc bị cháy, có lẽ vết tích này cũng mới thôi.

Tư Mã Lạc cũng không che giấu thêm nữa. “Trong phòng của Sơ Tuyết.”

Mộ Dung Cảnh bình tĩnh đưa lại di chiếu cho Tư Mã Lạc “Hãy lặng lẽ đặt lại chỗ cũ, coi như tối nay chưa từng xảy ra chuyện gì cả.”

“Huynh không giận sao?”

“Không, ta ở lại Bắc Uyển không phải vì muốn bảo vệ giang sơn xã tắc gì hết, ta cũng chẳng có hoài bão lớn như vậy. Tất cả chỉ vì Sơ Tuyết, vì mẫu hậu, chỉ vậy mà thôi.”

“Như vậy là sao?” Ánh mắt Tư Mã Lạc sáng lên, cố ý nhượng mày hỏi “Sơ Tuyết chính là con trai ruột thịt của người đàn ông đó?”

“Ngài ấy sợ giang sơn bị chiếm đoạt, đó cũng là điều thường tình. Suy cho cùng ta cũng không phải con ruột của ngài ấy. Thế nhưng, cho dù ngài ấy có muốn giết ta thì đã sao? Ngài ấy là ngài ấy, Sơ Tuyết là Sơ Tuyết, sẽ

chẳng có bất cứ điều gì thay đổi. Trên thế gian này, chẳng ai có thể thay thế được Sơ Tuyết, cho dù là đệ cũng không thể.” Mộ Dung Cảnh không hề khoa trương, rành rọt đáp. Trước khi gặp Thẩm Tố Nhi, ngài đơn thân độc mã tìm kế sinh tồn trong triều đình Bắc Uyển hỗn loạn phức tạp. Sự thực tàn khốc có đặt trước mắt mình, thì vì nguyên nhân gì mà ngài chẳng buồn nhú mày lấy một lần chứ? Lại vì cái gì mà đôi tay ngài vấy đầy máu tanh? Vì người thân, chỉ vậy mà thôi. Nếu ngài không giữ vững giang sơn, giữ vững đế vị, bọn họ chắc chắn đã chết. Hiện thực không bao giờ cho phép ngài do dự, càng không để ngài có cơ hội nhân từ.

“Này! Tại sao lại lôi ta vào cuộc.” Tư Mã Lạc nghe vậy chẳng vui vẻ chút nào. “Dù gì huynh cũng sẽ bỏ rơi ta...”

“A Lạc, ngài sai rồi, ý của Cảnh muốn nói, chẳng ai có thể thay thế ai được. Trên thế gian này, mỗi một người thân đối với ngài ấy đều là độc nhất vô nhị.” Lúc này, Thẩm Tố Nhi khẽ tựa bên thành cửa, choàng chiếc áo khoác dài, đưa mắt dịu dàng nhìn hai người đàn ông tuấn tú bên ngoài, nhẹ cất tiếng.

Mộ Dung Cảnh ngây người, một cái lờ miệng, khiến A Lạc buồn lòng. Sau khi nhìn Thẩm Tố Nhi đầy cảm kích, lại quay sang đưa lời xin lỗi Tư Mã Lạc “A Lạc, lúc nãy... ta... xin lỗi đệ. Đệ đừng hiểu lầm. Ý ta đúng như Tố Nhi vừa nói, đối với ta mà nói, đệ và Sơ Tuyết... đều là những người thân quan trọng nhất.”

Đêm hôm đó tại thành Hàm, vào giây phút sinh tử, Mộ Dung Cảnh bỗng hiểu ra một điều: Cuộc đời không thể nào quay lại được, đối với người thân, tốt nhất vẫn nên nói ra những lời tình cảm. Đừng đợi đến khi mất đi rồi mới hối hận tại sao khi xưa không đối xử với nhau tốt hơn một chút, để sau cùng không phải chìm trong nỗi tiếc bi thương.

Tư Mã Lạc im lặng không nói, chăm chú nhìn Mộ Dung Cảnh rồi quay lưng bỏ đi. Khi bước ra khỏi đình viện, vào lúc không còn ai bên

cạnh, ngài ngẩng đầu như nói cùng ánh trăng đêm tĩnh mịch “Có thể ra được rồi đó.” Giọng nói bình thản, đặc biệt thuần khiết.

Ở một góc khuất, một thiếu niên từ từ bước ra.

“Ca ca đã phát hiện ra đệ...”

“Lúc ban đầu thì không.”

“Đệ...” Sơ Tuyết cúi mặt, ánh mắt đã long lanh ngấn lệ.

“Có phải đang rất cảm động? Thì ra bản thân có một người hoàng huynh tốt như vậy...”

“Ca ca...”

“Đừng lo lắng, ta ngưỡng mộ đệ lắm...” Tư Mã Lạc nhẹ bước đến trước mặt Sơ Tuyết, giao lại di chiếu cho ngài. Không cần hỏi, thứ đồ này khẳng định do Tiểu Trọng Chi giao lại cho Sơ Tuyết.

Tiên đế có nỗi lo lắng này cũng là chuyện bình thường. Lúc ban đầu ngài lựa chọn tin tưởng Mộ Dung Cảnh, nhưng lại âm thầm để lại một đạo di chiếu để phòng ngừa bất trắc. Nếu Mộ Dung Cảnh có lòng phản bội hoặc tư thông cùng Nam Man, lập tức âm thầm tiêu diệt. Nếu công khai ra, đương nhiên sẽ liên lụy đến những người thân còn lại.

Ngày nay xem ra, Tiểu gia cũng chỉ phụng mệnh hành sự, hoặc có thể coi là một nạn nhân khác.

Khoảng thời gian đó, Mộ Dung Cảnh và Tư Mã Lạc đi lại mật thiết, gây ra hiểu lầm cũng không có gì kì lạ.

Cùng lúc này, bàn tay cầm di chiếu của Sơ Tuyết không ngừng run rẩy. Trước kia, ngài đã rất nhiều lần tưởng tượng hình ảnh khi hoàng huynh biết được chân tướng sẽ đau đớn và thất vọng đến mức nào, cũng không biết

tâm trạng của mẫu hậu sẽ ra sao. Nhưng ngài không mong muốn ai cũng như mình phải chịu đựng nỗi đau đớn xuyên thấu tâm can khi lần đầu đọc đạo thánh chỉ của phụ vương.

Không ngờ, hoàng huynh khi biết chuyện này lại có những lời nói như vậy...

“Sức khỏe không tốt thì đệ phải chú ý nghỉ ngơi thật sớm. Muốn thế này rồi còn chưa ngủ, đến bao giờ mới khỏi bệnh được đây?” Tư Mã Lạc cau chặt đôi mày, đưa lời cảnh cáo Sơ Tuyết.

“Dạ, chỉ là...” Đôi mắt Sơ Tuyết vẫn thoáng buồn bã.

Có nhiều khi, sức khỏe của bản thân thế nào, ngài là người hiểu rõ nhất.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, tại thái y viện.

Dược lão nhân lại cau mày nhăn nhó, nhìn ra ngoài cửa “Tiểu tử, vào đây.”

Một bóng người vụt vào bên trong, chính là Sơ Tuyết.

“Cuối cùng đã tới.”

Sơ Tuyết bước đến trước bàn, từ từ ngồi xuống.

Dược lão nhân ngồi đó, nhìn vào thiếu niên thanh nhã trước mặt, trong lòng đích thực cảm thấy thập phần tiếc nuối.

“Lão tiền bối, vẫn bối hôm nay tới vì muốn biết... bệnh tình của mình. Hi vọng ngài đừng giấu gì hết.” Sơ Tuyết bình thản lên tiếng.

“Việc này...” Dược lão nhân thoáng do dự, ngài đã từng hứa với A Lạc là không thể nói. Thế nhưng, ngài đã sống nửa đời người, cũng đã nhìn

thấy sinh sinh tử tử. Nếu một người sắp chết mà vẫn còn mơ hồ, chẳng phải càng bi thương hơn sao? Bởi khi biết thời gian không còn nhiều, ít nhất họ có thể hoàn thành một vài điều mong muốn trước khi quá muộn.

Sơ Tuyết nở nụ cười rất nhạt “Hai mươi năm rồi, ta sớm đã chấp nhận hiện thực bản thân bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi, sống lâu sống ít đối với ta không còn quan trọng. Thứ quan trọng nhất của ta lúc này chính là phải làm thế nào để người thân giảm bớt gánh nặng, không để họ tổn thương, không phải vì ta mà bôn ba, đau khổ thêm nữa... Ta thiếu nợ tình cảm của quá nhiều người, thật chỉ muốn làm cho họ chút việc sau cùng mà thôi...”

Dược lão nhân than dài một tiếng, nói “Đứa trẻ ngốc, thật khổ cho con. Thời gian dài hay ngắn thì phải xem điều dưỡng thế nào, giống như bây giờ, uống thuốc đúng giờ, tâm trạng thoải mái, có lẽ sẽ thêm được thời gian khoảng một năm. Nếu tiếp tục sàu não, áp lực, tâm trạng đau thương, thời gian... có lẽ sẽ giảm đi quá nửa, thậm chí còn ngắn hơn.”

“Đa tạ lão tiên bối, vẫn bối không làm phiền ngài nghỉ ngơi nữa. Chuyện tối nay xin ngài giữ bí mật, ta không muốn người thân phải lo lắng. Còn nữa, đa tạ ngài vẫn luôn ra sức chăm sóc cho nhị hoàng huynh, thực sự cảm ơn vô cùng.” Sơ Tuyết đứng dậy, hành lễ cùng Dược lão nhân, sau đó tiêu sái bay vút ra khỏi cửa sổ.

Lặng lẽ đến rồi lặng lẽ ra đi, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Dược lão nhân nhìn theo bóng hình ngoài cửa sổ, vô cùng tiếc nuối, lại khẽ than “Nha đầu, Sơ Tuyết đã đi xa rồi.”

Một lúc sau, căn phòng này vẫn lặng lẽ như tờ, không thấy có bất kỳ hồi đáp.

“Con người, chỉ cần còn sống, sinh sinh tử tử vốn dĩ là chuyện bình thường, con cần phải nghĩ thoáng một chút.”

Thẩm Tố Nhi trốn trong chỗ khuất, ngây lạng người, đôi mắt đã ướt đầm lệ nhòa. Trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, đến mức chẳng tài nào hít thở nổi, càng lúc càng thêm đau đớn. Lúc này nàng đã nghe được những gì chứ? Có phải Sơ Tuyết đã không còn thuốc chữa? Cảm giác bất lực đột ngột trào dâng trong lòng, khiến cả thân người nàng không còn sức lực mà ngồi bệt xuống đất như kẻ mất hồn.

Đầu óc hỗn loạn, hoang mang, Thẩm Tố Nhi chẳng biết làm cách nào ra khỏi thái y viện. Nàng cũng không biết bản thân đã đi trong bao lâu, đến những nơi nào, phương hướng ra sao. Ở một góc rẽ, nàng đụng phải một khuôn ngực rắn chắc, đôi tay mạnh mẽ ôm lấy nàng không chịu buông. Cuối cùng, nàng lả đi trong vòng tay của ngài, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Không biết khóc bao lâu, cuối cùng vì mệt nàng liền ngủ thiếp đi.

Trong ánh mắt của Mộ Dung Cảnh hiện rõ nỗi đau khó diễn tả bằng lời. Ngài cũng đang khóc, chỉ là trước mặt người thân, có nhiều lúc, ngài bất đắc dĩ phải tỏ ra kiên cường, nén lệ vào tim.

Ngài bế Thẩm Tố Nhi quay về cung Triều Phụng, nhẹ nhàng đặt xuống giường. Nhưng, vòng tay nhỏ của nàng không chịu buông. Cho dù chìm trong giấc mộng, nàng vẫn muốn được ôm chặt lấy ngài.

Mặt trăng lạng lẽ treo trên ngọn cây, ánh sáng thê lương mà mê đắm, trải một lớp sáng bạc lên phụng sàng vững chãi.

Người phụ nữ đáng thương từ từ mở mắt, ngẩng đầu, liền bắt gặp một đôi mắt ửng đỏ.

Mộ Dung Cảnh lại ôm chặt nàng hơn, nghẹn ngào nói “Tố Nhi, có phải sống với ta, nàng thấy rất khổ không?”

Ngài không hỏi thì thôi, vừa hỏi, liền khiến nỗi đau khó khăn lắm mới nén xuống lại trào dâng trong lòng nàng.

Khóe mũi cay xè, nước mắt nàng lại trào mi.

Nàng không thích khóc, trước giờ cũng không phải là người mau nước mắt. Có nhiều người đối diện với sống chết của bản thân thì có thể bất cần, thế nhưng lại chẳng thể nào kìm nén được sự ra đi của người thân bên cạnh.

“Ta không muốn Sơ Tuyết chết!... Ta không muốn...”

Mấy ngày sau, Sơ Tuyết bình tĩnh đến kì lạ, dưới sự cố gắng hết mình của Dược lão nhân và Thôi thần y, khí sắc đã dần dần hồng hào trở lại.

Thấm Tố Nhi ngày nào cũng ở bên cạnh ngài, vì biết Sơ Tuyết không muốn người thân nhận ra chân tướng bệnh tình của mình nên nàng cố ép bản thân giả bộ như không biết gì, cố gắng hết sức để ngài thoải mái, vui vẻ.

Mấy ngày này, Sơ Tuyết rảnh rỗi nên quyết định dạy nàng chơi cờ vây. Hơn nữa, bản thân nàng cũng muốn tìm một số việc để Sơ Tuyết làm, một người có việc để làm thì sẽ không suy nghĩ lung tung nữa.

Lúc này, trong căn lầu nhỏ tại Mai Viện, Thấm Tố Nhi ngồi khoanh chân trên giường. Trước mặt đặt một bàn cờ, khuôn mặt lười nhác, ánh mắt âm thầm dõi theo dáng vẻ Sơ Tuyết đang giảng giải về cách chơi cờ vây. Thiếu niên nho nhã, dịu dàng, tuấn mỹ đến độ tuyệt sắc. Phong thái khuynh thế đó lẽ nào khiến ông trời ghen tị, cho nên nhất định muốn dày vò ngài?

Nghĩ tới đây, cổ họng nghẹn ngào, khóe mũi cay cay, Thấm Tố Nhi vội vã cúi xuống.

“Người đã hiểu chưa?” Sơ Tuyết giảng giải một hồi, dịu dàng hỏi.

“Hiểu rồi, ngài giảng dễ hiểu như vậy, ta còn không nắm được thì họa có là kẻ ngốc.”

Sơ Tuyết cười nhẹ hỏi “Vậy người nói xem, trong một cuộc cờ, thời kì nào là quan trọng nhất?”

“Phẩm cờ.” Ngàng chẳng nghĩ ngợi nhiều, vội đáp.

“Phụt.” Sơ Tuyết bật cười. Ngài đang dạy nàng chơi cờ thế nào chứ đâu phải dạy phẩm cờ.

Thấy Sơ Tuyết bật cười, nàng then thùng sờ mũi, nở nụ cười áy náy.

Sơ Tuyết nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng “Hoàng tẩu, người cứ ở đây chơi cùng đệ... còn hoàng huynh thì sao?”

Nàng mím đôi môi anh đào, hai ngón tay kẹp lấy quân cờ khế hạ quân, nhìn bàn cờ phát sầu đáp “Ta thích ở đây cùng đệ hơn.”

Sơ Tuyết kinh ngạc nhìn nàng, chỉ một câu nói vô tâm của nàng lại khiến nội tâm ngài kích động. Liệu nàng có biết, hoàng huynh quay về, ngài sẽ cho rằng, nàng chẳng còn đặt tâm tư ở chỗ mình nữa... Ngài vẫn luôn lo lắng, khoảng cách giữa ngài và nàng càng lúc càng xa, lo lắng sẽ chẳng còn cơ hội được gặp nàng nữa.

“Sơ Tuyết à, sau này, hoàng huynh ngài càng lúc càng bận, đến lượt đệ cùng ta hưởng phúc an nhàn. Một năm nay, chúng ta vất vả như vậy, vẫn còn chưa nghĩ ra biện pháp nào để trừng phạt ngài ấy phải không?”

“Hả... hoàng tẩu vì muốn trừng phạt hoàng huynh nên mới ở cùng ta?” Trong lòng Sơ Tuyết đột nhiên thấy thất vọng.

“Hả? Tại sao ngài lại nghĩ như vậy? Ta đã nói rồi, ta thích ở cùng Tiểu Tam, vui vẻ mà thoải mái.” Tiếp đó, nàng chớp mắt tiến lại gần Sơ Tuyết, thân bí hỏi “Chúng ta hãy nghĩ cách gì đó để trừng trị hoàng huynh của ngài được không?”

“Hả? Phải trừng phạt thế nào?”

“Chuyện này... ta nhất thời vẫn chưa nghĩ ra, đợi A Lạc đến, chúng ta hỏi A Lạc. Ha ha, có điều, đệ cũng phải nghĩ ra một cách... chi bằng, chúng ta trừng phạt cả A Lạc luôn?” Nhìn nàng lúc này thật thoải mái và vui vẻ.

“Được, người thích gì cũng được.” Khóe miệng Sơ Tuyết cong lên, vui vẻ đồng ý. Ngài mỉm cười gật đầu, chỉ một động tác đơn giản trong cực kỳ nhã nhặn. Thẩm Tố Nhi nhìn mà ngây lạng cả người, tiếp đó, trái tim lại quặn thắt đau đớn.

Nàng lạng lẽ quay người, không dám nhìn thẳng vào Sơ Tuyết, giả bộ trầm tư “Chúng... chúng ta dùng cách gì đây nhỉ? Hoàng huynh của ngài quá đổi lợi hại, cách bình thường không trừng trị được ngài ấy đâu!”

“Cũng đúng.” Sơ Tuyết đồng ý.

“Lúc nữa, ai vào trước, chúng ta sẽ trừng trị người đó trước, được không?” Tố Nhi biết rằng, buổi trưa sắp tới, chắc chắn sẽ có người xuất hiện. Không phải A Lạc thì sẽ là Mộ Dung Cảnh.

Sơ Tuyết lại có phần lưỡng lự.

Thẩm Tố Nhi quay đầu, nhẹ bĩu môi, ánh mắt sáng lóe, không vui nói “Sơ Tuyết không nở lòng sao?”

“Không phải, chỉ là...”

“Chỉ là sao hả?”

“Nếu người bước vào là mẫu hậu thì phải làm sao?” Cũng trừng trị cả mẫu hậu sao?

“Hả?...” Thẩm Tố Nhi mỉm cười đầy tội lỗi “Nói rất đúng, vậy ngoại trừ mẫu hậu ra, ha ha.”

“Ừm.” Sơ Tuyết vừa thu gọn các quân cờ đen trắng trên bàn lại, vừa đáp khẽ một tiếng.

Sau đó hai người lại chơi thêm một lúc nữa.

Bỗng, Sơ Tuyết khẽ nói “Bên ngoài có người đang tới.”

“Thật không? Là ai?”

“Không phải là hoàng huynh thì là nhị hoàng huynh. Ý, nghe bước chân thì chắc là nhị hoàng huynh rồi.”

“Vậy thì tốt, chuẩn bị...”

“...”

Tư Mã Lạc vừa bước vào phòng đã nghe thấy tiếng cười nói vui tai, hai mắt lập tức hướng về phía bàn cờ cùng ba ly trà không đặt cạnh Thẩm Tố Nhi. Trên tay nàng đang cầm một chiếc bút lông, gõ nhanh lên đó, miệng không ngừng đọc một tràng âm thanh, nhìn dáng vẻ như đang rất vui. Ngài nén không được, bèn hiếu kì hỏi “Hai người đang chơi gì thế? Buồn cười lắm sao?”

Sơ Tuyết nghe vậy liền đáp “Ca ca, huynh mau lại đây. Hoàng tẩu nói, phải kiểm tra năng lực phản ứng của ta.”

“Kiểm tra cái gì cơ?”

Thẩm Tố Nhi thấy vậy liền để thêm “Sơ Tuyết rất lợi hại, là hàng cao thủ đấy. Ta rất ngưỡng mộ. Không phải, mà là vô cùng ngưỡng mộ.”

“Vậy... ta muốn chơi.” Dứt lời, Tư Mã Lạc liền ngồi xuống cạnh Sơ Tuyết.

Lúc này, Mộ Dung Cảnh cũng đỡ thái hậu tới nơi. Tư Mã Lạc đưa mắt nhìn hai người, tuy rằng hiện nay ngài vẫn lạnh nhạt với thái hậu nhưng không còn có cứ chỉ nào quá đáng, hoặc cũng không nói những lời khiến thái hậu tổn thương. Thế nhưng cho dù chỉ như vậy thôi, thái hậu cũng cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Mấy người tu tập lại, không khí nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười, bắt đầu giải thích “Ta sẽ hướng dẫn cách chơi trò này. Thực ra rất đơn giản thôi, mỗi ly trà đại diện cho một chữ. Ta gõ lên ly nào, ngài phải nói ngay đó là chữ gì. Điều quan trọng nhất chính là phải nhanh, nếu đọc chậm hoặc đọc sai thì coi như thua cuộc.”

Tư Mã Lạc cau chặt mày kiếm, tự tin lên tiếng “Thì ra là vậy, nghe ra cũng đơn giản quá nhỉ.”

“Đơn giản? Đừng tự tin thái quá, trò chơi này không chỉ kiểm tra nhãn lực mà còn cả năng lực phản ứng. Người nào phản ứng chậm một chút sẽ không theo kịp đâu. Lúc này, Sơ Tuyết đã sai một lần rồi!”

“Hả? Không phải nàng nói Sơ Tuyết rất lợi hại sao?”

“Đúng thế, chỉ sai có một lần, như vậy là lợi hại lắm rồi.” Thẩm Tố Nhi hết lời tán thưởng. Ánh mắt lóe lên tia hứng thú.

Mộ Dung Cảnh mỉm cười, cùng thái hậu đứng một bên quan sát.

Tư Mã Lạc nheo mắt nhìn Sơ Tuyết “Chuyện đơn giản như vậy mà đệ cũng để sai?”

Sơ Tuyết tỏ vẻ thẹn thùng, nhẹ đáp “Hoàng tẩu sau đó càng gõ càng nhanh, nhất thời... ha ha, đệ đọc sai.”

“Đồ ngốc. Nhìn hoàng huynh của đệ đây!”

“Dạ.” Sơ Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, nghiêm túc đứng sang một bên quan sát.

Thẩm Tố Nhi và Tư Mã Lạc ngồi đối diện nhau, chỉ cách một bàn cờ.

Tư Mã Lạc nhìn mấy ly trà được xếp thành một hàng trước mặt, hứng khởi lên tiếng “Là những từ nào?”

“Ừm, ngài nghe cho rõ nhé!” Thẩm Tố Nhi giơ bút, gõ vào chiếc ly đầu tiên “Đây là chữ Vong.” (Nghĩa là quên).

Nàng lại gõ lên chiếc ly ở giữa rồi nói “Ưu”, (nghĩa là lo lắng). Tiếp đó lại mỉm cười gõ vào chiếc thứ ba “Còn đây là Thảo.” (Nghĩa là cỏ).

“Vong ưu thảo? Ta nhớ rồi, bắt đầu đi!”

“Được rồi, vậy chúng ta thử một lượt xem, liệu ngài có vượt qua được Sơ Tuyết không?” Nói rồi, Thẩm Tố Nhi bắt đầu gõ.

Nàng càng gõ càng nhanh, Tư Mã Lạc cũng chỉ nói đúng ba từ đó, vòng đi vòng lại, càng đọc càng nhanh.

Hai người chơi rất nhập tâm, ngay cả người đứng ngoài xem cũng chăm chú lạ thường.

Bỗng, động tác của nàng chuyển mục tiêu về chiếc đầu tiên. Không khí càng lúc càng thêm căng thẳng, chính vào lúc Tư Mã Lạc tập trung tinh

thần nhất, “Vong! Vong! Vong! Vong! Vong!... Gâu! Gâu! Gâu!... gâu gâu gâu...” (Trong tiếng Trung, từ Vong đồng âm khác nghĩa với từ chỉ âm thanh tiếng chó sủa.)

Giọng đọc đột nhiên dừng lại, gương mặt Tư Mã Lạc sững sờ, đôi môi hồng thắm tuyệt đẹp khẽ há ra.

“Ha ha ha... ôi đau bụng quá đi mất...” Người phụ nữ tà ác không gõ thêm nữa, cười đến độ nằm ngã ra giường, lại còn ôm bụng kêu đau liên tục.

Ngay đến Sơ Tuyết cũng không kiềm chế được, Mộ Dung Cảnh và thái hậu cũng phải mím môi nhịn cười.

Có người mắc bẫy!

Ngay lúc sau, từng tràng tiếng cười vui vẻ vang vọng khắp không gian Mai Viện.

Rồi một tiếng hét rất to “Thầm... Tổ... Nhi”

“Sơ Tuyết, không ngờ đệ lại hợp mưu cùng nàng ấy hãm hại ta.”

“Ha ha ha...”

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hồn Phách Tiêu Tán Sầu Biệt Ly

Sau vài ngày, đại đội sứ giả của Nam Man tới, Tư Mã Lạc cuối cùng cũng bị Mộ Dung Cảnh ép phải thay y phục, ngoan ngoãn xuất đầu lộ diện. Đương nhiên, ngài cũng không quên đeo thêm chiếc mặt nạ thần bí mọi khi. Chiếc mặt nạ này, phải đến lúc nào mới có thể tháo xuống được đây? Đoan chắc, lúc tháo mặt nạ cũng là ngày ngài đăng cơ nối vị.

Đám sứ thần nước Nam Man khi nhìn thấy Mộ Dung Cảnh thì không khỏi kinh hãi. Bọn họ vốn nhận tin hoàng đế Nam Man truyền chỉ, âm thầm điều tra nguyên nhân cái chết của Mộ Dung Cảnh, lần này thì hay rồi, người ta vẫn còn sống sờ sờ ở đây, cần gì phải điều tra thêm nữa?

Mộ Dung Cảnh thiết tiệc chiêu đãi sứ thần, Sơ Tuyết cũng xuất hiện, thân mặc long bào, cực kỳ oai nghiêm. Thế nhưng, Sơ Tuyết không ở lại quá lâu, đến giữa buổi tiệc liền quay về cung Thiên Thọ cùng mẫu hậu. Để mẫu hậu vui lòng, ngài còn vẽ một bức chân dung tặng người.

Thẩm Tố Nhi lặng ngồi bên cạnh nhìn hai mẫu tử tình thân, quần quýt bên nhau không rời.

Hôm nay Sơ Tuyết đặc biệt vui vẻ, không còn nụ cười bình thản, nhẹ nhàng như mọi khi, mà thay vào đó là nụ cười lớn hào sảng. Thế nhưng, nàng nhìn cứ thấy lòng đau vô cùng. Bởi vì, một người rõ ràng biết rằng thời gian của mình không nhiều, vậy mà vẫn cố gắng mỉm cười vui vẻ trước mặt người thân. Hẳn ngài cần dũng khí lớn lắm.

“Hoàng tấu, ta cũng vẽ cho người một bức nhé, được không?” Sơ Tuyết quay sang Thẩm Tố Nhi nhẹ hỏi.

Thẩm Tố Nhi còn chưa đáp lời, thái hậu đã mỉm cười lên tiếng “Rất tốt, hiếm có hôm nào Sơ Tuyết lại vui vẻ như vậy. Các con cứ nói chuyện đi, ai gia muốn đi nghỉ.” Nói xong, cung nữ liền đỡ thái hậu vào trong phòng nghỉ ngơi.

Lần này, Thẩm Tố Nhi muốn từ chối cũng khó, liền mỉm cười đồng ý.

Nói đến người mẫu, Thẩm Tố Nhi không phải là một người mẫu tốt, thi thoảng lại động đậy, thay đổi dáng vẻ đến vài lần. Thế nhưng, cho dù nàng động đậy thế nào cũng không hề ảnh hưởng đến người vẽ. Chỉ là thi thoảng, ngài sẽ nhìn nàng đến mức lạng người đi.

Dưới mắt nhìn của người ngoài, Sơ Tuyết giống như đang tính xem phải vẽ tiếp thế nào, nhưng, chỉ trong lòng ngài mới biết, cho dù có nhắm mắt, ngài cũng vẽ được ngũ quan hài hòa, xinh đẹp của nàng.

Bức tranh này Sơ Tuyết vẽ rất chậm.

Thẩm Tố Nhi chẳng hề bận tâm, bởi đa phần thời gian nàng cũng lạng lẽ ngắm Sơ Tuyết, khoảnh khắc trái tim nàng nhói đau, một cảm giác đau đớn khó diễn tả thành lời. Nàng dành tình cảm cho Sơ Tuyết, không thua gì so với Mộ Dung Cảnh.

Nếu dùng tính mạng có thể cứu được Sơ Tuyết, nàng tuyệt đối không do dự dù chỉ trong tích tắc.

Sáng sớm hôm sau, Sơ Tuyết và Thẩm Tố Nhi quyết định xuất cung dạo phố.

Tư Mã Lạc nói cũng muốn đi, kết quả bị Mộ Dung Cảnh sai người mời đến ngự thư phòng, nói có chuyện cần thương lượng.

“Này, tìm ta có việc gì, nói mau.”

“Không có việc gì hết.”

“Huynh...” Tư Mã Lạc nghi ngờ nhìn Mộ Dung Cảnh “Sao huynh lại làm như vậy?”

“Thôi tiền bồi nói, tâm trạng thoải mái sẽ có lợi cho bệnh tình của Sơ Tuyết. Để Tố Nhi ở cùng đệ ấy, Sơ Tuyết sẽ rất vui vẻ.” Mộ Dung Cảnh nói rồi lặng lẽ cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm rớt cuộc đang nghĩ điều gì, chẳng ai có thể đoán nổi.

Nhưng Tư Mã Lạc với ngài là quan hệ gì chứ? Nắm chặt bàn tay, hai tay đập mạnh lên bàn, Tư Mã Lạc phẫn nộ nói “Mộ Dung Cảnh, huynh có biết bản thân đang làm gì không?”

“Làm chuyện có thể khiến Sơ Tuyết vui vẻ.”

“Huynh... bị ngốc à? Nhân lúc đệ ấy còn chưa lún quá sâu...”

“Đã... quá muộn rồi! Nếu đệ không hiểu thì hãy đến Mai Viện đi, vào thư phòng mà xem.” Giọng nói bình thản ẩn chứa nỗi đau khổ xen lẫn bất lực.

“Ở đó có gì chứ?” Tư Mã Lạc ngờ vực hỏi.

“Có thứ mà đệ nhìn là sẽ hiểu, ít nhất tại thời điểm này... Ta muốn Sơ Tuyết sống mà không phải tiếc nuối điều gì.”

“Có phải huynh đã biết được chuyện gì không?” Rõ ràng ngài đã thỉnh cầu Thôi thần y và sự phụ tạm thời không nói ra chuyện này.

“Ta đã biết cả rồi...” Lúc này, Mộ Dung Cảnh lấy ra một miếng ngọc bội, là phụng ấn của thái tử phi nước Nam Man, giao cho Tư Mã Lạc “Thứ này đệ mau nhận lại. Ba ngày sau, đệ hãy theo đoàn sứ thần về Nam Man

đi!” Còn về việc tại sao phụng ấn lại nằm trong tay ngài thì cũng chỉ là tình cờ lúc ở Linh Vân sơn trang, khi biết rõ ý nghĩa của phụng ấn, ngài không giao lại cho Thâm Tố Nhi mà giữ cho tới tận bây giờ, mục đích chính là tìm cơ hội trả lại cho A Lạc.

Tư Mã Lạc cầm lấy phụng ấn, chìm trong im lặng.

Một lúc sau, ngài bước ra khỏi ngự thư phòng, đi thẳng tới Mai Viện. Không biết từ bao giờ, Thâm Tố Nhi, Mộ Dung Cảnh và cả thái hậu đều thích đến nơi này như vậy. Còn ngài, ngay lần đầu tiên đến đây đã đặc biệt yêu thích, hoặc có thể nói, ngài thích ánh mắt thuần khiết, trong sáng của chủ nhân nơi đây, tinh khiết như suối nguồn trên núi.

Lúc định bước vào trong, ngài liền bị hai cung nữ chặn lại, còn nói rằng hoàng thượng có lệnh không ai được vào và người đó chính là Sơ Tuyết.

Sắc mặt Tư Mã Lạc tức thì tối sầm lại, dù không muốn làm khó cung nữ, nhưng lại càng hiểu kì thứ được cất giấu bên trong. Ngài giả vờ bỏ đi, sau đó thi triển khinh công, nhảy lên tầng hai. Thế nhưng, tìm mãi vẫn chẳng thấy thứ gì hết.

Mãi lúc sau, Tư Mã Lạc cau chặt đôi mày, nhìn kĩ căn phòng thêm lần nữa. Sau cùng, ngài ngẩng đầu nhìn lên mái nhà. Trên đó không phải đều là cột nhà, mà một nửa là cột gỗ, chắc chắn trên đó còn có một căn phòng bí mật. Nhưng điều kì lạ là, không hề nhìn thấy cầu thang? Lại thi triển khinh công, Tư Mã Lạc nhanh chóng đứng trên đó.

Khoảnh khắc, Tư Mã Lạc không khỏi ngây lạng người.

Trước mắt, đâu đâu cũng treo chân dung của một người phụ nữ, có đếm cũng không hết... là chân dung của Thâm Tố Nhi. Bức tranh không hề đề tên họ, cũng chẳng có bức nào được lên khung, thế nhưng từng nụ cười

ánh mắt, từng cử chỉ, hành động đều được lưu lại trên giấy, cực kỳ sinh động.

Càng nhìn Tư Mã Lạc càng đau lòng, mỗi một bức họa, mỗi một nét bút đều thể hiện thứ tình cảm sâu sắc.

Gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời. Không gặp liền khổ tương tư, gặp rồi vẫn nhớ thương vô hạn.

Ngày qua ngày, người thiếu niên thuần khiết đó vẫn cố gắng mỉm cười, rốt cuộc ngài đã dùng cách nào? Phải mất bao nhiêu sức lực? Nhấn nhẹn bao nhiêu thống khổ?

Ba người? Không ngờ cả ba huynh đệ họ cùng yêu một người phụ nữ?

“Ông trời ơi, ngài đúng là biết cách đùa giỡn.” Tư Mã Lạc nghiêng rặng, lồng ngực tức tối, thất thần quy xuống. Đôi mắt ngập tràn nỗi đớn đau, lại nghĩ khi Mộ Dung Cảnh thấy những bức tranh này, không biết trong lòng huynh ấy thế nào?

Tâm tư bối rối, hoàn toàn hỗn loạn...

Sơ Tuyết cùng Thẩm Tố Nhi đi chơi một ngày bên ngoài, lúc quay về là lúc chuẩn bị bữa tối tại cung Thiên Thọ.

Tư Mã Lạc không tới, nghe nói ngày mai Dực lão nhân rời đi, nên ngài phải ở cùng sư phụ thêm một lúc.

Dùng bữa xong, Sơ Tuyết cùng Mộ Dung Cảnh quay về Mai Viện, còn Thẩm Tố Nhi về cung Triều Phụng, nàng muốn Mộ Dung Cảnh và Sơ Tuyết có thời gian nói chuyện.

Ánh hoàng hôn nhuộm đỏ cả bầu trời, tủa sắc vàng đậm lên mọi cảnh vật trong cung. Vừa về đến cung Triều Phụng, Thẩm Tố Nhi liền thấy một

người với thân hình cao lớn đang đứng ở hành lang.

“A Lạc?” Thăm Tố Nhi nghi hoặc gọi một tiếng, không phải ngài nói đang ở thái y viện cùng sư phụ sao?

“Sơ Tuyết sao rồi?”

Thăm Tố Nhi mỉm cười, nói hiện Mộ Dung Cảnh đang ở cùng Sơ Tuyết, sau đó liền mời Tư Mã Lạc vào trong đại đường, lại bảo người dâng trà “Có chuyện gì thế?”

“Hả, có chuyện...” A Lạc khẽ liếc mắt qua, bàn tay nắm phụng ấn thu gọn trong tay áo “Ta sắp về Nam Man rồi!”

“Ồ, vậy chúc ngài thượng lộ bình an.”

Tư Mã Lạc chìm trong im lặng, rất lâu mới nhẹ nhàng cất tiếng “Tố Nhi, tâm ý của Sơ Tuyết nàng có hiểu không?”

“Ta...” Nàng tỏ ra mơ màng, trước mặt A Lạc nàng phải trả lời thế nào đây?

“Nàng thông minh như vậy, chắc đã đoán ra từ lâu.” Trong những bức tranh ngài thấy, nàng hiện lên từ thuở mười lăm, từ ngày nàng mới nhập cung cho tới tận bây giờ. Từng ánh mắt, nụ cười, từng nét biến đổi trên khuôn mặt dù là nhỏ nhất đều hiện lên rất rõ ràng. Chắc hẳn Sơ Tuyết yêu nàng rất đậm sâu.

Thăm Tố Nhi lặng lẽ cúi đầu, đôi khi, yêu là yêu, không yêu làm sao có thể miễn cưỡng?

Nếu yêu một người mà người đó phải chịu đau khổ, vậy thì người được yêu cảm giác thế nào?

Tình cảm là thứ phức tạp nhất thế gian, nàng lại chỉ là một người con gái. Cho dù vứt bỏ đi tất tình lục dục của bản thân, cũng chẳng thể nào khiến tất cả những người yêu thương mình đều mãn nguyện và không chịu tổn thương. Tình cảm của Tư Mã Lạc nàng không hồi đáp được. Tấm chân tình của Sơ Tuyết, nàng lại càng lực bất tòng tâm.

“Sơ Tuyết... thực không còn cách nào để cứu sống sao?”

Nghe vậy, đôi mắt của Tư Mã Lạc tối sầm. Ngài vẫn luôn che giấu chân tướng sự việc, kết quả cả nàng và Mộ Dung Cảnh đều biết, lại chẳng hèn đều lo lắng cho cảm nhận của người thân, ép buộc phải mỉm cười đối diện với sự thật tàn khốc. Có nhiều lúc, tính cách của nàng với Mộ Dung Cảnh rất giống nhau. Khoảnh khắc, ngài như bưng tỉnh.

Bỗng nhiên, ngài cảm thấy cuộc đời mình chẳng hề thâm, thậm chí còn may mắn hơn Sơ Tuyết rất nhiều...

Chớp mắt, đã ba ngày trôi qua.

Tư Mã Lạc cùng Dược lão nhân quay về Nam Man. Vốn định từ biệt trước cửa cung, Sơ Tuyết lại kiên quyết một mình đưa Tư Mã Lạc ra tận ngoài cổng thành. Lúc đến, ngài lấy trà thay rượu, mỉm cười nói “Ca ca, thượng lộ bình an.”

Tư Mã Lạc cạn sạch ly trà, sau đó vỗ nhẹ lên vai Sơ Tuyết, lưu luyến nói “Ừm, ta biết rồi. Đệ nhất định phải bảo trọng đấy!”

“Bảo trọng.” Dứt lời, Sơ Tuyết đứng đó, đưa mắt nhìn Tư Mã Lạc dần rời xa, mãi cho tới khi không còn thấy bóng dáng, nụ cười trên môi mới dần tắt, ánh mắt ngài tràn đầy lưu luyến và lạc lõng. Lần ly biệt này, rất có thể là lần gặp gỡ sau cùng.

Lúc quay về hoàng cung, Sơ Tuyết lại vui vẻ dùng bữa cùng người thân, nói nói cười cười, vui vẻ, hân hoan.

Đêm khuya, tại Mai Viện.

Vườn mai trong sắc đêm, gió nhẹ thổi làm cành lá lay động, mang theo chút u tịch của màn đêm.

Có một bóng người, thoát tục tựa tiên. Rất nhanh, bức mỹ nhân đồ hoàn thành, mỹ nhân trong tranh chính là người trong mộng của ngài, là giấc mộng mà cả cuộc đời này, ngài chỉ có thể giấu kín trong tim. Bốn năm rồi, tấm chân tình của ngài chưa từng hé lộ một câu.

Sáng sớm hôm sau, lúc Mộ Dung Cảnh thượng triều.

Sơ Tuyết đột nhiên mặc long bào xuất hiện. Nụ cười của ngài dịu dàng tựa gió, nho nhã bất phàm, từ từ ngồi lên ngôi vị tối cao. Dưới điện, văn võ bá quan thất thống hô lớn. Đã nhiều ngày rồi ngài không thượng triều, đột nhiên tới đây, đừng nói là Mộ Dung Cảnh mà ngay cả các văn võ bá quan cũng kinh ngạc.

“Chúng ái khanh bình thân.” Sơ Tuyết nhã nhặn lên tiếng, giọng nói ấm áp như mùa xuân. Trước tiên Sơ Tuyết luận một số chuyện trong triều, tiếp đó bắt đầu nói chuyện gia thường, rồi hỏi thăm một số người “Mọi người không cần câu nệ tiểu tiết, tán gẫu đôi chút cũng chẳng có gì là không được.”

Với lời khuyến khích của Sơ Tuyết, cũng có một vài người bắt đầu nói chuyện.

Thời gian từ từ trôi.

Sơ Tuyết bật cười sáng khoái, mỉm cười nói “Được rồi, cũng đã nói khá nhiều, bây giờ trẫm nói đến việc chính.” Ánh mắt ôn hòa lướt qua, văn võ bá quan lập tức im lặng.

“Trẫm tiếp vị được hơn một năm rồi, may mà không gây ra trò cười, đây cũng là nhờ sự trợ giúp đắc lực của các vị ái khanh. Vào ngày tiếp vị, trẫm từng nói chỉ tạm thời tiếp vị, hôm nay hoàng huynh đã về, trẫm quyết định thoái vị, trả lại ngôi cho hoàng huynh.” Lời vừa dứt, mọi người dưới điện đều nín thở hồi hộp.

Mộ Dung Cảnh cũng nhìn sang Sơ Tuyết đầy kinh ngạc.

“Hoàng huynh, huynh cũng đừng từ chối. Tuyên chỉ.” Hôm nay thượng triều, mọi việc ngài đã sắp đặt từ trước, tất cả là muốn trước mặt toàn bộ văn võ bá quan, trả lại đế vị của Bắc Uyển cho Mộ Dung Cảnh. Ngài biết thời gian của mình không còn nhiều nữa, sớm giải quyết việc này, ngài sẽ thấy an tâm hơn.

Thánh chỉ tuyên đọc.

Mộ Dung Cảnh nhú chặt hai mày, đôi mắt âu sầu.

Ánh mắt Sơ Tuyết kiên quyết, bước xuống khỏi long ý, đến trước mặt Mộ Dung Cảnh, ngài tháo mũ rồng, đích thân đội lên cho Mộ Dung Cảnh “Hoàng huynh, Bắc Uyển này giao lại cho hoàng huynh đây!” Ngài phải ra chiêu tiền trăm hậu tấu thế này bởi ngài lo lắng hoàng huynh sẽ từ chối.

Mộ Dung Cảnh nhìn Sơ Tuyết im lặng mãi không thôi. Tuy hơn một năm nay, Sơ Tuyết xử lí triều chính đâu vào đấy, thế nhưng uy danh vẫn chẳng thể nào bằng Mộ Dung Cảnh. Để Mộ Dung Cảnh nắm quyền chấp chính, rất nhiều đại thần tỏ ra vui mừng. Lại nói đến thân thế của Mộ Dung Cảnh, tại Bắc Uyển này ngoại trừ một vài người, còn lại đây chính là một bí mật.

Còn về vụ án thành Hàm, Mộ Dung Cảnh nếu muốn che giấu, đương nhiên chiêu thức sẽ cao hơn Sơ Tuyết rất nhiều.

Chẳng có chứng cứ nào, nên nó cũng dần trôi vào dĩ vãng.

Sau khi truyền vị, Sơ Tuyết liền lập tức lui xuống. Bước đến chỗ cửa dành riêng cho đế vương nhập điện, ngài mỉm cười quay đầu, ánh mắt sáng ngời, nhìn Mộ Dung Cảnh đầy ý vị rồi quay người bước ra khỏi điện.

Đại điển tiếp vị, Mộ Dung Cảnh nói tất cả cần đơn giản, phát một bảng vàng bố cáo thiên hạ là xong.

Khi mọi việc xong xuôi trời cũng hoàng hôn, lúc Mộ Dung Cảnh bước vào ngự thư phòng, một tiểu thái giám vội đưa một bức thư tới, “Đời người ngắn ngủi, cuộc sống tự do tự tại là vui vẻ nhất. Mong hoàng huynh bảo trọng, đừng nhớ mong, cũng đừng tìm kiếm đệ.”

Đọc xong những lời này, Mộ Dung Cảnh không khỏi thất kinh, vội vã chạy tới cửa cung.

Nghe Trần Thủ hồi báo Sơ Tuyết đã xuất cung, Mộ Dung Cảnh liền cưỡi ngựa phi nhanh khỏi thành.

Đêm khuya gió lạnh, tại bến sông lớn nhất kinh thành, mặt nước không ngừng gợn sóng, ánh lên thứ ánh sáng dịu dàng, mềm mại.

Trần Thủ hạ lệnh, lập tức cho người đi tra xét.

Không bao lâu, liền nhận được hồi báo không có ai gặp vị công tử như miêu tả.

Mộ Dung Cảnh lặng lẽ đứng bên bờ sông, gió đêm khẽ thổi, ngài ngược mắt nhìn bầu trời đầy sao, đôi mắt mơ màng mà lạc lõng. Có lẽ, ngay bản thân ngài cũng đang hoài nghi không biết mình làm vậy là đúng hay sai? Sơ Tuyết nói muốn sống theo ý mình, nếu ngài ra tay ngăn cản thì sẽ thế nào chứ?

“Hoàng thượng, đêm đã khuya rồi, hiện nay không tàu nào khởi hành hết, liệu ngài có nên hồi cung? Đợi ngày mai lại...”

“Không... người hãy phái người đi canh giữ ở các cổng thành. Dựa vào thân phận của Sơ Tuyết, muốn xuất thành cho dù cửa thành đã đóng, cũng sẽ phải mở. Người nhất định phải phái tâm phúc đi làm. Gặp được đệ ấy, phải mau chóng quay về bẩm báo cho trẫm biết.”

Trần Thủ nhận lệnh lập tức rời đi.

Phía đông, vầng mặt trời dần nhô lên...

Bến sông tĩnh lặng dần ồn ào náo nhiệt, một nơi vốn không có một bóng người giờ đã lác đác vài người xuất hiện.

Ở một nơi không xa, có một thiếu niên y phục phấp phới đang từ từ bước tới. Tóc dài buông xõa, thần thái bình thản, bước đi chậm rãi, dáng hình như bông hoa trong gió, ôn hòa mà tuyệt mỹ khuynh thế. Trên người ngài không hề có tay nải, không giống như đang trên đường đi xa.

Sống, chưa chắc đã là một vận may, thế nhưng, cái giá cho sự sống của ngài lại quá cao. Lúc này, ngài không muốn thấy người thân của mình phải đau khổ, càng không muốn họ phải đối diện với cái chết của mình. Tương lai sẽ vô cùng tàn khốc. Ngài thực không nhẫn tâm! Chỉ muốn được yên tĩnh tìm một nơi thanh tịnh, sống nốt phần đời ngắn ngủi, rồi lặng lẽ nhắm mắt xuôi tay.

“Công tử, muốn lên thuyền sao?” Một thuyền phu bắc gỗ lên bờ, vừa hay thấy Sơ Tuyết liền mỉm cười chào hỏi. Sáng sớm ngày ra đã gặp khách, hôm nay nhất định làm ăn tốt lành.

Sơ Tuyết quay sang, mỉm cười đáp “Được.”

“Công tử, ngài muốn đi đâu?”

“Thuyền nay đi đâu?” Thực ra đối với Sơ Tuyết, lúc này đi đâu cũng chẳng còn quan trọng.

“Ồ, thuyền này đi xa lắm, tới bến Lục Giang, sang tận nước Tang.”

“Nước Tang?” Xa vậy sao?

“Đúng vậy, hiện nay ai cũng biết lạ là nước Tang đa dạng, rất nhiều thương nhân ở kinh thành muốn sang đó nhập hàng về.”

“Ồ...” Sơ Tuyết do dự một hồi, cho dù có chết, ngài cũng không muốn chết tại xứ người.

“Công tử, trên đường đến nước Tang, chúng ta sẽ đi qua rất nhiều danh lam thắng cảnh và địa danh nổi tiếng của Bắc Uyển. Giữa đường, ngài xuống bất cứ chỗ nào cũng được, đi chơi vài ngày cho tâm hồn thư thái.”

“Thuyền này sẽ đi qua những đâu?” Sơ Tuyết hiếu kỳ hỏi.

“Ồ, sẽ đi qua nhiều nơi lắm. Những vùng đất nổi tiếng như núi Lạc Phụng, trấn Pha Sơn, thành Tề... những nơi gần như thành Hàm, xa chút thì là thành Tề...”

“Thành Tề? Có phải thành Tề có Linh Vân sơn trang không?”

“Đúng thế, Linh Vân sơn trang cách thành Tề khá gần, phi ngựa nhanh khoảng nửa ngày đường là đến. Nghe nói Linh Vân sơn trang cũng là một trong những thắng cảnh của Bắc Uyển chúng ta. Nơi đó, non xanh nước biếc, cảnh vật tuyệt mỹ...” Thuyền phu kiến thức sâu rộng, bắt đầu giới thiệu cho Sơ Tuyết. Bởi vì dáng vẻ tuấn tú mà hiền hòa của Sơ Tuyết thực sự khiến người đối diện chẳng còn chút e ngại, có gì đều thẳng thắn chia sẻ. Đã đưa đón biết bao lượt khách, đây là lần đầu tiên thuyền phu gặp được một công tử nhà giàu ôn hòa đến vậy.

Quả nhiên, Sơ Tuyết lại hỏi đáp bằng nụ cười dịu dàng rồi nhẹ bước lên thuyền. Chỉ là lúc ngài vừa bước lên tấm ván, phía sau liền vang lên giọng nói “Sơ Tuyết, đệ thực sự muốn rời khỏi đây sao?”

Sơ Tuyết lặng người, giọng nói đó sao ngài lại không nhận ra. Sơ Tuyết tỏ ra không hề kinh ngạc, vì bản thân sớm đã dự liệu Mộ Dung Cảnh sẽ xuất hiện tại đây, liền mỉm cười đáp “Hoàng huynh, huynh tới tiền đệ sao? Đệ biết là hoàng huynh nhất định sẽ cho đệ được toại nguyện mà, bởi vì đây chính là thỉnh cầu sau cùng của đệ.”

“Lời thỉnh cầu sau cùng?” Mộ Dung Cảnh nhìn chăm chăm vào tấm lưng của Sơ Tuyết, thất thần lẩm bẩm, giọng nói đột nhiên trở nên không còn là của chính mình. Đêm qua, ngài một mình đứng tại bến sông, cũng đã nghĩ suốt cả một đêm. Đôi khi, toại nguyện cho người khác còn khó hơn là đưa ra một lời từ chối. Im lặng một hồi, ngài bình tĩnh đáp “Sống thế nào thì đệ sẽ cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc hơn?”

“Có thể làm điều mà đệ muốn.”

“Sơ Tuyết...” Mộ Dung Cảnh cau mày, Sơ Tuyết phải chăng đang gián tiếp đòi tự do với ngài? Lẽ nào trước giờ ngài đã sai?

“Xin hoàng huynh bảo trọng.”

“Vậy đệ có định quay về?”

“Đệ chưa biết.”

“Chúng ta là người thân, ở bên nhau không được sao?” Mộ Dung Cảnh nghẹn ngào, đôi mắt chất chứa biết bao tình cảm.

Lúc này, vì đứng quay lưng lại với Mộ Dung Cảnh, nên Sơ Tuyết không hề nhìn thấy giọt lệ đang lặng lẽ lăn dài bên khóe mắt của hoàng huynh. Tình cảm mà ngài dành cho Sơ Tuyết bắt nguồn từ trái tim, cánh tay bao bọc suốt hai mươi mấy năm rốt cuộc đổi thành ly biệt. Hơn nữa, rất có thể sẽ không bao giờ gặp lại. Ngài dù có kiên cường đến đâu vẫn chỉ là một con người bình thường.

Nỗi đau đớn như xé tâm can, có lẽ cũng chỉ thế này mà thôi...

“Hoàng huynh, xin hãy chăm sóc mẫu hậu, nói với người, đệ chỉ đi du sơn ngoạn thủy một chuyến thôi, vài năm sau sẽ về.” Sơ Tuyết âm thầm nghiêng răng, đôi mắt dần nhạt nhòa, long lanh đầy nước, nhẹ bước lên thuyền. Lặng lẽ rời đi, không để cho người thân nhìn thấy ngài chết chính là điều sau cùng ngài muốn làm cho họ, và cũng là việc duy nhất ngài có thể làm.

“Thuyền phu, khởi hành! Ta bao trọn chiếc thuyền này... bao nhiêu tiền cũng được.” Sơ Tuyết vút lại một câu rồi đi thẳng vào khoang thuyền.

Thuyền phu còn chưa hết bàng hoàng, nhìn người đàn ông đang đứng trên bến thuyền. Người ấy đầu đội mũ rộng, thân mặc long bào, có lẽ kẻ ngốc cũng biết được, dưới trời đất này ngoài hoàng đế ra chẳng ai dám mặc thế này quang minh chính đại đứng giữa đám đông.

Tức thì, thuyền phu quỳ rạp xuống, khấu đầu hành lễ.

Lúc này, một cậu nhóc tầm mười tuổi chạy từ khoang thuyền ra “Phụ thân, vị khách bên trong bảo chúng ta sẽ khởi hành luôn, có thật không vậy?” Cậu bé vừa nói vừa chủ động rút luôn tấm ván làm cầu thuyền. Rút xong, cậu chàng lại kéo mỏ neo, thét về phía sau: “Chúng ta khởi hành thôi, Lãng Tử ca.”

“Được thôi. Khởi hành.” Phía khoang sau truyền lại tiếng đáp.

Cậu nhóc dứt lời mới phát hiện ra phụ thân vẫn đang quỳ, bất giác đưa lời hỏi “Phụ thân, người quỳ gì thế? Có phải đồng xu nào đã rơi xuống khe nứt không?”

“Tiểu tử thôi, mau quỳ xuống...” Thuyền phu vội kéo cánh tay con trai, run rẩy bắt cậu quỳ xuống cùng mình.

Đứa nhỏ không hiểu, nhưng nhìn theo ánh mắt của phụ thân hướng lên bờ, lập tức cũng sợ hãi quỳ rạp xuống. Hoàng đế thì không quen biết thế nhưng nhìn long bào tinh xảo trước mặt thì ngay đứa trẻ ba tuổi cũng nhận ra.

Thuyền đang rời bến, càng lúc càng xa...

Khi quay về hoàng cung, suốt cả một ngày trời, Mộ Dung Cảnh cứ ngây lạng người, đứng ngồi không yên.

Thẩm Tố Nhi lạng nhìn Mộ Dung Cảnh “Để ta thay ngài đi tìm và chăm sóc Sơ Tuyết có được không?... Sơ Tuyết không hề nói, ta không thể đi tìm ngài ấy. Ngài ấy cũng không hề yêu cầu ta nhất định phải ở lại kinh thành. Chỉ bảo ta phải bảo trọng, đừng nhớ mong... cho dù ra đi tìm ngài ấy thì cũng không thể coi là làm trái với ý muốn của ngài ấy được.”

“Tố Nhi?” Ánh mắt Mộ Dung Cảnh ngây ra, từ từ nhìn về phía nàng, thần sắc phức tạp, ngừng đôi lát, ngài liền nói “Được, hãy mang theo thuốc. Trước tiên nàng hãy đến chỗ Thôi thần y, nói với ngài ấy...”

Thẩm Tố Nhi khẽ lạng, không ngờ Mộ Dung Cảnh lại đồng ý nhanh và phóng khoáng như vậy.

Sau một hồi chuẩn bị, Thôi thần y và Trần Thủ cũng lên đường.

Tại cung Triều Phụng, Mộ Dung Cảnh yên lặng đứng đó, hai môi mím chặt. Rất nhanh, Thẩm Tố Nhi lại cải nam trang, tóc cắt ngắn đi đôi chút, bước ra khỏi tấm bình phong rồi đưa đôi tay bé nhỏ vòng qua eo ngài, nép khuôn mặt xinh xắn vào lồng ngực ngài. Tiếp đó, nàng ngước lên, lém lỉnh nói “Lúc ta không ở đây, ngài không được thay lòng đổi dạ đấy nhé! Nếu dám đi tìm người phụ nữ khác, ta sẽ...”

Từng lời nàng nói, phút chốc khiến bầu không khí ly biệt trở nên thoải mái, dễ chịu.

“Thì sẽ làm sao?”

“Hi hi, ta không nói thì ngài cũng biết... giao hẹn đó.”

“Giao hẹn gì nhỉ?”

“Ây dô! Ngài dám quên mất? Không muốn sống nữa sao?”

“Tổ Nhi, ta...” Ngài nắm lấy bàn tay bé xinh của nàng, đồng thời rất hiểu tâm ý của nàng.

...

Ba người Thẩm Tố Nhi vội vã xuất thành.

Mộ Dung Cảnh đứng trên tường thành lặng nhìn theo chiếc xe ngựa đang phóng càng lúc càng xa, đương nhiên, ngài cũng phải ám vệ âm thầm theo bảo vệ cho họ.

Lại nói đến Sơ Tuyết, tuy đã rời khỏi kinh thành theo đường thủy, nếu cưỡi ngựa, muộn nhất ba ngày là có thể tìm được tung tích. Tuy nhiên, điều bất ngờ lúc nào cũng có thể xảy ra, bởi đã ba ngày trôi qua, mấy người Thẩm Tố Nhi vẫn chưa tìm thấy Sơ Tuyết, thậm chí còn không hề thấy chiếc thuyền kia. Trần Thủ cũng tận lực tra xét, chiếc thuyền đó đích thực rời theo hướng này, chỉ là tại sao tốc độ lại nhanh đến vậy? Ba ngày rồi mà họ chẳng thể theo kịp?

Trần Thủ im lặng một hồi rồi đưa lời giải thích “Có khả năng là vì chiếc thuyền đó đi liên tục, gần đây sóng yên, thích hợp đi thuyền cả ngày lẫn đêm.”

“Ý của ngài là Sơ Tuyết đang lên đường bất kể đêm ngày?” Thẩm Tố Nhi kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ có cần thiết phải vội vã như vậy không? Rốt cuộc Sơ Tuyết định đi đâu?

Lại ba ngày nữa trôi qua, Thẩm Tố Nhi muốn bình tĩnh cũng chẳng được. Khó khăn lắm họ mới đuổi kịp, nhưng lại phát hiện Sơ Tuyết đã xuống thuyền từ lâu, không biết tung tích chốn nào. Thậm chí ngay cả thuyền phu cũng không biết Sơ Tuyết đã lặng lẽ xuống thuyền từ lúc nào và ở nơi đâu. Bởi vì trước đó, Sơ Tuyết có tích trữ lương khô trong phòng cho mấy ngày, lại dặn dò thuyền phu không được đến làm phiền.

Hình như Sơ Tuyết biết Mộ Dung Cảnh sẽ phái người đi theo, cho nên đã sắp xếp mọi thứ ngay từ đầu.

Sau một hồi hỏi han, bọn họ còn biết thêm một số chuyện “Thuyền phu, ông nói vị công tử đó hỏi về Linh Vân sơn trang?” Liệu Sơ Tuyết có tới nơi đó không? Nhưng Sơ Tuyết muốn tới Linh Vân sơn trang để làm gì?

Thuyền phu nghe hỏi liền đáp “Đạ đúng. Lúc đó, tiểu nhân có nói về lộ trình của chiếc thuyền, khi nhắc tới thành Tề, ngài ấy liền hỏi về Linh Vân sơn trang.”

“Vậy xin đa tạ.” Thẩm Tố Nhi không nói thêm nữa, quyết định chuyển hướng đi về phía Linh Vân sơn trang.

Trần Thủ cũng tận dụng mạng lưới tình báo của triều đình, truy tìm tung tích của Sơ Tuyết.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi. Thẩm Tố Nhi cuối cùng cũng đi tới được Linh Vân sơn trang.

Tại đại đường, sau khi nha hoàn dâng trà xong thì Vân trang chủ vội vã tiến vào, khách khí đưa lời hỏi thăm, rồi cho biết Sơ Tuyết chưa từng tới sơn trang. Nhưng khi thấy khuôn mặt sầm muện của Thẩm Tố Nhi, ông liền nói “Mấy ngày nay đích thực không có khách đến thăm. À đúng rồi, liệu có phải trên đường đi, ngài ấy đã dừng chân ở đâu đó, còn các vị lại đi thẳng một mạch tới đây nên không gặp?”

“A, cũng có khả năng đó.” Thẩm Tố Nhi như sự tỉnh, quả là bọn họ lên đường ngày đêm, còn Sơ Tuyết thì không, vừa đi vừa du sơn ngoạn thủy, rất có khả năng vài ngày nữa mới tới, vậy thì... Liệu nàng có nên ở lại mấy ngày chờ chẳng?

Nói thêm vài câu, Vân trang chủ khách sáo mời họ ở lại sơn trang vài ngày, thế nhưng, Thẩm Tố Nhi ngại làm phiền, đưa lời từ chối, đồng thời nhờ Vân trang chủ nếu có tin tức gì của Sơ Tuyết thì thông báo ngay cho họ. Lúc rời đi, nàng tùy ý hỏi một câu “Vân trang chủ, Tiểu... à không, Hoảng Phủ thiếu gia dạo này sao rồi?”

“Đa tạ đã quan tâm, Dịch Nhi hiện nay không ở sơn trang.”

“Cậu ấy ra ngoài du ngoạn sao? Cậu ấy đi đâu thế?”

“Dịch Nhi hiện đang ở trấn Đào Hoa.” Ánh mắt Vân trang chủ khẽ lóe sáng, nhưng vẫn thoáng tia ngần ngại.

Thẩm Tố Nhi nhận thông tin tỏ ra khá bất ngờ, liền hiếu kỳ hỏi “Cậu ấy đến đó làm gì chứ? Nơi chó ăn đá gà ăn sỏi thì có thứ gì đáng xem?”

“Nó là đứa trẻ cố chấp, hi vọng nó sẽ sớm ngày nghĩ thông.” Vân trang chủ mỉm cười bất lực, ánh mắt mang vài phần áy náy “Trước đây Dịch Nhi đã gây nhiều phiền phức cho người, thực sự áy náy quá, hi vọng người đừng để bụng.”

Thẩm Tố Nhi thẹn thùng, âm thầm cảm thấy bất an. Lẽ nào là bởi vì nàng?

Rời khỏi Linh Vân sơn trang, mấy người Thẩm Tố Nhi quyết định tạm ở lại một khách điếm nhỏ, ngay dưới chân núi.

Đợi suốt ba ngày, thế nhưng họ không hề nhận được bất cứ tin tức nào.

Sơ Tuyết cứ như thể một cây kim rơi xuống đáy biển, hoàn toàn không chút sủi tăm.

Thi thoảng Trần Thủ thực sự hoài nghi, một người chỉ mới rời khỏi kinh thành một hôm, sao lại có thể bốc hơi khỏi mặt đất?

Sau một hồi thương lượng, Trần Thủ lại tìm một số người, mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Mới đó mà đã mấy ngày trôi qua.

Thẩm Tố Nhi gần như ngày nào cũng đứng tại con đường độc đạo đi lên Linh Vân sơn trang. Thôi thần y cũng có việc cần làm thường chẳng biết đi đâu. Có điều, chiều muộn mỗi ngày, ngài đều quay về khách điếm, cùng dùng bữa tối với nàng.

Thời gian vun vút, mới đó bọn họ đã rời khỏi kinh thành được nửa tháng. Thế nhưng hoàn toàn không hề có bất cứ tin tức nào của Sơ Tuyết, còn Thôi thần y sắc mặt dần chuyển sang nghiêm trọng, đặc biệt lo lắng.

Hôm nay Thẩm Tố Nhi quyết định sẽ là ngày cuối cùng nàng đến con đường ngòi đợi. Ngồi suốt từ sáng đến trưa, từ trưa đến chiều, tâm trạng trầm lắng.

“Công tử gia, món này... ha ha, tặng cho ngài nếm thử, là nương tử của ta làm đấy.” Ông chủ quán ven đường mỉm cười đôn hậu nói.

“Mời ta ăn? Tại sao chứ?” Thẩm Tố Nhi cúi đầu nhìn xuống mấy miếng bánh vừa ra lò.

Ông chủ mỉm cười đáp “Bởi vì gần đây ngày nào ngài cũng tới, việc làm ăn của quán nhà ta vì thế cũng tốt hơn nhiều... ha ha.”

Thẩm Tố Nhi rớt cuộc mới để tâm, con đường nàng đang đứng dạo gần đây có rất nhiều phụ nữ qua lại, gần như người nào cũng ghé vào quán này mua bánh, ăn mỳ hoặc ngồi lại uống trà.

Đột nhiên, nàng có chút ngại ngùng, cố che đi nét thẹn thùng “Ông chủ, mấy ngày nay có rất nhiều người lên Linh Vân sơn trang, còn mang theo lễ vật, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Hả? Ngài không biết sao? Sắp đến ngày mừng thọ của lão trang chủ rồi...”

Trên một cây đại thụ không xa, trong cành cây phiến lá dày đặc, một thân hình bé nhỏ nấp trong đó, đôi mắt mừng rỡ, sáng trong nhìn chăm chú về phía nàng. Khóe miệng bé xinh của cậu từ từ cong lên...

Lúc này, Thẩm Tố Nhi khẽ bẻ một miếng bánh nhỏ, đang định cho vào miệng, đột nhiên một thân hình nhỏ nhắn mặc y phục màu ghi bay đến, tiếp đó xà thẳng vào lòng nàng, giọng nói đặc biệt nũng nịu “Phụ thân, cuối cùng người đã quay về tìm Tiểu Bảo rồi, có đúng không?”

Phụ thân! Tất cả mọi người ở đây đều tức thì chết lặng.

Biết bao trái tim tan vỡ, ai ngờ vị công tử tuấn mỹ tuyệt thế trước mặt đã lập gia thất?

Đợi sau khi định thần lại, Thẩm Tố Nhi vội cúi đầu nhìn tiểu quý trong lòng, khi nhìn rõ đôi mắt tuyệt đẹp cùng khuôn mặt non nớt, tuấn mỹ tựa ngọc tạc kia, nàng bất giác không khỏi đau lòng, bốn năm đã qua, cậu vẫn cứ y hệt như trước? Nàng nhanh chóng thu lại ánh nhìn xót xa, mỉm cười dịu hiền.

Khoảnh khắc, Hoàng Phủ Dịch ngây lặng người. Nàng quả nhiên không giống với người khác, vẫn không hề sợ hãi, càng không xa cách hoặc

trốn tránh. Lẽ nào nàng không cảm thấy cậu chính là một quái vật thừa thãi sống trên thế gian này sao?

...

Bỗng Thẩm Tố Nhi thấy thân mình nhẹ bẫng, cả người theo Hoàng Phủ Dịch bay từ cây này sang cây khác.

Khi định thần lại, nàng đã đứng trên một phiến đá lớn tại đỉnh Linh Vân. Lại nhìn sang bên cạnh, Hoàng Phủ Dịch đã nhàn rỗi nằm đó.

Thẩm Tố Nhi tùy tiện ngồi xuống, chìm trong im lặng để mặc thời gian cứ thế trôi “Nói đi, nàng đến Linh Vân sơn trang có chuyện gì?” Hoàng Phủ Dịch khẽ hỏi.

Thẩm Tố Nhi cũng chẳng giấu giếm, đem hết sự tình kể rõ một lượt.

Rất lâu sau, Hoàng Phủ Dịch nhẹ kéo nàng nằm xuống cạnh mình, bên mũi liền thoang thoang mùi hương dịu nhẹ chỉ có ở nàng.

“Đừng cử động, để ta ngủ một lúc, ta mệt quá...” Cậu dịu dàng nói, thanh âm có phần cầu cạnh. Trước kia, lúc ở thị trấn Đào Hoa, cậu từng ngủ cạnh nàng không biết bao đêm. Nhưng những ngày tháng tuyệt vời đó đã trôi qua không bao giờ trở lại.

Dần dần, hơi thở của cậu bình ổn, chìm vào giấc ngủ say.

Sắc trời dần sậm lại, thế nhưng Hoàng Phủ Dịch chẳng hề có dấu hiệu tỉnh. Dường như rất mệt mỏi, trong vô thức cậu co vào lòng nàng, đôi mày thanh tú hiện lên nét bi thương, thân người thi thoang lại khẽ run lên như bị lạnh.

Thẩm Tố Nhi dịu dàng lấy tay áo chặn gió, khẽ ôm thân hình bé nhỏ vào lòng, hi vọng có thể truyền cho cậu chút hơi ấm. Hoàng Phủ Dịch cũng

giống như Sơ Tuyết, đều là những thiếu niên đáng thương, cuộc đời trắc trở khiến người ta chẳng có con đường khác mà lựa chọn. Thế nhưng có nhiều chuyện, nàng chẳng thể nào giúp được, vì thế mà trái tim cũng tội cùng đau đớn.

Màn đêm dần buông.

Khí hậu trên núi nhanh chóng chuyển sang lạnh lẽo, và Hoàng Phủ Dịch vẫn nằm trong lòng nàng ngủ say sưa, ngon lành.

Thẩm Tố Nhi có phần khó xử, nhưng cậu ngủ ngon thế, nàng không nhẫn tâm đánh thức.

Trời càng khuya, gió trên núi càng lớn, không khí cũng lạnh lẽo đi nhiều. Thế nhưng, kì lạ là nàng không hề cảm thấy lạnh, bởi vì tiểu quý trong lòng càng ôm lại càng ấm nóng, cứ như một túi sưởi tự nhiên vậy.

Trong mơ màng, nàng cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh dậy, nàng đã nằm trong Dịch Thủy Cư tự lúc nào.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng trong, chiếu rọi khắp nhân gian, xem ra trời vẫn chưa sáng.

Trong phòng, ánh nến chập chờn, có điều vẫn có thể nhận thấy khắp phòng dán đầy chữ hỷ. Á! Tân hôn phòng? Ai đã thành thân? Nàng thẹn thùng, nhìn lại chỗ mình đang nằm, rèm, chăn đều đỏ thắm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng vội bò dậy, y phục chưa hề bị thay, lại nhìn lên tường, bất giác nàng chết lặng một chỗ. Thời gian đã lâu như vậy, cách bài trí trong căn phòng vẫn y nguyên như bốn năm về trước. Nếu không phải trên tường có dán thời gian mừng hỷ cùng tên của tân nhân, có đánh chết nàng cũng không dám tin. Khoảng khắc trái tim nàng quặn thắt đầy đau đớn.

Lúc này, ngoài đình viện trước căn phòng truyền đến một tràng tiếng tiêu, uyển chuyển mà thê lương, thực khiến người ra không khỏi cảm thương.

Một thân hình bé nhỏ đang đứng trên đỉnh ngôi đình bát giác. Dưới ánh trăng, trông thật cô liêu, quạnh quẽ.

Thâm tâm nàng biết bản thân thực có lỗi với cậu, nhưng trước mắt nàng còn chuyện dưới núi phải lo lắng. Hôm nay đi nàng còn chưa để lại lời nhắn cho Thôi thần ý, không biết giờ này ngài lo lắng đến mức nào. Đợi đến khi tiếng tiêu ngưng lại, nàng liền nói “Tiểu Bảo, ta muốn xuống núi, dưới đó có người đang đợi ta.”

“Ta đã phái người đi thông báo rồi, nói rằng nàng ở đây rất an toàn.”

Thâm Tố Nhi nghe vậy, thở phào một hơi nhẹ nhõm, vậy thì nàng không cần phải xuống núi giữa lúc đêm khuya.

“Tiểu Bảo, giúp ta một việc được không?”

“Chuyện gì thế?”

“Bảo tất cả người trong Linh Vân sơn trang ra đây, nói rằng ta ở đây đợi Sơ Tuyệt...”

“Nàng cho rằng ngài ấy sẽ chủ động tới tìm nàng sao?”

“Ngài ấy... nhất định sẽ tới.”

“Ngô nghê.” Hoàng Phủ Dịch vụt người bay đi, chớp mắt đã đứng trước mặt nàng “Nếu ngài ấy muốn ở bên mọi người thì đã chẳng rời đi. Thật đúng là, chẳng biết động não gì cả.”

Khóe miệng Thâm Tố Nhi khẽ giật, bắt đầu từ khi nào, nàng lại bị người khác giáo huấn? Có điều, từng lời cậu nói rất có lý.

“Ta đã hỏi rồi, sơn trang chúng ta chẳng nhận được bất cứ tin tức nào liên quan đến ngài ấy. Thế nhưng, trong phạm vi nhỏ mà không có tin tức nào thì thật là kì lạ...” Nói rồi, cậu nhú mày, giống như đang suy nghĩ gì đó. Hình như họ đang bỏ sót một mắt xích quan trọng nào đó, chỉ cần tìm được thì sẽ thấy Sơ Tuyết.

Một lúc sau, Hoàng Phủ Dịch lặng đưa mắt về phía chân trời, khe khẽ đưa lời phán đoán “Nếu đổi lại là ta, trước khi chết... sẽ đến nơi đáng để bản thân lưu luyến nhất.”

“Kinh thành.” Ánh mắt nàng bỗng sáng lóe lên, buột miệng thành tiếng.

“Kinh thành? Không phải các người đã tra xét khắp kinh thành sao?” Hoàng Phủ Dịch đưa lời nghi hoặc. Nơi càng ở gần lại càng dễ quên lãng, khả năng ngài đi rồi quay lại là rất lớn.

“Đúng thế! Nhưng Trần Thủ lại chẳng tìm ra.”

“Vậy thì ngoại trừ vùng lân cận ra, ngài ấy còn có khả năng đi đâu nữa chứ?” Hoàng Phủ Dịch mím môi, có phần chán nản...

“Đa tạ cậu.” Thẩm Tố Nhi nhất thời kích động, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên khuôn mặt non nớt của Hoàng Phủ Dịch, hai mắt sáng long lanh.

Khuôn mặt tuần tú lập tức đỏ ửng lên, giọng nói đã chuyển sang lắp bắp “Trời... trời... trời vẫn chưa sáng, nàng đi nghỉ sớm đi. Ngày... ngày mai... ta sẽ cùng nàng xuống núi.” Dứt lời cậu biến mất nhanh như ngọn gió.

Thẩm Tố Nhi mơ màng nhìn theo hướng Hoàng Phủ Dịch biến mất, chẳng hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

Tại sao đột nhiên Hoàng Phủ Dịch lại trở nên lạ lùng như vậy?

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hi Vọng Nhỏ Nhoi Chợt Lóa Sáng

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Tố Nhi vốn định rời đi một mình nhưng Hoàng Phủ Dịch lại cố chấp muốn đưa nàng xuống núi. Thế nên khoảng nửa canh giờ sau, hai người đã tới khách điểm trong thị trấn.

Thôi thần y hình như đã ra ngoài từ sáng sớm nên nàng chỉ có thể chờ, không biết Thôi thần y đã đi đâu. Lúc này muốn rời khỏi cũng phải chờ ngài ấy về mới đi được.

“Tiểu Bảo, ngày mai có phải là ngày mừng thọ của ông ngoại cậu không? Cậu không chuẩn bị gì sao?”

“Chuẩn bị cái gì?”

“Một niềm vui bất ngờ cho ông ngoại cậu?”

“Ta quay về chẳng phải chính là niềm vui bất ngờ cho ông ngoại rồi sao?” Cậu nói bình thản như không.

Khóe miệng Thẩm Tố Nhi khẽ giật, nhìn xem đây là luận điệu gì chứ?

Hoàng Phủ Dịch nhí ngoáy mấy tách trà trên bàn, im lặng một hồi lại lên tiếng “Vậy nàng có biết vị thần y đó đi đâu không?”

“Chuyện đó... ta cũng không biết. Đến đây được nửa tháng gần như ngày nào ngài ấy cũng ra ngoài. Ta... cũng ngày ngày ra ngoài... nên...”

“Nàng không hề hỏi?” Hoàng Phủ Dịch hoàn toàn nghi hoặc.

“Chuyện riêng tư của người ta, làm sao dám hỏi?”

“Nói không chừng lại là việc chính sự đó.”

Thẩm Tố Nhi lặng người “Việc chính sự?”

Hoàng Phủ Dịch nhấp một ngụm trà, dường như không hài lòng lắm với vị trà, mím môi nói “Hằng ngày, ông ta đều chạy loạn xạ dưới thâm cốc núi Linh Vân của chúng ta, ta có muốn không biết cũng khó. Nơi đó có rất nhiều chướng khí, cũng có nhiều độc vật, người bình thường không thể xông vào.”

Thời gian lại từ từ trôi.

Màn đêm nhẹ nhàng buông tự lúc nào nhưng vẫn không thấy Thôi thần y quay lại. Lúc này, Thẩm Tố Nhi bắt đầu lo lắng, bình thường, giờ này Thôi thần y đã quay về khách điếm rồi chứ.

Đột nhiên, bên ngoài khách điếm truyền vào những thanh âm ồn ã.

Một nam nhân bộ dáng giống thợ săn, vội vàng công Thôi thần y đang hôn mê bất tỉnh vào. Theo sau người này còn có một thanh niên tầm hai mươi tuổi, sắc mặt căng thẳng. Thế nhưng, ánh mắt họ không hề thuần chất như lão bách tính thông thường.

Hoàng Phủ Dịch vừa nhìn qua là biết, có lẽ họ chính là người do Mộ Dung Cảnh phái tới. Hiện nay hình như vị thần y đó xảy ra chuyện, nên hai người họ đã cứu về.

Thẩm Tố Nhi thất kinh, vội vã bảo họ đưa Thôi thần y vào phòng.

Lúc này, lại có một thanh niên khác xuất hiện cùng một lão đại phu, vội vã vào xem bệnh cho Thôi thần y.

Sau đó, Thẩm Tố Nhi rốt cuộc cũng biết nguồn cơn sự việc, vừa rồi Thôi thần y đột nhiên ngất trên núi. Ba người này tình cờ đi qua, liền quyết định đưa ngài về. Thế nhưng lời nói có thật có giả, nàng cũng không phải kẻ ngốc, ba người đó trông không giống thợ săn.

Nàng trầm giọng hỏi “Nói mau, các người rốt cuộc là ai?”

Ba người đó lén nhìn sang phía Hoàng Phủ Dịch. Khi thấy Hoàng Phủ Dịch điềm nhiên nhìn thẳng về phía mình liền không trả lời Thẩm Tố Nhi mà vội vàng tránh đi

Thẩm Tố Nhi thấy vậy cũng không còn lòng dạ nào truy cứu, quay sang hỏi thăm tình hình của Thôi thần y “Đại phu, ngài ấy làm sao thế?”

“Hình như là trúng độc, ngài nhìn môi với móng tay ngài ấy xem.” Lão đại phu vừa nói vừa lắc đầu than thở, còn nói bản thân đã cố hết sức nhưng năng lực có hạn. Sau đó chẳng hề kê đơn thuốc mà rời đi luôn.

Lần này Thẩm Tố Nhi thực sự sợ hãi, nàng phải làm thế nào đây. Hơn nữa, sắc mặt Thôi thần y càng lúc càng khó coi “Thôi thần y, ngài mau tỉnh dậy nói xem chúng ta phải làm gì mới cứu được ngài?”

“Trước khi hôn mê, ông ta đã uống thuốc giải độc rồi, chỉ là xem ra không mấy tác dụng.” Chứng kiến dáng vẻ lo lắng của nàng, Hoàng Phủ Dịch cau chặt đôi mày.

“Tiểu Bảo, cậu có cách nào không?” Nàng đưa ánh mắt lo lắng nhìn về phía Hoàng Phủ Dịch.

Hoàng Phủ Dịch mím môi, không vui đáp “Tại sao ta phải cứu chứ? Ta còn chẳng quen biết ông ta cơ mà.”

“Ta...” Giây phút Thẩm Tố Nhi thấy cực kỳ chán nản, chuyện cứu người không phải sở trường của nàng, hơn nữa tính mạng Thôi thần y đang

ngàn cân treo sợi tóc, nói không lo lắng hoàn toàn là dối trá.

Hoàng Phủ Dịch nhẹ bĩu môi “Nàng ra ngoài trước đi!”

“Chuyện đó...” Thẩm Tố Nhi có phần không an tâm.

“Ta đảm bảo ông ta sẽ không chết.”

“Hả?” Nghe vậy, Thẩm Tố Nhi dần trấn tĩnh lại tâm trạng. Chỉ một câu nói đơn giản nhưng đối với nàng còn đáng tin hơn lời nói của bất cứ vị đại phu nào. Sau khi ra ngoài lại nghe Hoàng Phủ Dịch gọi truyền ra “Mau bảo người mang một chậu nước lạnh cùng một chậu nước nóng tới đây, thêm cả một chiếc khăn sạch nữa.”

Thẩm Tố Nhi y lời, không bao lâu, tiểu nhị đã đem mấy thứ Hoàng Phủ Dịch cần vào phòng.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Dịch lấy hai ly trà không, một ly đựng nước lạnh, một ly đựng nước nóng, lại lấy một chiếc bình nhỏ ra, đổ một viên đan dược, đặt vào ly trà trống không, dùng hai ngón tay nghiền nát thành bột, đổ nước vào, bón cho Thôi thần y uống.

Lúc này, Hoàng Phủ Dịch liếc mắt ra ngoài cửa, động tác cũng theo đó mà dừng lại “Thế nào? Đã thấy rồi thì mau lui ra ngoài, đóng cửa lại. Ta chưa gọi thì nàng đừng có vào, nếu là nhất thời run tay làm đổ thuốc thì sẽ không còn bát khác đâu.”

Thẩm Tố Nhi đưa tay lên sờ mũi, ngại ngần lui ra, sau đó đóng cửa lại.

Khoảng hai khắc sau, cửa mở ra.

Hoàng Phủ Dịch đẩy cửa bước ra, đánh mặt lên tiếng “Được rồi, ngủ một giấc chắc sẽ không sao đâu. Ta đi trước đây.” Nói xong, cậu chẳng

nhìn Thấm Tố Nhi lấy một lần, thi triển khinh công, nhảy xuống lầu dưới, vừa chớp mắt đã không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Thấm Tố Nhi chẳng kịp nói một lời cảm ơn, áy náy nhìn theo hướng Hoàng Phủ Dịch dời đi, miệng lẩm nhẩm hai tiếng đa tạ.

Do lúc lên đường gấp gáp, không có tùy tùng theo hầu nên Thấm Tố Nhi luôn tay luôn chân chăm sóc cho Thôi thần y. Khi thấy sắc mặt của ngài dần tốt lên, nàng mới an lòng. Hoàng Phủ Dịch đúng là không lừa nàng, quả nhiên, Thôi thần y không hề xảy ra bất cứ chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, Trần Thủ đã vội vã tới, nhìn dáng vẻ có lẽ đã lên đường cả đêm. Vừa tới, Trần Thủ đã căng thẳng hỏi tình hình của Thôi thần y, khi biết ngài không có vấn đề gì nghiêm trọng mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu Thôi thần y chết, ngài chẳng biết phải báo cáo thế nào với hoàng thượng. Cùng đó, Trần Thủ cũng mang đến cho Thấm Tố Nhi một tin vui, nghe nói có người ở vùng lân cận kinh thành đã nhìn thấy Sơ Tuyết. Như vậy, Sơ Tuyết thực sự vẫn còn ở kinh thành giống như lời Hoàng Phủ Dịch đã nói?

Trần Thủ lại nói “Người mau đi nghỉ đi, Thôi thần y cứ để ti chức chăm sóc.”

“Ừm.” Thấm Tố Nhi gật đầu. Gần đây nàng thường thấy buồn ngủ, lúc nào cũng chỉ muốn ngủ thôi. Tối qua thức trắng một đêm, có lẽ chỉ vì quá lo lắng. Tình trạng Thôi thần y lúc này, ít nhất cũng phải đợi đến khi ngài đỡ hơn thì mới tiếp tục lên đường được.

Thế nhưng Thấm Tố Nhi chỉ vừa mới mơ màng chớp mắt, đột nhiên có người đẩy cửa xông vào. Nàng thất kinh ngồi bật dậy thì thấy Thôi thần y tóc tai rối bù đang xông vào, nắm lấy hai tay của Thấm Tố Nhi, lên tiếng hỏi: “Ai... ai ai... là ai?...” Có lẽ do nhất thời kích động, ngài chẳng thể nói rõ hoàn chỉnh cả câu.

Lúc này, Trần Thủ cũng xông vào, thần thái có phần bất lực, rồi vội vã đỡ lấy Thôi thần y “Thần y, đừng kích động thế, ngài làm vậy sẽ kinh động đến nương nương đấy!”

Thẩm Tố Nhi nghi hoặc nhìn về phía Trần Thủ, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Trần Thủ đỡ Thôi thần y ngồi sang cạnh bên, lại vội rót một ly trà cho ngài bình tĩnh lại.

“Lão tiên bối, ngài không sao chứ?” Thẩm Tố Nhi khoác thêm áo ngoài, nàng hiếu kỳ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thôi thần y điều chỉnh lại khí huyết, xem ra ngài vẫn còn yếu lắm, thế nhưng đôi mắt lại sáng bừng tia hi vọng “Nha đầu Tố Nhi, chuyện đó... rốt cuộc là ai đã cứu ta?”

“Là Hoàng Phủ Dịch, sao thế?”

“Hoàng Phủ Dịch? Người đó là ai?”

Nghe vậy, Trần Thủ tỏ ra vô cùng kinh ngạc, buột miệng nói “Là hử? Thần y, Hoàng Phủ Dịch chính là người đã từng cho chúng ta cảnh và lá của Tuyết Liên ngàn năm, cũng chính là thiếu chủ của Linh Vân sơn trang.”

“Là hử? Á... hử... hử đang ở đâu? Thuốc chữa cho ta hử còn không? Là thứ thuốc gì vậy?” Thôi thần y hiển nhiên không thể bình tĩnh thêm được nữa, hoặc giả đây là lần đầu tiên trong suốt mười mấy năm ngài mất bình tĩnh đến vậy. Cơ kích động này thực sự không thể diễn tả bằng lời được.

Thẩm Tố Nhi nghi hoặc hỏi “Cậu ấy chỉ lấy một viên đan dược ra để cứu ngài thôi, làm sao thế?”

“Đan dược? Có nhìn thấy không?” Ngờ khí của Thôi thần y rất vội vã, lại đặc biệt chờ mong.

“Đúng thế, ta thấy cậu ấy nghiền một viên đan dược, sau đó pha với nước, ta nghĩ để cho ngài uống... có điều, ngay sau đó ta bị đuổi ra ngoài.”

“Một viên đan dược? Đó là đan dược gì?”

“Chuyện này thì cậu ấy không nói.”

“Chúng ta phải tìm cậu ta hỏi xem... Còn nữa, ly trà mà cậu ấy đã dùng đâu?” Thẩm Tố Nhi nghi hoặc chỉ về phía phòng của ngài rồi nói “Vẫn còn trong phòng của ngài đó, những thứ mà cậu ấy dùng đến... ta vẫn chưa hề động tới.”

Thôi thần y quay lại phòng, cầm hai ly trà trống không trên mặt bàn, đưa lên mũi ngửi. Thẩm Tố Nhi và Trần Thủ cũng vội vã theo sau “Là hai chiếc ly này sao?”

Khoảnh khắc, ánh mắt Thôi thần y nhìn nàng đặc biệt kì lạ. Nàng gật đầu khẳng định “Đúng thế, lúc ấy, ta cũng không biết vì sao, cậu ấy cứu ngài lại không để ta nhìn thấy.”

Nghe vậy, Thôi thần y liền cầm ly trà lên, lại ngửi thêm lần nữa, chỉ là càng ngửi, hai đầu mày lại càng nhíu chặt.

Thẩm Tố Nhi và Trần Thủ quay sang nhìn nhau, cho dù trong lòng có nhiều nghi hoặc nhưng cũng không dám làm phiền.

“Cậu ấy thực sự chỉ dùng hai chiếc ly này sao?”

“Đúng thế. Ta thấy cậu ấy đổ đầy nước nóng vào một chiếc ly, sau đó nghiền nát viên đan dược vào chiếc ly còn lại.”

“Tiếp đó thì sao?”

“Tiếp đó... ta bị đuổi ra khỏi phòng. Tiền bối, có chuyện gì không ổn sao?”

Thôi thần y đặt hai ly trà xuống, cuối cùng cũng chịu nói ra đầu đuôi câu chuyện. “Ta đã không sao rồi, độc tố cũng đã được giải trừ, hơn nữa cơ thể còn đặc biệt sáng khoái, khí huyết lưu thông. Rốt cuộc cậu ấy đã dùng thứ thuốc gì?”

“Tại sao ngài lại bị trúng độc?”

“Chuyện này nói ra rất dài. Được tiền bối và ta đã nghiên cứu ra một phương pháp có khả năng chữa trị. Bởi vì máu là nguồn sống của con người, nếu trích hết máu độc trong người Sơ Tuyết ra, lại truyền vào đó một nguồn máu mới tinh khiết, cho dù không thể giải trừ được độc tố, cũng tạm thời khiến ngài ấy không còn lo về tính mạng. Chỉ là, chúng ta mới nghĩ như vậy, cũng chưa tìm được cách thực hiện. Lúc đó, đã từng nghĩ đến dùng đĩa. Thế nhưng đĩa vừa gặp máu của Sơ Tuyết là chết ngay, chẳng cách nào dùng nó để hút ra ngoài được...”

Thẩm Tố Nhi và Trần Thủ đều im lặng nghe, tuy rằng không hiểu mấy, nhưng nhìn dáng vẻ Thôi thần y, giống như đã tìm ra được cách cứu mạng Sơ Tuyết. Chỉ là rốt cuộc phải dùng phương pháp gì?

Mấy ngày trước, Thôi thần y tình cờ nghe một ông chủ tiệm thuốc nhắc đến, ở đáy cốc dưới chân núi Linh Vân có một loài đĩa rất đặc biệt, hoàn toàn không sợ chướng khí trong cốc. Ngài liền nghĩ, không sợ chướng khí, phải chăng chính là loài đĩa có thể chịu được độc tính? Thế là ngài liền đi thử vận may, không ngờ lại tìm được. Có điều, bắt loài đĩa này không dễ dàng. Trải qua nhiều ngày, tới tận hôm qua ngài mới bắt được một con. Vội vã lấy độc ra thử, quả thực loài đĩa đó không chết.

Ngài nhất thời cao hứng, không ngờ lại để loài đĩa đó cắn một phát, trúng phải thứ độc này ngài hoàn toàn không còn cơ hội sống sót. Bởi vì

loại độc mà ngài thử trên thân con đĩa kia chính là thứ độc lấy từ máu của Sơ Tuyết, hoàn toàn không có thuốc giải. Khoảnh khắc đó trong lòng ngài không cam nguyện, nhưng thật không ngờ, kì tích đã xuất hiện.

“Cuối cùng cũng chờ được đến ngày này, đã hai mươi mấy năm rồi. Đứa trẻ đó cuối cùng đã có hi vọng.” Nói tới đây, Thôi thần y nước mắt đầm đìa. Tâm huyết cả đời ngài đều dốc hết vào chuyện của Sơ Tuyết, nếu sau cùng vẫn phải tận mắt nhìn đứa trẻ thiện lương đó chết đi, vậy thì cả đời ngài sẽ luôn cảm thấy tiếc nuối.

“Tiền... tiền bối... Nói vậy nghĩa là Sơ Tuyết được cứu rồi sao?”
Thẩm Tố Nhi kinh ngạc hỏi.

“Lúc này không phải ta đã nói rồi sao? Chất độc trên người ta và Sơ Tuyết là một, ta còn không chết, vậy thì đứa trẻ đó chết sao được? Mau mau, đưa ta đi tìm Hoàng Phủ Dịch. Tìm được cậu ấy... tìm được cậu ấy là có thể cứu được Sơ Tuyết.”

Trần Thủ cũng tột cùng kinh hãi.

Lần này mục đích ra ngoài là tìm Sơ Tuyết, thật không ngờ còn có thể tìm được cách cứu mạng cho ngài ấy.

Ba người nhanh chóng thu dọn hành lí, vội vã đến Linh Vân gia trang. Hôm nay chính là ngày mừng thọ của Vân trang chủ. Bọn họ đến gặp Vân trang chủ, khách khí chúc mừng vài câu rồi nói muốn gặp Hoàng Phủ Dịch.

Vân trang chủ cũng không ngăn cản, bảo một người đưa họ đến Dịch Thủy Cư.

Dịch Thủy Cư, tại đình nghỉ bát giác, Hoàng Phủ Dịch đã sai người chuẩn bị trà chiêu đãi.

Khi biết mọi chuyện, ngay đến bản thân Hoàng Phủ Dịch cũng không khỏi lặng người. Lấy bình thuốc nhỏ từ trong người ra, đặt lên bàn nói “Còn về việc ta đã dùng thứ gì để giải độc cho ông... cứ cầm đi.”

Thôi thần y cầm bình thuốc, mở ra ngửi một hồi, ánh mắt tràn đầy hi vọng giờ lại trở nên thất vọng, rồi chuyển dần sang nghi hoặc, quay sang hỏi Thẩm Tố Nhi “Nha đầu Tố Nhi, Trần Thủ, có vài lời, ta muốn nói riêng cùng Hoàng Phủ thiếu gia.” Có vài việc, đoán chắc Hoàng Phủ Dịch cũng không muốn cho Thẩm Tố Nhi biết, nếu không, lúc cứu ngài, cậu đã không bắt nàng ra ngoài.

Thẩm Tố Nhi chìm trong im lặng, cảm giác bị người ta đẩy sang một bên thực không dễ chịu chút nào, thế nhưng, vì Sơ Tuyết, nàng sẽ không ngang ngược, cố chấp.

Lúc này, trong đình chỉ còn lại hai người.

Thôi thần y nhẹ cất tiếng “Hoàng Phủ thiếu gia, có phải là bình thuốc này... vẫn cần thứ thuốc gì dẫn không?” thấy Hoàng Phủ Dịch không trả lời, ngài lại nói thêm “Ta đã ngửi qua ly trà mà cậu dùng, tuy đã được rửa qua một lần, thế nhưng vẫn còn mùi đọng lại.”

Hoàng Phủ Dịch tỏ ra mất kiên nhẫn, liền hỏi thẳng “Có phải các người muốn ta cứu mạng Mộ Dung Sơ Tuyết không?”

“Chúng ta đích thực có ý đấy, mong cậu hãy ra tay giúp sức.”

“Tại sao chứ?”

“Chuyện này...” Thôi thần y thực chẳng biết phải nói gì. Trước một kẻ mạnh, cứu hay không tùy thuộc vào ý thích. Trừ khi người đó cam tâm tình nguyện, nếu không chẳng ai có thể miễn cưỡng. Nghĩ vậy, Thôi thần y ôn hòa lên tiếng “Đạo Phật có câu, cứu một mạng người còn hơn xây bảy

ngọn thắp. Huống hồ người này lại là người lương thiện, thuần khiết, lẽ nào không đáng cứu mạng sao?”

Ai ngờ, Hoàng Phủ Dịch ‘hưm’ một tiếng rồi đưa lời mỉa mai “Phật giáo gì chứ? Thần thánh trời đất gì? Không cần phải dùng chiêu đó với ta. Cuộc đời người khác chẳng liên quan gì tới ta cả.”

“Ông trời còn có đức hiếu sinh...”

“Ông trời là cái thá gì chứ?”

Thôi thần y chăm chú nhìn Hoàng Phủ Dịch, thành khẩn nói “Vậ có thể để ta bắt mạch cho cậu được không?”

“Hả?” Hoàng Phủ Dịch nhướng cao đôi mày.

“Giang hồ đồn thổi, tuổi tác của cậu... hiện giờ đáng lẽ phải là một thiếu niên phong độ ngời ngời. Chỉ là hôm nay gặp mặt... đứng trên góc độ của một kẻ hành y mà nói, có phải cậu đã ăn cả cây Tuyết Liên ngàn năm rồi chẳng? Không những giữ được thanh xuân bất lão mà dòng máu chảy trong cơ thể cũng bách độc bất xâm?” Thôi thần y từng nghe Mộ Dung Cảnh nói qua, Tuyết Liên ngàn năm đã bị người ta ăn mất, nhưng lại không nói rõ là người nào. Hôm nay, trước tình hình này, nhiều khả năng, người ăn chính là Hoàng Phủ Dịch.

Sắc mặt của Hoàng Phủ Dịch càng lúc càng khó coi “Có phải Mộ Dung Cảnh đã nói không?”

“Không hề, hơn nữa ta vốn là người hành y.”

“Hưm...”

“Cứu người đối với cậu mà nói hoàn toàn không phải chuyện gì xấu. Tối hôm qua có phải đã cảm thấy cơ thể có chút thay đổi?” Thôi thần y

lặng lẽ quan sát sắc mặt của Hoàng Phủ Dịch, dường như hiểu ra một vài điều. Thế nhưng, Hoàng Phủ Dịch vẫn giữ im lặng.

Thôi thần y lại nói “Lấy ra ít máu phải chẳng là muốn đi ngủ?”

Hoàng Phủ Dịch mím chặt môi, khuôn mặt nhỏ xinh đanh lại nhưng không hề phản bác “Ông biết chuyện ta trước nay không cần đi ngủ sao?”

“Tinh lực sung mãn, bất kể thời gian, vậy nên ngủ cũng được, không ngủ cũng chẳng sao.” Thôi thần y ôn hòa giải thích.

Hoàng Phủ Dịch trầm tư suy ngẫm, hơn mười năm nay đích thực là như vậy

Khoảng nửa canh giờ sau, cuối cùng, Thôi thần y cũng ra khỏi Dịch Thủy Cư với khuôn mặt nghiêm trọng.

“Tiền bối, thế nào rồi?”

“Có phần cố chấp... à không đúng, có lẽ chẳng còn hi vọng nào cả.” Thôi thần y lẩm bẩm một mình.

Thẩm Tố Nhi và Trần Thủ quay sang nhìn nhau, có phần khó hiểu.

“Tiểu Bảo không chịu cho thuốc? Không phải cậu ấy đã đưa ra rồi sao?”

“Đó là thuốc, thế nhưng đó không phải thứ quan trọng.”

“Vậy còn cần thứ gì khác nữa?”

“Chuyện này, đừng hỏi thêm nữa, cậu ấy không đồng ý nhưng cũng không từ chối thẳng thừng. Chúng ta cứ đợi thêm xem.”

“Để ta đi nói chuyện cùng Hoàng Phủ Dịch.” Thẩm Tố Nhi vừa định bước vào, kết quả liền bị Thôi thần y chặn lại.

“Ta khuyên không nên vào. Lời thỉnh cầu này có phần ích kỷ, là chúng ta ích kỷ chứ không phải Hoàng Phủ thiếu gia.” Máu là nguồn sống của con người, lấy máu tươi cứu người, hoàn toàn là mất đi lí lẽ. Hơn nữa, bệnh tình của Sơ Tuyết quá nghiêm trọng, vẫn còn chưa biết phải dùng bao nhiêu máu, hoặc giả bao nhiêu lần.

“Rốt cuộc đó là thứ thuốc gì?”

“Nha đầu Tố Nhi, mau xuống núi thôi, chúng ta tính kế lâu dài. Còn nữa, ta phải vào trong cốc bắt một số đĩa mang về. Bây giờ có cách nào thì dùng cách đó trước.”

“Ừm, vạn vật đều là tương sinh tương khắc. Chắc chắn sẽ có cách để trị bệnh cho Sơ Tuyết, chỉ là chúng ta chưa tìm ra mà thôi.” Thẩm Tố Nhi nhẹ nói. Giống như ở thế kỷ hai mốt, có nhiều bệnh trước kia không cách nào trị nổi, nhưng cùng với sự phát triển của y học, trải qua quá trình lâu dài, rốt cuộc cũng tìm ra cách cứu.

Thôi thần y gật đầu đồng ý.

Ba người vừa ra khỏi Linh Vân sơn trang, bỗng nhiên phía sau truyền lại giọng nói thanh nhã “Ta vừa hay cũng muốn tới kinh thành, liệu có thể cùng nhau lên đường không?”

Mấy người ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy Hoàng Phủ Dịch đang đứng trước cửa.

“Đương nhiên có thể.” Thẩm Tố Nhi và Thôi thần y gần như trả lời cùng một lúc.

Sự thay đổi nhanh chóng của Hoàng Phủ Dịch khiến mọi người ai cũng bất ngờ. Lúc này, thấy Hoàng Phủ Dịch muốn tới kinh thành, họ vui mừng đến mức làm gì còn thời gian nghĩ nhiều đến chuyện khác?

Liên sau đó, bốn người phi ngựa quay trở lại kinh thành.

Điều thú vị là, Hoàng Phủ Dịch yêu cầu được ngồi cùng ngựa với Thẩm Tố Nhi, nhưng cũng chẳng ai lên tiếng phản đối. Bởi nếu Trần Thủ và Thẩm Tố Nhi cùng cưỡi một ngựa, nam nữ thọ thọ bất thân, còn giả như nàng cưỡi cùng Thôi thần y thì lại càng quái lạ, chỉ có cưỡi ngựa cùng Hoàng Phủ Dịch, một người nhìn dáng vẻ như đứa trẻ mới chỉ năm, sáu tuổi, trông vừa an toàn mà lại hợp lễ tiết.

Chỉ là vừa lên đường được một đoạn, Hoàng Phủ Dịch phát hiện có điều bất thường. Sắc mặt Thẩm Tố Nhi trắng nhợt. Cậu vội kéo dây cương cho ngựa dừng lại, nhanh chóng đưa lời hỏi: “Hình nhi! Nàng khó chịu chỗ nào?”

“Xin lỗi, xem ra ta phải về sau rồi...” Lúc này nàng cực kỳ khó chịu, lồng ngực bí bức, dường như không chịu nổi việc ngồi trên lưng ngựa suốt cả đoạn đường dài.

Hoàng Phủ Dịch dừng ngựa để nàng nghỉ tạm dưới gốc cây ven đường, lại giúp nàng bắt mạch, cảm giác mạch tượng bình ổn nên cũng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, Thôi thần y cũng dừng ngựa, vội vã nhảy xuống xem xét, sau khi nghiêm nghị chuẩn mạch một hồi, khuôn mặt ngài dần giãn ra, mỉm cười nói “Không sao hết, chúc mừng nhé, nha đầu Tố Nhi, là mạch hi.”

Giây phút tiếp nhận thông tin, Thẩm Tố Nhi ngây lạng người.

Hoàng Phủ Dịch sắc mặt cũng đờ ra, tiếp đó, nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác.

Thẩm Tố Nhi vốn dĩ rất vui, vừa nhìn nét mặt của Hoàng Phủ Dịch liền mỉm cười lên tiếng “Đa tạ thần y.” Nàng đã có thai. Trước đây nàng từng nghe nói, phụ nữ khi mang thai thường hay buồn nôn “Nhưng tiền bối à, liệu ngài có nhầm không? Ta... hình như không có hiện tượng dị thường nào cả, chính là không thấy buồn nôn, cũng không hề thích ăn chua...”

“Ha ha, không sao. Có nhiều người khi mang thai chẳng có hiện tượng dị thường gì cả. Chỉ là nha đầu Tố Nhi quá vô tâm vô tính, chắc hẳn đã đặt hết tâm tư vào chuyện của Sơ Tuyết mà quên khuấy mọi chuyện xung quanh thôi. Hiện nay sức khỏe thể này không thích hợp lao碌, đến trấn tiếp theo đổi sang xe ngựa, từ từ quay về kinh thành cũng được.”

“Không! Kiểu này nhất định sẽ mất rất nhiều thời gian. Chúng ta có nhiều thời gian nhưng Sơ Tuyết thì không. Ngài ấy... còn thuốc thì sao? Hình như đã không còn dùng nữa?” Đây là chuyện nàng lo lắng nhất, nếu dùng thuốc càng lâu, lại càng bất lợi cho sức khỏe, giống như trước kia, Sơ Tuyết sẽ rơi vào hôn mê bất tỉnh. Hồi ấy, nếu A Lạc không xuất hiện, hậu quả thực không thể tưởng tượng.

Thôi thần y nghĩ tới chuyện này, cũng cảm thấy sầu muộn, nói “Lúc xuất cung, Sơ Tuyết có mang theo thuốc, lại mang theo cả đơn thuốc, chỉ cần không dùng uống, trong thời gian ngắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Thương lượng một hồi, Thẩm Tố Nhi quyết định sẽ về hoàng cung sau, để mấy người Thôi thần y đi trước.

Hoàng Phủ Dịch cố chấp không chịu, còn nói muốn lên đường cùng Thẩm Tố Nhi. Kết quả, Trần Thủ bảo về Thôi thần y quay về kinh thành trước, bởi họ vẫn chưa tìm được Sơ Tuyết.

Thẩm Tố Nhi được Hoàng Phủ Dịch bảo vệ, Trần Thủ cũng chẳng có lí do gì để lo lắng. Thẩm Tố Nhi ở cùng Hoàng Phủ Dịch còn an toàn hơn ở

bên chàng gấp nhiều lần bởi cả giang hồ chẳng ai dám động đến Hoàng Phủ Dịch.

Đến thị trấn tiếp theo, bốn người liền theo kế hoạch chia nhau lên đường.

Sức khỏe của Thẩm Tố Nhi hiện không thích hợp lên đường gấp, sau khi đến một cửa hàng liền uống thuốc an thai, nghỉ ngơi khoảng hai canh giờ. Sau đó hai người thuê một chiếc xe ngựa chắc chắn, tìm một phu xe có kinh nghiệm, sau đó mới lên đường.

Hoàng Phủ Dịch cũng biết, ở nơi ẩn khuất vẫn có một nhóm người đang âm thầm bảo vệ Thẩm Tố Nhi.

Trên xe, Hoàng Phủ Dịch mím môi, đôi mắt đen láy lóe lên, bình thản nhìn ra bên ngoài hỏi “Nàng sống có vui vẻ không?”

“Người thân an toàn, khỏe mạnh là ta cảm thấy vui vẻ.” Thẩm Tố Nhi tựa lưng vào phần nệm mềm mại phía sau, nhẹ đáp.

Lúc này, Hoàng Phủ Dịch cũng tựa lưng vào thành xe, gối đầu lên đùi nàng, im lặng nhắm mắt. Cậu không có tư cách tranh giành cùng Mộ Dung Cảnh, bởi nguyên nhân lớn nhất xuất phát từ bản thân cậu. Thử hỏi, một người mãi không thể trưởng thành, bản thân chính là sự tồn tại đầy bất hạnh, làm sao có khả năng mang lại hạnh phúc cho người khác?

Xe ngựa vẫn tiếp tục tiến lên phía trước.

Hoàng Phủ Dịch thực sự tham lam những ngày tháng bình lặng này, thế nên cậu chăm sóc nàng đặc biệt chu đáo, tận tình. Trên xe ngựa, cậu thường xuyên kể những câu chuyện thú vị vui vẻ trên giang hồ cho nàng nghe khiến không khí trở nên thoải mái. Và chỉ cần có vậy cậu cũng thấy mãn nguyện và hạnh phúc.

Thời gian dần trôi, cuối cùng kinh thành cũng hiện ra trước mắt.

Xe ngựa vừa tới đã thấy Mộ Dung Cảnh cười tuấn mã xuất hiện, ngài mặc y phục trắng tinh, vừa nhìn thấy Thẩm Tố Nhi, chẳng nói tiếng nào đã ôm chặt nàng vào lòng, sắc mặt căng thẳng, ánh mắt chứa đầy tương tư.

“Sức khỏe nàng thế nào, có thấy chỗ nào khó chịu không?”

“Không đâu, Tiểu Bảo đã chăm sóc ta rất chu đáo, cho dù hằng ngày đi không nghỉ, nhưng chẳng cảm thấy mệt mỏi gì hết.” Thẩm Tố Nhi nở nụ cười tươi tắn nói. Thế nhưng nàng không biết một điều, hằng ngày, Hoàng Phủ Dịch vẫn luôn nhỏ máu mình vào thuốc cho nàng uống.

Khi về đến hoàng cung, người đầu tiên Thẩm Tố Nhi hỏi đến chính là Sơ Tuyết, kết quả khiến nàng tốt cùng thất vọng. “Tại sao vẫn chưa tìm được ngài ấy?” Lẽ nào Sơ Tuyết đã không còn ở kinh thành? Tính thời gian, Sơ Tuyết cũng đã rời hoàng cung được hai, ba tháng rồi.

Trong phòng, ngoại trừ một người, đoán chắc lúc này ai nấy đều vô cùng lo lắng. Hoàng Phủ Dịch nhấp một ngụm trà “Hình nhi, hãy bình tĩnh vận dụng trí thông minh giống như hồi nàng vẫn làm quan ở trấn Đào Hoa đi.”

Thẩm Tố Nhi then thùng, cuộc sống quá đổi nhàn hạ, khiến nàng quên cả việc động não. Nàng lập tức đứng dậy, lo lắng đi lại vài bước, đột nhiên cả người mềm nhũn, ngã nhào ra...

“Tố Nhi.” Mộ Dung Cảnh thất kinh, vội đỡ lấy nàng.

Ngay lúc sau, cả căn phòng truyền ra tiếng thét phần nộ “Mau truyền ngự y.”

Tiếp đó, hoàng cung hỗn loạn cả lên.

“Nương nương thổ huyết rồi, tình hình vô cùng nguy hiểm!...”

“Sắc mặt đen sạm, hình như sắp không qua khỏi...”

“Phải làm thế nào đây? Phải làm thế nào đây...”

“Mau lên, mau gọi ngự y, không là rơi đầu đến nơi rồi...”

Rất nhanh, chuyện nương nương bị ngất, nhanh chóng truyền đi mọi góc ngách trong cung. Lại cộng thêm thông tin bệnh tình nghiêm trọng, lập tức các lời đồn thổi bất lợi truyền đi không ngừng, có người thậm chí còn thêm dầu vào lửa, càng khiến người nghe lo lắng. Cung nữ, thái giám ai nấy đều run sợ, hãi hùng.

Khoảng một canh giờ sau, toàn bộ ngự ý đã được triệu kiến tại cung Triều Phụng, hội chẩn bệnh tình của hoàng hậu nương nương. Đến tận lúc hoàng hôn, màn đêm buông xuống, vẫn chẳng thấy bất cứ vị ngự y nào rời khỏi. Khắp hoàng cung âm khí nặng nề, căng thẳng vô cùng tận.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Phế Hậu Chẳng Cần Đến Tội Danh

Ngày hôm sau, tin tức đó đã truyền đi khắp kinh thành. Đồn rằng hoàng hậu xuất kinh một chuyến, lúc quay về thì đổ bệnh nguy cấp. Lại có người nói, chính vì hoàng hậu bệnh tình nguy cấp nên mới vội vã hồi cung. Bằng chứng rõ ràng nhất chính là tối qua, toàn bộ ngự y không một ai về nhà. Hoàng thượng cũng thức trắng một đêm. Lại nghe nói, bệnh của nàng là do lao lực. Cũng có lời đồn nàng trúng phải thứ độc mãn tính, nay vừa đến thời gian phát tác. Có người nói bệnh tình đã không còn thuốc chữa, tính mạng có thể mất bất cứ lúc nào. Tóm lại là, khắp đường lớn ngõ nhỏ nơi nào cũng rôm rả bàn luận.

Tại một biệt viện nhỏ, trong một góc cực kỳ kín đáo tại Túy Nguyệt Lâu.

Có một bóng người đang đứng ngồi không yên, kinh ngạc hỏi vặn “Những gì người nói có phải là thật không?”

“Dạ, hiện nay nơi nào cũng nói về chuyện này. Trong đại đường, mọi người đang bàn tán nhiệt tình lắm. Hôm nay hoàng thượng còn không thượng triều. Thái y hôm qua đến chẩn bệnh cho nương nương, đến giờ cũng không ai được về nhà, có mấy công tử con của các thái y còn đang ngồi uống trà nói chuyện ngoài kia. Bọn họ có thể chứng thực chuyện này. Còn một chuyện nữa, mấy vị đại phu nổi tiếng trong kinh thành, trời còn chưa sáng đã được mời vào cung rồi!... Đến bây giờ vẫn chưa thấy người

nào về cả.” Người đáp lời thái độ kính cẩn, nhìn kỹ thì ra đó là chương quỳ của Túy Nguyệt Lô.

“Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ?”

“Lời đồn rất nhiều, thảo dân cũng không biết được cái nào là thật cái nào là giả. Chỉ là... chẳng có lời đồn nào tốt lành.”

“Chuẩn bị ngựa! Khụ khụ... ta phải nhập cung!”

“Đại gia, thế nhưng đại gia, sức khỏe của ngài...” Chương quỳ nhìn người đang ngồi trước mặt, lo lắng nói.

“Ta không sao cả, mau đi chuẩn bị ngựa.”

“Dạ.” Chương quỳ vội vã lui ra.

Sắc mặt Sơ Tuyết trắng nhợt, ngài yếu ớt xuống khỏi giường, thân hình mỏng manh như cành liễu rủ xuống bên song.

“Tổ Nhi... Tổ Nhi... tại sao lại xảy ra chuyện được?” Ngài thật không thể ngờ? Chỉ mới rời khỏi hoàng cung một thời gian, tất cả mọi thứ đã đột ngột thay đổi.

“Khụ khụ...”

Tình hình gấp gáp, ngài ho sặc sụa không ngừng. Tiếp đó, ngài đưa tay che miệng, thổ huyết đen, máu không ngừng chảy qua kẽ ngón tay, trông tột cùng đáng sợ. Hiện nay bệnh tình ngài càng lúc càng nghiêm trọng. Ở bên ngoài, dù điều dưỡng thế nào cũng chẳng thể bằng trong cung. Hơn nữa, ngài cũng chuẩn bị đầy đủ để đối diện với cái chết.

Sơ Tuyết toàn thân yếu đuối, vịn vào chiếc chậu, rửa tay sạch sẽ, xử lý số máu đen gợn gàng, đầu đau như búa bổ, muốn đứng vững cũng vô cùng khó khăn. Ngài chậm rãi nhìn mình trong gương, định bước đi liền vấp một

cái... Nếu không bám được vào cạnh bàn, hẳn đã ngã sõng soài ra đất. Cú vấp này đồng thời khiến ngài bình tâm lại.

Trong lòng không ngừng đấu tranh kịch liệt. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt là bức tranh vẽ một người với nụ cười tươi tắn, ánh mắt tràn đầy sinh lực.

“Tổ Nhi, tại sao người lại không chăm sóc bản thân cho thật tốt chứ?”

Lúc này, ngoài cửa có tiếng nói vọng vào.

“Đại gia đã chuẩn bị xong ngựa rồi, ở phía cửa sau.” Chưởng quầy căng thẳng cất tiếng, bởi ông biết rõ thân phận của Sơ Tuyết, lại nhìn sức khỏe của ngài ấy ngày một yếu đi, nếu ngài ấy xảy ra chuyện, vậy thì Túy Nguyệt Lô của ông, già trẻ lớn bé...

“Ừm, ta biết rồi.” Đợi một hồi, trong phòng mới truyền ra tiếng đáp.

Chưởng quầy đang định rời đi, dường như nghĩ đến điều gì, lại lên tiếng “Đại gia, lúc này thảo dân lại nghe thấy một lời đồn không hay... nói là...”

“Nói cái gì?” Cửa đột nhiên bật mở, ánh mặt trời lập tức xuyên thẳng vào phòng, khiến Sơ Tuyết phải đưa ống tay áo lên che bới đi ánh nắng.

“Nói rằng hoàng hậu nương nương... sắp... sắp không xong rồi!”

Sơ Tuyết vừa nghe, suýt thì đứng không vững.

“Đại gia, ngài không sao chứ?”

Sơ Tuyết bình tình lại, đưa lời dặn dò “Người mau đi chuẩn bị, ta muốn tắm rửa thay đồ. Lại gọi thêm một a hoàn đến đây hầu hạ.” Ngài muốn lạng lẽ hồi cung, lạng lẽ đến thăm nàng đôi chút.

Không lâu sau, mọi thứ được chuẩn bị đúng như lời Sơ Tuyết dặn dò. Lúc Sơ Tuyết xuất hiện, y phục chỉnh tề, thanh tao, nhã nhặn. Tuy rằng dáng vẻ đã gầy đi nhiều, nhưng không hề yếu bệnh như khi này. Xem ra tiểu a hoàn khi này đã bôi ít phấn che đi dung mạo nhợt nhạt vì bệnh tật của ngài.

“Đại gia, trông ngài đỡ hơn nhiều rồi.” Chương quỳ đứng ngoài cửa đưa lời nhận xét.

“Ừm, vậy là tốt.” Sơ Tuyết cong miệng mỉm cười, có điều nụ cười ấy thập phần thê lương. Dù che giấu đến mức nào, ngài vẫn chẳng thể khiến người ta an lòng.

Ra đến cửa sau, một thị vệ đã đứng dắt ngựa đợi sẵn.

“Chương quỳ, đa tạ người đã chăm sóc ta bấy lâu. Dưới gối có tấm ngân phiếu một ngàn lượng bạc, coi như là tiền thưởng.”

“Đại gia, ngài..”

Chương quỳ còn chưa kịp nói gì, Sơ Tuyết đã cho ngựa tiến thẳng về hoàng cung.

Cả chặng đường không dài lắm, nhưng phải mất thời gian một tuần hương mới có thể đi hết. Sơ Tuyết đồng thời nhận ra bản thân càng lúc càng thêm yếu ớt. Lồng ngực cũng theo đó mà bí bức, hơi thở cực kỳ khó khăn.

Có lẽ ngài chẳng thể chống đỡ thêm được bao lâu nữa. Lưng ngựa rung lắc, khiến cả cơ thể ngài như sắp long ra từng đoạn.

Đột nhiên ngựa hí một tiếng, trước mắt Sơ Tuyết tối sầm, miệng thổ máu đen. Cả người ngài đổ về phía trước, nếu lúc này ngã ngựa, không chết thì cũng bị trọng thương, huống hồ ngài đã bất tỉnh?

Nhưng ngay giây sau, Mộ Dung Cảnh đột nhiên xuất hiện, áo trắng phiêu diêu, đỡ lấy Sơ Tuyết, cả người quay trong không trung đáp xuống lưng ngựa. Một tay nắm chắc dây cương, để ngựa phi thẳng về hoàng cung, động tác dứt khoát mà thành thực.

Lúc này, Sơ Tuyết lại hôn mê bất tỉnh.

Tại thái y viện.

Thôi thần y vội vã chuẩn bệnh, sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng.

Những người đứng chờ bên ngoài, ai nấy đều vạn phần căng thẳng. Dùng có bệnh nặng để dụ Sơ Tuyết xuất hiện, đó là kế sách mà Thẩm Tố Nhi nghĩ ra. Có điều, nàng thật không ngờ tình trạng của Sơ Tuyết lại nghiêm trọng đến mức này.

“Sơ Tuyết cần được cứu gấp.” Lúc nói câu này, Thôi thần y nhìn về phía Hoàng Phủ Dịch với ánh mắt chờ mong.

Trong khi Hoàng Phủ Dịch lại chăm chú nhìn về phía Thẩm Tố Nhi. Lúc ý thức được mọi người đang nhìn mình, cậu lập tức nhảy xuống ghế, bước đến trước giường trúc, khuôn mặt bé xinh đanh lại. Rất nhanh, cậu liền bắt mạch cho Sơ Tuyết, chu miệng, bình thản lên tiếng “Tại sao ta phải cứu hẳn?”

“Tiểu Bảo.” Thẩm Tố Nhi ngây lạng người, khẽ gọi.

“Vậy người muốn gì?” Mộ Dung Cảnh nhẹ nhàng tiếng.

Hoàng Phủ Dịch im lặng một lúc, ánh mắt đột nhiên tỏ ra mơ màng, lúc này cậu cũng chẳng biết bản thân muốn gì nữa. Cuộc sống đối với cậu mà nói hoàn toàn không phải chuyện đáng vui mừng. Chỉ cần sống một ngày là lại cảm thấy cô độc, đau khổ và bất lực. Chỉ là, tại sao cậu phải xả

thân để cứu một Sơ Tuyết hoàn toàn xa lạ? Cậu thấy không đủ lí do thuyết phục.

Bỗng nhiên, trong mê man, Sơ Tuyết thổ huyết, bệnh tình lại nghiêm trọng hơn.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Dịch.

Hoàng Phủ Dịch vốn không định quản chuyện này, thế nhưng khi bắt gặp đôi mắt dịu dàng tựa mặt nước hồ thu của nàng, cậu cũng chẳng thể từ chối được. Đợt này cậu tới kinh thành chẳng phải muốn thuận theo ý của nàng sao?

“Tiểu Bảo, coi như ta cầu xin cậu đấy, có được không?...” Lúc này, nàng thực sự không biết phải nói gì. Thôi thần y từng nói, bắt cậu ấy cứu Sơ Tuyết là một việc làm vô cùng ích kỉ, thế nhưng điều duy nhất nàng biết là nếu bây giờ cậu không cứu thì Sơ Tuyết sẽ chết.

Ánh mắt Hoàng Phủ Dịch lóe lên, mím môi đáp “Được rồi, ta sẽ tận lực. Thế nhưng có thể cứu sống được hay không thì ta không biết. Nói cho cùng thì hãn cũng đã tới lúc cạn đèn hết dầu. Việc này cứ hỏi Thôi thần y sẽ rõ.”

Mộ Dung Cảnh và Thẩm Tố Nhi kinh ngạc quay sang, liền nhận được một cái gật đầu mặc nhận từ Thôi thần y.

Lần này, tất cả mọi người lại càng thêm căng thẳng. Hai mắt Thẩm Tố Nhi đã long lanh đầy lệ.

“Hoàng Phủ Dịch, bất cứ yêu cầu gì, chỉ cần có thể làm được trăm nhất định sẽ khiến người hài lòng. Cho dù người muốn cả giang sơn này cũng chẳng sao hết.” Ánh mắt Mộ Dung Cảnh lóe rõ vẻ kiên định.

Giang sơn? Chỉ cần cứu một người mà có thể nhận lấy cả mảnh giang sơn của Bắc Uyển?

“Hoàng thượng, xin hãy suy nghĩ thận trọng.” Trần Thủ không nhận được đưa lời khuyên giải. Nhưng bắt được ánh nhìn quả quyết của Mộ Dung Cảnh, Trần Thủ liền im bặt.

Hoàng Phủ Dịch cong miệng, đầy chế giễu, nói bản thân không kinh ngạc là giả dối. Giang sơn? Thật không ngờ Mộ Dung Cảnh lại có thể dùng cả giang sơn để đổi lấy tính mạng đệ đệ của mình? Chỉ là, cậu lấy giang sơn để làm gì?

“Ngoại trừ Thôi thần y, tất cả mọi người ra ngoài hết.” Cuối cùng, Hoàng Phủ Dịch chỉ nói đúng một cậu.

Tròng phòng, nhanh chóng chỉ còn lại mỗi Hoàng Phủ Dịch cùng Thôi thần y.

Thôi thần y lấy một bát nước sạch, rút một ít máu từ tay của Sơ Tuyết, Hoàng Phủ Dịch cũng cứa nhẹ lên ngón tay của mình. Hai loại máu: đen và đỏ thể hiện hai loại máu khác nhau, nhưng điều kỳ lạ là, máu đen dường như ngày càng nhạt đi, đồng nhất cùng màu đỏ. Hoàng Phủ Dịch rỏ thêm vài giọt máu nữa, màu đen lại nhạt đi vài phần, cứ thế đến lúc bát nước hoàn toàn biến thành màu đỏ mới thôi. Sau cùng, khi máu của hai người hòa thành một thể, Hoàng Phủ Dịch liền nói “Hình như có thể trộn lẫn vào nhau được.”

Thôi thần y gật đầu, nghiêm giọng “Chỉ là... phân lượng hơi nhiều, vì Sơ Tuyết trúng độc quá sâu.” Điều Thôi thần y lo lắng nhất chính là vấn đề này. Số máu trong mỗi người đều có hạn, dùng quá nhiều có khả năng nguy hiểm đến tính mạng. Nếu vì cứu một người mà hại đến người khác, là hành vi không có đạo đức.

...

Khoảng một canh giờ sau, Thôi thần y mới lên tiếng gọi những người bên ngoài vào

Khoảnh khắc, Thẩm Tố Nhi và Mộ Dung Cảnh bước vào. Điều đầu tiên nhận ra là không thấy Hoàng Phủ Dịch đâu cả, chỉ thấy Sơ Tuyết im lặng nằm trên giường, người đắp chăn, trông sắc mặt đã bắt đầu có chút sinh khí.

Mộ Dung Cảnh nghiêm mặt hỏi “Hoàng Phủ Dịch đâu rồi?”

“Đã rời khỏi đây rồi, qua đường cửa sổ.” Thôi thần y thu dọn đồ đạc, đáp nhẹ tênh.

“Sơ Tuyết...” Thẩm Tố Nhi lo lắng, cũng không biết phải nói gì mới được. “Tiền bối, tình hình của Sơ Tuyết thế nào?”

“Tạm thời đã hồi phục lại đôi chút.” Thôi thần y thẳng thắn đáp “Chỉ là tạm thời thôi, trong bốn, năm ngày tới, có lẽ sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.”

“Vậy thì tốt.” Thẩm Tố Nhi đã bớt căng thẳng.

Thế nhưng sắc mặt của Mộ Dung Cảnh vẫn sa sầm “Tiền bối, vậy thì bốn, năm ngày sau đó thì sao?”

Thôi thần y bất lực nói “Khó mà đoán trước... có điều, mọi người phải chuẩn bị tâm lí.” Ngài cũng chẳng ngờ, khi gặp lại, tình hình của Sơ Tuyết lại nghiêm trọng đến vậy, thậm chí còn nghiêm trọng hơn lần hôn mê trước đó rất nhiều.

Thẩm Tố Nhi vội lên tiếng “Lẽ nào thuốc của Hoàng Phủ Dịch vô dụng?”

“Có tác dụng chứ.”

“Vậy thì tại sao...”

Thôi thần y lắc đầu, ánh mắt bất lực “Nha đầu Tố Nhi, ai cũng có thể nhận ra Hoàng Phủ thiếu gia đã tận lực giúp đỡ rồi, cũng nên cảm kích người ta. Nếu không có cậu ấy, với tình hình của Sơ Tuyết, e là không thể sống đến ngày mai.”

Mộ Dung Cảnh thất kinh, Thăm Tố Nhi lại càng hãi hùng.

Không thể sống đến ngày mai sao? Lời nói này thực là điểm chí mạng của bọn họ.

“Mọi người hãy ở bên Sơ Tuyết, ta ra ngoài một lúc.”

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh ánh lên, liền nói “Ta tiễn ngài.”

Thôi thần y quay sang nhìn ngài, cũng không nói lời từ chối.

Hai người bước vào đình viện, lúc này xung quanh đã không còn ai khác Mộ Dung Cảnh hỏi thẳng “Tiền bối, có thể nói thẳng cho ta biết sự thật không?”

Thôi thần y lắc đầu, nghĩ một hồi, than dài một tiếng “Ta nghĩ, những chuyện này, ngài không biết thì tốt hơn cả.”

“Là thứ thuốc gì? Ta có thể đi tìm.”

“Là thứ thuốc không thể tìm được.” Dứt lời ông quay người bước đi, trước khi đi khuất, Mộ Dung Cảnh còn nghe thấy ngài nói một câu “Ta hiểu được tâm trạng của ngài, chỉ là có nhiều thứ cưỡng cầu cũng không được.”

Mộ Dung Cảnh nhìn theo bóng dáng của ngài, im lặng, đau đớn, nỗi bi thương ẩn trong ánh mắt không bút nào tả nổi.

Lúc này, Hoàng Phủ Dịch đang ở trong một căn phòng cách đó khá xa.

Sắc mặt trắng nhợt, xanh xao, đây chính là tình trạng chưa từng có kể từ khi cậu ăn củ Tuyết Liên ngàn năm kia.

“Đến rồi, vậy thì vào đi.” Hoàng Phủ Dịch mệt mỏi lên tiếng.

Thôi thần y mỉm cười ái ngại bước vào “Hoàng Phủ thiếu gia cảm thấy thế nào rồi?”

“Chẳng có cảm giác gì cả, chỉ là một chút máu thôi, chắc chắn ngày mai sẽ hồi phục.” Hoàng Phủ Dịch bất cần đáp.

“Ta đã sai người chuẩn bị chút đồ bổ cho cậu rồi!”

“Không cần.”

“Nhất định phải dùng, sớm ngày hồi phục... cũng...”

“Yên tâm đi, ba ngày sau, ta vẫn có thể cho hẳn dùng tiếp.”

“Ta không hề có ý này...” Thôi thần y cảm thấy bản thân đã lỡ miệng, lớp trẻ bây giờ sao lại ăn nói thẳng thừng vậy chứ? Ngài bước lại gần, bắt mạch cho Hoàng Phủ Dịch, đích thực là không vấn đề gì, chỉ cần nghỉ ngơi vài hôm là có thể hồi phục, lại nói “Chuyện của Sơ Tuyết, cậu cũng đừng quá miễn cưỡng, thân là đại phu, có nhiều chuyện có thể làm được, có nhiều chuyện không thể làm được. Chúng ta cứu mạng một người, cùng lúc không thể hại đến một người khác. Hơn nữa, trước mắt coi như giữ lại được tính mạng”

Hoàng Phủ Dịch nghe vậy liền bĩu môi nói “Ông nói lằng nhằng gì thế, ta không phải là đại phu.”

“Tiểu tử, đừng có ngang ngạnh. Cậu làm như vậy, ngay đến Sơ Tuyết cũng không tán thành đâu.” Thôi thần y biết, thực ra Hoàng Phủ Dịch vốn

là người ngoài miệng nói cứng nhưng lúc cứu mạng Sơ Tuyết, hoàn toàn chưa từng chần chừ, do dự

“Ta cũng chẳng cần biết hấn tán thành hay không.”

“Cậu...”

“Ông nói xem, nếu ta làm như vậy, liệu trong lòng nàng ấy có ta hay không? Liệu có nhớ ta cả đời này không?”

“Chắc chắn, trong lòng mỗi người chúng ta đều sẽ nhớ đến cậu.” Tuy rằng Thôi thần y không biết người mà Hoàng Phủ Dịch nói đến là ai, thế nhưng, những điều ngài nói đều là sự thật. “Thế nhưng, chuyện đến mức này, ta tuyệt đối không cho phép cậu làm bừa. Chúng ta phải lượng sức mà làm, cùng suy nghĩ cách khác xem sao.”

Hoàng Phủ Dịch im lặng một hồi, ánh mắt lộ ý cười mỉa mai thế tục bình phàm, đưa lời chế giễu “Lão đầu, ông nghĩ cách lừa ta tới đây không phải vì muốn ta trị bệnh giải độc cho Mộ Dung Sơ Tuyết sao? Nói hay như vậy để làm cái gì?”

Thôi thần y tỏ ra ngần ngại, trong lòng thập phần chán nản. Ngài đích thực đã lừa Hoàng Phủ Dịch tới đây, lợi dụng hiện trạng không thể trưởng thành của cậu, nói rằng thử trị bệnh một thời gian xem sao. Thế nhưng, trước giờ, ngài chưa từng gặp trường hợp như vậy, thế nên làm gì có đối sách.

Hoàng Phủ Dịch lật người, đưa lời đuổi khách “Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi sớm.”

“Vậy được, nếu có việc gì cậu hãy tới phòng được tìm ta.”

“...”

Khoảng một canh giờ sau, ngoài kinh thành, dưới ánh hoàng hôn rực rỡ.

Từ một ngọn núi cao, dường như bà mẹ thiên nhiên đã cố tình chém hòn núi thành hai nửa riêng biệt, văng vẳng tiếng gõ mõ nhịp chuông vọng ra từ một ngôi cổ tự.

Trên đỉnh nghỉ bát giác ở lưng chừng núi.

Hoàng Phủ Dịch chán nản nằm đó, để mặc cho những cơn gió đùa nghịch trên mái tóc mềm mại. Cậu vẫn luôn thích đứng ở những nơi cao, khoảnh khắc vạn vật chúng sinh thu vào tầm mắt, lại có nét phảng phất cô liêu, quạnh quẽ giống như con người cậu.

“Mặt trời lặn rồi, nói cho cùng... ta vẫn chỉ có thể một mình ngắm nhìn mà thôi.” Ánh mắt ảm đạm, bàn tay nhỏ bất giác đặt lên trái tim, như thể nếu không làm vậy cậu sẽ chẳng cảm nhận được mình đang tồn tại.

Sống lâu như vậy có tác dụng gì chứ?

Mặt trời từ từ lặn phía trời Tây, màn đêm dần buông, chim muông đua nhau bay về tổ. Hoàng Phủ Dịch nằm đó, cứ như thể đã hòa làm một thể cùng đất trời.

Thời gian vô tình trôi, mãi cho tới khi bình minh tới, ánh nắng chan hòa lại quay về cùng vạn vật.

Trên đỉnh ngôi đình bát giác, thân hình bé nhỏ vẫn ở đó, ánh mắt buồn nhìn xa xăm.

Mái tóc đen đã thấm đẫm sương đêm, ngay cả y phục cũng ướt hết.

Ngôi đình bát giác này vốn được dựng trên một phiến đá lớn nhô ra. Nhìn thật kỹ sẽ phát hiện bên sườn núi khói hương nghi ngút, còn có một

bức tượng bồ tát, đằng sau là một tấm bia có khắc chữ.

Lúc này, một lão hòa thượng dưới ngói cổ tự đang quét dọn lá khô. Bỗng lão hòa thượng giật nảy mình, chiếc chổi trong tay rơi xuống. Tại sao trước mặt lại có một đứa trẻ đang nhìn mình chăm chú, hơn nữa ánh mắt đó lại sâu thẳm như nước hồ chứ?

“Tiểu thí chủ, tại sao thí chủ lại ở đây? Phụ mẫu đâu rồi?” Lão hòa thượng khi nhìn rõ trước mặt chỉ có duy nhất một đứa nhỏ, trong lòng cũng tỉnh tại lại.

“Lúc này ngài đang sợ hãi sao?” Giọng nói của Hoàng Phủ Dịch vẫn lạnh như băng, âm sâu ảm đạm.

“A di đà phật, đây là chuyện thường tình của con người. Lão nạp đã quét dọn ở đây gần bốn mươi năm, chưa từng thấy có vị thí chủ nào lên đây dâng hương vào lúc này.”

“Ta không lên dâng hương. Ta là quý, cô hồn đã quý.”

Khuôn mặt trắng nhợt đích thực khiến người ta sợ hãi.

“Quý cũng là người, người cũng là quý.”

“Hòa thượng, vậy ông hãy làm quý ở bên ta đi”

“Bây giờ, không phải lão nạp đang ở cùng thí chủ hay sao?”

“Hử?...” Hoàng Phủ Dịch cảm thấy vô vị liền quay người bỏ đi.

Lão hòa thượng thấy vậy gọi với theo “Tiểu thí chủ, mở rộng trái tim thì mới có thể nhìn thấy nhật nguyệt.”

Hoàng Phủ Dịch mím chặt môi, không hề ngoái đầu nhìn lại. Thân hình vụt đi, chớp mắt đã ở cách xa vài trượng. Tốc độ nhanh vậy, đích thực

chẳng giống con người.

Lúc quay về biệt viện trong hoàng cung, Hoàng Phủ Dịch đã thấy Mộ Dung Cảnh đứng bên bậc thềm.

“Trẫm tới đây đưa thuốc cho ngươi.” Vừa rồi đích thân Mộ Dung Cảnh kiểm tra thuốc, đều là dược liệu bồi bổ khí huyết. Từ những vị thuốc này không khó để ngài nhận ra, thuốc mà Thôi thần y nói dùng cho Sơ Tuyết là thứ gì.

Hoàng Phủ Dịch không hề uống thuốc, nhìn chăm chăm Mộ Dung Cảnh một hồi, sau đó mỉm cười chế giễu, hỏi “Đang lo lắng ta không nói tiếng nào liền bỏ đi sao?”

“Đúng vậy, bởi vì trước mắt, ngươi chính là niềm hi vọng của Sơ Tuyết, một đêm không quay về, khó tránh người khác lo lắng.”

“Ngài cũng thành thật quá đấy!” Hoàng Phủ Dịch buông lời rồi tiến vào phòng.

Mộ Dung Cảnh cũng bước theo vào trong. Hành động này của ngài là một bước lùi rất lớn của một bậc đế vương. Cho dù là lúc đầu, để đoạt được Thâm Tố Nhi, biết chắc mình sẽ chết, ngài vẫn quyết định chiến đấu một trận cùng Hoàng Phủ Dịch. Thế nhưng hiện nay, vì Sơ Tuyết, ngài thậm chí giấu đi hết mọi uy nghiêm trên người.

Hoàng Phủ Dịch ngồi xuống trước bàn trà, điềm nhiên hỏi “Ngài đã bao giờ nghĩ đến việc phải bắt ta chưa? Nếu vậy... đệ đệ của ngài sẽ được cứu sống?”

“Đã từng nghĩ tới, thế nhưng không có cách nào làm được.”

“Ha ha!...” Hoàng Phủ Dịch bật cười. Không thể phủ nhận, những câu nói thành thật của Mộ Dung Cảnh khiến người ta nghe mà dễ chịu.

Mộ Dung Cảnh nghiêm nghị ngồi đó, đặt một tay lên bàn, năm ngón tay dài đẹp không ngừng gõ nhịp. Hôm nay, ngài với Hoàng Phủ Dịch nói chuyện rất tùy ý, nhưng kỳ thực, ngài đã phải đắn đo trong lòng rất nhiều mới thốt ra được.

Thời gian lặng trôi.

Hoàng Phủ Dịch không hề mở miệng, Mộ Dung Cảnh đương nhiên cũng chẳng lên tiếng. Hai nhân vật thủy hỏa chẳng ngờ lại có thể ngồi im lặng bên nhau như thế.

Dần dần, cảm giác lãnh đạm trên người Hoàng Phủ Dịch dần biến mất. Mộ Dung Cảnh cũng thoải mái hơn.

Hoàng Phủ Dịch nói “Mộ Dung Cảnh, chúng ta làm cuộc giao dịch được không? Ta không cần giang sơn, cũng không cần làm đế vương gì hết... không... không phải là giao dịch, coi như một thỉnh cầu đi.” Ngữ khí của cậu lúc đầu vốn ngang ngạnh, nhưng sau đó dần mềm mỏng, xem ra lời thỉnh cầu này rất quan trọng đối với cậu.

“Thỉnh cầu?”

“Đúng vậy, thỉnh cầu. Nếu có được thì sẽ có mất đi, bản thân người phải biết tự cân nhắc thiệt hơn... Chỉ là, ta muốn nhắc nhở người một câu, có nhiều thứ mất đi rồi vĩnh viễn không bao giờ lấy lại được. Nhưng có những thứ, mất đi một khoảng thời gian, tương lại lại có thể... lấy lại được.”

Mộ Dung Cảnh cau mày lắng nghe.

Câu vừa rồi của Hoàng Phủ Dịch đương nhiên có ẩn ý sâu xa. Có thể nghe hiểu bao nhiêu, chỉ mình Mộ Dung Cảnh biết rõ. Bởi vì Hoàng Phủ Dịch không hề nói thẳng trọng tâm vấn đề.

Khoảng nửa canh giờ sau.

Mộ Dung Cảnh bước ra khỏi biệt viện của Hoàng Phủ Dịch, vội vã quay về bên giường của Sơ Tuyết.

Vừa hay thấy Thẩm Tố Nhi lúc này vẫn ngồi bên giường chăm sóc cho Sơ Tuyết, Mộ Dung Cảnh quay người rời đi, cả ngày không xuất hiện tại thái y viện thêm nữa.

Chiều muộn, Hoàng Phủ Dịch và Thôi thần y lại tới trị bệnh cho Sơ Tuyết.

Hai người đó đến, đóng cửa rất lâu, giống như lần trước đó khi Thẩm Tố Nhi vào, Hoàng Phủ Dịch đã thoát ra theo đường cửa sổ. Nàng bất giác sinh lòng hoài nghi, lại càng lo lắng, thấp thỏm. Đối với Hoàng Phủ Dịch, nàng không hề coi đó là người lạ, ở thị trấn Đào Hoa, hai người từng bên nhau một quãng thời gian, hơn nữa còn khá vui vẻ.

Sau khi Thôi thần y lui ra ngoài, Thẩm Tố Nhi ở lại chăm sóc Sơ Tuyết. Mặc dù Sơ Tuyết vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng sắc mặt đã đỡ hơn trước nhiều. Nàng nắm bàn tay trắng nhợt, lạnh giá của ngài đưa lên miệng thổi hơi, dịu dàng nói “Ngài hãy mau khỏe lại đi, đến lúc đó, chúng ta lại cùng nhau uống trà luận thư dưới mai, ta sẽ kể cho ngài nghe rất nhiều, rất nhiều chuyện thú vị nữa...”

Nghẹn ngào, nàng chẳng thể nói nên lời, nước mắt lại không ngừng tuôn rơi, từng giọt từng giọt rơi trên bàn tay của Sơ Tuyết.

Nàng không dám khóc thành tiếng, chỉ sợ làm kinh động đến cung nhân bên ngoài.

Hôm sau, Thẩm Tố Nhi vẫn không hề gặp Mộ Dung Cảnh. Khi hỏi cung nhân, liền biết hoàng thượng đang ở ngự thư phòng, cả ngày không hề bước chân ra ngoài. Thế nhưng điều bất ngờ là Mộ Dung Cảnh lại chẳng

muốn gặp nàng. Cho dù ngày trước, hai người không ngừng đấu trí, thế nhưng chưa bao giờ ngài từ chối gặp nàng như hiện nay.

“Hoàng thượng có nói thêm gì nữa không?” Nàng hỏi tiểu thái giám truyền lệnh.

Tiểu thái giám cúi đầu cung kính đáp “Dạ không ạ! Nàng lặng người nhìn cánh cửa ngự thư phòng đóng chặt phía trước.

Giữa ngài và nàng, lúc này đâu chỉ còn cách nhau có một cánh cửa?

Quay người để đến thái y viện, trong lòng nàng trào dâng cảm giác nghi hoặc. Có điều, nàng còn chưa kịp bước vào trong, thánh chỉ đủ khiến cả hoàng cung bàng hoàng kinh động – phế truất hoàng hậu!

Mộ Dung Cảnh hạ chỉ phế truất hoàng hậu, hoàn toàn không có lí do.

Sắc mặt Thẩm Tố Nhi biến đổi, khẽ cắn nhẹ môi, ánh mắt ngập tràn đau đớn.

Thái giám truyền chỉ đã rời đi từ lâu nhưng Thẩm Tố Nhi vẫn ngồi ngây tại chỗ.

“Hinh Nhi, có phải nàng đang rất buồn!” Hoàng Phủ Dịch xuất hiện.

Nàng nhìn Hoàng Phủ Dịch, đôi mắt hiền dịu, nụ cười có phần lạnh nhạt, bình thản lên tiếng “Ta không hề buồn, chỉ cảm thấy xót xa mà thôi!”

“Xót xa? Vậy nàng có hận Mộ Dung Cảnh?”

“Sao ta lại hận ngài ấy?” lời nàng vừa dứt tức thì khiến người ngồi đối diện thấy khó hiểu.

Hoàng Phủ Dịch thoáng lặng người, không hận? Đôi mắt đen láy sụp xuống, nghi hoặc hỏi “Tại sao chứ? Ngài ấy không có lý do nào cả, chẳng

lẽ nàng không tức giận?”

“Tuy ta không biết đã xảy ra chuyện gì với ngài ấy, thế nhưng chắc chắn vào lúc đưa ra quyết định này, trái tim ngài ấy... còn đau hơn ta nhiều.” Ánh mắt Thẩm Tố Nhi dịu dàng như mặt nước hồ thu, hướng về phía ngự thư phòng. Kể từ sau ngày gặp lại tại Linh Vân sơn trang, nàng đã lựa chọn tin tưởng ngài ấy, hôm nay cũng vậy, chưa từng muốn hoài nghi. Cho dù tương lai có khiến nàng bị trầy vi tróc vẩy, vất vả, bi thương, nàng cũng không bao giờ hối hận.

Mấy người có thể thấy được nỗi thống khổ của Mộ Dung Cảnh thông qua đạo thánh chỉ này? Ngài phế bỏ hoàng hậu mà không cần bất cứ lý do gì, như vậy bản thân ngài sẽ phải chấp nhận gánh chịu hết mọi lời bàn tán, chỉ trích từ mọi phía.

Trước thái độ của Thẩm Tố Nhi, Hoàng Phủ Dịch không khỏi kinh hãi, chấn động.

Tại sao lại thành ra thế này? Không oán giận? Không căm hận? Cũng không từ bỏ?

Cậu mím chặt môi, vào lúc quay người bỏ đi, trong lòng liền trào dâng nỗi đau khó diễn tả thành lời. cho dù một người từ bỏ trước, người còn lại vẫn lựa chọn tin tưởng. Vậy nên sự tin tưởng đó cũng là một chướng ngại đáng sợ.

Lúc này, từ trong thái y viện, một tiểu thái giám vội chạy ra. Vừa nghe tin Sơ Tuyết tỉnh lại, ánh mắt nàng lộ rõ vui mừng, liền lao ngay vào phòng. Cùng lúc Hoàng Phủ Dịch vốn định rời đi, vừa nghe tin này liền quay đầu lại, đập vào mắt cậu là dáng vẻ vội vã của nàng.

Cậu không khỏi hoài nghi. Không phải nàng yêu Mộ Dung Cảnh ư? Vậy sao lại quan tâm Mộ Dung Sơ Tuyết đến vậy? Hơn nữa còn có thể vì Mộ Dung Sơ Tuyết mà làm đến độ này?

Hoàng Phủ Dịch quả quyết rời cung, nhằm thẳng hướng ngôi đình trên đỉnh núi mà cậu đã đến lần trước.

Cùng lúc đó tại thái y viện, Sơ Tuyết đang kích động, nắm lấy bàn tay mềm mại của Thẩm Tố Nhi “Hoàng tâu, người... không sao rồi hả?”

“Ta không sao! Xin lỗi, chúng ta buộc phải dùng cách này để ngài về cung.” Thẩm Tố Nhi dịu dàng nắm chặt tay Sơ Tuyết, nở nụ cười khiến người đối diện an tâm. Tuy vậy, nỗi đau trong lòng thực khiến nàng khổ sở. Chuyện phế hậu, nàng không thể để Sơ Tuyết biết được, giờ ngài cần phải tỉnh dưỡng.

“Mẫu hậu...và hoàng huynh đâu rồi?”

“Chúng ta vẫn luôn giấu chuyện của ngài với mẫu hậu, đợi khi nào ngài bình phục hoàn toàn, chúng ta mới báo cho người biết. Còn về hoàng huynh của ngài, ngài ấy còn đang xử lí chuyện triều chính, sẽ nhanh tới đây thăm ngài thôi.”

“Ừm!...”

“Đừng có suy nghĩ nhiều, ngài nhất định sẽ khỏe lại. Chúng ta đã tìm ra cách có thể chữa khỏi bệnh cho ngài. Nhìn đi, bây giờ không phải ngài đã tỉnh lại rồi sao?”

Đến bữa tối, Sơ Tuyết ăn một chút cháo loãng, còn Thẩm Tố Nhi chỉ ăn qua loa vài thứ. Sau khi tận mắt chứng kiến Sơ Tuyết ngủ rồi, nàng mới rời khỏi. Vừa bước ra đình viện, nàng liền thấy một bóng hình bé nhỏ đang đứng nhìn về phía trời tây.

“Tiểu Bảo?” nàng cất tiếng khẽ gọi.

Hoàng Phủ Dịch thu lại ánh mắt thoáng buồn, nhẹ nhàng hỏi “Cùng ta đi ngắm hoàng hôn, có được không?”

Thẩm Tố Nhi vốn định từ chối, thế nhưng khi thấy ánh mắt của Hoàng Phủ Dịch, nàng không thể làm khác được, bất giác khẽ gật đầu.

Hoàng Phủ Dịch tiến lên nắm lấy bàn tay của nàng, dịu dàng nói “Hình Nhi, ngày mai chúng ta thành thân.”

“Hả?”

“Mộ Dung Cảnh đã đồng ý rồi!”

“Hả?...” Nàng tốt cùng kinh hãi, cậu đang nói gì thế?

“Nàng đừng hận ngài ấy, tất cả chỉ vì muốn cứu mạng Mộ Dung Sơ Tuyết mà thôi. Là ta đã lấy điều kiện cứu mạng Sơ Tuyết, bắt ngài ấy phải lựa chọn.” Hoàng Phủ Dịch không hề che giấu, nói toàn bộ sự thật với Thẩm Tố Nhi. Ngưng một hồi cậu lại tự cười mỉa mai “Có phải ta rất bỉ ổi vô sỉ không? Bởi ta đã dùng lí do đó để uy hiếp người khác. Chỉ vì... ta rất muốn có được nàng, để đứa trẻ trong bụng nàng phải mang họ Hoàng Phủ, cho dù nó không phải con ruột của ta cũng mặc. Bởi đứa trẻ đó là con của nàng... vậy nên ta cũng muốn.” Giọng nói âu sầu mà hư vô. Thực sự khiến người ta hoài nghi, không hiểu cậu đang nói cho Thẩm Tố Nhi nghe hay là cho chính mình.

Cổ họng Thẩm Tố Nhi tức thì tắc nghẹn. Thì ra đây chính là chân tướng ẩn sau việc phế hậu.

Không bao lâu sau, Hoàng Phủ Dịch đã đưa Thẩm Tố Nhi lên tới đỉnh núi cao bên ngoài thành ngắm mặt trời lặn.

Nàng lặng lẽ ngồi trong ngôi đình nghỉ bát giác còn Hoàng Phủ Dịch im lặng nằm trong lòng nàng, cảm giác mãn nguyện trào dâng. Thế nhưng hai người lại mang trong mình những nỗi niềm tâm sự khác nhau.

Màn đêm dần buông, Hoàng Phủ Dịch cũng không nói một lời.

Thẩm Tố Nhi cũng lặng lẽ tựa vào lan can, nhắm mắt dưỡng thần.

Rất lâu sau, “Tại sao cậu lại yêu thích ta đến vậy? Ta vẫn luôn cảm thấy bản thân quá đỗi bình thường, chỉ là một người nếu đặt ở bất cứ nơi nào giữa biển người tất sẽ chìm chìm vô thanh... Thế nhưng vì lí do gì cậu lại làm những chuyện đó với ta?”

“Nàng rất đặc biệt, bởi chỉ với suy nghĩ đó thôi cũng đã là một người quá đỗi đặc biệt rồi!”

“Ồ...” Nghĩ mỗi chuyện này cũng là đặc biệt? Ánh mắt Thẩm Tố Nhi nhanh chóng tối lại.

“Có phải nàng cảm thấy khó hiểu?”

Thẩm Tố Nhi mỉm cười khổ sở, thì ra chính là vấn đề tính cách. Cam nguyện cuộc sống bình đạm lẽ nào cũng là sai? Trong một thoáng hoảng hốt, dường như nàng đã thấu hiểu, nhưng lại chẳng thể hiểu hoàn toàn.

Yêu thích một người, đôi khi cứ kỳ lạ như vậy đó. Ánh trăng thuần khiết, gió thổi vi vu.

Cuối cùng Hoàng Phủ Dịch đề nghị xuống núi. Dưới ánh trăng đêm, tất cả mọi thứ đều mơ hồ, nhạt nhòa.

Lúc đi đến lưng chừng núi, Hoàng Phủ Dịch thấy phía trước có một căn nhà nhỏ, liền đưa nàng tới hỏi mượn một cây đèn lồng. Sau đó hai người chậm rãi bước, chẳng có ý vội vàng.

Ngày hôm sau, trong một phủ đệ lớn, mọi người bận rộn chuẩn bị một hôn lễ đơn giản. Thẩm Tố Nhi thân mặc y phục tân nương, điềm tĩnh ngồi trước bàn trang điểm. Nàng không từ chối mà cũng không phản kháng. Bởi vì nàng biết, Mộ Dung Cảnh đã cho phép, nghĩa là hôn lễ ngày hôm nay cũng do chính ngài chuẩn bị.

Vào lúc ngài hạ đạo thánh chỉ kia xuống và khi Hoàng Phủ Dịch nói ra chân tướng sự việc, nàng đã biết chuyện này sớm muộn sẽ xảy ra. Cho nên, nàng chỉ có thể thuận theo? Đây là điều Hoàng Phủ Dịch muốn, hơn nữa Hoàng Phủ Dịch lại đang nắm giữ mạng sống của Sơ Tuyết, chỉ cần Sơ Tuyết được hồi phục trở lại.

Nàng nên vui mừng mới phải?

Từ sau lưng, một người nhẹ nhàng đội khăn trùm đầu lên cho nàng.

Lúc này, một bàn tay lớn đang nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng. Bởi dẫu đây là tình cảnh tàn khốc nhất, Mộ Dung Cảnh cũng phải tự đổi mặt. Thậm chí chính tay dâng nàng cho người khác

Thẩm Tố Nhi để mặc cho Mộ Dung Cảnh dẫn đi, từng bước, từng bước ra khỏi căn phòng.

“Nàng có hận trăm không?” Giọng nói âm trầm ẩn chứa nỗi đau vô hạn.

“Không hận.”

“Có oán không?”

“Không oán.”

“...” Bước chân nặng nề bỗng dừng lại, bàn tay ngài thoáng run.

“Hôm nay có bao nhiêu người tới đây?” Nàng hỏi, bởi nàng chẳng hề thấy bất cứ một tiểu nha đầu nào cả.

Dần dần, Mộ Dung Cảnh lấy lại bình tĩnh, tiếp tục bước đi.

“Không có ai, chỉ có bốn người chúng ta: nàng, Hoàng Phủ Dịch và Thôi tiền bối.”

Thẩm Tố Nhi điềm tĩnh đứng giữa đại đường, trong cuộc sống mấy năm nay, nàng đã trải qua không ít phong ba bão táp, từ lâu đã không còn ngô nghê như lúc ban đầu tới đây, thay vào đó là sự chín chắn, điềm đạm cũng hiểu cách trân trọng tình cảm chân thực giữa người với người.

Hôm nay, Hoàng Phủ Dịch cũng mặc hỷ phục, cậu đón Thẩm Tố Nhi từ tay Mộ Dung Cảnh, dịu dàng lên tiếng “Hinh Nhi, chúng ta tiếp tục chuyện lần trước bị người ta phá hỏng thôi.” Ngày hôm đó, đoán chắc đã để lại nỗi đau lớn trong lòng cậu.

Trên đại đường, nến hỷ sáng bừng, mọi thứ cần thiết cho một lễ thành hôn đều đủ cả.

Thôi thần y làm người chủ hôn, thét lớn:

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

Lần bái sau cùng, thời gian dường như có chút chững lại.

Rốt cuộc họ cũng bái xong không hề có bất cứ trở ngại, cũng chẳng có người đột ngột xông vào ngăn cản cuộc hôn nhân của họ.

Mộ Dung Cảnh dường như phải dùng hết sức lực để khiến bản thân bình tĩnh lại.

“Lễ thành. Cung chúc tân nhân, chúc mừng hạnh phúc. Tiến vào động phòng.”

Hoàng Phủ Dịch cong miệng mỉm cười, nụ cười xuất phát từ tận trái tim. Nhưng không hiểu sao khoảnh khắc đó trong lòng cậu cũng bùng lên nỗi bi thương khó diễn tả thành lời.

Hai người mặc y phục tân hôn đỏ rực, lặng lẽ đứng trong đình viện.

“Trời và đất chính là tân phòng lớn nhất của chúng ta, bây giờ ta đã trở thành người thân của nàng rồi, nàng liệu có chia chút tình yêu cho ta không? Chỉ một chút ít cũng được...” Giọng nói sâu thẳm của Hoàng Phủ Dịch nhẹ vang lên, nhưng thanh âm bình tĩnh, như cơn gió nhẹ nhàng bao quanh thân người, ngay cả không khí cũng thoáng thoảng ý vị.

“Hình Nhi, tối nay chúng ta lại lên đỉnh núi ngắm mặt trời lặn có được không?”

“Được...”

“Liệu nàng có thể ngồi xuống được không?” Giọng nói Hoàng Phủ Dịch rất dịu dàng, như mặt hồ tĩnh lặng dưới ánh trăng êm đềm. Thẩm Tố Nhi từ từ ngồi xuống, đôi bàn tay bé nhỏ nhẹ nhàng kéo tấm khăn trùm đầu của nàng xuống, đôi mắt đen láy như màn đêm chứa đầy tình thâm ý trọng. Đối với cậu, chỉ cần khoảnh khắc này, dẫu phải dùng cả cuộc đời cậu cũng không hề hối hận...

“Không!... Xin đừng...” Một thân hình yếu đuối chập choạng bước tới. Ngài yếu đuối vịn lấy ven tường, hồng hển thở không ra hơi, sắc mặt rất kém.

Mộ Dung Cảnh cũng Thôi thần y không khỏi bàng hoàng kinh ngạc, tại sao Sơ Tuyết lại xuất hiện tại đây và vào lúc này? Lúc bước đến bên Sơ Tuyết, nhìn thấy Trần Thủ đứng phía sau, Mộ Dung Cảnh đưa đôi mắt sắc lạnh quét qua Trần Thủ.

Trần Thủ cúi đầu âm thầm kêu khổ, vừa rồi Sơ Tuyết vô tình nghe được chuyện phế hậu từ miệng đám cung nhân. Để ép Trần Thủ đưa mình đến gặp Mộ Dung Cảnh, Sơ Tuyết thậm chí còn kiên quyết đặt kiếm lên cổ mình. Trần Thủ chỉ còn cách đưa ngài đến chỗ này, không ngờ lại đụng trúng giờ đại hỷ của Hoàng Phủ Dịch và Thẩm Tố Nhi.

Thẩm Tố Nhi nghe thấy tiếng thét của Sơ Tuyết, cũng không khỏi bàng hoàng. Nhưng nàng phải cố nén nhịn, không thể làm tổn thương Tiểu Bảo thêm nữa. Có lúc, nàng cảm nhận rất rõ nỗi bi thương truyền ra từ cơ thể cậu, đó chẳng thể miêu tả rõ bằng lời lẽ. Điều này thực khiến nàng cảm thấy bất an, vô cùng bất an...

Nàng nhắm mắt, bờ mi khẽ động, nước mắt bất giác trào ra. Lúc này, một bàn tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt lên khóm má nàng, nâng niu như thể báu vật trân quý, cậu dịu dàng lau khô nước mắt cho nàng... Từ từ, trên má truyền lại cảm giác ấm áp, Hoàng Phủ Dịch đặt một nụ hôn lên má nàng.

“Khi nào đứa trẻ ra đời, hãy đặt tên con là Hoàng Phủ Mục được không?”

“Được.”

“Bảo trọng đấy, tân nương tử của ta...”

Tiếp đó, nàng cảm thấy hơi thở ấm áp bên người cũng theo câu nói đó biến mất. Khi mở mắt ra, nàng không còn thấy Hoàng Phủ Dịch và Sơ Tuyết nữa.

“Tiểu Bảo đâu rồi? Cả Sơ Tuyết nữa?”

Mộ Dung Cảnh ôm chặt nàng vào lòng, hai tay càng lúc càng xiết chặt. Cho dù nàng hỏi thế nào, ngài cũng quyết không nói một lời.

Nàng vùng ra khỏi vòng ôm của Mộ Dung Cảnh, nhìn sang Thôi thần y, lại nhìn về phía Trần Thủ. Sắc mặt họ dường như đang muốn che giấu điều gì đó. “Hãy nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Khoảng hai khắc sau.

Đột nhiên, trong căn phòng trước mặt, có một thân hình nhỏ bé mặc y phục đỏ rực phá gạch xông ra, dưới ánh nắng chói lóa trông vô cùng lạ thường. Ánh mắt sau cùng, cậu nhìn chăm chú vào thân hình cũng mặc y phục đỏ rực đang trong đình viện. Chỉ đáng tiếc, nàng đang đứng nghiêng nên cậu không hề nhìn thấy những giọt lệ đang lăn trên má. Cậu tuyệt đối không muốn nàng chứng kiến tình cảnh thê thảm vào giây phút cuối đời mình...

Mộ Dung Cảnh cùng Thôi thần y vội vã chạy vào căn phòng mà khi này Hoàng Phủ Dịch phá gạch xông ra.

Chỉ thấy Sơ Tuyết lúc này nằm lịm trên mặt đất, hai mắt nhắm lẹ, miệng vẫn trào máu. Có điều, đó là thứ máu đỏ hồng tươi thắm.

Thẩm Tố Nhi cũng vào trong, khi chứng kiến cảnh tượng này, trái tim nàng run rẩy. Khoảnh khắc Sơ Tuyết nhìn thấy Thẩm Tố Nhi, cuối cùng chẳng thể chống chọi thêm nữa, nhắm nghiền hai mắt lịm đi. Mộ Dung Cảnh lập tức hạ lệnh, bảo Trần Thủ hộ tống Sơ Tuyết và Thôi thần y hồi cung. Thế nhưng Hoàng Phủ Dịch đã biến đi đâu chứ?

“Tiểu Bảo đâu rồi? Cậu ấy đang ở đâu?”

“Tố Nhi!” Mộ Dung Cảnh chập choạng bước lại gần, nhẹ nhàng lên tiếng “Nàng về cung trước đi.” Dứt lời, chàng nhìn theo hướng Hoàng Phủ Dịch rời đi, trong lòng tràn ngập cảm giác áy náy.

Thẩm Tố Nhi dần trấn tĩnh lại, ép bản thân phải thật bình tĩnh. Có phải nàng đã để lỡ mất thông tin quan trọng nào chẳng? Mộ Dung Cảnh và Tiểu Bảo thực hiện một cuộc giao dịch, nàng đã từng nghe Tiểu Bảo nhắc tới. Chính vì vậy, nàng chỉ có thể im lặng chấp nhận. Chỉ là, lẽ nào không đơn giản chỉ là cứu người? Nhìn ánh mắt, biểu hiện của họ... Tiểu Bảo phải chăng sẽ chết?

“Hãy nói cho ta biết chân tướng mọi việc.”

“Tố Nhi, nàng đang mang thai, không nên quá kích động...”

“Ta bảo ngài hãy nói cho rõ mọi chuyện.” Nàng gằn như thét lên, thanh âm đã lo lắng đến hoảng loạn.

Mộ Dung Cảnh cau mày không đáp, nhưng khoảnh khắc đó, nàng dường như đã hiểu ra mọi chuyện “Có phải Tiểu Bảo đã dùng tính mạng của bản thân để đổi lại buổi hôn lễ hôm nay? Và ngài đã đồng ý?” Nhìn Mộ Dung Cảnh gật đầu, Thẩm Tố Nhi rơi vào thất vọng. Đây là việc dùng tính mạng của một người để đổi lấy tính mạng của một người khác? Không ngờ nàng còn âm thầm đồng ý? Nàng không biết! Thực sự không biết cuối cùng lại thành ra thế này. Nàng vẫn luôn cho rằng Tiểu Bảo đang ngang ngược làm theo ý mình.

“Tại sao chứ? Tại sao ngài lại làm vậy?” Đứa trẻ đáng thương đó đã đủ thê thảm lắm rồi, tại sao lại bắt cậu ấy làm chuyện ngốc nghếch? Nàng như cảm thấy chính tay mình đã giết người, giết chết một người thân.

Mộ Dung Cảnh nắm lấy bàn tay của Thẩm Tố Nhi, thì thầm nói: “Tố Nhi, con người luôn ích kỉ, ta cũng không phải trường hợp ngoại lệ.”

Thẩm Tố Nhi thất thần gạt tay Mộ Dung Cảnh ra. Nàng thừa nhận ngài không hề làm sai, cũng chẳng nói sai. Mỗi người trên thế gian này đều vô cùng ích kỉ, đặc biệt là khi phải chọn lựa giữa người thân với người xa lạ. Hơn nữa, ngài còn định lấy cả giang sơn này để đổi lấy Sơ Tuyết thế nên sao có thể để tâm đến tính mạng của một Tiểu Bảo đáng thương? Nhưng nàng thì sao? Nàng không thể tha thứ cho chính bản thân mình.

Đột nhiên, Thẩm Tố Nhi thấy trời đất quay cuồng, trước mắt bỗng tối sầm. Nàng dứt khoát quay người, giây phút đó, những giọt lệ tuyệt vọng rơi xuống. Mỗi bước đi, từng cảnh tượng trước kia lại hiện lên. Bóng dáng cô độc, lạc long, một đoạn quá khứ tàn khốc, đáng sợ, người thiếu niên với cuộc đời trắc trở, khổ đau... Lẽ nào nàng có thể để cậu rời khỏi thế gian

này như vậy sao? Lúc này nàng bỗng muốn được gặp cậu. Dù chỉ là lần cuối cùng.

... “Trời và đất chính là tân phòng lớn nhất của chúng ta, bây giờ ta đã là người thân của nàng rồi, nàng liệu có chia chút tình yêu cho ta không? Chỉ một chút thôi cũng được...”

... “Hình Nhi, tối nay chúng ta lại lên đỉnh núi ngắm mặt trời lặn có được không?”

... “Bảo trọng, tân nương tử của ta...”

Từng câu dịu dàng không ngừng vang lên trong tâm trí nàng,

Mặt trời lặn? Trên đỉnh núi đó?

Thẩm Tố Nhi như bưng tỉnh, vội xông ra khỏi đại viện, chạy một mạch đến ngoại thành. Thế nhưng với tốc độ này có lẽ đến mai cũng chưa thể lên được đỉnh núi. Nghĩ vậy, nàng vội rút một chiếc trâm cài đầu, thuê cỗ xe ngựa tiến thẳng đến ngôi cổ tự, rồi dùng hết sức lực trèo lên đỉnh núi.

Lúc này, mặt trời đang lặn dần về phía trời tây. Chỉ là nàng đã tìm từng góc ngách, cũng chẳng thể thấy bóng hình bé nhỏ quen thuộc kia.

Chẳng thể chạy thêm được nữa, nàng ngồi bệt xuống đất, ngây lạng cả người, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Khoảnh khắc nàng nghĩ lại tất cả mọi việc đã xảy ra. Mộ Dung Cảnh không sai, Sơ Tuyết cũng không sai, Tiểu Bảo càng không sai. Chỉ là vận mệnh đã sai, và người sai chính là nàng, chỉ một mình nàng thôi...

Giây phút đó, Thẩm Tố Nhi không hề hay biết có một đôi mắt chất chứa hận thù đang nhìn chăm chăm về phía mình. Thanh đao nhỏ sắc lạnh lăm lăm trên tay và ánh mắt người đó ngập tràn sát khí.

“Thẩm Tố Nhi! Ông trời đúng là có mắt, rốt cuộc cũng để ta gặp được người. Hôm nay, chính là ngày tận thế của người...” Người phụ nữ bịt mắt, gần như dồn hết sức lực đâm một dao về phía Thẩm Tố Nhi.

Thẩm Tố Nhi bị làm cho kinh hoàng đến quên cả trốn tránh. Chỉ có thể mở to hai mắt nhìn thanh đao đó đâm đến trước mặt mình.

Bỗng một thân hình với bộ y phục đỏ rực xông đến khiến đối phương tấn công trượt. Lượt tấn công thứ hai, Hoàng Phủ Dịch chỉ có thể đưa Thẩm Tố Nhi lui lại phía sau, đồng thời càng lúc càng tiến gần đến mép vực. Trước tình thế nguy ngập, Hoàng Phủ Dịch biết, họ đã không thể tiến thêm về phía trước, nếu không cả hai sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Giây phút đó, Hoàng Phủ Dịch thực sự kinh hãi, lại tội cùng cảm hận bản thân, không ngờ ngay đến việc nhỏ thế này cũng không thể bảo vệ được nàng. Vừa rồi nếu cậu không dốc hết công lực cả đời truyền sang cho Sơ Tuyết, cũng không truyền cả máu sang cho ngài ấy... có lẽ... Giờ dựa vào chút tinh lực sau cùng này, điều duy nhất cậu có thể làm là ôm trọn lấy Hình Nhi yêu quý của mình vào lòng. Vừa rồi cậu vẫn luôn ở trên đỉnh ngói đình nghỉ bát giác, lặng lẽ nghe nàng khóc.

“Thẩm Tố Nhi, người chết đi!” Người phụ nữ điên cuồng cất giọng, thanh âm có phần quen thuộc. Thế nhưng nghĩ mãi, Thẩm Tố Nhi chẳng thể nhớ ra đó là ai.

Lần thứ ba người phụ nữ đó tấn công, Hoàng Phủ Dịch định dùng thân mình để bảo vệ Thẩm Tố Nhi. Nhưng không biết lấy đâu ra dũng khí, nàng đã dùng tay không đỡ lấy thanh đao của người phụ nữ kia. Tay còn lại vội đẩy Hoàng Phủ Dịch ra khỏi nơi nguy hiểm. Người phụ nữ này muốn giết chết nàng chứ không phải ai khác.

“Tiểu Bảo, mau tránh ra.” Thẩm Tố Nhi lúc này quên cả đau đớn, nắm chặt lấy thanh đao, bàn tay còn lại nắm chặt cổ tay của người phụ nữ kia.

Điều bất ngờ là người phụ nữ đó bị mất tay phải. Mặc dù vậy trong lúc giằng co, Thẩm Tố Nhi lại bị đẩy ngã đến gần bên bờ vực.

“Tuyệt Phi!”

“Đi chết đi!” người phụ nữ đó đột nhiên dùng sức lao về phía Thẩm Tố Nhi, xem ra muốn đẩy nàng xuống vực.

Thẩm Tố Nhi đoán chắc lần này chết chắc, thế nhưng, trước khi chết, nàng phải kéo theo người phụ nữ đó chết cùng “Được, vậy người cũng phải chết với ta.”

Bỗng...

Thân hình bé nhỏ kia lao tới ôm chặt người phụ nữ bị mất, nhanh chóng vượt qua chỗ Thẩm Tố Nhi, lao xuống vực thăm vạn trượng.

“Không! Xin đừng...” Thẩm Tố Nhi kinh hãi! Thét lên một tiếng bi thương.

Thời gian như ngưng đọng, ánh mắt kinh hoàng vẫn nhìn chăm chăm vào bóng hình đỏ rực đang đà rơi xuống, trong không trung, ánh mắt đen láy, trong sáng đó khi nhìn nàng lại ẩn hiện nét cười vui vẻ. Đó là nụ cười tuyệt mỹ nhất, dịu dàng nhất mà nàng từng thấy.

Tột cùng lưu luyến... không oán không hận...

“Xin đừng! Tiểu Bảo...” Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao đến tận lúc này cậu vẫn muốn bảo vệ ta cho bằng được?”

Đột nhiên, một thân hình rắn chắc như loài chim ưng bay đến như điện, gần như cùng lúc lao xuống vực thăm.

Tốc độ rơi xuống của thân hình đó còn nhanh hơn cả Hoàng Phủ Dịch.

Ngài tóm lấy bàn tay nhỏ của Hoàng Phủ Dịch, cũng rút nhanh kiếm bên lưng, đâm mạnh vào vách núi.

“Xin đừng, xin đừng... ta không muốn chết! Mau cứu mạng ta.” Người phụ nữ bịt mắt, thân thể lắc lư giữa không trung, ôm chặt lấy Hoàng Phủ Dịch, quyết không chịu buông tay.

Lúc này, khoe miệng Hoàng Phủ Dịch nở nụ cười cay đắng, toàn thân chẳng còn chút sức lực, cả người mệt mỏi, cậu biết bản thân sắp đến điểm cực hạn rồi. Mộ Dung Cảnh chỉ dựa vào một thanh kiếm, làm sao có thể chịu được trọng lượng của ba con người.

“Hoàng Phủ Dịch, ngươi không thể chết.” Ánh mặt lạnh lùng mà đờ hờng của Mộ Dung Cảnh tràn đầy tâm trạng phức tạp “Ngươi phải sống tiếp... trăm sẽ không ngăn cản ngươi ở cùng Thẩm Tố Nhi.” Mỗi một lời nói ra đều như mũi dao đâm thẳng vào trái tim ngài. Cục diện này là do một tay ngài gây ra, vào lúc chấp nhận lời thỉnh cầu của Hoàng Phủ Dịch, ngài đã biết mọi chuyện thành ra như vậy.

Ngài không muốn thiếu nợ quá nhiều, nếu Hoàng Phủ Dịch chết, vậy thì món nợ ân tình sẽ không bao giờ trả được. Cả cuộc đời này, ngài sẽ phải sống trong áy náy, buồn đau.

Cục diện thế nào cũng cực kỳ buồn khổ, vậy thì chi bằng để hai người họ được hạnh phúc. Tất cả mọi tội lỗi hãy để ngài gánh chịu.

Hoàng Phủ Dịch ngẩng đầu, bình thản liếc nhìn Mộ Dung Cảnh rồi lại nhìn lên phía cao hơn nữa... Cậu không nhìn thấy, khoảnh cách quá xa, cậu không thể thấy nàng, chẳng thể thấy được người trong mộng của mình nữa.

Dần dần, dần dần, cậu mỉm cười bình thản buông tay.

Ánh hoàng hôn ngập tràn khắp không gian, rải một lớp ánh sáng vàng rực lên thân hình với bộ y phục đỏ rực đang dần biến mất dưới vực thăm

không đầy.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SỬNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ba Năm Sinh Tử Không Rõ Ràng

Ba năm sau.

Ở con phố phía nam kinh thành, tại một trà quán có tên Dịch Lâu.

Chủ quán là một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp, tính cách ôn hòa, điềm đạm, nghe nói vừa tân hôn đã thành quả phụ, bên cạnh có hai đứa trẻ xinh xắn đáng yêu, trông rất giống nhau.

Cho chủ chủ quán đã có một đời chồng, thế nhưng đám bà mỗi đến nhà đề thân vẫn cứ tấp nập. Có điều, tất cả đều bị nàng khéo léo từ chối.

Chỉ là mọi người lấy làm lạ, hai đứa trẻ giống nhau đó có cái tên hoàn toàn không chút liên hệ. Đứa bé trai tên là Hoàng Phủ Mục, nghe nói, tướng công của nàng mang họ Hoàng Phủ, thế nhưng điều kì lạ là đứa bé gái lại có tên Mộ Dung Tình.

Kì lạ! Quái đản!

Một chiều, khi trong quán không còn mấy khách, một mỹ nữ điềm nhiên, chậm rãi bước từ trên lầu hai ra, thân hình yêu kiều, mắt phụng dịu dàng. Nàng đứng trên hành lang, đưa lời dặn dò “A Tài, mau đóng cửa đi.”

“Tổ Nhi tử, phải chăng là sớm quá không?” Mặt trời dù đã lặn, nhưng trời còn chưa tối mà.

Nàng lướt mắt nhìn qua đại đường, lại điềm đạm nói “Không phải hết khách rồi sao? Vậy thì sớm thu dọn thôi, cậu cũng về nghỉ ngơi đi.” Nàng mở quán buôn bán chỉ vì muốn giết thời gian, cuộc sống không có mục tiêu, bình đạm như nước.

“Dạ.” A Tài nghe vậy mặt mày không khỏi hớn hờ.

Hiện nay các hàng quán khác đều cố gắng vắt kiệt sức lao động của người khác. Chỉ có bà chủ ở đây lại khác, thích thì mở, không thích thì đóng. Tiền công không đổi, lại đúng hạn trả, không thiếu một đồng. Thi thoảng kiếm được nhiều, nàng sẽ chia thêm tiền thưởng cho mọi người. Điều quan trọng là, bà chủ không bao giờ nổi giận, quát tháo. Thế nhưng, có một chuyện tuyệt đối không được vô tâm.

Tuyệt đối đừng cho rằng nàng không quản, nếu có người nào lười biếng hoặc chậm trễ tiếp đãi khách hàng, hoặc nổi giận với khách, vậy thì hôm sau, người này không cần phải đến Dịch Lâu làm việc nữa.

Bà chủ quán này không ai khác chính là Thẩm Tố Nhi.

Lúc A Tài hớn hờ định đóng cửa quán, đột nhiên thấy trước cửa xuất hiện một người đàn ông mặc y phục màu trắng, tuấn lãng đỉnh đạ, phong độ ngời ngời, đôi mắt u sầu thực khiến người ta khó lòng đoán nổi đang suy nghĩ điều gì. Người đàn ông đó khiến bất cứ ai cũng phải tán thưởng, nhưng bất giác lại cảm thấy đau lòng.

A Tài mỉm cười lấy lòng nói “Dung công tử, tại sao ngài... ngài muốn ăn gì sao?” Nói đến đây, A Tài liền nhìn sang quán cờ đối diện. Hai năm trước, bên đó khai trương một quán cờ nho nhã, thanh tao dành cho các văn nhân bình thường, trang trí thuần phác không hoa lệ. Thế nhưng không hề có bất cứ ai dám đến phá quấy.

“Lát nữa đưa một bát mì sang cho ta.”

“Dạ được. Dung công tử, ngài còn cần gì nữa không?”

“Không...” Mộ Dung Cảnh bình thản lên tiếng, ánh mắt dịu dàng liếc về phía cuối con đường. Nơi đó có một cỗ xe ngựa đang từ từ tiến lại, rồi dừng bước trước Dịch Lô.

Một phu nhân trẻ trung đi xuống, sắc mặt vui vẻ. Lúc này, một chiếc đầu nhỏ thò ra, đôi mắt to tròn đen láy. Một lúc sau, lại một đứa trẻ có dáng vẻ tương tự xông ra, có điều, sắc mặt bình đạm, hoàn toàn khác với cô nhóc trước đó.

“Dì Dung, Tình Nhi muốn được bế, nhất định phải xuống trước ca ca.” Bé gái thét lên, chiếc miệng cong tớn, vô cùng đáng yêu. Tiểu Dung bế bé gái xuống trước, lại bảo tướng công mình bế tiểu công tử xuống sau.

Tính cách của tiểu công tử rất trầm, ánh mắt đen láy ẩn hiện trí tuệ hơn người. Cậu bé vừa ra khỏi xe, đã đưa mắt nhìn chăm chăm về phía Mộ Dung Cảnh đang đứng trước cửa hàng. Ánh mắt bé thơ thoáng nét hoài nghi, lại thêm chút hiếu kì.

Tiểu nhị sau khi vào bếp dọn làm mì, lại vội vã bước ra, mỉm cười nói “Ây dô, thiếu gia và tiểu thư đã về rồi. Thật là đúng lúc... chúng ta chuẩn bị đóng cửa thôi.”

Tiểu Dung vừa nghe vậy liền nghi hoặc hỏi “Hôm nay sao đóng cửa sớm thế?”

“Tổ Nhi tỷ dọn thế, dù gì cũng không có khách, vậy nên nghỉ sớm thôi.”

“Tiểu thư lúc nào mà chẳng lười biếng.” Tiểu Dung thấy Mộ Dung Cảnh đứng lặng một bên, sắc mặt kính cẩn, lúc đi qua chỗ ngài, lặng lẽ hành lễ rồi dắt hai đứa nhỏ vào trong. Thế nhưng, lúc bé trai bước qua thềm

cửa liền quay đầu nhìn Mộ Dung Cảnh một cái, hiếu kỳ lên tiếng “Dì Dung, thúc thúc bên ngoài rất đau lòng đó...”

Toàn thân Mộ Dung Cảnh run lên, vẫn cứ bàng hoàng đứng tại chỗ.

Biểu hiện rõ ràng vậy sao? Ngay cả Mục Nhi cũng nhận ra được?

Hồi lâu, Mộ Dung Cảnh điềm đạm quay người đi về phía quán cờ đối diện. Ba năm rồi, mới chớp mắt, nàng đã thủ tang cho Hoàng Phủ Dịch đúng ba năm. Còn ngài vẫn cứ sống trong nỗi áy náy suốt ba năm nay, có nhiều chuyện vẫn không ngừng biến đổi. Hiện nay Sơ Tuyết chấp chính, triều đình cũng dần ổn định. A Lạc cũng đã lên ngôi hoàng đế Nam Man, mỗi ngày đều bận rộn đến mức tối tăm mặt mũi. Còn ngài đã lui ra phía sau, mở một quán cờ, và nàng thì mở một quán trà.

Cuộc sống bình đạm, chỉ là khoảng cách giữa ngài và nàng quá xa, xa đến mức cả đời này cũng chẳng thể nào bước qua nổi.

Vừa đi được vài bước, ngài chợt nghe thấy một giọng nói “Ây dô, Dung công tử có nhã hứng quá, mới sớm vậy đã ra ngoài tản bộ rồi.”

Đúng là mất cả tâm trạng, bà mỗi ở cạnh bên lại đến rồi. Nụ cười chiêu bài cùng thân hình béo phì không ngừng rung lắc tiến đến trước mặt Mộ Dung Cảnh. Đôi mắt bé tí liếc qua liếc lại, rõ ràng là có mục đích khác. Nghe nói những người tới xin mai mối ở chỗ bà nhiều vô kể, có rất nhiều đại tiểu thư nhà quan lớn muốn bà bắt mối, trong đó có một người, chịu đưa giá hai ngàn lạng bạc nếu bà dắt mối thành công.

Mộ Dung Cảnh đưa mắt nhìn lướt qua bà mối Vương, mỉm cười đáp “Vương đại tỷ, tỷ cũng có nhã hứng quá nhỉ.”

Bà mối Vương hai mắt sáng lóa, không ngờ vị công tử đỉnh đạc này lại nhớ cả tên của mình? Đương nhiên phải nắm chắc thời cơ, tiền mai mối kiếm từ chỗ ngài tất nhiên không ít. Nếu hai bên thành đôi, tương lai bà chỉ

cần an nhàn hưởng tuổi già. Bà mỗi Vương nghĩ vậy liền mỉm cười hân hoan, ra sức lấy lòng “Ha ha, từ lâu ta đã muốn tìm ngài để bàn chút việc, thực đúng là chọn ngày không bằng gặp ngày. Giờ ta mời ngài sang quán bên uống ly nước trà được không? Chúng ta vừa uống, vừa nói chuyện.” Nói rồi, bà đã nắm chặt tay áo Mộ Dung Cảnh.

“Thế nhưng, ta không có tiền đâu...” Mộ Dung Cảnh đột nhiên lên tiếng, không ngờ lại khiến khuôn mặt già dặn của bà mỗi cứng sượng lại. Câu nói mang tính chấn động này còn khiến chủ quán vừa bước ra khỏi quán cờ đột nhiên vấp phải bậc cửa, ngã đập mặt tím mũi, biểu cảm vô cùng quái dị.

Khu phố đột nhiên tấp nập hẳn.

Mộ Dung Cảnh bỗng thấy không khí khá ổn, ít nhất còn tốt hơn nhiều so với nội tâm ảm đạm, buồn bã của ngài lúc này.

“Ấy, Dung công tử, ngài vẫn ở đây sao? Mỳ của ngài đây ạ!” Lúc này, A Tài đã bê một bát mỳ nóng hổi ra, thấy Mộ Dung Cảnh đứng đó liền ngạc nhiên hô lớn.

Khi bà mỗi Vương nhìn bát mỳ liền có phần lúng túng, vị... vị... vị Dung công tử này chỉ ăn có một bát mỳ thôi sao? Thực sự nghèo đến mức đó à? Dứt lời, miệng bà ta há hốc đến độ có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Mộ Dung Cảnh nhẹ cười, lời nói thoáng ẩn chút tự giễu “Mang sang quán cờ đi...”

“Ấy da, ấy da, đừng đừng.” Bà mỗi Vương bỗng có chút chạnh lòng, không tiêu tiền sao kiếm được tiền to? Bà liền quay sang A Tài nói “Đi đi, bát mỳ này sao xứng với Dung công tử được? Mau chuẩn bị trà ngon, rượu thượng hạng cho ta, hôm nay... Vương đại tỷ ta mời khách.”

A Tài lặng người, buột miệng lên tiếng “Có thật không đây? Bà mỗi Vương nổi tiếng keo kiệt, không bỏ đến một xu, sao tự nhiên lại rộng rãi như vậy chứ?”

“Còn không nhanh lên?” Bà mỗi Vương tức giận quắc mắt nhìn A Tài đưa lời giục.

“Được rồi! Được rồi!...”

Mộ Dung Cảnh vừa định phớt lờ bà mỗi Vương tiến lên phía trước, đúng lúc này...

“Hả? A Tài thúc thúc, sao lại bê mỳ về thế?”

“Tiểu thiếu gia, việc này... ha ha, chúng ta vào trong rồi nói chuyện.”

“Được, để ta giúp thúc thúc rửa rau...” Giọng nói non nớt đầy vẻ hứng thú.

Mục Nhi? Không biết ma sai quỷ khiến thế nào, Mộ Dung Cảnh lại để bà mỗi Vương dắt tay áo dẫn vào quán trà. Vào lúc bước qua bậc cửa, trái tim ngài bỗng quặn lại, chột bường khỏi cơn mơ màng. Liệu ngài có gặp Tố Nhi không? Ba năm trước, ngài đã hứa trong khoảng thời gian nàng thủ tang ba năm, tuyệt đối không được xuất hiện trước mặt nàng.

Ngay lúc vừa định quay người rời khỏi...

“Thúc thúc? Vị thúc thúc này đẹp trai quá đi mất.” Lời còn chưa nói hết, một đứa bé gái xông tới, ôm chặt lấy đùi Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh bỗng dừng hẳn bước chân.

Thúc thúc? Tình Nhi đang gọi ngài là thúc thúc? Không phải là phụ thân...

“Tình Nhi, là phụ thân, không phải thúc thúc đâu.”

Trong cửa hàng im ắng, một giọng nói trong veo như nước suối vang lên. Giọng nói rất bình thản, giống như đang nói chuyện tầm phào, chẳng hề có cảm xúc.

... Là phụ thân? Không phải thúc thúc. Câu nói này khiến tất cả những người có mặt đều ngây lạng chết sững.

Bà mối Vương khi nãy vẫn cười tươi như hoa giờ như giấm phải phân chó. Á... một tin tức động trời, là phụ thân, chứ không phải thúc thúc? Người ban nãy nói vọng từ trên lầu xuống là ai? Chẳng phải chính là chương quỳ Thâm sao?

Dung công tử và chương quỳ Thâm là một đôi sao?

Ông trời ơi! Đây là một chuyện lớn nhất, kinh động nhất, vì chuyện này mà không biết có bao nhiêu nam thanh nữ tú chốn kinh thành tan nát trái tim, đau đớn khổ sở.

“Phụ thân?” Bé gái ngây thơ dường như vẫn chưa hiểu nghĩa của từ phụ thân là gì. Có điều, đôi mắt đen láy lập tức sáng lên, ngay đến người đứng gần cũng nhận ra, hẳn cô bé rất thích Mộ Dung Cảnh “Mẫu thân, vị thúc thúc này đẹp trai, tuấn mỹ y hệt Tam thúc thúc vậy.”

“Tiểu thư bé nhỏ!” Lúc này, Tiểu Dung vội chạy ra, cúi đầu định kéo đứa bé đi..

Ai ngờ, Mộ Dung Cảnh giơ tay ngăn lại, ngay lúc sau, ngài dang rộng hai tay, ôm chặt Tình Nhi vào lòng, nâng niu nhẹ nhàng tựa như một báu vật. Ngài kích động đến mức run người, khi nãy Thâm Tố Nhi đã nói gì chứ?

Là phụ thân, chứ không phải thúc thúc.

Chỉ một câu nói đơn giản, ngắn ngủi có vài chữ, thế nhưng đối với ngài lại vô cùng quan trọng. Những đứa con của ngài... Đã ba năm rồi, ngài chỉ có thể đứng từ xa ngắm, cảm giác đó, có ai thấu hiểu?

“Mẫu thân! Thúc thúc đó... là phụ thân sao?” Từ phía xa, một tiểu tử khác cũng chớp đôi mắt đen láy, để lộ ra chút mong ngóng, kì vọng xen lẫn vui mừng. Xem ra, cậu bé hiểu chuyện và trưởng thành hơn muội muội của mình.

Mộ Dung Cảnh cũng nhìn về phía cậu bé đầy kích động, chỉ có điều, ngài còn chưa kịp lên tiếng thì trên lầu lại vọng xuống giọng nói ban nãy. Chỉ khoảnh khắc thôi mà như cắt nửa trái tim người.

“Mục Nhi, ngài ấy không phải phụ thân của con, gọi thúc thúc đi.”

Khoảnh khắc, sắc mặt Mộ Dung Cảnh trắng nhợt. Đúng thế, ngài không có tư cách.

Nhưng cậu nhóc lại tỏ ra vô cùng uất ức, khuôn mặt non nớt vốn đang mừng rỡ đột nhiên sầm xuống chu chiếc miệng bé xinh quay người chạy vào bếp, hình như không phục.

Lần này, lại có một người không liên quan đứng gần đó chết lặng, đó chính là bà mối Vương. Lẽ nào một lần sinh hai đứa trẻ, vậy mà lại của hai người đàn ông khác nhau? Chuyện quái lạ ngày nào cũng có, nhưng đúng là hôm nay đặc biệt nhất. Có điều, còn một chuyện may mắn hơn, đó là món ăn chưa được đưa lên.

“Ây ô, ta quên khuấy mất trong nhà vẫn còn việc. Dung công tử, hôm khác ta mời ngài ăn sau nhé... ha ha, thật là ngại quá!” bà mối Vương gượng gạo mở lời. Cứ nhìn Dung công tử này thì biết, hẳn là một kẻ rất si tình.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, Dung công tử mở quán cờ đối diện quán trà, hoàn toàn là có ẩn tình sâu sắc.

Đúng vào lúc bà mối Vương định lần đi như trộm, A Tài kịp thời kéo bà lại, mỉm cười đầy chuyên nghiệp nói “Vương đại tỷ, lúc này, tỷ không thể đi được.”

“A Tài, cậu định làm gì thế?”

“Thức ăn tỷ gọi đã làm rồi, tỷ không ăn thì ai ăn đây?”

“Ây ô, bà chủ Thẩm người ta còn chưa nói, một tiểu nhị bé nhỏ như cậu làm nhảm gì chứ? Đi đi!”

“Tỷ đã gọi đồ rồi, ăn hay không là việc của tỷ, vẫn phải thanh toán tiền.” A Tài là người tinh ranh. Tuy chưa ngày nào đọc sách, nhưng ai đối tốt với mình, ai đối tệ với mình cậu đều phân biệt rất rõ. Bà chủ thường ngày rất quan tâm tới người làm, đương nhiên nên nghĩ cho bà chủ nhiều hơn.

Hai người giằng co, cãi nhau ở cửa vào, chẳng ai chịu nhường ai, ngược lại càng khiến cho cảnh vật bức bí lúc này thêm chút sinh động. Làm ăn vốn dĩ là như vậy, A Tài cũng chẳng hề sai. Gây ra chuyện này, ngược lại khiến một người không muốn xuất hiện đành phải lộ diện.

“A Tài, thôi bỏ đi, để Vương đại tỷ đi đi. Số thức ăn đó để mọi người cùng ăn.” Người trên lầu từ từ bước xuống, bình thản nhìn cảnh vật xung quanh, sau cùng đưa ánh mắt về phía Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh đang bế bé gái, cũng đang chăm chú nhìn nàng. Chỉ là ánh mắt của nàng chỉ lướt qua ngài đôi chút, rất bình đạm, cứ như thể đang nhìn một người xa lạ nào đó. Khoảnh khắc, ánh mắt ấy như mũi kim sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim Mộ Dung Cảnh. Phải chăng với nàng, ngài đã trở thành một người xa lạ.

“Mẫu thân! Con muốn sang chỗ mẫu thân.” Tình Nhi vừa thấy mẫu thân liền như kiến gặp đường, thoát ra khỏi vòng tay của Mộ Dung Cảnh xông về phía Thẩm Tố Nhi.

Thẩm Tố Nhi thấy con mình xông lại, liền vòng tay ôm đầy yêu thương rồi dịu dàng hỏi “Hôm nay, Tình Nhi có ngoan không?”

“Ng ngoan ạ! Con còn ngoan hơn ca ca nhiều.” Đứa bé gái hứng khởi khoe thành tích.

Lúc này, phòng bếp bỗng vang lên tiếng bát đĩa rơi vỡ. A Tài vừa bước vào liền hô lớn tiểu thiếu gia không được gây loạn. Sau tiếng hô, một thân hình với bộ y phục màu trắng vội vàng xông vào bếp. Khi thấy tiểu tử đang ngồi bên chậu nước rửa bát, chỉ là bất cẩn đánh rơi vài chiếc bát mới thâm thở phào nhẹ nhõm.

“Mục Nhi! Con có bị thương không?” Mộ Dung Cảnh căng thẳng vỗ nhẹ lên người Mục Nhi, rồi bế bổng cậu nhóc lên, xem bàn tay bé nhỏ kia có bị thương không? “Con còn nhỏ sao có thể chơi những trò này được.”

“Tại sao lại không thể?” Thẩm Tố Nhi đứng ngoài cửa lên tiếng chất vấn. “Trẻ con cũng phải độc lập, để nó từ nhỏ đã biết làm những chuyện vừa với sức mình, rửa bát lau nhà. Nếu nó muốn làm thì cứ để mặc cho nó làm.”

“Thế nhưng Tố Nhi, con còn nhỏ mà...” Mộ Dung Cảnh nhẹ nhàng đáp, thận trọng từng lời, chỉ sợ khiến nàng tức giận bỏ đi.

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến tuổi tác.” Tên tiểu tử đó vốn ham chơi, thích vào bếp tìm mấy tiểu nhị. Ở nơi này, cậu bé chính là báu vật, người nào cũng yêu thương. Thế nhưng, lúc này nàng không muốn giải thích quá nhiều cùng Mộ Dung Cảnh.

“Tố Nhi...” Mộ Dung Cảnh dịu dàng ôm đứa bé vào lòng.

Đứa trẻ nhìn Mộ Dung Cảnh, khẽ chu chiếc miệng bé xinh, dường như vẫn còn để tâm đến chuyện khi nãy “Thúc thúc, thúc làm phụ thân của Tình Nhi, liệu có thể làm phụ thân của con được không? Con không có phụ thân... con cũng muốn có một người.”

“Mục Nhi, ta...”

Còn chưa nói được gì, Thẩm Tố Nhi đã cắt ngang lời ngài “Chủ quán Dung, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến thế?” Nàng hỏi nhẹ nhàng, chỉ như tùy ý nhưng lại khiến người ta thấy nàng đang đuổi khéo.

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh càng thêm âu sầu, đôi môi mím lại, dường như có trăm ngàn lời muốn nói nhưng sau cùng chỉ thốt lên được đúng một câu: “Tố Nhi...” Ngài không nói thêm gì nữa, đặt Mục Nhi xuống, lúc bước ra khỏi cửa liền ngưng lại, bóng dáng cô liêu giờ lại nhuốm thêm mấy phần sầu bi.

Ánh mắt Thẩm Tố Nhi cũng tối lại, chỉ nhìn vậy thôi nàng đã thấy đau lòng. Thực ra không phải nàng không đau, chỉ là biết cách che giấu nỗi đau giỏi hơn người khác mà thôi. Nàng không ngờ, thời hạn ba năm vừa trôi qua, ngài đã xuất hiện tại Dịch Lâu.

Ba năm rồi, đã qua ba năm thật rồi!

Cảnh tượng khi đó vẫn sinh động như mới ngày hôm qua, không ngừng tái hiện trong tâm trí nàng.

Nàng vẫn luôn cảm thấy chính bản thân mình đã hại chết Tiểu Bảo, có lẽ cả đời này nàng cũng chẳng thể bước ra khỏi nỗi niềm tự trách đó.

Dùng xong bữa tối, màn đêm cũng từ từ buông.

Bọn trẻ đều đã ngủ, Thẩm Tố Nhi lặng lẽ ngồi một bên ngắm nhìn.

“Tiểu thư, tại sao người vẫn chưa tha thứ cho đại gia?” Tiểu Dung thực sự thấy bất bình thay cho Mộ Dung Cảnh.

“Ta chưa bao giờ hận ngài ấy, cũng chẳng hề oán thán, cho nên... chẳng có gì là tha thứ hay không tha thứ cả.”

“Em không hiểu. Không căm hận, cũng không oán thán, vậy tại sao không thể ở bên nhau? Người càng nói em lại càng thấy hồ đồ.”

Thẩm Tố Nhi than dài một tiếng, khẽ cuốn lọn tóc trước ngực rồi nói “Có lúc, không ở bên nhau không nhất định là đang oán hận đối phương. Có lẽ cả hai người đều oán hận chính bản thân mình, chẳng thể nào tự bước qua niềm oán hận đó được.”

Quán cờ lúc này.

Ánh trăng âm đạm, đình viện tĩnh lặng.

Mộ Dung Cảnh ngồi trên bậc thềm, tay ôm bình rượu. Thế sự đổi thay, trước kia áo gấm vinh hoa, hô phong hoán vũ, ngài chưa từng nghĩ đến một ngày lại có thể sống thận trọng như vậy, vì người phụ nữ trong lòng mình.

“Hoàng huynh, liệu có thể cho đệ một ngụm rượu được không?” Một công tử phong độ ngồi ngời ngời, cứ như thể từ tiên giới hạ phàm, bước đến trước mặt Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh khẽ nhếch miệng, đưa bình rượu cho người vừa đến. Sơ Tuyết mỉm cười nhận lấy, ngẩng đầu hào sảng uống một ngụm. Thiếu niên thuần khiết giờ đã thập phần chín chắn, lại có mấy phần phong thái năm xưa của Mộ Dung Cảnh.

“Đệ lại lén lút trốn khỏi hoàng cung?”

“Đệ nhớ hoàng huynh, nên đến thôi.”

Mộ Dung Cảnh mỉm cười, ánh mắt ngập tràn ấm áp.

Sơ Tuyết đưa bình rượu trả lại cho Mộ Dung Cảnh “Huynh đang nhớ hoàng tâu sao?”

“Ừm, nhớ nàng ấy, nhớ Mục Nhi, nhớ Tình Nhi... nhớ cả bản thân ta nữa...”

Thời gian tĩnh lặng trôi qua, mãi một lúc lâu, hai người chẳng ai lên tiếng.

“Hoàng huynh, huynh có hận đệ không?” Nếu không phải vì ngài, thế cục đã chẳng đến ngày hôm nay.

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh thoáng hiện nét không vui, khẽ thì thầm “Đừng tự trách bản thân, trước giờ ta chưa từng hối hận vì quyết định của mình.”

“Thế nhưng đã ba năm rồi, huynh và họ... vẫn cứ như vậy sao?” Giọng Sơ Tuyết lạc lõng. Mỗi ngày nhìn những người thân yêu sống như vậy, sao ngài không tự trách bản thân mình? Đôi khi, ngài thực sự oán hận tại sao khi ấy không chết sớm một chút, như vậy mọi chuyện sẽ không ra thế này. Mấy người cùng sống trong áy náy, cùng đau khổ, cùng bi ai

“Sơ Tuyết, hãy giữ vững giang sơn, để ta không còn mối lo gì nữa, yên tâm ở đây cùng mọi người.”

“Đệ biết rồi! Đệ sẽ không để huynh phải thất vọng đâu.”

“Ừm...”

Mộ Dung Cảnh mỉm cười dịu dàng, đặt tay lên vai Sơ Tuyết, vỗ một cái thật nhẹ dường như muốn chuyển tải bao nhiêu kỳ vọng, bao nhiêu mong mỏi ngài dành cho Sơ Tuyết.

“Sơ Tuyết, hôm nay... ta đã sang Dịch Lâu.”

“Dạ...” Sơ Tuyết biết hoàng huynh có chuyện muốn nói.

Mộ Dung Cảnh nằm xuống bậc thềm, kể lại từng chuyện xảy ra trong Dịch Lâu, lúc nói đến hai đứa con, sắc mặt ngài đặc biệt dịu dàng, khóe miệng mỉm cười hạnh phúc. “Tố Nhi, nàng ấy nói với Tình Nhi, nói rằng ta... không phải là thúc thúc, mà là phụ thân...”

“Có thật không? Hoàng tẩu đã tha thứ cho huynh rồi sao?”

“Giữa ta với nàng ấy không hề có tha thứ hay không, ánh mắt nàng ấy vẫn cứ lãnh đạm, không cảm hận, không oán trách, thậm chí chẳng có bất cứ tình cảm nào...”

“Hoàng huynh?” Sơ Tuyết đột nhiên thấy căng thẳng. Không có bất cứ tình cảm nào nghĩa là sao?

Mộ Dung Cảnh nhắm nghiền hai mắt, im lặng không nói gì thêm.

Chỉ là khóe miệng bỗng cong lên, trong lòng dường như vừa nghĩ tới điều gì khiến ngài cảm thấy vui vẻ.

“Sơ Tuyết, ta muốn rời khỏi đây một thời gian, đệ hãy chăm sóc Tố Nhi cùng hai đứa nhóc giúp ta.” Khi trở lại, ngài hy vọng bản thân có thể quên sạch quá khứ, có thể bắt đầu cuộc sống mới cùng người thân của mình. Chỉ là, ngày đó có lẽ phải chờ thêm một khoảng thời gian... mà khoảng thời gian đó ngay đến ngài còn không biết là bao lâu.

“Rời khỏi? Huynh đi đi đâu?”

“Đi đâu đó thôi, ta muốn đi ngắm cảnh.”

“Huynh thực sự muốn vậy sao?”

“Ừm. Rời đi, không phải vì không muốn bảo vệ họ nữa mà vì muốn bảo vệ họ lâu hơn.” Mộ Dung Cảnh đột nhiên mở to hai mắt, trong ánh mắt chẳng còn vẻ ảm đạm như lúc đầu mà lấp lánh sáng. Đúng vậy, ngài còn muốn đặt tất cả gánh nặng trước kia xuống. Giữa ngài và nàng nhất định phải có một người buông xuống trước. “Sơ Tuyết, có một chuyện, trước nay ta chưa hề nói.”

“Chuyện gì thế ạ?”

“Trước kia, Hoàng Phủ Dịch từng nói. Có nhiều thứ một khi đã mất đi thì mãi mãi không bao giờ lấy lại được, thế nhưng cũng có nhiều thứ, mất đi rồi... vẫn có thể lấy lại được... ha ha.” Mộ Dung Cảnh cất một tràng cười, thanh âm mang theo cay đắng. “Cậu ấy đã liệu trước sẽ có ngày hôm nay, nên muốn toại nguyện cho cả gia đình chúng ta. Trước khi chết, cậu ấy đã suy nghĩ kỹ càng mọi thứ... Cậu ấy muốn tha thứ cho chúng ta.”

“Mất đi mà vẫn có thể lấy lại được?” Thì ra đây chính là tâm ý của Hoàng Phủ Dịch?

“Ừm, mất đi mà vẫn có thể lấy lại được... Hoàng Phủ Dịch khi đó đã ám chỉ về điều này.” Mộ Dung Cảnh bình tĩnh lên tiếng, thế nhưng không ai biết trong tim ngài lúc này vô cùng hỗn loạn. Con người nhiều lúc chính là như vậy, đối diện trước người luôn tỏ ra khoan dung lại thấy bản thân bé nhỏ và thiếu sót. Nếu năm đó Hoàng Phủ Dịch kiên quyết hơn đôi chút, bắt ngài mãi mãi phải rời xa Thẩm Tố Nhi, vậy thì ngài sẽ bớt phần áy náy, cũng không đến độ ba năm rồi mà vẫn chưa thể thoát khỏi tâm tình này, chứ đừng nói đến Thẩm Tố Nhi của ngài...

“Hoàng huynh... phải mất bao lâu?”

“Ta không biết...”

“Đệ... có thể khuyên huynh đừng rời khỏi đây được không?”

“Tại sao chứ?”

“Bởi để hoàng tẩu ở đây một mình, phải chăng là quá đổi ích kỉ?”

“Ta...”

“Huynh có thể ra ngoài thư giãn tâm trạng, thế nhưng, không thể quá lâu. Trong lòng huynh cảm thấy khó chịu, đệ tin rằng hoàng tẩu cũng thế. Bây giờ huynh mở quán cờ, đối với hai người mà nói hoàn toàn không phải không có ý nghĩa. Trong những đêm thế này, huynh ngồi đây... trong lòng luôn nghĩ đến người đang sống trong quán trà đối diện, và tưởng như người đó đang ở bên cạnh mình... Đệ tin hoàng tẩu cũng nghĩ vậy. Huynh đang ở nơi này, đang ở một nơi cách người rất gần...”

Mộ Dung Cảnh lặng người, đúng là bản thân chưa từng nghĩ tới điều này.

“Tâm trạng giống nhau, bởi hai người vẫn luôn dành tình cảm cho đối phương.”

“Sơ Tuyết...”

“Trước kia đệ thực đã mang đến nhiều phiền phức cho mọi người, đệ xin lỗi... Sau này, hãy để đệ được chăm sóc cho mọi người. Sinh mệnh này có được thực quá khó khăn, đệ nhất định sẽ đặc biệt trân trọng. Lúc này đệ luôn có cảm giác, trong người đệ đang chảy dòng máu của cậu ấy... giống như thế nếu đệ không sống cho ra sống thì thực có lỗi với cậu ấy.”

“Đệ có thể nghĩ như vậy thì tốt...” Mộ Dung Cảnh nhẹ mím cười. Cuối cùng... cuối cùng... sau bao năm dài, ngài rốt cuộc đã có thể thôi lo lắng về chuyện của Sơ Tuyết. Niềm vui trong lòng, thực sự muốn tìm một người để chia sẻ, thế nhưng lúc này ngài chỉ gọi thầm tên nàng trong tim.

Sáng sớm hôm sau, Sơ Tuyết đã ngồi ăn điểm tâm bên quán trà đối diện.

“Sơ Tuyết, hôm nay không phải lên triều sớm sao?” Thẩm Tố Nhi mỉm cười hỏi.

“Hôm nay ta nghỉ ngơi”

“Vậy hãy nghỉ ngơi cho tốt vào.”

“Tam thúc thúc, hôm nay ngài chơi cùng Mục Nhi được không?” Mục Nhi ôm lấy cánh tay Sơ Tuyết đưa lời ướm hỏi. Tình Nhi đứng cạnh nhìn thấy, cũng chạy tới níu giữ cánh tay còn lại của ngài. Khuôn mặt bé nhỏ, non nớt “Tam thúc thúc hãy chơi với con đi.”

“Ha ha...” Sơ Tuyết bật cười, búng nhẹ lên mũi của hai tiểu quý, dịu dàng mỉm cười nói “Hôm nay Tam thúc thúc chơi các con cả ngày được không?”

“Được ạ.”

“Có muốn đi gặp bà nội không?” Khi Sơ Tuyết chợt nhớ đến mẫu hậu trong cung, hiện nay ngày nào không gặp lũ nhóc là người lại nhớ da diết.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười nói “Hôm qua không phải vừa mới quay về từ hoàng cung sao?”

“Nhưng mẫu hậu ngày nào cũng muốn gặp bọn nhóc...”

Nàng mỉm cười bất lực, cũng không đáp lại, chỉ chăm chú vào việc riêng của mình.

Trong vòng tay Sơ Tuyết, Mục Nhi ngẩng chiếc đầu bé xinh, chớp mắt đầy thần bí “Tam thúc thúc, chúng con muốn sang quán cờ đối diện chơi,

có được không?” Đôi mắt trong trẻo, ngây thơ của cậu bé lấp lánh ánh tinh ranh như thể sắp giở được trò quậy phá.

Chút tâm tư này, Sơ Tuyết nhìn qua là biết liền cúi xuống nói nhỏ “Có phải Mục Nhi muốn gặp ai đó đúng không?”

“Con... con... không có.” Đứa nhóc tinh ranh này lập tức đưa lời phủ nhận.

“Ca ca muốn đi gặp phụ thân của Tình Nhi. Ha ha, con có phụ thân mà ca ca lại không có.” Đứa bé gái đắc ý, dường như cuối cùng đã tìm ra điểm hơn ca ca mình.

Lời của Tình Nhi quả nhiên khiến Mục Nhi bất mãn, cậu bé bĩu môi “Thúc thúc nói, ta có thể gọi người là phụ thân.”

“Đừng có tranh nữa. Tam thúc thúc bảo nhé, phụ thân của Tình Nhi chính là phụ thân của Mục Nhi, phụ thân của Mục Nhi cũng là phụ thân của Tình Nhi, có hiểu không?”

Ánh mắt hai đứa trẻ ngô nghê, nói cho cùng tuổi vẫn còn nhỏ, có nhiều chuyện vẫn còn chưa hiểu hết. Sơ Tuyết thấy vậy thơm mỗi đứa một cái rồi mỉm cười nói “Có nhiều chuyện, đợi khi nào các con lớn lên rồi thì sẽ biết thôi. Bây giờ, chúng ta sang quán cờ đối diện chơi... Nhẹ nhàng nhé, đi thôi!”

Sơ Tuyết biết, hoàng huynh rất muốn gặp hai đứa nhóc.

Quả nhiên, Mộ Dung Cảnh vừa thấy hai đứa con của mình, trong lòng vô cùng kích động.

Tình Nhi nhanh chóng xông vào vòng tay ngài, cọ mặt vào lồng ngực, xem ra cô bé rất yêu quý Mộ Dung Cảnh.

Mục Nhi ngoan ngoãn đứng cạnh bên, thần thái căng thẳng. Đứa nhóc này vẫn còn xa lạ với Mộ Dung Cảnh. Thấy muội muội gọi ngài ấy là phụ thân, trong lòng cậu cũng muốn gọi.

Sơ Tuyết ngồi xuống, nhẹ vuốt đầu Mục Nhi đầy yêu thương, lại quay sang nói cùng Mộ Dung Cảnh “Hoàng huynh, con trẻ nào có làm gì sai, huynh hãy mau bỏ gánh nặng kia xuống, đưa hoàng tẩu hồi cung đi. Đến lúc đó, cả nhà chúng ta lại có thể cùng nhau chung sống hạnh phúc.”

Mộ Dung Cảnh lặng người. Sơ Tuyết nói không sai chút nào, cho dù bọn họ đã làm sai chuyện gì thì lũ trẻ đều vô tội.

Chuyện của đời trước không thể để liên lụy đến đời sau. Hai đứa nhóc dần vui vẻ chạy loạn khắp nơi. Khiến quán cờ hàng ngày im lặng, nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

Thời gian dần trôi, sắp sửa đến trưa.

Bỗng có một người làm chạy vào bẩm báo, nói rằng có người đến Dịch Lô gây chuyện.

Lúc này trong Dịch Lô, một thiếu nữ trẻ tuổi, ăn mặc sang trọng, cùng một đám gia đình đang gây loạn và đuổi không ít khách trong quán đi mất. Họ nói trong thức ăn có côn trùng. Để thêm phần kịch tích, thậm chí còn có một gia đình nằm bò ra đất kêu la thảm thiết.

Thế nhưng, bất cứ người nào từng trải đều biết bọn người này cố tình gây chuyện thị phi. Đáng thương cho mấy tiểu nhị trong quán, không biết mô tê gì cả đã bị đánh cho một trận, người nào người nấy mặt mày tím tái. Trong đám người gây rối có một tên gia đình to lớn khỏe mạnh, mặt mày hung hãn, đang đạp chân lên chiếc ghế dài, lớn tiếng hét “Chường quỳ đâu, mau gọi chường quỳ của các người ra đây.”

Thẩm Tố Nhi chậm rãi bước ra, yêu kiều thướt tha, miệng cười hiền dịu đến độ khiến chúng sinh say đắm “Nếu các người gây chuyện xong rồi thì mau rời khỏi đây đi, ta nói vậy cũng vì muốn tốt cho các người thôi đấy!”

Nàng vừa lên tiếng, xung quanh đột nhiên im bật. Khách quen quanh đó đều biết rõ một chuyện, kể từ khi Dịch Lôu khai trương đến nay, người đến đây gây chuyện vô cớ không hề ít, thế nhưng, sau khi rời khỏi, đều vĩnh viễn biến mất khỏi kinh thành.

“Trông chẳng khác nào hồ ly tinh, hùm, quả phụ thì nên an phận thủ thường, ai biết tướng công của ả có phải bị ả khắc chết hay không?” Một giọng nữ cao vút, ghê gớm vang lên, cực kì đáng ghét.

“Đúng vậy! Những người phụ nữ đã lấy chồng rồi đều không đáng tiền. Hạ tiện, lại còn muốn mê hoặc người ta nữa.” Lúc này, một tiểu a hoàn hầu hạ bên cạnh người phụ nữ kia cũng đưa lời phụ họa.

Thẩm Tố Nhi coi như chuyện không liên quan, nhìn đám tiểu nhị vô tội phải chịu đòn, liền đưa lời áy náy “Đã khiến các người phải vất vả rồi! Tháng này, mỗi người sẽ được nhận gấp đôi tiền công. Bây giờ đến chỗ Dung tử lấy tiền đi, rồi đến đại phu khám bệnh xem sao.”

“Tố Nhi tử.” A Tài thực sự không muốn rời đi.

“Đi đi, ta không sao đâu.” Thẩm Tố Nhi nhìn bọn họ mỉm cười, rồi bình thản liếc ra ngoài đại đường, ngoài cửa đang có rất nhiều người đứng hóng chuyện. Thật đúng là, thời đại nào cũng có những người nhiều chuyện, luôn tọc mạch, tò mò chuyện của người khác. Nàng từ từ đi đến trước mặt người thiếu nữ vô duyên vô cớ đến gây chuyện “Xin hỏi vị cô nương này có gì chỉ giáo?”

“Đồ bán ở chỗ người bán thiu, khiến gia đình nhà ta ăn vào bị đau bụng. Hùm, nếu biết điều thì hãy rút ngay ra khỏi kinh thành.”

Vị cô nương này không hề xấu xí, chỉ là khi đứng cạnh Thẩm Tố Nhi, không những tướng mạo kém sắc mà còn thua cả về khí tiết. Tiếp đó, mấy gia đình, a hoàn cho đến hộ vệ người nào người nấy đều xông vào chửi gộp, uy hiếp nàng phải nhanh chóng rút khỏi kinh thành... Tất cả những lời nói khó nghe hầu như đều được họ dùng hết.

“Cô nương, đã mắng xong chưa, hãy uống ly trà cho bớt giận.” Sau đó Thẩm Tố Nhi rót vài ly trà, bê tới cho người gia đình vẫn đang nằm lăn trên đất “Vị tiểu ca này, hét lâu như vậy chắc là cũng khát lắm rồi, hãy uống ly trà này trước rồi lại hét tiếp.”

Viên gia đình ngờ nghệch đón lấy ly trà từ tay mỹ nhân, nhất thời quên cả hò hét “Đa tạ...” nói xong liền uống cạn sạch rồi trả lại ly cho nàng. Thẩm Tố Nhi không có ý nhận lại, y liền lồm cồm bò dậy đặt chiếc ly lên mặt bàn, sau đó chạy về chỗ cũ, tiếp tục lăn lộn kêu thét...

“Ây da, bụng của ta đau quá!... Đau quá...”

Phụt!

Những người rồi việc đứng xem bên ngoài đều bật cười thành tiếng.

Chứng kiến cảnh tượng, sắc mặt vị đại tiểu thư kia lúc tím xanh lúc trắng nhợt, nhìn Thẩm Tố Nhi đầy phần nộ.

“Cô nương, xin mời về đi, ta sẽ không trách cứ đâu...” Thẩm Tố Nhi chẳng có tâm trạng đùa giỡn cùng họ thêm nữa.

“Hừm, bản tiểu thư nói đồ ăn chỗ các người không sạch sẽ thì chính là không sạch sẽ, có biết phụ thân ta là ai không? Phụ thân ta là lễ bộ thượng thư. Ta bảo người phải rút khỏi kinh thành thì người phải nhanh chóng mà rút đi.”

Thẩm Tố Nhi vốn định bỏ qua cho xong, xem ra hoàn toàn không thể. Lúc này, đám a hoàn được thể chủ lấn tới bỗng đẩy mạnh nàng từ phía sau. Ý đồ khiến nàng ngã mà thành xấu mặt. Lúc đó, ngay đến bản thân nàng cũng nghĩ thôi xong rồi, và đã nhắm nghiền hai mắt...

Thế nhưng giây phút đó, nàng lại ngã vào một vòng tay vững chãi, ấm áp. Mùi hương nhẹ nhàng thoảng qua vô cùng dễ chịu. Cả đại đường vốn đang âm ỉ đột nhiên tĩnh lặng dị thường.

Thẩm Tố Nhi còn chưa định thần, đang định nói tiếng cảm ơn thì bên tai bỗng vang lên giọng nói quen thuộc “Các người đang làm gì thế?”

Hả? Giọng Mộ Dung Cảnh? Ở ngoài cửa?

Thẩm Tố Nhi từ từ mở mắt, không phải nhìn ra ngoài mà là nhìn người đang đỡ lấy mình.

Khoảnh khắc đó, đôi mắt nàng bỗng vô cùng kinh ngạc...

Nàng đang đứng cạnh một thiếu niên tuyệt thế, đẹp như tiên sa, toàn thân bận một bộ áo màu lam nho nhã, họa tiết thêu hoa đơn giản, chẳng khác nào bầu trời xanh trong, trông phiêu diêu, tự tại. Khí chất toát ra từ con người này thanh tao, nhã nhặn, còn đôi mắt đen láy lại dịu dàng như ánh trăng đêm, thuần khiết, sáng trong.

Thực sự không có chút tạp niệm hay trần tục nào cả.

Lúc này, vị thiếu niên đó cũng đang nhìn Thẩm Tố Nhi, cong miệng mỉm cười.

Mộ Dung Cảnh nhanh chóng bước vào đại đường. Vị tiểu thư con quan vừa thấy Mộ Dung Cảnh liền dịu dàng hẳn, đổi sang bộ mặt nhu mì.

Không bao lâu sau, một đội quan nha tiến vào, định lôi vị tiểu thư và gia đình kia đi. Đang định nổi cáo, vị tiểu thư đó liền nhận ra người dẫn đầu đám người chính là phụ thân mình. Nàng ta tức thì bước tới, đang định bịa chuyện gây rối liền nhận hai cái bạt tai từ chính phụ thân “Súc sinh! Súc sinh!” Lần này suýt chút nữa thì hại chết cả gia đình rồi.

Sau khi lễ bộ thượng thư đưa người rời đi, Dịch Lôu nhanh chóng trở lại yên bình, tĩnh lặng.

Những người đứng xem chuyện vui cũng từ từ tản đi. Thế nhưng vị thiếu niên tuấn nhã ban nãy vẫn đứng đó.

“Xin chào các hạ, hôm nay thực sự cảm ơn các hạ đã ra tay tương trợ.”

Thiếu niên mỉm cười rồi gật đầu đáp lại coi như hồi lễ. Cách hồi lễ bình thản và nụ cười không có chút ác ý, có cảm giác như gió xuân thổi qua.

“Chuyện hôm nay, người nên cảm ơn là ta mới đúng. Đa tạ công tử ra tay tương trợ.”

Vị thiếu niên nhẹ gật đầu rồi nhanh chóng chọn một chiếc bàn sạch sẽ, vén vạt áo rồi nhã nhặn ngồi xuống. Rất nhanh một người tùy tùng hỗn hển chạy từ bên ngoài vào, đánh hình thanh tú, sau lưng đeo cây đàn, trên vai khoác một tay nải. Vừa bước vào, thấy vị thiếu niên nọ liền thở phào nhẹ nhõm “Đại gia, vừa chớp mắt đã không thấy bóng dáng người đâu. Nếu không phải nói trước là tới đây, chắc tiểu nhân không biết phải đến chỗ nào tìm ngài nữa.”

Vị thiếu niên đưa mắt nhìn về phía viên tùy tùng, mỉm cười hiền hòa.

Viên tùy tùng liền đặt tay nải lên bàn, cũng hạ chiếc đàn sau lưng xuống. Dáng vẻ thoải mái, không hề giống như những kẻ dưới bình thường,

cũng giống như Tiểu Dung trước mặt Thẩm Tố Nhi vậy, nhìn dáng vẻ chắc đã gặp được một chủ nhân tốt.

Viên tùy tùng đặt xong đồ đạc liền gọi lớn “Tiểu nhị đâu? Đại gia, sao ngài lại chọn quán trà không có tiểu nhị thế này?” Cậu nhìn xung quanh đây nghi hoặc, lại nhìn về phía Thẩm Tố Nhi và Mộ Dung Cảnh, sau đó nhìn về phía nhà bếp “Người đâu, tại sao không có người thế này! Đây là quán trà gì vậy?”

Thẩm Tố Nhi mỉm cười, nhanh chóng bước lại gần “Nhìn ta xem, chỉ biết đứng ngây ra, quên khuấy mất việc tiếp khách... thực ngại quá!”

“Hà? Cô nương chính là tiểu nhị ở đây sao?” Viên tùy tùng tỏ ra nghi hoặc.

Nàng dịu dàng đáp “Có thể coi là vậy, ta là chưởng quầy ở đây. Mấy tiểu nhị tạm thời có việc phải đi, đã tiếp đón chậm trễ, thật xin lỗi quá. Hai vị muốn dùng gì? Chỉ cần trong tiệm có, xin cứ gọi, hôm nay ta đãi.” Nàng đưa mắt nhìn sang vị thiếu niên kia, trong lòng trào dâng cảm giác quen thuộc. Thế nhưng nếu nàng đã từng gặp qua một người đẹp như tiên thế này, tuyệt đối sẽ không thể nào quên được.

Viên tùy tùng vừa nghe được chiêu đãi miễn phí, mặt mày hớn hở “Vậy cho ta một bát canh nóng, hai ba món xào thanh đạm và hai bát cơm trắng là được. Đúng là miễn phí sao? Vậy xin đa tạ chưởng quầy, ha ha.”

Thẩm Tố Nhi lặng người, tiếp đó đáp lại một câu. Xem ra viên tùy tùng này giống như người phát ngôn của vị thiếu niên kia, bất cứ chuyện gì chỉ cần cậu đồng ý là được. Nàng cũng chẳng hỏi thêm, vội đi vào bếp làm mấy món, lại pha thêm một bình trà mạn, rót cho hai vị chủ tớ kia trước.

Mộ Dung Cảnh ngồi ở một chiếc bàn khác, trầm tư suy nghĩ. Ly trà lạnh trong tay cũng đã được Thẩm Tố Nhi thay bằng một ly trà nóng.

“Hôm nay cũng phải cảm ơn ngài.”

Mộ Dung Cảnh vẫn chẳng nói gì, đưa mắt nhìn khắp đại đường một lượt. Vào lúc nàng quay người rời đi, ngài đột nhiên buông một câu, khiến nàng đứng lặng tại chỗ “Tố Nhi, ta ở lại giúp nàng dọn dẹp, có được không?”

Dọn... dọn dẹp cái gì chứ? Thấm Tố Nhi cảm thấy không dám tin vào tai mình. Nàng quay lưng, bàn tay nắm chặt lấy bình trà, ánh mắt lộ vẻ hoang mang. Tuy thời gian rất ngắn, nàng cũng kịp thời che giấu đi cảm xúc, thế nhưng, không thể phủ nhận, câu nói của Mộ Dung Cảnh đã khiến nàng vô cùng chấn động.

Hiện nay, đại đường thật kinh khủng, đám bát đĩa trên mấy chiếc bàn chưa được thu dọn do khách hàng đang ăn dở sợ hãi bỏ chạy mất. Hôm nay chắc mất một khoản tiền không nhỏ. Chỉ là, nàng không hề để tâm đến chút tiền đó, mà... không ngờ ngài lại chịu làm những chuyện thế này? Vì sao ngài phải hạ mình đến mức ấy.

“Chường quây, chỗ các vị có phòng trống không? Đêm nay chúng ta muốn ở lại.” Viên tùy tùng bỗng lên tiếng.

Khoảnh khắc, Thấm Tố Nhi nhanh chóng bình tĩnh lại, quay đầu mỉm cười đáp “Khách quan, thật xin lỗi, chỗ này chỉ là một quán trà nhỏ, không có chỗ ở trọ.” Dứt lời nàng vào bếp bưng món ăn đã nấu xong ra.

Khi Thấm Tố Nhi bê thức ăn ra, nàng thấy Mộ Dung Cảnh đang dọn đồng bát đĩa. Ánh mắt nàng bất giác hiện lên niềm thương xót. Chỉ trong một thoáng, nàng lại vội vã đưa ánh nhìn rời đi chỗ khác. Nàng bê thức ăn đến cho khách, rồi xắn tay áo giúp ngài thu dọn mọi thứ.

Vị thiếu niên mặc y phục màu lam bình thản như không, cử chỉ ung dung, thoát tục, cầm đũa ăn uống. Cảnh tượng dọn dẹp trước mặt, dường như chàng không hề để tâm, ánh mắt thuần khiết, không chút tạp niệm.

Chỉ là viên tùy tùng ngồi đối diện tròn tròn hai mắt lúc nhìn người này, khi lại liếc người kia, cảm giác kì quái “Đại gia, quán trà này thực cổ quái, ngài nhìn hai người đang dọn bàn kia, ăn mặc đẹp như vậy... tại sao lại làm chuyện của người dưới thế?”

Vị thiếu niên kia liền đưa mắt sang nhìn, nhưng không hề có ý đáp lại viên tùy tùng.

Viên tùy tùng và cơm rồi lại lên tiếng đầy khách khí “Chưởng quầy này, cô nương có biết nơi nào trọ qua đêm gần đây không? Tốt nhất là khách điếm đó.”

Thẩm Tố Nhi dịu dàng đáp “Bên trái cửa hiệu chúng tôi tầm năm mươi bước là một khách điếm. Nghe nói phòng ở đó không lớn lắm, nhưng khá sạch sẽ.”

“Đa tạ.” Viên tùy tùng cảm ơn, sau đó lại nói với chủ nhân nhà mình “Đại gia, chốc nữa chúng ta đến khách điếm đó, xem phòng ốc ra sao rồi tính sau.”

Vị thiếu niên kia không đáp, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Mộ Dung Cảnh mang bát đĩa vào bếp cùng Thẩm Tố Nhi dọn dẹp. Khoảnh khắc Thẩm Tố Nhi thực sự nghi ngờ không biết có phải bản thân đang nằm mơ? Nàng và ngài chỉ là một đôi phu thê bình thường, mỗi ngày đều làm những công việc giống nhau, sống cuộc đời bình dị, chỉ lo ba bữa ăn mỗi ngày cùng hạnh phúc của con cái.

“Mẫu thân?”

“Mẫu thân, người đang làm gì thế? Tình Nhi cũng muốn làm.”

Hai giọng nói non nớt gần như vang lên cùng một lúc, đưa bé gái nhanh chân hơn xông lại phía nàng.

Mục Nhi vẫn nắm tay Sơ Tuyết chưa chịu buông “Mẫu thân, dì Dung đâu rồi ạ? Tại sao không ra giúp mẫu thân chứ?”

“Dì Dung đi mua hàng rồi!” Thẩm Tố Nhi mỉm cười ôm bé gái đáng yêu, đặt một nụ hôn lên khuôn mặt bé xinh, lại nói: “Hôm nay Tình Nhi có nghe lời không?”

“Con nghe lời lắm. Ca ca không ngoan đâu.” Đứa bé gái lên tiếng mách tội ca ca.

“Tại sao ca ca lại không ngoan?”

“Lúc này ca ca lục bừa mấy quân cờ của phụ thân.”

Mục Nhi vừa nghe thế liền chu miệng lên, bất mãn phản bác “Mẫu thân, con không làm vậy đâu, con rất ngoan mà.”

Sơ Tuyết mỉm cười đưa lời phụ họa “Đúng thế, Mục Nhi rất ngoan, Tình Nhi cũng rất ngoan.”

Nghe Sơ Tuyết nói đỡ cho mình, khuôn mặt Mục Nhi cũng dịu đi phần nào, nhưng vẫn không mấy hài lòng. Mộ Dung Cảnh vừa bước ra, thấy cảnh này, đưa lời yêu thương “Mục Nhi làm sao thế? Ai đã khiến con tức giận vậy?”

Mục Nhi không đáp, quay mặt đi rồi bước sang một bên “Có ngày, Mục Nhi sẽ tìm một người phụ thân tốt hơn nữa, hừ!”

Thẩm Tố Nhi cúi đầu nhìn đứa bé gái trong lòng, xem ra cô bé vừa cãi nhau với ca ca. Nhưng hai đứa nhóc đã tranh luận chuyện gì chứ? Liên quan đến phụ thân sao? Nàng bất giác nhìn Sơ Tuyết nghi hoặc.

Sơ Tuyết ngại ngùng nhìn Mộ Dung Cảnh cười áy náy, giải thích “Hai đứa nhóc này vừa cãi nhau, xem phụ thân tốt cuộc là của ai.”

Thẩm Tố Nhi đột nhiên rơi vào trạng thái hoảng hốt, nhìn Mục Nhi mỉm cười dịu dàng, khẽ vẫy tay gọi “Mục Nhi, lại đây với mẫu thân.”

Nàng vuốt nhẹ khuôn mặt Mục Nhi đầy yêu thương, mới chớp mắt mà bọn trẻ đã lớn thế này rồi, thậm chí còn biết phải đi tìm phụ thân “Mục Nhi có phụ thân, phụ thân của con cũng là một người vô cùng, vô cùng tốt...” Nói đến đây, đột nhiên ánh mắt nàng hiện rõ nỗi đau đớn, bất giác nhớ lại những đoạn kí ức xưa cũ.

“Mẫu thân, vậy tại sao phụ thân lại không cần Mục Nhi? Người khác đều có phụ thân... muội muội cũng có, tại sao con lại không? Hu hu...” Mục Nhi uất ức òa khóc.

“Phụ thân của Mục Nhi... có việc, nên đã đi đến một nơi rất xa, đợi khi nào con trưởng thành rồi sẽ hiểu.”

“Mẫu thân lừa Mục Nhi, phụ thân là người xấu, người xấu.”

“Không phải đâu, Mục Nhi, không được phép nói phụ thân như vậy.”

“Con ghét phụ thân, ghét lắm, phụ thân là người xấu...” Đứa bé ngang ngạnh lên tiếng.

Tiểu Bảo là nỗi đau của Thẩm Tố Nhi chôn trong trái tim mình, là vùng cấm địa mà ngay đến con nàng cũng không thể xâm phạm. Nàng không nén được, tức giận quát “Im miệng. Mẫu thân đã nói không phải rồi! Còn dám ăn nói linh tinh về phụ thân, mẫu thân sẽ đánh con đấy...”

Hằng ngày, nàng rất ít khi lớn tiếng quát con trẻ, hôm nay lớn tiếng như vậy, chẳng những khiến Mục Nhi sợ hãi khóc toáng lên mà ngay cả Tình Nhi cũng bật khóc.

“Tố Nhi.”

“Hoàng tâu.”

Mộ Dung Cảnh và Sơ Tuyết vội vã mỗi người đỡ dành một đĩa.

Thẩm Tố Nhi thấy vậy đột nhiên quay người, nhanh chóng bước vào trong.

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh hiện rõ nỗi đau đớn. Lúc này, bọn người A Tài cũng đã quay về. Lại có một vài khách tới... Hai chủ tớ vừa rồi còn ngồi ăn, không biết từ lúc nào đã rời khỏi.

Mộ Dung Cảnh bảo Sơ Tuyết dắt hai đĩa nhóc đi chơi, rồi lo lắng quay người bước vào trong.

Quả nhiên, ngài thấy một bóng hình gầy guộc đang đứng dưới ngọn trúc ở sân sau.

Thê lương, lạnh lẽo.

Ngài cứ đứng đó nhìn nàng từ xa mà không dám bước lại. Mãi đến khi Sơ Tuyết đến gần, Mộ Dung Cảnh mới quay đầu mỉm cười khổ sở, nhớ đến một chuyện “Đã điều tra chưa? Rốt cuộc là chuyện gì thế?”

“Thiên kim của lễ bộ thượng thư phải lòng hoàng huynh rồi, hôm qua có một bà mối nói với nàng ta rằng, huynh phải lòng bà chủ Dịch Lô, thậm chí còn có cả con nữa. Chuyện không cần nói nữa, chắc huynh cũng hiểu, lòng đố kỵ của phụ nữ đáng sợ lắm đó. Lấy ngay Tuyết Phi năm đó làm ví dụ, một con người dịu dàng, thiện lương như vậy mà còn...”

Mấy năm trước, mọi người đồn rằng Tuyết Phi treo cổ tự sát trong lãnh cung. Thế nhưng ba năm trước mọi người mới biết, nàng ta mua chuộc Lưu tổng quản, nhân lúc hoàng thượng không ở trong cung đã diễn màn kịch kim thiên thoát xác.

Thời gian dần trôi, buổi chiều sắp kết thúc.

Ngoài mặt mọi chuyện đã yên ổn nhiều, nhưng vẫn thoáng đâu đây nỗi ưu phiền, sầu muộn.

Mặt trời xuống núi, trăng dần nhô lên.

Ban đêm giá lạnh, những bóng trúc lay lắt ngoài cửa sổ, hừ hắt lạ thường. Dưới ánh nến chập chờn, Thẩm Tố Nhi lặng người ngồi bên cửa sổ.

Nàng không ngủ được, đêm nào cũng thế, nàng luôn kinh hoàng tỉnh dậy từ trong mộng, sau đó thì chẳng thể chợp mắt được nữa. Hôm nay, nàng nhất thời không kiềm chế được, trút giận vào lũ trẻ. Cứ nghĩ đến việc này, nàng lại cảm thấy hối hận và áy náy. Chỉ là, vào giây phút đó, nàng thực chẳng thể kìm nén được thêm nữa. Trái tim rối loạn, suy nghĩ cũng rối loạn.

Đến sau cùng, ngay bản thân nàng cũng không biết bản thân nghĩ điều gì nữa.

Thẩm Tố Nhi từ từ quay về chiếc giường trúc. Cởi y phục ngoài, nàng nằm xuống, nhưng không tài nào chợp mắt nổi.

Trong rặng trúc bên ngoài cửa sổ, một thân hình cao lớn, vững trãi vẫn lặng lẽ đứng đó quan sát.

Khi nhìn thấy ánh nến trong phòng nàng tắt, bóng dáng ấy cũng theo đó mà biến mất...

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thiếu Niên Tuyệt Sắc Đầy Thần Bí

Sáng hôm sau, lúc Thẩm Tố Nhi tỉnh lại, trời đã tầm giữa trưa, bước ra ngoài đại đường nàng liền thấy vụ thiếu niên hôm qua. Hôm nay, hai chủ tớ họ dường như tới đây để dùng bữa. Nếu là thời hiện đại, nàng chắc chắn đã lại gần chào hỏi, thế nhưng, ở thời cổ đại, nam nữ dù sao cũng có khác biệt. Hơn nữa, vị thiếu niên này lại quá đổi xuất sắc, nàng mà chủ động lại gần, e là có phần đường đột, cũng khiến người ta cảm thấy mình có dụng tâm không lành.

Lúc này, viên tùy tùng kia đã bước lại chỗ nàng, mỉm cười hân hoan lên tiếng “ Chào chương quỳ, đại gia nhà ta muốn uống ly trà cũng người.”

Thẩm Tố Nhi cảm thấy khá bất ngờ, nhưng người ta đã chủ động, nàng cũng sáng khoái nhận lời.

“Chương quỳ, người tuyệt đối đừng trách đại gia nhà ta phớt lờ người. Những lời người nói ngài ấy đều nghe cả, chỉ là không thể nào đáp lại người được thôi, thành thật xin lỗi”. Vào lúc nàng vừa định bước về phía vị thiếu niên kia ngồi, viên tùy tùng đứng bên cạnh thì thầm nhắc nhở “Tiểu nhân cũng hy vọng người đừng có hỏi ngày ấy vì sao không nói chuyện...”

“Như vậy nghĩa là sao? Đại gia nhà cậu... không nói chuyện được sao?” Thẩm Tố Nhi kinh ngạc, ngây người trong giây lát.

Một thiếu niên khuynh quốc khuynh thành không ngờ lại bị ông trời ganh ghét? Nhớ lại chuyện ngày hôm qua, nàng gần như chẳng tìm thấy bất kì chỗ nào không hoàn mỹ ở vị thiếu niên này cả. Cho dù để tóc dài buông xõa hai vai, trông chẳng khác nào tơ lụa, không cần chạm đến cũng cảm thấy mềm mại. Thế nhưng, con người thoát tục như vậy lại là một người câm, một thiếu sót chẳng thể nào bù đắp nổi khiến người khác cảm thấy xót xa.

Vị thiếu niên tuyệt thế chọn một chỗ ngồi khá khuất. Thế nhưng con người xuất sắc thì dù ngồi chỗ tầm thường đến mức nào, cũng sẽ trở thành tiêu điểm thu hút sự chú ý của mọi người.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười bước lại gần đưa lời chào hỏi vị thiếu niên kia.

Vị thiếu niên mỉm cười đáp lại, rồi ra hiệu nàng ngồi xuống.

Viên tùy tùng kéo ghế ra giúp Thẩm Tố Nhi rồi nhanh chóng đứng gọn sang một bên.

Thẩm Tố Nhi nhất thời cảm thấy không thích ứng, thật không ngờ bọn họ lại đối đãi với mình lễ độ như vậy, chẳng khác nào bạn bè thân thiết.

Lúc này, vị thiếu niên kia liền lấy một ly sạch, rót trà vào, trước tiên tráng qua, sau đó đổ đi, lại rót trà mới. Hành động đơn giản mà nho nhã, vô cùng thành thực.

“Công tử không cần phải khách khí quá đâu, tự ta làm cũng được rồi!” Nàng liền nhẹ mỉm cười, hoàn toàn là vô ý, thế nhưng lại truyền ra sự dịu dàng và xót thương ẩn sâu trong trái tim.

Thẩm Tố Nhi nói một câu khách khí, nhưng không hề ngăn cản vị thiếu niên kia rót trà. Mãi cho tới khi bàn tay tuyệt đẹp kia đưa ly trà đến

trước mặt, nàng mới chợt hoảng hốt nhận ra, bản thân chẳng hề cảm thấy xa lạ đối với người đang ngồi trước mặt.

“Đa tạ, vậy... ta cũng không khách khí nữa.” Nàng nhận ly trà, nhẹ hớp một ngụm. Dần dần, lại có một vấn đề khác nảy sinh. Chàng là một người câm, lại không quen biết nhau, chẳng hiểu phải nói chuyện thế nào? Nói cái gì đây?

Tiếp đó, nàng dường như ý thức được một chuyện “Công tử, ta nên xưng hô thế nào nhỉ?” Đã ngồi cùng một lúc rồi, nàng còn chưa hỏi tên họ của người ta, quả thật là kì quái.

Vị thiếu niên kia mỉm cười không đáp. Viên tùy tùng đứng cạnh liền lên tiếng nói thay “Đại gia nhà ta họ Vân”.

“Ồ, thì ra là Vân công tử...”

“Vậy còn chường quầy thì sao? Chúng ta nên xưng hô thế nào?” Viên tùy tùng tinh ranh chớp mắt, lại thân thiện hỏi lại. Lúc này, chẳng biết là cậu muốn hỏi hay đây là ý của chủ nhân nhà cậu nữa.

Có điều, Thẩm Tố Nhi cũng coi như đây là ý của chủ nhân nhà cậu. “Ta họ Thẩm.”

“Thẩm tiểu thư, vui mừng vì được biết người.”

Nghe vậy Thẩm Tố Nhi khẽ đưa lời sửa cách xưng hô “Ta cũng đã có hai con rồi, nên gọi là phu nhân thì hơn, gọi bằng tiểu thư có phần áy náy.”

“Đúng thế, chính là hai đứa nhóc hôm qua đó sao? Quả là đáng yêu, khiến người khác chỉ muốn cưng nựng. Ha ha, người thực có phúc, còn trẻ như vậy mà đã có hai đứa con lớn như vậy rồi! Thế nhưng, nhìn chúng trông xấp xỉ tuổi nhau, hình dáng lại gần như y hệt.” Viên tùy tùng cảm

thấy có phần nghi hoặc, có điều lúc mới đến cậu không biết tại sao không hề thấy kỳ quái.

“Hai đứa trẻ đó là song sinh.”

“Ôi, thật là có phúc.” Viên tùy tùng lại càng thêm hiếu kỳ. Thấm Tố Nhi cũng cảm thấy buồn cười.

Hiện nay, vị Vân công tử này nói muốn mời nàng dùng trà, thế nhưng nàng lại thành ra nói chuyện với người tùy tùng.

Ba người họ thực sự chỉ có hai người đang nói chuyện, tuy rằng viên tùy tùng tuổi tác còn nhỏ, có điều nghe cậu ấy nói chuyện, cũng có thể thấy kiến thức khá uyên bác, hiển nhiên là đi qua không ít nơi, trải qua nhiều chuyện rồi.

Có người nói chuyện tán gẫu, Thấm Tố Nhi cũng cảm thấy không quá chán.

“Trưởng quây, gọi vậy nghe hơi kì lạ, mà gọi phu nhân... nghe lại lớn tuổi quá, chẳng biết nên làm thế nào. Liệu có thể hỏi, tôn danh quý tính của tướng công nhà người?”

“Điều này...” Thấm Tố Nhi thoáng lặng người. Ba năm rồi, đây cũng không phải lần đầu tiên có người hỏi thế.

“Chưởng quây, có phải chúng ta đã hỏi quá đường đột?”. Viên tùy tùng thẳng thắn hỏi, thần thái khá tinh ranh, không màng thế sự, lại pha nét ngô nghê của trẻ con, hỏi như vậy cũng không có gì lạ lắm.

“Hoàng Phủ.” Nàng bình thản đáp.

“Hoàng Phủ phu nhân, vậy từ nay về sau ta sẽ gọi người là Hoàng Phủ phu nhân nhé, được không?”

Giây phút Thẩm Tố Nhi cảm thấy trái tim mình đau nhói, Hoàng Phủ phu nhân?

Lần đầu tiên nghe người khác gọi như vậy, nàng thật không thể nói rõ cảm nhận trong lòng.

Vị thiếu niên nhìn viên tùy tùng của mình bằng ánh mắt trách cứ, lại thoảng đôi chút sắc lạnh.

Viên tùy tùng lặng người, nhanh chóng rót trà xin lỗi: “Phu nhân, xin lỗi nhé! Có phải tiểu nhân đã nói những lời không nên nói hay không?”

Dáng vẻ hoảng hốt, lo sợ của cậu ta lại khiến Thẩm Tố Nhi thấy tội nghiệp, nói cho cùng cậu ta vẫn là một đứa trẻ.

Nàng dịu dàng cười đáp “Không sao, chỉ là vô tình nhớ lại một vài chuyện trước đây mà thôi. Ừm, ta ngồi đây lâu rồi, cũng có việc phải làm, lần sau có cơ hội, chúng ta lại ngồi thưởng thức trà tiếp nhé, Vân công tử.” Nàng đứng dậy, sau đó quay người, thân hình gãy guộc tựa hoa lan, chậm rãi bước vào trong.

“Kì lạ thật đó. Đại gia, vị nữ chưởng quầy đó trông chả giống người làm ăn chút nào, cử chỉ hào sảng nho nhã, thực giống thiên kim nhà giàu có hơn.” Viên tùy tùng lẩm bẩm một câu, xem ra cậu cũng không phải là người ngốc nghếch thô kệch.

Chỉ là khi cậu quay đầu lại, chẳng còn thấy bóng dáng của đại gia nhà mình bên bàn trà nữa.

Hả? Há? Đại gia lại mất tích một cách kì lạ.

Thẩm Tố Nhi đi vào bên trong, lúc này chẳng thể nào kìm nén được nữa, nước mắt đã đầm đìa.

Những chuyện dồn nén trong lòng quả nhiên không nên động tới vẫn hơn. Cho dù ba năm đã trôi qua, nàng vẫn cứ như vậy.

Chán nản, nàng ngược mắt lên nhìn rặng trúc ngoài đình viện. Tiếp đó, đôi mắt đen sầm lại, cảm giác nặng nề, mệt mỏi chợt ập tới. Nàng từ từ ngã xuống, đúng lúc này, một thân hình mặc y phục màu lam thần tốc xuất hiện.

Và nàng cứ thế ngã đi trong vòng tay chàng. Chàng ôm lấy Thẩm Tố Nhi, cứ như thể ôm lấy một báu vật vô giá, nhẹ quá sợ nàng ngã xuống mà mạnh quá lại sợ nàng đau đớn. Lặng người nhìn mỹ nhân trong lòng, đôi mắt dịu dàng của chàng dần trở nên phức tạp.

Chàng dịu dàng bế nàng lên, định bước vào nội điện. Thế nhưng chính vào lúc này...

“Mẫu thân! Mẫu thân!” Là giọng nói gấp gáp của Mục nhi.

Vị thiếu niên kia vốn dĩ có thể tránh được nhưng lại ngây lạng người đứng đờ tại chỗ.

Ngay lúc sau, Mục nhi đã xuất hiện tại lối rẽ, kinh ngạc khi thấy mẫu thân đang được một thúc thúc lạ mặt bế trên tay.

Ánh mắt Mục nhi tỏ ra kinh ngạc và sợ hãi, chỉ là khi bắt gặp ánh mắt dịu dàng của người thiếu niên ấy, cậu bé dần chuyển nỗi sợ thành hiếu kỳ.

Vị thiếu niên kia mỉm cười như gió xuân, từ từ giọng nói quyến rũ vang lên như thể tiên sa giáng trần “Mục nhi, mau lại chỗ phụ thân.”

“Phụ thân?”

“Đúng vậy, là phụ thân, phụ thân đã quay về rồi...” Ánh mắt của vị thiếu niên rất nhiều cảm xúc, lóe lên lấp lánh, đôi mắt tràn đầy tình yêu thương. Đứa trẻ này họ Hoàng Phủ, thực sự mang họ Hoàng Phủ. Tên đầy

đủ là Hoàng Phủ Mục. Là đứa con của chàng... Là đứa con chàng dùng cả mạng để đánh đổi?

“Người thực sự là phụ thân sao?” Mục nhi hoang mang, nhìn mẫu thân đang nằm gọn trong vòng tay của vị thiếu niên kia, bất giác bước lại gần. “Thế nhưng phụ thân là người xấu. Người không cần con, lại hại con bị mẫu thân mạng...”

“Xin lỗi con, là phụ thân không tốt....đã khiến Mục Nhi phải đau lòng, xin lỗi con nhé...” Ánh mắt chàng ánh lên tình yêu thương sâu sắc. Chàng từ từ ngồi xuống, một tay ôm lấy Thẩm Tố Nhi, bàn tay còn lại ôm chặt lấy Mục Nhi vào lòng.

Thì ra bọn họ vẫn còn nhớ đến chàng.

Thực sự, trước khi đến đây tìm bọn họ, chàng vẫn luôn cảm thấy lo lắng, lại càng thấy sợ hãi.

Ba năm rồi, bất cứ điều gì cũng có thể thay đổi, bao gồm cả tình cảm con người. Khi chàng biết đứa trẻ này tên Hoàng Phủ Mục, khi chàng biết nàng không ở cùng Mộ Dung Cảnh, khi chính tai chàng nghe thấy, miệng nàng nói ra họ của tướng công mình là Hoàng Phủ, niềm kích động trong lòng đã chẳng thể diễn tả thành lời. Ôm chặt lấy hai người, những dòng lệ ấm nóng từ từ tuôn ra...

Đứa nhóc tựa vào người chàng, đưa đôi mắt đen nháy nhìn về phía mẫu thân. “Mẫu thân, người làm sao thế?”

“Mẫu thân con không sao cả, chỉ là quá mệt, nên ngủ thiếp đi thôi.” Hoàng Phủ Dịch dịu dàng đáp. Trước mặt con trẻ, chàng đương nhiên không thể nói chính mình đã động thủ. Lúc ban đầu, chàng chỉ muốn ở bên cạnh nàng, muốn lặng lẽ ôm nàng một lúc. Chủ là không thể ngờ Mục Nhi lại xuất hiện, càng không thể ngờ mình lại đứng ngậy ra chờ thẳng bé xông tới.

“Mẫu thân... người mau tỉnh lại đi.”

“Đừng làm phiền đến mẫu thân con, có được không? Mẫu thân con đã quá mệt mỏi rồi...” Tiếp đó Hoàng Phủ Dịch ngưng bật, vội vàng bế hai người đi về phía sâu bên trong nội viện. Thân hình di chuyển rất nhanh tựa như một trận gió màu lam nhạt.

Tức thì ánh mắt trong trẻo của Mục Nhi hiện rõ sự vui mừng và sùng bái.

Lúc này, từ xa truyền lại tiếng thét.

“Mục Nhi, tiểu thiếu gia? Người ở đâu thế?...” Là tiếng gọi của Tiểu Dung, đang không ngừng lặp đi lặp lại. Hoàng Phủ Dịch cúi đầu thì thầm bên tai của Mục Nhi. Ánh mắt Mục Nhi sáng lên, đáp lại bằng giọng nói non nớt “ Dì Dung! Con đang ở chỗ của mẫu thân.”

Hoàng Phủ Dịch mỉm cười nhìn Mục Nhi. Ở phía này, Tiểu Dung nghe thấy Mục Nhi đáp cũng thở phào nhẹ nhõm, không tìm kiếm thêm nữa.

Hoàng Phủ Dịch đưa hai người vào chỗ của Thẩm Tố Nhi. Đường đi quen thuộc, rõ ràng là chàng đã tới đây. Chàng nhẹ đặt Thẩm Tố Nhi lên giường, kéo chăn lên đắp cho nàng. Bàn tay ngọc ngà khẽ lướt qua khuôn mặt quen thuộc, toàn thân phát ra nỗi thống khổ lạ thường.

“Phụ thân, mẫu thân... sẽ ngủ bao lâu?”

Phụ thân? Hoàng Phủ Dịch tỏ ra kinh ngạc, ngây người một lúc vẫn chưa thể định thần lại. Cậu bé đó đang gọi chàng là phụ thân? Lần đầu tiên, chàng cảm thấy tội cùng cảm động, khí huyết dâng trào mạnh mẽ. Quay đầu, chàng dịu dàng bế đứa trẻ vào lòng.

“Mục Nhi, cùng phụ thân chơi trò này nhé, có được không?”

“Trò chơi?” Hai mắt cậu bé sáng bừng.

“Ừm...” Hoàng Phủ Dịch và Mục Nhi vừa chơi lại vừa nói chuyện.

Một lớn một nhỏ, vô cùng vui vẻ.

Please download at the original page

Khi Thẩm Tố Nhi mơ màng tỉnh dậy, nàng thấy Mục Nhi đang ngủ bên cạnh mình. Làm sao nàng lại quay về phòng được? Còn nữa, tại sao Mục Nhi cũng ngủ ở đây? Nàng suy ngẫm một hồi, có điều nàng thấy Mục Nhi, đôi má ửng hồng cho dù đã ngủ vẫn mang theo nụ cười hạnh phúc. Chiếc miệng nhỏ xinh cong lên. Thi thoảng, cậu bé còn bật cười trong giấc mộng... Nàng dần thấy an tâm hơn đôi chút.

Bên ngoài, lúc này đã là chiều muộn.

Thẩm Tố Nhi đứng dậy, đắp chăn cho con trai. Chỉ là vào lúc nàng quay người đi...

“Phụ thân...” Mục Nhi mơ màng từ từ tỉnh lại, đôi bàn tay nhỏ đưa lên dụi mắt, đoán chắc lúc này Thẩm Tố Nhi rời giường đã khiến cậu bé tỉnh lại.

“Mục Nhi.” Nàng gọi một tiếng, ôm con vào lòng, một lúc sau Mục Nhi đã tỉnh táo hơn, chiếc đầu nhỏ quay ra nhìn khắp xung quanh, lại nhảy phắt xuống giường, tìm kiếm khắp nơi trong phòng.

“Con đang làm gì thế?”

Mục Nhi mím môi, dáng vẻ như sắp bật khóc: “Mẫu thân, phụ thân con đâu rồi?”

Thẩm Tố Nhi đành mặt, trái tim đau nhói, đứa trẻ này lại lớn hơn rồi, đã biết đi tìm phụ thân. Nàng không để nó nhận Mộ Dung Cảnh là phụ

thân, rốt cuộc là đúng hay sai? Chỉ có điều, cho dù là sai, nàng cũng quyết để nó tiếp tục như vậy. Nàng ôm lấy Mục Nhi vào lòng, dịu dàng lên tiếng “Mục Nhi ngoan nha, đừng khóc nữa.”

Lúc này, bên ngoài phòng có người gõ cửa, là giọng của Tiểu Dung “Tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi!”

“Được rồi, một lúc nữa, ta với Mục Nhi sẽ ra.”

Sau khi dùng xong bữa tối, lại một buổi đêm cô đơn thảm lắng. Thẩm Tố Nhi chẳng hề cảm thấy buồn ngủ.

“Tiểu Dung, hôm nay ai đưa ta về phòng?” Nàng đột nhiên ngắt đi, phải chăng đã khiến mọi người sợ chết khiếp, thế nhưng, không hiểu sao lại yên ắng như vậy, không thấy ai nhắc đến việc này?

“Buổi trưa? Đưa về phòng ngủ?” Khuôn mặt Tiểu Dung hiện lên vẻ mơ hồ.

Thẩm Tố Nhi thấy vậy cực kỳ nghi hoặc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? “Là em đã bế Mục Nhi vào phòng sao?”

“Mục Nhi vào tìm tiểu thư, không phải cả chiều người trông nom sao?”

Thẩm Tố Nhi lập tức nghĩ đến Mộ Dung Cảnh? Trong lòng vẫn còn hoài nghi nhưng chẳng cần thiết tìm ra đáp án.

Đêm, càng lúc càng khuya hơn.

Gió thổi, rặng trúc trong đình viện lại khẽ rung lên, lá trúc xào xạc.

Có một bóng dáng gầy guộc, lạng lẽ đứng trước bậc thềm dưới ánh trăng. Tóc xanh nhẹ xõa, thanh tú như liễu rủ, nhuộm màu gió trăng, nàng

lặng thất thần. Tiếp đó, tiếng đàn khẽ vang lên thê lương, âm đậm, bi ai động lòng người.

Dần dần, tiếng đàn trở lên réo rắt, lúc như núi cao, khi lại giống nước chảy. Thanh âm phảng phất nét hiện đại.

Tiếng đàn kì lạ, giai điệu kì lạ...

Đột nhiên, Thẩm Tố Nhi có cảm giác như đã từng quen biết. Đúng vậy, nó giống như âm nhạc của thời hiện đại? Âm điệu rất giống một bài hát quen thuộc, chỉ là nó mang tên gì, nàng nhất thời không nhớ ra nổi. Lẽ nào, người đánh bài này cũng đến từ hiện đại? Cùng là người xuyên không tới đây? Không ngờ ở nơi này, lại có người đánh được khúc nhạc như vậy.

Nàng kinh ngạc đứng dậy, tìm nơi phát ra tiếng đàn. Thế nhưng không ngờ tiếng đàn đó lại phát ra từ quán cờ đối diện.

Ngoài cửa lớn quán cờ, hai bên trái phải có treo một chiếc đèn lồng lớn, cả đêm chiếu sáng. Không biết do Mộ Dung Cảnh tự phụ hay do nguyên nhân nào khác, kể từ khi mở cửa quán cờ tới nay, hai cánh cửa đó chưa từng đóng lại, cho dù ban ngày hay ban đêm. Thế nhưng, cho dù là vậy, chẳng có bất cứ tên lưu manh nào dám đến đây thăm viếng.

Bất giác, nàng đã đứng trước cửa, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt tuyệt mỹ. Tiếng đàn đó không giống như tiếng đàn của Mộ Dung Cảnh. Bởi vì nàng đã từng nghe Mộ Dung Cảnh đánh đàn trước kia. Phong cách không giống nhau.

Có khả năng là của một lô chủ nào đó, chỉ là thứ âm nhạc này khiến nàng cảm thấy hiếu kỳ.

Do dự một hồi, đây là lần đầu tiên nàng đặt chân vào nơi này, cho dù đã là láng giềng ba năm, cửa tiệm lại đối diện nhau, thế nhưng nàng chưa từng bước sang chỗ ngài một bước. Nơi này chính là nơi mà ngày nào nàng

cũng nghĩ tới, bởi vì nơi này có một người. Chỉ là quán cờ nhỏ mà ngài mở, ban đầu là nơi dành cho những nhân sĩ nhàn rỗi đến đây tiêu khiển, thế nhưng, sau này lại thành nơi dành cho những văn nhân thanh tao đến với nhau.

Cầm kì thi họa, mọi người thi nhau thể hiện năng lực của mình. Năm nay, quán cờ lập bốn lô chủ, đều là những nhân vật nổi tiếng nhất trong thành về cầm kì thi họa. Những người có tư cách dành lấy chức lô chủ, cần phải qua ba ải. ải thứ nhất, thử đàn, ải thứ hai, thi đàn. Chỉ có ải cuối cùng là có vẻ hơi biến thái, cần phải có sự đồng ý của Mộ Dung Cảnh, chỉ cần ngài đồng ý thì mới được sắp xếp thời gian thi đấu. Chẳng liên quan gì đến lợi lộc, thắng cũng chỉ được cái danh mà thôi.

Trong lúc còn đang suy nghĩ, nàng đã tiến vào trong lúc nào không hay. Kì lạ một điều, lẽ nào nơi này chẳng cần bất cứ ai trông giữ?

Lại tiến vào bên trong, đi thẳng vào đại đường.

Khi bước đến trước cửa đại đường, nhìn vào bên trong, nàng ngây lạng người đi một lúc lâu.

Ai? Rốt cuộc là ai đã đánh đàn? Mộ Dung Cảnh? Vân công tử?

Nét mặt của hai người ôn hòa mà chuyên tâm, ngồi khoanh chân đối diện với nhau. Khoảng cách tầm một trượng, trước mặt mỗi người đều đặt một chiếc bàn thấp sơn đỏ, bên trên đặt một chiếc đàn. Nàng vừa định bước vào, liền bị một viên thị vệ ngăn lại, cung kính lên tiếng “Chưởng quầy Thấm, xin dừng bước.”

“Tố Nhi?” Mộ Dung Cảnh vô cùng bất ngờ. Trước đó, ngài quá để tâm vào làn điệu, không hề biết rằng có người vào trong quán. Ngài lạnh lùng nhìn thị vệ đứng bên ngoài, người đó chột cảm thấy khó xử.

“Đại gia, ngài vừa nói, trong lúc đánh đàn, không để cho bất cứ người nào vào làm phiền...” Viên thị vệ bất an đưa lời giải thích.

Mộ Dung Cảnh quên cả mệnh lệnh của mình lúc trước, khi đứng dậy liền nghiêm giọng nhắc nhở “Nhớ lấy, nàng ấy là ngoại lệ.”

“Dạ.” Viên thị vệ lãnh mệnh lui xuống. Thẩm Tố Nhi đứng ngoài cửa, nghe thị vệ nói vậy, liền tỏ rõ kinh ngạc.

Phong cách đánh đàn của Mộ Dung Cảnh thay đổi?

Lúc này nghe thấy tiếng đàn, gần như đã gọi lên kí ức của nàng vào bảy, tám năm trước.

Cuộc sống ở nơi này cứ thế trôi qua bình dị, làm cho nàng gần như quên mất bản thân là một người xuyên không từ thời hiện đại đến đây.

Mộ Dung Cảnh thấy Thẩm Tố Nhi không vào, liền chủ động tiến lại, y phục rộng rãi trong lúc bước đi khiến lồng ngực rắn chắc kia hiển hiện quá nửa, càng vô tâm thì càng toát ra mê lực khiến người khác khó lòng cưỡng lại. Thân hình rắn chắc, tuấn lãng xuất hiện trước mặt, khiến nàng trông càng yếu mềm, bé nhỏ.

Thẩm Tố Nhi hiếm khi tỏ ra hoang mang, vội đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Ánh mắt nhìn khắp đại đường một lượt sau cùng thấy một người khác nữa đang ở trong này.

Lúc này, Hoàng Phủ Dịch cũng đang nhìn nàng chăm chú.

Mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng thế nào thì chỉ một mình chàng biết.

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh hiện rõ nét lo lắng, đưa lời quan tâm “Tố Nhi? Có phải bọn nhỏ xảy ra chuyện?”

“Bọn trẻ không sao cả, chỉ là ta bị tiếng đàn thu hút mà đi sang đây. Thật không ngờ là do ngài đàn... Hay lắm, nghe rất xúc động...” Nàng khẽ cúi người, mỉm cười áy náy, sau đó quay người định rời khỏi. Có điều vào lúc nàng quay đi, bàn tay nàng liền được bàn tay to lớn nắm lấy.

“Xin đừng đi.” Ngài buột miệng nói, trong đó ẩn chứa biết bao quan tâm, thấp thỏm. Nàng cứ như vậy xuất hiện, nói được một câu ngắn ngủi rồi lại vội vã quay về.

Thời gian như thế ngừng trôi.

“Nàng không ngủ được thì hãy ở lại nơi này nghe đàn.” Ngài nói, bàn tay vẫn nắm chặt không buông. Hiếm khi gặp được nàng. Hiếm khi lại thấy nàng chủ động sang đây. Ngài đã đợi ba năm rồi! Thực ra, ngài vốn tự xây cho mình một nhà lao. Quán cờ này chính là nhà lao của ngài, chiếc chìa khóa đổi lấy sự tự do cho ngài chính là nàng. Chỉ cần nàng bước vào một lần, vậy thì ngài sẽ tha thứ cho bản thân mình một chút. Chỉ có điều, đợi ba năm rồi, nàng chẳng hề đặt chân đến.

“Đêm đã khuya rồi, cũng đã đến lúc đi nghỉ.” Nàng bình thản đáp, coi như một lời từ chối.

“Tiếng đàn này không phải do một mình ta đàn. Tài nghệ của Vân công tử xuất phàm, kì diệu hết như bài hát của nàng. Nếu nàng không bận, hãy ở lại nghe xem sao... Vân công tử không phải người ở đây, nói không chừng, nay mai sẽ rời khỏi.” Mộ Dung Cảnh tìm một cái cớ, có phần hơi ngốc nghếch, lại thiếu tính thuyết phục. Thế nhưng nhất thời ngài không nghĩ ra được lý do nào hay hơn.

“Không phải do một mình ngài đàn sao?”

“Không phải. Ta dạo đàn phối hợp, Vân công tử mới là người đàn chính.”

Thẩm Tố Nhi lại đưa mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Dịch.

Hoàng Phủ Dịch lễ độ gật đầu. Mím cười thay cho lời chào hỏi, đồng thời cũng làm động tác mời vào trong. Một người bạn có cảm giác quen thân, chưa từng biết đến nàng, không phải là tương tư, chỉ là không muốn để lại tiếc nuối. Nói cho cùng, chàng đã không còn là đứa trẻ chưa trưởng thành trước kia. Lúc này lại gần nhận nhau, liệu sẽ đem đến cảm xúc gì cho Thẩm Tố Nhi chứ? Liệu nàng có tiếp nhận? Nàng là thê tử mà chàng cướp về, chàng đã quyết định chết đi. Có điều, chàng lại bất ngờ lấy được sinh mạng, khi biết được sự thật này nàng sẽ nghĩ thế nào đây?

Hiện nay, chàng đã có thể đối diện bình đẳng với Mộ Dung Cảnh, với thân phận một người đàn ông.

Nếu muốn tranh giành, chàng sẽ tranh giành một cách quang minh chính đại.

Mộ Dung Cảnh thấy Thẩm Tố Nhi có phần lay động, lập tức sai người đi chuẩn bị trà nóng cùng điểm tâm.

Thẩm Tố Nhi cũng thu lại thái độ ban nãy, hào sảng bước vào đại đường.

Thẩm Tố Nhi nâng ly trà lên nhấp một ngụm, dù gì, đêm nay chàng cũng khó mà chợp mắt được.

Mộ Dung Cảnh quay về chỗ cũ, chăm chú nhìn Thẩm Tố Nhi “Tố Nhi, xin mời chỉ giáo.”

“Không giám, ta đâu có hiểu gì về âm nhạc.”

Duy trì khoảng cách xa lạ mà hợp lý, đôi khi, con người sống bình đạm, không phải do nàng nhìn thấu nhân sinh mà do trong lòng có quá nhiều gông cùm, không cách nào tháo gỡ.

Mộ Dung Cảnh đưa mười ngón lên, nhẹ lướt trên chiếc đàn tranh cổ.

Bất giác, trái tim Thẩm Tố Nhi rung động.

Tiếp đó, ngài gảy dây đàn, nhẹ nhàng lướt ngón tay. Bàn tay cầm ly trà mỗi lúc một chặt hơn, chặt hơn... nàng không hiểu âm nhạc. Chỉ là, nàng là một người phụ nữ bé nhỏ có tâm tư nhạy cảm, nàng bị tiếng đàn kia làm tổn thương nặng nề.

Nàng biết rằng ngài rất giỏi đánh đàn, thế nhưng trước kia rất ít khi ngài đánh. Nàng đã nghe thấy tiếng đàn của ngài, đó là núi cao nước chảy, như ngọn sóng dập dờn, thâm nặng mà tàn đầy bá khí. Nhưng hiện nay thì sao? Cùng với những thăng trầm của cuộc đời, ngài đàn sao lại đau thương đến vậy? Trái tim nàng khoanh khắc tràn ngập nỗi đau đớn khốn cùng.

Lúc này, lại có một tiếng đàn tựa nước chảy vang lên, mang theo chút linh khí thoát tục.

Dần dần tiếng đàn bi thương hòa theo, giao nhập, cùng vui lên, âm điệu nhanh hơn.

Trái tim Thẩm Tố Nhi lúc này lại khẽ rung. Quả nhiên rất giống với âm nhạc hiện đại.

Có điều, không giống với khúc nhạc trước đó? Bất giác, nàng nhớ ra ca khúc mà nàng đã từng học trước kia.

Lẽ nào, người thiếu niên này là một thiên tài? Cho nên mới đàn ra được thứ nhạc của ngàn năm sau? Trong lòng nàng trào dâng sự hiếu kỳ vô hạn.

Bốn mắt giao thoa, Thẩm Tố Nhi ngây lạng cả người. Ánh mắt đó, ánh mắt đen láy sáng trong đó...

Dưới ánh nến, đôi mắt ấy như mặt biển lặng yên, ánh lên thứ màu xanh tuyệt sắc, diễm lệ vô song. Chỉ có điều đôi mắt đó khuynh sắc giữa chốn thiên hạ, lại truyền đến cho nàng cảm giác quen thuộc đến lạ thường.

Nàng đã nhìn thấy, thực sự đã nhìn thấy.

Thấm Tố Nhi ngô nghê đứng dậy, thần thái hoang mang. Vào khoảnh khắc đó, nàng liền chạy ra ngoài.

“Tố Nhi! Nàng làm sao thế?” Mộ Dung Cảnh kinh hãi, vội vã đuổi theo sau, nắm lấy tay nàng. Tuy nhiên, nàng như thể mất hết lý trí, đẩy mạnh ngài ra.

“Cút... cút đi...” Sắc mặt nàng vô cùng khó coi, ánh mắt hoang mang, thêm chút kinh hoàng, lại long lanh đẫm lệ, lúc này, nàng sợ đến gần Mộ Dung Cảnh. Nhưng, Mộ Dung Cảnh làm sao có thể để nàng đi được, ngài lặng người, hai tay thu chặt, ôm lấy nàng.

“Đừng sợ, Tố Nhi, đừng sợ...Có ta ở đây, đừng sợ.”

Thấm Tố Nhi hoảng loạn, nhìn về phía sau lưng ngài, đôi mắt đó, bóng dáng quay lại dưới ánh nến kia, lại càng thêm rõ ràng. Nàng đột nhiên cắn mạnh vào vai Mộ Dung Cảnh.

“Cút... cút...không được động đến ta! Không được động đến ta...” Nàng không nói được rõ ràng, vẫn còn run rẩy.

Mộ Dung Cảnh nhanh chóng điểm huyết ngữ trên người nàng, ôm chặt nàng trong lòng mình. Có lẽ ngày lúc sau, bản thân ngài cũng đã đi đến bờ vực suy sụp, tuyệt vọng. Hai người họ lúc này chính là gần ngay trước mặt mà xa tận chân trời. Cảm giác này có ai thấu hiểu? Thời gian dù lâu hơn nữa cũng chẳng thể nào xóa hình ảnh cất giấu trong trái tim, nó nặng nề chẳng khác nào hòn đá ngàn cân đè nặng khiến cả hai không thể nào hít thở.

“Hoàng Phủ Dịch.” Ngài ngửa mặt nhìn bầu trời thét lớn, thanh âm ẩn chứa nỗi niềm thương cảm vô hạn.

Hoàng Phủ Dịch đứng lặng ngoài cửa mãi cho tới khi Mộ Dung Cảnh bệ Thâm Tố Nhi rời khỏi, chàng vẫn cứ ngây người tại chỗ.

Thảo nào, người đàn ông cao cao tại thượng kia lại có thể đàn ra khúc nhạc như lúc này. Cảnh tượng khi này dường như đã giải thích rõ ràng tất cả mọi thứ, họ khốn đốn, đau thương vì tình. Ngài thoát khỏi gánh nặng về bệnh tình của người đệ đệ ruột thịt nhưng lại phải gánh một sự khiển trách lương tâm to lớn. Đột nhiên, Hoàng Phủ Dịch cảm thấy mình như đã hiểu, lại như không thể hiểu nổi.

Mãi một lúc sau, chàng từ từ quay người.

“Đa tạ ngài, vì ngài đã quay về.” Trong bóng đêm tĩnh lặng, một giọng nói dịu dàng như ngọc sáng vang lên.

Ánh mắt Hoàng Phủ Dịch sầm xuống, quay lại nhìn ra đình viện. Bên cột đá của hành lang, một thân hình đứng lặng, thoát tục bất phàm.

Ngài đang nhìn chăm chú về phía Hoàng Phủ Dịch rồi từ từ tiến lại gần.

Hoàng Phủ Dịch bình thản nhìn người trước mặt, nhất thời không nhận ra đó là Sơ Tuyết. Hoặc có thể nói chàng đã quên mất dáng vẻ của Sơ Tuyết năm xưa rồi. Dáng vẻ tiêu tụy, ốm yếu so với vẻ siêu phàm thoát tục, đỉnh đạc tuấn lãng lúc này thực khác quá nhiều. Hoặc giả còn một lý do nữa, bởi lúc này đang là ban đêm, Sơ Tuyết lại đứng sau nguồn sáng, làm sao Hoàng Phủ Dịch có thể nhìn rõ được.

Đôi mắt xưa kia có thể nhìn rõ ràng mọi thứ trong bóng đêm, sau khi trùng sinh, đã không còn được như trước nữa.

“Ta là Sơ Tuyết, Mộ Dung Sơ Tuyết, ngài có ấn tượng gì không? Hoàng Phủ Dịch, xin đừng phủ nhận. Kể từ ngày hôm ấy, khi nhìn thấy ngài ở Dịch Lô, ta vẫn luôn để ý đến ngài. Không đúng, nói một cách chuẩn xác thì ta vẫn luôn theo dõi sát ngài. Bao gồm cả những đêm, ngài lên vào trong Dịch Lô, lặng lẽ đứng bên rặng trúc nhìn vào cửa sổ phòng hoàng tẩu. Còn nữa... những lời ngài nói với Mục Nhi ta đều nghe và nhìn thấy...”

Lúc đó, ngài chỉ cảm thấy khả nghi, bởi ánh mắt người đó nhìn Thẩm Tố Nhi, ánh mắt khi thấy Thẩm Tố Nhi ở bên hoàng huynh cũng giống y như ngài trước kia. Thứ tâm trạng đó, còn ai thấu hiểu hơn ngài cơ chứ? Chính vì vậy, ngài mới nghi ngờ. Cũng chính vì vậy, ngài thấy được những chuyện người ấy âm thầm làm...

Chỉ là, ngài không lập tức hiện thân, lặng lẽ chờ đợi một cơ hội, đợi được chứng thực mọi chuyện.

Hoàng Phủ Dịch thoáng kinh ngạc, nhưng chỉ trong một giây liền hồi phục lại sự bình thản mọi khi, nhẹ mím cười, thản nhiên mà thẹn thùng.

“Ngài có thể nói chuyện, ta cũng đã từng nghe ngài nói chuyện. Tại sao lại không trả lời?”

Hoàng Phủ Dịch dừng bước, lúc quay đầu lại, ánh mắt hiện rõ nét thản nhiên “Ta không phải là người ngài vừa nói, chỉ là phải lòng chương quỳ Thẩm mà thôi. Chỉ cần nhìn nàng một lần, ta đã biết nàng chính là người phụ nữ ta đang tìm kiếm trong thiên hạ tập nập này. Ta ở đây cũng là vì nàng. Ngày hôm đó ta tình cờ nghe Mục Nhi nói muốn tìm phụ thân, cho nên... có chút nhã ý, chính là muốn được làm phụ thân của Mục Nhi. Đứa trẻ thông minh, trong sáng đó, ta thực sự yêu thích.”

“Nói dối.” Sơ Tuyết mọi khi vốn dĩ điềm đạm, bỗng suýt chút mất hết kiểm chế. “Chỉ là vừa mới thích? Không! Ngày hôm đó, lúc ngài một tay

ôm Tố Nhi, một tay ôm Mục Nhi, thứ tình cảm chân thực đó chẳng thể giả dối được.”

“Tin hay không thì tùy ngài.” Hoàng Phủ Dịch bước tới chiếc bàn ban này vừa ngồi, định ôm đàn rời khỏi. Đột nhiên, tất cả những ngọn đèn trong đại đường đều bị dập tắt, sau đó xung quanh tối đen như mực.

Lúc này, trong bóng tối, Hoàng Phủ Dịch nhìn thấy một đôi mắt mèo, thậm chí còn hơn cả mắt mèo, khuynh thành tuyệt sắc, có thứ màu xanh nhạt. Chàng kinh ngạc một hồi, khẽ lên tiếng “Mộ Dung Sơ Tuyết? Đôi mắt của ngài...”

“Nhờ ngài ban cho, đây chính là kết quả sau khi dùng Tuyết Liên ngàn năm. Phải chăng ngài không phát hiện, ánh mắt ngài trong đêm tối giống y hệt ta.

Hoàng Phủ Dịch mim cườu tự giễu, vẫn cứ ôm đàn, định bước ra ngoài.

“Hoàng Phủ Dịch. Tuy rằng ta rất cảm kích ngài, thế nhưng ta vẫn cảm hận ngài. Ta không cần ngài cứu, hơn nữa ai cần ngài lo chuyện bao đồng.” Sơ Tuyết thực sự phát nộ. Hình như lần đầu tiên trong đời, ngài nổi cáu. Lẽ nào người trước mặt vẫn không chịu thừa nhận? Vẫn muốn tiếp tục giấu kín mọi chuyện để hoàng huynh để hoàng huynh và hoàng tẩu tiếp tục đau khổ sao?

Mỗi khi nhìn thấy hoàng huynh và hoàng tẩu, trái tim nàng lại bùng lên cảm giác căm hận Hoàng Phủ Dịch. Sau ngày hôm ấy, chẳng ai còn được hạnh phúc cả, thậm chí cả hai đứa trẻ cũng không được nhận phụ thân của mình.

Một lúc sau, Hoàng Phủ Dịch bình thản đáp “Hôm nay, ta thực sự kính phục Mộ Dung Cảnh.” Đã ba năm rồi, ngài vẫn giữ được sợi dây đạo đức năm đó. Nếu đổi lại là chàng, chưa chắc đã làm được.

“Ngài... nói vậy là có ý gì?” Sơ Tuyết kinh ngạc. Lời nói này thực khiến ngài cảm thấy rối bời. Ngay lúc sau Sơ Tuyết gần như đánh mất bình tĩnh, vội vã lên tiếng “Ngài đã thừa nhận mình chính là Hoàng Phủ Dịch sao?”

“Là ta thì sao? Lo lắng à?” Chàng hỏi vặn.

“Ta không hề lo lắng, ngược lại cảm thấy vô cùng vui mừng. Ngài không chết, vậy thì hoàng huynh và hoàng tẩu lại có thể quay về bên nhau.”

Bỗng không khí đột ngột trở nên quái dị, bóng hình Hoàng Phủ Dịch cứng đờ, cả người đứng lặng tại chỗ rất lâu... rồi Hoàng Phủ Dịch bật lên một tràng cười lớn.

Tiếng cười hào sảng mang theo chút bi thương, ai oán. Đó là nụ cười khiến người khác ghệt thở.

“Như vậy, bọn họ có thể ở bên nhau?” Chàng chế giễu, quay đầu nhìn vào ánh mắt của Sơ Tuyết, bình thản nói: “Nếu ta nói cho nàng biết, ta đã quay về, ta chưa hề chết, liệu bọn họ có phớt lờ ta?”

Đột nhiên, Sơ Tuyết nhận ra mình đã nói những lời không nên. Ngài đã lỡ lời, đã thực sự lỡ lời.

Chỉ lo nghĩ đến người thân của mình, ngài nhất thời quên mất tâm trạng của Hoàng Phủ Dịch. Nếu người này thực sự là Hoàng Phủ Dịch, vậy thì... người chính là tướng công của Thẩm Tố Nhi. Một người đàn ông yêu thương Thẩm Tố Nhi sâu sắc giống như hoàng huynh, thậm trí có thể vì nàng mà từ bỏ tính mạng. Đột nhiên quay về mà chàng không công khai thân phận, cũng không nhắc tới việc muốn đưa Thẩm Tố Nhi đi, tại sao chứ? Nếu bây giờ chàng công khai thân phận, mở miệng nói muốn đưa Thẩm Tố Nhi đi, vậy thì nàng có từ chối? Chắc chắn không!

Hoàng huynh liệu có ra tay ngăn cản? Cũng tuyệt đối không.

Đối với họ mà nói, Hoàng Phủ Dịch quay về là một chuyện tốt. Thế nhưng, cũng không hoàn toàn là một chuyện tốt.

Hoàng Phủ Dịch yêu thương Thẩm Tố Nhi sâu sắc, liệu chàng có chịu buông tay?

Nếu chàng không buông tay, vậy thì hoàng huynh và hoàng tâu vĩnh viễn không thể ở bên nhau được nữa.

Sơ Tuyết đứng lặng tại chỗ, khuôn mặt tuấn lãng biến đổi liên tục.

Ngài không thể ngờ, thực sự không thể ngờ, hoặc có lẽ chưa từng nghĩ được nhiều như vậy.

“Xin lỗi... ta...” Sơ Tuyết vô cùng áy náy, thành khẩn đưa lời xin lỗi.

“Liệu có như vậy không? Nói cho ta biết, liệu họ có từ bỏ ta không?”

“Không đâu. Bọn họ sẽ không bao giờ quên được ngài.”

Sắc mặt của Hoàng Phủ Dịch càng lúc càng thêm lạnh giá.

Tại sao ngay từ đầu chàng không tiết lộ thân phận? Đó là vì... chàng tin tưởng Thẩm Tố Nhi, cũng tin tưởng Mộ Dung Cảnh. Hiện nay, tuy rằng chàng đã “chết” thế nhưng trên thực tế chàng cũng đã bái đường thành thân cùng nàng, trên danh nghĩa họ chính là phu thê. Chàng cảm thấy, cho dù có đưa nàng cùng Mục Nhi rời khỏi kinh thành. Mộ Dung Cảnh cũng không có nửa lời oán thán, càng không có bất cứ hành động nào phản kháng. Chàng cũng tin chắc rằng Thẩm Tố Nhi sẽ không từ chối. Chỉ là, tình cảm của nàng không nhất định là tình yêu.

Sau khi trùng sinh, chàng đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, chàng không muốn vì chuyện báo ân mà nàng miễn cưỡng ở lại bên mình. Cho nên mới âm thầm quan sát tâm tình của nàng, muốn xem xem nếu dùng

thân phận của Vân công tử ở bên cạnh Thẩm Tố Nhi liệu có lấy được tình cảm của nàng? Nếu đến lúc đó, nàng vẫn không dành tình cảm cho chàng, cho dù đau khổ, chàng cũng lựa chọn toại nguyện cho nàng cùng Mộ Dung Cảnh...

Thế nhưng, chàng không hề nghĩ rằng, nếu mình xuất hiện, có lẽ mọi chuyện lại chuyển sang một kết cục khác? Đến lúc đó Mộ Dung Cảnh từ chối rút lui, Thẩm Tố Nhi cũng từ chối đi theo chàng thì sẽ ra sao? Không bao lâu nữa, họ sẽ quên sạch mọi thứ liên quan đến chàng... từ bỏ hoàn toàn chàng trong kí ức của mình.

Chàng lạnh lùng hừm một tiếng. Vào lúc từ từ bước chân đi, đột nhiên...

Sơ Tuyết quỳ sụp xuống, giọng nói thành khẩn, thiết tha “Xin lỗi ngài! Câu nói lúc này ta thực sự quá vô tâm, bởi vì đây chính là điều ta vẫn kì vọng bấy lâu nay. Đã ba năm rồi, mỗi người chúng ta đều sống trong sự khiển trách của lương tâm, nỗi đau đớn đó không phải người nào cũng có thể gánh chịu. Và người gây ra hậu quả đó lại chính là ta.” Lúc này, ngài không còn là một đế vương, ngài chỉ là một người đê đê, một người đê đê trước kia luôn được huynh trưởng ra sức bảo vệ mà thôi.

Mãi lúc sau Hoàng Phủ Dịch lặng nhìn Sơ Tuyết, đột nhiên lên tiếng “Mộ Dung Sơ Tuyết, ba năm nay cảm nhận sâu sắc nhất của ngài là gì?”

“Cảm nhận?” Sơ Tuyết mơ màng lẩm nhẩm cúi đầu một hồi lâu, đưa lời đáp lại “Những người còn sống chưa chắc đã sống. Nói theo cách khác, người chết đi có thể từ bỏ mọi thứ, hoàn toàn giải thoát, tuy nhiên người chết đồng thời sẽ để lại cho người thân của mình kí ức cùng nỗi đau kéo dài cả cuộc đời. Nếu ngài vẫn không hiểu, trước mắt ta chính là một ví dụ...”

“Chuyện của ta hãy để ta tự giải quyết, ngài đừng có nhúng tay vào.” Hoàng Phủ Dịch vút lại một câu. Đến khi Sơ Tuyết ngược đầu lên, phía

trước đã chẳng còn bóng dáng của Hoàng Phủ Dịch nữa.

Đêm, càng lúc càng khuya, Sơ Tuyết ngần ngừ bước ra khỏi quán cờ. Nhìn về phía Dịch Lâu, lúc này chắc hoàng huynh đang ở bên cạnh hoàng tâu.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ngủ Say Không Muốn Tỉnh

Tại Dịch Lâu

Mộ Dung Cảnh ngồi lặng bên giường, tâm trạng căng thẳng, không biết có nên gọi nàng dậy hay không. Thẩm Tố Nhi cau chặt đôi mày, trán lấm tấm mồ hôi, thậm chí còn ướt hết cả phần tóc mai, hai bàn tay nắm chặt chiếc chăn, giống như đang gặp ác mộng.

“Tiểu Bảo... Tiểu Bảo...” Nàng không ngừng lẩm bẩm, giống như đang nói gì đó.

Nếu ngài gọi nàng dậy, thấy ngài ở đây, liệu nàng cảm thấy thế nào? Nếu không gọi nàng dậy, lẽ nào ngài cứ ngồi đây nhìn nàng chịu đau khổ sao?

“Tố Nhi, Thẩm Tố Nhi! Mau tỉnh dậy đi!” Mộ Dung Cảnh nghiến răng, sau cùng vẫn quyết định gọi nàng dậy.

Đột nhiên, Thẩm Tố Nhi bừng tỉnh khỏi ác mộng, ngồi bật dậy, mồ hôi đầm đìa.

Hơi thở gấp gáp, sắc mặt căng thẳng. Nàng đưa đôi mắt kinh hoàng nhìn quanh căn phòng, ngoại trừ ngọn nến chập chờn, đặt trên mặt bàn, nàng chẳng còn thấy bất cứ ai khác. Lúc này, nàng rõ ràng nghe thấy có người đang gọi tên mình, chỉ là... lại đang nằm mơ sao? Định thần lại đưa

mắt nhìn quanh, không ngờ bản thân đã quay về Dịch Lâu, quay về căn phòng của chính mình.

“Không có ai...” Nàng đã cảm thấy an tâm hơn trước, nhưng lại thất vọng. Tâm trạng phức tạp, nàng không muốn làm rõ xem là vì lý do gì. Mệt mỏi. Con người mệt, trái tim cũng quá mệt. Nàng nằm lại xuống giường, khẽ thở hắt ra.

Vừa rồi nàng thực sự đã cho rằng... là Tiểu Bảo đang nhìn về phía mình. Tại sao lại có ánh mắt giống nhau đến vậy? Thực sự quá giống... Ánh mắt đó, dường như khiến thời gian quay ngược lại ba năm trước, quay về lúc Tiểu Bảo rơi xuống vực thẳm, khiến nàng hoàn toàn sụp đổ. Chỉ là không thể nào, Tiểu Bảo đã chết rồi, nếu chàng quay về, tại sao lại không nhận nàng?

Thẩm Tố Nhi cảm thấy khát khô cổ, liền lồm cồm bò dậy, chậm chạp

Bước tới trước bàn, rót một ly nước, chưa đợi nguội đã uống cạn. Nàng không biết rằng, ở cạnh bên chiếc kệ đầu giường, có một bóng hình đang ẩn nấp. Ngài không muốn nàng khó xử, cho nên vẫn luôn tránh khỏi tầm mắt của nàng. Khi nàng bước ra khỏi phòng ngủ, đến phòng cạnh bên thăm lũ trẻ, Mộ Dung Cảnh mới lặng lẽ thoát ra ngoài. Cứ như thế ngài chưa từng đến.

Thời gian trôi qua, mới đấy mà đã qua một ngày.

Ánh mặt trời từ từ nhô lên, đêm đen qua đi, nỗi thống khổ trong lòng người cũng bị đẩy lùi.

Thẩm Tố Nhi điều chỉnh lại tâm trạng, cứ như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, mỉm cười bình thản. Nàng lặng ngồi trên chiếc ghế ở tầng hai, nhìn những người khách đi qua đi lại dưới lầu. Nàng biết cứ tiếp tục thế này, sẽ có rất nhiều người đau khổ, chỉ là... không biết phải kết thúc như thế nào.

Đột nhiên, nàng rất muốn đi tới một nơi. Vào phòng trong, nàng thay bộ y phục màu trắng, lấy một ít ngân lượng, nói với Tiểu Dung vài câu rồi lập tức lên đường. Dọc đường đi nàng mua một số thứ, lại thuê một cỗ xe ngựa, sau đó nhanh chóng xuất thành.

Có một nơi nàng vẫn luôn không dám đến, hôm nay nàng tới, là bởi vì vị Vân công tử tối hôm qua? Chuyện đó đã khiến nàng nhớ lại quãng thời gian trước. Có người nói, thời gian chính là thứ thuốc chữa trị vết thương lòng tốt nhất, đó là vì những người đó chưa hề trải qua, hoặc có lẽ càng khiến vết thương nhỏ đó từ từ toạc ra, lan rộng mà bản thân không hề hay biết... Bởi lẽ nỗi đau ăn sâu vào xương tủy, thời gian cũng chẳng có tác dụng gì hết.

Nàng từ từ trèo lên đỉnh núi năm nào, giữa đường, nàng ngừng lại nghỉ đến mấy lần.

Lúc lên được đến đỉnh, mồ hôi đã đầm đìa, nhễ nhại. Chỉ là, lúc nhìn thấy đình nghỉ, nàng thoáng lạng người.

Lúc này, vị thiếu niên tuyệt thế trong đình nghỉ cũng đã nhìn thấy nàng. Khoảnh khắc chàng lạng người đi một lúc.

Bất ngờ, vô cùng bất ngờ... Tiếp đó, chàng nhìn Thẩm Tố Nhi, mỉm cười rồi khẽ gật đầu chào hỏi.

Giây phút đó, Thẩm Tố Nhi thực sự muốn trốn tránh. Chỉ là nàng đã kiềm chế lại, không để bản thân tiếp tục trốn tránh nữa. Cho dù trong lòng rối loạn, ngoài mặt nàng vẫn tỏ ra bình thản, giả bộ như không có gì, bước lại gần, khẽ cất tiếng “Trùng hợp quá, Vân công tử.” Nàng thầm nhắc nhở bản thân người đang đứng trước mặt mình không phải là Tiểu Bảo, chỉ là có ánh mắt giống nhau mà thôi.

Thế nhưng, tại sao chàng lại xuất hiện ở nơi này?

Trong lòng dâng lên cảm giác nghi hoặc, có điều, rất nhanh, Thẩm Tố Nhi lại cảm thấy cách nghĩ của bản thân có phần nực cười. Nơi này dù gì cũng được coi là một thắng cảnh nổi tiếng của kinh thành, bình thường, có không ít du khách tới đây ngắm cảnh. Thế nên chàng xuất hiện ở đây không có gì là khó hiểu. Ngược lại bản thân mang theo hương trầm, tiền vàng lên đây mới thực sự quái dị.

Nàng châm hương, lại đốt tiền vàng.

Trưa đến, gió trên núi nhẹ thổi, khiến người ta cảm thấy mát mẻ, sáng khoái. Hoàng Phủ Dịch cũng lặng lẽ đứng một bên quan sát.

Nàng không nói, chàng cũng biết, nàng đang đốt mấy thứ đó cho mình.

Chỉ là, người đã rơi xuống dưới chưa hề chết. Hôm ấy, lúc chàng rơi xuống vực thăm được đám cành cây mọc vươn ra cản lại, cho dù là vậy cũng khó tránh nổi nạn kiếp, thế nhưng vận mệnh lại âm thầm an bài, có người làm tấm đệm cho chàng. Người phụ nữ đó chết đi, còn chàng vẫn sống. Trước khi bị sài lang hổ báo ăn thịt, chàng lại được một người thợ săn cứu mạng.

Một lúc sau, Thẩm Tố Nhi gần như đã đốt xong tiền vàng, lại lấy ra một bình rượu, vừa mở ra cũng ngửi ngay được mùi hương tuyệt mỹ. Nàng vừa đổ rượu ra một ít, liền bị một bàn tay thon dài tựa ngọc ngăn lại.

Chủ nhân của bàn tay cầm lấy bình rượu nhỏ, uống rất hưởng thụ, còn quay người đi về phía đình nghỉ khi này.

Nàng đứng lên, gió thổi y phục nàng, phảng phất bụi trần bay khắp chốn, dường như nàng chính là tiên nữ đi mây về gió vậy.

Nàng nhìn vị thiếu niên trong đình nghỉ, khẽ lên tiếng “Vân công tử, ánh mắt của ngài... khiến ta nhớ đến một vị cổ nhân.”

Hoàng Phủ Dịch vốn định đưa mắt nhìn về phía nàng, liền cố gắng che giấu cảm giác xúc, không để nàng nhận ra sơ hở gì. Chàng mỉm cười bê bình rượu lên, ra hiệu mời nàng vào trong đình.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười, dường như đã quên mất chàng không thể nói chuyện.

Nàng nhẹ bước vào đình nghỉ “Nơi này phong cảnh rất đẹp, đặc biệt là lúc hoàng hôn...” Lúc nói đến câu này, trái tim nàng nhói đau, quặn thắt.

Một cánh tay đưa ra, mời nàng uống rượu.

Ánh mắt trong sáng, dịu dàng đó hướng sang phía nàng, ra hiệu để nàng uống.

Thẩm Tố Nhi mỉm cười nhận lấy, khẽ hớp một ngụm. Uống một ngụm, lại uống thêm một ngụm nữa. Ở thời cổ đại, rượu bình thường không mạnh, chính là loại mà nàng thích. Khi nàng định uống thêm, Hoàng Phủ Dịch liền ngăn lại, cầm lấy bình rượu uống một ngụm lớn.

“À đúng rồi, khúc nhạc đó, Vân công tử học ở đâu vậy? Tại sao lại quen thuộc như vậy...”

“...”

“Ừm, đó là khúc nhạc đã nghe được từ người vô cùng quan trọng với ta.”

“Ồ.” Nàng không hỏi thêm nữa. Tuy nhiên, cảm giác quen thuộc thực sự đã đi sâu vào trong tim, động đến chỗ đau đớn nhất của nàng. Một lúc sau, nàng chủ động lấy bình rượu từ tay chàng, uống một ngụm lớn. Nàng khẽ chớp mắt, kìm nén giọt nước mắt sắp tuôn trào khỏi khóe mi. Nàng lại uống một ngụm lớn nữa, suýt chút nữa lại khiến nước mắt tràn ra.

Thấy ánh mắt quan tâm của chàng, nàng nói “Có biết tại sao ta lại đến đây không?”

“...”

“Bởi vì ta thiếu nợ ân tình của một người, đó... là món nợ ân tình mà cả đời này cũng chẳng thể nào trả được.”

“...”

“Cậu ấy là một người rất tốt, thế nhưng lại vì ta mà chết. Lúc xuống dưới đó tìm kiếm, chẳng còn lại thứ gì ngoài những vết máu tươi... và những mảnh y phục rách nát. Có người nói... có lẽ cậu ấy trở thành thức ăn cho lang sói, ngay cả chết cũng không được yên thân... người tốt mà sau cùng vẫn không được gặp lành.” Đôi môi nàng run rẩy, dường như trong tim đang khóc than.

“Cậu ta chết thê thảm như vậy... đều là vì ta... đều là lỗi của ta” Đôi mắt đỏ ửng, nước mắt không ngừng tuôn rơi, ẩn chứa bên trong nỗi đau đớn sâu sắc.

Trái tim Hoàng Phủ Dịch cũng theo đó mà quặn thắt.

Cảm giác đau đớn tràn đầy cơ thể, người phụ nữ trước mặt đang mắt lệ đầm nhòa, nàng đang khóc vì ai? Là vì chàng. Nàng đang tự trách bản thân. Ba năm qua, nàng vẫn luôn sống đau đớn, khổ sở như vậy?

Tại sao lại như vậy? Nhớ lại Mộ Dung Cảnh và Sơ Tuyết tối qua, bọn họ dường như cũng vậy, đang đau khổ, đang tự trách. Chàng sẽ nói ra chân tướng chứ? Trong lòng Hoàng Phủ Dịch cực kỳ mâu thuẫn.

Tiếp đó, chàng dịch người, hai tay mở rộng, ôm nàng vào lòng. Nàng khẽ lạng người, đầu óc đã tỉnh táo lại, theo bản năng ấn bàn tay vào lồng ngực chàng, duy trì khoảng cách cần có. Thế nhưng, nàng cảm nhận rõ nỗi

lo lắng truyền ra từ thân người chàng, điều này khiến trái tim nàng ấm áp hơn đôi chút.

Lúc này, nàng liền nhìn lên những áng mây trắng trên trời, thi thoảng có vài chú chim bay qua, vô cùng tự do tự tại.

Rượu, nàng vẫn muốn uống thêm.

Mãi cho đến khi say mềm. May mà có Hoàng Phủ Dịch ở bên, nếu không nàng chắc đã nhảy từ trên đỉnh núi xuống vực thăm rồi.

Lúc chàng bế nàng xuống dưới chân núi, đã có một cỗ xe ngựa đang đợi sẵn, như vậy cũng hay. Cỗ xe ngựa nhỏ đó, có thể tạm biến thành thế giới riêng của hai người. Nàng vẫn cứ nửa tỉnh nửa say, miệng không ngừng lẩm bẩm. Xe ngựa rung lắc, sợ nàng bị đụng đầu vào thành xe, chàng dịu dàng ôm chặt nàng vào lòng bằng đôi bàn tay rắn chắc.

Hoàng Phủ Dịch nhẹ đưa lời dặn dò “Phu xe, đi chậm một chút cũng không sao. Phu nhân của ta sức khỏe không tốt, đừng để xe bị rung lắc mạnh quá.”

Thực tâm, lúc này trong lòng Hoàng Phủ Dịch rất mong đoạn đường này mãi mãi không bao giờ hết thúc.

Đôi tay bất giác thu chặt, chỉ là người phụ nữ trong lòng chàng lúc này đột nhiên khó chịu... lại nôn.

Nàng khiến bộ y phục màu lam của Hoàng Phủ Dịch bẩn cả một góc “Có phải nàng cảm thấy rất khó chịu? Xem nàng sau này còn dám tùy tiện uống rượu nữa không?”

Người trong lòng vẫn mơ mơ màng màng khẽ mở mắt... rồi mỉm cười ngốc nghếch.

“Cảnh... tại sao ngài lại có mấy cái đầu thế...”

“Ta không phải là Mộ Dung Cảnh. Đừng có nhận nhầm, ta là Hoàng Phủ Dịch.”

“Ồ...” Rất nhanh nàng lịm đi trong vòng tay của chàng.

Đợi một lúc thấy nàng chẳng hề đáp lại, chàng cho rằng nàng đã ngủ thiếp đi, thế nhưng nàng lại muốn nôn tiếp.

Suốt dọc đường đi, thi thoảng nàng lại bật khóc thành tiếng, miệng luôn gọi những tiếng rời rạc “Tiểu Bảo, Tiểu Bảo... Cảnh, Cảnh! Tiểu Bảo đang gọi ta... Tiểu Bảo! Tiểu Bảo đừng có chết... không được chết...”

Những lúc như vậy, Hoàng Phủ Dịch lại dịu dàng an ủi “Ta vẫn chưa chết, đừng sợ, ta vẫn chưa chết. Hình Nhi, ta đang ở bên cạnh nàng, ta đã quay về rồi...” Rồi chàng hôn lên mái tóc nàng.

Dần dần, nàng chìm trong im lặng, từ từ đi vào giấc ngủ...

Khoảnh khắc Hoàng Phủ Dịch bế Thẩm Tố Nhi xuống xe, rất nhiều người bàng hoàng kinh ngạc.

Rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì? Cùng ngồi trên một cỗ xe ngựa, lại còn được người ta bế trong lòng.

Mộ Dung Cảnh đứng ở bực giữa cửa Dịch Lô, sắc mặt sầm sì.

“Mau đưa nàng cho ta!”

Chỉ là, Vân công tử của ngày hôm nay rất đặc biệt, và cũng khác so với những lần gặp trước. Thế nhưng, cho dù khoảnh khắc này người chàng có đầy mùi rượu, y phục có bẩn, nhưng bất ngờ là không hề có chút thô thảm. Chàng cũng không giao Thẩm Tố Nhi ra, mà điềm nhiêm đi ngang qua chỗ Mộ Dung Cảnh đang đứng.

“Phụ thân! Phụ thân, cuối cùng người đến rồi! Mục Nhi đợi người lâu lắm rồi đấy.” Mục Nhi khi này còn đang chơi đùa cùng với A Tài, vừa thấy Hoàng Phủ Dịch, đột nhiên xông lại, ngô nghê mà hứng khởi gọi phụ thân.

Mộ Dung Cảnh tức thì chết lặng tại chỗ.

Phụ thân? Mục Nhi đang gọi ai chứ?

Khoảnh khắc, trái tim Mộ Dung Cảnh rung lên đau đớn. Người mà Mục Nhi gọi không phải là ngài. Bởi vì hai tiếng thân thiết đó không thể là ngài. Đó là đứa con của Hoàng Phủ Dịch.

Hoàng Phủ Dịch nhìn Mục Nhi dịu dàng. Dường như cảm nhận được tình yêu thương của phụ thân, cậu bé ngoan ngoãn đưa bàn tay nhỏ, nắm lấy vạt áo của Hoàng Phủ Dịch, đi theo chàng, thanh âm cực kì vui vẻ “Phụ thân, mẫu thân làm sao thế?”

Lúc này, Tiểu Dung cũng xuất hiện.

Hoàng Phủ Dịch bế Thẩm Tố Nhi đi thẳng vào trong, đến phòng ngủ mới để Tiểu Dung hầu hạ, thay y phục cho nàng. Còn dắt chàng theo Mục Nhi ra ngoài đợi. Hai người vừa bước chân ra ngoài, Hoàng Phủ Dịch liền bắt gặp ánh mắt dò xét của Mộ Dung Cảnh.

“Huynh đài rốt cuộc là ai?”

“Dung thúc thúc, người chính là phụ thân của con đó...”

Hoàng Phủ Dịch còn chưa đáp lại, Mục Nhi đã tranh trả lời trước, cứ như thế sợ người khác không biết bản thân cuối cùng cũng có một người phụ thân.

Đột nhiên, Hoàng Phủ Dịch ngồi xuống, chỉnh lại y phục cho Mục Nhi. Cử chỉ tràn đầy yêu thương của một người phụ thân dành cho đứa con

trai, sau đó cag còn thì thầm bên tai “Mục Nhi, con ngoan quá! Phụ thân yêu Mục Nhi nhất trên đời.”

Nghe lời tán thưởng, cậu nhóc đặc biệt vui mừng, khuôn mặt đỏ ửng lên, hai mắt sáng rực, gật đầu lia lịa, sau đó đáp lại bằng chất giọng non nớt “Sau này lúc nào Mục Nhi cũng ngoan ngoãn, phụ thân phải chơi cùng Mục Nhi đấy nhé!”

Hoàng Phủ Dịch vuốt mái tóc Mục Nhi đầy yêu thương “Được thôi.”

Chứng kiến cảnh tượng trước mặt, sắc mặt tuấn lãng của Mộ Dung Cảnh biến đổi liên tục.

Không ngờ người thanh niên đó không phải người câm?

“Huynh đài làm vậy rốt cuộc có mục đích gì?”

Mục Nhi nhìn dường như cảm nhận được điều gì đó, sợ hãi tựa vào người Hoàng Phủ Dịch.

Nhìn ánh mắt phòng bị của Mục Nhi, Mộ Dung Cảnh cảm thấy trái tim mình như bị bóp nát thành từng mảnh, đó là đứa con của ngài, nhưng sao nó lại nhìn ngài bằng ánh mắt đó? Tuy rằng ngài đã sai, thế nhưng ba năm trôi qua, lẽ nào ngài sẽ phải tiếp tục sống như vậy?

Hoàng Phủ Dịch nhìn Mộ Dung Cảnh, mỉm cười đáp lại “Văn mỗ đã phải long chưởng quỹ Thẩm, nên đã quyết định phải lấy nàng làm thê tử.”

“Người đừng hòng.” Ánh mắt Mộ Dung Cảnh đột ngột trở nên sắc lạnh đến đáng sợ.

“Dung công tử, ta khuyên ngài hãy từ bỏ đi. Nghe nói, ngài cũng đã ở đây một thời gian rồi, không phải vẫn chẳng thể thỏa mộng đưa mỹ nhân về nhà sao?”

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh càng lúc càng thêm âm sâu, bình tĩnh lên tiếng “Vân công tử, xin hãy rời đi cho sớm.”

“Nếu ta không làm thì sao?”

“Nàng ấy là người mà không phải bất cứ ai... cũng có thể nảy ý đồ tùy tiện được đâu.”

“Hả? Nếu đã nảy sinh rồi thì phải làm thế nào?”

“Người đó... vĩnh viễn đừng mong có thể xuất hiện tại kinh thành này nữa.” Một câu nói ra nghe như rất bình thản, thế nhưng lại mang theo sát khí đáng sợ vô cùng,

“Ha ha! Vãn mỗ lại muốn thử xem sao.” Hoàng Phủ Dịch mỉm cười, sau đó bẻ bồng Mục Nhi lên định đi ra phía ngoài đại đường.

Đột nhiên, một bóng người vụt qua chặn lại.

Ánh mắt dịu dàng của Hoàng Phủ Dịch bỗng chuyển sang lạnh giá.

Lúc này, Mục Nhi liền chu miệng, như thể sắp khóc “Phụ thân, con sợ...”

Gần như cùng lúc, Mộ Dung Cảnh và Hoàng Phủ Dịch thu lại khí thế trên người, đồng thanh lên tiếng “Mục Nhi đừng sợ.”

“Con muốn đến chỗ của mẫu thân.”

“Được, chúng ta vào chỗ mẫu thân thôi.”

“Phụ thân.” Lại một giọng nói non nớt khác từ bên ngoài vọng lại, rồi một thân hình bé nhỏ xông về phía Mộ Dung Cảnh.

Lập tức tình huống trước mặt có phần kì quái, mỗi người bế một đứa trẻ.

Khí thế đối nghịch khi này cũng được thu lại, dường như họ sợ khiến bọn trẻ sợ hãi.

“Ấy, thúc thúc trông đẹp trai quá!” Tiểu nha đầu kia liền lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Lúc này, tiểu quỷ trong vòng tay Hoàng Phủ Dịch cũng thò đầu ra, đặc ý nói “Đây chính là phụ thân của ta. Hừm, đã nói với mọi người từ lâu rồi, ta sẽ tìm được người phụ thân lợi hại.”

“Phụ thân mọi người mới tài giỏi.”

“Ai bảo thế? Phụ thân ta đẹp trai.”

“Phụ thân mọi người cũng đẹp trai.”

“Lúc này, chẳng phải mọi người khen phụ thân ta đẹp trai à.”

“Là ca ca nghe nhầm thôi.”

Không ngờ hai đứa trẻ lại bắt đầu cãi cọ, bốn bàn tay khua khoắng, hai má đỏ phừng phừng.

Lần này thì hay, người lớn không đánh trẻ nhỏ lại cãi nhau kịch liệt. Không khí thay đổi bất ngờ, khiến người ta dở khóc dở cười.

Hoàng Phủ Dịch không cách nào đối phó với Mục Nhi, chân tay trở nên luống cuống, tình cảnh đó khiến Mộ Dung Cảnh yên tâm phần nào. Có thể thấy, tên họ Vân kia trước mặt không hề có ác ý với Mục Nhi, hơn nữa, giống như đã dành tình cảm chân thành cho cậu bé.

“Vân công tử, giờ tí đêm nay tại Chung Lô.”

“Chung Lâu xa quá, ở bên quán cờ của ngài luôn đi. Như vậy, không phải ngài còn có thể bảo vệ những người muốn bảo vệ sao?” Hoàng Phủ Dịch bế Mục Nhi rời khỏi, thế nhưng không phải đi ra ngoài phòng khách mà quay vào tìm Thẩm Tố Nhi.

Trong lòng Mộ Dung Cảnh đột nhiên cảm thấy kì lạ, ánh mắt càng lúc càng thêm sâu thẳm.

“Phụ thân, người làm sao thế?”

“Phụ thân không sao cả.”

...

Thẩm Tố Nhi lúc này say rượu, ngủ một giấc dài vẫn chưa tỉnh. Nàng có cảm giác bản thân như đang phiêu bồng trong một thế giới đen tối mà hư vô. Trong thế giới ấy, tất cả những người quan trọng trong đời nàng đều không có ở bên.

“Mục Hinh! Tỉnh dậy cho tôi! Muốn chết hả...” Có người đang hét gọi nàng. Là giọng đàn ông. Là ai? Giọng nói tà niệm đột ngột tràn về từ kí ức xa xôi... Bỗng nàng ngồi bật dậy. Đưa mắt nhìn quanh, bờ tường màu trắng, ga giường màu trắng, tất cả đều một màu trắng xóa, như ở trong bệnh viện...

“Tỉnh lại rồi sao? Tôi còn tưởng là cô đã chết rồi chứ?” Bên cạnh lại vang lên giọng nói lãnh đạm “Không có chuyện gì thì mau tỉnh dậy đi, vào giờ phút quan trọng thế này mà dám ngủ sao?”

Thẩm Tố Nhi mơ màng, trước mắt là một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest thắt cà vạt, đang nhìn nàng lạnh lùng. Cổ tay nàng đang được truyền dịch, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

“Thực sự cũng chỉ có mình cô như vậy mà thôi, đi ngủ mà cũng có thể ngủ đến mấy đêm liền?”

“Đi ngủ...” Nàng mơ màng lẩm bẩm.

Đợi đến khi truyền dịch xong, ra khỏi bệnh viện, nàng đã bị người ta ấn vào một chiếc xe đưa đất tiền màu bạc. Ngô nghê nhìn những cửa hàng, biển quảng cáo, tòa nhà chọc trời, xe hơi... bay vụt qua khung cửa sổ... nơi này là thời hiện đại? Nàng đang nằm mơ? Mơ quay về thời hiện đại sao? Nhìn con đường trước kia vô cùng quen thuộc, nay bỗng thấy xa lạ một cách quái dị, cảm giác như bao nhiêu thế kỉ trôi qua rồi.

Đau đầu! Đau đầu! Thực sự rất rất đau...

Nàng nhíu mày đầy khổ sở. Chiếc xe dừng lại, người đàn ông bên cạnh lại nói thêm vài câu, có điều rằng, nàng hoàn toàn không hề nghe thấy.

Lúc này, người đàn ông lại nói lớn “Này! Dám nhìn tôi bằng ánh mắt đó há? Có phải không muốn làm việc nữa không?”

“Không muốn làm nữa...” Nàng hoàn toàn không hiểu người này đang nói gì, thế nhưng lời nói lẩm bẩm đó đã khiến ánh mắt người đàn ông kia thoáng qua sự căng thẳng, hoang mang.

Anh bực bội quay đầu, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Ngừng lại đôi chút, anh lên tiếng “Nếu cảm thấy mệt mỏi vậy thì nghỉ ngơi vài hôm đi, tôi sẽ làm dự án này trước.” Không muốn làm nữa? Người phụ nữ này dám nói là không muốn làm nữa?

Nàng mơ màng quay đầu nhìn sang, người đàn ông trước mặt thật quá quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ... Anh là ai chứ? Giờ trong đầu nàng là một khoảng trống rỗng, hỗn loạn. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiếp đó, nàng kinh hoàng nhận ra người đó chính là tổng giám đốc, vị tổng giám đốc ngày ngày lấy việc dày vò nàng làm niềm vui. Là nàng đang mơ hay là hiện

thực? Bảy, tám năm đã qua rồi, không phải sao? Tại sao tướng mạo của anh lại không hề thay đổi?

Nàng vỗ nhẹ lên hai má mình, có cảm giác đau đớn. Không phải nàng đang nằm mơ, nàng thực sự đã xuyên không về thời hiện đại rồi?

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?” Nàng vội vã hỏi.

“Mùng một tháng mười hai.”

“Năm bao nhiêu?”

Người đàn ông kia quay đầu lại đây nghi hoặc. “Năm 2010.” Rồi nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng.

“A... vậy tôi chưa chết...” Nàng nhớ ngày xuyên không về thời cổ đại là ngày mười sáu tháng tám. Đã qua ba tháng vậy mà ở thời cổ đại, nàng đã trải qua bảy, tám năm rồi? Bất giác, nàng vò đầu bứt tai đầy khốn khổ “Có chuyện gì thế này? Bây giờ đang xảy ra chuyện gì chứ?”

Tiếp đó, người đàn ông kia nhìn kỹ nàng, đột nhiên đưa lời thăm hỏi “Cô là ai hả?”

Ánh mắt thâm trầm, sâu xa của anh giống như có thể nhìn thấu linh hồn nàng, dường như qua ánh mắt đó, anh thấy một con người khác “Mục Hinh? Thẩm Tố Nhi?... Mau nói cho tôi biết, bây giờ cô là Mục Hinh hay là Thẩm Tố Nhi?” Người đàn ông thét lên đây tức tức giận, lại nghiêng răng gặm lên “Nếu dám dọa tôi, cô chết chắc.”

“Đừng có làm cho tôi thêm hỗn loạn, bây giờ tôi đã cảm thấy phiền phức lắm rồi.” Nàng sắp phát điên rồi, thực sự đã quay về thời hiện đại thật sao? Lúc này, anh ta vừa hỏi cái gì chứ? Mục Hinh? Thẩm Tố Nhi? Tại sao anh ta lại biết tên của nàng ở thời cổ đại?

Tiếp đó, nàng lại nghĩ đến một khả năng khác. Chính là linh hồn của hai người đã hoán đổi? Nàng quay về thời cổ đại, còn người phụ nữ mang tên Thẩm Tố Nhi kia lại đến hiện đại. Lần trước xuyên không cũng ở trong trạng thái mê man bất tỉnh quay về thời cổ đại, lần này cũng mê man bất tỉnh trở về thời hiện đại? Tại sao lại có thể như vậy được?

“Con của ta thì sao chứ... Con của ta thì phải làm thế nào đây?” Nàng vội vã xuống xe, khi bước ra ngoài, lại kinh ngạc nhìn cảnh vật xung quanh. Những kí ức nén sâu trong tâm trí dần hiện lên... Quen thuộc quá, đây chính là con đường trước kia nàng thường đi. Những cửa hàng quen thuộc, biển hiệu quen thuộc, tòa nhà quen thuộc, cửa cầu thang quen thuộc, nàng thực sự đã quay trở về. Đột nhiên, trái tim nàng lại trào dâng cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có. Vật còn những đứa con của nàng thì sao? Những người thân của nàng ở thời cổ đại thì sao? Mộ Dung Cảnh thì sao?... Nàng mãi mãi không thể nào gặp lại bọn họ được nữa sao?

Lúc này, người đàn ông kia cũng xuống xe, vội nắm chặt lấy cổ tay nàng.

Lúc nàng quay đầu lại, ánh mắt lạnh giá của người đàn ông đột nhiên ngây lạng, khuôn mặt tuấn lãng dần dần lạnh lại. Mãi một lúc sau, anh dường như đã bình tĩnh lại, từ từ buông cổ tay nàng ra “Cô là Mục Hình?”

“Đúng vậy, tôi chính là Mục Hình. Xem ra... Tổng giám đốc đã biết một số chuyện.” Người đàn ông trước mặt thông minh như ma quỷ, nếu Thẩm Tố Nhi thực sự đã xuyên không tới đây, khẳng định chẳng được mấy ngày liền bị anh nhìn thấu. Lẽ nào họ đã yêu nhau?

“Vậy còn cô ấy đâu?”

“Tôi không biết, chắc đã quay về thời cổ đại rồi.”

Nàng bước đi, đôi giày cao gót khiến nàng suýt chút nữa thì vấp ngã.

Người đàn ông kia liền vội đỡ lấy nàng.

Nàng đứng vững, khách khí đáp lại một câu “Cảm ơn.” Bước thêm vài bước, không ngờ vẫn chẳng thể quen được, nàng cúi người cời luôn đôi giày cao gót đó ra.

Nàng đi trước, và anh theo sau.

“Tổng giám đốc đại nhân, tại sao anh lại đi theo tôi? Bây giờ tôi muốn ở một mình để bình tĩnh lại.”

“Sau này, lúc nào tôi cũng đi theo cô.” Anh nghiêng răng đáp.

“Không phải anh còn dự án nào đó sao? Thế nào, không làm việc nữa à?”

“Không phải cô cũng còn việc chưa hoàn thành sao?” Anh lại thét lên.

Nàng mỉm cười khổ sở, nhìn dáng vẻ của anh thì đích thực là đã động chân tình, giọng nói của nàng cũng vì thế mà dịu lại đôi chút. “Tổng giám đốc, anh đừng ngốc nghếch nữa, lúc này tôi đã nói rồi, tôi tên là Mục Hinh. Người mà anh yêu đã không còn tồn tại trên thế giới này nữa.” Chỉ một câu nói bình thường lại khiến anh ta chết lặng tại chỗ.

Đúng thế, người mà anh yêu đã không còn trên thế gian này, vậy người mà nàng yêu thì sao? Mơ màng quay người. Nàng từng bước từng bước đi lên cầu thang, nước mắt đã đầm đìa khuôn mặt... giống như thể đi hết cả một thế kỉ, cuối cùng nàng cũng bước đến trước cửa căn phòng đã thuê.

Nàng đứng lặng ở đó rất lâu. Bỗng một bàn tay lớn đưa ra từ phía sau, lấy chìa khóa mở cửa. Không ngờ anh ta lại có chìa khóa?

Nàng mỉm cười, cũng không muốn truy hỏi thêm nguyên do. Nàng đi vào, khi vừa định đóng cửa thì bàn tay to lớn kia đã chặn lại. Sắc mặt nàng lặng đi, nghi hoặc lên tiếng “Anh đừng nói với tôi rằng... anh đang ở tại nơi này?”

“Đúng, thì đã sao?”

“Trước kia, anh với Thẩm Tố Nhi như thế nào tôi không muốn quản, thế nhưng bây giờ tôi không còn là Thẩm Tố Nhi nữa, tôi là Mục Hinh. Biết rồi thì hãy đi đi cho tôi.” Nàng phẫn nộ định đóng cửa thì một tiếng động lớn vang lên.

Cánh cửa đã bị người ta đẩy mạnh ra, đến độ đập cả vào tường.

“Tổng giám đốc, anh rút ngay cho tôi.” Nàng đứng chặn trước cửa, gần như thét rách cả cổ họng. Hiện nay, nàng chỉ muốn có không gian riêng để bình tĩnh, chỉ muốn ở một mình mà thôi. Bởi vì cảm thấy bản thân sắp không thể chịu đựng thêm được nữa, sắp sụp đổ hoàn toàn rồi. Nàng không muốn để người ta nhìn thấy bản thân yếu đuối, bất lực, tuyệt đối không muốn.

“Tôi đã nói rồi, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ theo sát cô.”

Hai người mặt đối mặt ngồi trên sofa. Sau khoảng mười mấy phút, nàng mơ màng ngược mắt lên, liền nhận ra người đàn ông kia vẫn nhìn mình chăm chăm “Nhìn gì mà nhìn?”

Lúc này, anh mới đứng dậy đi vào bếp lấy mấy lon bia từ trong tủ lạnh ra, đặt trên bàn “Uống đi, say có thể giải sầu.” Nàng ngồi xuống, bật nắp rồi uống một ngụm lớn. Lúc anh cũng muốn uống, nàng liền ngăn lại “Anh không được uống?”

“Tại sao chứ? Sợ uống say tôi sẽ làm bậy sao?”

“Ít nhiều gì, chúng ta cũng từng là đồng nghiệp, nói chuyện đừng gay gắt quá như vậy.”

Trái tim cay đắng, nàng nhanh chóng cạn hết một lon bia, không đến mười phút đã uống hết ba lon. Sau mấy lon bia, nàng vẫn không say, dường như thứ uống vào chính là nước mắt.

“Mục Hinh, nói cho tôi biết làm thế nào mới có thể tìm được cô ấy?”

Câu nói này chạm đúng vào chỗ đau nhất trong lòng nàng.

Vô duyên vô cớ quay lại thời hiện đại, nàng cũng chẳng biết phải làm gì mới có thể gặp lại bọn họ? Nàng không thể từ bỏ bọn họ... không thể. Cũng giống như trước kia chỉ cần mỗi ngày đều nhìn thấy họ như vậy đối với nàng đã là mãn nguyện rồi.

Mỗi ân tình thiếu nợ Tiểu Bảo, nàng không thể trả, cho nên nàng không dám truy cầu hạnh phúc xa xỉ. Hàng ngày chỉ cần nhìn thấy mọi người, có thể cảm nhận được bọn họ đang ở cạnh mình, là nàng đã mãn nguyện. Thế nhưng, tại sao, vì lý gì, ông trời lại đoạt đi mọi thứ của nàng chỉ trong chớp mắt?

Nàng nằm xuống sô pha, hoàn toàn sụp đổ!

Rồi nàng bật khóc thành tiếng. Tại sao ông trời lại có thể tàn nhẫn đến vậy? Đột nhiên, nàng thấy bản thân rất nhớ, rất nhớ ngài. Cứ nghĩ sau này chẳng thể gặp được ngài nữa, nàng phải làm thế nào đây? Cuộc sống còn ý nghĩa gì nữa đây?

“Tại sao thế?... Tại sao không cho tôi được gặp lại ngài, đó chỉ là lần sau cùng?”

Nàng từ từ nhắm mắt, lại tiếp tục chìm trong bong tối vô biên... Thấm Thấm nhìn lại thấy bản thân giống như đang phiêu bồng trong một thế

giới hư vô.

Phiêu bạt rất lâu, rất lâu, không có điểm dừng, như một linh hồn bay bổng giữa không trung, chẳng tìm được bến đỗ, nàng vẫn luôn cảm thấy, nơi nào có ngài cùng các con thì nơi ấy chính là điểm nàng muốn tới. Thế nhưng bây giờ thì sao chứ? Nàng quay về thời hiện đại, nơi quay về duy nhất của nàng đã không thể nào có được nữa rồi.

“Tố Nhi! Hãy tỉnh lại đi! Tố Nhi... Xin đừng đi...”

“Tố Nhi!”

“...”

Trong bóng đêm, một giọng nói căng thẳng liên hồi gọi tên nàng. Đó là giọng nói lo lắng và run rẩy, giống như thể sắp đánh mất tính mạng của bản thân vậy.

Trái tim nàng rung động, cố gắng tìm ra điểm phát ra giọng nói đó.

“Tố Nhi, mau tỉnh lại đi. Xin lỗi, tất cả đều là lỗi của ta... tất cả đều do ta không tốt!... Xin lỗi nàng! Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này?” Có người đang khóc, có một người đàn ông nữa cũng đang khóc.

“Hinh Nhi! Hinh Nhi! Xin đừng đi...”

“Mẫu thân! Mẫu thân hãy tỉnh lại đi, xin đừng ngủ thêm nữa...”

“Mẫu thân, ta muốn có mẫu thân.”

“...”

Bên tai vang lên rất nhiều tiếng khóc khác nữa.

Đúng rồi, có rất nhiều người đang gọi nàng.

Là Cảnh, là các con, là giọng nói của các con... Bọn họ đang gọi nàng, họ đang đợi nàng. Thế nhưng, nàng không muốn tỉnh lại. Nàng không dám tỉnh lại? Ít nhất trong giấc mơ này nàng có thể nghe thấy giọng nói của họ...

Nàng đã quay về thời hiện đại rồi. Nàng đang ở một nơi mà mãi mãi chẳng thấy họ được nữa.

Phải làm sao đây? Các con của ta...

Cảnh! Ta nên làm gì bây giờ? Ta thực sự rất nhớ mọi người, ta chẳng bao giờ được gặp mọi người nữa.

Phải làm sao đây? Xin đừng... ta không muốn quay về thời hiện đại...

Dần dần, ý thức quay trở lại. Nàng bỗng cảm thấy mình đang nằm trong một vòng tay ấm áp. Chỉ là nàng đang sợ hãi, không dám mở mắt, không dám.

“Tố Nhi? Tố Nhi! Tố Nhi...” Người ôm nàng trong tay đang không ngừng run rẩy.

“Tố Nhi! Tố Nhi của ta...”

“Ta vừa thấy nàng khóc... Nàng đã quay về rồi!” Lại lần nữa, ngài ôm chặt lấy nàng. “Nàng không hề bỏ rơi ra cùng bọn trẻ... quay về rồi, cuối cùng đã quay về rồi...”

Đột nhiên, nàng cảm thấy đầu mình vô cùng đau đớn. như thể sắp nổ tung vậy.

“Tỉnh rồi? Thực sự tỉnh lại rồi? Thôi thần y, mau lại xem xem.” Sơ Tuyết vội lên tiếng.

Lúc này, có người tiến đến bắt mạch cho nàng.

“Hả?... Không sao rồi?” Sống đến từng này tuổi, ngài chưa từng thấy người nào đã chết rồi còn sống lại được.

“Nha đầu Tố Nhi, nếu tỉnh rồi thì hãy mở mắt ra đi, mọi người sợ chết khiếp đó.”

Trái tim rung động, Thẩm Tố Nhi sợ hãi từ từ mở mắt.

Bên giường, mấy người đang ngồi đó với vẻ mặt lo lắng tột độ.

Và người đầu tiên nàng thấy chính là ngài... Mộ Dung Cảnh. Thân hình nàng theo đúng bản năng tựa về phía ngài, ôm chặt lấy ngài. Nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi! Nàng lúc này giống như một người đã trải qua mọi đau khổ luân hồi, đột nhiên lại nhìn thấy hi vọng.

“Tố Nhi...” Đôi tay ngài thu chặt, nước mắt trào dâng, vào lúc biết được nàng chết đi, ngài cảm tưởng bản thân đã mất đi linh hồn “Có phải ta đang nằm mơ... hãy nói cho ta biết, có phải ta đang nằm mơ?... Xin đừng lừa ta, nàng thực sự chưa chết?”

“Xin lỗi ngài, xin lỗi ngài... Cảnh, ta rất sợ hãi, ta sợ sau này không bao giờ có thể nhìn thấy ngài nữa.” Vào lúc này, nàng chẳng còn nhớ được bất cứ điều gì khác, chẳng cần phải cố chấp thêm nữa, quên đi tất cả mọi người... Trên thế gian này chỉ còn lại mỗi ngài cùng nàng mà thôi.

“Cảnh, ngài có biết ta đi đến nơi nào không? Ta đã đến mà ta chẳng bao giờ có thể nhìn thấy ngài được nữa... Ta sợ hãi, thực sự vô cùng sợ hãi... Sợ rằng sau này không thể nhìn thấy ngài được nữa. Ta có thể không cần mọi thứ, chỉ mong có thể nhìn thấy ngài cùng các con thôi. Mỗi ngày nhìn thấy ngài một lần thôi cũng được... Thật đấy, chẳng cần bất cứ điều gì khác nữa, ta không muốn rời khỏi đây...”

Đầu nàng đau đớn. Đột nhiên, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Đừng quá kích động. Căn thận không lại bị tổn thương.” Thôi thần y vội vã đưa lời nhắc nhở.

Trên trán Thẩm Tố Nhi lúc này cuốn một lớp băng dày, vẫn còn dính máu tươi. Xem ra nàng đã bị trọng thương. Lúc này, mọi người trong phòng đều vô cùng căng thẳng.

Trái tim kích động của Mộ Dung Cảnh lại bắt đầu căng thẳng “Tố Nhi, bình tĩnh lại. Không sao đâu, đừng lo lắng nữa. Ta sẽ ở bên cạnh nàng, mãi mãi không bao giờ rời xa...” Ngài đem nàng trong lòng tựa như báu vật quý giá nhất trần đời. Máu tươi thực sự khiến ngài kinh hãi “Tất cả đều do ta, không thể bảo vệ nàng chu toàn, sau này, ta sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra nữa...”

Thôi thần y cũng vội vã lên tiếng “Hít thở sâu, hít thở... hãy thư giãn thần kinh. Nha đầu, tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là không sao rồi...”

Nàng nước mắt long lanh, cuối cùng đã ý thức được, bản thân đã quay về rồi.

“Mẫu thân! Mẫu thân...” Hai đứa trẻ bò lên giường.

Mộ Dung Cảnh ôm chặt hai nhóc vào lòng, một nhà bốn người nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Những người đứng cạnh bên cũng bất giác nghẹn ngào.

Sơ Tuyết quay người đi, không dám nhìn thêm. Còn nhìn thêm nữa, ngài thực sự cũng muốn ôm lấy bọn họ bật khóc thành tiếng. Ông trời đúng là biết cách đùa giỡn con người, khiến cho tất cả mọi người kinh hãi, hoảng hốt một trận. Trong vô tình, ngài nhìn thấy vị thiếu niên tuyệt mỹ bên cửa sổ... Hoàng Phủ Dịch, ánh mắt sâu muện phức tạp, nhìn bốn người trên trước giường kia bằng ánh mắt đỏ hồng. Tiếp đó, chàng quay người, bay đi tựa làn gió.

Sơ Tuyết lặng người. Bình tĩnh suy ngẫm, ngài cũng lặng lẽ lui ra.

Bên rặng trúc ngoài đình viện, ngài thấy Hoàng Phủ Dịch. Đã vài ngày rồi, những chuyện xảy ra không nhiều lắm, nhưng đem lại cho họ những trải nghiệm và chấn động trước nay chưa từng có. Họ lúc này lại càng hiểu hơn cuộc sống vốn yếu đuối đến mức nào, bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi.

“Hoàng Phủ huynh, đa tạ nhiều.”

“Đa tạ chuyện gì?”

“Đa tạ huynh đã lui ra khỏi căn phòng đó.”

Hoàng Phủ Dịch im lặng.

Sơ Tuyết nhìn chăm chú vào tấm lưng của chàng. Đứng từ một góc độ khác để nhìn, hai người bọn họ cùng cảnh ngộ.

Khuôn mặt buồn bã của Hoàng Phủ Dịch hiện lên nét lạc lõng, chàng cất tiếng hỏi “Có phải ngài vẫn luôn theo dõi ta không?”

“Không hề, bảy ngày nay... huynh có cảm nhận thế nào?” Giọng nói nhẹ nhàng như cơn gió của Sơ Tuyết, đã không còn bi thương, nhưng vẫn còn chút tiếc nuối. “Cũng giống như cảnh ban nãy, người không muốn tỉnh lại. Nếu như người chết đi, vậy thì tất cả mọi thứ còn ý nghĩa gì nữa? Hoàng Phủ Dịch huynh, huynh thử nói xem?”

Con người một khi đã chết, thứ còn để lại chỉ là hồi ức, ngay cả mong muốn được nhìn dù chỉ một lần sẽ trở thành xa xỉ.

Bảy ngày này đối với Hoàng Phủ Dịch mà nói, chàng sống trong nỗi dày vò tựa hồ địa ngục. Nàng ngủ mê man ba ngày liền, khó khăn lắm mới tỉnh lại thì như thể mất trí nhớ vậy. Vào lúc chàng cho rằng nàng đã quên

hế mọi thứ thì nàng lại chạy về phía Mộ Dung Cảnh. Nàng giống như một con hươu bé nhỏ hoảng loạn, yếu đuối lao vào vòng tay của Mộ Dung Cảnh mà khóc lóc, ánh mắt hiện lên nỗi tương tư sâu sắc.

Sơ Tuyết từ từ bước đến bên cạnh Hoàng Phủ Dịch, nhìn ánh mắt sau thăm, trái tim tràn đầy cảm xúc. “Để ta nói cho huynh một bí mật.”

“Bí mật?”

“Ta... cách đây rất lâu, rất lâu đã yêu nàng. Năm đó, nàng mười lăm, ta mười bảy...”

“Nàng không phải là hoàng tẩu của ngài sao?”

“Chuyện tình cảm đâu phải dễ dàng khống chế được...” Sơ Tuyết nhìn ánh trăng tàn cuối chân trời, bất lực nói tiếp “Biết rõ ràng không thể nào, nhưng vẫn cứ như con thiêu thân lao vào biển lửa, luôn khao khát được ở cạnh bên người. Chỉ có điều, ta biết bản thân buộc phải thu tất chân tình đó lại, không thể để cho người khác phát hiện.”

Hoàng Phủ Dịch bần thần quay đầu, ánh mắt long lanh, nhìn Sơ Tuyết chăm chú.

“Hãy theo ta nhập cung một lần, thế nào hả? Ta muốn cho huynh xem một số thứ, có lẽ, huynh sẽ tin những lời ta nói.” Có nhiều thứ thực chẳng thể nói thành lời, dùng sự thực chứng minh, có lẽ sẽ mang tính thuyết phục cao hơn.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Mây Mù Tan Đi Thấy Trăng Sáng

Hai bóng người nhăm thảng hướng hoàng cung, bay đi vội vã trong đêm.

Sơ Tuyết cùng Hoàng Phủ Dịch tiến thẳng tới Mai Viện. Dưới ánh trăng, họ cùng nhau tản bộ trong vườn mai, chẳng khác nào chúng tiên trên trời hạ xuống nhân gian. Đáng tiếc là cảnh tuyệt đẹp này không phải bất cứ người nào cũng có thể nhìn thấy được.

Sơ Tuyết nhanh chóng dẫn Hoàng Phủ Dịch đi thẳng lên lầu. Trong đêm khuya, bọn họ hoàn toàn không cần phải dùng đèn, chỉ cần một chút ánh sáng là có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

“Chỗ này, ta chưa bao giờ chủ động đưa người vào xem.” Dứt lời, Sơ Tuyết liền thi triển khinh công, bay lên một nơi bí mật phía trên.

Một lúc sau, Hoàng Phủ Dịch kinh người ngạc lên tiếng. “Những bức tranh này, đều do ngài vẽ sao?”

“Đúng thế, tất cả đều do ta vẽ... Huynh hãy nhìn kỹ từng bức tranh thì có thể phát hiện... mỗi một câu mà ta nói cùng huynh đêm nay đều xuất phát từ tận đáy lòng.”

Hoàng Phủ Dịch nhìn từng bức tranh, dần dần sự kinh ngạc trong ánh mắt kia lại càng dâng cao. Người phụ nữ trong bức tranh kia không người thay đổi theo trình tự thời gian. Có một khoảng thời gian, đã cảm nhận

được nàng trưởng thành, khí chất cũng hoàn toàn khác. Hình ảnh đó vô cùng quen thuộc, chính là sắc thái của nàng khi còn ở thị trấn Đào Hoa.

“Bức tranh mà huynh đang xem, chính là... khoảng thời gian hơn một năm khi người xuất cung, ta không ở cạnh người.”

Hoàng Phủ Dịch im lặng một hồi, cau mày cất tiếng hỏi: “Mộ Dung Sơ Tuyết, tại sao ngài lại cho ta xem những thứ này?”

“Ta muốn nói cho ngài biết một chuyện mà thôi, trên thế gian này, người nguyện bỏ mạng vì nàng không chỉ có một mình ngài.” Sơ Tuyết không huynh hề nói rõ, nhưng những điều nói ra đều là sự thật.

Hoàng Phủ Dịch quay đầu, nhìn Sơ Tuyết bằng ánh mắt bần thần: “Câu nói này có ý nghĩa gì?”

Sơ Tuyết quay sang nhìn Hoàng Phủ Dịch, điềm đạm nói: “Thật ra, người yêu nàng nhưng lại chấp nhận rút lui, cho nàng được toại nguyện không chỉ có mình ta và huynh.”

“Vậy còn ai nữa?”

“Là ai thì ta không thể tùy tiện nói ra. Thế nhưng, có lẽ... huynh cũng đoán được.”

Hoàng Phủ Dịch lặng người, sau đó mỉm cười: “Ha ha, thì ra là vậy! Thì ra là vậy! Ha ha!” Khoảnh khắc chàng đột nhiên nhận ra bản thân không phải là người đáng thương nhất.

“Mấy người cũng đau khổ, chỉ để cho người mình yêu được hạnh phúc. Ba năm nay, chuyện của huynh khiến hoàng tấu và hoành huynh không có được một ngày vui vẻ, từng giây từng khắc họ đều sống trong áy náy, hối hận...”

“Thật sao?” Hoàng Phủ Dịch đành mặt, ánh mắt đầy vẻ mơ hồ.

Sơ Tuyết gật đầu. Mấy ngày nay, những chuyện khiến ngài chấn động ập đến liên tiếp.

Nhớ lại một buổi tối mấy ngày trước, cũng một đêm trăng sáng trong như hôm nay. Ở trên mái của chính điện quán cờ, có hai bóng hình cao lớn, vững chãi sừng sững đứng đó. Một trong hai người chính là Mộ Dung Cảnh, người còn lại đứng quay lưng với ánh trăng, nên chẳng thể thấy rõ dung mạo, thế nhưng vẫn có thể hình dung được khuôn mặt tuấn mỹ mà mờ ảo đó. Theo ánh trăng, ánh mắt đó phát ra thứ màu xanh lam, như thể tinh linh, càng thêm chút thần bí lạ thường.

“Người rốt cuộc là ai?” Mộ Dung Cảnh lên tiếng phá vỡ không khí im lặng trước.

Hoàng Phủ Dịch nhẹ mím cười, ánh mắt sâu muện. “Vậy ngài nghĩ là ai chứ? Liệu ngài có nói thẳng ra mình chính là Mộ Dung Cảnh? Không phải ngài cũng đã ẩn dật dưới thân phận “Dung công tử” suốt ba năm nay sao?”

“Ta là Mộ Dung Cảnh, ta khuyên người hãy rời khỏi thành ngay trong đêm nay, cũng không được phép bước vào Dịch Lâu thêm một bước nữa.”

Hoàng Phủ Dịch lặng người, cảm thấy có chút bất ngờ: “Nếu ta không làm vậy thì sao?”

“Vậy thì người đành phải vĩnh viễn biến mất trên thế gian này.” Đột nhiên, Mộ Dung Cảnh rút thanh kiếm, trông chẳng khác nào một con linh xà, đâm thẳng về phía tử huyệt của Hoàng Phủ Dịch. Ánh mắt ngài lạnh lùng quyết đoán, ánh lên sát khí nhưng lại không hề khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Hoàng Phủ Dịch áo bay trong gió, tránh đường kiếm đó, thần thái thành thơi mà hào sảng: “Mộ Dung Cảnh, thứ sát khí giả tạo đó chẳng thể nào giết nổi ta. Hãy cược một ván xem nào? Ai thắng, thì nàng sẽ là của người ấy.” Chàng có thể nhận sát khí tỏa ra từ thân người Mộ Dung Cảnh là miễn cưỡng, tay làm rất giống, thế nhưng dễ dàng bại lộ trước mặt các cao thủ.

Mộ Dung Cảnh nghe vậy, trong lòng thầm kinh ngạc, ngoài mặt vẫn cố tỏ ra bình thản. “Cho dù thắng thua thế nào, nàng cũng không bao giờ là của người...”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã giao đấu mấy chục chiêu. Rồi họ càng đánh lại càng kinh hãi, càng đánh càng tức giận, càng đánh càng chăm chú.

Dần dần, họ hoàn toàn đắm chìm trong đó.

Đó đã không còn vì mục đích ban đầu, mà chỉ vì cách đánh nhất định phải phân được thắng thua.

Quán cờ lúc này, đã trở thành chiến trường của hai người.

Hai bóng người bay đi như điện, giao chiến kịch liệt. Dưới ánh trăng, đã chẳng thể nào phân biệt được rõ ai với ai. Chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, cực kỳ chói lóa.

Khoảng một canh giờ sau, vẫn không phân nổi thắng thua, thế nhưng thế lực của hai người rõ ràng đã bị tiêu hao, động tác cũng từ từ chậm lại. Thế nhưng, cao thủ giao chiến, nếu không cùng lúc dừng lại, hoàn toàn không thể lui khỏi trận chiến. Nếu một bên lùi bước, trong khi bên còn lại không có ý định, vậy thì, người nào lùi trước rất có khả năng sẽ chết trong tay kẻ còn lại.

Lúc này, Mộ Dung Cảnh dần chiếm thế thượng phong. Ngài có kiếm trong tay, còn Hoàng Phủ Dịch tay không giao đấu. Tiếp đó, Hoàng Phủ Dịch đột nhiên một cước trống rỗng. Không biết từ lúc nào, lớp ngói trên mái nhà đã bị đâm nát.

Thân người nghiêng ngả, chỉ chậm đôi chút, kiếm của Mộ Dung Cảnh đã đâm đến nhanh như điện xẹt.

“Hoàng huynh, xin dừng.” Một giọng thét kinh hãi vang lên.

Đột nhiên, Hoàng Phủ Dịch nghiêng người, vẫn chưa ngã xuống, khi dừng chân, lưỡi kiếm lạnh lẽo đã ở cách cổ họng mình tầm một thốn.

Mộ Dung Cảnh không đâm tiếp nữa, không khí như thể đóng băng vào giây phút đó.

Hoàng Phủ Dịch mỉm cười, chàng biết Mộ Dung Cảnh sẽ không giết mình, cho dù Sơ Tuyết ẩn thân trong chỗ khuất không lên tiếng, ngài cũng sẽ không xuống tay. Lúc này, Sơ Tuyết nhanh chóng phí thân tới, khẽ khàng dùng hai ngón tay dịch chuyển mũi kiếm sang một bên, đứng chặn trước mặt Hoàng Phủ Dịch, ánh mắt tràn đầy bất lực, có nhiều lời thực sự không thể nói ra được.

“Hoàng huynh, có chuyện gì thì cứ nói trước đã.”

Mộ Dung Cảnh nhìn Sơ Tuyết, lại lặng lẽ nhìn sang chỗ Hoàng Phủ Dịch.

Hiện nay, ngài vô cùng hoài nghi thân phận của người thanh niên trước mặt. Không ngờ Sơ Tuyết còn hiện thân bảo vệ người đó, hơn nữa còn đưa lưng về phía người ngoài? Điều này có nghĩa là Sơ Tuyết dành niềm tin sâu sắc cho người đứng phía sau lưng mình, một niềm tin vô điều kiện.

Đối với một người luyện võ, tuyệt đối không thể quay lưng về phía địch thủ, bởi vì... có quá nhiều sơ hở.

Ngài thấy Sơ Tuyết và người đứng sau có ánh mắt giống hệt nhau trong đêm tối.

Đột nhiên có một người ăn vận như hộ vệ vội vã xông ra.

Chàng hành lễ trước Mộ Dung Cảnh rồi vội bẩm báo: “Đại gia, Dịch Lâu hình như lại xảy ra chuyện rồi! Lúc nãy, tướng công của Dung cô nương vội vã ra ngoài tìm đại phu.”

“Cái gì?” Mộ Dung Cảnh kinh hãi, nhanh chóng bay vọt về phía Dịch Lâu.

Gần như cùng lúc, hai bóng hình phía sau cũng thần tốc bay theo. Ba người đã đến nội viện của Dịch Lâu.

Tiểu Dung vừa nhìn thấy họ, liền vội vã quỳ xuống, nghẹn ngào lên tiếng: “Đại gia, tiểu thư mãi vẫn chưa tỉnh dậy, dù có gọi thế nào cũng không tỉnh dậy. Nô tì nghe nhịp tim của người... hình như không còn đập nữa...” Nói rồi, nước mắt nàng đã ềnh ệch nước.

Mọi người lo lắng đi đến bên giường kiểm tra, đôi mày nàng thoáng hiện nỗi ưu phiền, sắc mặt bình thường.

Mộ Dung Cảnh ngồi xuống bên thành giường, kê má lên lồng ngực nàng, vội vã nói: “Vẫn còn nhịp đập, thế nhưng rất yếu... tại sao lại thế?”

Hoàng Phủ Dịch cũng nắm lấy bàn tay của Thẩm Tố Nhi, đưa ngón tay lên bắt mạch, rồi kinh hoàng nói: “Không hay rồi, mạch tượng lúc có lúc không... gần như sắp biến mất rồi, có chuyện gì thế?”

Sơ Tuyết sai người, trực tiếp cầm lệnh bài đi tìm Thôi thần y.

“Tố Nhi! Tố Nhi! Mau tỉnh lại.” Mộ Dung Cảnh khẽ vỗ vào mặt nàng, thế nhưng chẳng có chút phản ứng.

Hoàng Phủ Dịch cũng kinh hãi nói: “Có chuyện gì thế? Ban ngày không phải vẫn còn bình thường sao, chỉ uống có chút rượu...”

Sơ Tuyết thất kinh lên tiếng: “Phải chăng rượu có vấn đề?”

“Chắc không đâu, ta cũng uống thứ rượu đó, chẳng có vấn đề gì cả.” Hoàng Phủ Dịch lúc này như ngồi trên đồng lửa.

“Người không giống như ngài. Ngài không sợ trúng độc.” Sơ Tuyết thực sự tức giận, âm lượng bất giác cao hơn bình thường.

“Rượu hình như là nàng mua trên đường tới đó.”

“Chết tiệt! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?” Mộ Dung Cảnh đưa lời quát, đỡ nàng ngồi dậy, tựa vào người mình, giúp nàng điều chỉnh lại khí huyết, có điều không mấy hiệu quả.

Khoảng nửa canh giờ sau, Thôi thần y vội vã tới nơi. Sau khi xem bệnh, ngài cũng không nói được là bệnh gì, càng không hiểu nổi tình trạng của nàng lúc này thế nào. Ngài chỉ nói đợi ngày mai xem lại, nói không chừng sẽ tỉnh dậy như thường. Kết quả, đợi liền ba ngày, nàng vẫn cứ hôn mê. Thôi thần ý chẳng khám ra được bệnh gì. Hoàng Phủ Dịch lặng lẽ lấy máu của mình cho nàng uống, nhưng cũng chẳng có chút tác dụng.

Ba ngày đối với mọi người dài lê thê tựa như ba năm, không một ai dám chớp mắt dù chỉ là nửa khắc.

Lúc này, Mộ Dung Cảnh ngồi cạnh bên nàng, ánh mắt âm sâu đã bắt đầu chuyển đỏ. Ngài kéo tấm chăn trên người Thẩm Tố Nhi lên, bàn tay nhẹ lướt qua mấy sợi tóc trước trán nàng, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên má

nàng, dịu dàng thăm thì: “Nàng phải mau tỉnh dậy, tại sao lại ham ngủ như vậy chứ, đồ ngốc...”

Hoàng Phủ Dịch cũng ngồi gần giường, bần thần mím chặt môi.

Sơ Tuyết thì đã rời khỏi, bởi vì chuyện triều chính vẫn cần có người giải quyết.

Mộ Dung Cảnh lúc này đã mặc nhận sự tồn tại của Hoàng Phủ Dịch, bởi vì ngài đã đoán được người trước mặt là ai. Sơ Tuyết gần đây thường xuyên trầm lặng và phản ứng lạ thường, cho dù che giấu thế này, vẫn cứ tìm thấy thấy bóng dáng của người năm ấy.

“Cậu có cách gì khiến nàng tỉnh dậy không?” Mộ Dung Cảnh đột nhiên hỏi.

Ánh mắt Hoàng Phủ Dịch sẫm lại, hạ giọng nói: “Không có, ta cũng đã thử dùng một cách rồi... không có tác dụng.” Máu đã không còn công hiệu như trước đây?

Đột nhiên, Mộ Dung Cảnh cất lời: “Hãy trả lại nàng cho ta, được không? Hoàng Phủ Dịch?”

Hoàng Phủ Dịch đành mặt, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Mộ Dung Cảnh mỉm cười cay đắng nói: “Không cần phải che giấu, mấy ngày nay cậu đã để lộ quá nhiều sơ hở.”

Hoàng Phủ Dịch bình thản đáp: “Ở cạnh bên người, thông minh thực đúng là tổn công sức.”

“Cậu có thể buông tay không?” Mộ Dung Cảnh lại hỏi.

“Ngài đang muốn hỏi ta tấm thư từ thế sao?”

“Đúng vậy.”

“Nếu như ta không cho thì sao?”

“...”

Mộ Dung Cảnh mím môi, không nhìn về phía Hoàng Phủ Dịch.

Lúc này, bên ngoài truyền vào tiếng khóc của trẻ nhỏ, là tiếng khóc đòi mẫu thân.

Mộ Dung Cảnh lặng người, là Tình Nhi và Mục Nhi. Ngồi một lúc, ngài chẳng thể nào dậy được nữa, tiếng khóc con trẻ, cứ nghe một tiếng là ngài lại đau lòng. “Ta ra ngoài một lúc.”

“Ừm” Hoàng Phủ Dịch gật đầu, nhìn Mộ Dung Cảnh bước ra ngoài.

Hoàng Phủ Dịch quay đầu, nhìn người phụ nữ nằm trên giường chăm chú. Thật yên tĩnh, nàng trước kia cũng rất yên tĩnh, là một kiểu yên tĩnh đến từ sự lười nhác, còn sự yên tĩnh hôm nay của nàng lại khiến mọi người cùng cực bất an.

“Hình Nhi, có phải ta toại nguyện cho nàng ở bên Mộ Dung Cảnh thì nàng sẽ tỉnh lại?” Bóng dáng lạc lõng của chàng dần ghé sát về phía nàng, vuốt ve dung nhan quen thuộc đang chìm trong giấc ngủ sâu lắng. Chàng thực chẳng thể kìm nén được tình cảm trào dâng dữ dội, chân thành, sâu sắc, trong đó còn có cả nỗi khát khao đến từ thẳm sâu linh hồn mình. “Đôi lúc ta thực sự chẳng thể hiểu nổi, tại sao lại yêu nàng? Ta hối hận lắm, ta thực sự không nên đưa nàng ra khỏi thị trấn Đào Hoa. Nếu vậy chúng ta có thể sống bên nhau cả cuộc đời...”

Đó chính là khoảng thời gian tươi đẹp nhất, vui vẻ nhất trong cuộc đời của chàng. Cuộc sống không có gì phải lo lắng, không có ánh mắt soi mói, nàng không né tránh chàng, cũng không hề sợ hãi.

Lúc đó, chàng chỉ muốn ở cạnh bên nàng một cách đơn thuần nhất.

Cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng... Bất ngờ, một bàn tay nhỏ bé đẩy chàng ra...

Hoàng Phủ Dịch thất kinh, ngược đầu lên, phải chăng Tố Nhi đã tỉnh lại?

Chỉ có điều, nàng nhìn chàng, ánh mắt kinh hãi, thu người gọn vào một góc giường.

Tâm trạng vui mừng khi thấy nàng tỉnh lại của Hoàng Phủ Dịch nhanh chóng chuyển sang băng giá. Đôi mắt đó, thực sự quá xa lạ? Đúng vậy, hoàn toàn xa lạ! Giống như nàng chưa từng quen biết chàng vậy. “Là ta, nàng không biết ta sao?”

Nàng đưa ánh mắt hoang mang nhìn ra xung quanh, trong đó thậm chí còn xen lẫn cả nỗi bi thương sâu sắc. Chỉ là, khi đã đưa mắt nhìn hết cả căn phòng, nàng liên tục trào nước mắt, nhìn Hoàng Phủ Dịch đầy sợ hãi, nhìn y phục của chàng, nhìn cách ăn vận của chàng, từ đầu đến chân... Sau đó, nàng bật khóc thành tiếng, giọng nói run rẩy: “Ta quay lại rồi sao? Quay lại rồi! Cuối cùng đã quay lại rồi...” Nàng thu gọn người ở góc giường ôm lấy hai gối, vùi đầu khóc lớn như thể tột cùng đau đớn.

Biến đổi đột ngột đó khiến Hoàng Phủ Dịch chẳng thể tiếp nhận nổi.

Chính vào lúc này, bên ngoài truyền lại tiếng bước chân, không bao lâu, một thân hình tuấn lãng xuất hiện.

Khi nhìn thấy Thẩm Tố Nhi, ngài vui mừng hét lên: “Tố Nhi! Tố Nhi! Cuối cùng nàng đã tỉnh lại rồi?”

Khoảnh khắc nàng nhìn thấy Mộ Dung Cảnh, thời gian như ngừng trôi, ánh mắt vui mừng pha lẫn kích động. Thâm sâu trong ánh mắt, dường

như đã nhìn thấy người mà nàng nhung nhớ nhất trên thế gian này... Tiếp đó, nàng sà vào vòng tay của Mộ Dung Cảnh, bật khóc.

Mộ Dung Cảnh lặng người, vui mừng, kích động.

Thế nhưng, chính vào lúc này, ngài lại như rơi xuống đáy cốc vạn trường.

“Lạc ca ca...”

Nàng nhận nhầm ngài thành Tư Mã Lạc sao? Tình ý sâu sắc trong mắt nàng là dành cho người khác? Ngài ôm chặt lấy nàng, trái tim như thể bị trăm ngàn mũi kim đâm vào, hết lần này đến lần khác, đang không ngừng rỉ máu.

Rồi vào lúc mọi người không để tâm, nàng lại đột nhiên biến mất.

Mộ Dung Cảnh đưa tay, một thị vệ xuất hiện, ngài lạnh lùng lên tiếng: “Đã có chuyện gì?”

“Hồi bẩm đại gia, khoảng một khắc trước phu nhân ra ngoài, trước mắt không hề gặp bất cứ nguy hiểm nào cả.” Viên thị vệ lập tức bẩm báo. Bọn họ phụ trách âm thầm bảo vệ nàng, thông thường không gặp chuyện gì nguy hiểm thì sẽ không xuất hiện, cũng không ngăn cản hành động của Thẩm Tố Nhi. Lúc này, bọn họ không ngăn nàng không bị coi là thất chức.

“Vậy thì tốt, nàng ấy đi đâu?”

“Phu nhân đi về đường lớn phía đông.”

“Ừm.” Nói xong ngài vẫn chưa kịp động thân.

Thân hình của Hoàng Phủ Dịch đã bay đi trước một bước.

Chỉ là lúc mà bọn họ tới nơi, thứ đợi chờ họ lại là cục diện khiến họ muốn phát điên.

Thẩm Tố Nhi lại xảy ra chuyện.

Hình như là bất ngờ. Vào lúc vội vã đi qua đường, nàng bị một chậu hoa rơi trúng vào đầu, cảnh tượng thật đúng là bi thảm.

Mộ Dung Cảnh bế nàng đang mê man bất tỉnh, hoàn toàn không dám tin tất cả mọi thứ đang xảy ra trước mắt mình.

Lúc này, một người thị vệ căng thẳng xông tới hồi báo: “Thủ lĩnh, có người nói, nhìn thấy người khả nghi ở trên lầu...”

“Nhanh, mau bắt lấy hung thủ, nếu không cả ta và người đều không giữ nổi đầu đầu.” Lúc này, viên thủ lĩnh hét lớn, đội thị vệ hơn ba chục người, nhanh chóng đi bắt hung thủ.

Khoảng một canh giờ sau. Trong một gian phòng ở Dịch Lâu.

Thời thần y đang xem xét bệnh tình cho Thẩm Tố Nhi, sắc mặt của ngài cực kỳ nghiêm trọng.

Đã cầm máu được rồi, chỉ là người vẫn còn hôn mê, sắc mặt cũng trắng nhợt đi, tình thế đáng lo, không mấy khả quan.

Đến chiều muộn, họ mới bắt được người tình nghi. Sau một hồi nghiêm hình bức cung, bọn họ nhanh chóng điều tra ra kẻ chủ mưu. Không ngờ lại chính là vị tiểu thư đến gây sự lần trước, phái nô tài ra ngoài khiến bọn lưu manh hạ thủ với Thẩm Tố Nhi, ả vô tư cho rằng sẽ chẳng có ai biết được. Tiếp tục truy xét sâu thêm, chưa đầy nửa ngày đã tra đến ả ta, chứng cứ đầy đủ, ả cũng chẳng còn đường chối cãi.

Mộ Dung Cảnh nhìn Sơ Tuyết bằng ánh mắt chất vấn.

“Hoàng huynh, ta... xin lỗi. Ta...” Lần này, Sơ Tuyết thực sự hối hận vì đã nhân từ. Bởi vì chiếu theo luật pháp, sự việc không quá nghiêm trọng. Ngài đã đích thân đến tận phủ trách lỗi quản giáo không nghiêm, giáng lễ bộ thượng thư xuống ba cấp, cắt bổng lộc một năm, đồng thời ra lệnh phải quản giáo nghiêm ngặt con gái, cấm túc trong nhà một năm. Thế nhưng vị đại tiểu thư này vẫn không tỉnh ngộ, lại còn trút hết mọi oán giận lên người Thẩm Tố Nhi.

Chiều muộn, cả Dịch Lô chìm trong không khí u sầu, âm đạm.

Tất cả mọi người đều ngồi trên đồng lửa, người nằm trên giường mãi không có chuyển biến tốt hơn, hơi thở càng lúc càng yếu, cho tới sau cùng thì tắt hẳn. Vào lúc Thôi thái y lắc đầu bó tay, tất cả mọi người đều kinh hãi đến độ sắc mặt trắng nhợt.

Mộ Dung Cảnh ôm chặt lấy người con gái thương yêu, thân người đang dần dần giá băng, trái tim gần như đã chết... Nỗi tuyệt vọng vô bờ, hoảng sợ đến từ thẳm sâu trong trái tim vỡ nát của ngài.

...

Lũ trẻ khóc lóc, bọn chúng là người bật khóc đầu tiên. Chúng đều không hiểu được cái chết nghĩa là thế nào, chỉ thấy vô cùng sợ hãi, sợ hãi vô bờ.

Cả căn phòng tràn ngập không khí bi thương, sầu muộn.

Mục Nhi và Tình Nhi không ngừng gọi mẫu thân.

...

Cuối cùng, nàng tỉnh lại trong tiếng vẫy gọi của những người thân yêu.

Cảnh tượng ở thời hiện đại chỉ là giấc mộng, trải nghiệm sâu sắc nhất chính là nỗi đau đốn quặn thắt tâm can.

Sắc trời dần sẫm xuống.

Hoàng hôn tỏa đi vạn trượng, chiếu vào căn phòng qua cửa sổ, nhuộm màu đỏ rực.

Hai người im lặng tựa vào nhau.

Lúc này, Thẩm Tố Nhi nằm trong vòng tay của Mộ Dung Cảnh, khóm má đỏ lựng, ánh mắt thập phần áy náy.

“Nàng tỉnh rồi!” Mộ Dung Cảnh đổi lại tư thế, để nàng có thể nằm thoải mái hơn.

Nàng nép sát vào lồng ngực ngài, tối qua tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, chẳng bao lâu sau nàng liền ngủ thiếp đi.

“Có phải đầu vẫn còn đau?” Nói xong ngài lại kéo chăn lên cho nàng. “Hãy yên tâm ngủ thêm một lúc nữa, bọn họ có Tiểu Dung chăm sóc rồi!”

“Có phải ta lại...” Có phải lại gây phiền phức cho mọi người?

“Tố Nhi, hãy nói ta nghe... nàng sẽ không rời bỏ ta cùng bọn trẻ, có đúng không?” Giọng Mộ Dung Cảnh vẫn còn run, cúi đầu nhìn nàng thật chăm chú.

“Ta...” Nàng khẽ ngưng lại, lặng người, sau cùng lại tránh né ánh mắt đăm đõi, chân tình của ngài.

Ngài cũng không dám nhìn thẳng về phía nàng, trong mắt có đau đốn, có thương tích, đôi môi vẫn đang run rẩy. Mãi lúc sau, gằn như khó khăn lắm, tốn nhiều sức lực lắm, ngài mới có thể thốt lên một câu: “A Lạc ở

Nam Man... nếu nàng muốn gặp đệ ấy, ta sẽ đưa nàng đi, thế nhưng nàng đừng tùy tiện đi một mình...”

Ngài nhìn nhin đau đớn, định buông đôi tay, nàng liền đưa đôi tay nhỏ bé tóm chặt lấy y phục trước ngực ngài.

Nàng không biết sau khi bản thân quay lại thời hiện đại, nơi này đã xảy ra những gì? Nàng đã tự hỏi mấy lần rồi, thế nhưng lại không thể hỏi Mộ Dung Cảnh quá trực tiếp được. Chỉ là hiện nay, ngài đang buồn bã, đang đau lòng. “Từ sau khi uống say... đến bây giờ, khi tỉnh lại, ta chẳng hề nhớ bất cứ chuyện gì đã xảy ra trong quãng thời gian đó.”

“Nàng không nhớ thì thôi đừng nghĩ đến, thực sự cũng chẳng xảy ra chuyện gì, là do ta đã không chăm sóc nàng tận tình... để nàng bị thương. Xin lỗi nàng.” Ngài vuốt ve khuôn mặt yêu thương kia, ánh mắt long lanh đầy nước. Ngài dần dần đưa hai cánh tay to lớn ôm chặt nàng vào lòng. “Sau này, không được rời khỏi ta một bước... dù nửa bước cũng không được.”

Bá đạo mà lại vô cùng dịu dàng, vào khoảnh khắc tưởng như mất nàng vĩnh viễn, ngài thực sự đã nghĩ thông hết mọi chuyện, chẳng còn bất cứ thứ gì quan trọng hơn nàng. “Tổ Nhi, sau tối hôm qua, đột nhiên ta đã nghĩ thấu rất nhiều chuyện. Con người chết đi sẽ hóa thành tro bụi, dù kiên trì thế nào cũng chẳng còn ý nghĩa. Đợi đến khi mất đi người thân yêu bên cạnh, chúng ta sẽ chẳng thể cứu vãn được những gì đã mất. Chúng ta đừng sống mãi trong quá khứ đau khổ nữa, hãy nghĩ tới cuộc sống tương lai với bọn trẻ có được không?”

“Ừm...” Nàng cố gắng kìm nén nước mắt. Nàng thực sự cũng đã nghĩ thấu, Khi phát hiện bản thân quay về thời hiện đại, nàng đã quên hết mọi thứ. Trong đầu chỉ còn đúng một suy nghĩ chính là ngài và hai đứa trẻ. Nghĩ nếu sau này không gặp lại bọn họ, nàng phải làm thế nào? Đó chính là

nổi tuyệt vọng trước nay chưa từng có, thậm chí còn đáng sợ hơn cả đối diện với cái chết.

“Tổ Nhi, nói cho nàng biết một chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

“Hoàng Phủ Dịch chưa chết, cậu ấy đã quay về.”

“Hả?...”

“Nàng thử đoán xem, cậu ấy là ai?”

“Ai thế?”

“Vân công tử. Vào ba năm trước, cậu ấy đã hồi phục lại dáng vẻ đáng có. Bởi vì, Tuyết Liên ngàn năm trên người đã từng dùng để cứu Sơ Tuyết, ngược lại đánh đổi được cuộc đời mới, gặp họa được phúc.”

“Ừm...” Đôi bàn tay bé nhỏ kia lại càng nắm chặt lấy y phục của Mộ Dung Cảnh... Nàng lại bật khóc.

Lần này, nàng khóc vì mừng.

Hồng trần vạn trượng, tìm tìm kiếm kiếm, chẳng phải vì một con người, mà vì người đó, ta có thể từ bỏ cả thiên hạ.

“Ngài mau nhắm mắt lại>“

Trái tim ngài đập liên hồi, vô cùng hồi hộp.

Đột nhiên ngài lại cảm thấy căng thẳng, có điều vẫn cứ làm theo lời nàng.

Khoảnh khắc này, hình như ngài đã chờ đợi từ rất lâu rồi, rất lâu rồi... Trong lòng trào dâng lên cảm xúc rung động kì lạ. Đôi môi anh đào mềm

mại đặt nhẹ lên bờ môi của ngài, cảm giác gần gũi hơn bao giờ hết.

Đã bao lâu rồi... quá lâu rồi...

Tiếp đó, nàng lặng người, bờ môi cảm nhận được vị mặn, là nước mắt của ngài... Nước mắt nam nhi không dễ rơi. Nam nhân thời cổ đại coi nước mắt tựa như sinh mệnh thứ hai của mình. Đó chính là tôn nghiêm của họ. Thế nên trái tim dù lạnh giá đến đâu, vào giây phút này cũng sẽ ấm áp, tan chảy, tất cả chỉ vì người đàn ông nguyện rơi lệ vì mình.

Khẽ hôn lên giọt lệ, bờ môi của ngài... Lúc này, nàng mới nhìn ra rằng, mi của ngài vừa đen vừa dài, giống như một chiếc quạt, tuyệt đẹp lạ thường.

Chiếc mũi cao cao, bờ môi quyết rũ, gợi cảm... Tất cả mọi thứ thuộc về ngài đều hoàn mỹ.

Cả thân người ngài cứng đờ, đôi bàn tay vững chãi càng lúc càng ôm chặt nàng vào lòng.

Nụ hôn nhẹ nhàng, mềm mại, đắm đuối, không rời.

Dù có cay đắng, đau khổ nhiều hơn nữa, thì lúc này đang dần tan biến trong chiếc hôn này.

Trong trái tim ngài, chỉ có nàng. Trong trái tim nàng, cũng chỉ có ngài mà thôi. Hồng trần vạn trượng, hỗn loạn không thôi, con người sống cũng chỉ vì muốn tìm một mối tình chân thật, xưa nay chẳng khác nào mò kim đáy bể. Kiếp này nếu được bên nhau, nhất định phải nói cho đối phương biết. Vì một người, nguyện bạc đầu không ly biệt.

Lúc này, một thân hình bé nhỏ len vào qua khe cửa, định gọi mẫu thân, liền bị thân hình mặc y phục màu lam ôm lấy, bàn tay nắm ngón trắng trẻo, bịt chặt chiếc miệng của cậu nhóc.

Mục Nhi nằm trong vòng tay của chàng, hiếu kỳ cất tiếng: “Phụ thân, tại sao người lại đưa Mục Nhi ra ngoài? Mục Nhi muốn vào chỗ mẫu thân.”

Hoàng Phủ Dịch khẽ nhéo chiếc mũi xinh của cậu bé, mỉm cười lên tiếng: “Mẫu thân mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi. Mục Nhi phải ngoan, lúc này không được vào làm phiền mẫu thân, có biết không?” Chỉ là lúc nói câu này, ánh mắt chàng phức tạp, ngay cả bản thân chàng cũng không hiểu nổi, tại sao lại phải ngăn Mục Nhi không làm phiền hai người trong kia?

Mục Nhi nghi hoặc, đưa lời hỏi vặn: “Thế nhưng, Dung thúc thúc cũng ở đó, tại sao người lại không ra ngoài? Lẽ nào người không làm phiền mẫu thân sao?”

“Chuyện này...” Hoàng Phủ Dịch bắt đầu bối rối, cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Phụt!” Ngoài cửa, một thân hình cao lớn đang đứng đó, khoanh tay trước ngực, mỉm cười nhìn hai người một lớn một nhỏ, đặc biệt là bộ dạng thẹn thùng của Hoàng Phủ Dịch, khá là thú vị.

“Mộ Dung Sơ Tuyết, ngài cười cái gì chứ?”

Lúc này, Mục Nhi vẫn đứng cạnh bên phụ thân mình, khẽ chu đôi môi, bộ dạng không hài lòng: “Đúng thế, Tam thúc thúc đang cười cái gì thế? Không được cười nữa.”

Vừa nghe vậy, Sơ Tuyết lại càng không nhịn thêm được.

“Ha ha, cái thằng nhóc này...”

“Con đã nói rồi, không được cười nữa. Không được cười con, cũng không được cười phụ thân của con.” Mục Nhi thực không vui ôm lấy cánh tay Hoàng Phủ Dịch, sau đó đứng sát lại gần. “Phụ thân! Người bảo thúc thúc đừng cười nữa.”

“Được, chúng ta hãy khiến ngài ấy không cười được nữa.” Hoàng Phủ Dịch bế bổng đứa nhóc lên, trợn mắt lườm Sơ Tuyết. “Đã nghe thấy chưa? Ngài không được phép cười nữa. Còn dám cười... còn dám cười...” Tiếp đó, chàng cúi đầu nhìn đứa nhóc trong lòng. “Ngài ấy còn cười thì phải trừng phạt thế nào đây?”

“Phụ thân, phạt thúc thúc phải ngủ một mình, phạt thúc thúc không được nghe chuyện, có được không?”

“Phụt!”

Lần này, không chỉ Sơ Tuyết bật cười, ngay cả Hoàng Phủ Dịch cũng không nhìn được thêm nữa.

Chính nhờ nụ cười này mà tâm trạng lạc lõng, sầu thảm lúc nãy của Hoàng Phủ Dịch đã đỡ hơn rất nhiều.

“Mục Nhi! Buổi tối Tam thúc thúc không được nghe chuyện? Dám phạt thúc thúc, thúc thúc sẽ không kể cho con nghe nữa.”

“A...” Đứa nhóc dường như không ngờ được đến chiêu này, mím môi, không nói thêm gì.

Chiếc đầu bé xinh vẫn nép trong lồng ngực của Hoàng Phủ Dịch.

“Người sao rồi?” Sơ Tuyết bình thản hỏi, ngài vừa từ hoàng cung vội vã tới đây.

“Vẫn may, nàng đã tỉnh rồi!”

“Mục Nhi, con đi tìm Tình Nhi chơi nhé?” Hoàng Phủ Dịch đặt Mục Nhi xuống, muốn yên tĩnh một lúc. Tâm trạng lúc này của chàng rất phức tạp, toại nguyện cho người khác thực sự là một chuyện khó khăn.

“Không đâu! Con muốn chơi với phụ thân.” Mục Nhi cố chấp, đôi bàn tay bé nhỏ ôm chặt cổ chàng quyết không buông.

Tại sao đứa nhóc này lại thích quấn quýt bên chàng như vậy chứ? Nói không chừng cậu bé chạy từ đại đường về cũng vì muốn tìm chàng.

“Đều ở đây cả sao?”

Trong phòng phát ra giọng nói tràn ngập vui mừng. Chính là Mộ Dung Cảnh. Ngài bế Thẩm Tố Nhi ra ngoài.

“Hoàng huynh.” Sơ Tuyết tỏ ra thận trọng hơn, đồng thời cũng đưa mắt nhìn người phụ nữ trong lòng ngài.

Sắc mặt nàng vẫn còn trắng nhợt, nhưng đôi môi đã hồng thắm, ánh mắt dịu dàng, khiến Sơ Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Lần này xem ra, nàng đã không sao nữa rồi. Hoàng Phủ Dịch lại kích động, đến độ toàn thân cứng đờ, đôi tay ôm Mục Nhi cũng theo đó mà thu chặt lại.

“Ta đưa Tố Nhi ra ngoài đình viện hưởng chút nắng mặt trời.”

“Hôm nay hãy để ta làm có được không?” Giọng nói dõng dạc mà run run, khó giấu được chút kỳ vọng và cả thỉnh cầu nữa. Người nói chính là Hoàng Phủ Dịch.

Mộ Dung Cảnh cúi đầu mỉm cười với người phụ nữ trong lòng, bốn mắt giao hòa, ngài từ từ bước đến trước mặt Hoàng Phủ Dịch.

Hoàng Phủ Dịch nhìn Thẩm Tố Nhi, nhoén miệng mỉm cười, đón nàng từ vòng tay của Mộ Dung Cảnh, thận trọng bế vào lòng. Chàng nhìn Mộ Dung Cảnh đầy cảm kích, lặng lẽ mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng tiến ra ngoài cửa. Mỗi bước đi đều vô cùng thận trọng.

Đứng trong đình viện, dưới ánh nắng chan hòa, chàng không cử động, vẫn bế nàng, lặng lẽ đứng đó.

Nàng điềm tĩnh tựa vào bờ vai của chàng.

“Tiểu Bảo, là cậu đúng không?” Ánh mắt nàng đỏ rực, thấp thoáng lệ nhòa.

Dần dần, giọt lệ đó đông đầy, trào mi, chảy xuống... thấm ướt y phục màu xanh lam của chàng.

“Là ta, ta không hề chết... không phải nàng đã nghe thấy tiếng đàn của ta sao? Những khúc nhạc đó, đều là những khúc mà nàng hát cho ta nghe trước kia.” Trước kia, khi còn ở thị trấn Đào Hoa, mỗi khi không người nào được chàng thường bắt nàng hát cho mình nghe.

“Ừm..”

Hoàng Phủ Dịch từ từ đặt nàng ngồi xuống bậc thềm trong đình viện.

Còn chàng quỳ gối, ngồi trước mặt nàng, nắm lấy bàn tay bé nhỏ, mềm mại, cảm nhận hơi ấm đến từ cơ thể của nàng, đến nay, trong lòng vẫn cứ rung động vô cùng.

“Đa tạ cậu đã sống mà quay về...” Tâm trạng Thẩm Tố Nhi lúc này vô cùng phức tạp, cảm động nghẹn ngào. Chàng có thể quay về, chàng không hề chết... Đối với nàng mà nói, đây chính là ân huệ to lớn mà ông trời ban cho. Không! Là cứu rỗi, là thuốc cứu rỗi linh hồn. Nếu chàng chết đi, cho dù nàng có thể đứng dậy, cho dù nàng tiếp tục sống, nỗi tiếc nuối và áy náy trong lòng cả đời này cũng chẳng thể nào gạt bỏ.

Không chết là tốt, có thể sống mà quay về là tốt... Chỉ nghĩ đến đây thôi, nước mắt nàng lại trào mi.

Hoàng Phủ Dịch trầm lặng, áp mặt vào lòng bàn tay của nàng, khẽ hỏi: “Nàng còn đau đầu không?”

“Không còn đau nữa...”

“Hãy nói thật cho ta biết, nàng không nói thật, ta vẫn cảm thấy lo lắng.”

Lúc này, nàng cảm nhận được lòng bàn tay mình ấm nóng và ướt nhòe.

Chàng đang đau lòng? Đang rơi lệ?

“Xin lỗi cậu, Tiểu Bảo, là ta đã khiến cậu phải đau lòng...”

“Không phải, ta đang vui mừng, Hinh Nhi, lúc này ta khóc vì quá vui mừng...” Chàng nghẹn ngào đưa lời giải thích. “Sau này nàng phải sống vui vẻ hơn trước, đừng khóc thêm nữa, có biết không? Nếu không, ta sẽ quay về, cướp nàng khỏi Mộ Dung Cảnh.”

“Được.”

Trong phòng, Sơ Tuyết bế Mục Nhi. Lần này, cậu nhóc rất im lặng.

Mộ Dung Cảnh ngồi xuống cạnh bàn, rót một ly trà.

“Hoàng huynh, huynh đang ghen phải không?”

“Ghen? Ta chết vì ghen từ lâu rồi!” Mộ Dung Cảnh hào sảng thừa nhận, còn cong miệng mỉm cười nhìn Sơ Tuyết. Ngưng lại đôi lát, ngài lại mỉm cười vui vẻ đê Sơ Tuyết yên lòng. “Đặt mình vào chỗ người ta... hầy, Hoàng Phủ Dịch cũng khá đáng thương. Hơn nữa, Tố Nhi có cách nghĩ của riêng mình, ta tôn trọng quyết định của nàng ấy.”

“Hoàng huynh đã thay đổi rồi!” Sắc mặt Sơ Tuyết bỗng trở nên cổ quái.

Mộ Dung Cảnh nhướn mày, ánh mắt thoáng nét thẹn thùng.

“Đệ cảm thấy hoàng huynh có mục đích khác.”

Khóe miệng Mộ Dung Cảnh kẽ co giật, giả bộ như không có chuyện gì, tiếp tục dùng trà.

“Khụ, khụ, khụ...” Khẽ ho, ngài cố gắng che giấu sự thẹn thùng vì sắp bị Sơ Tuyết vạch trần.

Quả nhiên, Sơ Tuyết tỏ vẻ rất hiểu chuyện.

“Tam thúc thúc, Dung thúc thúc có mục đích gì khác vậy?”

Sơ Tuyết mỉm cười, bế Mục Nhi ngồi trong lòng rồi nói: “Ồ, thực ra, Dung thúc thúc đang muốn lui một bước để tiến ba bước, giả bộ hào sảng, vậy thì, mẫu thân của con sẽ lại càng yêu mình hơn trước. Bởi vì không có người phụ nữ nào yêu người đàn ông hẹp hòi, nhỏ mọn, mẫu thân của con cũng không ngoại lệ.”

“Phụt.”

“Ha ha...” Sơ Tuyết bật cười vui vẻ.

Mục Nhi ngồi trong lòng ngài cũng hân hoan cười theo.

Ngay lúc sau, đại đường Dịch Lâu tràn ngập tiếng cười nói rộn ràng không dứt.

Không khí xung quanh phút chốc thay đổi hoàn toàn.

“Ăn nói linh tinh, dạy hư trẻ nhỏ.”

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Vì Nàng Nguyễn Từ Bỏ Thiên Hạ

Mọi thứ trong Dịch Lâu vẫn vậy.

Nửa tháng sau, vết thương của Thẩm Tố Nhi đã đỡ nhiều, Mộ Dung Cảnh vẫn tận tâm chăm sóc.

Lúc này, nàng ngồi trước bàn trang điểm, lo lắng sờ vết sẹo trên trán.

Mộ Dung Cảnh nắm lấy bàn tay bé nhỏ đó, khẽ thổi lên vầng trán của nàng “Có phải nàng vẫn thấy đau? Nhìn sắc mặt lo lắng của nàng kìa, không khỏe thì cứ nói ra, có biết không?”

“Không đau, ta không còn đau nữa, chỉ là...” Đôi môi hồng đào của nàng khẽ cong lên.

“Nhóc con, có phải lại nghĩ ra chủ ý xấu nào không đấy?”

Nàng trợ mắt, cảm giác ngài đang yêu thương mình chẳng khác nào một đứa trẻ nhỏ. Có điều càng như vậy, nàng lại càng thấy trong lòng ngọt ngào. Đôi khi, làm một người phụ nữ bé nhỏ ở bên ngài thì có gì không được chứ?

“Ta chỉ đang nghĩ... không biết liệu trên trán có để lại vết sẹo xấu xí không?”

“Phụt! Xấu đi một tí, cũng sẽ an toàn hơn...”

“Ngài nói gì chứ?” Nàng bật cười rồi dấm nhẹ vào ngực ngài một cái. Lúc này chẳng khác nào nàng đang nhõng nhẽo cùng ngài.

Mộ Dung Cảnh khẽ lặng người, ánh mặt hiện rõ vẻ dấm say. Có điều, có một chuyện, ngài muốn thẳng thắn nói cùng nàng, đưa tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, đáng yêu kia, ánh mắt thâm lặng, hiện rõ tình ý dịu hiền “Đừng có lo lắng, cho dù nàng biến thành bộ dạng thế nào, cho dù già nua răng rụng, ta cũng không chê bai.” Nói xong, ngài hôn nhẹ lên vầng trán của nàng.

Trong không khí nồng nàn tình sâu nghĩa nặng, ngọt ngào tựa như mật ngọt, lan cả vào trái tim. Chạm đến nội tâm sâu thẳm, vui vẻ, hân hoan, khiến con người ta hạnh phúc trọn đời.

Nàng lặng người, cố gắng kìm nén giọt lệ hạnh phúc không tuôn trào khỏi bờ mi. Có một người tướng công như vậy, đời này kiếp này còn mong gì khác nữa?

...

Trong đình viện, Hoàng Phủ Dịch bịt mắt lại, đang vui vẻ chơi cùng bọn trẻ. Người đuổi người chạy, họ đang chơi trò bịt mắt bắt dê.

Tiểu Dung đứng một bên quan sát, hai đứa nhóc bây giờ đều quấn chặt lấy chàng.

“Ừm, Mục Nhi và Tình Nhi đang ở đâu thế?”

“Phụ thân, con ở đây này.” Đứa nhóc thông minh, bộ dạng lén lút, gian manh, ôm đầu, rón rén vòng ra phía sau Hoàng Phủ Dịch, đưa bản tay bé nhỏ kéo lấy vạt áo của chàng, đáng vẻ đáng yêu.

Học theo đúng cách, Tình Nhi cũng bắt chước theo ca ca.

Hai đứa nhóc, đứa kéo ao, đứa bỏ chạy, chơi đùa vô cùng hứng thú.

Tiếng cười thuần khiết của trẻ nhỏ, ngây thơ mà xán lạn, đã cảm nhiễm vào chàng, đi thẳng vào trong tâm can, dường như dần dần chàng đã quên sạch những tiếc nuối trong lòng, cũng đập đầy trái tim luôn trống trải, đơn côi. Đột nhiên chàng có một cảm giác, nếu có thể mãi mãi nghe thấy những tiếng cười này cũng không phải là chuyện xấu.

Tiếp đó, chàng tóm luôn cả hai đứa nhóc rồi nói: “Bắt được rồi! Ha ha!”

Hai đứa trả nép gọn trong vòng tay của chàng.

“Thân người thục thục thơm quá!” Giọng nói non nớt của Tình như vang lên, dường như vừa mới phát hiện ra điều gì lớn lao.

Lúc này, Mục Nhi tỏ ra vô cùng đặc ý, hơn hờ nói “Điều đó là đương nhiên, người phụ thân ta đương nhiên là thơm rồi, hơn nữa còn rất dễ ngửi.”

“Không đâu, muội cũng muốn thục thục làm phụ thân, phụ thân thơm thơm.” Đứa nhóc nép sát người vào Hoàng Phủ Dịch, thực sự muốn đẩy ca ca ra ngoài.

“Muội có phụ thân rồi! Không được phép tranh cùng ta nữa.” Mục Nhi giơ cao nắm đấm bé xinh, cảm giác như thể sợ muội muội tranh mất phụ thân của mình vậy.

Hoàng Phủ Dịch mỉm cười, tháo tấm vải đen trên mắt xuống.

“Ca ca, muội đem phụ thân ra đổi với ca ca nhé, được không?”

“Không được.”

“Muội cứ đổi đấy!”

“Không đời.”

“...”

Ở trước cửa, Thẩm Tố Nhi cong miệng mỉm cười, đưa lời chọc ghẹo người đứng cạnh mình “Ngài lại đang ghen tị sao?” Hai đứa con đẻ của ngài lúc này chẳng cần ngài nữa.

“Hả?” Mộ Dung Cảnh khẽ quay sang nhìn nàng, càng lúc càng âm sâu, càng lúc càng khó đoán. Tiếp đó, ngài bình thản như không, ung dung đáp, giọng nói mê hoặc “Ta cảm thấy... chúng ta nên nỗ lực hơn nữa để có thêm vài đứa.” Tiếp đó, ngài hoàn toàn không do dự kéo nàng đi vào căn phòng bên trong...

Một tháng sau.

Thẩm Tố Nhi đã hoàn toàn bình phục.

Hoàng Phủ Dịch tựa người bên thành cửa, lặng lẽ nhìn nàng, sắc mặt có phần ngây ngô. Đôi khi, ánh mắt đó lại chuyển dịch sang Mục Nhi, tuy rằng thời gian rất ngắn, nhưng chàng thực sự yêu thích khoảng thời gian này.

“Sao còn không vào?” Mộ Dung Cảnh mỉm cười, không biết đã đứng bên cạnh chàng từ lúc nào.

Hoàng Phủ Dịch nở nụ cười rất nhạt, mang theo đôi chút đắng cay. Lúc này, chàng lấy một phong thư từ trong tay áo, đưa cho Mộ Dung Cảnh “Thứ ngài cần đó. Một lúc nữa ta sẽ ra đi, ta không muốn để Mục Nhi nhìn thấy.”

“Đây là thứ gì?” Mộ Dung Cảnh nhận lấy đầy nghi hoặc, khi mở ra xem, chính là bức thư từ thê. Ngưng lại đôi chút, ngài điềm đạm nói “Cậu không ở lại, ai sẽ dạy dỗ Mục Nhi?”

“Chuyện này...” Là Mộ Dung Cảnh muốn níu giữ chàng? Hoàng Phủ Dịch vô cùng cảm kích.

Mộ Dung Cảnh bình thản mỉm cười, trong mắt hiện rõ sự lưu luyến, thành khẩn lên tiếng “Nếu cậu muốn ở lại đây thì cứ ở lại, Tố Nhi đã nói rồi, chúng ta đều là người một nhà. À đúng rồi, sau này Mục Nhi sẽ do cậu dạy dỗ, đũa nhóc đó hiện giờ một ngày không gặp cậu là không xong đâu.”

Người một nhà?

Hoàng Phủ Dịch ngạc nhiên, ánh mắt trầm lắng, tràn đầy xúc cảm, thế nhưng vẫn quyết ý tạm thời ra đi “Ta phải đi rồi, bọn trẻ dễ quên, chắc chỉ vài hôm là sẽ quên ta thôi.”

Chính vào lúc này, khi Hoàng Phủ Dịch quay người bước đi, Thẩm Tố Nhi liên tiến tới, Mục Nhi cũng vậy.

Vừa nhìn qua, Thẩm Tố Nhi hình như đã hiểu cả, nhìn Hoàng Phủ Dịch, dịu dàng lên tiếng “Tiểu Bảo sắp đi xa rồi, phải nhớ mà quay về... Mục Nhi và chúng ta sẽ luôn nhớ đến cậu.”

Hoàng Phủ Dịch không quay đầu lại, thi triển khinh công, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Chàng lo lắng bản thân chỉ cần ở lại thêm một chốc nữa thôi thì sẽ không nở lòng ra đi nữa.

Lúc này, Mục Nhi liền hét lớn, kéo lấy vạt áo của Thẩm Tố Nhi “Ấy, mẫu thân! Phụ thân đi đâu chơi thế? Con cũng muốn đi.”

Thẩm Tố Nhi ôm lấy Mục Nhi, thì thầm lên tiếng “Phụ thân con phải đi xa một thời gian, một vài ngày nữa sẽ quay về.” Đối với Hoàng Phủ Dịch, nàng thấy áy náy, hi vọng chàng có thể ở lại, chung sống cùng tất cả mọi người, nhưng cũng sợ rằng sẽ làm chàng tổn thương. Nói cho cùng

nhìn cảnh đau lòng, nếu chàng chẳng thể nào từ bỏ tình cảm với nàng, vậy thì làm sao có thể cùng chung sống với họ một cách bình thản?

Hoàng Phủ Dịch ra khỏi Dịch Lâu, nhưng không đi quá xa. Chàng đứng trên mái nhà, chăm chú nhìn về một nơi: Dịch Lâu, nơi đó, có người thân mới của chàng, cũng là nỗi nhung nhớ của chàng cả cuộc đời này.

Tiếp đó, một chiếc đầu bé xinh thò ra khỏi cửa, ngó ngang ngó dọc trên đường lớn, giống như đang tìm kiếm gì đó. Đứa nhóc này chính là tên tiểu quỷ Mục Nhi. Tên nhóc này không ngờ dám lén lút lẩn đi, thật quá nghịch ngợm, thẳng nhóc con.

Hoàng Phủ Dịch không biết nên khóc hay nên cười.

Lúc này, có một cỗ xe ngựa khá sang trọng từ từ tiến lại gần. Cỗ xe đi ngang qua cửa Dịch Lâu không hề dừng lại.

Hoàng Phủ Dịch chẳng cảm thấy gì hết, chỉ là... khi cỗ xe ngựa đi qua, Mục Nhi đột nhiên biến mất. Cậu bé đã vào trong rồi sao? Hay là... đột nhiên, trong đầu chàng hiện lên ý nghĩ lo sợ. Chính lúc này, Tiểu Dung mặt mày lo lắng thất sắc chạy ra ngoài, tìm kiếm xung quanh.

“Tiểu thiếu gia đâu rồi? Mục Nhi! Mục Nhi đang ở đâu thế?”

Gần như cùng lúc, mấy bóng người từ quán cờ đối diện đuổi theo chiếc xe ngựa vừa xong. Chỉ là, hoàn toàn tốn công vô ích. Cũng như vậy, lại có những kiếm khách lạ mặt mặc quần áo dân thường xuất hiện.

Hoàng Phủ Dịch bay đi như điện trên mái nhà.

Chàng đuổi theo chiếc xe ngựa kia. Có điều, cỗ xe đó càng lúc càng phi nhanh hơn, không hề giống với những cỗ xe bình thường.

Chính vào giây phút căng thẳng, trên xe một lớn một nhỏ đang chăm chú nói chuyện cùng nhau.

“Dung thúc thúc, chúng ta đi đâu thế?”

Lúc này, một giọng nói hiền hòa, thanh nhã bỗng vang lên: “Chúng ta đi chơi! Cùng thúc thúc đến một nơi rất thú vị có được không?”

“Dạ được! Chúng ta đi chơi cái gì thế? Nhưng mà con muốn đi tìm phụ thân cơ?”

“Tìm phụ thân?”

“Vâng ạ, lúc này phụ thân vừa ra ngoài chơi, con cũng muốn đi chơi.” Giọng nói non nớt, chẳng giống nói dối chút nào.

“Ồ, vậy chúng ta đi chơi trò làm hoàng đế, làm thái tử, có được không?”

“Hả? Có vui không ạ?”

“Đương nhiên là vui rồi, không phải thúc thúc chơi cùng con sao?” Đứa nhỏ đi rồi, người lớn đương nhiên cũng chẳng thể trốn nổi.

“Thế nhưng, tìm phụ thân tới chơi cùng có được không?” Đứa nhóc vẫn cứ nhớ đến phụ thân của mình.

“Được! Thúc thúc sẽ nghe theo Mục Nhi, con ngoan quá!”

“Hi hi...” Hai người một lớn một bé bắt đầu chơi đùa, vô cùng hân hoan.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng ‘bụp’ lớn, ngựa hí vang một tiếng dài, sau đó dừng lại.

Trong khoang xe truyền ra một giọng chấn vấn lạnh lung: “Có chuyện gì thế?”

Lúc này, người đàn ông đánh xe liền cung kính đáp lại: “Đại gia, xe bị một người chặn lại.”

“Những người còn lại làm gì hả?”

“Đại gia, những người còn lại không phải là đối thủ...” Người này run rẩy lên tiếng, sự thực chẳng đỡ được vài chiêu đã ngã rồi. Ngài không biết, người của Bắc Uyển tại sao lại lợi hại như vậy? Hay là họ đã gặp phải người không đơn giản.

Mồ hôi lạnh túa ra, đến nhanh vậy sao?

Cửa xe bị đẩy, tấm rèm được vén lên, một người đàn ông áo đen trẻ tuổi, đẹp đẽ xuất hiện, trông... chẳng khác nào Mộ Dung Cảnh. Trên thực tế, đây không phải là Mộ Dung Cảnh mà chính là Tư Mã Lạc.

Ngài đích thân tới bắt cháu mang đi, tại sao lại khó khăn đến vậy chứ?

Còn chưa đi được bao xa đã bị chặn rồi?

Thế nhưng, khi bước ra ngoài, thấy một người thiếu niên dùng một thân cây to chặn đường xe ngựa, ngài cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Người này... ngài hoàn toàn không quen biết.

Tư Mã Lạc nhướng cao đôi mày, đưa mắt nhìn Hoàng Phủ Dịch “Người là ai? Không ngờ lại dám cản xe ngựa của bản công tử?”

“Mau để lại người.” Lúc Hoàng Phủ Dịch thấy Tư Mã Lạc, cũng cảm thấy khá bất ngờ.

“Người là ai? Có quan hệ gì đến người chứ?”

“Điều này thì người không cần biết.”

Chính vào lúc này, chiếc đầu bé xinh thò ra ngoài cửa xe, đôi mắt đen láy hiếu kỳ đảo liên hồi. Dường như lúc này cậu bé đã nghe thấy giọng nói của phụ thân.

Tư Mã Lạc khẽ lên tiếng: “Mục Nhi, đừng ra ngoài.”

“Hả? Là phụ thân.” Đứa nhóc mừng rỡ thét toáng lên, bắt đầu nhảy ra ngoài, nào còn tâm trí nhớ đến lời dặn của Tư Mã Lạc.

Hả? Phụ thân? Tư Mã Lạc kinh ngạc, nhìn vị thiếu niên tuyệt thế trước mặt? Trong đầu hiện lên một suy nghĩ... lẽ nào đã bắt nhầm người? Ngài cũng chưa từng gặp đứa cháu trai của mình “Tiểu quý, lúc này con gọi ai thế?” Ngài làm sao có thể để Mục Nhi tự xuống xe? Ngay tức thì, Tư Mã Lạc bế bổng Mục Nhi vào lòng.

“Mau đặt con xuống đi. Phụ thân, con muốn sang chỗ phụ thân.”

“Đừng sợ, có phụ thân ở đây rồi.” Hoàng Phủ Dịch lên tiếng. Vừa định tiến lại gần liền bị đám thị vệ ngăn lại.

Tư Mã Lạc khẽ vẫy tay, đưa lời hỏi lại “Đứa trẻ này là con của người?”

“Đúng thế, chính là con của ta.”

“Vậy thì...” Tư Mã Lạc cau chặt đôi mày, tại sao khi này, ngài lại gây ra trò cười này chứ? Không ngờ ôm nhầm cháu trai? Lúc này, ngài liền lạnh lùng lườm sang đám thị vệ cạnh bên, đưa lời khiển trách “Đồ ngốc, các người nhận nhầm hả?”

“Đại gia... điều này...” Viên thị vệ quỳ rạp xuống, sợ đến độ toát mồ hôi lạnh, tại sao lại có thể ôm nhầm được? Rõ ràng chính là đứa trẻ này mà.

Chỉ là, hiện nay chính bản thân cũng không dám khẳng định, bởi vì đứa trẻ này lại nhận một người khác làm phụ thân, nghe tin tình báo, đứa trẻ này thực sự là con trai của Mộ Dung Cảnh. Thế nhưng, giờ... chẳng biết phải giải thích thế nào?

Lúc này, Hoàng Phủ Dịch đã tiến lại gần.

Tư Mã Lạc sầm mặt lại, chỉ hận không thể thiêu chết đám thị vệ ngu ngốc thành tro. Ngài vừa tới đây, đã gây ra chuyện cười. Đương nhiên, nếu ôm nham thì tự nhiên không có lý gì tiếp tục bắt cóc con người ta nữa liền ái ngại trả lại Mục Nhi cho Hoàng Phủ Dịch “Đứa trẻ rất đáng yêu, khiến người khác quý mến.”

“Đúng thế, đứa trẻ này rất được mọi người yêu quý. Mục Nhi, mau nói lời cảm ơn thúc thúc đi!”

Mục Nhi rất nghe lời, lập tức đáp lại bằng giọng nói non nớt “Cảm ơn thúc thúc.”

Tiếp đó, cậu bé lại quay sang nói cùng phụ thân của mình “Phụ thân, Dung thúc thúc nói sẽ đưa con đi chơi trò làm hoàng đế.”

Hoàng Phủ Dịch quay ra nhìn Tư Mã Lạc đang thẹn thùng, thì ra ngài đến đây là có mục đích. Chỉ là, chàng bé Mục Nhi rồi mỉm cười ôn hòa. Đứa trẻ đã trong sự bảo vệ của chàng, không cần phải lo bị ai cướp đi mất.

Khoảnh khắc, Tư Mã Lạc cảm thấy có chuyện gì đó không ổn.

“Đại gia, mặt tướng hình như... không bắt nham tiểu hoàng tử đâu.” Đột nhiên, viên thị vệ đứng sau ngài lên tiếng.

“Người nói cái gì? Hình như?”

“Đúng thế, mặt tướng khảng định, đứa trẻ vừa rồi chính là tiểu hoàng tử.”

“Người...” Ngài vừa định mắng người, khi nhìn lại, chẳng thế nào mắng được nữa, bởi vì... Mộ Dung Cảnh đã xuất hiện, ung dung đứng ở phía không xa, áo trắng bay bay, mỉm cười nhìn về hướng này. “Hừm! Một lũ phế vật. Chỉ khiến cho ta mất mặt trước mọi người thôi.” Vậy còn thiếu niên ban nãy là ai? Tại sao Mục Nhi lại gọi chàng là phụ thân?

“Quay về Dịch Lâu cho ta.”

Khi đi tới chỗ Hoàng Phủ Dịch và Mục Nhi, Tư Mã Lạc hạ lệnh cho xe đi chậm lại “Có muốn lên cùng không?” Từ nơi này về Dịch Lâu cũng là một đoàn đường khá dài, tốc độ truy đuổi khi nãy không tệ chút nào.

Hoàng Phủ Dịch cười nhạt “Không cần, ta muốn đi tản bộ một đoạn cùng con trai.” Lúc nói câu này, chàng nhìn Mục Nhi, ánh mắt tràn đầy tình yêu thương vô hạn, chẳng hề che giấu. Ánh mắt, vẻ mặt dịu dàng, không chút giả tạo. Cũng chính vì lẽ ấy mà Tư Mã Lạc lại càng ưu phiền, khó hiểu. Ngài liền vụt người bay đi.

“Mộ Dung Cảnh! Chuyện đó...” Tư Mã Lạc tức giận chỉ vào một lớn một nhỏ đang đi trên đường, hai người họ đang chơi rất vui vẻ.

“Bọn họ thì sao?” Ngài cố giả giọng ghêch.

“Người đó là ai? Tại sao tên nhóc đó lại gọi hần là phụ thân?”

Mộ Dung Cảnh mỉm cười, sau đó nói ra chân tướng sự việc “Người đó là Hoàng Phủ Dịch.”

Vừa nghe thấy câu này, Tư Mã Lạc kinh ngạc đến độ suýt rơi khỏi mái nhà. Hoàng... Hoàng Phủ Dịch? Chưa chết sao?

“VẬY TỐ NHI ĐÂU? PHẢI LÀM SAO?” NGÀI THỰC SỰ LO LẮNG? CÓ PHẢI ĐÃ CHẰNG CÒN CÁCH NÀO NÚU KÉO?

“Hoàng Phủ Dịch đã buông tay. Thế nhưng Mục Nhi lại rất thích cậu ấy.” Ngài mỉm cười bình thản, không nhìn ra bất cứ sự miễn cưỡng hay buồn đau.

Ánh mắt Tư Mã Lạc tràn đầy ngạc nhiên, thật không ngờ khi quay lại, sự việc đã tiến triển thành ra thế này.

“Ha ha, đáng đời. Không ngờ huynh cũng có ngày hôm nay.”

Có điều, phải chăng ngài cũng nên...

“À đúng rồi, huynh có lỗi với đệ, đứa trẻ đó phải theo họ của đệ, quay về Nam Man làm thái tử. Lão già đó muốn gặp cháu trai và cháu gái.” Ba năm nay, ngoại trừ quốc gia đại sự, ngài bị sư phụ ép học một đống tài nghệ, thực đúng là khổ sở.

Mộ Dung Cảnh còn chưa kịp lên tiếng, Tư Mã Lạc đã bay vút đi, từ từ hạ xuống trước mặt Hoàng Phủ Dịch.

Mỉm cười đầy ẩn ý, ngài nói với Mục Nhi “Nhóc con, mau gọi nhị phụ thân đi.”

Hoàng Phủ Dịch chết lặng người, giấu Mục Nhi vào trong lòng, hai tay ôm thật chặt.

Đứa nhóc thò nửa chiếc đầu bé nhỏ ra khỏi lòng chàng, đôi mắt sáng trong, đầy vẻ hiếu kì, vô cùng đáng yêu.

Lúc này, Hoàng Phủ Dịch nhìn về phía Mộ Dung Cảnh đang đứng ở chỗ xa xa đầy nghi hoặc, Tư Mã Lạc lặn lội đường xa từ Nam Man tới đây

rất có khả năng muốn đưa Mục Nhi đi. Lẽ nào lúc này Mộ Dung Cảnh đã đồng ý? “Tư Mã Lạc, ngài định làm gì hả?”

Tư Mã Lạc bĩu môi, ngài định làm gì thì liên quan đến hẳn sao? Ngay lúc sau, rõ ràng là những lời nói ầu trĩ, nực cười, vậy mà ngài nói ra lại vô cùng nghiêm nghị, cứ như thể đó là một chuyện đúng đắn, hợp đạo lý vậy “Người làm phụ thân mặc người, ta làm phụ thân mặc ta, chẳng có gì phải hỏi. Dù sao, cũng chẳng có ai chiếm mất phần của ai cả.” Phần mà ngài nói ở đây đương nhiên chính là đứa trẻ, ai cũng có phần được thẳng bé gọi là phụ thân.

Hộc máu tươi!

Mộ Dung Cảnh ung dung bước đến, nghe thấy câu này, suýt chút thì chết sặc. May mà lúc này Sơ Tuyết không có mặt ở đây, nếu không thực đúng là phiền phức. Đường như Sơ Tuyết cũng có ý định lập Mục Nhi làm thái tử... Cứ nghĩ đến việc này, Mộ Dung Cảnh lại muốn ngất tại chỗ... Tình hình hiện nay là sao chứ?

Lúc này, Tư Mã Lạc lại tiếp tục lấy lòng Mục Nhi, đưa lời dỗ dành “Nhóc con, ngoan nào, lại đây, mau gọi nhị phụ thân đi.”

“Dung thúc thúc?” Nhóc con thò đầu ra ngoài, ngơ ngác nhìn Tư Mã Lạc.

Tư Mã Lạc vừa nghe vậy liền nhú chặt đôi mày, rốt cuộc là sao chứ? Lúc này, ngài bắt đầu cảm thấy ghét việc mình giống hệt Mộ Dung Cảnh, vội vã mỉm cười giải thích “Không phải, ta không phải là Dung thúc thúc. Đó, đó mới là Dung thúc thúc.” Lúc nói câu này, ngài chỉ về phía Mộ Dung Cảnh, rồi lại nói thêm: “Nhìn cho kĩ nhé, đó mới là Dung thúc thúc, còn ta là ta, ta là nhị phụ thân của con.”

“A Lạc, ăn nói linh tinh gì thế, chỉ dạy hư đứa trẻ. Mục Nhi, người này là nhị thúc thúc của con.” Đáng lẽ phải gọi là nhị hoàng thúc. Có điều, mỗi

quan hệ này rất phức tạp, tốt nhất không nên dây dưa đến hoàng tộc, cứ xưng hô giống như bách tính bình thường, gọi một câu thúc thúc cũng không sao.

Mục Nhi chớp chớp mắt, không nói tiếng nòi, chỉ mỉm cười, dường như vẫn còn then thùng, lại rúc đầu vào lòng Hoàng Phủ Dịch.

Lúc này, Hoàng Phủ Dịch mới bình thân lên tiếng “Có chuyện gì thì đợi khi nào quay về Dịch lâu rồi nói tiếp, giữa đường thế này chẳng tiện chút nào.”

Hoàng Phủ Dịch nói rồi dắt Mục Nhi về Dịch Lâu trước.

Hai người phía sau cũng rất tán thành, ung dung đi theo.

Tư Mã Lạc chấp tay sau lưng, vừa đi vừa ngắm đường phố trong kinh thành “Nơi này cũng khá phồn vinh, so với vương đô của Nam Man... lại kém hơn đôi chút, thế nhưng như vậy cũng khá ổn rồi.” Ít nhất thì trong số các nước hiện nay, Bắc Uyển cũng có thể coi là nước mạnh.

Mộ Dung Cảnh mỉm cười “Sơ Tuyết biết cách trị nước mà.”

“Nên nói là, người đứng sau đệ ấy biết cách dậy dỗ.” Ha ha, ngài vẫn có thể nhìn rõ mọi chuyện.

“Mấy năm nay, đa phần là Sơ Tuyết trị nước, ta rất ít khi nhúng tay vào.”

“Thế nhưng người mà bọn họ e sợ, vẫn cứ là huynh...” Rất rõ ràng, những quan viên kia lúc đầu không mấy phục vị tân hoàng đế này, thế nhưng, chính vì sau lưng Sơ Tuyết vẫn còn Mộ Dung Cảnh, cho nên, bọn họ không dám không phục.

Mộ Dung Cảnh mỉm cười không đáp.

Họ đi trên đường giống như hai huynh đệ bình thường, trước đây thực sự khó mà tưởng tượng được khung cảnh này.

Chỉ có điều, hiện nay Tư Mã Lạc không hề che giấu thân phận, cũng không đeo mặt nạ nữa, bởi bây giờ Mộ Dung Cảnh đã không còn là hoàng đế, sức ảnh hưởng cũng không lớn, cũng chẳng ai truy cứu thêm làm gì.

“Huynh về Nam Man đi.”

“Ta về đó làm gì?”

“Huynh làm hoàng đế... Ta chán rồi!”

“Hậu cung của đệ, nghe nói rất đông đúc...”

“Ngay cả chuyện này mà huynh cũng biết?”

“Ha ha, thi thoảng ta cũng quan tâm đôi chút.” Ngài thân là một ca ca, đương nhiên không thể không quan tâm đến người đệ đệ này được. Ngài cũng có tai mắt thân tín ở Nam Man, thu thập tin tức và tình báo định kì cho ngài. Chỉ là, tuy rằng hậu cung rất đông đúc, mỹ nhân vô số, thế nhưng ngài vẫn chưa để cho bất cứ người phụ nữ nào trong đó sinh cho mình được một mụn con.

“Sao thế? Tâm vẫn chưa định sao?”

“Ta không thích làm hoàng đế.”

“...” Người người đều tranh làm hoàng đế, thế nhưng cả hai vị đệ đệ của ngài đều không thích. Sơ Tuyết vì trách nhiệm, Tư Mã Lạc lại không giống, ngài làm là vì sinh tồn, không làm hoàng đế thì chỉ còn đường chết. Bây giờ đã làm hoàng đế rồi, không còn kẻ địch, đương nhiên là không muốn làm thêm nữa. Chỉ là, ngôi vị hoàng đế đó, nói không làm thì có thể không làm hay sao?

Trước mắt, muốn thoái vị thì cũng phải tìm được người kế vị chính đáng mới có thể an nhàn rút lui.

Mộ Dung Cảnh thực sự tiến thoái lưỡng nan. A Lạc không muốn làm hoàng đế, ngài cũng đâu muốn làm? Lẽ nào...

“Cứ yên tâm đi, huynh không về, ta cũng không miễn cưỡng.”

Ngài đã chán lắm rồi, còn tiếp tục ở lại cung, ngài nhất định sẽ phát điên mất.

Cả cuộc đời của lão đầu, Tư Mã Lạc thực không muốn đi vào vết xe đổ ấy.

Mộ Dung Cảnh gật đầu đồng ý, chỉ là trong lòng vẫn chưa hề thành thối. Gần như cùng lúc với Tư Mã Lạc, ngài đưa mắt nhìn về phía thẳng nhóc đứng trước mặt mình.

Chỉ là lúc này, thẳng nhóc đó vẫn cứ quẩn lầy Hoàng Phủ Dịch không chịu buông. Mục Nhi thì thầm lên tiếng “Phụ thân, tại sao đột nhiên lại có thêm một Dung thúc thúc nữa vậy?”

Cùng lúc này, Mục Nhi lại thò chiếc đầu bé xinh qua vai Hoàng Phủ Dịch, nhìn hai người đứng trước mặt phụ thân bằng ánh mắt lau láu.

Tư Mã Lạc và Mộ Dung cảnh nghe vậy, đều cảm thấy thẹn thùng, lại có chút buồn cười.

“Không phải là có thêm một người, mà ngay từ đầu đã có hai người rồi. Giống như Mục Nhi và Tình Nhi vậy, chỉ là trước đây Mục Nhi chỉ nhìn thấy Dung thúc thúc chứ chưa gặp người còn lại mà thôi.”

“Ồ, thế nhưng nhị phụ thân có nghĩa là gì ạ?”

“Chuyện này...” Hoàng Phủ Dịch cũng không biết phải giải thích thế nào.

“Ha ha!” Tư Mã Lạc lại bật cười vui vẻ, chậm rãi bước lại gần, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Mục Nhi rồi dịu dàng đưa lời dỗ dành “Nhị phụ thân cũng là phụ thân của Mục Nhi, có biết không? Sau này chỉ cần gọi phụ thân thôi cũng được.”

Đứa nhóc nghiêng đầu, giọng nói non nớt có phần hồ nghi “Không cần, Mục Nhi có phụ thân rồi!” Dứt lời, Mục Nhi nhìn sang Hoàng Phủ Dịch, ánh mắt lấp lánh “Phụ thân, con không gọi phụ thân bừa bãi đâu. Cho nên sau này, người đi đâu chơi cũng phải đưa Mục Nhi theo cùng.”

“Phụt.” Người phụ thân chính hiệu đứng phía sau không nhịn được bật cười thành tiếng.

Tư Mã Lạc vô cùng xấu hổ, có cảm giác bị tên nhóc bán đứng. Ngài quay đầu, trợ mắt lườm Mộ Dung Cảnh, hòng trút hết tức giận lên vị ca ca đáng thương “Huynh dám cười? Con trai còn chẳng thêm nhận chúng ta nữa đấy, đúng là bất tài...” Câu mắng sau cùng, ngài dùng khẩu hình truyền đạt thông tin. Hai người tướng mạo giống hệt nhau, Mục Nhi không nhận cả phụ thân ruột nữa sao? Bất tài chết đi được! Không ngờ lại chẳng sánh được với một người ngoài.

Tư Mã Lạc vừa bước đến gần Mục Nhi, vừa mím cười lấy lòng, hòng gỡ chiêu mê hoặc. Thế nhưng, dù có thế nào Mục Nhi vẫn không chịu.

Tức khí, Tư Mã Lạc lườm Hoàng Phủ Dịch, bĩu môi lên tiếng “Hoàng Phủ Dịch, người hãy dạy Mục Nhi, có thêm một phụ thân nữa cũng không sao đi.”

Hoàng Phủ Dịch cảm thấy có phần nực cười, xem ra lúc này Mục Nhi đã trở thành mục tiêu được nhiều người săn đón. Thế nhưng, Mục Nhi chỉ ôm chặt lấy cổ của chàng.

Trẻ nhỏ luôn đặc biệt nhạy cảm, ai đối tốt, ai thành tâm, chúng đều dễ dàng cảm nhận được. Không phải vị thúc thúc trước mặt cậu bé không tốt, cũng không phải cậu bé ghét bỏ hay sợ hãi, thế nhưng so với kí ức lần đầu gặp Hoàng Phủ Dịch, thứ tình cảm thân thương, sâu sắc đó, không dễ dàng gạt bỏ.

Tư Mã Lạc chứng kiến cục thế này, quay lại nhìn Mộ Dung Cảnh đầy khinh bỉ. “Làm hoàng đế thì anh minh là vậy, sao làm phụ thân lại chẳng ra làm sao? Thật đúng là, cha nào con nấy, vô dụng bất tài.” Người phụ thân mà Tư Mã Lạc nói là ai, chỉ có Mộ Dung Cảnh hiểu mà thôi.

Nghe vậy, Mộ Dung Cảnh mỉm cười ngại ngùng.

Không thể trách Tư Mã Lạc cười chê, ngay đến ngài cũng cảm thấy bản thân thật quá thất bại, khi mà con trai ruột chẳng thềm quần quýt.

“Khụ khụ!... Tư Mã Lạc, chúng ta vẫn còn Tình Nhi mà, Tình Nhi quấn ta lắm...” Cực chẳng đã, Mộ Dung Cảnh cố vớt vát, ít nhất thì còn một đứa yêu quý ngài.

Tư Mã Lạc nghe thế, cũng thấy an lòng hơn.

“Một lúc nữa sẽ biết...” Tư Mã Lạc còn chưa kịp nói hết câu, đã thấy giọng Mục Nhi vang lên “Phụ thân, Tình Nhi toàn tranh phụ thân với con thôi, người không được đồng ý đâu đấy.”

“Phụt...”

Có người thổ huyết.

Tư Mã Lạc tức giận nhìn Mộ Dung Cảnh. Nhưng Mộ Dung Cảnh đã vội vã quay đầu nhìn đi chỗ khác, dáng vẻ như chẳng nhìn, chẳng nghe thấy gì hết.

Hôm nay, trong phòng khách phía sau Dịch Lâu vô cùng náo nhiệt.

Mục Nhi ngồi trên đùi Hoàng Phủ Dịch, một lớn một nhỏ cười đùa vui vẻ.

Mộ Dung Cảnh thì chơi cùng Tình Nhi, trong khi Tư Mã Lạc đang bị Thẩm Tố Nhi lườm ngọt, bởi vừa rồi ngài đã định bắt cóc Mục Nhi.

Tư Mã Lạc mỉm cười đầy ngẫn ngại “Tố Nhi, ta chỉ muốn chơi cùng Mục Nhi một lúc thôi, không phải là thật đâu... chỉ là trò đùa, trò đùa thôi. Ha ha, đây đích thực chỉ là nhất thời hứng thú...”

“Ta cũng đâu có mắng ngài, căng thẳng làm gì chứ?”

Mộ Dung Cảnh cười nhẹ nói “Tố Nhi, lúc này Tư Mã Lạc đã thừa nhận. Vậy nên những lời vừa rồi không thật lòng, đang lớn miệng chối cãi đấy!”

Không ngờ, Mộ Dung Cảnh lại lái sang ý này? Tên ca ca đáng ghét, dám thừa nước đục thả câu.

Tư Mã Lạc bắn ánh mắt lạnh như dao về phía Mộ Dung Cảnh, rồi mỉm cười đưa lời giải thích “Tố Nhi, không phải không phải đâu, hoàn toàn không như những gì gã xấu bụng đó nói. Giờ đầu óc hẳn có vấn đề, khả năng lí giải có hạn, nàng hãy coi như hẳn chưa nói gì nhé, ha ha...”

Cùng lúc đó, Tư Mã Lạc âm thầm nghĩ rằng, gã xấu bụng này, dám hãm hại ta? Rồi có một ngày, ta nhất định sẽ cho người biết tay.

Tố Nhi nghe vậy không khỏi bật cười thành tiếng. Căn phòng vì thế càng thêm vui vẻ, hân hoan.

Tư Mã Lạc tới Bắc Uyển, cảm giác cực kỳ thư thái nên hành động cũng tùy ý, không câu nệ tiểu tiết, không cần phải để tâm đến thân phận.

Cuộc sống như thế này thực quá tốt khiến ngài chẳng muốn quay về Nam Man nữa.

Chỉ là hiện nay, đế thái thượng hoàng thay quyền chấp chính, thời gian du ngoạn có hạn, đương nhiên... hầy, còn bao gồm mục đích nho nhỏ. Vì nếu không có mục đích gì, vị thái thượng hoàng ấy làm sao dễ dàng thả vị hoàng đế như ngài ra ngoài? Không, chắc chắn là không.

Chiều muộn, Sơ Tuyết xuất hiện, có điều vừa mới chân ướt chân ráo tới nơi đã bị Tư Mã Lạc dội cho một gáo nước lạnh.

“Đệ làm thúc thúc kiểu gì thế hả?”

Sau khi làm rõ đầu đuôi mọi chuyện, Sơ Tuyết bật cười mời tất cả mọi người nhập cung.

Hoàng Phủ Dịch đương nhiên cũng bị kéo vào, cảm giác thân thiết như những người bạn lâu năm, thậm chí còn giống như thể người thân. Nếu là trước kia, chàng sẽ sầm mặt lạnh lùng, chẳng ai dám động tới, thế nhưng bây giờ, chẳng ai sợ nữa cả... Điều này khiến Hoàng Phủ Dịch thấy rất lạ nhưng chẳng hề căm ghét chút nào.

Trong khi tên nhóc Mục Nhi bật cười khúc khích, thoáng nhìn dì Dung thăm dò, rồi lại vùi đầu vào lòng Hoàng Phủ Dịch.

Mộ Dung Cảnh dụ dàng nói “Chắc Mục Nhi đã cảm nhận thấy điều gì rồi...” Lúc nói ra câu này, ngài quay sang nhìn Hoàng Phủ Dịch.

Hoàng Phủ Dịch nghe vậy thoáng lặng người, bất giác hai tay càng lúc càng ôm chặt Mục Nhi hơn.

Thế gian này, tình là thứ dây dưa, khó dứt nhất.

Trẻ nhỏ luôn có tình cảm thuần chất, không mang chút tạp niệm. Thích là thích, vậy nên càng khiến người ta cảm động.

Đêm nay, Sơ Tuyết thiết tiệc tại Mai Viện.

Nơi này luôn khiến mấy người họ tức cảnh sinh tình, vô cùng cảm khái.

Trăng thanh gió mát, đèn lồng treo cao, mỗi người ngồi tại đây đều mang tâm trạng vui vẻ.

Sơ Tuyết dịu dàng gảy đàn, Tư Mã Lạc thổi tiêu, Mộ Dung Cảnh cũng tùy hứng theo đó mà hòa âm. Ba huynh đệ họ cứ đàn hết khúc này sang khúc khác, gió nhẹ thổi qua, cành mai khẽ động, niềm vui tưởng như cứ thế kéo dài không dứt.

Chính lúc này, Tình Nhi cầm một chiếc huân (Nhạc khí cổ đại của Trung Quốc) từ trong phòng bước ra, hứng thú đưa cho Hoàng Phủ Dịch.

Chiếc huân cổ đại, tiếng nhạc hiền hòa, khoảnh khắc thanh âm du dương tấu lên, khiến người nghe cảm thấy tâm hồn thoải mái. Tiếng đàn vừa dứt, tiếng tiêu ngân vang réo rắt nỉ non.

Hợp tấu, thực sự ngay bản thân họ cũng chẳng biết tấu khúc nào nữa. Chỉ biết, lúc này tâm trạng ai cũng cực kỳ vui vẻ.

Hai đứa nhóc hân hoan, hứng khởi vô cùng.

Mai Viện không có tranh đấu, không chứa chấp ân oán, khắp không gian đậm màu thần tiên thoát tục.

Bốn tuyệt thế mỹ nam chìm trong im lặng, nhàn nhã tựa mây trôi, thanh tao tựa trăng sáng, mỉm cười nhìn đời, ai nấy đều phong lưu.

Thẩm Tố Nhi lặng ngồi một bên, trong lòng nhen nhóm một loại cảm xúc khó diễn tả thành lời. Nàng có cảm giác như bản thân đang trong cơn mộng đẹp.

Bỗng một cảm giác sợ hãi vô cớ trào dâng trong lòng khiến nàng sợ rằng, tất cả mọi thứ vui vẻ hạnh phúc trước mặt sẽ nhanh chóng tan đi, hoàn toàn biến mất.

“Tố Nhi, hãy mở rộng trái tim, tất cả mọi thứ trước mắt con lúc này đều là thật.” Bỗng một giọng nói hiền từ vang lên. Lúc này, thái hậu mỉm cười, nhẹ vỗ lên bàn tay nàng, lại nói: “Bọn họ đều rất quan tâm đến con.” Âm nhạc chính là thứ có thể biểu đạt linh hồn mỗi người, một cách trực tiếp và chân thành nhất. Hơn nữa, thái hậu là người thế nào chứ? Đương nhiên mọi thứ trước mặt, người đều thấu hiểu, chỉ có điều không nói ra miệng mà thôi.

“Hôm nay, ai gia rất vui mừng, những năm cuối đời còn mong gì hơn nữa? Mọi người hãy tháo bỏ hết những bi thương trong lòng, vui vẻ hưởng thụ thời khắc bình yên. Mẫu hậu chỉ mong gia đình chúng ta mãi mãi như lúc này thôi...”

“Mẫu hậu.”

Thẩm Tố Nhi nhìn thái hậu, ánh mặt hiện lên vài phần áy náy. Nàng có cảm giác dường như người đã già đi rất nhiều.

“Tất cả mọi thứ rồi sẽ qua. Thứ âm nhạc chúng hợp tấu đã không còn thù oán... nghe thanh tịnh mà hiền hòa lắm.”

“Dạ...”

Đêm đã khuya, yến tiệc cuối cùng cũng kết thúc.

Đêm nay tất cả mọi người đều ở lại cung.

Mục Nhi vẫn dính chặt lấy Hoàng Phủ Dịch không chịu buông, khiến chàng phải dỗ dành cậu bé đi ngủ.

Tình Nhi lại được thái hậu chăm chút.

Trong khi Tư Mã Lạc và Sơ Tuyết quyết định ở trong một căn lầu nhỏ thuộc Mai Viện, hơn nữa, còn quyết định ngủ chung một giường.

Mộ Dung Cảnh và Thâm Tố Nhi rốt cuộc cũng có được thế giới của riêng mình.

Đêm nay, họ ở lại cung Triều Phụng. Kể từ sau khi lập tân hoàng đế, Sơ Tuyết vẫn giữ nguyên cung Triều Phụng như những gì vốn có, ngay cả cung nữ và thái giám cũng không hề thay đổi. Thi thoảng, ngài còn tới đây tán gẫu cùng họ, thậm chí chơi những trò trước kia từng chơi.

Trong cung không có phi tần, ngay cả hoàng hậu cũng không có.

Sơ Tuyết một khi đã cố chấp thì đám đại thần cũng đành buông tay.

Hơn nữa, thái hậu cũng nghĩ thoáng hơn nhiều, những trải nghiệm trước kia người đã thấu hiểu, miễn cưỡng, ép buộc chưa chắc con cái mình đã hạnh phúc. Ở phương diện tình cảm, Sơ Tuyết cực kì giống phụ hoàng của mình, một khi đã yêu thì khó mà thay đổi. Thế nên người cũng chỉ mong tất cả mọi chuyện tùy duyên, đến một ngày nào đó, có khi đột nhiên Sơ Tuyết sẽ gặp được người con gái thực sự của đời mình, lúc đó nói không chừng sẽ đắm chìm trong tình yêu không dứt ra được.

Trong đêm, Thâm Tố Nhi lặng lẽ nằm trong vòng tay của Mộ Dung Cảnh, gối đầu lên cánh tay vững chắc của ngài.

Ánh mắt nàng mơ màng, chỉ có điều dưới ánh đèn mờ ảo, thật khó lòng nhận ra.

Mộ Dung Cảnh khẽ ngân nga một khúc nhạc nào đó, thanh âm phiêu diêu lại mang hơi thở ấm áp. Giai điệu ôn hòa dường như là khúc hát trẻ con, khiến người ta an tĩnh, hòa bình. Mộ Dung Cảnh vừa ngân nga vừa vỗ nhẹ lên lưng Thẩm Tố Nhi.

Nàng áp sát khuôn mặt vào lồng ngực ngài, nghe tiếng tim ngài đập trầm ổn, nghe khúc nhạc ngài ngân nga, khóe miệng nàng cong lên thành một nụ cười hoàn mỹ, ánh mắt đã ấm áp và trong trẻo hơn trước.

Tất cả mọi thứ đều khiến nàng vô cùng hạnh phúc.

LẤY MỘT HOÀNG HẬU KHÔNG TRANH SÙNG

Phạm Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Kết Thúc Là Khổ Tận Cam Lai

Ngày hôm sau, khi ánh bình minh chan hòa khắp nơi, nắng vàng nhuộm thắm cả hoàng thành phồn hoa.

Thẩm Tố Nhi một mình trong phòng, cảm giác ngọt ngào xâm lấn trái tim nàng. Bỗng, một bóng người vụt từ cửa sổ vào. Chẳng cần nhìn kỹ cũng có thể đoán ra, người đến là Tư Mã Lạc, với bộ y phục màu đen quen thuộc. Ngài lặng đứng gần bên cửa sổ, chăm chú nhìn về phía nàng, ánh mắt bình đạm pha lẫn cảm giác buồn đau khó nói.

“A Lạc?” Thẩm Tố Nhi lặng người một thoáng rồi mỉm cười nói “Tại sao mới sớm vậy mà ngài đã tới đây?”

“Sơ Tuyết bảo ta tới gọi nàng đi dùng bữa.” Giọng nói ngài vẫn đặc biệt dịu dàng.

Thẩm Tố Nhi nhẹ mỉm cười, đáp “Những chuyện này cứ để người dưới làm là được, tại sao lại phiền ngài đến tận nơi này?”

“Sao thế? Nàng không muốn thấy ta sao?” Tư Mã Lạc cau chặt đôi mày, tâm trạng hoàn toàn không vui chút nào.

“Không đâu, chỉ là...” Thẩm Tố Nhi bỗng ngây người.

Bởi vì ngay lúc sau, Tư Mã Lạc đã bay vụt tới, đứng ngay trước mặt nàng. Nhìn người phụ nữ quen thuộc trước mặt, ngài khẽ gọi tên “Tố

Nhi...” Thanh âm lưu luyến mà thê lương, lẽ nào ngài vẫn chưa thể buông tay?

“Tố Nhi, ta muốn làm phụ thân của Mục Nhi và Tình Nhi.”

“Phụt...” Thấm Tố Nhi bật cười thành tiếng. Ngài... ngài... ngài... đang nói gì chứ?

Tiếp đó, ngài ghé sát mặt lại gần nàng, khiến nàng ngần ngại lùi lại phía sau vài bước. Thế nhưng nàng cứ lùi lại một bước, ngài lại tiến thêm một bước, nhưng trước sau vẫn giữ đúng khoảng cách một sải tay, mãi cho đến khi nàng lùi đến tận mép giường.

Chết ngất! Tư thế này trông thực quá mức...

“A Lạc, chuyện đó... chuyện đó... ngài phải bình tĩnh lại.”

Nàng thoáng hoang mang, không muốn bầu không khí trở nên ngại ngùng. Tối qua vẫn rất ổn, tại sao hôm nay lại thành ra như vậy? Nàng sợ cảm giác đột nhiên mất tất cả, không còn gì nữa.

Tư Mã Lạc nhướng cao đôi mày “Tố Nhi, chi bằng... nàng bỏ Mộ Dung Cảnh đi? Người đó thì có gì tốt? Tính tình cáu kỉnh, cứng nhắc, lại không đủ tận tâm, càng không biết dịu dàng với phụ nữ. Thực chẳng thể sánh bằng ta được.”

Thấm Tố Nhi nghe vậy, liền thấy có phần ái ngại. Vừa rồi Tư Mã Lạc nói gì chứ? Thực đúng là biết cách làm người khác vã mồ hôi mà.

Thế nhưng, nàng thấy dường như... có điều gì đó bất ổn.

Tư Mã Lạc lại khẽ cất lời “Tố Nhi, vứt bỏ Mộ Dung Cảnh rồi theo ta có được không?”

“Không.” Nàng không suy nghĩ nhiều liền đưa lời từ chối, hơn nữa lúc nói ra câu này, nét mặt nàng có phần cổ quái.

“Vậy thì... ta lui một bước, chỉ làm người tình của nàng thôi có được không? Dù gì, ta với người đó tướng mạo cũng không có gì khác biệt, nàng cứ coi ta là huynh ấy, hoặc coi huynh ấy là ta cũng không sao.” Nói rồi, ngài tiến lại gần nàng hơn. Chỉ là, lúc này ngài vừa nói lảng nhãng gì thế?

“TU... MÃ... LẠC!” Đột nhiên, một tiếng gầm vang lên, khuôn mặt nghiêm trọng dường như chỉ muốn ngay phút sau xé Tư Mã Lạc thành trăm ngàn mảnh.

Tư Mã Lạc điềm nhiên quay người, thậm chí còn bình thản vươn vai ưỡn ngực, sau đó bĩu môi “Có phải huynh lại tức giận rồi?”

“Đúng thế, đệ vẫn nhận ra được điều này sao?”

“Tức giận rồi? Vậy thì được, như vậy là ta đã đạt được mục đích. Ha ha, thực chẳng có chút thách thức nào cả...” Nói rồi, ngài phẩy ống tay bước ra ngoài, chẳng buồn quay đầu lại lấy một lần. Khi ra đến ngoài cửa, giọng nói đáng ghét của ngài lại vọng vào, không biết là đang nói những lời này với ai “Đã nghe thấy chưa hả? Huynh ấy vừa thừa nhận là tức giận rồi, ta thắng nhé. Ha ha! Một ngàn lạng, mau nộp ra đây.”

Ha ha! Một ngàn lạng? Rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Lúc này, họ lại nghe thấy giọng nói chẳng mấy hài lòng của Sơ Tuyết “Lúc này... không thể tính như vậy được, tại sao lại có thể dùng chiêu đó chứ? Thật quá là bỉ ổi! Huynh chẳng có chút đạo lý nào cả...”

“Việc đó không liên quan đến đệ, chỉ cần đạt được mục đích là được rồi, nhanh gọn mà đơn giản.” Giọng nói khoa trương, ngang ngạnh đến mức khiến người ta muốn xông tới đánh cho một trận.

“Không được, huynh làm vậy, hoàng huynh tức giận là đương nhiên rồi.”

“Lúc đánh cược, đệ cũng đâu có nói không được dùng mấy cách bí ối thế này? Mau đưa tiền đây. Đường đường hoàng đế Bắc Uyển, lại định quyệt nợ sao? Hừm!...”

“Thế nhưng... thế nhưng...”

“Thế nào?...”

Giọng hai người càng lúc càng nhỏ, xem ra Sơ Tuyết đã chịu nhượng bộ. Đúng là Sơ Tuyết không thể là đối thủ của Tư Mã Lạc. Ngay đến một người thông minh tuyệt đỉnh như Mộ Dung Cảnh mà cũng thường xuyên thất thủ trước ngài cơ mà.

Khi biết rõ chân tướng sự việc, Thẩm Tố Nhi thực muốn thổ huyết tại chỗ. Đánh cược! Nàng đoán A Lạc tới đây hoàn toàn vì mục đích khác, nhưng thực không thể ngờ lại vì lí do vớ vẩn thế này. Tư Mã Lạc dám lấy nàng ra làm trò đùa? Điều quan trọng hơn nữa là ngài còn dạy Sơ Tuyết thuần khiết lương thiện những trò hư.

Thế nhưng, khi nàng nhìn sang nét mặt ngần ngại, xấu hổ của Mộ Dung Cảnh, đột nhiên cảm xúc hoàn toàn thay đổi.

“Phụt!... ha ha...”

Mộ Dung Cảnh lờm người phụ nữ đang vui mừng trước nỗi đau của người khác, rất muốn hỏi ông trời, lẽ nào, cuộc đời này của ngài đã định sẵn sẽ bại trong tay những người thân thiết của ngài sao?

Lúc hai người Tư Mã Lạc và Sơ Tuyết ra khỏi cung Triều Phụng, liền bắt gặp Hoàng Phủ Dịch đang đùa giỡn cùng Mục Nhi.

Một lớn một bé, đuổi bắt nhau hồn nhiên giữa thanh thiên bạch nhật, tiếng cười vang lên không dứt. Nhớ lại vẻ lạnh lùng, vô tình, hỷ nộ thất thường trước kia, nay đã vui vẻ lại gần gũi, thực hết sức bất ngờ. Nhưng Tư Mã Lạc lại xem ra rất hiểu chuyện.

Bởi lẽ trước đó ngài đã từng tranh chấp, đối địch cùng Hoàng Phủ Dịch. Lúc đó, tuy rằng chàng chỉ là một đứa nhỏ, nhưng trên thân người lại toát lên thứ cảm giác áp bức lớn lao, không phải ai cũng có được. Tuy nhiên, ngày nay, vị thiếu niên tuyệt thế ôn nhu tựa ngọc kia đang nở nụ cười của tình phụ tử sâu sắc, thực khiến người khác chẳng thể tưởng tượng ra đó lại là một người.

“Sơ Tuyết, tương lai sau này... Ha ha, cảm giác như thế sẽ vô cùng thú vị, ba người chúng ta...”

Sơ Tuyết bất giác ớn lạnh sống lưng, tại sao cứ thấy lời nói có mưu đồ tính toán gì? Có điều, ba người họ thật đặc biệt. Trong lòng mỗi người đều có niềm tiếc nuối vô cùng lớn. Thế nhưng, đây đã có thể coi là kết thúc hoàn mỹ nhất rồi.

Chỉ là chuyện muốn làm tiếp theo...

“Ca ca, đệ muốn lập Mục Nhi làm thái tử.”

“Phụt.” Tư Mã Lạc toàn thân rung động, suýt nữa vấp ngã, liệu có phải mong muốn nhỏ nhoi kia của bản thân đã bị nhìn thấu?

“Đệ thậm chí đã lập thánh chỉ, bất cứ lúc nào cũng có thể chiếu cáo thiên hạ.”

Khóe miệng Tư Mã Lạc thoáng co giật, không, nói chính xác thì ngay cả đuôi mắt cũng đang co giật. Thế này là sao chứ?

Tiên hạ thủ vi cường. Tư Mã Lạc lập tức giả bộ bình tĩnh, khẽ ho một tiếng rồi dùng ngữ điệu huynh trưởng đưa lời kiến nghị “Sơ Tuyết, chuyện này không thể vội như vậy được. Mục Nhi vẫn còn nhỏ, đệ cũng còn trẻ... cứ để vài năm nữa đi. Đệ nên biết, lúc này lập Mục Nhi làm thái tử, vậy Hoàng Phủ Dịch sẽ thế nào? Chúng ta cũng không nên quá tuyệt tình.”

“Đệ sẽ mời Hoàng Phủ Dịch nhập cung, vừa làm phụ thân vừa làm sư phụ.”

“Hoàng Phủ Dịch đã nhận lời chưa?” Tư Mã Lạc có phần bất ngờ, một con người kiêu ngạo là vậy sao có thể chấp nhận sống tại nơi này?

“Đã nhận lời rồi!”

“Tại sao ta lại không thấy ai nói...”

“Thì lúc đó huynh không có mặt.” Sơ Tuyết thuận miệng nói ra, cứ như thể đó là sự thật hiển nhiên. Cùng lúc, trong lòng ngài vô cùng hoảng hốt. Thánh chỉ? Lại còn bất cứ lúc nào cũng có thể chiếu cáo thiên hạ? Và Hoàng Phủ Dịch đã nhận lời? Chỉ là, người trước nay chưa từng nói dối bao giờ như Sơ Tuyết sẽ khiến người khác khó lòng nghĩ ra là ngài đang nói dối. Ngay cả người tinh ranh, sáng suốt như Tư Mã Lạc cũng không hề hoài nghi.

Thực là vô quýt dày có móng tay nhọn, núi cao còn có núi cao hơn.

“Mục Nhi!” Sơ Tuyết thân thiết gọi tên cháu. Ngài muốn nhanh chóng chuyển đổi chủ đề nói chuyện.

Thấy Tư Mã Lạc và Sơ Tuyết bước tới, Hoàng Phủ Dịch gật đầu coi như lời chào. Lúc này, chàng đã biết, thì ra Mộ Dung Cảnh và Tư Mã Lạc thực sự là huynh đệ ruột thịt, nhưng bí mật này không thể truyền ra ngoài. Nếu chuyện Mộ Dung Cảnh và đế vương Nam Man là huynh đệ ruột thịt bị

tiết lộ, sẽ tạo thành lời uy hiếp đáng sợ cho các nước lân bang. Chỉ là trước mặt, ba huynh đệ họ dường như chưa có dã tâm này.

Chàng cúi đầu nhìn Mục Nhi vẫn lặng người đứng cạnh bên, dịu dàng lên tiếng “Mục Nhi, mau chào mọi người đi.”

“Tam thúc thúc, chào thúc. Dung thúc thúc, chào thúc.”

Ngất! Tam thúc thúc thì không sai nhưng Dung thúc thúc thì hoàn toàn nhầm lẫn.

“Mục Nhi, phải gọi là nhị thúc thúc.”

“Nhị thúc thúc? Trước kia không phải vẫn gọi là Dung thúc thúc sao?”

“Người này... người này không phải là Dung thúc thúc, mà là một người khác...” Sơ Tuyết nhất thời cũng không biết phải giải thích thế nào cho rõ.

“Ồ, Dung thúc thúc còn lại đúng không ạ? Phụ thân con đã nói như vậy.”

“...” Tư Mã Lạc cũng Sơ Tuyết tức thì ngây lạng tại chỗ.

Trong khi Hoàng Phủ Dịch cảm thấy vô cùng oan ức, chàng đã nói như vậy lúc nào?

...

Đứa nhóc này đúng là vô cùng thông minh. Sau đó, ba người chơi cùng thẳng bé một lúc.

Một hồi lâu, Sơ Tuyết đứng lên khẽ ho một tiếng, nói rằng trong triều còn có việc giải quyết, bèn rời đi trước, để lại Tư Mã Lạc với ánh ánh đầy toan tính.

Khi Sơ Tuyết đi khuất tầm nhìn mọi người, ngài liền gọi Trần Thủ lại.

“Người mau truyền lệnh xuống, bắt đầu từ bây giờ, bất cứ ai cũng không được xuất cung, nhớ đấy, bất cứ ai, cho dù là hoàng huynh ta hay mẫu hậu cũng không được. À đúng rồi, tiện đây...” Sơ Tuyết vội gọi tên mấy vị đại thần trong triều, bảo thái giám tổng quản đứng một bên tuyên họ vào cung, nói rằng có chuyện cần thương lượng.

Sau khi Trần Thủ và thái giám tổng quản rời khỏi, ngài liền bước nhanh về hướng ngự thư phòng, lập tức sai người chuẩn bị mọi thứ để soạn thảo thánh chỉ, lập thái tử. Hiện nay ngài không thể chậm một giây một phút nào nữa, bởi ngài có một dự cảm... không hay.

Gần như cùng lúc đó...

Tư Mã Lạc ẩn ý sâu xa đưa lời hỏi Hoàng Phủ Dịch “Ta cảm thấy rất bất ngờ, khi hay tin cậu đồng ý với Sơ Tuyết sẽ ở lại cung.”

“Chuyện này phải bắt đầu nói từ đâu nhỉ?” Hoàng Phủ Dịch cười nhạt hỏi lại.

Tư Mã Lạc lúc này mới chợt bừng tỉnh.

Đột nhiên trong đầu bùng lên một suy nghĩ. Nguy rồi! Không ngờ Sơ Tuyết dám dở thủ đoạn cả với ngài?

Sau khi triệu kiến đại thần, nói ra ý định muốn lập con trai của hoàng huynh làm thái tử, Sơ Tuyết liền rơi vào tâm trạng phiền muộn. Mặc dù các đại thần không hề phản đối, nhưng họ lại đưa ra yêu cầu là Mục Nhi không được mang họ ngoại tộc, mà phải mang họ Mộ Dung.

Sơ Tuyết vừa tức giận lại vừa căng thẳng, nhưng giờ chỉ cần chậm một khắc thôi sẽ xảy ra bất ngờ khó dự đoán. Nhị hoàng huynh là nhân vật thế

nào chứ, lúc này hẳn là đã có hành động cụ thể. Chỉ là làm thế nào mới để Mục Nhi phục hồi lại họ trước kia để nhận tổ quy tông?

Trước mắt, Sơ Tuyết cảm thấy bản thân sắp gặp ‘đại địch’, chỉ một cái chớp mắt cũng có khả năng bị thua trắng “Người đâu! Mau đi mời Vân công tử tới ngự thư phòng gặp ta một chuyến, nói rằng trẫm có việc gấp.”

Không ngờ, còn chưa mời được Hoàng Phủ Dịch, một thị vệ đã vội chạy vào bẩm báo, khiến Sơ Tuyết kinh ngạc đến độ đứng bật dậy.

Cùng lúc này, trước cửa lớn hoàng cung, trên quảng trường lát đầy đá đen bóng loáng, rộng lớn, Tư Mã Lạc đang cười một con tuấn mã, trong lòng còn bế theo cả Mục Nhi nữa.

“Dung thúc thúc, người muốn đưa Mục Nhi đi đâu thế? Phụ thân con đâu?” Ngồi trên lưng ngựa, Mục Nhi tựa vào lòng Tư Mã Lạc, chớp đôi mắt đầy nghi hoặc.

“Thúc thúc đưa con ra ngoài cưỡi ngựa chơi.” Tư Mã Lạc nhẹ đáp, hành động của người đệ đệ thuần khiết kia không ngờ nhanh hơn ngài dự tính nhiều lần. Không ngờ còn tính trước được cả phản ứng, hành động của ngài sau khi biết được chuyện này? Lúc này, khó khăn lắm ngài mới lừa được Hoàng Phủ Dịch đi chỗ khác, định đưa Mục Nhi xuất cung. Kết quả, thị vệ ngoài cửa cung đã tầng tầng lớp lớp, chẳng khác nào đang đối kháng đại địch, thậm chí còn do Trần Thủ trực tiếp chỉ huy? Điều đáng sợ hơn là, đội ngũ cấm quân càng lúc càng được tăng cường.

Kết quả, hai người họ thành ra tranh giành trực tiếp. Lúc này, nếu ngài không hành động nhanh nhẹn, dứt khoát, Sơ Tuyết sẽ đạt được mục đích của mình. Đến lúc đó, mục đích tới Bắc Uyển lần này của ngài coi như hoàn toàn sụp đổ.

Thời gian gấp gáp, ngài không thể trễ nải thêm nữa. Đột nhiên, ngài cho ngựa quay đầu, phi thẳng về cung Triều Phụng.

Bởi vì, ngài nghĩ ra một hạ sách...

Sơ Tuyết vội đưa một đội người theo sau tới cung Triều Phụng. Hoàng huynh đang ở cung Triều Phụng, nếu hạ chỉ, đương nhiên hoàng huynh sẽ phải tiếp nhận thánh chỉ.

Trên đường đi, ngài bất ngờ gặp Hoàng Phủ Dịch “Hoàng Phủ huynh, hãy giúp trăm một việc, được không?”

“Có chuyện gì?”

“Hãy để Mục Nhi... nhận tổ quy tông, làm thái tử của Bắc Uyển ta nhé!”

“Hả? Chuyện này... không phải do ta quyết định là được.” Hoàng Phủ Dịch có phần do dự.

“Nói như vậy, huynh đã đồng ý?” Qua được ải của chàng thì chắc việc này không còn trở ngại gì.

“Ừm.” Việc này đối với Mục Nhi cũng tốt.

“Đa tạ nhiều, sau này Mục Nhi sẽ có hai thân phận, một là con trai của huynh, Hoàng Phủ Mục, thân phận khác chính là thiên tử tương lai của Bắc Uyển chúng ta, Mộ Dung Mục. Ha ha!” Không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy. Sơ Tuyết cảm thấy khá kích động, lại nói “Sau này, Mục Nhi còn cần huynh chỉ dẫn, dạy dỗ nhiều.”

Khoảnh khắc, Hoàng Phủ Dịch chìm trong im lặng. Thực ra, chàng không hề muốn Mục Nhi làm hoàng đế, chỉ có điều con đường sau này của đứa trẻ dường như đã được ông trời định sẵn, nói cho cùng, xuất thân của cậu bé cũng bất phàm. Trong mấy người bọn họ, luận về quyền lực và xuất thân, chẳng có ai là tầm thường hết cả. Cho nên tiền đồ của Mục Nhi xán lạn vô ngần.

Lúc Sơ Tuyết tới cung Triều Phụng, chỉ thấy Mộ Dung Cảnh và Thẩm Tố Nhi đang chơi đùa cùng Tình Nhi, chẳng hề thấy Mục Nhi, cũng chẳng hề thấy Tư Mã Lạc. Trong lòng ngài bỗng dâng trào cảm giác bất an. Đêm dài lắm mộng, ngài phải lập tức tuyên chỉ.

Kết quả, vừa nghe thấy thánh chỉ muốn lập Mục Nhi làm thái tử Bắc Uyển, Mộ Dung Cảnh lặng người, nét mặt của Thẩm Tố Nhi cũng có phần quái lạ.

Lúc này, Mộ Dung Cảnh liền cho người hầu lui hết ra ngoài, Tình Nhi cũng được cung nữ đưa đến cung Thiên Thọ “Sơ Tuyết à, đệ... đã chậm một bước rồi!”

“Thế nào được gọi là chậm một bước? Nhị hoàng huynh hiện nay khẳng định vẫn ở trong cung. Huynh ấy không ra ngoài được, chứ đừng nói là đưa theo Mục Nhi đi cùng.” Sơ Tuyết cảm thấy có điều gì đó không ổn, thế nhưng, chỉ cần nhị hoàng huynh vẫn còn trong cung, vậy thì ngài vẫn có thể thẳng.

“Hô hô hô, Sơ Tuyết của ta, tại sao ta lại xuất cung chứ? Ở lại nơi này chơi rất vui vẻ... Ha ha!” Một giọng nói tà ác truyền vào.

Lúc ngài bước vào, sau lưng còn có một đứa bé nữa.

Tư Mã Lạc cung kính cầm lấy bàn tay Mục Nhi, cử chỉ cung kính một cách khó hiểu. Cung kính đến mức quái lạ, cung kính đến mức đáng sợ.

“Ngô hoàng chậm bước, cẩn thận vấp ngã.”

Một tiếng động lớn vang lên do Sơ Tuyết đứng dậy đột ngột, chiếc ghế đổ bật ra sau.

Ngô hoàng? Ngô hoàng nghĩa là sao chứ?

Thay đổi bất ngờ này thực khiến Sơ Tuyết ngây lạng cả người, kết quả, ngài vẫn là người thua cuộc.

Tư Mã Lạc ngược lại vô cùng đắc ý, tuy rằng làm vậy khi quay về Nam Man sẽ gặp phải một đống rắc rối, thế nhưng không phải không thể giải quyết được. Thì ra ngài đã truyền lại đế vị một cách chóng vánh cho Mục Nhi ngay trước mặt Mộ Dung Cảnh. Tuy rằng đế vương truyền vị không thể qua quýt, thế nhưng, Nam Man cho phép trong một số trường hợp đặc biệt, hoàng đế chỉ cần giao lại ngọc ấn, đích thân khâm điểm cho người tiếp vị là coi như hợp lệ.

“Ta đã hạ thánh chỉ rồi!” Sơ Tuyết mím chặt đôi môi tuyết đẹp, nhìn Tư Mã Lạc bằng cặp mắt bi ai mà oán giận. Có điều đầu óc vẫn không ngừng suy tính, liệu có thể tìm được cách nào níu kéo cục diện hay không?

Tư Mã Lạc bật cười chọc ghẹo “Không sao, đệ cứ chờ đi, đợi Tố Nhi sinh thêm vài nhóc nữa, đệ muốn lập ai mà chẳng được.”

Đến lúc đó, ngài cũng có thể tiêu diêu được vài năm. Gần đây, sư phụ luôn nhìn ngài chăm chăm bằng ánh mắt u sầu, oán than, thực sự chỉ muốn đâm đầu vào tường chết quách đi. Ngày nào sư phụ cũng bực bội nói mỗi một câu “Tại sao ta lại thu nhận một đồ đệ hoàng đế thế này chứ? Trời ơi...” Tiếng than thở đó thực khiến ngài cảm thấy ai ngại.

“Khụ khụ!” Sơ Tuyết khê ho “Nhị hoàng huynh à, có vài việc, chúng ta cần phải nói trước. Đệ đã lập Mục Nhi làm thái tử, còn huynh lập làm hoàng đế sau. Hơn nữa, trước khi đến cung Triều Phụng, đệ đã nhận được lời đồng ý của phụ thân Mục Nhi rồi. Mục Nhi còn nhỏ, huynh tự đưa ra quyết định nên xem như không tính.”

“Hả? Như vậy có nghĩa là sao?” Tư Mã Lạc mỉm cười cổ quái: “Đệ có thể hỏi xem...” Rồi, ngài đưa mắt ra hiệu Sơ Tuyết nhìn sang Mộ Dung Cảnh.

“Ha ha! Sai rồi! Phụ thân hiện nay của Mục Nhi là ai chứ?”

“Đệ...” Tư Mã Lạc đã bắt đầu hiểu ra ngụ ý của Sơ Tuyết.

“Phụ thân.” Lúc này, Mục Nhi liền xông về phía Hoàng Phủ Dịch, bám chặt lấy chàng. Đứa nhóc làm sao mà hiểu được chuyện làm đế vương hay thái tử là thế nào. Lúc này, Mục Nhi chỉ muốn ở cùng phụ thân, mẫu thân thôi.

Hoàng Phủ Dịch khẽ bẽ Mục Nhi lên, vuốt ve khuôn mặt non nớt, ngây ngô của nó, trong lòng cảm thấy cực kỳ luyến tiếc. Đứa nhóc này cũng có con đường của riêng mình. Cho dù chàng cảm thấy lưu luyến đến độ nào thì cũng không thể ích kỉ đến nỗi trói chặt thằng bé với mình cả đời được.

Sơ Tuyết đột nhiên có phần hứng khởi.

Xem ra lại có kịch hay để xem rồi!

Trong khi Mộ Dung Cảnh và Thẩm Tố Nhi thực không biết nên khóc hay nên cười. Chuyện này họ không quản, để mặc cho hai huynh đệ tranh đấu. Hai người càng can thiệp lại càng khiến sự việc thêm hỗn loạn, bởi lẽ kết quả ai thắng thì cũng là chuyện tốt với Mục Nhi. Hai vị phụ mẫu chính hiệu này đã nghĩ thông rồi, liền đứng gọn sang một bên chờ xem kịch hay.

Tư Mã Lạc nhìn Sơ Tuyết đầy hứng thú, thật không ngờ người đệ đệ này cũng biết cách giở trò? Ban đầu ngài còn tưởng mọi chuyện đã xong, xem ra Sơ Tuyết rõ ràng cố tình gây cản trở. Ngài nhìn về phía Mục Nhi đầy phòng bị, quả nhiên, không đưa thằng bé về Nam Man, ngài chẳng thể an tâm được.

Cùng lúc đó, Hoàng Phủ Dịch suy ngẫm kĩ càng, bất giác hồi tưởng lại chuyện lúc nãy, hình như chàng đã đồng ý. Chuyện của Mục Nhi, chàng thực sự có thể làm chủ sao? Chàng đưa mắt nhìn về phía Mộ Dung Cảnh và

Thẩm Tố Nhi, nhẹ nhàng lên tiếng “Mục Nhi là con trai của ta? Ta có thể làm chủ sao?”

Mộ Dung Cảnh và Thẩm Tố Nhi quay sang nhìn nhau, lại gật đầu, ánh mắt ôn hòa, chân thành của hai người như một lời khẳng định.

“Vậy thì đa tạ.” Hoàng Phủ Dịch đưa Mục Nhi bước ra khỏi thềm cửa, vào lúc bước ra, khoe miệng chàng cong lên thành một nụ cười, đồng thời cũng cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng thêm thú vị. Chỉ có điều, chàng đang đứng quay lưng lại, nên không ai nhìn thấy được.

Ba huynh đệ tụ lại một chỗ.

Thẩm Tố Nhi liền sai người chuẩn bị trà nước và điểm tâm.

Sau khi tán gẫu một lúc về chuyện trời nam đất bắc... bất giác, lại quay về chủ đề Mục Nhi.

Tư Mã Lạc uống một ngụm trà, bình tĩnh nói “Sơ Tuyết, hiện nay Mục Nhi đã trở thành đế vương của Nam Man chúng ta rồi!”

“Điều đó cũng chưa hẳn, chẳng phải, Mục Nhi cũng đã là thái tử Bắc Uyển sao?”

Nghe vậy, Mộ Dung Cảnh âm thầm ngần ngại.

Tố Nhi cũng mỉm cười đầy bất lực, nàng nhìn qua là biết bọn họ đang có ý định gì. Mục tiêu của họ không phải là Mục Nhi, mà chính là Mộ Dung Cảnh. Bởi lẽ Mục Nhi đi về đâu, Mộ Dung Cảnh sẽ đi đến đấy. Đến lúc đó, bọn họ có thể tùy ý vứt bỏ thân phận, muốn tiêu diêu đến nơi nào cũng hoàn toàn an tâm, dù gì cũng không phải lo triều chính không người quản sự.

“Sơ Tuyết à, giờ Mục Nhi vẫn còn nhỏ, cũng chưa thể đảm nhiệm trọng trách gì, tạm thời... chúng ta cũng đừng tranh giành vội.” Tư Mã Lạc giả bộ bất lực, bình thản uống một ngụm trà nữa rồi buông lời “Hai huynh đệ tranh cướp một đứa cháu để làm gì chứ? Truyền ra ngoài, lại thành trò cười cho thế nhân, đệ nói có đúng không?”

Sơ Tuyết nghĩ một hồi, rồi đưa lời phụ họa “Huynh nói cũng đúng, chuyện này cứ như vậy đi, đợi khi nào Mục Nhi trưởng thành sẽ tự quyết định. Nói không chừng, đến lúc đó... nhị hoàng huynh cũng đã có con rồi? Ha ha.”

Tư Mã Lạc tức thì rơi vào cảm giác thẹn thùng. Sơ Tuyết càng giáo hoạt. Kéo ngài vào chuyện này, sao lại không nghĩ đến bản thân mình chứ?

“Đệ nói rất có lý, đợi đến khi Mục Nhi trưởng thành, hoàng cung của Sơ Tuyết đoán chắc cũng đông vui lắm rồi!”

“...”

Mộ Dung Cảnh cúi đầu, trong lòng không ngừng cười lớn.

Hai người đệ đệ này càng lúc càng thú vị, không ngờ lại vòng vo, quanh quẩn giống như đám đại thần kia, toàn nói kháy nhau.

Thẩm Tố Nhi nghe vậy cũng muốn bật cười thành tiếng. Chỉ có điều, nàng không giống Mộ Dung Cảnh, có một điểm khiến nàng không thể cười được. Mỗi khi nhìn thấy Tư Mã Lạc, trong lòng nàng đều trào dâng cảm giác áy náy.

... Chính là vì Thẩm Tố Nhi thực sự của trước kia.

Phải nói thế nào nhỉ? Bởi vì nàng đã quay lại thời hiện đại một chuyến, cũng biết được Thẩm Tố Nhi không hề chết đi mà chỉ sống ở một khoảng không gian khác. Nàng do dự liệu có nên nói ra điều này hay

không. Thực ra, điều nàng lo lắng nhất chính là nếu nói ra sự thật liệu có tăng thêm gánh nặng cho Tư Mã Lạc? Bởi Tư Mã Lạc không hề biết gì về chuyện xuyên không, vẫn coi nàng là Thẩm Tố Nhi trước kia. Sau khi ngài đã bình tâm, nhắc đến chuyện đó liệu có quá tàn nhẫn?

Dần dần, đôi mày nàng giãn ra, ánh mắt cũng ôn hòa hơn trước.

Hai người sống cách nhau đến ngàn năm, làm sao có thể gặp được? Nghĩ vậy, nàng cũng đồng thời quyết định vĩnh viễn chôn vùi bí mật xuyên không xuống đáy lòng mình.

Lúc này, Tư Mã Lạc khẽ ho một tiếng, dường như chợt nhớ ra chuyện gì “A, hôm nay ta còn chưa qua cung Thiên Thọ thăm nom, mọi người cứ nói chuyện tiếp đi. Ta đi một lát rồi sẽ về ngay.” Sau đó, ngài liền đứng dậy, vươn vai ưỡn ngực chậm rãi đi ra ngoài, chẳng có bất cứ hiện tượng lạ thường nào.

Sơ Tuyết thoáng cau mày.

Còn Mộ Dung Cảnh không khỏi lén cười.

Tư Mã Lạc đúng là tự chuốc khổ vào thân, muốn ra ngoài mà không biết tìm lí do hợp lý, từ bao giờ ngài lại cởi mở cho người khác biết bản thân quan tâm đến mẫu hậu chứ? Cho dù trong lòng muốn, ngài cũng sẽ tìm cách che mắt mọi người. Giờ ngài nói muốn qua cung Thiên Thọ, ngược lại càng khiến người ta sinh nghi.

“Hoàng huynh, huynh nói... nhị hoàng huynh có phải quá kì lạ không, câu nói khi nãy...”

“Phụt!” Thẩm Tố Nhi bật cười thành tiếng.

...

Lúc này, Tư Mã Lạc đã ra ngoài, thế nhưng không hề tiến về cung Thiên Thọ, mà vội vã đi đến cửa cung kiểm tra tình hình.

Cửa cung đã được mở, điều này cho thấy Sơ Tuyết đã giải trừ lệnh cấm. Khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười hoàn mỹ, lại tiện tay kéo một thái giám đi ngang lại, lấy thân phận Mộ Dung Cảnh ra lệnh cho hắn chuẩn bị một con tuấn mã.

Sau đó hỏi người dưới, ngài biết Hoàng Phủ Dịch đã đưa Mục Nhi đến mai Viện chơi.

Lúc vừa đến nơi, ngài đã nghe thấy tiếng cười từ Mai Viện truyền ra.

“Ha ha ha, nhóc con, con đang ở đâu thế? Hi hi, ta tới bắt con đây...”

“Con ở đây, con ở đây!”

“Ha ha...”

Tư Mã Lạc mới thò đầu vào liền thấy Hoàng Phủ Dịch đang che mắt, chơi trò bịt mắt bắt dê với Mục Nhi.

“Khụ khụ.” Tư Mã Lạc khẽ ho nhẹ một tiếng.

Hoàng Phủ Dịch nghe thấy tiếng ho liền ngừng lại, kéo tấm vải đen xuống. Lại đưa mắt nhìn qua chỗ Tư Mã Lạc, mỉm cười bình thản.

Lúc này, ánh mắt đứa trẻ đột nhiên sáng lóe lên, mỉm cười hân hoan nín lấy tay áo chàng.

“Ồ, ta sẽ lại bế con đây.”

Tư Mã Lạc thấy vậy liền nói “Sơ Tuyết nói có chuyện cần nói riêng với cậu, đứa trẻ tạm thời để ta trông thay cho.”

“Hả?” Hoàng Phủ Dịch có phần khó xử. Có điều, do dự một thoáng, chàng vẫn gật đầu đồng ý “Mục Nhi ngoan nào, phải nghe lời của thúc thúc đây, khi nào quay về, ta lại chơi tiếp cùng con, được không?”

“Không được, con cũng muốn theo cùng.”

Lúc này, Tư Mã Lạc lại gần, bế Mục Nhi lên đỡ dành “Ng ngoan nào, đừng bám riết phụ thân con mãi thế, phụ thân tức giận sẽ không cần con nữa đâu. Sau này, phụ thân không chơi cùng Mục Nhi nữa thì phải làm thế nào?” Lời nói vừa đỡ dành vừa mang tính dọa dẫm, thực khiến đứa trẻ ngoan ngoãn trở lại.

Tư Mã Lạc mắt nhìn Hoàng Phủ Dịch rời khỏi, lập tức bế Mục Nhi tiến về phía cửa cung. Thế nhưng lúc ra đến cửa cung, thứ đợi ngài không phải là tuấn mã, mà là một cỗ xe ngựa hoa lệ, quý giá “Bản vương đã nói người chuẩn bị tuấn mã cơ mà?”

Tiểu thái giám run rẩy, ấp a ấp úng mãi mới nói rõ được nguyên do “Lúc nô tài định chuẩn bị tuấn mã... thì người chủ quản lại nói... hoàng thượng... hoàng thượng nói không cho phép sử dụng ngựa... Nô tài nói ngài cần sử dụng... bọn họ chỉ có cỗ xe ngựa này thôi, nói rằng đây là thứ mà ngài thường xuyên sử dụng.”

Giờ Tư Mã Lạc chẳng còn thời gian giằng co với tên nô tài này nữa “Xe ngựa cũng được.”

Ngài vội bế Mục Nhi lên. Đồng thời điểm huyệt ngủ để tránh Mục Nhi quấy khóc, rồi buông rèm, ra lệnh “Lập tức xuất cung.”

“Dạ! Thế nhưng nhị ca, huynh định đưa Mục Nhi đi đâu thế?” Chỉ một câu nói bình thản khiến Tư Mã Lạc suýt chút nữa ngắt ngay tại chỗ.

Sơ Tuyết, Sơ Tuyết đang ở đâu chứ?

Lúc này, ngài đã nhìn kỹ, quanh đây rõ ràng không có ai cả. Nhưng dường như ngài đã bỏ quên một người... phu xe trong cung?

Lúc này, ngài mới vén tấm rèm lên.

Sơ Tuyết trong bộ y phục của một tiểu thái giám, đang mỉm cười tươi tắn nhìn về phía Tư Mã Lạc.

Tư Mã Lạc thoáng kinh ngạc, ngừng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. Cùng là bậc đế vương, ngài có sẵn trong người bản lĩnh cần có, thế nên liền mỉm cười nói “Không có chuyện gì cả, ta chỉ muốn đưa Mục Nhi ra ngoài chơi một lúc thôi... ha ha...”

“Xuất cung chơi? Đệ biết ngay là vậy mà, cho nên... cũng muốn lên ra ngoài chơi cùng hoàng huynh một chuyến, hi hi.” Sơ Tuyết mỉm cười tà ác, rồi khom người chui vào xe, chẳng đợi Tư Mã Lạc đáp lời, ngài lập tức ra lệnh cho người bên ngoài. “Xuất cung! Cần làm những gì thì hãy mau làm đi.”

Dứt lời, Sơ Tuyết bình thản ngồi xuống, tâm trạng thư thái đến kỳ lạ nhìn đứa trẻ đang ngủ lịm trong lòng hoàng huynh, mỉm cười lên tiếng “Mục Nhi đã ngủ rồi sao?”

“Đúng thế, sao trẻ con lại thích ngủ thế chứ?” Tư Mã Lạc cười xòa cho qua chuyện. Lúc này, chiếc xe đang từ từ tiến thẳng ra ngoài cung. Tư Mã Lạc có phần khó hiểu, trong lòng thoáng gợn dự cảm không lành “Này, Sơ Tuyết, thế nào được gọi là ‘cần làm những gì thì hãy mau làm đi’?”

“Chẳng có gì hết. Đệ chỉ dặn người dưới báo tin chúng ta xuất cung cho hoàng huynh, để tránh họ phải lo lắng. Hơn nữa, đệ muốn tiễn huynh xuất cung, tiện đường... cũng ra ngoài coi cuộc sống của lê dân, bách tính ra sao, hoặc giả cùng hoàng huynh đến Nam Man cũng được.” Giọng Sơ Tuyết rất bình thản, cho thấy tâm trạng không tệ chút nào.

“Sơ Tuyết, đệ muốn đưa Mục Nhi về Nam Man?” Tốt nhất cứ nên nói thẳng hết mọi việc mới được.

“Hãy, về đó thì về, chứ biết làm sao. Ai bảo huynh là hoàng huynh của đệ chứ? Đệ đành vất vả một chuyến, cùng lắm làm hoàng đế Bắc Uyển thêm vài năm.” Sơ Tuyết thản nhiên nói. Xe ngựa vẫn không ngừng chuyển bánh, và ngài thì không ngừng ngân nga một khúc hát.

Tư Mã Lạc càng lúc càng thấy kì lạ.

Sơ Tuyết lúc này hoàn toàn khác với khi còn trong cung, chắc chắn đang có ý định xấu xa nào đó? Đột nhiên, ngài có cảm giác như bị người ta xô mũi dặt đi. Vốn ban đầu là bản thân tính kế lừa người, sao giờ lại thành ra rơi vào hố của người ta? Ngài đang bị Sơ Tuyết lợi dụng sao? Cảm giác này thực chẳng vui vẻ chút nào, như có thứ gì đó tắc nghẽn ở lồng ngực, không thuận khí mà vô cùng khó chịu.

“Sơ Tuyết, khụ khụ. Đệ từ bỏ rồi sao? Thực sự đã chịu buông tay? Không tranh giành Mục Nhi với ta nữa?”

“Dạ, đệ không tranh giành nữa.”

Nhìn nụ cười vừa thuần khiết lại vừa vô hại của Sơ Tuyết, Tư Mã Lạc nhẹ vén một góc rèm lên, khi thấy xe đã thực sự xuất cung liền thở phào nhẹ nhõm. Tiếp đó, ngài thấy Sơ Tuyết lấy một tai nải từ trong một góc khuất của chiếc xe, rồi thay vội bộ đồ thái giám ra. Rất nhanh Sơ Tuyết đã biến thành một công tử tuấn mỹ, phong độ.

Sắc mặt Tư Mã Lạc không ngừng biến đổi, Sơ Tuyết thậm chí còn chuẩn bị những đồ này từ trước. Sao ngài cứ thấy như là Sơ Tuyết đang trên đường chạy trốn? “Mau nói thật mọi chuyện đi, mục đích của đệ là gì?”

“Đệ chẳng có mục đích gì cả, thuần túy là muốn tiễn huynh. À đúng rồi, đệ còn phải người thông báo cho thuộc hạ của huynh, chắc họ đang chờ huynh.” Sơ Tuyết lại nói, lời vừa dứt thực khiến Tư Mã Lạc muốn thổ huyết tại chỗ. Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Quả nhiên, Sơ Tuyết đã lên kế hoạch cho những chuyện này từ đầu.

Khi Tư Mã Lạc đến trước cổng thành, ngài liền thấy đám thị vệ đã đợi mình, người nào người nấy tuần mã sẵn sàng.

“Sơ Tuyết!” Tư Mã Lạc hét lớn, ngài thực không thể kìm nén thêm được nữa, mọi chuyện là thế nào chứ?

Sơ Tuyết bật cười rồi nói “Ha ha, thực may là có huynh. Câu nói ở cung Triều Phụng đã khiến đầu óc ngốc nghếch của đệ tỉnh táo hơn nhiều. Tội gì phải vất vả thêm vài năm chứ? Ha ha!” Mục đích họ tranh giành qua lại là vì cái gì? Không phải là có thể tiêu diêu tự tại trước vài năm hay sao? Nói cho cùng Mục Nhi vẫn còn nhỏ, không thể quản lý triều chính ngay được, người có thể đảm nhiệm trọng trách chẳng phải chính là vị đang ở hoàng cung kia sao? Nghĩ vậy, Sơ Tuyết liền tìm một cái cớ vô cùng chính đáng... bảo người dưới đi thông báo với hoàng huynh, ngài đuổi theo nhị hoàng huynh rồi nhất định sẽ đưa Mục Nhi về. Hoàng huynh cứ yên phận xử lý mọi chuyện trong triều chính Bắc Uyển một thời gian đi.

Có ai ngờ rằng, chính ngài mới là người đưa Tư Mã Lạc cùng Mục Nhi xuất cung?

Giây phút đó, Tư Mã Lạc bừng tỉnh hoàn toàn, thực không thể ngờ.

Ngài kéo theo Mục Nhi quay về Nam Man, có một nửa lí do là muốn Mộ Dung Cảnh đến Nam Man. Giờ lại thành ra người mà ngài đưa theo là Sơ Tuyết. Vậy thì, Sơ Tuyết không ở lại Bắc Uyển, ai sẽ là người quản lý chuyện triều chính? Nếu Mộ Dung Cảnh không theo tới Nam Man thì một

thời gian dài nữa, ngài vẫn phải tự xử lí mọi chuyện của Nam Man. Đến lúc đó, ngài làm sao mà tiêu diêu tự tại?

“Nhị ca, đã đến lúc giải huyết đạo cho Mục Nhi rồi! Điểm huyết ngũ của đứa nhỏ quá lâu, khí huyết khó lưu thông, không tốt cho sức khỏe đâu.” Sơ Tuyết cười hân hoan đưa lời nhắc nhở.

Tư Mã Lạc thoáng lặng người, sau đó trợn mắt lườm Sơ Tuyết, có điều, rất nhanh liền giải huyết cho Mục Nhi.

“Nhị thúc thúc, tam thúc thúc.” Đứa bé vừa tỉnh dậy đã bật tiếng gọi, hơn nữa còn bất ngờ nhận ra Tư Mã Lạc?

Tư Mã Lạc vui mừng, bế bổng đứa nhóc lên, “Ngoan quá, cuối cùng con đã gọi ta đúng rồi!”

Nét mặt Sơ Tuyết hoàn toàn trái ngược, thậm chí khi nghe những lời này còn tột cùng kinh ngạc...

Lúc này, tại cung Triều Phụng, hoàng cung Bắc Uyển.

Khi Mộ Dung Cảnh nghe lời người dưới truyền lại, suýt nữa làm đổ cả ly trà.

Thẩm Tố Nhi thì bật cười thành tiếng, nhưng khi nhìn ánh mắt Mộ Dung Cảnh, nàng thấy thương vô cùng.

“Mẫu thân, Dung thúc thúc, chúng con đã quay về rồi!” Lúc này, một bóng hình bé nhỏ hân hoan chạy từ ngoài vào, đầu tóc đầm đìa mồ hôi, nét mặt cực kỳ hạnh phúc.

Trời đất quỷ thần ơi, đây là ai chứ? Mục Nhi? Mục Nhi vẫn ở đây sao?

Mộ Dung Cảnh nhảy bật khỏi ghế, ngay cả Thẩm Tố Nhi cũng vô cùng bất ngờ. Đứa trẻ đứng trước mặt họ đích thực là Mục Nhi?

Lúc này, Hoàng Phủ Dịch cũng bình thần bước từ ngoài vào, tựa bên thành cửa, khoe miệng cong lên, xem ra rất hứng thú.

Nhìn nét mặt, hành động, cử chỉ của Hoàng Phủ Dịch, Mộ Dung Cảnh tức thì hiểu ra mọi chuyện. Tiếp đó, không khỏi bật cười sảng khoái “Ha ha! Thì ra là vậy... Ha ha!” Hai tên gốc kia đã tính toán mọi thứ, tốn bao công sức, cuối cùng vẫn không địch lại được mưu kế đơn giản của người ta.

“Ta định đưa Mục Nhi rời khỏi đây một thời gian, đến Linh Vân sơn trang gặp ông ngoại của ta một chuyến, hơn nữa cũng chưa biết khi nào sẽ quay lại. Nếu hai người nhớ Mục Nhi, có thể đến Linh Vân sơn trang làm khách.” Hoàng Phủ Dịch đã nhận Mục Nhi làm con, đương nhiên sẽ phải cho mọi người biết sự tồn tại của Mục Nhi, rồi liệt vào danh sách cần bảo vệ tuyệt đối của Linh Vân sơn trang. Hơn nữa việc này là hoàn toàn có lợi cho tương lai của Mục Nhi.

Mộ Dung Cảnh cau mày, cười nhạt nhưng không hề có ý phản đối. Thẩm Tố Nhi cũng gật đầu tán đồng.

Hơn nữa, ngữ khí của Hoàng Phủ Dịch không hề có ý thương lượng, từ lâu chàng đã quyết định chuyện này. Thế nên lời nói này chỉ mang tính chất thông báo, chứ không phải hỏi xem ý kiến thế nào.

“Vậy lúc nào cậu định rời khỏi?”

“Bây giờ.”

“Vội vã vậy sao?” Thẩm Tố Nhi kinh ngạc, trong lòng không nỡ rời xa lũ trẻ.

Mộ Dung Cảnh lại mỉm cười cảm thông, vừa rồi ngài dùng kế tráo đổi thân phận của hai đứa nhóc, nếu không đi sớm, đợi hai người kia phát hiện, quay về thì sao có thể đưa Mục Nhi đi một cách thoải mái, bình an?

Hoàng Phủ Dịch đưa mắt nhìn về phía Thẩm Tố Nhi, chàng biết nàng lưu luyến đứa trẻ.

Trong ba người, Tư Mã Lạc, Mộ Dung Sơ Tuyết và ngài, không phải không còn bi thương, cũng không phải không còn nuối tiếc. Chỉ là, họ lựa chọn chôn vùi nỗi bi thương, đồng thời nỗ lực quên đi niềm tiếc nuối trong lòng. Cho dù họ có làm được hay không thì cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Vào lúc này, tranh giành Mục Nhi đã trở thành niềm vui của bọn họ.

Rất nhanh, Thẩm Tố Nhi và Mộ Dung Cảnh tiễn hai người ra tận cửa cung, nhìn chiếc xe ngựa càng lúc càng xa, dù trong lòng đau đớn, dù lưu luyến không rời, thế nhưng nàng cũng chỉ có thể nén chặt trong lòng mà thôi.

Kết cục thế này cũng được coi là tốt đẹp lắm rồi.

“Tiểu Bảo nói, không biết năm nào tháng nào mới đưa Mục Nhi về...”

Mộ Dung Cảnh nhẹ ôm nàng vào lòng, dịu dàng đưa lời an ủi “Ngốc quá! Đứa trẻ nào mà chẳng có ngày xa phụ mẫu. Hơn nữa, Mục Nhi ở Linh Vân sơn trang cũng tốt, chúng ta muốn gặp thẳng bé lúc nào mà chẳng được.”

“Ừm...”

“Tố Nhi, chỉ cần chúng ta còn sống, tan tan hợp hợp, biệt biệt ly ly xưa nay đã chẳng còn là chuyện hiếm.”

Cuộc sống muôn màu, khổ tận rồi sẽ tới cam lai.

Lại nói, Tư Mã Lạc cùng Sơ Tuyết lúc này đang nhìn về phía Tình Nhi đầy kinh ngạc, lần đầu tiên thẹn đến mức không nói thành lời.

Do hai đứa nhóc này vẫn còn nhỏ, tướng mạo lại giống nhau. Hôm nay, Tình Nhi lại mặc bộ y phục của Mục Nhi, vẫn tóc theo kiểu Mục Nhi vẫn vẫn, nên họ mới nhất thời không lưu tâm.

Hoàng Phủ Dịch? Họ đã bị Hoàng Phủ Dịch lừa gạt?

Bi ai! Nếu cứ thế này mà quay về, không những mất mặt, thậm chí còn bị hoàng huynh cười cho thối mũi.

Hai người quay sang, bốn mắt giao hòa, vô cùng ăn ý.

“Sơ Tuyết, đây là Mục Nhi, không phải Tình Nhi. Chúng ta tiếp tục lên đường thôi!”

“Đúng vậy, là Mục Nhi. Nhị ca, chúng ta chẳng biết chuyện gì cả, tiếp tục đến Nam Man thôi...”

“!!!”

“?”

“...”

The End

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tự Cổ Đế Vương Thật Tà Ác

Chương 2: Thiếu Niên Tuấn Mỹ Nhà Ai Đó?

Chương 3: Đêm Động Phòng Bàn Việc Phế Hậu

Chương 4: Thâm Cung Gặp Thích Khách

Chương 5: Thiên Lao Tìm Hương Thăm Mỹ Nhân

Chương 6: Không Luận Quá Trình, Luận Thắng Thua

Chương 7: Cận Kề Chân Tướng Đầy Mơ Màng

Chương 8: Vô Tình Nhất Là Nhà Đế Vương

Chương 9: Say Không Phải Do Rượu

Chương 10: Tâm Hồn Cô Độc Yến Mai Viên

Chương 11: Lén Trốn Khỏi Cung

Chương 12: Người Đàn Ông Quái Dị Lạ Lùng

Chương 13: Những Chuyện Xảy Ra Trên Sông Nước

Chương 14: Đêm Xuân Lạnh Giá Nợ Phù Dung

Chương 15: Quán Ô Long Tại Trấn Đào Hoa

Chương 16: Thoáng Nhìn Tương Tư Hóa Điên Cuồng

Chương 17: Vô Phúc Thụ Hưởng Kiếp Đào Hoa

Chương 18: Thiếu Niên Tuấn Mỹ Đang Nguy Cấp

Chương 19: Chính Biến Nhuộm Máu Cả Thành HàM

Chương 20: Băng Tuyết Tan Đi Người Dàn ẤM

Chương 21: Truy Tìm Chân Tướng

Chương 22: Huynh Đệ Song Sinh Thăm Đọ Sức

Chương 23: Đóa Mai Tàn Lụi Còn Động Máu

Chương 24: Hồn Phách Tiêu Tán Sầu Biệt Ly

Chương 25: Hi Vọng Nhỏ Nhoi Chợt Lóa Sáng

Chương 26: Phế Hậu Chẳng Cần Đến Tội Danh

Chương 27: Ba Năm Sinh Tử Không Rõ Ràng

Chương 28: Thiếu Niên Tuyệt Sắc Đầy Thần Bí

[Chương 29: Ngủ Say Không Muốn Tỉnh](#)

[Chương 30: Mây Mù Tan Đi Thấy Trăng Sáng](#)

[Chương 31: Vì Nàng Nguyễn Từ Bỏ Thiên Hạ](#)

[Chương 32: Kết Thúc Là Khổ Tận Cam Lai](#)